

Aslıhan Güngör

EFSANE

YALIN SERİSİ 1

En olmadık yerde, en olmadık zamanda yolları kesişenlerin,
birlikte yazacakları güçlü bir hikâyeleri vardır.

Ancak kendi dünyasının ve karakterlerinin bağlarını çözüp,
gevşetmeye razı olanlar, ben olmaktan, egodan ve kendi
gölgesinden kurtulabilenler bu hikâyede başrol oynayabilirler.

Bir de “Hoş geldin” demeye cesaret edenler...

Güzel ve akıllı bir kadın olan Armağan, hiç tarzı olmayan bir
adam olan Ertuğrul ile iş sözleşmesi imzalarken,
o imzanın hayatlarına da atıldığını bilmiyordu. Bilmediği bir şey
daha vardı. Bu adamın hayatında Aslı olmaya gönüllü olduğu.

Bunu fark ettiğinde çok geç olmuştu.

Peki, ilk kez hissettiği bu sevdâ için kendi benliğinden ödün
vermeye ve aşkı için savaşmaya hazır mıydı?

Ertuğrul ise rüzgârına kapıldığı bu aşkın peşinden giderken
Kerem gibi yanacaktı. Yanarken de yakacaktı.

Hem Armağan’ı, hem Armağan ile aralarına girmek isteyenleri
hem de Armağan’a, kendisine ve şirketlerine zarar vermek
isteyenleri ayrı ayrı yakıp kavuracaktı.

Sevdâ herkesi ve her şeyi yakar mıydı?

Sevginin ısıttığı kocaman bir aile sıcaklığına sahip olmak için
ne kadar yanmak gerekirdi?

Aşkın ve entrikaların iç içe geçtiği bir hikâyeyi okurken mutlu
olacak, kızacak, üzülecek, heyecanlanacaksınız. Ama en çok
da seveceksiniz. Hem Armağan ve Ertuğrul’u, hem onların
hikâyesini, hem de sevmeyi...

Kim bilir belki siz de birine “Hoş geldin” demek isteyeceksiniz.

**“Gözlerinde görüyor, sesinde duyuyorum.
Sen yıllardır gelmesini beklediğim kişisin,**

1. BÖLÜM

İstanbul'un eşsiz boğaz manzarasını gören, denizin dibine kurulmuş gece kulübünün önüne park ettiği aracından inip kendisini karşılayan genç adama belli belirsiz bir tebessümle baktı.

"Misafirlerimiz geldi mi Cevdet?"

"Geldiler Ertuğrul Bey, söylediğiniz gibi onları ikinci kattaki locaya aldık."

"Keyifleri nasıl, her şey yolunda mı?" derken hızlı adımlarla mekânından içeri girip doğruca merdivenlere yönelmişti.

"Her şey yolunda, galiba misafirleriniz İstanbul manzarasına âşık oldular," sözlerine kıs kıs gülerek "İstanbul'a kim âşık olmamış ki, gözünü sevdiğimin memleketi. Her karış ayrı güzel," dedikten sonra birkaç adım arkalarından gelen koruması Yekta'ya döndü.

"Güvenlikler gözünü dört açsın. Olay istemiyorum!"

"Anlaşıldı Ertuğrul Bey." Yekta kulağındaki kulaklık aracılığıyla mekânın güvenlik müdürüne bir şeyler söylemeye başlarken, mekânın ikinci katına varan Ertuğrul, misafirlerinin olduğu locaya girmişti. Üniversite yıllarında

tanıştığı, şirketini kurduktan sonra da yanında çalışmaya başlayan, şu an şirketin müdürlerinden biri olan Ozan'a yaklaşıp, "Ozan Bey, hoş geldiniz. Dubai nasıldı?" diye sorarken yüzünde belli belirsiz bir tebessüm saklıydı.

"Asıl siz hoş geldiniz Ertuğrul Bey. Dubai iyiydi. Oradan gelen yatırımcılarımız da gayet iyiler." Birbirlerine sarıldıkları sırada Ozan fısıldayarak, "Adamlar daha önceki işlerimizi görünce hiç düşünmeden bize yatırım yapmaya karar verdiler. Sen şu ihaleyi al, gerisi çorap söküğü gibi gelecek birader," demişti.

"Hiç şüphelen olmasın, o ihale bizim olacak." Arkadaşının sözleriyle biraz rahatlamış olarak misafirlerine yaklaşıp hepsiyle tek tek tokalaştı. Yanlarına oturup muhabbetlerine eşlik etmeye başladığında birçok konudan konuşmuş, bu sırada saatlerse hızla ilerleyip gece yarısını geçmişti. Yol yorgunluğu sebebiyle mekândan ayrılmaya karar veren misafirlerini yine güvenlikler eşliğinde uğurlayan iki arkadaş baş başa kalıp derin bir nefes aldılar. Birbirlerinin omuzlarına kollarını sarıp, bir süre mekânda eğlenmeyi sürdüren insanlara sessizce bakmış, ardından alt kata inip pistin yakınındaki bir masaya oturmuşlardı. Yanlarına gelen garsondan içecek istedikten sonra keyifli keyifli gerinen Ertuğrul, bıyık altından gülmeye başladı.

"Senin kız ne yapıyor?"

Ozan, derin bir nefes alıp, "Beni deli etmek dışında mı?" dediğinde gülüşünü gizlemek için başını sağ tarafa çeviren Ertuğrul, gece kulübünün merdivenlerinden ihtişamla inen kıza bakıp kaldı. Az evvel söyledikleri içecekleri getiren garsona eliyle kenara çekilmesini işaret edip hâlâ kıza bakarken, "Ozan, bu kim?" diye sordu.

Ozan hızlıca etrafa bakarken, gözleri Ertuğrul'la aynı noktada durdu. Merdivenlerden inip direkt olarak bara

yönelen genç kıızı bir süre izledikten sonra arkadaşına baktığında gözünü kırpmadan onu izlediğini fark etti. Ertuğrul'un bakışları sanki kızın üzerinde kilitlenmişti. Belki de bir kadına ilk kez bu kadar uzun süre bakmış ancak onun tarafından hiçbir şekilde fark edilmemişti. Mekânın sahibi olarak her zaman gözlerin ve ilginin üstünde olmasına sebep olmuş, buna alıştırmıştı. Kulüpten içeri giren birçok göz, orada olup olmadığını öğrenmek için önce onu arardı. İçten içe duruma sinir olurken, neden sinir olduğunu ya da neden fark edilmek istediğini de anlayamamıştı.

"Tanımıyorum ama içeri girebildiğine göre üyelerimizden biri demektir." Susup yeniden arkadaşına bakarken tıpkı az evvel onun yaptığı gibi bıyık altından gülererek konuştu.

"Sen de ne süzdün be abiciğim." Onun sözleriyle gözlerini kızıdan ayırıp içeceğinden kocaman bir yudum aldı, usulca yutkundu.

"Sözünü ettiğin şey tarzım değil. Genelde bakılan taraf ben olurum!" Sözcükler ağzından homurdanır gibi çıkıyordu.

"Kendine aynada bakman lazım patron. Ne ben seni daha önce böyle gördüm ne de sen kendini böyle görmüşsündür." Ozan hâlâ gülerken, onun renkten renge giren yüzene bakmayı sürdürdü.

"Uzatma Ozan!" Kısa süreli sessizliğin ardından sohbetlerine devam etseler de Ertuğrul göz ucuyla bar taburesinde içeceğini yudumlayan kıza bakıp durmuştu. Yaklaşık bir saatin sonunda, "Şu adam..." deyip gözleriyle barı işaret edince Ozan başını onun baktığı yere çevirdi.

"Hangi adam? Son bir saattir izlediğin genç kıza asılan adam mı?"

"Evet, Ozan, o adam!" Ertuğrul'un dikkatini dağıtan kızın yanına gelen kişi fazlasıyla rahatsız edici görünüyor,

bunu hareketleriyle de kanıtlıyordu. Sözlerini bitirip, çevik bir hareketle yerinden kalkıp hızla bara ilerlerken Ozan da ayaklandı. Ama Ertuğrul seri adımlarla bara ilerleyip kıza dokunmak için hamle yapan adamın elini havada yakalamış ve büküvermişti. Adamın acı dolu bağırışları müzik sesine karışırken kıızı arkasına alan Ertuğrul, adama sağlam bir yumruk attığında müzik anında durmuştu. Bütün gözler onların üzerine dönerken, yediği yumruk darbesiyle yere düşen adam yerden kalkarak kanayan burnunu tuttu ve öfkeyle bağırmaya başladı.

“Kim lan bu mekânın sahibi?” Ertuğrul, adama iğneleyici bir şekilde sırttı, ardından da mekânın içerisini gür sesi doldurdu.

“Benim!” deyip kulübün güvenliklerine adamı dışarı çıkarmalarını işaret ettikten sonra bileğinden sıkı sıkı tuttuğu kıza döndü. Gözleri birleştiği anda onun gözlerinde korku barındıran bir ifade aradı ama yoktu. Hiç beklediği bu duruma epey şaşırmıştı çünkü onun yerinde başka biri olsa, salya sümük ağlayıp kendisini avutması için kolları arasına koşardı. Düşüncelerinden sıyrılmayı başanıp, “İyi misiniz?” sorusunu sordu fakat, “Kendim başa çıkabilirdim. Bunu yapmanıza gerek yoktu,” cevabını almasıyla yüzü istemsizce gerildi. Duyduklarından memnun olmamış, dahası duydukları karşısında şaşkına dönmüştü. Bir teşekkür beklerken terslenmiş olmanın siniriyle çatılan kaşlarının altından bir süre dikkatle baktı.

“O adamın yakınlığından pek de hoşnut görünmüyordunuz. Bu kadar hoşunuza gittiğini bilseydim emin olun karışmazdım,” dediği anda kızın yüzü de gerilirken, Ertuğrul vereceği tepkiyi merakla bekliyordu.

“Kendimi koruyamayacak olsaydım, burada olmazdım. Ayrıca küçük kahramanlıklar yapmak yerine karşınızdaki insanla doğru konuşmayı öğrenin beyefendi!”

EFANE

Kızın sert çıkan ses tonu Ertuğrul'un zaten gerilmiş olan sinirlerine hiç yardımcı olmamıştı. Parmağını havaya kaldırıp onun ufacık suratına sallarken, "Bana bak küçük hanım, kiminle konuştuğunun farkında değilsin. Onun için sınırlarımı daha fazla zorlama!" diye dişlerinin arasından öfkeyle konuştu.

"Ah, çok korktum! Kiminle konuşuyormuşum?" Sorusunu sorarken yüzünde beliriveren alaycı gülümsemeyle, Ertuğrul'un yüzü iyice sertleşti ve göz bebekleri buz gibi oldu. Onun bu hâlini umursamayan genç kızsa küçük burnunu havaya dikip alacağı cevabı merakla beklemeye başlamıştı.

"Ertuğrul Yalın!" İsmini duymasıyla dudaklarında sili bir tebessüm oluştu, ona doğru bir adım yaklaştı.

"Ben sizi tanıyorum Ertuğrul Bey ama belli ki siz beni tanımiyorsunuz. Olsun, tanışırız. Yakında tanışırız," deyip arkasını döndü.

2. BÖLÜM

Daha birkaç adım atmıştı ki, "Sen ne demek istiyorsun?" diye soran sinirli sesle duraksayıp yeniden Ertuğrul'a döndü.

"Clark Kent olduğunda görüşürüz Süpermen! Sana iyi geceler." Yeniden yürümeye başlayacağı sırada öfkesine daha fazla hâkim olamayan Ertuğrul, kızın bileğini kavrayıp hızla kendine çekti. Ufak tefek, üfleseniz uçacakmış gibi görünen narin beden saniyeler içinde göğsüne çarpmış ve öylelikle durabilmişti. Sıkıdığı dişlerinin arasından, "Sana, 'Ne demek istedin?' diye sordum!" dediğinde kızın yüzünde mimik dahi kıpırdamayışı daha da gerilmesine sebep oluyordu.

"Ben de sana 'Clark Kent olduğunda görüşürüz Süpermen!' dedim. Şimdi, kolumu hemen bırak."

"Sen kimsin? Kimin kızı, sevgili ya da karısısın? Bu öz güven nereden geliyor?"

Ertuğrul'un sorusuna kınar gibi gülen genç kız, "Öz güvenli bir kadın oluşumun sebebini, arkamı kollayacak başka Süpermenlere dayandırmanız ne kadar acı. Hâlbuki şu an hak ettiğiniz cevapları almanızın sebebi

saydıklarınızın hiçbirisi değil Ertuğrul Bey. Sebep sadece sizsiniz! Sizin tavır ve davranışınız. Ben ne sizin ucuz kahramanlıklarınıza ne de başkalarının arkamı kollamasına ihtiyaç duymuyorum. Buraya bir şeyler içmeye geldim, hadsizin biri bana asıldı, tam cevabını verecektim ki siz yumruğunuzla araya girdiniz. Bu da yetmezmiş gibi çirkin çirkin imalarda bulundunuz. Şimdi bana şunun cevabını verebilir misiniz, az evvel dışarı attırdığınız o adamdan ne farkınız kaldı? Aldığınız onca eğitim, başarılı iş adamı profili, en lüks gece kulüplerinin sahibi Ertuğrul Yalın... Belli ki hakkınızda yazılıp çizilen övgü dolu onca söz boşuna," dediğinde duyduğu sözlerle afallayan Ertuğrul, bir süre sessiz kalıp ona dikkatle bakmıştı.

"Güzel konuştun ama..." derken kızın ellerinin omuzlarında durduğunu görüp gıcık bir sırtıyla konuşmaya devam etti.

"Bana yaklaşmak için bunca kurguya gerek var mıydı? Çabanı gerçekten takdir ediyorum hatta itiraf etmek gerekirse çok etkileyici bir konuşmaydı ama asi takılıp dikkatimi çekmeye çalışmana gerek yok. Gel, açık açık söyle. Ben sana yardımcı olurum..." Bir an sustu ve kızı baştan aşağı süzdü.

"Demek isterdim ama sen bana çok küçük gelirsin." Kızın gözleri duyduğu sözlerin şaşkınlığıyla kocaman olurken sinirle kısa bir soluk aldı ve onu hızla itti. Kollarından kurtulmayı başardıktan sonraysa, "Bunu sen istedin!" deyip suratına tokadı indirdi. Tokat sesi, sessizliğini koruyan mekânda yankılanırken iki öfkeli göz yine birbirini bulmuştu. Ertuğrul, anlık şaşkınlığının ardından her geçen saniye artan öfkesiyle kıza bakarken aralarına Ozan girdi.

"Abi, biraz sakın."

"Ozan. hanımefendiyi mekândan çıkartalım! Hemen!" demesiyle Ozan arkasına dönüp Ertuğrul'un koruması Yekta'yı yanına çağırmişti ama kızın korumalar eşliğinde dışarı atılmaya hiç niyeti yoktu.

"Kimsenin bana eşlik etmesine gerek yok Ozan Bey. Buraya tek başıma geldim ve tek başıma gideceğim. Size iyi geceler. Yakında görüşmek üzere!" Barda duran çantasını eline aldı ve topuklu ayakkabılarıyla zemini döve döve mekândan çıkıp gitti. Herkes gece kulübünde fırtına gibi esen kızın arkasından öylece bakıp kalırken Ertuğrul, mekânın girişinde kendisini karşılayan Cevdet'i yanına çağırıp, "Bu kızı bana buluyorsunuz," demişti.

"Bu gece içeriye giriş yapan çok fazla üyemiz vardı. Sabaha kadar üyelerimizin adlarını kontrol eder size bildiririz Ertuğrul Bey."

"Sabah toplantım var. Ben cevap veremesem bile asistanıma ismini bildirin," deyip mekândan çıktı, kapıya gelen aracına geçti ve evine doğru yol almaya başladı. Sabah yapılacak toplantı için dinç olması gerekirken az evvel yaşananlar tüm dengesini bozmuştu. Ertuğrul, ülkenin tanınmış, genç ve oldukça başarılı mimarlarından biriydi. Bunun dışındaysa hobi olarak yapmaya başlayıp yıllar içerisinde geliştirdiği bir işi daha vardı. Değerli taş koleksiyonculuğu ve bu taşlardan ortaya çıkardığı özel tasarım takılar. Dünyanın dört bir yanından topladığı değerli taşları takı hâline getiriyor ancak bunu sadece belli başlı kişiler için yapıyordu. Yani onun tasarladığı hiçbir şey seri üretim hâlinde satışa sunulmuyor, üstünde çalıştığı her parça tek ve eşsiz olmasıyla daha da ünlenip değerlendiriliyordu.

Sabah toplantı yapıp anlaşılmaya çalışacakları şirketse ağırlıklı olarak abiye kıyafetler tasarlayıp üretimini yapıyordu. İlkbahar/Yaz kreasyonu için yapılacak kıyafetleriyse özel taşlarla süslemek ve daha da çekici kılmak isti-

EFSENE

yorlardı. Bu işle bugüne kadar Genel Müdürlerden Fevzi Bey ilgilenmiş, şirketin avukatları, finans bölümünün müdürüyle tanışıp görüşmüştü. Yarınsa şirketin kurucusu, aynı zamanda da baş tasarımcısı olan kişiyle tanışacaklardı. Aklındaki her şeyi bir kenara koymak isteyen Ertuğrul, birkaç derin nefes alırken evinin bahçesinden içeri girdi. Bu gecenin uzun ve zorlu geçeceği, başındaki ağrıdan belli oluyordu.

Sabah çalar saatin sesiyle gözlerini açıp, homurdanarak küfür mırıldandıktan sonra yataktan doğrulduğu anda başındaki ağrıyı hissetti. Ağrısı alkol aldığı için değil, dün gece sinirlerini zıplatan kız yüzündendi. Yatağından kalkıp banyoya ilerlerken homurdanarak birkaç küfür mırıldanıp duşa girmiş, sonrasındaysa hızlıca giysi odasına geçmişti. Beline sardığı havluyu çıkartıp attıktan sonra beyaz gömleğini, siyah pantolonunu ve ceketini giydi, siyah rugan ayakkabılarını ayağına geçirip ayakkabı bağcıklarını düzgünce bağladı ve boy aynasının önüne geçerek kendisine baktı. Gömleğinin yakasını açarak kravatını bağlamaya başlayacağı sırada, "Sırf şu kravatı bağlatmak için evleneceğim. Evliliğin temel şartı da şu olacak, *kravatımı düzgün bağla yeter,*" deyip odasından çıkmış ve alt kata inmek için merdivenlere ilerlemişti.

"Ayşe Sultan, şu lanet olası şeyi bağlar mısın?" Mutfakta kahvaltı hazırlayan Ayşe, şen kahkahasıyla saatler sonra ilk kez yüzünü güldürürken, Ertuğrul onun tonton yanağından makas almayı ihmal etmemişti.

"Deli çocuk, şunu bağlamakta ne var? Her sabah öğretiyorum ama yine bana bağlatıyorsun. Sen lise zamanlarında da böyleydin Ertuğrul. Hiç değişmedin, hiç!"

“Sen bu zıkkımı çok güzel bağlıyorsun sultanım. Ben o yüzden uğraşmayayım diyorum yani!”

“Densizin dediğine bakın hele! Uğraşmıyormuş! Sen bunu boş ver de anlat bakalım, dün gece ne oldu? Geldiğinde suratın beş karıştı. Görmedim sanma.” Ertuğrul, “dün gece” lafını duyduğu anda homurdanınca Ayşe ona dikkatle baktı.

“Anlat dedim!”

“Bir şey olmadı sultanım, sana öyle gelmiş.”

“Yersen! Ben yemedim ama sen mutfağa geçip bir şeyler ye! Gece eve gelince i tiğin o içkilerden için k f bağlayacak. Zıkkımın kökünü i esice evlat!” diye söylenen Ayşe, gömleğin manşetlerine kol düğmelerini takarken Ertuğrul onun söylediği sözlere kıs kıs gülüyordu.

“İ im k f m  bağlayacak? İlahi Ayşe Sultan, bu sabah hiçbir şey yiyesim yok ve yetişmem gereken bir toplantım var. Seni...” deyip merdiveni altmışlı yaşlarına dayayan kadına doğru eğildi ve yanaklarını öptü.

“ p p gidiyorum. Veysel Amca’yla baş başa güzel bir kahvaltı edin, romantik romantik.”

“Seni densiz  ocuk! Kaç yaşında yaşlı başlı insanlara dediğine bak! Romantikmiş!” diye kopardığı bağırışlarına karşı gülerek evden çıktı ama birkaç adım attıktan sonra geri döndü.

“Veysel Amca’ya söyle öğlen sıcağında bahçeyle uğraşıp kendini yormasın. Havalar çok sıcak, güneş çarpar. Ayrıca ila larınıızı da unutmayın.” Başını kapıdan içeri uzatıp Ayşe’nin gözlerine bakarak, “Tamam mı on sekizlik tontonum!” dediği anda Ayşe ayağındaki terliği eline almış ama Ertuğrul çoktan aracına doğru hızla ilerlemeye başlamıştı. şirkete geldiğinde ilk işi sekreterinden kahvesini getirmesini istemek olurken, dosyalarını inceleyip kahvesini yudumluyordu ki odasının kapısı çaldı. Odayı

dolduracak bir sesle, "Gel!" diye bağırınca kapı açıldı ve sekreteri kapının önünde durdu.

"Ertuğrul Bey, toplantı saatiniz geldi." Başını dosyalardan kaldırıp hızlıca toparlandıktan sonra evraklarını tek eline aldı, telefonunu kontrol etti fakat Cevdet'ten hâlâ ses yoktu. Demek ki dün geceki kızın ismini aramaya devam ediyorlar diye düşünse de süre uzadıkça Ertuğrul'un sabırsızlığı artıyordu. Yerinden kalkıp tüm heybetiyle kapıya doğru yürürken, sekreteri kenara çekilip ona yol verecekti ki elini yavaşça kadının omzuna koyup önüne doğru yönlendirdi. Bu sırada gözü sekreterinin karnına takıldı ve gördüğü şey gülümsemesine sebep oldu.

"Esra?"

"Efendim Ertuğrul Bey?" Ertuğrul, kadının karnını işaret ederek, "Senin yaramaz nasıl?" diye sorduğunda Esra utangaç bir şekilde gülümsemiş, Ertuğrul'sa onun omzuna elini atıp sarılmıştı.

"Kaç yıldır birlikte çalışıyoruz Esra. Yapma gözünü seveyim, benden hâlâ utanıyor musun? O kadar utangaçsın ki eskiden beni sevdiğinden bile şüphelenmiştim," deyip kahkaha atınca Esra daha da utanıp, "Gerçekten mi Ertuğrul Bey? İnanamıyorum. Ben hep böyleyim, yapım bu," dediğinde asansöre binip toplantının yapılacağı kata varmak için beklemeye başladılar.

"Ne bileyim Esra. 'Evleniyorum,' deyip düğününe çağırıldığında hem sevinmişim hem de beni beğenmediğini düşünüp üzülmişim. Eee, ne yaparsın bünye alışmış beğenilmeye. Başka türlüünü kabul edemiyor." Bu sefer ikisi de kahkahalarla gülüyordu.

"Olur mu hiç Ertuğrul Bey, siz gerçekten çok yakışıklı bir adamsınız. Fakat benim gönlümdeki adam bambaşka. Yani... Kusura bakmayın."

"Ne mutlu size!" Hafif iç çekerek söylediği bu sözler Esra'yı şaşırmıştı. Patronu, mesleğiyle ünlü olduğu kadar gece hayatında da nam salmış biriydi. Hatta onu çok yakından tanıyan insanlar gizemli ve karanlık bir tarafının olduğunu da bilirlerdi.

"Umarım siz, bizden daha mutlu olursunuz. Ben inanıyorum, doğru insan karşınıza çıkacak," diyen asistanına tebessüm ettiği sırada sanki gözleri çok uzaklara dalmıştı. Onun iyi dileklerini uzun uzun düşünecek fırsatı bulamadan toplantının yapılacağı kata gelen asansörün kapısı açıldı ve Ertuğrul, Esra'ya yol vererek dışarı çıkmasını sağladı.

"Bebek nasıl diye sordum, muhabbet nerelere geldi." Aklına gelen şeyle bir an durup, "Aaa! Cinsiyeti belli olacaktı. Kız mı, erkek mi?" diye şaşkınlık ve heyecanla sorduğunda Esra kocaman bir sırıtişla, "Hem kız, hem erkek," dedi. Ancak Ertuğrul anlamayan gözlerle Esra'ya bakıp kaldı. Çatık kaşlarının altından ona ve büyüyen karnına defalarca bakarken, "O nasıl oluyor yahu? Bebek unisex mi?" diye sorduğu an gülmeye başlayan Esra, "Bebek değil, bebekler," deyince genç adamın gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"İkiz miymiş? Nasıl görmemişler! Biz de burada bir tane yeğenimiz olacak sanıyoruz," derkenki feryadı koridorda yankılanırken Esra, bu sıcacık sohbetinden, abisi gibi davranmasından dolayı yine çok mutlu olmuştu. Aslında Ertuğrul sert görünüşünün altında her zaman samimi, içten ve şefkat dolu bir adamdı. Esra yaşadığı duygu yoğunluğuna dayanamayıp ağlamaya başlarken ona sıkıca sarıldığında ne yapacağını bilemeyen Ertuğrul bir an donup kalmıştı. Asistanının duygusallığını anlayışla karşılayıp kendisi de ona sarıldıktan kısa süre sonra ayrıldılar. Genç kadının yüzüne doğru eğilip gözyaşlarını silerken yeniden gülümsedi

“Bu ağlamalar hormonlardan oluyor değil mi?” diye sordu.

“Evet, maalesef. Kusura bakmayın, her an ağlamaya hazırım. Sanki her duyguyu daha fazla yaşıyorum.” Ertuğrul yine anlayışla başını salladı, toplantı odasının kapısını araladı ve içeri girip Esra’yı yerine oturttu. Masada duran su şişelerinden birini açıp bardağa boşalttıktan sonra ona uzatırken Esra gülümsemiş ve sudan biraz içmişti.

Tam bu sırada içeri giren Ozan, Esra’nın yaşlı gözlerini fark edip yanına doğru gelirken, “Ne oldu kız, hormonlar mı çarptı? Eee, iki tane olunca duygusallık da iki katı oluyor demek ki,” deyip destek olmak ister gibi sırtını sıvazladı.

“Sen nereden biliyorsun?” Ertuğrul’un sesinden bozulduğu açıkça belli oluyordu. Ne yani kendi asistanının bebekleri olacağını en son o mu duymuştu! Hiçbir zaman, hiçbir şeyi en son duyan olmaktan hoşlanmazdı.

“Bizler de sen yurt dışındayken öğrendik. Bozulma hemen, ikisi de senin yeğenlerin.” Gülerek yerine oturduktan sonra Esra’ya göz kırpmayı da ihmal etmedi.

“Tabii benim yeğenlerim. Senden dayı mı olur!” Oadaki herkes kıs kıs gülünce Ozan bozulduğunu belli eden bir sesle, “Olur tabii, hem de çok güzel olur. Değil mi kız Esra?” demiş, Esra’ysa aralarındaki bu tartışmanın büyümesine izin vermeden orta yol bulması gerektiğini fark etmişti.

“Merak etmeyin, ikinizden de çok iyi dayı olur.”

“Olmaz... Ozan’dan dayı mayı olmaz. Çocukları yanlış ellere teslim etme Esra.”

“O zaman şöyle yapalım, Ozan Bey oğluma, siz de kızıma dayılık yapın.” Ertuğrul kısa bir an düşündü ve kafasını ağır ağır salladı.

Ozan rahat bir nefes alıp, "Oh be, oğlan dayısı olmak kolay. Kız dayısı olsaydım yeğenimi kıskanır dururdum. Doğrusu sen dayılık yaparken de kıskanıyım ama orası ayrı mevzu. Büyüyüp güzel bir kız olunca bakarlar falan, olay çıkar vallahi. Sana kolay gelsin patron," dedi. O, önündeki sudan içerken Ertuğrul gıcık bir gülümsemeye Ozan'a bakarak, "Zaten Esra doğru düzgün dayılık yapamayacağını düşündüğü için kızını bana vermiştir koçum, sen rahat ol," dedi.

"Yani sen bir kıza doğru düzgün dayılık yapabilirsin, öyle mi?" Herkesin sesin geldiği tarafa kafasını çevirdiği esnada Ertuğrul kapıda duran kişiyi görerek küçük bir şok yaşamıştı. Birkaç saniye donakalıp, gördüklerini idrak etmeyi başardıktan sonra hızla ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı. Ozan, Ertuğrul'la aynı anda ayağa kalkıp kapıya ilerlerken herkes şaşkınca ve anlamaya çalışır gözlerle olan biteni izliyordu.

"Senin burada ne işin var?" Sesi buz gibiydi, kendini sıktığı çenesinden belli oluyordu. Karşısındaki kişiye gayet rahat ve hafif bir sırıtmayla, "İşim var. Onun için buradayım," dediğinde Ertuğrul, öfkeyle sıktığı dişlerinin arasından, "İş mi? Sen ne saçmalıyorsun?" diye sormuş, genç kadının yüzündeyse sinir bozan bir gülümseme oluşmuştu.

"Siz bu şirketin sahibi değil misiniz? Nasıl olur da birlikte çalışmak istediğiniz, aylardır görüştüğünüz şirketin sahibini tanımazsınız? Toplantıya girmeden önce küçük bir araştırma yapsaydınız, az sonra yaşayacağınız mahcubiyeti yaşamazdınız."

"Kelime oyunu yapma da ne söyleyeceksen açık açık söyle." Bu sırada toplantıya katılmak için diğer şirketten gelen elemanlar da içeri girmiş, olanları izliyordu.

EFANE

“Ben Armağan KARCAN. Anlaşma yapmaya çalıştığınız ARMİ KARCAN markasının kurucusu ve baştasarımcısıyım.”

Ertuğrul’un eline uzandı, tuttu ve kendi elini adamın avucuna yerleştirdi. Bu sırada tüm gözler şaşkınlıkla onlara bakmaya devam ediyordu ama aralarındaki en şaşkın bakış tabii ki Ertuğrul’a aitti. Usulca ona yaklaşıp parmak uçlarında yükseldi ve kulağına doğru, “Merhaba Clark Kent, beni gördüğüne memnun olmamış gibisin,” diye fısıldadıktan sonra ellerini ayırdı.

Masaya ilerleyerek Ertuğrul’un sol yanındaki boş duran koltuğa oturduğunda, karşısında oturan hamile kadına gülümseyerek baktı. Bu sırada yeniden yerlerine oturan Ozan ve Ertuğrul şaşkın şaşkın birbirlerine bakarak usulca başlarını salladıklarında, Armağan onları görmüyor gibi yapmıştı. Ancak suratlarındaki ifade o kadar komikti ki gülmemek için başını önüne eğdi. Toplantı odasında oluşan kısa süreli sessizliğin ardından boğazını temizleyerek söze başlayan Ertuğrul, “Öncelikle hoş geldiniz. Bildiğiniz gibi uzun zamandır birbirimizle iletişim hâlindeyiz. Önümüzdeki ilkbahar/yaz kreasyonu için bizimle çalışmak istemiştiniz,” deyip onay almak ister gibi Armağan’a baktı.

Genç kadın başını hafifçe sallarken, “Evet,” demişti.

“Aklınızdaki fikirleri bizimle paylaşır mısınız Armağan Hanım?” Ertuğrul, sözlerine son verirken bir yandan da onun tepkilerini izliyordu. Ertuğrul, markadan gelen iş teklifinden sonra onların hazırladığı ürünleri incelemiş, yaptıkları çalışmalara kısacık da olsa göz atmıştı. Ancak markanın kurucusunu, tasarımcılarını araştırarak fırsatı bulamamıştı çünkü o sıralar Dubai’de yapımına başlanacak olan binaların projesiyle ilgileniyordu. En önemlisi de şirket sahibinin ismi için Armağan dediklerinde, o Armağan’ın kadın olabileceğini hiç düşünmemişti.

“Tabii ki paylaşırım. Sizlere derin bir öz geçmiş sunayım ki siz de kiminle iş yapmaya çalıştığınızı öğrenmiş olun,” diyerek Ertuğrul’un gözlerine dikkatle bakmayı sürdürürken, gerilen yüz hatlarını ve kasılan çenesini keyifle izledi. Aslında bu tavrı ve sözleriyle, Ertuğrul’a karşı asla geri adım atmayacağını herkese açık açık gösteriyordu.

“Şirketimi yedi yıl önce New York’ta kurdum. On yaşından beri görsel sanatların her dalında, ağırlıklı olarak da alanımla ilgili eğitimler aldım.” Derin bir nefes alırken küçük bir hesaplama yapıp konuşmaya devam etti.

“Neredeyse on beş yıllık bir eğitim geçmişine sahibim. Şirket kurulduktan sonra büyük bir ivme kat ederek benim bile hayallerimin ötesinde bir yere geldi. Bu arada yaşadığım özel problemler yüzünden şirketimi İstanbul’a taşıma kararı aldım. Üç yıldır dünyaya buradan açılıyoruz. Geçen zamanla birlikte daha da büyüdük. Her kadının hayali Armi KARCAN imzalı elbiseleri giymek oldu. Bunu ben değil, yapılan araştırmalar söylüyor. Bu seneyse kafamda farklı fikirler var ve bunları sizinle...” dediği sırada işaret parmağıyla Ertuğrul’u göstererek, “Gerçekleştirmek istiyorum,” demişti.

“Neden biz? Daha doğrusu neden ben?” Armağan bu sorunun cevabını vermeye hazırlanırken sırtını tekerlekli sandalyenin arkasına yaslayıp masaya daha da yaklaştı. Sol kolunu masanın üstüne koyup önünde duran kaleme uzandı ve kalemi parmaklarının arasında çevirmeye başladı. Bacak bacak üstüne atıp ayağını hafifçe sallarken koltuğunu tamamen Ertuğrul’a döndürmüştü. Sanki bulundukları yerde başka kimse yokmuş gibi gözlerini adamın siyaha yakın, belki de siyah olan gözlerine dikip kendinden emin bir sesle yeniden konuşmaya başladı.

“Bakın Ertuğrul Bey, ben kadınların çok sevdikleri, giydiklerinde kendilerini özel, çekici ve öz güvenli his-

EFANE

setmelerini sağlayan elbiseler tasarlıyorum. Sizse..." Yine işaret parmağıyla Ertuğrul'u göstermişti.

"Benden farklı olarak, kadınların taktıklarında kendilerini çok değerli hissetmelerini sağlayan takılar retiliyorsunuz ve üzülerek söylüyorum ki, işinizi gerçekten çok iyi yapıyorsunuz."

Armağan cümlesini bitirirken fazla i ürpertici bir şekilde sağ kaşını kaldırdığında, sözlerindeki öz güvene şaşırmış ama bir o kadar da hayran kalmıştı. Dudakları hafifçe yukarı kıvrılıp, meraklı gözlerle onu izlemeye devam ederken, Armağan ayağa kalkıp arkasından geçmiş ve birkaç adım ötedeki bilgisayara ilerlemişti. Projeksiyon aracılığıyla görüntüleri perdeye yansıtıp, kumandayı da eline alarak, yerine geri dönüp oturdu. Bu sürede Ertuğrul bir an bile gözünü kırpmamış ve yine onu izlemişti. Genç kadının herkesi içine alan enerjisi, güçlü aurası Ertuğrul'un dikkatinin dağılmasına, hatta onunla ilgili özel gözlemler yapmasına sebep olmuştu.

Dün gece hafızasına yer edinen görüntüyle şu an karşısındaki görüntüyü kıyaslarken, omuzlarından aşağı dökülen, kıvıl renkteki dalgalı saçlarının bembeyaz teniyle olan uyumuna uzun uzun baktı. Ertuğrul, Armağan'ı tekrar tekrar süzüp topuklu ayakkabılarının üstünde asilce duruşuna bakarken o anda başka bir ayrıntıyı fark etti. Kızın sağ ayağının yan tarafından başlayıp bileğini bir sarmaşık gibi saran papatya dövmesi, oldukça hoş ve dikkat çekici görünüyordu.

"Demek papatyaları seviyor," diye aklından geçirdikten sonra kendi düşüncelerinin şaşkınlığıyla irkilip silkelendi. Ertuğrul'un dikkatli ve derin bakışlarını fark eden Ozan, arkadaşını şaşkınlık ve şüpheyile izliyordu. Bu sırada Armağan ise perdeye yansıyan ilkbahar/yaz

kreasyonu için hazırladığı tasarımları göstermeye ve tekrar konuşmaya başlamıştı.

“Bana az önce, ‘Benden ne istiyorsunuz?’ diye sormuştunuz.” Ertuğrul gözlerini perdeden ayırıp kızın mavi ve yeşil arasındaki gözlerine baktı.

“Ben sizden bu elbiseleri giyen kadınların kendilerini öz güvenli, seksi, çekici ve en önemlisi de güzel hissetmelerini sağlamanızı, yani bu sefer sanatınızı, zek nızı ve yeteneğinizi elbiselerim üzerinde kullanmanızı istiyorum.”

Ertuğrul hem perdeye yansıyan tasarımlara bakıyor hem de düşünüyordu. Bir süre sonra yüzünü masaya, sırtını da perdeye döndüğünde Armağan’ın gözlerine bakıp, “Tasarımlar yanınızda mı?” diye sordu.

Masanın diğer tarafında oturan çalışanlardan biri tasarımların olduğu dosyayı uzatınca, Ertuğrul ince uzun parmaklarıyla dosyayı kavradı ve önüne koyup kapağını açtı. Gördüğü tasarımlar gerçekten göz alıcıydı. Kız, asi ve ukala olduğu kadar yetenekliydi. Tasarımları bir süre inceleyip elbiselere uygun olacak taşları hayal ederken, toplantı odasından çıt sesi bile çıkmıyordu. Uzun sessizliğin sonunda kafasını dosyadan kaldıran Ertuğrul sadece, “ mzaları atalım ve bir an evvel çalışmalarımıza başlayalım,” demekle yetindi.

3. BÖLÜM

Armağan duyduğu bu sözler karşısında memnun olmuştu ama bir yandan da içi içini yiyordu. Dün gece olanları düşünürken, aylarca bu adama sabır gösterip birlikte çalışmayı başarabilir miydi, emin değildi. Onun tavırlarına, soğukluğuna, ukalalığına ve kabalığına nasıl dayanacaktı? Ya da dün geceyi unutup işine nasıl odaklanacaktı? Bir süre sessizce durup yeniden gözlerini ona dikti ve “Sizinle özel olarak konuşabilir miyiz?” diye sordu. Ertuğrul bu soru karşısında şaşırsa da duygularını, mimiklerini oldukça iyi gizlemiş ve toplantı odasındaki çalışanlara göz ucuyla bakmıştı.

“Tabii ki,” deyip ayağa kalktı. İkisi sessizce toplantı odasından çıkarken tüm gözler Ozan’a dönmüştü ancak o da neler olacağını kestiremiyordu.

“Eee! Çay veya kahve isteyen?” diye mırıldanıp zar zor gülümsediğinde karşısında oturan bir masa dolusu çalışan onun bu hâline tebessüm etmişti. Bu sırada odasından içeri giren Ertuğrul, kenara çekilip küçük bir el hareketiyle Armağan’ı da içeriye buyur etti ve kapıyı yavaşça kapattı.

"Buyurun, şöyle oturun!" İşaret ettiği koltuğa oturup arkasına yaslanan Armağan, sağ bacağını sol bacağının üstüne attı. Birbirine kenetlediği parmaklarını dizinin üstüne koyarken, karşısındaki koltuğa oturup en az kendisi kadar rahat bir tavırla arkasına yaslanan müstakbel ortağının gözlerine bakıyordu.

"Dün gece yaşananlardan sonra buraya gelip gelme-konusunu çok düşündüm. Bütün gece, senin gibi bir adamla ortak işe girmeme neden olacak mantıklı sebepler aradım."

"Buraya geldiğine göre 'benim gibi bir adamla' ortak işe girmene sebep olacak haklı nedenler bulmuşsun."

Armağan, sözlerini yarıda kesmesine neden olan bu sözlerle yüzü gerilirken, "Lanet olsun ki seninle çalışmak zorundayım çünkü elimde başka bir kreasyon yok!" deyip sağ bacağını indirdi ve ayağındaki ayakkabının topu-ğunu sertçe yere vurdu.

"O küçük burnun hiç düşmüyor değil mi Armağan Karcan!"

"Haklı olduğum hiçbir konuda kimseye boyun eğmem Ertuğrul Yalın! Dün geceki terbiyesizliğini işimiz bitene kadar sineye çekmek zorundayım. Bana bağlı bir sürü çalışanım ve o çalışanlarımın bakmak zorunda oldukları aileleri var. Para kazanmalı, onlara da para kazandırmalıyım. Bu işi şimdi burada bırakıp gidersem batarım. Bunun bilincinde olacak kadar akıllıyım," dediğinde usulca başını sallayan Ertuğrul, onun açık sözlülüğü ve gerçekçi bakış açısı karşısında bir kez daha şaşırmıştı.

"Gerçekten akıllı bir kadınsın Armağan. Gerçekten çok akıllı, makul ve doğrucusun. Beni şaşırtıyorsun." Sözlerine sessiz kalıp, ifadesizce ona bakmayı sürdür-dükten sonra ayağa kalktı.

EFANE

“Dün gece yaşananların bir daha tekrarlanmayacağını umarak o sözleşmeyi imzalayacağım,” deyip odadan çıkarken attığı her adımda topuklu ayakkabısının sesi şirketin koridorlarını inletiyordu. İmzalar atılıp el sıkışıldığı sırada Armağan ikinci kez elini onun avucuna bıraktı. Kızın maviyle yeşili barındıran gözleri, Ertuğrul’un siyah yakın gözlerine aniden gelen bir esinti gibi değip geçti. Sanki daha uzun süre birbirlerine bakarlarsa kıyamet kopacakmış gibi hissediyorlardı ve ikisi de ilk kez aynı duyguyu paylaştıklarından habersizlerdi.

Toplantı odası boşalırken Ertuğrul, “Öğlen oldu. İsterseniz birlikte yemek yiyelim,” dediğinde odada sadece Ozan’la Armağan kalmıştı. İkisi de olumlu yanıt verince, odadan çıkıp asansöre yöneldikleri sırada Ertuğrul telefonunu çıkartıp birini aramaya başladı.

“Neredesin? Biz Ozan Bey ve Armağan Hanım’la yemeğe çıkıyoruz. Şirketteki yemekleri yiyebiliyor musun?” Karşı tarafı dinledikten sonra, “Tamam o zaman. Dikkat et, bir şey olursa da beni hemen ara.” diyerek telefonu kapattığında, Ozan, “Esra mı?” diye sormuş, asansörse en alt kata gelip durmuştu.

Ertuğrul kibar bir hareketle Armağan’a yol verirken, “Evet, yemeğini burada yiyecekmiş. ‘Midem kötü, çok bir şey yemeyeceğim,’ dedi,” diyerek Ozan’ın sorusuna cevap verdi. Armağan, Esra’nın hamile olan kadın olduğunu hatırlarken Ertuğrul’a dönüp, “Asistanınız mı?” diye sorduğunda, “Evet,” cevabı gayet net bir sesle gelmişti.

Şirketin önüne geldiklerinde üçünün arabası da kapıya gelmiş, Ozan arkadaki arabaya giderken, Ertuğrul öndekine ilerlemeye başlamıştı.

Bir anda Armağan’a dönüp, “Armağan Hanım, restorana kadar benimle gelir misiniz?” diye sorduğunda, arabasına doğru ilerleyen genç kız kendisine döndü ve

kısa süre düşündükten sonra, "Tabii ki," deyip onun arabasına yöneldi.

Arabaya binip kemerlerini taktılar, Ertuğrul arabayı çalıştırdı ama hareket etmedi. Ceketinin iç cebinden çıkardığı telefonunun ekranına art arda dokunup birini ararken telefon daha ilk çalışında açılmıştı.

"Şirketten ayrılıyoruz!"

Tüm konuşma bundan ibaret olduktan saniyeler sonra aracı hareket ettirip şirketin bahçesinden çıktı ve yol almaya başladılar. Yolda hızla ilerlerken yanında oturan kıza göz ucuyla baktığında yanaklarındaki hafif kızarıklık ve güneş ışığıyla belirginleşen çillerini fark etmişti.

"Kaç yaşındasın?"

Armağan, başını hafifçe Ertuğrul'a çevirip, "Eylülde yirmi beş olacağım," dediğinde Ertuğrul'un yavaşça yukarıya kıvrılan dudaklarını gördü.

"Komik olan nedir?"

"Gerçekten küçükmüştün!"

Muzip bir şekilde kıza bakıp göz kırparken, ikisi de neyden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Dün gece, "Sen bana küçük gelirsin," dediği o anlara dem vurmuştu. Kendisine cevap vermeye hazırlanan kızın konuşmasına fırsat vermeden, "Ve üzülerek söylüyorum ki, işini gerçekten çok iyi yapıyorsun Armağan," derken Ertuğrul toplantıda söylediği sözleri unutmadığını anlatmayı başarmış ve bir an göz göze gelmişlerdi.

"Armağan?"

"Efendim?"

"Dün akşam yaptığım doğru değildi ama üstüme gelip beni öfkeliendiren sendin!" Armağan, duyduklarıyla bir anda sinirlendiğini hissetti. Öfkeyle atan kalbi, duvarlarını yıkmak istercesine göğüs kafesine vuruyordu.

EFANE

"Senden yardım istemediğimi belirttim diye üstüne mi gelmiş oldum? O dediklerinin hiçbirisi bana söylediğin sözleri haklı kılmıyor Ertuğrul!"

Öyle bir "Ertuğrul" demişti ki, hayatında ilk kez bir kadının ağzından adının böyle hiddetle dile geldiğini duydu. Küçük kadın yine çok cesurdu. Öfkesi gözlerinden fırlayıp onu tam on ikiden vuruyordu.

"Müsaade edersen özür dileyeceğim ama... Dilinin maşallahı var Armağan Hanım!" Aniden gelen bu çıkışla afallayan Armağan, ona şaşkın şaşkın bakıp birkaç saniye içerisinde toparlanmayı başarırken, Ertuğrul'un yüzünde silik bir tebessüm oluşmuştu.

Kızın yaşadığı şaşkınlığa için için gülerken, "Dün gece için özür dilerim. Normalde kimseyle o şekilde konuşmam. Sinirlenince biraz gözüm dönüyor. Attığın tokatta pek de haksız sayılmazdın," demeyi başardı. Bunu o kadar içten söylemişti ki, Armağan sözlerinden bir an bile şüphe duymayarak ona bakıp derin bir nefes aldı ve aynı şeyi kendisi de yaptı.

"Ne kadar haklı olsam da, yaptığım şey yanlıştı. Ben de özür dilerim."

Sonunda ortak bir paydada buluşmayı başarıp birbirlerine gerçek bir tebessümle bakmışlardı.

"Ancak... Sadece bir özürle kurtulamayacaksın. Yandın sen! Haberin olsun," dediğinde, Ertuğrul sözlerine gülmemek için gözünü bir an bile yoldan ayırmadı. Küçük, çilli ve fazlasıyla çekici bir yaratık olmasına rağmen dikbaşı, asi ve hırçındı. Bu huylarını göstermekten, hele ki Ertuğrul gibi bir adama göstermekten geri kalmıyordu. İçinden, "Cesaretine hayran kaldım maviş ama beni bu laflarla korkutamazsın," diye geçirip duraksadı.

Maviş? Kıza içten içe taktığı lakabın şaşkınlığını yaşamayı sonraya bırakarak, "Yak bakalım, ne kadar yakacaksın

görelim Armağan Hanım! Ama baştan uyarayım..." dedi ve başını ona çevirip ciddi bir ifadeyle bakarken dudaklarına silik bir tebessüm konuk oldu.

"Emin ol, herkesin bildiği Ertuğrul Yalın'ı görmek istemezsin. Bu yüzden tek isteğim birlikte çalışacağımız avları kazasız belasız geçirmek."

Armağan, "herkesin bildiği" derken ne demek istediğini anlamamıştı ama bunu araştıracaktı. Bu adamda garip bir şeyler olduğunu seziyordu.

Yemeğini yerken başını kaldırıp gözlerini mekânda gezdirdiğinde fark ettiği gariplikle kaşları çatılırken, yerinde huzursuzca kıpırdandı. Çevre masalardaki bütün kadınların neden onların masasına bakıp durduğunu anlamaya çalıştı. Evet, yanındaki iki adamın da maşallahı vardı ama bu kadarına da içinden pes diyordu.

"Herkes niye bizim masamıza bakıyor? Bir fikriniz var mı?" Ertuğrul bıyık altından gülerek yemeğinden bir çatal daha aldı ve "Ülkenin en yakışıklı iş adamlarıyla yemek yiyorsun. O sebeple bakıyor olabilirler Armağan Hanım," dedi.

"Kapıdan girerken keşke egonu dışarıda bıraksaydın." Sözleri söylerken resmen hırlamıştı.

Ozan, Armağan'ın bu tepkisine kahkaha atarken, Ertuğrul'sa yine bıyık altından gülmüştü. Onlar konuşmaya devam ederlerken başka masadan kalkan, hoş görünümlü bir kadın yanlarına doğru gelmeye başladığında durumu fark eden Ertuğrul, tabağında olan gözlerini hafifçe kaldırdı ve restoranın iç kapı girişinde duran Yekta'yla göz göze gelmesi aynı anda oldu.

Korumaları her an görebileceği ve sesini duyurabileceği yerlerde olurlardı. Bunu çoğu zaman kimse fark etmese de Ertuğrul çok iyi bilirdi. Peşinde bir ton hayalet adamla gezmek, hayatında yaptığı yanlış sayılabilecek tercihlerin bedeliydi. Yekta, onlar rahat rahat yemek yerken mekânın içini defalarca gözlemiş, kimliğini belli edip de kimseyi rahatsız etmemek adına durduğu o kapı eşiğinden milim kıpırdamamıştı. Ancak mekânın tüm giriş ve çıkışlarında görev alan güvenlikler etrafta kuş uçurtmuyordu. Şu an bulundukları restoranda çalışan şefler, garsonlar, vale ve daha birçoğu Ertuğrul'un adamıydı. İstanbul'un en gözde yerlerinin ya sahibi olmuştu ya da içlerine sızıp adamlarını yerleştirmişti. Her yerde gözü, kulağı olması onu sarsılmaz bir adam yapmıştı. Az önce masasından kalkıp hızla masalarına yaklaşan kadının olduğu yöne doğru başını hafifçe eğmesiyle Yekta'nın harekete geçmesi aynı anda oldu. Kadını masaya yaklaşmasına az bir mesafe kala kibarca durdurdu ve onu masadan uzaklaştırmak istedi. Ancak kadın, Yekta'nın orada duruş sebebini anlayıp gözlerini masaya çevirdi.

"Siz Armağan Karcan'sınız." Armağan gözlerini ona doğru çevirdi ve karşısında heyecanla kekeleyen kadına gülümsedi. Bu sırada yine kimsenin farkına bile varmadığı baş hareketiyle Yekta'nın masadan uzaklaştırmaya çalıştığı kadın serbest kalmıştı. Doğruca Armağan'a yürüyen kadın, heyecanla titreyen elini ona uzattı.

"Ben size hayranım... Yani size bayılıyorum," demesiyle Armağan'ın yerinden kalkıp kadının uzattığı eli sıkması aynı anda oldu. Ertuğrul, beş dakika gibi bir süre boyunca karşısında duran iki kadının konuşmasını hayranlık ve biraz da şaşkınlık içinde izledi. Armağan'ın başarıya, üne ve paraya bu kadar genç bir yaşta ulaşip bunu olgunlukla karşılaması Ertuğrul'u yine şaşırtmıştı.

Armağan'ınsa adamın kendisinden de, düşüncelerinden de haberi yoktu. Bütün içtenliğiyle, yanına gelen kadınla sohbet ettikten sonra vedalaşıp yeniden yerine oturdu.

Ertuğrul ve Ozan'a bakıp gülümserken, "İçerideki kadınlar size değil, bana bakıyormuş. Bu sizin için çok acı bir durum olmalı," diye mırıldandı. Başını soluna çevirdi ve gözlerini Ertuğrul'a dikip aklından geçenleri anlamaya çalıştı. Ama bunun mümkünü yoktu. Adamın surlarla çevrili kalesinden içeriye görmek imkânsızdı. Siyahı andıran o gözler, dipsiz bir kuyu ve bilinmezlikti. Ertuğrul, Armağan'ın bakışlarından kaçmanın yolunu ararken aklına gelen şeyle yüzünde bir gülümseme oluştu.

"Bu boya, bu egoya..." Armağan'ın yüzünde de tıpkı Ertuğrul'un ki gibi sinir bozucu bir gülümseme belirmişti. Onlara dışarıdan bakan Ozan hâlâ Armağan'ın bu öz güvenine şaşıırıyordu.

"Devede de boy var ama..." dediği an Ozan'ın kahkahası dudaklarından firar etti. Bu sırada Ertuğrul başına nasıl bir dert aldığını düşünüyordu. Sözleri yetmiyormuş gibi bir de deve derken onu göstermesi gerçekten görülesi bir manzaraydı.

Ertuğrul, kafasını çizimlerden kaldırıp saate baktı. Saat yedi olmak üzereydi. Yemeklerini bitirdikten sonra yeniden şirkete dönmüş ve tüm öğlenden sonrayı aralıksız olarak tasarımlar üzerinde çalışarak geçirmişlerdi. Yorgunlukları yüzlerinden net olarak belli oluyordu. Ertuğrul'un saçları karışmış, kravatı çıkmış, gömleğinin birkaç düğmesi açılmıştı. Armağan ise yüzündeki makyajdan rahatsız olup silmiş, saçlarınıysa bir kalem yardımıyla topuz yapmıştı.

EFSENE

"Bence bugünlük bu kadar yeter. İkimiz de baya uğraştık ve yorulduk." Ertuğrul elindeki kalemi masaya bıraktığı sırada karşısında oturan genç kadına dikkatle bakıyordu. Armağan derin bir nefes alıp, başını salladıktan sonra çalıştığı kâğıtları dosyasına koydu ve telefonunu eline alıp şoförünü aramaya başladı. Bu sırada Ertuğrul, önünde duran çalışma kâğıtlarına son kez göz atıyordu.

"Alo İsmail..."

"Hâlâ Yalın Holding'deyim. Beni buradan alır mısın? Tamam, bekliyorum, görüşürüz."

"İyi misin? Çok yoruldun galiba. Kötü görünüyorsun."

"İyiyim Armağan Hanım. Bir şey yok!"

Aldığı buz gibi cevabın sebebini çözemesi de, üstüne fazla düşünme gereği duymadı. Zaten yeterince yorgundu ve başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Aradan geçen kısa sürenin sonunda Armağan'ın telefonu çalmaya başlamıştı.

"İsmail geldin mi? Tamam, çıkıyorum şimdi." Telefonu kapatıp eşyalarını aldı ve ayağa kalktı.

"Ben çıkıyorum. Sanırım siz burada kalacaksınız!" Ertuğrul bir an duraksayıp ona dikkatle baktıktan sonra sakince ayağa kalktı.

"Ben de çıkacaktım. Önden buyurun," deyip usulca kapıyı gösterdi ve odadan çıkıp asansöre doğru ilerlemeye başladılar. Birkaç saniye bekledikleri asansör bulundukları kata gelince, açılan kapılardan geçip kabinin içine girmiş, asansörün kapıları kapandığı anda da o küçük yerde baş başa kalmışlardı.

"Birlikte çalışacağımız günleri ayarlamamız gerekecek. Bununla ilgili görüşmeleri yarın yapmalıyız." Armağan, gözünün ucuyla asansörün içini kaplayan iri yarı adama baktı. Kendisiyle kıyaslama yapamayacağı bedensel büyüklükteki bu adam, sanki bulundukları dar alanda iyice devasa bir boyut kazanmıştı.

“Yarın sizi arayacağım Ertuğrul Bey!” dediği sırada açılan kapıdan koridora adım attı ve şirketin çıkışına doğru ilerlemeye başladı.

Armağan eve gelince duş alıp bir şeyler yemiş ve bütün gün çalıştıkları tasarımlara yeniden göz atmaya başlamıştı. Yorulduğunu hissettiğinde başını dosyalardan kaldırıp saate bakmayı başardı ve aradan iki saat geçtiğini fark etti. Tasarımları dosyaya koyup sehpanın üzerine bıraktığında beyni zonkluyormuş gibi hissediyordu. Başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattıktan sonra kendine gelmeye çalışırken düşünceleri o kadar işin gücün arasında nasıl olduysa Ertuğrul’a takılınca, gözlerini açıp kendine söylendi. Aklını, adamın düşüncesinden uzak tutmakta zorlandığını kabul etmek istemese de aslında gerçeği en iyi kendisi biliyordu.

Dün gece karşılaştıkları andan beri düşündüğü tek şey sabahki toplantıda yüzünün alacağı ifadeyi hayal etmek olmuştu. Fakat öğlen yedikleri yemek ve sonrasında baş başa yaptıkları çalışma, aklındaki ön yargılarını biraz olsun değiştirmiş, hatta adamın iş dışındaki özel hayatını merak eder olmuştu. Bu merakına daha fazla engel olamayıp yerinden kalktı ve sehpanın üstünde duran bilgisayarını aldı. Arama motoruna “Ertuğrul Yalın” yazıp çıkan sonuçlara göz gezdirmeye başladı. En üstte şirketin sayfasında bulunan öz geçmişi çıkmıştı ancak bunu daha önce okuduğu için farklı sayfalara tıklamaya başladı. Aslında o öz geçmişi okumasına bile gerek yoktu, çünkü Armağan, Ertuğrul Yalın’ı çok iyi tanıyordu. Yaptığı tasarımları beğeniyle takip ediyor ve onu içten içe tebrik ediyordu. Koleksiyonuna eklediği birbirinden değerli taşlar ve takı tasarımları gerçekten bu işten anladığını gösteriyordu. Ancak gezdiği sayfalarda kimse onun iş başarısından bahsetmemişti. Daha

çok yakışıklılığı, çapkınlığı ve bolca parasından söz edilmişti.

Kendi kendine, “Bu insanlar gerçekten çok garipler!” diye söylenirken sayfayı aşağı indirip alt kısımdaki yorumları okumaya başladı.

“Allah boş vaktinde yaratmış, resmen taş. Bir gün Yalın Holding’i basıp adama evlenme teklif edeceğim.” Armağan okuduğu yoruma şok olmuş hâlde bakarken, Ertuğrul’un da bu yorumları okuyup okumadığını düşündü.

“Herkes Ertuğrul diyor. Eyvallah, adam dünya harikası ama Ozan da çok yakışıklı.”

“Yaklaşık bir yıl önce Ertuğrul’la bir gece geçirdim.” Armağan, yorumları okudukça ve yorumlar edep sınırlarını zorladıkça daha çok şaşıyor, hayrete düşüyordu.

“Adamın meziyetlerini saymakla bitiremem. Şirket sahibi ünlü bir iş adamı, mimar, özel taş koleksiyoncusu, tasarımcı ve ülkenin şu an en korkulan adamlarından birisi.” Armağan işte bunu hiç anlayamamıştı. Niye herkes bu adamdan korkuyordu, bu korkuyu getiren gücün kaynağında ne olduğunu artık gerçekten merak ediyordu. Bu sırada okuduğu son cümleyle küçük bir şok dalgası gelip tam kalbinin orta yerine oturdu.

“Ertuğrul Yalın, ülkenin şu ana kadar gördüğü en genç kabadayılardan biri.” Armağan az önce aklından geçen soruların cevabını bu cümleyle aldığını artık biliyordu. Ama inanması o kadar zor bir şeydi ki bu, kız resmen kendi iç sesiyle konuşmaya, hatta tartışmaya başlamıştı.

“Hani şu dizilerde, filmlerde gördüklerimizden mi? Nasıl olur?” Uzun bir süre oturduğu koltukta okuduklarına anlam vermeye çalıştı. Kendi ülkesinden çok uzak bir yerde doğup büyümüştü ve son altı yılını geçirdiği ana vatanına alışması hiç de kolay olmamıştı. Bu sırada ülkenin başarılı tasarımcılarıyla birçok iş yapmış ve adını

her geçen gün insanların hafızalarına daha çok kazınmıştı. Ülkeye adım attığı günden beri en çok çalışmak istediği tasarımcının, sözleşme imzaladıkları akşam, karanlık işler yaptığını öğrenmek hiç hoşuna gitmemişti. Düşünceleri iyice karışıp, işin içinden çıkamayınca kendine bir kahve yaptı ve yeniden bilgisayarının başına geçti.

“Adam çapkın ama onu gazetelerde ya da televizyonlarda kadınlarla görmüyoruz.”

“Bence gey.” Armağan yorumu okurken gözleri neredeyse yuvalarından çıkacaktı.

“Yok daha neler!” Kendi sesi kulaklarına dahi ulaşamadan dudakları arasında kayboldu. Kafasından bir türlü atmadığı ve dakikalardır içini kemirip duran tek şeyi arama motoruna yazdıktan sonra derin bir nefes alarak tuşa bastı.

“Ertuğrul Yalın kim?” Az önce okuduklarını doğrulayan birkaç yazı daha okuduktan sonra ekrana bomboş gözlerle bakmaya başlamıştı. Okuduklarının birer şaka, kandırmaca ya da palavra olmasını istemişti ancak internette gezindiği sayfaların kullanıcıları aynı şeyleri söylüyordu. Yazılanlara göre Ertuğrul yasa dışı işler yapan bir adamdı. Aslında tüm yazılanlar kulaktan kulağa duyulan, netlik kazanmamış dedikodulardan ibaretti çünkü Ertuğrul’un kayıtlı bir tane bile sabıkası yoktu. İnsanlar, karda yürüyüp izini belli etmeyen bu adama lakap bile takmışlardı: Şehir Efsanesi.

Şaşkınlığı gitgide artıp yerini endişeye bırakırken yasa dışı kelimesini ve kendine çağrıştırdıklarını düşünüp duruyordu. Huzursuzca sayfayı biraz daha aşağı kaydırduğunda, “Ertuğrul Yalın ve Ender Açıktan neden düşman oldu?” yazısını okudu ancak ne okuduğunu idrak edemedi. Kısacık yazıyı sesli olarak yeniden okurken içi çekilmiş gibi hissediyordu.

EFANE

“Ertuğrul ve Ender düşman mı?” diye mırıldanıp yazıyı yeniden okudu. Notta ismi geçen Ender, yıllardır tanıdığı, işlerine sponsor olan, kendisine maddi destek sağlayan ortağı ve en önemlisi yakın arkadaşıydı. Fakat yıllardır tanıdığı bu adamın ağzından Ertuğrul’a dair hiçbir şey duymamış, onun birileriyle husumeti olduğunu bile görmemişti. Okuduklarının birer hurafe olduğunu düşünerek bilgisayarı kapatmak üzereydi ki içini kemiren düşüncelerine engel olmayıp arama motoruna “Ertuğrul Yalın ve Ender Açıktan” yazıp arama butonuna bastı.

Arama sonuçları ekranına düşerken az evvel okuduklarını destekleyecek bir şeyler bulmaya çalışsa da elle tutulur hiçbir yazıya rastlamamıştı. Bulabildiği tek şey ikisinin de öz geçmişleri, başarı dolu kariyerleri, dergilerdeki röportajları ve hızlı gece hayatlarıyla ilgili dedikodulardı. Bilgisayarını kenara bırakıp başını koltuğun kenarına koyduğunda hâlâ okuduklarını düşünmeye devam ediyordu. Gözleri günün yorgunluğuna dayanamayarak kapanmaya başladığında buna daha fazla karşı koyamayıp kendini uykunun sakin kollarına bıraktı. Sabahın ilk ışıkları pencereden içeri süzülüp yüzüne vurduğunda her yerinin ağrıdığını hissederek gözlerini araladı. Koltukta uyuyakaldığına söylenip, uykusundan ayılmayı başarinca doğruca banyoya girdi ve duş aldı.

Krem rengi, sıfır kol boğazlı tişört, yüksek bel, sol bacağına derin yırtmacı olan mürdüm rengi kalem etek ve ayakkabı olarak da bilekten bağlamalı, krem rengi, kalın topuklu ayakkabı giymişti. Saçlarını ense kısmından at kuyruğu şeklinde toplayıp, hafif makyaj yaptıktan sonra takılarını takarak evden çıktı. Kendisini bekleyen İsmail’le selamlaşıp arabaya geçtiğinde aklı hâlâ gece okuduğu yazılardaydı. Bu yüzden keyifsizdi ve ruh hâli rahatlıkla kendini belli ediyordu.

Camdan dışarıyı izlerken, "İsmail?" diye mırıldanmış ama şoförü onu rahatlıkla duymuştu.

"Buyurun Armağan Hanım?"

"Sana bir şey sormak istiyorum." İsmail dikiz aynası aracılığıyla anlık olarak patronuna bakıp başını sallarken, "Tabii ki!" demişti.

"Yeni iş ortağım hakkında ne düşünüyorsun?" Sorusuyla gözleri tekrar buluştu ancak hızla ayrıldı. İsmail'in, sorusuna normalden daha uzun süre sessiz kalması Armağan'ı gerçekten rahatsız etmişti.

Oturuşunu dikleştirip, "Sen benim sorularımı cevapsız bırakmazdın İsmail. Neden susuyorsun?" diye yeni bir soru yöneltti.

"Daha önce sorduğunuz hiçbir sorunun cevabı bu kadar zor olmamıştı."

"Bu soruyu zor yapan, seni ilk kez susturan şey nedir?"

"Ertuğrul Bey, birbirinden çok farklı iki alanda çalışıyor ve ikisinde de çok başarılı. Aylar önce sizinle ortaklaşa iş yapması için tasarımcılarıyla görüşmelere başladığınızda bir telefon konuşmanızı duymuştum. Aynen şöyle demiştiniz, 'Bu işi ondan daha iyi yapabilecek birini tanımıyorum.' Bu sözlerinizde haklısınız ancak o, biraz gizemli, katı ve hayli soğuk bir adam. Dengesiz tarafları var gibi hissettiriyor. Yani benim pek haz etmediğim karaktere sahip olmasından dolayı cevap vermem epey uzun sürdü. Başka bir sebebi yok."

Cevabıyla iç çekip içten içe İsmail'e hak verirken, "Sanırım 'gizemli' diyerek neyi kastettiğini biliyorum. Dün gece uzun bir araştırma yaptım ve onun hakkında çok kafa karıştırıcı şeyler okudum. Hatta yazıların birinde Ender'in adı geçiyordu," demiş ve yine göz göze gelmişlerdi.

EFANE

“Ertuğrul Bey’le ilgili çok fazla söylenti vardır. Bunların doğruluğunu bilemiyorum ama siz yine de dikkat edin.”

İsmail’in yarım ağız verdiği cevaplarından tatmin olmasa da, “Dikkat ederim,” demişti.

Aklındaki birçok düşünceyle şirkete vardığında arabadan inip, ayakkabılarının topuklarını zemine vura vura içeri girdi. Çalışanları kendisine gülümseyip, “Günaydın,” derken, o sadece baş selamı vererek asansöre ilerlemiş, on beşinci katın tuşuna basıp kapıların usulca kapanışını izlemişti. Odasının bulunduğu kata varmayı beklerken arkasındaki aynaya dönüp üstü başı düzgün mü diye kontrol etmeyi de ihmal etmedi.

Asansörün kapıları açılıp doğruca odasına ilerlerken, “Günaydın Nur Hanım,” diyerek sekreterine selam vermiş ve odasından içeri girmişti. Nur Hanım, Armağan’ın hızla gözden kaybolmasına şaşırsa da ardından gülümsemeye çalışarak, “Günaydın Armağan Hanım,” dedikten sonra onu takip etti. Çantasını kenara koyup masasına geçen genç kadın gözlerini sekreterine çevirdi.

“Nur Hanım, Ertuğrul Bey’i arayıp odamdaki telefona yönlendirin.”

“Hemen bağlıyorum,” deyip odadan hızla çıkan Nur Hanım kapıyı kapattıktan sonra Armağan, telefonun bağlanmasını beklemeye başlamıştı. Kısa süre içerisinde odayı dolduran telefon sesiyle irkilip derin bir nefes alırken hissettiği gerginliğine şaşıyordu.

Aramayı cevaplayıp telefonu kulağına dayamaya çalışırken, “Günaydın Armağan Hanım,” diyen sesi çoktan duymuştu.

“Günaydın Ertuğrul Bey. Haftanın hangi günleri birlikte çalışacağımızı planlayacaktık. Sizi onun için aramıştım,” dediği sırada odasının kapısı birkaç kez çalındı ve usulca aralandı.

"Ben de bunu konuşmak için sabah kahvesine gelmiştim. Müsait misiniz?" Odasının girişinde durmuş, kendisine silik bir tebessümle bakan Ertuğrul'a şaşkınca bakıp kalırken ne diyeceğini bilememişti.

"Lütfen içeri buyurun!" derken elindeki telefonu masasının üstüne bırakıp ayağa kalktı ve birkaç adımda ona yaklaşıp elini sıktı.

"Sürpriz ziyaretinizi neye borçluyum Ertuğrul Bey?"

"Siz Amerika'da büyüdüğünüz için belki bilmiyorsunuzdur ama bizde bir fincan kahvenin..." Sözlerine içineleyici bir tebessümle karşılık veren Armağan, "Kırk yıl hatırı vardır!" dediğinde Ertuğrul aldığı cevaptan memnun olmuştu.

"Kendi gelenek ve göreneklerinizden uzak büyütülmemişsiniz. Bu beni şaşırttı."

"Kahveniz nasıl olsun? Sade, orta, şekerli?"

Karşılıklı koltuklara oturup birbirlerine dikkatle bakarlarken, "Az şekerli!" diyen Ertuğrul içindense, "Senin gibi," demişti. Azıcık tatlı ama çokça acı! Masadaki şirket telefonuna uzanıp Nur Hanım'ı arayan Armağan, iki tane Türk kahvesi istedikten sonra yeniden Ertuğrul'a bakıp, "Çalışma günleri için ne düşünüyorsunuz?" dedi.

"Bence ideal olan çalışma günleri salı ve cuma günleri. Örneğin, salı günü çalıştığımız bir tasarımı cuma gününe kadar geliştirir ve cuma günü yeni bir elbisenin tasarımına başlarız. Siz ne dersiniz?"

Armağan kısa süre düşünüp onun bu fikrini gayet mantıklı bulduğunda, "Söylediğiniz günler benim için uygun. Böylece hızlı ilerler, zaman problemi yaşamadan her şeyi hazırlamış oluruz," demişti.

"Elbiselerin birer örnekleri şu an dikiliyor diye biliyorum. O örnekler üzerinde çalışacağız değil mi?"

EFSENE

“Evet, örnek parçaları görmek isterseniz kahvelerimizi içtikten sonra sizi atölyeye götürebilirim. Hem çalışanların bizi bir arada görmesi motivasyonlarını arttırır. Çünkü her biri bu tasarımlar için çok çalıştı ve çok heyecanlılar. Sizi epey merak etmeleriye benim için acı bir gerçek,” demesiyle kıs kıs gülen Ertuğrul başını sağa sola sallarken, “Seninle işimiz var Armağan Hanım,” demişti.

“Doğru, işimiz var! İşimiz bittiğindeyse herkes kendi sevecen hayatına geri dönecek ve bugünler hatıra olarak kalacak.”

Armağan onun gözlerine baktıkça istemsiz olarak geriliyor, hâliyle bu durum Ertuğrul’un da gerilmesine sebep oluyordu ama Armağan kendine engel olamıyordu.

“Hâlâ kızgınsın!”

“Kızgın değilim, sadece gerginim.”

Ertuğrul kaşını yavaşça havaya kaldırıp, “Gerginsin!” diye tekrarladıktan sonra, “Neden?” diye de sordu.

Kendi ağzıyla kendini ele vermişti ve içten içe bunu aptallık olarak yorumlarken kapıdan giren Nur Hanım’a minnetle baktı. Derin bir nefes alarak, “Hoş bir tanışma yaşamadığımızdan olsa gerek. Başka neden olacak!” dedi ve kahve fincanını eline alıp bir yudum içti.

“Bunu hallettiğimizi sanıyordum. Hâlâ aynı noktadaysan bu durum bizi yorar. Bir an evvel o geceye öfkelenmeyi bırakmamız en sağlıklı olanı.” Sözlü cevap vermek yerine başını usulca sallamış ve sessizce kahvesini içmeye devam etmişti ki aklına gelen başka bir konuyu konuşmaya karar verdi.

“Ertuğrul Bey, çalışmalarımızı kendi şirketimde yapmayı çok isterdim ancak bu sizin için uygun değildir diye düşünüyorum. Sanırım onca taşı şirketten dışarı çıkartıp İstanbul trafiğinde gezdirmek istemezsiniz.”

“Bakın, siz de bu konuda çok iyi ve mantıklı düşünmüşsünüz Armağan Hanım. Çalışmaları Yalın Holding’de yapmak hepimiz için daha güvenli.”

Çalışma yeri ve günleri böylece karara bağlanırken kahvelerini bitirip şirketin içinde küçük bir tura çıktılar. Ertuğrul, elbiselerin dikiminin yapıldığı atölyeleri, onları diken ustaları tek tek gezip her biriyle uzun uzun sohbet ederken saat öğleni bulmuştu.

Saatini kontrol edip, “Her şeyi konuştuğumuza göre artık şirkete dönebilirim,” dedi ve elini Armağan’a uzattı.

“Buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim. İlk çalışma gününde görüşürüz,” diyen genç kadın kendine uzanan eli sıkıca kavradığında Ertuğrul’un yüzünde silik bir tebessüm oluşmuştu.

“Ben de kahve için teşekkür ederim. Dilerim hatırı uzun olur.” Hiç beklemediği bir anda gelen bu sözlerle afallayan Armağan ne diyeceğini bilemeyerek ona bakarken, Ertuğrul aynı tebessümle arkasını dönüp çıkışa ilerlemeye başladı.

Günün ilk ışıklarıyla uyanıp evinin arkasındaki koruda koşuya çıkan Ertuğrul bir saat sonra geri geldiğinde, Ayşe kahvaltıyı çoktan hazırlamıştı. Servis tabaklarından birindeki salatalıklardan ağzına atıp, “Duş alıp giyineyim,” demeye çalıştığında sesi boğuk çıkınca, Ayşe onun bu hâline gülerek baktı.

“Yavaş ye oğlum, boğulacaksın.”

“Bir şey olmaz sultanım. Az sonra görüşürüz,” deyip koşar adım odasına giderken Ayşe hâlâ kendi kendine gülüyordu. Odasındaki banyoya girip buz gibi suyla duş

EFANE

alan Ertuğrul on dakika içerisinde aşağı indiğinde beyaz gömleğinin düğmelerini bile iliklememişti.

“Büyüdükçe akıllanır diyordum ama sen büyüdükçe dağıldın çocuğum. Gel buraya gel!” diye söylenen Ayşe, bembeyaz gömleği yakasından tutup düzelitti ve düğmeleri iliklemeye başladı. Bu sırada Ertuğrul, masadaki peyniri çatala takmış ağzına atmakla uğraşınca koluna sağlam bir tokat yedi.

“Ayakta yemek yenmez. Çarpılacaksın!”

Ertuğrul kolunun acısıyla homurdanıp, “Ben zaten çarpılmışım!” derken Ayşe göz ucuyla onu bir güzel süzmüştü.

“Kim çarptı söyle bakayım?”

Yüksek dedikodu hattına düştüğünü anlayan genç adam anında toparlanıp, “Bana kim çarpabilir tontonum. Lafın gelişi söyledim!” dese de sözlerinin inandırıcı olmadığını onun bakışlarından anlayabiliyordu.

“Söyle dedim!”

“Yahu siz kadınlar niye böyle meraklı ve ısrarcısınız? Bu özellikler yaratılışınızda mı var?”

“Bana bak!” Koluna bir tokat daha inerken gözlerini devirdi.

“Anamdan böyle dayak yemedim... Desem yalan olur. Bilirsin ki terlik atıp isabet ettirmede dünya markasıdır!”

Ertuğrul’un sözleriyle kahkahayı patlatan kadın, “Bugün annenle konuşup ‘oğlun çarpılmış’ diyeyim de sen gör!” dediği anda Ertuğrul yüzünü ekşitip küçük bir çocuk gibi omuz silkti.

“Ayşe Sultan yapma ya...”

“Bir şartla susarım, az önce ne demek istediğini anlatacaksın.”

“Bu resmen şantaj ama farkındasın değil mi?” demesine kalmamıştı ki boynuna bağlanan kravat nefesini kesti.

“Ben şantaj mantaj bilmem. Ben seni bilirim. Birkaç gündür kendi kendine homurdanıyor, sinirleniyor sonra durup dururken gülüyorsun. Kim bu kız?”

Kravatı zar zor gevşetip nefes almaya çalışırken endişeyle Ayşe’ye bakan Ertuğrul, “Kız falan yok tonton kraliçe. Vallahi yok. Bu gelin alma merakı nedir yahu? Gözün döndü resmen beni öldürecek, bazı pisliklerin yapamadığını yapacaksın. Şu hâline bak... Hiç yakıştıramadım sultanım, bu tavırlar sana hiç olmadı. Hadi ben gidiyorum,” deyip koşar adım evden çıkarken gömleğini pantolonunun içine sokup kemerini bağlamaya çalışıyordu.

“Yekta, kaç oğlum. Ayşe Hatun çıldırdı. Beni hemen şirkete götürmezsen bulduğu ilk kızla kertecek diye korkuyorum.”

Arabanın arka yolcu kapısını açmış, patronunu büyük bir ciddiyetle bekleyen adam bu sözlerle bir an afalladıktan sonra onun koşar adım evden kaçışına gülmemek için kendini epey sıkmış ancak başaramamıştı.

“Günaydın Ertuğrul Bey, bugün oldukça keyiflisiniz.”

“Az sonra beni gördükçe gerilen, gerildikçe beni geren ortağımın buluşacağım için pozitif enerji toplamaya çalışıyorum diyelim. Hadi oğlum hadi, işimiz gücümüz var. Yürü bakalım,” deyip araca geçti.

Yekta direksiyonun başına geçip aracı çalıştırdıktan sonra dikiz aynasından patronuna bakmış ama aklından geçenleri nasıl dile getireceğini bilememişti. Onun bakışlarını hissedip önündeki dosyaları incelemeye devam eden Ertuğrul ise, “Söyle Yekta, içinde kalmasın,” demişti.

O, sezgileri güçlü, dikkatli, her zaman temkinli ve fazlasıyla korumacı bir adamdı. Karşıya bakarken bile arkasında neler olup bittiğini bilirdi. İş hayatında ya da özel hayatında hakkında söylenen en ufak sözden bile haberdar olur, yalan haberlere ve söylemlere asla ta-

EFANE

hammül edemezdi. Vakti zamanında bununla ilgili epey canı yanmış, hatta gururu kırılmıştı. Bu gurur kırıklığı Armağan'dan yediği tokattan daha fazla iz bırakmış, hayatı, duruşu, düşünceleri, oturup kalkmasından tutun da gülüşüne kadar her şey yıllar evvel değişmişti.

Özel hayatı değişirken iş hayatı da bundan oldukça etkilendi. Kendince esneklik sağlayabildiği ne varsa hepsini kaldırıp attı. İşlerinin tümünü dikkatlice planlıyor, planlamasını asla aksatmıyor, işini özenle yapıyor ve çalışanlarından da aynı hassasiyeti bekliyordu. Az gülen, az konuşan ama bunları yaptığında da tam yerinde yapan bir adama dönüşmüş, bu dönüşümeysel Ayşe, Ayşe'nin kocası Veysel ve Yekta çok yakından tanık olmuştu. Üniversiteyi bitirip iş dünyasına ilk adım attığı zamanki çigliği gidip yerini oldukça olgun, disiplinli ancak soğuk bir adama bırakmıştı. İş hayatında bu kadar disiplinli olmak onu başarıya taşıyan ilk kurullardan biri olurken çevresindeki insanların sayısını da epey azaltmıştı.

"Armağan Hanım..."

"Aman diyeyim Yekta, anma şu kızın adını," demesiyle dudaklarını kemirip gülüşünü saklamaya çalışan adama bakmadı ama yine nokta atışı bir tespit yaptı.

"Gülme! Kızın adı geçince bile..." deyip bir an sustu, başını kaldırdı ve dikiz aynasında kendi yansımasıyla karşılaştı. Gülüyordu. Açık açık, dişlerini göstere göstere gülüyordu. Kendi hâline şok olup göz bebekleri endişeyle büyürken silkelendi ancak Yekta'ya yakalanmıştı.

"Adı geçince deyip sustunuz..."

"Ben sustuysam sen de sus Yekta. Sen de sus diye susmuşumdur." Yekta başını hafifçe sallayıp yola odaklanmaya çalışırken duyduğu kahkaha sesiyle afallayarak yeniden dikiz aynasına baktı

“Kız sinirlerimi bozuyor. Onu geriyormuşum. Bir şey yapmıyorum ki neyine geriliyorsa?” diyen Ertuğrul, kaşını hafifçe kaldırıp “ciddi misin” bakışı atan şoförüne anlamıyormuş gibi bakmaya devam ediyordu.

“Ertuğrul Bey, emin misiniz?” Kısa bir sessizlik anından sonra Ertuğrul yine aynı anlamaz tavrını takınıp, “Yani hoş bir tanışma yaşamadık, kabul ediyorum,” dediğinde Yekta ciğerlerindeki tüm nefesi sessizce verip gözlerini devirmişti.

“Tamam, kabul dedim işte, daha ne diyeyim? Ayrıca hanımefendiden gayet güzel bir özür de diledim. Ne yapayım, çiçek mi alayım, şirketine çikolatayla mı gideyim?”

“Çikolata olmaz, baklava al. Çikolata yanlış anlaşılabilir.” Duyduğu sözlerle anlık şok yaşayan Ertuğrul, Yekta’ya ters ters bakıp, “Yola bak yola... Çikolatayı yanlış anlayan sığ düşünceli Yekta! Yola bak sen. Bu yollar var ya, aha bu yollar... Gibi uza git,” dedi ve homurdana homurdana mali raporları incelemeye devam etti. Güne Ayşe’yle başlayıp Yekta’nın kurnaz sorularıyla devam eden Ertuğrul’un şirketten içeri girerken yüzünde zerre mimik kıpırdamıyordu.

“Günaydın Ertuğrul Bey.” Asistanına bakıp usulca gülümsedi. Asansöre binip odasının bulunduğu kata çıkarken, “Günaydın Esra,” demiş ve gözlerini hızla onun üstünde gezdirip nasıl olduğunu anlamaya çalışmıştı.

“Nasılsın?”

“İyiyim Ertuğrul Bey, siz nasılsınız?”

“Ben iyiyim ama artık senin yerine birini bulmak gerektiğini düşünüyorum. Bence sen bundan sonra evde oturup ayaklarını uzatmalı ve küçük kızınla oğlunun gelişini beklemelisin. Tek bebek bekleyen anneler ilk aylarında harap olurken senin maşallahın vardı ama artık yeter Esra. En kısa sürede, geçici olarak yerine birini bu-

· EFSANE

luyoruz, bebeklerini kucakladıktan sonra da kendini ne zaman hazır hissedersen yeniden yanımdaki yerini alıyorsun. Anlaştık mı?" Gözlerini kaçırıp ayakkabılarının ucuna bakan genç kadının omuzuna elini koyarken yüzünde tebessüm oluştu.

"İşi bırak git demedim yahu! Bu suratının hâli ne? Çalışmayı sevdiğini biliyorum ama kendine ve bebeklerine dikkat etmen gerektiğinin de farkındasındır."

"Farkındayım!" diye mırıldanan Esra yanağına düşen yaşı huzla silerken başını kaldırıp patronuna dikkatle baktı.

"Yerime gelen kişinin çalışma stilini daha çok beğenir bir daha beni istemezseniz ne olacak!" Çemkirir gibi gelen bu çıkışla duraksayan Ertuğrul şaşkındı. Normalde gayet naif, sakın ve kibar asistanın içinden çıkan bu kadını kesinlikle tanımıyordu.

"Esracığım, seninle çalışmaya devam edeceğime söz veriyorum."

"Gerçekten mi?" Sorusuyla kahkaha atan Ertuğrul, onu kolunun altına alıp sıkıca sarılmıştı.

"Yahu sabah sabah başıma gelmeyen kalmadı. Kızım, sen anne oluyorsun. Bugünler geri gelmez, keyfini çıkar. Şirketin koridorunda doğuracaksın diye endişelenmeye başlamam bir buçuk ayı bulacak biliyorum ama... Yüreğimi ağzıma getirme Esra," dediğinde hafifçe başını sallayan Esra sözlerindeki haklılığı içten içe kabul ederek, "Tamam, yerime gelecek kişiyi belirleyin, işi öğreteyim ve izne ayrılayım," dedi.

Ertuğrul kazandığı zaferin huzuruyla derin bir nefes alırken asansörden inip odasına doğru ilerlemeye başlamışlardı.

"Seni ikna etmeyi başardığıma göre artık işlerimize geri dönebiliriz. Bugün Armağan Hanım'la çalışmalarımıza başlayacaktık. Geliyor değil mi?"

"Az önce konuştum, yolda olduğunu söyledi."

"Güzel... O zaman bana güzel bir kahve söyleyebilirsin," deyip odasından içeri girmişti ki arkasında kalan kadına döndü.

"Kendin yapma, söyle mutfaktan birisi yapsın. Sen de bütün gün dut yemiş bülbül gibi o masanın başında otur, tamam mı?"

Patronunun sözleriyle gülmeye başlayan Esra, "Tamam, Ertuğrul Bey," derken koridora giren Armağan'ı fark edip beğeniyle süzdü.

"Güzel kadın. Ufak tefek, mini mini ama bir o kadar da çekici. Ayrıca giydiği her şeyi kendine yakıştırabilmesi işinde ne kadar iyi olduğunu kanıtı diye düşünüyorum."

Ertuğrul, Esra'nın fısıltıyla söylediği sözleri şaşkın şaşkın dinlerken, "Siz kadınlar gerçekten ilginçsiniz," demişti. Bu sırada yanlarına gelen Armağan, ıslıl ıslıl parlayan mavi gözleriyle Esra'ya bakıyordu.

"Günaydın, nasılsınız Esra Hanım?"

"Hoş geldiniz Armağan Hanım, iyiyim yani üçümüz de iyiyiz. Siz nasılsınız?"

"Ben gayet iyiyim," derken ona doğru birkaç adım atıp yaklaştı ve "Dokunabilir miyim?" diye sordu.

Esra, onun bu masum ve heyecanlı isteğiyle kocaman gülümseyip, "Tabii ki!" dediğinde Armağan elini usulca karnına dokundurdu.

"Hareketlerini hissedebiliyor musun? Yani o kadar büyüdüler mi?"

"Evet, özellikle geceleri durmaksızın dönüyorlar."

"Aaa, çok tatlı!" deyip tüm sevimliliğiyle gülen Armağan, Ertuğrul tarafından izlendiğinden habersizdi. Onu ilk kez böylesine rahat bir hâlde, dahası gülerken görmek farklı gelmiş, farklı hissettirmişti. Esra'nın karnına doku-

nurkenki heyecanı beden hareketlerinden, bakışından ve sesinden o kadar belli oluyordu ki bu hâli Ertuğrul'a tebessüm ettirdi.

Tam bu sırada, "Aaa, hareket ettiler!" diye şakımasıyla Ertuğrul silkelenip kendine gelmeyi başardı.

"Nasıl yani?" Sorusunu sorarkenki donukluğuna gözlerini devirip, "Çocukları anne karnında mummyalamıyorlar Ertuğrul! Bebekler birkaç aydan sonra hareket edebiliyorlar," dediğinde, Esra dudaklarının arasından firar eden kahkahaya engel olamamıştı.

"Sağ ol Armağan, aydınlandım."

Az evvelki tebessümün yerini huysuz bir ifade alırken Esra ona bakıp, "Gelin," dedi.

Ertuğrul, duygusallığı tavan yapmış iki kadına yaklaşıp yaklaşmamak arasında kalırken Esra yeniden, "Hadi gelin, gelin," dediğinde usulca onlara yaklaştı. Esra elini usulca tutup karnının üstüne koyduğu anda Ertuğrul elinin altındaki hareketi hissederek şaşkına dönmüştü.

Kocaman açtığı gözleriyle onlara bakıp, "Hadi canım, bu kadar hissedilebilir olduğunu düşünmemiştim. Bu çocuklar içeride savaşıyor mu?" diye sormadan edemedi.

"Savaşıklarını hiç sanmıyorum. Olsa olsa dans ediyorlardır. Çünkü çocuklar dünyadaki en masum canlılardır ve ne yazık ki onlara kötülükleri bizler öğretiriz. Aslında kötü insanlar da bir zamanlar masum bir bebektir. Ne kadar garip değil mi? Masum, sevgiye ve sevmeye aç bir bebek!" fısıltıyla söylediği sözlerin sonunda gözlerini Ertuğrul'a çevirmiş, onu anlamaya, anlamlandırmaya çalışır gibi bakmıştı. Hakkındaki bir sürü bilinmezlik ve gizemle karşısında duran bu adamın da bir zamanlar küçücük bir bebek olduğunu düşünerek, Acaba onu bu hâle ne getirdi?" diye düşündü. İkisinin de eli hâlâ Esra'nın karnındaydı ve birbirlerine pürdikkat bakıyorlardı.

“Doğru söylüyorsunuz. Hepimiz masum birer be-bektik ama büyüydük. Hayatın getirdikleriyle savaşırken kimimiz iyi olanı seçti, kimimiz kötü. Belki de kötülüğü kendimize yine kendimiz öğrettik.”

“Ben sizin gibi düşünmüyorum Ertuğrul Bey. İnsan kendine kötü olamaz. Gerçekten sevdiği insanlara da kötü olamaz. İnsan, olsa olsa canını yakan birine kötü olur. Belki de kötünün de kötüsü bir zalim olur.”

Son sözleriyle sessizliğe bürünen Ertuğrul onu dik-katle izliyor, inceliyordu. Bu kızın kim olduğuna dair bir fikri yoktu ama kendisine ne ima etmeye çalıştığını anla-yabilmişti.

“Kötüden de kötü bir zalim olduğumu mu düşünü-yorsun?” diye sorarken yüzündeki ifadesizlik ürkütü-cüydü.

Armağan elini Esra’nın karnından uzaklaştırıp tama-men Ertuğrul’a döndü ve “Herkesin tanıdığı ama benim tanımak istemeyeceğimi düşündüğünüz bir Ertuğrul Yalın olduğunu söylemişsiniz. Sanırım o Ertuğrul Yalın böyle bir adam!” dedi. Ortam saniyeler içerisinde buz tutmuş, Armağan’ın sözleriyle şok olan Esra onun deli cesaretiyle irkilmişti.

“Doğru tahmin etmişsiniz Armağan Hanım, o Ertuğ-rul Yalın zalim bir adam.” Cevabının netliğiyle irkilecek gibi olan Armağan başını usulca sallayıp sessiz kalırken araya Esra girdi.

“Armağan Hanım, çalışmaya başlamadan önce ne içersiniz? Kahve, çay ya da başka bir şey?”

Gözlerini Ertuğrul’dan ayırmadan başını sağa sola sal-layıp, “Şimdilik bir şey almayayım ama illaki bir ikramda bulunmak istiyorsan soğuk suyu tercih ederim Esra Ha-nım. Teşekkürler,” dedikten saniyeler sonra Ertuğrul’un yüzünde belli belirsiz tebessüm oluştu.

EFANE

"Güzel tercih!" diye mırıldanıp odasına yönelirken, "Artık çalışmaya başlasak mı?" diye sorar gibi yapmıştı.

Yine gergin başlayan ve o şekilde devam eden çalışmaya son verdiklerinde saatler öğleden sonra üçü gösteriyordu. Çizimlerini bir dosyaya toplayıp çantasına koyan Armağan, "Verimli bir çalışma oldu. Ellerinize sağlık, teşekkür ederim. Artık şirketime geçip çalışmaya orada devam edeyim ve sizi de daha fazla rahatsız etmeyeyim," diyerek ayaklandığında Ertuğrul ifadesizce ona bakıp başını usulca salladı.

"Rica ederim, işimi yaptım."

Armağan çantasını eline alıp, "İyi günler!" dedi ve odadan çıkıp gitti. Kendi şirketine gelip çalışmalarına devam etmeye çalışırken aklındaki tüm düşünceler dönüp dolaşıp Ertuğrul'a varıyordu. Canı sıkındı, gergindi ve kendini bilinmezliklerle dolu bir yerde gibi hissediyordu. İnternette okuduklarının doğruluğunu düşünürken Ertuğrul'un kendisi için söylediği bazı sözler içindeki bityenliğini büyütüyor, ortağına karşı güvenini yerle bir ediyordu. Endişeliydi. Bu hissi ilk kez deneyimlemese de varlığını çok yakınında hissetmek korkutucuydu. Zar zor nefes alıp gözlerini kapattı ve arkasına yaslandı.

Aklını biraz olsun toparlamaya başladığı anda odasından içeri giren Nur Hanım'ın kucağındaki kırmızı gülleri görmesiyle irkildi. Her hafta, bir gün gelen güller dışarıdan bakan gözler için çok romantik görünse de Armağan için durum böyle değildi. Yüzü kül gibi olmuş, nefesi daralmaya başlamıştı. Gerginliğini gizlemeye çalışıp çiçekleri ondan alırken, titreyen ellerine de hâkim olmaya çalışıyordu ancak başarılı olduğu söylenemezdi. Nur'a zar zor teşekkür edip odasından ayrılan kadar da yüzündeki sahte gülümsemeye oturmayı

sürdürdü.  i e in kimden geldiğini gayet iyi biliyordu fakat  i e in üstündeki nota kötü kötü bakmaya devam ederek de bir yere varamayaca ının farkındaydı. Küçük not k  ıdını parmaklarının ucuyla kavrayıp açtı ve yazıyı fısıltıyla okudu.

“Yakında tekrar g r  e e iz *SEVG L M.*”

4. BÖLÜM

“Alo, Zeynep?”

“Armağan, nasılsın canım?” En yakın arkadaşlarından birinin sesini duyduğu anda gözleri yaşlarla dolmuştu ama o, ağlamamayı öğreneli çok olmuştu.

“İyiyim Zeyno, sen nasılsın?”

“İyi misin? O zaman sesin neden donuk donuk geliyor? Bence yüzünü göremiyorum diye yalan söylüyorsun. Ben anlarım, en yakın arkadaşlar birbirlerini anlarlar. Dökül bakalım Armi Hanım.”

“Zeyno...”

“Armi...”

“Ben kendimi çok kötü hissediyorum. Bok gibiyim,” dedikten sonra aracından inip, sahil boyunca yürürken Zeynep’e olan biten ne varsa anlatmıştı. Dakikalar boyunca konuşmayı yakınından geçen kimseler anlamasın diye İtalyanca sürdürüp, kokoreç yemek için geldiği tır dorsesinden yapılmış mekânın dışındaki taburelere oturduğunda özüne dönüvermişti.

“Recep Abi kolay gelsin, iki tane bol yağlı yarım atsa-na. Acılı olsun,” diye bağırdığında telefonun ucundaki Zeynep de isyan eder gibi bağırmaya başladı.

"Yapma ya... Bok gibiyim deyip bok yemeye mi gittin? Hem de bensiz. Gözünü sevdiğimin memleketi bokuna bile hasretim ulan!"

Zeynep'in sözleriyle kahkaha atan Armağan, "Sen otur pilava sarılmış çiğ balık ye. Ben bok yerim!" deyip gülmeye devam ederken yanına gelen garson çocuğa göz kırpıp, "Yakışıklı, bana bir tane de acılı turşu suyu g ndersene," dedi.

Zeynep duyduklarıyla bir kez daha kahrolurken, "Armağan, bunun intikamı acı olacak ama sen şu enteresan ortağını anlatmaya devam eder misin? Bu arada internetten tekrar tekrar bakıyorum da adam çok iyiymiş be canım. Beyaz ten, kara kaşlar, kara gözler... Ayyy! Severim bilirsin. Allahım, bana da nasip et.  amin!" diyerek kendi kendine dua etmişti.

"Adam g t n teki Zeynep, neyini anlatayım!" Bugüne kadar yaşadıkları her anı hatırlayıp öfkeyle bağırırvermiş, üstüne üstlük her bir kelimeyi Türkçe olarak dile getirmişti.

"Sen az önce, 'Adam çok iyiymiş,' mi dedin yoksa bana mı öyle geldi?" Zeynep'in söylediklerini ancak idrak edip bu soruyu sorduğu anda, "Ne oldu, yoksa g t n teki olan ortağını kıskandın mı?" diye kulağının dibinde fısıldayan tanıdık sesle gözlerini sımsıkı kapatıp sağlam bir küfür mırıldandı.

"şşş,  ıtı pıtı güzel kız, çirkin sözlerini anlayacak seviyede İtalyancam var ve bu k f rl r ağzına hiç yakışmıyor. Neyse ben sizi rahatsız etmeyeyim de sen rahat rahat arkamdan sallayıp rahatla," deyip masasından uzaklaşıyordu ki Armağan sıklığı dışlerinin arasından onun duyabileceği ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Evet Zeynep iğim, adam uyuzun, soğuğun ve egoistin teki. Kendini beğenmiş, burnu beş karış havada, adıy-

EFANE

la herkesi korkutabileceğini sanan, geceleri Süpermen, gündüzleriye Clark Kent gibi takılan biri.”

Ertuğrul, birkaç adım arkasında oturan kızın sözleriyle gözlerini usulca kapattı. Bunca sözüne normalde kızması, öfkelenmesi gerekirken dudaklarından firar eden kahkaha Armağan'ı, hatta kendisini bile şok etmişti.

“Alo Zeynep, az sonra beni aradığında telefonuna cevap vermezsem bil ki genç, dipdiri ve seksi bir ceset olmuştumdur.”

Fısıltıyla söylediği sözleri duyan Zeynep onun ne demek istediğini anlayamayıp, “Ne diyorsun kızım?” diye sordu.

“Diyorum ki, az evvel duyduğün tüm sözleri Ertuğrul'un duyacağı şekilde söyledim. Yüzüne yüzüne söyledim demek daha havalı olurdu ama bana arkasını dönmüştü. Nasip böylesiymiş. Hadi bay bay. Hakkını helal ediyor musun?”

“Armağan, saçma sapan konuşma...”

“Hadi, kapat kapat. Wonder Woman olmam lazım.” Ertuğrul bu benzetmeye bir kez daha gülüp ona döndü ve yanına oturup yüzüne dikkatle bakmaya başladı.

“Ne var? Arkandan dedikodu yapıp küfür edemeyeceğime dair sözleşme imzalamadım.”

“Az önceki sözlerini böyle savunman da takdire şayan doğrusu,” dediği sırada esen rüzgâr Armağan'ın omuzlarından aşağı dökülen kıvıll saçlarını savurmuş ve yüzüne gelmesine sebep olmuştu. Parmaklarının ucuyla kızın saçlarını yüzünden çekip gözlerine baktığında fark ettiğı şeyle kaşları çatıldı.

“Gözlerin sabah mavi gibiydi ama şu an yeşili andırıyor.”

“Giydiğim şeyler, gün ışığı ve bulunduğüm ortamın ışığıyla biraz değişkenlik gösterebiliyor.”

“Kendin gibi gözlerin de ilginç ve değişken yani! İnsanı gözünden tanımak belki de böyle bir şeydir. Ne dersin?” demesiyle Armağan’ın bakışları sertleşmişti.

“Sen bana dengesiz mi demek istiyorsun?”

Armağan’ın sorusuna bıyık altından gülen Ertuğrul’un yüzü saniyeler içerisinde yeniden ciddileşti.

“Bak gördün mü, her şeye çıkışmaya hazırsın. Anlamaktan ziyade saldırmak için uğraşıyorsun. Biraz sakin olmayı denesen ve karşıdakini tanımak için çabalaşan ve karşıdaki insana da kendisini anlatması için fırsat versen belki de böyle olmaz. Gerginliğinin sebebi ben değilim, benim kişiliğim ya da zalim bir adam olabilme ihtimalim de değil. Sebebi sensin. Kendini öyle çok kapatmışsın, öyle çok gizlemişsin ki sana ulaşmak imkânsız. Bazen kavga etmeden konuşmak bile imkânsız.”

Armağan, daha önce kendisini bu kadar iyi analiz edebilen bir kişi daha görmemişti. Sanki gözlerine baktığı her an içinde sakladığı acılarını, yaşanmışlıklarını görüyor gibi hissederek gözlerini kaçırmak istedi ancak Ertuğrul buna izin vermedi.

Çenesini usulca kavrayıp gözlerine bakmayı sürdürürken, “Sen kimsin, ne yaşadın, canını kim yaktı bilmiyorum ama güçlüsün. Çok güçlüsün, başarılısın. Ah, bir de şu sivri dilin olmasa...” deyip tebessüm ettiği sırada masaya gelen iki yarım ekmek kokorece ve turşu suyuna şaşkınlıkla bakıp, “Birini mi bekliyorsun?” dedi.

Armağan, “Hayır, siparişler bana ait!” dediğinde iki yarım ekmeği de onun yiyeceğine inanamamış olması normaldi çünkü karşısında oturan kız çırpıdan farksızdı. Armağan’ı şöyle bir süzüp gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

“Ciddi olamazsın!”

EFSENE

“Ne var yahu, yiyemez miyim?” Ertuğrul boğazını temizler gibi yapıp kahkahalarını tutarken tabağı onun önüne uzattı ve ekmeklerden birini eline alıp ısırdı.

“Yersin canım, niye yiyemeyesin de, sen gece vakti bunca şey yiyip bu kiloyu nasıl koruyorsun?”

Armağan kokoreçinden kocaman bir ısırık alıp keyifle mırıldandığı sırada Ertuğrul servis yapan genç çocuğa, “Aslanım, aynısından ikişer tane kokoreç, bana da bir tane turşu suyu getirir misin? Acılı olsun,” demişti.

“Hemen Ertuğrul Abi. Armağan Abla, arkasına şam tatlısı mı midye mi?” sorusuyla ağzındaki lokmayı yutamayıp öksürmeye başlayan Ertuğrul bir şok daha geçiriyordu.

“Senin içinde öğütücü falan mı var? İki yarım kokoreç... Bu arada bol yağlı ve iri kıyım olması beni ayrıca şaşırttı. Üstüne midye ve tatlı. Gözümle görmeden inanmam.”

Garson onun bu sözlerine kıs kıs gülüp, “Ertuğrul Abi, Armağan Abla’nın buraya ilk geldiği gece siparişlerine biz de inanamamış, yediği her lokmayı izlemiştik ama sen onun görünüşüne aldanma. Ablayı alan eniştenin işi zor, onu doyurabilir mi bilmem,” demiş ve içeri gitmişti.

“Yemek yemesem kilo alacağından korktuğu için yemiyor, aç geziyor dersiniz. Yemek yesem, bunca şeyi neresine yiyor ve kilo almıyor dersiniz. Zayıf olsan çırpı bacaksın, kilolu olsan yavru balina. ‘Kadın dediğin azıcık balıketli olmalı, sarıldın mı ele gelmeli’ bakış açınızaysa ayrıca deli oluyorum. Lafa bak! Ele gelecekmişim. Hadi oradan... Siz erkekleri memnun etmeye çalışarak ömür mü geçer! Sizi memnun etmeyi kendine hayat amacı edinen kadınları silkeleyip uykularından uyandırmak gerek. Herkes hayatını kendisi kazanır ve kendisi

için yaşar. Kimse kimse için yaşamaz. ‘Sana ölüyorum, sana bitiyorum, sana çok aşığım,’ ama ölsem, üstüme toprak attıktan üç gün sonra başkasının koynuna girer. Yalan mı?” deyip hiddetle Ertuğrul’a döndüğünde onun dikkatle kendisini izlediğini fark edip zar zor yutkundu. Koyu kahve hareleri yine o kadar dikkatli bakıyordu ki Armağan kızarmaya başladığını hissedip başını farklı yöne çevirdi.

“Sen bu kadar uzun süre konuşabiliyor muydun diye soracağım ama konu biz erkeklere sallamak olunca bunu başarıyormuşsun. Ayrıca, güzel konuşmaydı. Sözlerine hak veriyorum ama şunu unutma, o sözleri söyletecek fırsatı bazen kadınlar veriyor. Ay şuram şöyle, buram böyle diyerek, bedensel olarak aynı tip görünmeye çalışarak hatta çoğu zaman olduğundan farklı görünmek için fotoğrafçılık hileleri kullanarak kendilerine gelecek tüm eleştirilerin önünü açıyorlar. Kimse aynı beden yapısına, boya, kiloya, metabolizmaya, psikolojiye, sosyal çevreye, iklimsel özelliklere sahip değildir. Biz, yani en azından ben, sıfır beden kadınlara bakıp, ‘Aman da ne güzel,’ demiyorum. Bunu siz kendiniz söylüyor, sonra kendi söylediklerinizi gerçekleştirmek için yığınla şey yapıyorsunuz. Kendi fotoğrafına akıl almaz derecede photoshop yapmak nedir? Kime, neyi kanıtlıyorsun? Neden kendini olduğun gibi sevmeyi öğrenmiyor ve kendini şekilden şekle sokuyorsun? Gerçekten aklım almıyor.”

Armağan onun haklı isyanına ve sözlerinin doğruluğuna sessiz bir baş hareketiyle karşılık verirken ikinci ekmeğini yemeye başlamıştı. Turşu suyundan bir yudum alıp, “Bir davete ya da bir buluşmaya giderken aslında sizin için değil, oradaki kadınlar için giyindiğimiz gerçeğine ne diyorsun?” diye sorduğunda Ertuğrul gülmüştü.

EFSENE

“Bunu ilk anladığımda büyük bir hüsrana uğramış, hayal kırıklığı yaşamıştım.”

Ertuğrul’un sözlerinden sonra derin bir nefes alan Armağan usul usul konuşmaya başladı.

“Aslında kadınların böyle bir şeye ihtiyacı yok. Bu, popüler kültür dediğimiz şeyin ya da ‘Ay el âlem ne der?’ diyenlerin bizleri getirdiği son nokta. El âlem ne derse der, sen kendine bak. Sen nasıl mutlusun? Kendini nasıl rahat hissediyorsun? Sözüm ona hayat senin hayatın ama başkalarının düşüncelerine göre yaşıyorsun. Sözüm ona beden senin bedenim ama başkaları ne der, ne düşünür, sevgilim beni beğenmez, kocam beni böyle sevmez deyip kendini kalıpların içine sokuyorsun. Özgür olmak, ayakları üstünde durmak, ekonomik olarak bağımsız olmak, okumuş olmak, belli bir bilince sahip olmak, iyi birer anne olup kendine saygılı, çevreye saygılı, düşünen, soran, sorgulayan, tartışan, iyi bireyler yetiştirmeye ne oldu? Kalıpların içerisinde kayboldu gitti. Bir kadın kendi benliğini kaybederse toplum, geleceğine ışık olacak bir çocuğu kaybeder, bir kadın öz güvenini kaybederse bir çocuk annesini kaybeder. Kadın, bu zincirin en önemli halkasıdır. Doğuran, doyuran, büyüten, yetiştiren, geleceğe hazırlayan, büyüdüğünde bile elini bir an olsun evladının üstünden çekmeyen, çekemeyen canlı kadındır. Annedir!” deyip yutkundü ve silik bir tebessümle önündeki tabağa bakmayı sürdürdü.

“Peki, sen nasıl bir kadınsın?”

Aniden gelen bu soruyla duraksayıp bir süre sessizce düşündü ve acı acı güldü.

“El âlem ne dercilerdenim galiba... Aslında güçlü görünen ama korkularıyla yüzleşemeyen, modaya yön verip, kadınlara ilham oluyormuş gibi görünüp aslında kendi yağında kavrulan biriyim. Yani gözlerinde büyüttükleri

o kadınla, buradaki kadın aynı kişi değil. Çok acı ama doğrular her zaman acıdır.”

“Canım acıyacaksa da ben acıtacağım, yara kanayacaksa da onu ben kanatacağım diyen bu kadın mı güçlü değil? Herkesi, her şeyi gözün kapalı eleştirebilirsin ama kendini eleştirmek, hele ki böylesine açıkça ve acımasızca eleştirmek her ana yiğidin harcı değildir Armağan. Bence sen bu sözlerimi bir düşün,” derken elini usulca onun omzuna koyup sıktı. Omuzundaki elin ağırlık olmaktan ziyade güç verdiğini hissettiği anda gözlerini ona çevirmiş ve içinde büyüyen garip bir duyguyla bezenip titremişti.

“Üşüdün mü?”

“Ha... Hayır. Sadece... Artık midye yiyebilirim.”

Haftanın son günü yaptıkları çalışmada ikisi de ilk kez gerçekten çok sakin, çok makul ve çok anlayışlıydı. Şans eseri kokoreççide karşılaştıkları o gece, sanki daha önceki her şeyin üstüne bir örtü örtmüş, gerçek anlamda ilk kez tanışmalarına vesile olmuştu. Birbirleri hakkında kuruntu dolu düşünceleri bir kenara bırakıp sevdikleri işi yapmanın, birbirlerinden yeni şeyler öğrenmenin ve öğretmenin keyfine varıyorlardı. Öğleden sonra kendi şirketine geçen Armağan, yıllar sonra gerçekten heyecanlı, mutlu ve neşeli hissetmenin hazzını yaşarken gelen telefon tüm bu duygularını yok edecek gibi görünüyordu.

“Ender, nasılsın?” Yaklaşık iki hafta önce Ertuğrul’la Ender’in isimlerinin geçtiği ama aslı astarı var mı bilemediği bazı yazılar hâlâ aklının bir köşesinde dururken onunla nasıl konuşması gerektiğini kestirememiş ve telefona oldukça resmî bir sesle cevap vermişti.

EFANE

“İyi sayılmam Armağan!” Ender’den daha önce hiç duymadığı bu tonlamayla oturuşunu dikleştirdi. Neler olacağını kestiremiyor, bu bilinmezlik onu yine fazlasıyla geriyordu.

“Neden, ne oldu? Önemli bir şey yok ya?”

“Lafı hiç uzatmayacağım. Bunca yıllık arkadaşlığımıza istinaden konuşmayı ve iş ortaklığımızı kibarca sonlandıracağım,” demesiyle Armağan yerinden fırlamıştı.

“Anlamadım!”

“O adamla yaptığın hiçbir işte sana sponsor olup para ve reklam desteği sağlamam. Sözleşmemiz tarafımca feshedilmiştir.” Armağan titreyen elinin birini masaya dayarken, diğeriyle telefonu tutmaya çalışıyordu.

“Ender, sen ne diyorsun? Ne adamı, ne işi?”

“Ertuğrul Yalın’ı diyorum. On gün önce o adamla imzaladığın iş anlaşmasıyla, bizim iş anlaşmamızın sonunu getirdin.” On gün önce sözlerini duyduğu anda kaşları derince çatılan Armağan, masaya öfkeyle vurup var gücüyle bağırmaya başladı.

“On gündür sözleşmemizi iptal edeceğinin haberini nasıl vermezsin? Beni yarı yolda bıraktığın yetmiyor gibi maddi olarak büyük bir çıkmazda da bırakıyorsun. Neden Ender? Bunu neden yaptın? Eğer on gün önce haber vermiş olsaydın kendime yeni sponsorlar, maddi açıdan ortak olabilecek birilerini arardım.”

“Yeni ortağına söyle, sana hem tasarımcılığıyla hem de maddi olarak destek olsun. Bundan sonraki hayatında sana sabır diliyorum çünkü önündeki dönemler senin ve şirketin adına epey stresli geçecek.”

Telefon suratına kapandığında ağzı beş karış açık kalmış hâlde ekrana bakıyordu. Birkaç dakika bekleyip ilk şoku atlattıktan sonra Nur Hanım’dan şirket avukatlarını yanına göndermesini istemiş, avukatlarla görüşmüştü.

Ancak sözleşmede daha önce hiç dikkat etmediği birkaç madde vardı ki bunlar onun karşı dava açabileceği ihtimallerinin hepsini bir bir yok etmişti.

Ender, işinde ne kadar zeki olduğunu, risklerden nasıl korunduğunu bu maddelerle o kadar güzel anlatmıştı ki, Armağan bunları daha önce nasıl anlamadığına şaşıırıyordu. Dost dediği insandan ağır darbe yemiş olmanın sancısıyla şirketten çıkıp giderken aklı darmadağınaktı.

Akşam olup saatler dokuzu gösterse de Ertuğrul hâlâ şirkette çalışmaya devam ediyordu. Bu sırada çalan telefonun sesiyle kendine gelerek başını çizimlerinden kaldırıp ekrana baktı. Ekranda bilmediği bir numaranın aradığını görünce temkinli, soğuk bir sesle aramaya cevap verdi.

“Efendim?”

“Ertuğrul Bey, ben Armağan Karcan’ın şoförü İs...”

“Söyle İsmail,” dedikten sonra onu dinlemeye başladı.

“Efendim, Armağan Hanım’a ulaşamıyorum. Belki sizinledir diye...” Ertuğrul, duyduklarıyla oturduğu yerden bir anda kalktı.

“Ne demek ulaşamıyorum!”

“Ben bu akşam özel bir nedenden dolayı Armağan Hanım’ı şirketten alamadım. O da bana şirket araçlarından biriyle eve dönebileceğini söyledi. Evdeki yardımcısını aradım ama eve gitmemiş, şirkette yok ve eğlenmeye de bu saatte gitmez. Geriye sadece sizin yanınızda olabileceği ihtimali kalmıştı. Sizin yanınızda da yoksa...”

Ertuğrul, düz ve buz gibi bir sesle, “Armağan nerede?” diye kendi kendine sordu. Odasında volta atmaya başlarken içinde büyüyen endişeyle başına bir şey gelmiş olabilir mi diye düşünüyordu. İsmail ise iyice tedirgin olmuş, telaşlanmıştı.

“Belki de arkadaşlarıyla buluşmuştur.” Ertuğrul bir yandan kendini rahatlatmaya çalışıyor, bir yandan da

EFSENE

genç kadının nerede olabileceğini düşünmeye devam ediyordu.

"Buluşabileceği herkesle irtibata geçtim ama onlar da kendisini görmemişler."

"Şirketten çıkmış mı peki?"

Bu soru İsmail'e anlamsız gelse de, "Saat beş civarı çıkmış," diye cevap verdi. Ertuğrul durmaksızın düşünürken aklına Nur Hanım gelmişti.

"Nur Hanım'a sordun mu?"

"Telefonu cevap vermiyor." Gözlerini sımsıkı yumup derin bir nefes aldı.

"Sen bana numarasını mesaj at. Bir de ben arayayım."

"Tamam, Ertuğrul Bey. Eğer haber alırsanız..." Cümlesini tamamlayamadan, "Ararım," diyerek telefonu kapattı.

Aslında İsmail, Ertuğrul'un kim olduğunu çok iyi biliyordu ancak günler önceki konuşmada bildiklerini Armağan'a anlatmaktan çekinmişti. İçinde tutup dile getirmedeği her şey için pişmanlık yaşarken, diğer yandan Ertuğrul beş dakika arayla Nur Hanım'ı beşinci defa arıyordu ki bu defa telefon açıldı.

"Nur Hanım, ben Ertuğrul Yalın." Sesi fazlasıyla gergindi ve Nur, adamın sesindeki gerginliği duyunca tedirgin olmadan edememişti.

"Ertuğrul Bey, bir şey mi oldu efendim?"

"Armağan Hanım'a ulaşamıyoruz. Nerede olduğunu biliyor musunuz?" Soru karşısında şaşırıp kalan kadın kısa süre düşündükten sonra konuşmaya başladı.

"Akşam beşe doğru şirketten ayrıldı. Bir daha ne gördüm ne de konuştum efendim." Nur'un sesindeki tedirginlik, cümlelerin sonuna doğru telaşa dönüşmüştü.

"Evi dışında gittiği bir yer, arkadaşı falan var mı peki?"

“Evi dışında başka bir yerde kalmayı sevmez diye biliyorum. Arkadaşlarıyla da genelde hafta sonu buluşur.” Kadın zihnini biraz daha zorladı. Aklına gelebilecek en ufak şey bile şu an çok kıymetliydi ve tam bu sırada aklına gelen isimle, “Ender Bey var. Çok yakın arkadaşı, belki onunla olabilir. Aklıma başka biri gelmiyor,” dedi.

Ertuğrul, kadının ağızından çıkan ismi duyunca bir anlık da olsa içinde beliren kiskan lık duygusuna engel olmamıştı. Sesi mümkünmüş gibi daha çok soğuyup ifadesizleşirken, “Kim bu Ender Bey? Ben bu Ender Bey’e nasıl ulaşabilirim?” diye sordu.

“Ender Açıktan. Açıktan Yapı İnşaat’ın sahibi.” Ertuğrul, duyduğu isimle başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissediyordu. Zorla derin bir nefes alıp gözlerini İstanbul’un muazzam manzarasına çevirdi. Koyu kahve hareleri alev topuna dönmüş, çenesi bedenini ele geçiren öfkeyle seğirmişti.

“Tamam, Nur Hanım. Kendisini tanıyorum. Ben ulaşırım,” derken sesi haddinden fazla yükseldi. Nur, onun bu ani çıkışına şaşırıp bir hayli tedirgin olurken, “Peki, efendim. Haber alırsanız...” demeye çalışmış ancak, “Tamam, Nur Hanım, ararım,” diyen adam telefonu suratına kapatmıştı.

Bir süre daha manzaraya bakıp, donmuş gibi, öylece dururken Yekta’yı aradı. Yanına gelmesini söyledikten sonraysa telefonu kapatıp masaya doğru gelişi güzel şekilde fırlattı. İçinde kaynayan öfkesi dalga dalga yüreğini dövüyor, aklından geçirdiği varsayımlar sınırlarını bir ok misali geriyordu. Yekta ofise geldiğinde Ertuğrul’u elinde i ki kadehiyle, düşüncelere dalmış bir şekilde bulunmuştu.

“Ertuğrul Bey, iyi misiniz?” Sesindeki endişe ve merak çok belliydi.

EFANE

"Ender Açıktan'ı ara, Armağan yanında mı diye sor?" Sözlerini duymasıyla gözleri şaşkınlıkla büyürken, bir an duyduklarına inanamadı.

"Abi, sen ne diyorsun? Armağan Hanım ve Ender şerefsizinin ne alakası var!" Ertuğrul, iyice koyulaşmış hallerini Yekta'ya çevirip, öfkesini kusar gibi bağırmaya başlamıştı.

"Armağan'la Ender iti çok yakın arkadaşmış."

"Ne!"

"Armağan Hanım'ın bitmez öz güveninin ve dik başlılığının nereden geldiği belli oldu." Yekta, bir an durup, öfkeye kapılmadan önce mantıklı düşünmeye çalışmıştı çünkü şu an yeterince öfkeli olan Ertuğrul'u bir de kendi öfkesiyle kamçılarlamak istemiyordu.

"Yanlış anlamış olmayasın Ertuğrul abi!" Son duyduğu sözlerle yerinden fırladı ve odayı inletircesine bağırmaya başladı.

"Neyi yanlış anladım lan! Armağan Karcan'la Ender Açıktan'ın yakın arkadaş olduğunu Nur Hanım'ın ağzından kendi kulaklarımla duydum." Sustu. Nefes alıp, sakin olmaya çalıştı ama bu mümkün değilmiş gibi hissetti.

"Armağan da o pislikle çalışıyor. Amacıysa hedef şaşırtmak. Biz, tasarımlarla uğraşırken Ender arkadan arkadan Dubai ihalesini kazanamayalım diye kuyumuzu kazacaktı. Tabi açık vermeselerdi. Ben de Armağan Karcan'ın bu kadar ukala, korkusuz ve dik başlı olmasını neye borçlu olduğunu gerçekten merak etmeye başlamıştım." diye bağırırdıktan sonra elindeki bardağı duvara fırlatıp, parçalanışını izledi ve çıkıp gitti. Yekta'ysa 'acaba haklı olabilir mi?' diye düşünmekten kendini alamıyordu. Bir süre boş odada durup, düşüncelerinde kaybolduktan sonra odadan ve şirketten çıkmış, arabasına binip hareket etmişti.

“YLN CLUB” yazan kocaman kapıların ardındaki renkli görünen hayata adım atan Ozan, dikkatle çevresine göz gezdirirken kendisi için ayrılan locaya ilerliyordu. Buraya en son geldiğinde Ertuğrul’un Armağan’la yaşadığı kavgaya bizzat tanık olduğunu hatırlayıp tebessüm ederken, mekânın dışına bakan terasta gördüğü kişiyle adımlarını o yöne çevirdi.

“Armağan Hanım, mekânımızı bu kadar sık ziyaret ettiğinizi bilmiyordum?” Armağan duyduğu tanıdık sesle arkasına bakıp karşısında duran Ozan’a gülümsedi ve elini uzatıp sıktı.

“Aslında sık geldiğim yer ya da yerler değildir. Hatta beni kaybetseniz, en son ihtimal olarak bile buraya bakmazsınız ama neden buradayım ben de bilmiyorum Ozan Bey. Sanırım biraz öfkeliyim, hatta kafam karışık ve bunlardan uzaklaşmam için burası ideal bir mekân.”

Ozan, çatılan kaşlarının altından dikkatle ona bakarken, “Aklınızı karıştıran nedir? Yani, özel değilse ve özellikle de işle ilgiliyse duymak isterim,” demekten kendini alamamıştı. Armağan, onun bu nezaketine gülümseyip günlerdir aklını kurcalayan şeyleri sorup sormamayı düşündü. Ancak bir türlü karar veremiyordu.

Sormak ve sormamak arasında git gel yaşarken, bir anda, “Ben biraz sizin hakkınızda araştırma yaptım...” diye söze girdi.

Ozan merakla tek kaşını havaya kaldırıp, devam et der gibi kafasını sallayınca, “Ve yazılarda Ertuğrul Bey için birçok şey yazıyordu. Hatta bazı yazılar çok düşündürücü ve kafa karıştırıcıydı,” deyip sustu ama çok geçmeden sözlerine devam etti.

EFANE

“Nasıl desem bilemiyorum. Türkçem bazen yetersiz kalabiliyor, eğer ben yanlış anladıysam kusuruma bakmayın ama... Onun için yasa dışı işler yapan bir adam olduğu yazılmıştı. Kabadayı... Yani sanırım mafya gibi bir şey...”

Ozan’ın, “Mafya gibi bir şey değil!” diye aniden çıkışmasıyla susmak zorunda kalan Armağan belli belirsiz bir nefes almıştı.

“Peki nasıl bir şey bu kabadayılık?”

“Mafya diye tanımlanan kişiler, uyuşturucu, kaçakçılık, silah kaçakçılığı, mazot kaçakçılığı hatta insan kaçakçılığı ve kadın ticareti gibi şeylerle uğraşırlar. Kabadayılarsa bunlara benzemezler. Mesela az evvel saydığım o pis işlere ket vurmak için uğraşan kabadayılar vardır. Bunlardan en genci ve en büyüğüse Ertuğrul’dur.”

“Yani, bir şehir efsanesi olduğu doğru!” Ozan, kıza şüpheyle bakarken kafasını olumlu anlamda salladı.

“Evet ama bu niye bu kadar ilgini çekti? Ya da neden bu kadar rahatsız etti onu anlayamadım?”

“Rahatsız etti çünkü her gün böyle insanlarla karşılaşıp iş yapmıyorum.” Armağan, Ozan’daki bu sert çıkışın nedenini anlayamamıştı ve bu durum onu daha da germişti. Hiç girmemesi gereken bir noktaya adım attığını ve yasaklı sorular sorduğunu Ozan’ın yüz ifadesinden rahatlıkla anlayabiliyordu.

“Kabadayılığın kendine has ahlak kuralları vardır. Racon denilen şey de budur. Ayrıca Ertuğrul kendisine mafya denmesinden hoşlanmaz. Ola ki bu soruları onun kendisine sormak istersin diye uyarmak istedim.”

Armağan’ın kaşları merakla havaya kalkarken, “Neden? Hâlbuki ben bununla gurur duyduğumu düşünmüştüm,” dediğinde, Ozan onun bu düşüncesini ezer gibi gülümsedi ve hemen ardından yüzü donuklaştı.

"Mafyalar gösteriş yapmayı, belindeki silahlarla insanları korkutmayı ve adam öldürmeyi severler. Ancak Ertuğrul gibi adamlar..." Genç kız duyacaklarına kendisini hazırlamak için duruşunu iyice dikleştirdi ve ona dikkatle bakmayı sürdürdü.

"Efsaneleşirler." Armağan, Ozan'ın söylediklerinden hiçbir şey anlayamamıştı. Aklında cümleleri evirip çevirse de kafasının karışıklığı düşüncelerine engel oluyordu.

"Nasıl yani?" Şimdi Ozan da kendini toparlamış ve Armağan'ın karşısında hiç olmadığı kadar dik bir şekilde durur hâle gelmişti.

"Ertuğrul ülkeye sokulan uyuşturucuların, terör örgütüne gönderilen silahların sahiplerini avucunun içi gibi biliyor ve buna engel olabilmek için varını yoğunu ortaya koymuş durumda. Çünkü uyuşturucu gibi bir zehrin, kullanana ve çevresindekilere neler yaşattığına bizzat tanık oldu. Özellikle doğu bölgesinden başlayarak, her şehre eski bağımlıların aktif yaşamlarını destekleyecek sosyal merkezleri kurulmasına destek oldu. Okullar, kütüphaneler, spor salonları, eğlence mekânları ve aklına gelmeyecek birçok şey. Mesela sen, bu kulübe girerken güvenlik kontrolünden geçtin mi?" Armağan kısacık bir an düşündü ve başını "evet" anlamında salladı.

"O zaman bizim kulüplerimize üye olmadan içeri giriş yapamayacağını da biliyorsundur!" Armağan, "Evet," diye mırıldanıp başını yeniden sallamıştı.

"Dünyanın ve Türkiye'nin birçok yerinde gece kulübümüz var. Madem araştırma yapıyorsun, şunu da araştır bakalım, YLN CLUB adı altındaki herhangi bir gece kulübümüzde olay çıkmış mı? Uyuşturucu ve benzeri madde bulunmuş mu?" Armağan biraz şaşkın, biraz mahcup hâlde Ozan'a bakarken, duyduklarını aklında toparlamaya çalışıyordu.

“Ama bu ülkede adalet var. Polis var!” Ozan başını sağa sola sallayıp derin bir nefes daha aldı.

“Doğru. Fakat onlar emirlerle, prosedürlerle arayıp buluyorlar, hatta bazen bulmak istemiyorlar. Çürük elmalar her yerde vardır Armağan ve bu sırada geçen zaman Ertuğrul’a bir kişiyi daha kaybettirmiş gibi hissettiriyor. O, senin filmlerde gördüğün ya da kulaktan dolma duyduğun mafya tipli adamlar gibi biri değil. O, karda yürüyüp izini belli etmeyen bir kurt. O tam bir Efsane...”

Armağan, gece kulübünden çıkıp evine ilerlerken Ozan’ın anlattıklarını düşünüp durmuş, arabasından dalgın bir hâlde inip evin bahçe kapısını açmış ve ana kapıya ilerlemeye başlamıştı ki arkasından gelen karartı var gücüyle kolunu çekti. Korkuyla attığı çığlığı sessiz gecede yankılanırken koluna yapışan eller onu hızlıca döndürerek evinin kapısına dayadığında, karşısında Ertuğrul’u görmeyi beklemiyordu.

Korkuyla büyüyen gözlerini adama dikip, “Sen manyak mısın?” diye bağırdıktan sonra peş peşe derin nefesler aldı. Sakinleşmeye çalışıyordu ama Ertuğrul’un kasılıp kalan çenesi, simsiyah gözleri ve sessizliği kendisini ürkütüyordu. Bunu belli etmemeye çalışsa da adamın gözlerinin karasına sert ve soğuk sesi de eklenince Armağan’ın kendine hâkim olması daha da zorlaştı.

“Düzgün konuş, benim canımı sıkma!”

“Esas sen benim canımı sıkma Ertuğrul! Ne yaptığını sanıyorsun? Çekil önümden.” Kendisine çekil dememiş gibi Armağan’ın daha da üzerine gidip onu kapıyla arasında sıkıştırdı. Kızın sinirden ve tedirginlikten hızlı hızlı aldığı nefesler yüzünden göğsü onun bedenine çarpıyordu.

“Bacak kadar boyunla ne işler karıştırıyorsun? Kiminle çalışıyorsun? Amacınız ne? Ender itiyile bir olup beni bitirebileceğinizi mi sanıyorsunuz?” Ertuğrul’un öfkeden gözü dönmüştü ve ne yaptığını bilmez hâldeydi. Sakinleştiğinde bu yaptıklarına pişman olacaktı ama son pişmanlık neye yarardı? Ertuğrul yumruk yaptığı ellerini Armağan’ın iki yanına var gücüyle vurdu.

“İş falan karıştırmıyorum. Neyden bahsediyorsun, ne amacı, seni kim bitirmeye çalışıyor bilmiyorum. Ender’le aranızda nasıl bir problem var bilmiyorum ama o problem yüzünden batabilirim,” diye bağırarak Armağan’ın son sözlerinden sonra ondan birkaç adım uzaklaştı ama bu sırada geçmişinden getirdiği bütün öfkesini onun gözlerine kusuyordu. Armağan ise yaslandığı duvardan kurtarmayı başarıp Ertuğrul’dan uzaklaşırken nereye doğru gittiğinin farkında bile değildi.

“Eğer bu işlerle en ufak bir alakan varsa gerçekten batarsın.”

“Siz kabadayılarda raconunda gece gece ev basıp iş ortağınızı tehdit etmek var mı Sayın Efsane?” dediğinde Ertuğrul bu sözlerle dışlarının arasından homurdanır gibi gülmüştü.

Armağan, yaşadığı tedirginlikle ne yöne gittiğini fark etmeden geri geri ilerliyordu ki, “Dikkat et, merdiven var!” diye kopan bağıışı duydu ancak bahçeye inen merdivenin başında öne arkaya sallanırken, elini kavramak üzere olan güçlü ele tutunmakla tutunmamak arasında saliselik bir seçim yapması gerekiyordu. Ertuğrul’un elini tutmaya muhtaç olmak gururuna dokunurken gözleri yaşadığı anın öfkesiyle yanmaya başlamıştı. Kendisini hiçbir günahı yokken suçlayan bu adamın elini tutmaktansa düşmeyi tercih ettiğinde onun merdivenlerden yuvarlanışını izleyen Ertuğrul, bomboş kalan ellerine

EFANE

şaşkınlıkla baktı. Armağan'ın kendisine uzanan eli tutmamasına inanamayarak, üstündeki şaşkınlığı saniyeler içerisinde atmayı başarıp cebinden çıkardığı telefonuyla ambulansı aradığı gibi merdivenlerden indi ve onun yanına eğildi.

Alnından yanağına akan kanı görmesiyle dişlerini sıkarken, "Sen ne yaptın? Sen kendine ne yaptın? Bu neyin gururu?" diye fısıldadı.

Ertuğrul'dan gelen telefonla apar topar hastaneye gelen İsmail içinde büyüüyüp duran öfke ve sıkıntıyla acil müdahale odasının kapısında bekliyordu. Kendisine hastaneye gitmesini haber veren Ertuğrul ise görünürlerde yoktu. Hatta o telefon konuşmasından sonra kendisini ne aramış ne de sormuştu. Aradan geçen birkaç saatin sonunda odadan bir hemşirenin yardımıyla çıkan Armağan'ın koluna girip çıkışa yöneldi. Alnıyla saçları arasında kalan yere beş dikiş atmışlar, ayrıca başına aldığı darbeden dolayı da beyin tomografisi çekilmiş, tüm sonuçları normal çıkınca da hastaneden taburcu edilmişti.

Arabaya doğru sessiz sedasız yürüdükleri sırada İsmail daha fazla dayanamayıp, "Bu gece hastanede kalmak istemediğinize emin misiniz?" diye sordu.

"İyiym İsmail, geldiğin için sağ ol. Ayrıca burada kalmak istemiyorum." İsmail sessiz kalarak sadece başını sallayıp Armağan'ı aracın arka koltuğuna oturtuktan sonra direksiyona geçti ve arabayı çalıştırdı. Bir süre sessizce ilerlese de içini kemirip duran soruyu sormayı başardı.

"Armağan Hanım, size ne oldu? Nasıl düştünüz?" Armağan sorunun cevabı olan o anları düşünürken İsmail'in sorusunu duymazdan gelmişti.

"Şirkete gidelim İsmail. Beni bıraktıktan sonra evine gidebilirsin."

İsmail dikiz aynasından şaşkınlıkla patronuna bakıp, "Armağan Hanım, sizi evinize götürsem ve dinlense-niz?" demeye çalıştı ama nafileydi.

"Şirkete dedim İsmail! Ben iyiyim endişelenme."

İsmail, üzerine daha fazla gitmeyip şirkete geldiğin-de, Armağan ona teşekkür ederek arabadan indiği gibi binaya girdi. Doğruca kamera sistemlerinin kontrol edil-diği Kontrol Odası'na ilerlerken, loş ışıklarla bezeli, bom-boş koridorlarda kendi adım seslerini dinlemeye devam etti. Güvenlik görevlisi onu kameralardan görmüş oldu-ğu için odadan içeri girdiğinde şaşırmamıştı.

"İyi geceler Armağan Hanım, bir sorun mu var efen-dim?"

Güvenlik görevlisine dikkatle bakıp, "İyi geceler. Şir-ketin bütün kameraları ben tekrar çalıştırın diyene kadar devre dışı kalacak," dedi.

Görevli şaşkınlıkla genç kadının suratına bakarken, "Anlayamadım efendim?" diye kekelemekten kendini alıkoyamamıştı.

"Dediğimi yap! Bu durumdan güvenlikler dışında kimsenin haberi olmayacak. Sabah nöbetini devrederken durumu diğerlerine de anlat. Birkaç gün kameralar çalış-mayacağı için siz de daha dikkatli olun. Olay istemiyo-rum," deyip tam kapıdan çıkacakken aklına gelen şeyle tekrar geri döndü.

"Kameralar niye çalışmıyor diye soran olursa da arıza var, yapılması birkaç gün sürecektir dersiniz."

Odadan çıktığında güvenlik görevlisi emredildiği gibi bütün kamera sistemlerini kapatmıştı. Armağan asansör-re binip kapıların kapanmasını bekledikten sonra asan-sör hızlıca on beşinci kata geldi. Asansörden inip doğ-

EFANE

ruca odasına girdiğinde ışıkları yaktı ve televizyonun olduğu tarafa yürüdü. Başı zonklamaya başlamış, bedeni yaşadığı stres ve yorgunlukla sızlar olmuştu. Aceleyle televizyonun arkasına elini uzatıp kablolardan birini çekti ve duvar hareket edip gizli bir merdiven boşluğuna açıldı. Kabloyu tekrar yerine takıp, duvarın diğer tarafındaki tuşa basarak çalışma odasının ışıklarını kapattı. Bir kat yukarı çıktığında önündeki kapıyı parmak iziyle açıp yavaşça içeri girdi. Kapıyı kapatıp sol tarafa ilerledi ve eliyle duvarı birkaç kere yokladıktan sonra bulduğu tuşa basarak ışıkların yanmasını sağladı.

Şimdi karşısında iç tasarım ve dizaynını kendisinin yaptığı dairesi duruyordu. Kimsenin bu daireden haberinin olmaması, burayı kendisi için sığınak hâline getirmişti. Bu sayede herkese yakın ama bir o kadar da uzak oluyordu. Beyaz koltuk takımlarına yürüyüp kendini yorgunlukla koltuğa bıraktı. Bir süre gözlerini kapatıp gün boyu olanları düşündü ama başındaki sancılar iyice artınca, yerinden kalkıp yatak odasına ilerlemeye başladı.

Duvarları beyaz, tavanıysa siyah renkteki kısa koridorun sonunda bulunan yatak odasına gelip içeri girdi ve ışığı yaktı. Siyah ve beyaz renklerin ağırlıklı olduğu oda aydınlanınca etrafına göz gezdirdi. Cam kenarına yürüyüp orada duran koltuklardan birine uzandı ve İstanbul'un ısıllı ısıllı manzarasına bakmaya başladı. Ertuğrul'un bu gece kendisine sorduğu sorular ağır ağır zihnine dolarken, düşünceleri allak bullak olmuştu. Ne düşüneceğini, neye inanacağını, Ertuğrul ve Ender'e duyduğu bu öfkeyle nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. İkisinin arasında neler olduğunu merak ediyor, şirketi için endişeleniyor ve Ertuğrul'un kendisinden şüphe etmesini anlamaya çalışıyor ancak hiçbir sorusunun ce-

vabını alamıyordu. Kafasında dönüp duran bu sorularla uykuya daldığında saat çoktan gece yarısını geçmişti.

Sabah olmuş, gün aydınlanmış, gecenin karanlığını arkada bırakmıştı ama Ertuğrul'un içindeki karanlık sanki doğan güneşe inat daha da koyulaşmıştı. Armağan'la yaşananlardan sonra eve gelmiş ve gözünü dahi kırpmadan sadece düşünmüştü. Kız, "Bir şey bilmiyorum," demişti. Zaten, "Biliyorum, evet, seni bitirmeye çalışan başdüşmanına yardım ediyorum. Ona ajanlık yapıyorum," diyecek hâli yoktu ya. "Acaba gerçekten hiçbir şeyden haberi olmayabilir mi?" diye de aklından geçirmişti ancak bu ihtimale inanmıyordu. Armağan hastaneye götürüldükten sonra ne onu ne de İsmail'i arayıp durumuyla ilgili hiçbir bilgi almamıştı. Kafasındaki düşüncelerle hazırlanıp şirkete geçti. Odasının bulunduğu kata geldiğinde Esra'ya Ozan'ı çağırmasını söylemiş ve kahve tonlarının ağırlıklı olduğu, İstanbul'u tepeden gören odasına girmişti. Masasına oturunca kapıya sırtını dönerek yirmi beşinci kattan görünen muazzam manzarayı izlemeye başladı.

"Ertuğrul?" Ozan'ın sesiyle kendine gelip ona doğru döndü ve vakit kaybetmeden söze girdi.

"Armağan'ın şirketini arayıp acil bir toplantı talep et. Toplantı için onların şirketine gideceğimiziyse özellikle belirt." Sesindeki tek düze hâl, soğuk tını Ozan'a fazlasıyla tanıdık geliyordu. Bu, sinirliyim demekti, hem de çok sinirliyim.

"Neler oluyor?"

Ertuğrul, onun tedirginlikle sorduğu soruya aldırmandan, "Sözleşmeyi feshedeceğiz," deyip, çok normal bir şey söylemiş gibi önündeki diğer dosyalara göz atmaya devam ederken Ozan şaşkınlıktan konuşmayı unutmuş gibi öylece donup kalmıştı. Ertuğrul'un rahat tavırlarını

EFANE

izlemeyi bırakıp gözlerini kapattı. Böyle bir karar sonucunda iki şirketin de gireceği maddi zararı ve prestijlerinin alacağı darbeyi düşünmekten nefes alamaz olurken gözlerini fal taşı gibi açıp ona baktı. Küçük adımlarla masasına yaklaştı, masanın diğer tarafında oturan arkadaşına doğru eğildi ve “Ne?” diye mırıldandı.

“Ne dediğimi duydun Ozan. Sözleşme iptal. Birlikte çalışmayacağız.”

Ozan onun bu umursamaz tavrına iyice sinir olmuştu. Aylardır emek verdikleri, hazırlandıkları, gece gündüz deli gibi çalıştıkları proje iptal olmak üzereydi. Neden? Çünkü Ertuğrul Bey kimseyi dinlemeden, açıklama bile yapmadan, kendi başına kararlar vermeye bayılırdı. Fakat Ozan bu sefer bu duruma izin vermeyecekti.

“Dur, dur bakalım! Yekta dün gece kendisiyle yaptığın konuşmayı anlattı. Bir sakın ol da söyleyeceklerimi iyi dinle.” Ertuğrul dosyalardan başını kaldırıp Ozan’ın yüzünde daha önce hiç görmediği o öfke barındıran ifadeye dikkatle bakarken, arkadaşının derdini bir türlü anlayamamıştı.

“Neyini dinleyeceğim birader? Her şeyi duymuşsun işte. Kız Ender’le birlikte...” Ozan sinirle derin bir soluk alıp, Ertuğrul’un dediklerine aldırmadan konuşmaya başladı. Çünkü Ertuğrul’un bu ön yargılarını yıkması gerektiğine inanıyordu.

“Dün akşam gece kulübüne gittim ve bil bakalım orada kiminle karşılaştım?” Ertuğrul boş boş başını sallarken, Ozan’ın varacağı noktayı anlamaya çalışıyordu. Sessizliğini korumaya devam edince Ozan da sözlerine devam etti.

“Armağan Karcan!” Ertuğrul duyduğu isimle koltuğunda hızla doğruldu ve çatık kaşlarının altından Ozan’a dikkatle bakmayı sürdürdü.

Aslıhan Güngör

"Sen ciddi misin?" Düşman ilan ettiği kadının belki de doğru söylüyor olma ihtimali saniyeler içinde hem aklını hem de kalbini ele geçirmişti. "Bilmiyorum," demişti ama Ertuğrul sözlerine inanmak istememişti.

"Dün akşam şirketten çıktıktan sonra kulübe gelmiş. Ben gittiğimde saat neredeyse gece yarısına geliyordu. Locaya doğru ilerlerken onu terasta gördüm ve yanına gidip selam verdim. Bana, seni araştırdığını, senin için mafya dediklerini okuduğunu, bunun doğru olup olmadığını sordu."

Ertuğrul'un sağ kaşı merakla havaya kalkarken, içinde bir şeyler yer değiştiriyor gibi hissediyordu. Dün gece merdivenlerin dibinde, yüzünde kanlarla yatıp kalan kızı düşündükçe ruhu daralıyordu.

"Sen ne cevap verdin?"

"Kısaca zarar vermedikçe zarar vermez demeye getirdim. Bir de, 'Seni Ertuğrul'un böyle bir adam olma ihtimali neden bu kadar rahatsız etti?' diye sordum. O da, 'Rahatsız etti çünkü her gün böyle insanlarla karşılaşmış iş yapmıyorum,' dedi, biraz bozulmuş gibiydi. Bence bu kadar merak etmesinin sebebi, diğer herkes gibi onun da senden korkuyor olması."

Duyduğu sözlerle Ertuğrul'un yüzünde çarpık bir gülümseme oluştu. Dün akşam Armağan ne ağlamış ne çılgılık atmıştı. Hatta bir an bile kendisine yalvarmamış ya da korkuyor gibi görünmemişti.

"Dışarıdan bakınca korkuyormuş gibi görünmüyor ya da öyle davranmıyor. İnatçı, dikbaşı, asinin teki." Ozan bu sözlerle gülümsedi.

"O da Armağan Karcan farkı. Olacak o kadar." Ertuğrul'un yüzünde silik bir gülümseme belirecek gibi olsa da yüzü yine ciddileşmişti. Aklından Armağan'ın söylediği sözler geçiyordu.

EFSENE

“Her gün böyle insanlarla iş yapmıyorum diyor ama en büyük şerefsizle arkadaş. Onu ne yapacağız? Her neyse, yine de...”

“Yok artık Ertuğrul, hâlâ sözleşmeyi iptal etmeyi mi düşünüyorsun? Kızın, Ender’in işleriyle zerre kadar alakası yok. Bizim çocuklar da araştırıyorlar. Kız görüldüğü gibi. *Temiz.*”

Ertuğrul düşüncelerinden sıyrılıp, “Bilmiyorum,” dedikten sonra Esra’yı arayıp Nur Hanım’la konuşmasını, bir saat içinde orada olacaklarını söylemesini istedi fakat beş dakika içerisinde kapısı çalındı.

“Gir!” İçeri giren Esra, ikisine de tedirginlikle baktıktan sonra konuşmaya başladı.

“Ertuğrul Bey, Armağan Hanım’la görüşme ayarlayamadım. Çünkü kendisine sabahtan beri ulaşamıyorlarmış. Kimse nerede olduğunu bilmiyormuş.”

Ertuğrul yerinden doğrulup hiddetle, “Ne demek kimse nerede olduğunu bilmiyormuş?” derken, Ozan ise, “En son gece bir gibi kulüpten çıktı. Eve gidecekti sanırım. Evine gitmemiş mi?” diye sorduğunda Esra sadece, “Bilmiyorum Ozan Bey,” dedi.

Ertuğrul’un aklındansa dün gece evin bahçesinde olanlar geçiyordu. Hızla oturduğu koltuktan kalkıp kapıya ilerlemeye başladığında Ozan da hemen arkasından geldi.

Arabalarından inip “ARMİ KARCAN” yazan binaya girdiklerinde, herkesin gergin olduğunu fark etmeleri çok da zor olmamıştı. Çalışanların da her ne oluyorsa olanları duyduğu açıkça anlaşılıyordu. Ozan ve Ertuğrul meraklı gözlere aldırmadan, asansöre binip on beş yazan

tuşa bastıktan sonra beklemeye başladılar. Kapı uyarı sesiyle açılınca Nur Hanım'ın bir elinde telefon, telaşla koridorda volta attığını gördüler. Ne Ertuğrul ne de Ozan bu paniğe pek anlam verememişti. Onlar da Armağan'ın ortalarda olmamasından rahatsızdı ama Nur Hanım sanki Armağan hemen ortaya çıkmazsa kıyamet kopacakmış gibi davranıyordu. Kadının yanına varınca yavaşça kolundan tuttu ve masanın arkasındaki koltuğa oturmasını sağladı.

"Neler oluyor Nur Hanım?" Sesi yine soğuk ve sertti. Olanları anlamaya çalışır bir hâli vardı.

Nur Hanım ise hâlâ aynı telaşla, "Armağan Hanım yok," diyebildi. Ertuğrul, son sabır kırıntılarını kullandığını hissediyordu.

"Onu biz de biliyoruz Nur Hanım ama sizin bu telaşınızın altında başka bir neden var gibi duruyor." Derin bir nefes alıp sakince sözlerine devam ederken mantıklı olmayı da ihmal etmiyordu.

"Sonuçta Armağan Hanım yirmi beş yaşında akıllı başında bir kadın. Elbette geri gelecek ya da haber verecektir. Siz niye bu kadar panikliyorsunuz, onu anlayamıyorum." Ertuğrul bunu gerçekten anlayamıyordu.

Nur Hanım biraz olsun sakinleşmeyi başarıp, "Armağan Hanım'ın bir rahatsızlığı var," dediğinde telaşı biraz daha anlaşılır bir hâl almış oldu.

Ertuğrul, "Ne gibi bir rahatsızlıktan bahsediyorsunuz?" diye sorarken, bir yandan da içinden kendine küfürler ediyordu. Armağan'ı ambulansa bindirip, arkasına bile bakmadan oradan gitmişti.

"Armağan Hanım şeker hastası." Kadının sesi korkuyla titriyordu ama sözlerine zorla devam etmeyi başarıyordu.

"İlaçlarını düzenli olarak kullanması gerekiyor," de-

EFANE

mesiyle Ertuğrul'un gözlerinde bir endişe belirdi. Ozan'la birbirlerine bakıp aynı anda, aynı soruyu sordular.

"İsmail onunla değil mi?"

Nur Hanım başını iki yana sallayıp, "Hayır. İsmail burada. Umarım o iyidir," derken gözlerinden yaşlar usulca süzüldü.

Ertuğrul durduğu yerde duramıyor, sürekli koridoru adımlıyordu. İlk kez endişesi, öfkesini bastırıyordu ve bu garip hissi daha önce hiç yaşamadığına kesinlikle emindi.

"Biz haber alamayınca İsmail'i aradık. İsmail, Armağan Hanım'ın dün gece evinin bahçesindeki merdivenlerden düştüğünü, hastanede başına beş dikiş atıldığını söyledi. Hastaneden çıktıktan sonra eve gitmek yerine ısrarla şirkete gelmek istediğini belirtmiş ve İsmail onu buraya getirmiş."

"Şirkete mi?" Ozan şaşkınlıkla bunu sorarken, Ertuğrul tüm duyduklarını birleştirmeye çalışıyordu. Dün gece yaşananlardan sonra hastaneye götürüldüğünü biliyordu ama daha sonrasında şirkete geldiğini bilmiyordu. "Peki ama neden?" diye sormaktan da kendini alamıyordu. Ertuğrul bunları düşünürken Nur Hanım, Ozan'ın sorusuna cevap veriyordu.

"Bazen çok bunaldığında, yorulduğunda, kafası çok karışık olduğunda şirkette sabahlar ya da başka yerlere gidip buradan uzaklaşır. Kendini saklar. Kimse nerede olduğunu bilmez, döndüğündeyse elinde bir sürü yeni tasarımı olur. Kafasını dinlerken işini de yapmaya devam eder." Bunları duyan Ertuğrul aniden olduğu yerde durdu ve Nur Hanım'a döndü.

"Bunu ara ara yapıyorsa bu telaşınız niye?" Ertuğrul sinirlendikçe Nur Hanım sakinleşiyordu sanki. Adamın yarattığı gerginlik, çevresindeki insanları baskı altına alıyor gibiydi.

"En son ortadan kaybolduğunda hastalığı bu kadar ilerlememişti. Şu an ise her gün ilaçlarını alması gerekiyor. İsmail az önce evindeki ilaçlarını kontrol etti, hiçbirini yanına almamış." Ertuğrul içinde büyüyen endişeyi bastırmak için dişlerini var gücüyle sıkmaya başlamıştı. Hem dün akşam kendi yaptıklarına, hem de kızın hastalığına dikkat etmemesine kızılıyordu.

"Başına bir şey gelmeden bulmamız lazım," dediği sırada asansörün kapısı açıldı ve İsmail onlara doğru yürümeye başladı. Herkesin soru soran bakışlarını gören adam hiç vakit kaybetmeden konuşmaya başladı.

"Gidebileceği her yere baktım ve oradaki çalışanlarla iletişime geçtim. Yazlığı, dağ evi, Ender Bey'in evi... Ama hiçbir yerde yok." Ertuğrul ve Ozan, Ender'in adını duyunca mümkünmüş gibi daha da gerildiler. Bu esnada Ertuğrul'un aklına gelen şey, endişelerine bir nebze de olsa umut oldu.

"Güvenlik kameraları. Sen dün gece Armağan'ı buraya bıraktıktan sonra şirketten çıkmış mı çıkmamış mı ona bakalım."

İsmail doğrudan Kontrol Odası'na inerken Ozan, arkadaşına bakıp, "Ne yani, şirketten hiç çıkmamış olabileceğini mi düşünüyorsun? Yani hâlâ bu binada bir yerlerde öyle mi?" diye sordu. Ertuğrul "evet" anlamında kafasını salladı ve Nur Hanım'a dönüp, "Armağan'ın burada gizli bir ofisi olabilir mi?" diye sordu.

Kadın duyduğu bu soru karşısında şaşkına dönmüştü, Ertuğrul'un sorduğu soruya inanamıyormuş gibi bir süre ona dikkatle bakmıştı.

"Öyle bir odası olacağını zannetmiyorum Ertuğrul Bey," derken İsmail asansörden indi ve yeniden onlara doğru yaklaşmaya başladı.

EFANE

“Kameralar bir süredir arızalıymış ve yapılması da birkaç gün sürecekti.” Ertuğrul zeki adamdı ama Armağan da karşısındakinin düşüncelerini tahmin edip ona göre hareket edebilen bir kadındı. Kameraları kapatmasının sebebi işte tam da buydu. Odasına girdikten sonra, odadan çıkışının kayıtlarda olmaması, başta Ertuğrul olmak üzere herkesin dikkatini çekecekti. Şirket içerisinde ofisi olabileceğini düşünebilen bir adamın bu tezini daha da güçlendirmeye gerek yoktu. O ev gizlendiği, kendini dinlediği, kafasını rahatlatığı, İstanbul manzarasında tasarımlar yaptığı mabediye ve bunu kimseyle paylaşmayı düşünmüyordu. Kameraları dönene kadar çalıştırmamalarını istemesinin sebebiyse gayet açıktı. Birkaç gün sonra ortaya çıktığında kamera kayıtlarından şirkete girip girmediğini kontrol etmek akıllarına gelirse durumun farkına varmasınlar diye önlem almıştı. Sonuçta gizli kapıdan direkt odasına geçeceği için ana kapıyı kullanmayacaktı. Plan tam olması gerektiği gibi, kitabına uygun ve iyi düşünülmüştü. Bunca uğraşın tek nedeniyse Armağan’ın yalnızlığına olan düşkünlüğünden başka bir şey değildi.

Aradan geçen üç günde dinlenen Armağan, rahatlamış hatta yeni tasarımlar bile yapmıştı. Pazartesi den beri herkesin onu önce merak içerisinde aradığını, bulamadıklarındaysa ortaya çıkmasını beklemeye karar verdiklerini biliyordu. Yatağından kalkıp banyoya girdi ve duş aldıktan sonra kıyafet odasına geçip ne giyeceğini düşünmeye başladı. Tahminlerine göre herkes döndüğünü duyacağı için bugün yoğun geçecekti. Kıyafetlerini bu düşünce ve temmuz ayının sıcağını göz önünde bulundurarak seçiyordu. Beyaz bir üst, beyaz kumaş pantolon,

Aslıhan Güngör

parmaklardan ve bilekten bağlı ince topuklu ayakkabı giyip omzuna da beyaz ceketini attı. Saçını dağınık topuz yaptıktan sonra biraz da makyaj yapmak için makyaj masasına oturdu.

Bir süre boyunca karşısında gördüğü yansımaya dikkatle baktı.   gün öncesine göre d ha iyi göründüğünü fark etmesi zor olmamıştı fakat yüzü hâlâ bir nebze de olsa solgun görünüyordu. Kendisine baktıkça Ertuğrul'un o gece kendisine karşı tavır ve davranışı aklına geliyordu. Hissettiği hayal kırıklığı ve sinir ağır ağır damarlarında dolaşırken eli istemsiz olarak saıyla kapatmaya çalıştığı yere, yani alnının bitip saçlarının başladığı noktaya gitti. Yarasına   gündür kendisi pansuman yapıyordu. Zaten birkaç gün sonra da dikişleri alınacaktı. Kafasındaki düşüncelerden kurtulmaya çalışarak derin bir nefes aldı ve makyajını yaptıktan sonra gerekli eşyalarını alıp evden ıktı. Merdivenlerin bittiği noktadaki gizli geçidi açıp odasına girdikten sonra masasına ilerledi. İşini çok seven bir kadın olarak buradan   gün bile uzak kalmak onu bir hayli üzmüştü. Odasının ıkış kapısına ilerleyip camın ardından koridora göz attı. Saat sabahın yedisi olduğu için şirkette kimseler yoktu. Başını Nur Hanım'ın masasına doğru çevirdi ve onun da daha gelmediğini gördü.

Orta yaşlı, sevimli, sıcacık bir yüze ve kalbe sahip olan kadını özlediğini hissediyordu. Armağan, Nur Hanım'ın onun hastalığı konusunda endişelendiğinin farkındaydı. Fakat kadının bilmediği şeyse kendisi de hastalığına çok dikkat ediyordu ve her evinde ilaçları mevcuttu. Armağan, iş dışındaki hayatını kafasına estiği gibi yaşardı. Kalabalıklar içerisinde yalnız büyümek onu bu hâle getirmişti. Bazen sadece yalnızlık, sessizlik isteğiyle dolup ortadan kaybolurdu. Daldığı düşüncelerinden sıyrılıp

EFSENE

önünde duran son üç günün raporlarının bulunduğu dosyayı eline aldı ve incelemeye başladı. Kapının açılma sesiyle kafasını dosyadan kaldırdı.

Nur Hanım onu masasında sağ salım görünce, mutlulukla gülümseyip, “Hoş geldiniz Armağan Hanım,” diyerek Armağan’ın masasına yaklaşmaya başlamıştı. Armağan yerinden kalkıp kendisinden biraz uzun ve iri olan kadına samimiyetle sarıldı.

“Hoş buldum Nur Hanım. Nasılsınız, iyi misiniz? Ben yokken buralar nasıldı?” Nur Hanım ve Armağan birbirlerinden ayrılıp göz göze geldiler. Nur Hanım’ın gözlerindeki sitem dolu bakışı fark etmek Armağan için hiç de zor olmuyordu.

“Esas siz iyi misiniz? Evinizden ilaçlarınızı almamışsınız. Bizi çok korkuttunuz fakat çok iyi görünüyorsunuz. Bu kısa kaçamak size yaramış.” Kadın lafını bitirirken gözü kızın alnına takıldı. Kaybolmadan önceki gece bir şeyler yaşamıştı ve hâlâ bunun izlerini taşıyordu.

“Armağan Hanım siz oturun, ben gelirken fırından sıcak simit almıştım. Size onlardan getireyim. Hem çay ve peynir de var. Seversiniz.” Kadının yüzünde öyle bir rahatlama ve gülümseme vardı ki, bunu ancak onu çok iyi tanıyanlar anlayabilirdi. Tıpkı Armağan gibi.

“Daha saat erken Nur Hanım, bir saat sonra falan yerim.” Armağan her sabah saat beş buçukta kalkar, saat sekiz buçuğa kadar onu idare edebilecek bir şeyler atıştırırdı. Erken kalkmak ona babasından geçmiş bir alışkanlıktı çünkü onunla her sabah kalkıp yürüyüş yaparlardı. Babası hâlâ sabah yürüyüşlerine devam ediyordu ama Armağan bazen kaytarıyordu ve buna da iş yoğunluğu diyerek kendini avutuyordu.

“Saat sekiz buçuk oldu, genelde bu saatte kahvaltı yaparsınız.”

"Ne? Saat sekiz buçuk mu oldu?" Armağan bakışlarını odasındaki duvar saatine döndürdü. Gerçekten de saat sekiz buçuk olmuştu. Nur Hanım, Armağan'ın şaşkınlığına gülerek odadan çıkıyordu ki ona dönüp, "Siz yokken buraların hiç tadı yoktu ve lütfen bir daha böyle habersiz ortadan kaybolmayın," dedi. Bir anne edasıyla kaşlarını çatıp kızar gibi yaptıktan sonra odadan çıktı.

Armağan kapıya arkasını dönüp masasının ve arkasında kalan boydan boya camla kaplı yere yürüdü. İstanbul'un en güzel manzaralarından birini gözler önüne seren odasını çok seviyordu. Camın önüne geçip, dışarıyı izlemeye başladığında aklına gelen şeyle şirket telefonunu eline alıp dışarısını izlemeye devam ederken Kontrol Odası'nı aradı. Telefon daha ikinci çalışında açıldı ve çalışanlarından birinin sesini duydu.

"Günaydın Armağan Hanım. Döndünüz mü efendim?" Genç kadının yüzünde sanki çalışanı onu görmüş gibi bir gülümseme oluştu.

"Evet. Kameraları çalıştırabilirsiniz. Kolay gelsin," diyerek telefonu kapatıp tekrar Nur Hanım'ı aradı.

"Nur Hanım, genel müdür, muhasebe müdürü ve halkla ilişkiler müdürünü odama gelmeleri için bilgilendirir misiniz? Lütfen beş dakika içerisinde yanımda olsunlar." Telefonu masasına koyup çantasından ilacını çıkardı ve kendine enjekte etti. Aradan geçen beş dakikanın sonunda odanın kapısı birkaç kez çalınıp aralanmış ve müdürler tek tek içeri girmişti.

"Günaydın Armağan Hanım."

"Günaydın, lütfen masaya geçin," derken koltuğundan kalkıp eline bir yığın dosya aldı ve sol tarafta bulunan toplantı masasına ilerledi. Dosyaları müdürlerine uzatıp, masanın başındaki siyah deri kaplı koltuğuna otururken oldukça gergin görünüyordu.

EFANE

“Sizi buraya çağırmamın nedenini lafı uzatmadan, dolandırmadan, net olarak söyleyeceğim.” Susup derin bir nefes aldıktan sonra, “Ertuğrul Yalın’la olan iş ortaklığımızı sonlandırsak durumumuz ne olur?” diye sormasıyla karşısında oturan dört müdür de şok olmuş hâlde kendisine bakıp kalmıştı.

“Ne dediğinizi anlayamadım,” diyen genel müdür, masada oturan diğer çalışma arkadaşlarına bakarken sözlerine şaşkınlıkla devam etti.

“Galiba arkadaşlarım da anlayamadı Armağan Hanım.”

“Bu işi, burada bırakırsak ne olur diye soruyorum. Lütfen her şeyi düşünüp tüm gerçekliğiyle bana söyleyin. Söyleyin ki aklımdan geçenleri gerçekleştirmeyeyim,” derken dişlerini var gücüyle sıkıyordu.

Armağan’ın gerginliğini, endişesini ve kararsızlığını anında fark eden Halkla İlişkiler Müdürü Kazım Bey olmuştu. Yıllardır bu sektörde ter dökmüş, emek vermiş olan yaşlı kurt derin bir nefes alıp, “İş dünyasında, moda dünyasında, medyada ve aklınıza gelebilecek birçok yerde prestijimiz yerle bir olur. Bir işveren olarak çalışanlarınızın gözündeki yeriniz, konumunuz sarsılır. Çünkü onlar, verdiği kararların arkasından dimdik duran, tuttuğunu koparan bir Armağan Karcan’la tanışıyor ve çalışıyorlar. Eğer böyle bir karara varırsanız, maddi bir sıkıntıya gireriz. Hâliyle işlerini kaybetme korkusu yaşarlar, işlerine odaklanamazlar, çalışanlarımızdan gerekli verimi alamayız ve her şey daha büyük bir çıkmaza girer,” dediğinde diğer müdürler de ona hak verdiklerini belirttiler.

Aklından geçirdiği tüm gerçekleri daha ilk dakikada yüksek sesle duymak huzursuzluğunu arttırırken üç gündür olduğu gibi yine iç muhakemesine başlamıştı. O gece yaşananları aklından çıkaramıyor, yaşadığı korkuyu, tedirginliği ve acıyı hatırladıkça Ertuğrul’a kızıyordu.

Merdivenden düşmemesi için kendisini uyarmış, elini uzatmıştı ancak o hâle düşmesine de yine kendisi sebep olmuştu.

"Armağan Hanım," diyen muhasebe bölümünün müdürüne baktı.

"Sizi dinliyorum Fevzi Bey."

"Eğer işi yarım bırakırsak şu ana kadar yaptığımız harcamaların hepsi boşa gider ve bu durumu kaldıramayız. Ayrıca markamıza sponsorluk sağlayan hiç kimse bu durumdan hoşlanmaz. Zaten Ender Bey sponsorluğunu çekince maddi bir kriz hâli yaşamaya başladık. Bir de işimizi yarım bırakırsak, diğer sponsorlarımızın güvenini de sarsar ve desteklerini kaybederiz."

Fevzi Bey masada duran su bardağına uzanıp bir yudum içerken alnına biriken ter damlalarını görmek zor olmamıştı. Karşısında oturan üç adam da stresten ve yaşanan belirsizlikten dolayı oldukça strese girmişti ve Armağan bunu rahatlıkla görebiliyordu.

"Ayrıca sizi, tıpkı bir futbol takımı destekler gibi destekleyen hayranlarınız için bu durum büyük bir hayal kırıklığı olur. Vereceğiniz kararları çok iyi düşünmelisiniz Armağan Hanım. Bunca yıllık emeğiniz tek bir yanlışla uçup gidebilir. Emeklerine sonsuz saygı duyduğunuz, her birini isim isim, ailelerine varasıya tanıdığınız  alışanlarınız işsiz kalabilir. Bu karar sizi ve Ertuğrul Bey'i ilgilendirdiği kadar, sizinle ve Ertuğrul Bey'le birlikte çalışan yüzlerce hatta binlerce insanı ilgilendirmekte." Armağan, Genel Müdür Yusuf Bey'in sözlerini de dinleyip derin bir soluk alırken omuzlarındaki kocaman yükü iliklerine kadar hissediyordu.

"Hiçbir şeyi riske atma ve işine konsantre olup devam et diyorsunuz değil mi?" diye mırıldanırken önündeki bardağa uzandı ve suyundan içti.

"Zor olacak, stresli olacak, gergin olacak... Ama olacak! Sözlerinizin hepsini zaten günlerdir düşünüyordum. Fakat bu sözleri bir kez de sizlerden duymak aklımı başıma getirdi. Şimdi yapmam gereken iki şey var. Birincisi, Ender Açıktan'ın yerine aynı maddi güçlere sahip bir sponsor bulmak. İkincisiyse, koleksiyonumu tamamlamak."

Üç müdür de derin bir rahatlamayla soluk alırlarken, Armağan işlerinin başına dönmelerini söylemiş ve odasından çıkışlarını silik bir tebessümle izlemişti. Koltuğa yaslanıp gözlerini kapattığı sırada çalmaya başlayan şirket telefonunu eline alıp Nur Hanım'dan gelen aramayı cevapladı.

"Efendim Nur Hanım?"

"Armağan Hanım, Ertuğrul Bey geldi ve sizi görmek istiyor." Armağan'ın vücudu duyduğu isimle bir anda gerilmişti. Yaşananlardan sonra ilk kez karşılaşacaklarını düşünürken derin bir nefes alıp, "Gelsin, bekliyorum," dedikten sonra elindeki telefonu masaya koydu.

Bu sırada kapı bir kere çalınıp açıldı ve Ertuğrul içeri girdi. Kapıyı sakince kapatıp tüm heybetiyle kendisine yaklaşan adamın sakın adımlarını izleyen Armağan, usulca yerinden kalktıktan sonra ona ilerlemişti.

Neredeyse burun buruna gelecek şekilde durduklarında, "Ertuğrul Bey, sabah sabah bu ziyaretinizi neye borçluyum acaba? Umarım nur cemalinizi özlediğimi düşünmemişsinizdir!" diyen kadının sesi ve bakışları buz gibiydi.

Ertuğrul, onun bu tavrına silik bir tebessümle bakıp söylediği sözleri duymazdan geldikten sonra, "Neden elimi tutmayıp merdivenlerden düşmeyi tercih ettin? Günlerdir neredeydin?" diye fısıltıyla sordu. Sesindeki soğukluk o kadar belliydi ki Armağan resmen içinin ürperdiğini hissetti fakat huyu kurusun ki hissettikleri, söylemek istediklerine engel olmadı.

"Sen nasıl bir adamsın Ertuğrul?" Susup adama tepeden tırnağa öfkeyle baktı.

"Seni çözmek gerçekten imkânsız. Elini tutmadım çünkü sana muhtaç olmak zoruma gitti," dediğinde Ertuğrul'un yüzünde sinir bozucu bir gülümseme oluştu ama genç kadın bunun sebebini düşünmeyerek sözlerine devam etti.

"Ama tüm bunlara sebep olup ambulans çağırmana ve onlar gelene kadar başımda beklemene gerçekten anlam veremedim. Söylesene..." deyip kısacık bir an durdu.

"Sebep olduklarından sonra başımda bekleyerek vicdanını mı rahatlattın?" Gözleri birbirlerine meydan okurken Ertuğrul başını sağa sola sallayıp derin bir soluk almıştı.

"O geceki tavrımla, aramızda yaşananlarla gurur duymuyorum. Aksine çok üzgünüm. Fakat şunu bil, hayatta herkesin nefret ettiği, adını duymaya bile tahammül edemediği insanlar vardır. Dostun Ender, benim için tam da böyle biri. Adını dahi duymak istemediğim, varlığına tahammül edemediğim, aldığı nefesi kesmek istediğim tek insan," derken gözlerinde beliren kıvılcımlar nefret ve öfkenin en saf belirtisiydi. Birbirine kenetlediği dişlerini sıkarken seğiren çenesiye bu nefret ve öfkeye hâkim olmaya çalıştığını gösteriyordu. Sabretmeye, kendini telkin etmeye yönelik aldığı derin solukların ardından, "Dostum değil. Eski dostum ve sponsorum!" sözlerini duymasıyla yeniden Armağan'a baktı.

Gözlerindeki öfke şaşkınlığa dönerken aklından geçen soruları sormasına engel olan şey, masanın üstünde duran şirket telefonunun çalmaya başlaması oldu. Armağan, Ertuğrul'dan gözlerini çekip masasına ilerledi ve telefonu eline alıp aramayı cevapladı.

"Efendim Nur Harım?"

EFSENE

“Ablanız ve enişteniz sizinle görüşmek istiyorlar efendim.” Armağan duyduğu sözlerle buz kesmiş gibi olduğu yerde donup kaldı.

“Ne... Nasıl yani... Anlayamadım.” Kelimeler ağzından zorla çıkmıştı. Ertuğrul, ona dikkatle bakarlarlarken bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Çünkü karşısında dimdik duran ve laflarını inci gibi sıralayan kız, şimdi bilmediği bir nedenden dolayı resmen konuşamamıştı.

“Amerika’dan yeni gelmişler. Sizi görüp dinlenmek için evlerine geçeceklermiş.” Nur Hanım konuşmaya devam ederken Armağan söylediklerine odaklanmaya çalışıyordu. Genç kız derin bir nefes alıp titreyen bacaklarına hâkim olabilmek için bir elini masaya dayadı ve oradan destek aldı.

“Tamam, gelsinler, bekliyorum.” Ertuğrul, kızın ki-reç gibi olan yüzüne bakarken onun bu hâlinden hiç hoşlanmamıştı ve gelenlerin kim olduğunu fazlasıyla merak etmişti.

“İstersen ben çıkayım!” Her zamankinin aksine nazik hareketiyle Armağan’ın tedirgin bakışları iyice titredi.

“Hayır!” diye bir anda bağırınca Ertuğrul’un şaşkınlığı daha da artmıştı ki o sırada kapı bir kere çalınıp açıldı. 1.80 boylarında sarışın, mavi gözlü bir kadın, arkasından da kadından biraz daha uzun boylu, iri yapılı, keskin yüz hatlarına sahip, sarı renkte uzun saçları olan ve yine mavi gözlü bir adam içeri girdi.

Armağan, genç kadına doğru yaklaşıp sarılırken, “Ab-lacığım, hoş geldin,” diye mırıldandı. Sesindeki gerginliği gizlemeye çalışsa da bu apaçık belli oluyordu.

“Hoş bulduk Armağan. Bir an bizi odana almaya-caksın sandım. Resmen dışarıda ağaç olduk,” dedikten sonra Ertuğrul’la selamlaşıp boş olan beyaz koltuklardan birine oturdu.

Aslıhan Güngör

"Bana bir hoş geldin demek yok mu Armağan!" Armağan'ın duymaktan hiç hoşlanmadığı o ses kulaklarına dolarken, tüyleri istemsizce diken diken olmuştu. Ertuğrul'un dikkatli bakışlarının ağırlığı altında gözlerini istemeyerek sesin sahibine çevirdiğinde, daha ne olduğunu anlayamadan kendisini eniştesinin kolları arasında buldu. Adamın nefesi yüzüne çarparken, kulağına fısıldadığı sözler sanki yüreğini sıkıştırıyordu.

"Yakında görüşeceğiz demiştim değil mi... SEVG L M."

5. BÖLÜM

Evin içini dolduran zil sesiyle mutfaktan çıkan Armağan, ellerini küçük el havlusuyla kurulayıp kapıyı açtığı anda, “Biz geldik!” diye bağırarak arkadaşlarının sesiyle gülmüştü. Kapıyı ardına kadar aralayıp kenara çekildikten sonra onların eve girmesini bekledi. Ertuğrul’la kokoreççide karşılaştıkları gece telefon görüşmesi yaptığı Zeynep ve diğer arkadaşı Yıldız Ege’nin boynuna atlayıp, “Sizi çok özledim,” derken sesi titremiş, küçük bedenine sıkı sıkı dolanan kolları hissetmesiyle gözleri dolmuştu.

“Biz de seni özledik ama sana kızgınız,” diyen Yıldız Ege ondan uzaklaşıp birkaç adım geri gitti ve çatık kaşlarının altından hüznle Armağan’ın alnına baktı.

“Ertuğrul Bey arayıp aranızda geçenleri anlattığında önce ona, sonra da sana o kadar kızdım ki bunu anlatabileceğimi sanmıyorum,” dediği anda Armağan duyduklarıyla afallayıp, “Ertuğrul sizi mi aradı?” diye sormuştu. Ağzı beş karış açık hâlde arkadaşlarına bakarken, uzaktan bir çift göz de ona bakıyor ve bu şaşkınlığına belli belirsiz gülüyordu.

"Kızlar sağ salım geldiğine göre gidebiliriz Yekta," demesiyle aracın çalışması bir olmuştu.

"Gece boyunca biri burayı beklesin!"

Gözleri dikiz aynasında buluştuğunda Yekta başını hafifçe sallayıp, "Hallettim bile," dedi. Ertuğrul'la Yekta, kızların ruhu bile duymadan evden uzaklaşırken Ertuğrul son kez onlara baktı ve yeniden konuşmaya başladı.

"Armağan'ın yaralandığını duyduklarında epey panikleyip, gerçekten iyi olup olmadığını soruyorlardı. Telefon görüşmelerimizin ardından hemen yola çıkıp gelmelerine şaşırmadım desem yalan olur. Armağan Hanım'ın takdir edilesi dostları da varmış." Yekta bıyık altından gülerek yine dikiz aynası aracılığıyla patronuna bakmıştı.

"Üçü de üniversite eğitimine aynı yıl başlamış ve kısa süre sonra bir ödev için ilk kez birlikte çalışmışlar. Aynı ayrı bakıldığında üçü de çok yetenekli tasarımcılar olacaklarını belli ediyorlarmış ama bir araya geldiklerinde ortaya bambaşka işler çıkmış. Kimsenin ummadığı derecede başarılı olununca da kızlar 'Büyük Üçlü' lakabını almışlar. Yaşları küçük fakat yaptıkları iş çok büyükmüş. Yine öğretmenlerinin yönlendirmesiyle birçok moda haftasına katılım sağlayıp kendilerini bu camiaya ilk kez tanıtmaya fırsatı bulmuşlar. Kızların yeteneklerini gören yatırımcılarsa onları markalaşmak konusunda itelemiş. Her birinin ayrı ayrı markası var ama üçünün birlikte çalıştıkları bir markaları daha var." Elindeki dosyada yazan ayrıntılı öz geçmişlerini okurken usulca başını salladı.

"Üçünün kendi markalarında başarılı olmaları beni şaşırtmadı fakat birlikte çalıştıkları markanın her koleksiyonda daha iyi işler yapmasına çok şaşırdım. Ortak iş yapmak zordur. En yakın arkadaşınla, aileden biriyle bile ortak bir şeyler yapmak kimi zaman imkânsızlaşır.

Kızların zoru başarmayı sevdiği yaptıkları işlerden belli oluyor,” deyip başını kaldırmış ve aracın camından kararlık göğe bakarken derin bir nefes almıştı. Bu sırada eve girip eşyalarını ilk buldukları boşluğa bırakan Zeynep ve Yıldız ise Armağan’a dikkatle bakıyorlardı.

“Bana niye kızgınsınız? Kızacaksanız gidin ona kızın.” Arkadaşlarının bakışlarından kaçmaya çalışıp mutfağa girdiği anda kahve yapmaya başladı.

“Ona da kızacağız, merak etme. Olanları anlatırkenki ses tonundan üzgün olduğunu düşünüyoruz ama yaşananlarda payı büyük. Sana kızma sebebimize gelirsek...” deyip işaret parmağını hızla sallayan Yıldız’ın siniri göz bebeklerinden belli oluyordu.

“Adam seni uyarmış, elini uzatmış, sense merdivenden düşmeyi tercih etmişsin. Bak... Tercih etmişsin diyorum. Kızım, sen deli misin? Böyle şeyin tercihi mi olur? Ya daha kötü yara alsaydın, bir yerin kırılseydi, boynun kırılseydi ne olacaktı? Annen, baban, ablan, abilerin... Onların bu yaşananlardan haberi var mı? Adama muhtaç hissetmemek için uzattığı eli tutmamışmış! Peh!” Avuç içini alına vurup, dişlerini sıkı sıkı, “Sana muhtaç olmak zoruma gitti,’ demişsin. Sana inanamıyorum. Benim yıllardır ‘akıllı, mantıklı, zeki, yetenekli’ gibi kelimelerle tanımladığım arkadaşım sen misin? Armağan, sen iyi misin?” diye sorduğu anda Armağan’ın gözlerinden yaşlar sicim gibi süzölmüş ve onları şok etmişti.

“Aaa! Ağlıyor. Vallahi ağlıyor,” diyen Zeynep, Yıldız’a göre daha naif, duygusal ve sakin bir yapıya sahipti. Yıllardır tanıdığı arkadaşının, karşılarında ilk kez gözyaşlarını serbest bıraktığını görmekse onu sarsmış, anaç duygularını gün yüzüne çıkarmıştı.

“Yıldız! Keşke azıcık susup, Armağan’ı da dinleseydin. Kızı ağlattın.” Zeynep’in bu çıkışıyla biraz sakinleşip

Armağan'a pişmanlıkla bakan Yıldız, hızlı adımlarla ona yaklaştı ve sımsıkı sarıldı. Kolları arasında usul usul sarılıp titreyen bedeni hissederek daha da pişman olurken, "Ağlama, ne olur ağlama. Özür dilerim. Senin için endişelendim. Biz çok korktuk Armağan. Ertuğrul Bey arayıp olanları anlatınca, günlerce ortada olmadığını ve hastalığının ilerlediğini duyunca çok korktuk. Bize hastalığının ilerlediğini söylememiştin. Ayrıca Ertuğrul Bey, Ender'in sponsorluğunu geri çektiğini ve markanın maddi olarak epey zora düştüğünü söyledi. Bunların hepsini hiç tanımadığımız bir adamdan duyduk. Senden duymamız gerekirdi. Biz senin dostlarınız ve sana yardım etmemiz gerekirdi. Yanında olmamıza izin vermemen bizi, yani en azından beni çok üzdü," dediğinde Armağan sadece başını sallamıştı.

"Ben de çok üzüldüm. Hani her şeyi paylaşacaktık? Bu yolun başındayken söz vermiştik, hep yan yana olacak, birbirimizi yalnız bırakmayacaktık. Verdiğimiz sözlerin arasında, yaşadığın her şeyi Ertuğrul Bey'den duymak yoktu. Ayrıca kişisel düşüncemi belirtmek istiyorum. Adam o gece senin üstüne gelip, bilip bilmeden ahkâm keserek büyük bir hata yapmış ama bizi arayıp, 'Arkadaşınızın desteğe, dinlenmeye ve biraz kafasını toplamaya ihtiyacı var. Ona en iyi gelecek şeyse sizmişsiniz,' demesi alkışlık bir hareketti. Sanırım seni önemsiyor."

Duyduğu son sözlerle başını kaldıran Armağan, Zeynep'e boş bir ifadeyle bakıp yüzünü ekşitirken Yıldız kıs kıs gülüyordu. Hâlâ kolları arasındaki arkadaşının poposuna bir çimdik atıp, "Yakışıklı adammış!" dediği anda homurdanan Armağan, ondan uzaklaşıp yeniden kahveleri pişirmeye odaklanmıştı.

"Ben adam çirkin mi dedim? Bu muhabbet nereden çıktı?"

EFANE

Zeynep ve Yıldız, bu sözlerle sessiz sessiz güldükten sonra kendilerine ikram edilen kahvelerini alıp salona geçtiler ve bugüne kadar yaşanan her şeyi Armağan'dan dinlemeye başladılar. Gece kulübünde yaşanan tanışma, şirketteki ilk karşılaşma, Ertuğrul'la ilgili internete yazanlar, Ozan'ın söyledikleri, Ender'in anlaşmayı sonlandırması, Ertuğrul ve Ender'in arasında bir düşmanlık olduğuna dair ihtimaller, şirketin ayakta kalabilmesi için Ertuğrul'la bu işi yapmak zorunda kalması, Ertuğrul'un değişkenlik gösteren tavır ve davranışları dahil her şeyi anlattıktan sonra susmuştu. Bir saate yakın sessizliklerini koruyan Zeynep ve Yıldız, Armağan sustuğunda ne diyeceklerini, ne yorum yapacaklarını bilemeyerek birbirlerine bakıp kaldıklarında Armağan onların hâline güldü.

"İnsan salak gibi oluyor değil mi? Ben de sizin gibi aptala döndüğüm için ne yapacağımı bilemedim ve hiçbir şey anlatmadım," demesiyle Zeynep çoktan ayaklanıp Armağan'ın boynuna atlamıştı.

"Seni yerim şapşık, biz yanında olsaydık suratsız Ertuğrul ve şerefsiz Ender'e günlerini gösterirdik," derken havaya yumruk atışını izleyen Yıldız'ı ve Armağan'ı kahkahalara boğmuştu.

"Gününü göstereceğini söylediğin iki adam da dengelessiz çıktı. Senin yumurta büyüklüğündeki yumrukların onlara sivrisinek ısırığı gibi gelmesin fındığım." Zeynep, yumruk yaptığı ellerine bakıp kıs kıs güldükten sonra arkadaşlarına baktı ve aynı anda, "Adamlar pisliğin teki çıktı Rıza Baba!" diye bağırdılar.

Yıldız ayağa kalkıp kızları da kaldırdı ve kapıya doğru iteledi.

"Bırakın şimdi Rıza Baba'yı. Ben bir tek baba bilirim o da..."

“Müslüm Baba!”

Yine bir ağızdan bağıırıp gülmeye başladılar. Kızlar hızlıca hazırlanıp uzun yıllardır tanıdıkları Stavro’nun müdavimi oldukları mekânına geçerken keyifleri biraz olsun yerine gelmişti.

Armağan, sol tarafından hızlıca geçen Zeynep’e bakarken, “Bu kızı trafiğe salmakla büyük hata ediyoruz. Ben kendim kullanmadığım araca binmem diyor ama kendisi de direksiyona geçince hız yapıyor,” dediğinde yanında oturan Yıldız bıkkınlıkla başını salladı.

“Bir gün kaza yapacak ve ancak o zaman akıllanacak. Yıllardır dikkat et demekten, hız yapma demekten dilimizde tüy bitti ama dinlemiyor.” Armağan da tıpkı onun gibi başını sağa sola sallayıp gaz pedalına bastı ve altındaki spor araç ileri doğru atıldı.

“Şu deliye yetişelim.”

Gece karanlığını şehir ışıklandırmalarının yok ettiği yollarda ilerleyip Stavro’nun Meyhanesi’ne vardıklarında, arabaların yüksek motor kapasitesi yüzünden ortalık resmen inliyordu. Onlar park alanına ilerlerken mekânda oturmuş arkadaşını bekleyen Ertuğrul’la Ozan’ın bakışları da dışarıya dönmüştü.

“Ortalığın anasını ağılattınız, ağzına tükürdüğümün pi... Oha!” diyen Ozan elinde tuttuğu kadehe baktı ve kısa bir hesaplama yapıp, “Daha ilk kadehten sarhoş olmuş olamam. Benim gördüğümü sen de görüyor musun?” diye sorduğunda Ertuğrul biraz şaşkın ama çokça eğlenir hâlde kahkaha attı.

“Görüyorum, görüyorum. Zeynep Hanım kırmızı Ferrari’sinden, Armağan Hanım ve Yıldız Hanım ise sarı renkteki hepimizin Bumblebee diye tanıdığı Chevrolet Camaro’sundan iniyor. Galiba kızlar arabaları seviyor,”

EFANE

dedi ve Armağan'ın kıyafetini görerek huysuz huysuz homurdandı.

"Şort zaten kısadır, bunun minisini yapmaya ne lüzum vardı?"

Ozan, göz ucuyla Ertuğrul'un kızarmaya başlayan yüzüne bakarken kahkaha atmamak için dudaklarını kemi-riyordu ki otoparkta yükselen carlamayla irkildi.

"Aaaa! Yavaş olsana yahu. Kapını açmadan önce aynaya bakmak aklına gelmiyor mu?" Zeynep, arabasından inmek için kapısını açan adamın aracıyla kendi aracı arasında sıkışmış çemkirirken, adam o kapıyı açtığına bin pişman gibi görünüyordu.

Ellerini hafifçe kaldırıp, "Otopark karanlık ve maalesef sizi göremedim," dedi, onu yavaşça süzdükten sonra masmavi gözlerini Zeynep'in gözlerine dikti.

"Boyunuz biraz kısa, yapınız da minyon olunca... Kusura bakmayın."

Zeynep, duyduğu sözlerle öfkelenmiş, gözleri çakmak çakmak olmuştu. Tam ağzını açıp ona gereken cevabı vermenin hazırlığındayken adam aracından çıktı ve doğruldu. Onun doğrulmasıyla başını en geriye yatırıp yüzünü görmeye çalışan Zeynep'in hâlini gören Armağan ve Yıldız gülmemek için kendilerini sıkarken, upuzun adamın yanında küçücük kalan Zeynep ise dişlerinin arasından, "Nezaketsiz!" diye resmen hırlamıştı.

Simsiyah saçlarını tek hamleyle geriye doğru yatıran adam sabır diler gibi soluk alıp elini uzattı ve "Nezaketsiz değil hanımefendi, Yaşar! Adım Yaşar!" dedi.

"Hanımefendi değil, Zeynep!" diye bir kez daha çıkışmasıyla Armağan ve Yıldız kahkahayı basmış, katıla katıla gülmeye başlamıştı.

Yaşar göz ucuyla kızlara bakınca, "Arkadaşla en ufak tanışıklığımız yok Yaşar Bey," diyen Yıldız'ın sözlerine gülmemek için dudaklarını kemirmeye başladı.

"Armağan ve Yıldız Hanım en yakın arkadaşlarını tanımasalar da ben üçünü de tanıyorum Yaşarım. Hoş geldin."

Sesin geldiği yöne bakan Zeynep ve Yıldız, meyhanenin kapısında duran adamı tanımaya çalışıyorlardı. Arkasından vuran yoğun ışık sebebiyle silüetini çözemedilerse de silik bir tebessümle kendilerine baktığının farkındalardı.

"Hoş buldum demek isterdim ama neyse... Yine de hoş bulmuş olayım Ertuğrul." Armağan, sesini duyduğu anda tanıdığı adamın tanıdık silüetine bakıp huzursuzca nefes aldı.

"Ertuğrul mu? Bu Ertuğrul, senin ortak..." demeye çalışan Yıldız'a bakmadan, "Evet," demekle yetindi.

Mekânının dışındaki hareketliliği fark eden Stavro kapının önüne gelip, tanıdık yüzlerin hepsine tebessüm edip, "Dışarıda ne yapıyorsunuz yahu? İçeri geçsenize. Kızlar, hoş geldiniz. Kendinizi bu kadar özletmeyin. Hadi hadi... Yaşar, sen de hoş geldin evlat!" demişti.

Aradaki gerginlik bu sözlerle durulup herkes sessizce içeri geçerken, Ertuğrul Armağan'a bakıyor ve bir şeyler söylemek istiyordu ama ne diyeceğini bilemiyordu.

"Arkadaşlarıma haber verdiğin ve gelmelerine ön ayak olduğun için biraz bozulsam da... Teşekkür ederim. Özlemişim! İyi geldiler."

Yanından geçip giderken kulağına fısıldanan sözlerle içi biraz rahatlayarak masasına oturdu ve bir sonraki masaya geçip yüz yüze bakacakları şekilde oturan kıza gülümsedi.

"Kızlar, size ne getireyim? Armağan, bu gece kendine izin verdin mi?" diye ardı ardına sorularını soran

EFANE

Stavro'nun sözleri Ertuğrul'u garip bir tedirginliğe sürüklemişti. Armağan'ın hastalığı sebebiyle bu soruyu sorduğunu anlayarak gözlerini onun üstüne dikerken vereceği cevabı merakla bekliyordu.

"Sadece bu gecelik Stavro." Stavro rakıyı masaya bırakıp bıyık altından gülerek, "İki kadeh içeceksin, anlaştık mı?" demişti.

"Biz onu üç yapsak? Kırk yılda bir içiyorum zaten değil mi?" Armağan'ın yüzündeki çocuksu gülümsemeye ve ellerini sıkı sıkı tutan küçük ellerine bakıp yenilgiyi kabul eden Stavro sağ eliyle "üç" yapmış ve "Gözüm üstünde!" diyerek Yıldız'la Zeynep'e dönmüştü.

"Kızlarım, hoş geldiniz."

"Hoş bulduk Stavro. Bizi özledin mi?" İkiisiyle de kucaklaşıp hasret gidermeye çalıştığı sırada aralarında geçen muhabbetleri erkekler masası dikkatle dinliyordu.

"Özlemem mi? Ahh ahh, üniversite zamanı tatillerde İstanbul'a gelir, beni görmeden de gitmezsiniz. İş güç sahibi olunca tatilleriniz hayal oldu, ben de sizlere hasret kaldım. Tabii Armağan Türkiye'ye kesin dönüş yaptığı için sizlerden daha çok haberdar oluyorum ama yine de üçünüzü bir arada görmeyi çok özlemişim. Tekrar hoş geldiniz," deyip masalarından uzaklaşırken duraksamış ve yeniden onlara dönmüştü.

"Bu gece kızlarım ne istiyorsa onu açacağım. Söyleyin bakalım, arka fonda ne çalsın?" sorusuyla kıs kıs gülen Yaşar, "Beyonce falan çal dememelerini diliyorum," dediği anda kızların keskin bakışları erkeklerin masasına buldu.

Armağan, sert bir hamleyle kalkarak ~~so~~ kaşınan altından Yaşar'a bakarken, "Bu gece 'Baba'yı dinlemek istiyoruz Stavro. İtirazımız var!" demişti ama kelimeler dişlerinin arasından zorla çıkmıştı. Verdiği cevapla ~~sa~~ kına dönen Ertuğrul, başını hafifçe sallayıp, "Güzeldi!"

dediğinde masmavi gözlerin içinde yanan öfke kıvılcıklarını görüyordu.

Stavro, iki masa arasındaki küçük atışmaya bıyık altından gülüp Müslüm Gürses'in albümlerinden birine ait olan plağı eline aldı.

"Bu üç kızı hafife almayın gençler. Yoksa olan size olur. Baba'yı dinler, adabınca rakı içer, kılları bile kıpırdamadan bu kapıdan çıkıp giderler." Stavro'nun küçük uyarısıyla tebessüm eden kızlar kendi aralarında sohbete başlamış ve ilk kadehler dolup boşalmıştı.

Saatler ilerleyip Armağan üçüncü kadehinden ilk yudumunu aldığı sırada, "Stavro," dedi. Az ileride servis yapan Stavro ona dönüp gülümserken Ertuğrul da gözlerini kadehinden ayırmış ve Armağan'a bakmaya başlamıştı.

"Mutluluk kapımı çalmadı gitti,

Dalımda bir yaprak görmedim usta,

Murat yalan imiş umutsa hayal,

Böyle yaşamaktan bıktım ben Usta" dediğinde erkekler masasında, "Ooo!" nidaları yükselmişti.

Armağan, onların bu şaşkın ama takdir eden tepkisine güldükten sonra kadehini Ertuğrul'a doğru kaldırdı ve "Daha durun beyler, gecenin son vuruşu 'Garipler' olmazsa olmaz. O son vuruşla ölmezsek yarın yeni bir umutla güne başlar, çalışmak için yanınıza gelirim Ertuğrul Bey," deyiverdi. Ertuğrul bu sözlerle küçük bir kahkaha atıp başını omzuna doğru eğerken kadehini kaldırmıştı.

"O zaman, yarın yeni bir umutla güne başlamanızı diliyorum Armağan Hanım."

Ertesi gün erkenden kalkıp Yalın Holding'e gitmek için yola çıkarken her zamankinin aksine biraz daha rahattı.

ETSAANE

Ertuğrul'la yaptığı görüşmeler öncesindeki o klasikleşen gerginliğinin olmayışı işine daha iyi odaklanmasına yaramış ve uzun soluklu bir çalışmanın sonunda kavgasız gürültüsüz ayrılmışlardı. Tabii bu sakin ayrılığın asıl sebebiyse pek konuşmamış olmalarıydı. Ağızlarından çıkan her kelime işleriyle ilgiliydi. Özel sorular yoktu, küçük taşlamalar, laf sokmalarsa söz konusu bile değildi.

Bir haftaya yakın süre yanında kalan Zeynep ve Yıldız'ın varlığı Armağan'a iyi gelse de akli hâlâ ablasıyla eniştesindeydi. Bir de bu yetmezmiş gibi Ender'in ardından bıraktığı kocaman boşluk sınırlarının kısa sürede gerilmesine ve topladığı motivasyonun uçup gitmesine yetmişti. Bir hafta sonra, İstanbul'da edindiği arkadaşlarının ısrarlarıyla gece kulübünün bilindik atmosferine adım attı. Doğruca arkadaşlarının olduğu yere ilerleyip onlarla selamlaştıktan sonra rahat koltuklardan birine oturdu. Yeniden içinde büyümeye başlayan stres, gerginlik ve bunların sebep olduğu yorgunluk bedenini ele geçirmişti ama geldiği mekânda biraz olsun havası değişmiş, yüzü gülmeye başlamıştı. İş yoğunluğundan görüşemediği tüm arkadaşlarıyla hasret giderip derin bir sohbete daldığı sırada mekânın kapısından giren Ertuğrul'u gördü. İçeri adım atmasıyla bir an bile tereddüt etmeden bakışlarını oturduğu locaya diktiğinde göz göze geldiler.

Armağan, "Demek ki burada olduğumu biliyordu," diye düşünürken, Ertuğrul sağ tarafındaki merdivenlerden hızla çıkmaya başlamıştı.

Odasından içeri girip, "Armağan Hanım'ın masasında kimler var Yekta?" diye sorarken filmli camların ardından onun oturduğu masaya bakıyordu.

"Sektörden tanıdığımız birçok isim şu an o masada abi ve sen..." Ertuğrul, bu gece mekâna giren üyelerin adının yazdığı ekrana göz atarken Yekta'nın sözlerini tamamladı.

"Ve ben o masada oturan kişileri hiç sevmem değil mi Yekta!"

"Evet, abi." Bu cevaptan sonra bir saat boyunca aynı yerde durup Armağan'ın masasını izledi.

Saatler ilerlerken Armağan ayaklanmış ve arkadaşlarıyla vedalaşıp mekânın çıkışına ilerlemeye başlamıştı ki, bütün akşam yanında oturan Levent onu durdurdu.

"Armağan, şoförün burada değilse seni ben bırakayım."

"Gerek yok..."

"Çok az da olsa alkol aldın Armağan, itiraz kabul etmiyorum. Seni ben bırakırım."

"Çok kibarsınız Levent Bey ama Armağan Hanım'ı evine ben bırakacağım."

Ertuğrul'un müziği bile bastıran gür sesiyle, ikisi de ona döndü. Küçük kıvılcımların oynadığı simsiyah gözlerdeki o bakışı anında fark eden Armağan, Levent'e dönüp, "Ben Ertuğrul Bey'le gitsem daha iyi olacak Levent. Çok teşekkür ederim," dediği gibi Ertuğrul'a yaklaştı ve topuklu ayakkabılarına inat Ertuğrul'un yanaklarına uzanabilmek adına parmak uçlarında yükseldi. Adamın hafif sakallı yanakları, kendi yanaklarına değerken, elinin biri belinin sağ tarafından, diğeriye göğsünün sol kısmından destek alıyordu. Dışarıdan bakan gözler, onların samimiyetle selamlaştığını düşünebilirdi çünkü Ertuğrul da sol kolunu sıkı sıkı Armağan'ın incecik beline dolamıştı.

"Gözlerindeki o bakışı biliyorum Ertuğrul Yalın! Bana bu hatırayı bıraktığın gece de gözlerinde aynı bakış vardı. Levent sadece beni evime bırakmak istemişti, bu yaptığının hesabını sormayacağım sanma."

Ertuğrul, koluyla sardığı bedeni kendisine iyice yaklaştırdı. Yanakları birbirine sürtmeye devam ederken, kızın arkasında kalan kısımda kendilerini dikkatle izleyen arkadaşlarına bakarken, "Arkadaşlarının gözü üstümüz-

EFANE

de, o yüzden bence olay çıkarma! Ayrıca..." deyip bir an başını geri çekti ve Armağan'ın göğüs hizasına gelen yüzüne, hemen ardından da gözlerinin içine baktı.

"Sen evden çıkarken hiç aynaya bakmaz mısın be kadın?"

Armağan duyduğu bu soruyla şaşırıp kalırken, "Ne?" diye sormadan edemedi.

"Belli ki bakmıyorsun. Yoksa giyinmemiş olduğunu fark ederdin," dediği gibi kızın bedeninden uzaklaşıp, hiç çekinmeden ona uzun uzun baktı.

"Sen hayatımda gördüğüm en ukala, en edepsiz ve terbiyesiz adamsın Ertuğrul Yalın! Çek gözlerini üstümden," demesiyle yeniden kendini onun kolları arasında buldu.

"Tamam... Ben bakmam... Ama bakan olursa... Levent gibi mesela?"

"Senin, benim arkadaşım la ne zorun var? Ve kim oluyorsun da benim arkadaşlarıma karşıyorsun?" Ertuğrul'un dudakları imalı bir hâlde kıvrıldı.

"Kendine çok yanlış arkadaşlar seçiyorsun Maviş. Benim sevmediğim ne kadar adam görünen adam varsa hepsi senin arkadaşın ve bu durum canımı sıkıyor," deyip bir an sustuktan sonra konuşmaya devam etti.

"Arkadaşın Levent'in yaptıklarını bilsen onunla aynı yerde nefes bile almayacağına eminim. Şimdi bana cevap vermek yerine arabaya geç ve beni bekle. Ofisimden bir şeyler alıp geliyorum," dediği gibi kızıdan ayrılıp ofisine yöneldi. Armağan ise onun ardından bakarken arkadaşları için ne demek istediğini ve neden onları sevmediğini düşünüyordu.

"Arabaya bakmak yerine binsen mi acaba?" Armağan gözlerini devirip sıkıntılı bir nefes verirken arabaya bindi. Yola çıktıktan sonra bir süre işleriyle ilgili sohbet ettiler. Birbirlerine fikirlerini söylüyor, düşüncelerini

ortak bir noktada birleştirmenin yollarını arıyorlardı. Fakat Ertuğrul'un sormak istediği ve aklını kurcalayan birçok soru vardı. Bu soruların hemen hemen hepsiye Armağan'ın özel hayatıyla ilgiliydi. Durdukları kırmızı ışığı fırsat bilerek kıza doğru döndü ve sokak lambalarının loş bir şekilde aydınlattığı yüzüne baktı.

"O gece elimi neden tutmadın?" Lafı gevelemeden, dolandırmadan soruvermişti. Genç kız bir anda sorduğu bu soru karşısında donup kalırken, onun elini neden tutmadığını bir kez daha düşünüp yüzünü Ertuğrul'a döndü ve kısacık bir an gözlerine baktı.

"Sana borçlu kalmaktansa o merdivenlerden yuvarlanmayı seçtim, hepsi bu."

Ertuğrul'un kaşları yavaş yavaş çatıldı, göz bebekleri gecenin karanlığına inat daha da karardı. Öfkeyle karışık bir kahkaha atıp, "Otuz iki yaşındayım, senin kadar gururlusunu, inatçısını ve aptalını görmedim. Seninki bildiğin gâvur inadı Armağan. Başka hiçbir şey değil," dediğinde Armağan duyduğu sözlerle öfkelenip Ertuğrul'a dönmüştü ki, onun sert uyarısıyla neye uğradığını şaşırıp susmak zorunda kaldı.

"Sakin cevap verme Armağan! Bak! Kendine ne yaptığına bak!" Onun önüne doğru uzanıp tavana gizlenen aynayı açığa çıkardı.

Genç kız yansımasına bakmaya devam ederken, "Bana, 'O gece elini tutacaktım,' diyebilir misin Ertuğrul?" diye sorduğunda aralarında sessizlik oluşmuştu.

"Düşmene izin vermezdim."

Cevabıyla şaşırıp kalan Armağan ona göz ucuyla bakarken sözlerinde ne kadar samimi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Araçtaki sessizlik yeniden uzayıp gitti ve duyabildikleri tek ses arabanın asfalt üzerindeki sürtünme sesine dönüştü. Armağan, yola çıktıkları andan beri

EFANE

arkalarından gelen iki araca ayna vasıtasıyla bakarken onların Ertuğrul'un korumaları olduğunu anlaması zor olmamıştı.

"Neden bu kadar çok koruman var?"

Ertuğrul yan aynalar yardımıyla ardında gelen arabalara bakarken, "Sevmeyeni bol bir adamım!" diye mırıldandı.

"Mesela Ender gibi mi?" demesiyle telefonuna mesaj bildirimi gelmiş ve bu sesle irkilmişti. Elini çantasına atıp telefonunu bulmak için kısa süreli çaba harcadıktan sonra ona ulaştı. Gecenin geç saati, mesajın kimden geldiğini ondan daha çok merak eden tek kişi tabii ki Ertuğrul'du. Genç adam göz ucuyla ona bakarken, gitgide kızın evine yaklaşmaya başlamıştı ancak gözlerini yeniden yola çevirdiği sırada Armağan'dan gelen hiç beklenmedik soruyla duraksadı.

"Bu gece sende kalabilir miyim?"

Şaşırmış hâlde ona bakarken, aracını sağa çekip durdu ve anında kıza döndü.

"Bir sorun yok ya?"

Bakışları Armağan'ın içini okumak ister gibiydi ve siyaha dönük gözleriyle, kızın masmavi gözlerini resmen delip geçiyordu. Armağan derin bir nefes aldı ve hiçbir şey yokmuş gibi omuzlarını silkti.

"Evimde elektrikle ilgili bir problem varmış. Otellerden pek hoşlanmam. Aslında başkasında da..." Ertuğrul sözlerini hemen tamamladı.

"Kalmaktan hoşlanmıyorsun ama otelde kalmaktansa tanıdığın birinde kalmak daha cazip geliyor."

Armağan'ın başkalarının evinde kalmadığını onu aradığı gece Nur Hanım'dan duymuştu ve bu bilgiye fazlasıyla takılmıştı. Son söylediği sözlerle Armağan kıpkırmızı olunca Ertuğrul'un yüzünde muazzam bir gülümseme oluştu.

"Eğer rahatsız olacaksan ya da müsait değilsen otele gidebilirim," demesine kalmadan Ertuğrul arabayı yenden çalıştırdı ve ilk kavşaktan dönüş yaparak kendi evine doğru yol almaya başladı.

"Saat çok geç oldu."

Ertuğrul, Armağan'ın başkasının evinde kalamamasına, otelleri sevmemesine bir hayli takılmıştı ama hiç bozmadan yoluna devam etti. Bunun altında bir bityeniği olduğunu içten içe hissediyordu. Kızsa yağmurdan kaçarken doluya tutuluyordu. Denize düşüp yılana sarılıyordu. Armağan hayatla kumar oynuyordu. Peki, ya tutarsa?

Armağan aracın camından dışarı bakarken geçtikleri yolları bilmediğini fark etti. Şehir merkezinden uzaklaştıkça arkalarında kalan ışıklar da etkisini kaybetmiş, gökyüzü gitgide kararmıştı. Etrafına ürkekçe bakmaya devam ederken, bu karanlıkta bildiği yerleri bile tanıyamayacağını kendine itiraf edip koltuğa iyice gömüldü. Dışarıdaki karanlığa odakladığı dikkatini dağıtmak için başını hafifçe sola çevirdi ve pürdikkat araba kullanan Ertuğrul'a göz ucuyla baktı. Ancak mimik kıpırdamayan, ciddiyet dolu yüz ifadesini gördüğü anda bu yaptığına pişman oldu. Onun gergin havası kendisini de germiş ve tüylerini diken diken etmişti. Bilmediği yollarda bir süre daha gittikten sonra kavşaktan sola dönüp ormanlık alandaki yola saptılar ve çakıllı taşlarla kaplı yolda ilerlemeye devam ettiler. Bu sırada yolun sonundaysa oldukça geniş ve yüksek duvarların ardında kalan evin sadece çatısı görüldü. Ertuğrul, bahçe kapısının önünde yavaşladı, kapılar ağır ağır açıldı ve arabayı bahçeden içeri sokup park etti.

EFSENE

Uzun zamandır kendi evi dışında kimsenin evinde kalmayan, zorunlu olmadıkça otellerde bile konaklamayan Armağan oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. İçinde beliren, ruhunu kasıp kavuran huzursuzlukla baş etmeye çalışırken karşısında duran eve tereddütle baktığı sırada, "Hadi Armağan, evde kalacaksın, arabada değil," diyen Ertuğrul'un sesiyle daldığı düşüncelerden sıyrılıp titreyecek gibi olan eliyle kapıyı açtı ve arabadan indi. Bu tedirginliğinin, korkusunun ve huzursuzluğunun tek nedeniyse vakti zamanında başına gelen acı olaylardı. İşte o anda kendi geçmişini de tıpkı Ertuğrul'un gibi sırlarla dolu olduğunu fark edip irkildi. Herkesin anlatamadığı bir yarasının olabileceğinin yeniden farkına varırken karşısında duran iki katlı eve göz gezdirdi. Evi ayakta tutan kolonlar dışında her yer camla kaplıydı. Ertuğrul'un böyle bir evi olabileceğini hiç düşünmediğiniyse o an fark etmişti. Daha şaşıaalı, ihtişamlı, yani fazla klasik bir villa, yalı, konak tarzı bir ev görmeyi beklerken, bu gördüğü karşısında resmen dili tutulmuştu. Bahçenin içerisindeki çok sayıda iri yarı, takım elbiseli adamlara bakmayı kesip bahçe duvarlarının üstündeki tellere odaklanırken, "Bu tellerde elektrik akımı gibi bir şeyin olmadığını söylemeni umuyorum," diye mırıldandı.

Ertuğrul ise gayet rahat bir tavırla onunla aynı yere bakıp, "Ne yazık ki umduğun cevabı veremeyeceğim," dediğinde Armağan başını hafifçe sallayıp önüne dönmüştü. Bahçenin içerisindeki kısa mesafeli yürüyüşten sonra evin kapısına vardıklarında Ertuğrul kapıyı açıp kenara çekildi fakat Armağan eşiğin önünde öylece duruyor, bir adım dahi atmıyordu. Genç adam, onun çekingen tavırlarını anlayışla karşılayıp yavaşça sırtına dokundu ve içeri girmesi için cesaretlendirdi.

“Üşüyeceksin, hava çok soğuk. Hadi, içeri girelim,” dediğini duyup küçük bir adım atarak ısı ısı olan eve girdiğinde gözleri çevresinde gördüğü her şeyi incelemeye başladı. Bu sırada Ertuğrul, onun ceketine uzanıp üstündekini çıkarmasına yardımcı olurken, “Bir şeyler içmek ister misin? Ya da dinlenmek istersen hemen odanı gösterebilirim,” demişti.

Ceketi askıya asıp yeniden Armağan’a döndüğünde, siyah kot pantolonunun üstüne giydiği siyah gömleğin açık düğmeleri arasından görünen siyah renkteki dantel detaylı bralet yine Ertuğrul’un gözleri önüne serildi. Gözlerini, çekici ve dikkat dağıtıcı bulduğu bedenden kaçınıp kendi ceketini de çıkarttıktan sonra evini merakla inceleyen misafirine döndü. Az evvelki sorusunu duymayan Armağan’ı sessizce izlerken yüzünde tebesüm oluşmuştu.

“Evi gezmek ister misin?”

Armağan, evi incelerken yakalandığı için utanıp başını önüne eğerken, ellerini de pantolonunun arka ceplerine sokup olduğu yerde ileri geri sallandı. Ne diyeceğini bilemeyerek sıkıntıyla iç çektiği esnada önüne düşen saçını hızla kulağının arkasına sıkıştırmıştı. Gözlerini yerden ayırarak yeniden evin iç dekorasyonuna odaklandığında içindeki merak duygusu diğer tüm duygulardan daha ağır basınca, “Aslında senin gibi bir adamın evini merak etmiyorum desem yalan olur,” deyiverdi ve bu sözleriyle Ertuğrul yeniden gülümsedi.

“Benim gibi derken?” diye sorduğunda yüzünde hâlâ silik bir gülümseme vardı ancak onun kendisi hakkında ne düşündüğünü çok merak ediyordu.

“Yetenekli, başarılı, estetik bakış açılarına sahip bir mimar ve tasarımcısın. Ayrıca bugüne kadar yaşadıklarımızdan ve yaptığım araştırmalarda okuduklarımdan

anladığım kadarıyla çok esrarengiz bir adamsın. İnsanların birçoğu senden korkuyor,” dediğini duyan Ertuğrul, ona iğneleyici bir tebessümle bakıp alay eder gibi konuşmaya başladı.

“Korkmak kısmı sana pek uymuyor Armağan.”

“Korkmamayı, korksam bile bunu belli etmemeyi öğrendim. Daha doğrusu öğrenmek zorunda kaldım.”

Son cümleyi mırıldanarak söylese de Ertuğrul duymuştu. Aklında yeniden birçok soru canlandı ve merak dürtüsü ayaklandı. Fakat Armağan söylediklerinin duyulduğunu fark etmişti ve hemen muhabbeti değiştirdi.

“Bana evini gezdirmeyecek misin?”

“Buyurun küçük hanım, salondan başlayalım.” Küçük hanım demesine gözlerini devirip salona ilerlemeye başladı. Koridordan salona geçmek için üç basamaklı merdivene geldiklerinde çevresini yeniden dikkatle incelemeye başlamıştı. Salonun ortasında özel tasarım olduğu belli olan, içi ledlerle aydınlatılmış büyük bir orta sehpa vardı. Çevresindeki karşılıklı beyaz koltukların koltuk başlarına siyah ve gri ağırlıklı aksesuar niteliği taşıyan sehpa konulmuştu. Sehpaların arasında siyah renkte başka aksesuarlar da kullanılmıştı.

Tavandan yere kadar olan ve bahçenin güzelliğini gözler önüne seren camlar içeriye ferah bir hava katıyordu. Camın önüneyse gri renkte iki tane, iki kişilik koltuk karşılıklı konmuştu. Camın yarısına indirilmiş stor perdelerin üstündeki asma tavana ışıklar takılarak görsel güzellik arttırıldığı gibi, odanın aydınlanmasına da büyük katkı sağlanmıştı. Armağan bu sırada camın bir kısmının bahçeye açılan bir kapı olduğunu fark etmişti. Ertuğrul sol taraflarında kalan duvara yaklaştı ve gizli kolu ittirilmesiyle kapı iki parça hâlinde sağa ve sola ayrıldı. Kapının iki kanadı raylı sistemin üstünde ağır ağır giderken,

ardında kalan kısım göz önüne  ıktı. Şimdi tam karşıla-
rında büyük bir yemek odası duruyordu. Beyaz büyük
bir masa ve çevresine dizilmiş beyaz sandalyeler gayet
şık bir görüntü sergiliyordu. Burasının da çevresi aynı
salonda olduğu gibi tamamen boydan camlarla kaplıydı.
Armağan gözleriyle her ayrıntıyı tararken Ertuğrul'un
elini belinde hissetti.

"Hadi, devam edelim."

Tamam der gibi kafasını salladığında salondaki kapı-
dan bahçeye  ıktılar.

Bahçe gerçek anlamda mükemmel bir görünüme sa-
hipti ve üstünde çok fazla uğraşıldığı belli oluyordu.
Baktıkları açıya göre sağ taraflarında havuz, sol tarafla-
rındaysa yapay g l vardı. G l n  zerine k  k bir iskele
ve köprü gibi bir yükselti konulmuştu. Köprünün  s-
t nden karşıya geçip ormana girilebiliyordu. Önlerinde
evi ve bahçeyi birbirinden ayıran, yine camdan yapılmış
korkuluklar vardı. Şu an durdukları yere birkaç tane puf
ve sehpa konmuştu. Az ileride de k  k bir masa ve san-
dalyeler kendilerine yer bulmuşlardı. Bahçenin içinde,
ağaçların altında etrafı tüllerle çevrili, ağaçlara bağlan-
mış yuvarlak bir hamak vardı. Armağan hamağa bakıp
gülerken Ertuğrul dikkatle ona bakıyordu.

"Seni bu kadar güldüren şey nedir?" Sesine yansıyan
merakı gizleyememişti.

"Senin o salıncakta uyuduğunu düşünemedim. Sen
uyuyorsun değil mi?"

Ertuğrul gözlerini devirip, "Komik miydi?" diye ho-
murdanınca genç kız, "Sen Süpermen'sin ya, belki de
uyumuyorsundur!" demekten kendini alamadı.

"Hadi gel, üst katı da gezelim ve yatıp uyuyalım."

Armağan duyduğu sözlerle bir anda gerildi ve tedir-
ginlikle konuştu.

EFANE

“Uyuyalım derken!”

“Yok artık! Senin gibi bir cadıyla aynı odada kalmam, korkma!” Sesindeki alay Armağan’ı sinir etmeye yetmişti.

“Asıl ben seninle aynı odada kalmam gıcık herif!” deyip arkasını dönerken evin içine girdi.

“Eve gelmeyi sen istedin. Gün gelir bana gelmeyi de sen istersin. Olamaz mı Armağan?”

İşte Armağan bunu duymayı hiç beklemiyordu. Şaşkınlığını üzerinden atıp konuşmayı başardığında kendini içten içe tebrik etmeyi de unutmamıştı.

“Olamaz! Ben, senin koynuna girmeye meraklı olanlardan değilim Ertuğrul. Bunu hâlâ anlayamadın mı?”

Armağan’ın hırçınlaşması Ertuğrul’u resmen daha da kamçılıyordu. Aklından bile geçirmediği şeyleri dile getirmekten hoşlanmasa da, onun nasıl bir tepki vereceğini görmek istediği için iyice üstüne gitti.

“Göreceğiz ve benim dediğim gibi olacağına eminim.” Adamın öz güveni genç kızı daha da delirtiyordu.

“Tipim değilsin. Genelde sarışıklardan hoşlanırım,” demesiyle Ertuğrul’un yüz ifadesi düşünceli bir hâl aldı. Fakat onu cevapsız bırakmaya niyeti yoktu.

“Sen de benim tipim değilsin. En başta da boydan kaybediyorsun.” Kıza birkaç adım atarak yaklaştı ve tam önünde durdu.

“Zaten olay da tiplerimiz değil. Tamamen zevk amaçlı.” Armağan duyduğu sözler karşısında sinirlerine hâkim olamayıp Ertuğrul’a tokat atma isteğiyle dolsa da kendini tutmayı başarmıştı.

“Daha önce özrünü dilediğim şeyi bana tekrar yaptırma! Sen, verdiğin sözlere sadık kalamayan biri olabilirsin ama ben senin gibi değilim. İşimiz bitene kadar sabredeceğim.”

“Odan üst katta, soldan ikinci kapı, iyi geceler Armağan. Sabah saat yedide evden çıkarız,” dedi ve arkasını

dönüp mutfağa girdi. Bu sırada ana kapıya yürüyen Armağan ise askıda duran ceketini eline alıp, "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim ama ben bu gece kalacak başka bir yer bulayım!" diyerek kapıyı büyük bir gürültüyle açtı ve kapattı.

Ertuğrul, duyduğu sözlerin ardından gelen kapı sesiyle gözlerini kapatıp derin bir nefes alırken bir yandan da küfür mırıldanıyordu.

"İnatçı! İnatçı! Önce beni deli edip sonra yağ gibi üstüne çıkan inatçı!"

Mutfağa girdiği gibi çıktı ve ana kapıyı açıp kendini bahçede buldu.

"Armağan!"

Kız cevap vermeden hızlı adımlarla bahçenin kapısına ilerliyordu.

"Armağan dedim!" Bağırışı sessiz geceyi delip geçerken, korumaları bir ona, bir de genç kadına bakıyorlardı.

"Misafirperverliğin için gerçekten teşekkür ederim Yalın. Fakat ben almayayım," dediği sırada kapıyı açmaları için güvenliklere ters ters bakıyordu.

"Kimse kapıları açmayacak! Armağan Hanım..."

Armağan öfkeli gözlerini Ertuğrul'a çevirdi ve "Ne?" diye bağırdığı an, gözlerinde soluksuz bir savaş başladı. Ertuğrul, sıkıldığı dişleri yüzünden kasılan çenesini oynatırken, Armağan gerildiği için titremeye başlayan vücudunun hissettirdikleriyle başa çıkmaya çalışıyordu.

"Tamam... Tamam... Seninle inatlaşmayacağım. Kibarca soruyorum Armağan... Şu eve girer misin güzelim? Hadi... Hadi Armağan!" Var olan öfkesi sesine de açıkça yansırıyordu.

"Hayır..." demeye kalmadan hızla kendisine ilerlemeye başlayan Ertuğrul, "Demek ki kibarlıktan da anlamı-

EFANE

vormuşsun. Öğrendiğim iyi oldu!" dediği gibi onu bacaklarından kavradı ve omzuna atıp eve yöneldi.

Korumaların şaşkın bakışları, Ertuğrul'un aldığı öfkeli soluklar ve Armağan'ın çığlıkları bahçeyi iyice şenlik alanına çevirdiği sırada, Ayşe ve Veysel bahçenin diğer köşesinde kendilerine ait küçük evin penceresinden olan biteni izliyorlardı ki büyük evin kapısı gürültüyle kapandı ve Ertuğrul'la Armağan gözden kayboldu.

Armağan, zorla geri getirildiği evdeki kalacağı odaya girip sırtını kapıya dayadı. Gece boyu yaşananlar gözlerinin önüne gelirken, karmakarışık olan duygularıyla başa çıkmakta zorlanıyordu. Karşısında duran çift kişilik yatağa ilerleyip ucuna oturdu ve şu an Ertuğrul'un evinde olmasına sebep olan mesajı düşünmeye başladı.

Şirkette yoksun. Evde yoksun. Otele gitsen bulacağımı biliyorsun. Sevgilim, neredeyse çabuk gel. Beklemekten yoruldum. Daha gecemiz uzun olacak!

Gözleri sinirle dolarken, yaşlar göz pınarlarından akmaya hazır hâle geldi ama yıllar sonra yine onun yüzünden ağlamayacaktı. Yıllardır yok saydığı, unuttuğu duyguları bu gece ortaya çıkamazdı. Çıkmamalıydı.

Kendi kendine, "En azından şimdi değil," dedi. Burada, Ertuğrul'un evinde değil.

Evine, otele ya da şirkete gidemiyordu. Kendini kapana kısılmış gibi hissederken yorgun bedenini yatağa bıraktı. Aslında mesaj Ertuğrul'un arabasına binmeden önce gelmiş olsaydı, şirketteki gizli evine saklanmak için bir şansı olurdu fakat arabaya bindikten sonra Ertuğrul'a, "Beni şirkete bırakır mısın?" diye sorması gizli evini ele vermek dışında bir işe yaramazdı.

D   ncelerinden kurtulmak için odada gözlerini gezdirdi inde yan yana duran iki kapıyı fark etti ve o tarafa doğru ilerledi. Kapıların birinin ardında giyinme odası, di erindeyse banyo olduğunu görünce içeri girip aynadaki yansımasına bakmaya ba ladı.

Karşısında gördüğü kızı tanımıyordu. Saçları dağılmış, makyajı yer yer bozulmuş, sanki gözlerinin rengi de i mi ti. Elini yüzünü yıkayıp üstünü de i tirdikten sonra yatağa yattı ında tek isteği d   nmemektir.

Ne Ertuğrul'u ne Cenk'i ne de kendini. En acısı da kendi hâlini düşünmek istememesiydi. İnsan kendini düşünmek istemez miydi? Dışarıdan bakanlar için başarılı, yetenekli, genç ve güzel bir kadındı. İ indeyse yaşamaması gereken şeyleri ya amı , bunlar sayesinde olgunla mı  ve başarıya ula mı  bir kadın vardı. Gözleri tedirginliklerini yok sayarcasına yorgunlukla kapanırken aklından sadece mutlu olmak istediği geçiyordu.

Ertuğrul, Armağan'ı odasına götürdükten sonra salonda oturmuş i kisini içip sakinle meye çalışıyordu. Herkes karşısında el pençe dururken, bu kız neden kendisine sürekli karşı çıkıyordu? Onun bazen utanıp kızaran yanakları, kaçmaya yer arayan gözleri, olaylar kendisine kafa tutmaya geldiğinde tam tersine dönüyor, yüzü sert, soğuk ve gergin bir hâl alıyor, gözleri kaçmayı bırakıyordu. Dahası o *mavi ve ye ilin tonlarını aynı anda barındıran* gözler laciverte dönerken, Ertuğrul'un gözlerine meydan okurcasına, korkusuzca bakıyordu.

Herkesi dize getiren bu adam, küçücük bir kıza yenilmeyi kendine yediremiyordu. Evet, yeniliyordu. Armağan'ın gözlerine, sözlerine, karşısında e ilip bükülmeden dimdik duru una yeniliyordu. Aslında kendisinin bile farkında olmadığı  eyse kızın korkmu , kırılmış

EFANE

ama bunu hiç kimseye belli etmeyen kalbine yeniliyordu ve bu yenilgi hepsinden daha ağır olacaktı.

Bu yaşına kadar ailesi dışında hiç kimseyi sevmemiş bir adam, küçük bir kadında aşkı buluyor ve yıllar sonra tüm acılarına rağmen tekrar sevmeyi öğreniyordu. *Aşk kapılarını çoktan çalmıştı ama onların bundan haberi yoktu.*

Armağan korkuyla bir anda yattığı yatakta doğruldu. Her geceki kâbusa, hiç tanımadığı bir evde ve odada uyanması eklenince içindeki panik gitgide arttı. Bir süre derin ve dengeli nefesler alarak normale dönmeye çalıştı fakat başarılı olamadığının farkındaydı. Şimdiye kadar kendine gelmiş ve sakinleşmiş olması gerekirdi. Kendi kendini sakinleştirmeye çalışırken gözü saate takıldı. Saat sabaha karşı beşi gösteriyordu. Midesindeki bulantı, vücudundaki soğukluk ve terleme ona ilaçlarını hatırlatmaya yetmişti. İlaçlarından birini almayı unutmuştu ve yaşadığı rahatsızlık her saniye kendisini daha da belli ediyordu.

İlacını kullanmak için çantasına ihtiyacı vardı ancak çantası aşağıda kalmıştı. Armağan bunu hatırlayınca yüzünü buruşturdu, çünkü alt kata yürümenin düşüncesi bile şu an vücudunda salgılanan adrenalin duygusunu tetikliyordu. Ayaklarını yataktan sarkıtıp birkaç kere ayağa kalkmaya çalıştı. Vücuduyla savaş vererek zor da olsa ayaklandı ancak odanın kapısına ilerlerken yer, ayağının altında kaymaya başlamıştı.

Kendi kendine, "Sakin ol Armağan! Bir şeyin yok. İlacını alacaksın ve geçecek," diyerek merdivenlere yürümeye çalışıyordu. Dengesini kaybetmemek için duvara tutunarak yürümeye devam etti. Merdivenlere geldiğindeyse bir an durdu. Düşme riski vardı, çünkü şu an rüzgârda savrulan yaprak gibi titriyordu. Zor da olsa merdiven korkuluğuna tutunarak inmeye başladı. Son basamaklara yaklaştığında kendini artık tutamayacağını

hissetti ve bedenini merdivene bıraktı. Ama bu işte bir gariplik vardı. Sert bir zeminle karşılaşmayı beklerken havada uçuyormuş gibi hissetmek de neydi? Zorla gözlerini aralayıp baktığında Ertuğrul'un kucağında olduğunu anladı. Ertuğrul, kızı merdivenden inerken son anda fark etmişti ve Armağan kendisini bıraktığı sırada koşup onu kucağına almıştı. Kızın ilk kez pes ettiğini görmekse hiç hoşuna gitmemişti. Az önce dikbaşı oluşuna söylendiği tüm anlara lanet ederek koltuklara ilerledi.

"Armağan... Aç gözlerini güzelim. Ne oldu? Neyin var?"

Kız öylece yatıyor ve hiç tepki vermiyordu. Ertuğrul'un içini gittikçe büyüyen panik dalgası kapladı. Kızın bedenini hafifçe sarsarken, "ARMAĞAN!" diye bağırdı.

"İlaç..." Armağan zorla konuşmayı başardığında Ertuğrul neler olduğunu ancak anlamıştı. Yaşadıkları anların, rahatsızlığını tetiklediğinin bilincineyse geç de olsa varmıştı. Birinin, kalbini eline alıp var gücüyle sıkıldığını hissedenden adam düşüncelerinden kurtulmak için başını hızla iki yana salladı.

"Nerede?" Odada kısacık bir an yine sessizlik oldu ama bu seferki cevap çok gecikmedi.

"Çantamda."

"Tamam, kendini yorma."

Ertuğrul gözleriyle etrafı tarayıp, çantayı girişteki askılıkta görünce onu almak için askılığa ilerledi. Hemen geri gelip koltuğa oturdu ve Armağan'ı hiç zorlanmadan kucağına aldı.

"Armağan..." Kızın bedeni kucağında zangır zangır titredikçe Ertuğrul'un eli ayağına karışıyordu. İlacı çantadan bulup çıkarttı ve Armağan'a tereddütle baktı.

"İğneyi nereye ve nasıl yapacağım?"

"Koluma," demesiyle Ertuğrul Armağan'ın üstüne giydiği ve kendine ait olan tişörtün kolunu omzuna doğ-

EFANE

ru sıyırdı. Bu sırada genç kız ona iğneyi nasıl yapması gerektiğini söylüyordu. Ertuğrul, onu dikkatle dinleyip iğneyi enjekte ettikten sonra derin bir nefes aldı.

“Hastaneye gitmemiz gerekiyor mu?” Armağan bir yandan kendisini sakinleştirmeye çalışıyor, bir yandan da Ertuğrul’a “hayır” anlamında başını sallıyordu.

“Çantamda ölçüm cihazı var.”

Armağan’ın fısıltıyla söylediği sözlerle Ertuğrul yanında duran çantayı karıştırmaya başladı ve istediği şeyi bulup çıkardı.

“İyi misin?”

Armağan usulca başını sallarken, titreyen elleriyle ölçüm cihazını ondan alıp, parmağının ucuna batırdı ve ekrana puslu gözlerle bakarak beklemeye başladı. Saniyeler sonra ekranda yazan rakamları görünce, sıkıntılı bir nefes alıp gözlerini kapatırken hissettiği yorgunluğa daha fazla dayanamayıp dik tutmaya çalıştığı başını Ertuğrul’un göğsüne bırakmıştı. Bu sırada Ertuğrul ise kızın terden yüzüne yapışmış saçlarını düzeltiyor, ona telkin edici bir şey söylüyordu. Sırtını koltuğa dayayıp onu da iyice bedenine yasladı ve sıkıca sarıldı.

Armağan, beline dolanmış olan kolları umursamayacak kadar yorgun hissederken son duyduğu şey kulağının altında hızla atan, Ertuğrul’un kalbinin sesiydi.

Ertuğrul son beş dakika içerisinde yaşananların etkisinden çıkmaya çalışırken gözlerini kapattı ve sakinleşmeye çalıştı. Armağan’ı bu hâlde görmek onu daha önce hiç hissetmediği garip bir boşluğa sürüklemişti. Armağan’ı yenilmiş, yıkılmış ve muhtaç bir hâlde değil, karşısındaki duruşunu hiçbir şekilde bozmayan asi bir kız olarak görmek istediğini anladı. Onu güçlü görmeye alışmıştı ve o an ona alışmaya başladığını fark etti. Bundan hem korktu, hem de mutlu oldu. Yüzünde

oluşan gülümsemeyle kucağında uyuyakalan kızı izlemeye başladı.

Güzel gözlerini örten göz kapaklarına gözlerini sakladıkları için öfkeyle bakarken, kızın dudaklarının kurduğunu fark etti ama onu uyandırmak istemediği için hiçbir şey yapmadı. Armağan'ın yanaklarındaki çillerin güneşin etkisiyle daha da çoğalıp belirginleştiğini görüp yeniden gülümserken, hayatında çillerin birine bu kadar yakıştığını hiç görmediğinin de farkına vardı.

Aradan geçen yarım saatlik süre boyunca genç adam onu izlemeye devam ederken, gözünü bile kırpmadan, sakın sakın aldığı nefes sesini dinleyip yeniden düşüncelere dalmıştı. Bu sırada yanındaki çantanın içinden gelen sesle düşüncelerinden arındı ve önce çantaya, oradan da içinde ışığı yanan telefona baktı.

Sabahın köründe kim olabilirdi ki? Saat daha beş buçuğu anca geçiyordu. Merakına yenilip telefonu eline aldı ve tuşa bastığında ekran aydınlandı. Parmağını ekrana değdirdiğinde şifreli olduğunu fark etti ama hemen ardından aklına gelen fikirle gülümsedi. Şifreyi bilmiyor olabilirdi ama şifreyi kaldıracak parmaklar kucağında duruyordu. Armağan'ın sağ elinin başparmağını ekrana dokundurmasıyla şifre kalktı. Mesajlara girip son gelene baktı.

Mesaj, Cenk Erdener'den geliyordu. Bir dakika kadar onun kim olduğunu düşündükten sonra Cenk'in kim olduğunu hatırladığında merakı daha da arttı ve mesajı açtı. Okuduğu şeyle kalbinin atmayı bıraktığını düşünürken, kucağında yatan kıza bakıp az önce onun için düşündüğü güzel şeyler yüzünden kendinden şüphe etti. Şu an gözlerinde az önceki bakışlarından eser yoktu.

Böyle bir şeyi nasıl yapabilmişti? Belli ki hâlâ da yapmaya devam ediyordu. Ablasının kocasıyla, eniştesiyle!

EFSENE

Armağan'ı kucağından kaldırıp koltuğa bırakırken, kendisi ayağa kalktı. Tekrar tekrar mesajı okudu.

Seni çok özledim. Buluşalım artık. Sabrım kalmadı SEVGİLİM.

Ertuğrul daha önce de mesaj attığını fark edip aşağıdan yukarı giderek onları da okumaya başladı.

Çiçeğimi aldın mı sevgilim?

Yakında görüşeceğiz sevgilim.

Özledim seni. Bana öfkeyle bakan mavi gözlerini bile özledim.

Ertuğrul birkaç mesajı daha okurken Armağan'ın hiçbir mesaja cevap vermediğini fark etti. Ablasının görmesinden korkuyordur belki diye düşünürken, Armağan'ın bir mesajıyla karşılaştı. Mesaj tarihini okuduğunda donup kaldı. Armağan'la evinin bahçesinde kavga ettikleri gün atılmıştı. O gün atılan ilk mesajı bulup okumaya başladı.

Tam dört yıl oldu.

Ve sen hâlâ benim peşimden koşmaktan bıkmadın Allah'ın cezası.

Mesajı okuyunca kaşları istemsizce çatıldı.

Senden kim bıkebilir ki? Seni elde etmeden bırakmayacağım.

Ertuğrul damarlarında dolaşmaya başlayan öfkeyi hissediyordu.

Ablamla evlisin. Seninle nasıl birlikte olacağımı düşünemeliyorsun?

Ablandan önce seninle tanışmalıydım. Abla ile birlikteyken seni hayal etmekten yoruldum. Eninde sonunda yarım kalanlar tamamlanacak. İstesen de istemesen de bana ait olacaksın.

Ertuğrul okuduğu her mesajda daha da öfkeleniyordu. Adamın sözlerinin yansıttıklarından korktuğunu hissetti. Gözlerini bir anlığına koltukta yatan kıza çevirip dikkatle baktı. Ona bir şey yapmış olması ihtimali iyiden iyiye çileden çıkmasına sebep oluyordu. Sinirden sıkıldığı

dişleri yüzünden çenesine giren kramplar başını ağrıtmaya başlamıştı.

Ben de senden bıktım. Yeter, anla artık! Ablam olsa da, olmasa da böyle bir şey olmaz. İlk kez benimle tanışmış olsaydın da ben seni sevmezdim. Sevmiyorum! Senden NEFRET EDİYORUM! O gece bana yaşattıkların bir daha asla tekrarlanmayacak. Ben hiçbir zaman sana ait olmayacağım.

Armağan istemediğini açıkça belirtmişti fakat adamın ona kafayı taktığı da aşikârdı. Mesajlaşma burada bitiyordu. Diğer günler de Cenk'in mesaj atmaya devam ettiği ve Armağan'ın cevap vermediği mesajlarla doluydu. Yeniden son mesajın olduğu yere döndü ve gözü onun bir üstünde duran mesaja takıldı.

Şirkette yoksun. Evde yoksun. Otele gitsen bulacağımı biliyorsun. Sevgilim, neredeyse çabuk gel. Beklemekten yoruldum. Daha gecemiz uzun olacak!

Tarihi bu geceye aitti, saat 01.46'ydı.

Ertuğrul biraz düşününce o saatlerde arabada olduklarını hatırladı. Onu evine bırakıp kendisi de evine geçecekti ama Armağan aniden bu gecelik misafiri olmak istemişti. Adam gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Şimdi her şeyi anlamıştı.

Cenk'ten gelen mesajla ondan kaçmak için kendisine sığınmıştı. Ne şirkete ne de evine gidememişti. Otelde kalmaktan da kaçınmıştı çünkü Cenk'in orayı da bulmasından korkmuştu. Daha birçok sebep üreterek kendine resmen işkence etmeye devam etti.

"Allah beni kahretsin. Armağan... Sen bana güvendin, sığındın. Bense sana neler dedim! Sırf sinirlen diye yok yere üstüne geldim."

Onun yanına yaklaşıp dizlerinin üstüne çöktü. Koltukta tedirgin şekilde uyuduğu belli olan kıza bir süre daha baktıktan sonra koltuğun üstünde duran ince battaniyeyi

EFANE

alıp üstünü örttü. Dakikalardır aklından geçen şeye daha fazla karşı koyamayıp yavaşça kıza doğru eğildi ve kokusunu ağır ağır içine çekti. Daha o anda, kokusunu hiç duymadığı çiçek bahçelerinde kaybolduğunu hissetti.

Kıza biraz daha yaklaşp, "Planda küçük bir değişiklik yaptım Maviş. Sen bana gelmeyeceksin. Ben sana geleceğim. Hem de hiç beklemediğin bir anda, yaralarını sarmaya ve sana merhem olmaya geleceğim," diye fısıldayarak sözlerini bitirip kızın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

6. BÖLÜM

Armağan gözlerini açtığı anda nerede olduğunu anlayabilmek için bir süre çevresine baktı. Gece olanlar aklına yavaşça süzülürken en son hatırladığı şey Ertuğrul'un kucağında uyuyakaldığıydı. Koltukta yavaşça doğrulup oturdu ve duvarda asılı olan saatin dokuzu gösterdiğini fark ettiği an gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sehpanın üzerinde duran telefonunu eline alıp tekrar saate baktı. Ertuğrul'un şu an nerede olduğunu ve kendisini neden uyandırmadığını düşünürken mesaj kutusundaki iletileri fark edip ilk olarak Ertuğrul'dan gelen mesajı açtı.

İsmail kapıda. Seni yanıma getirmek için bekliyor. Yarın başka işlerim olduğu için bugün çalışmak zorundayız.

Mesajı okurken gözlerini devirip, "Benim işim olup olmadığını sorsaydın keşke!" diye söylendi. Mesaj kutusunda sabaha karşı Cenk'ten gelen mesajı gördüğünde eli ayağı buz kesmiş, nabızı hızlanmıştı. "Yeni ileti" olarak görünen mesaja tıklarken Ertuğrul'a kızmayı bırakıp mesajı defalarca okudu. Sabah saat altı gibi atılan mesajı Ertuğrul'un görmüş olabileceği aklına geldiğinde elleri titremeye başlamıştı. Ne yapması gerektiğini bile-

EFSENE

miyor, hiçbir şey düşünemiyordu. Akli karmakarışık-tı. Mesajı okumadığını umut etmesini sağlayan tek şey mesajın “yeni ileti” olarak görünüyör olmasıydı ancak buna da güvenemezdi. Mesajı okuyup, mesaj ayarlarından “okunmadı” olarak işaretlediye, mesaj “yeni ileti” olarak görünürdü ki zaten Ertuğrul da tam olarak bunu yapmıştı. “Eğer mesajı okuduysa,” diye başlayıp bitmek bilmeyen düşüncelerle boğuşurken yanında duyduğu sesin korkusuyla irkilerek başını hızla soluna doğru çevirdi. Ellili yaşlarda bir kadın kendisine tebessüm edip başıyla nazikçe selam verdi.

“Korkutmak istememiştim Armağan Hanım. Uyandığınızı fark edince bir ihtiyacınız var mı diye sormak istedim.”

Armağan tedirginliğini üzerinden atıp gülümseyerek, “Önemli değil, ben dalmışım ondan boş bulundum. Siz?” dedi.

“Ben Ayşe, Ertuğrul Bey’in ev işlerine yardımcı oluyorum. Ertuğrul Bey, ‘Kahvaltı etmeden evden çıkmasın,’ dedi. Sizin için kahvaltı hazırladım. Lütfen benimle gelin.”

Armağan, Ertuğrul’un bu emir veren yönünden hiç hoşlanmıyordu ama Ayşe’yi zor durumda bırakmamak adına yerinden kalktı ve kadını takip etmeye başladı. Yemek salonuna vardıklarında Armağan karşısında duran masaya şaşkınlıkla baktı.

“Ayşe Hanım, niye bu kadar zahmet ettiniz? Ne gerek vardı! Ben bir şeyler atıştırıp çıkardım. Çok teşekkür ederim ama beni mahcup ettiniz.”

Ayşe şaşkın şaşkın ona bakarken, kızın gerçek olup olmadığını anlamaya çalışır gibi bir hâli vardı.

“Ne demek güzel kızım. Benim işim bu ve ben işimi hakkıyla yapmayı seviyorum. Hem seni güzel ağırlamazsam Ertuğrul oğluma ne cevap veririm,” demesiyle bu sefer şaşırıp kalan Armağan oldu.

"Sanırım Ertuğrul Bey bu evin içerisinde bambaşka bir insan oluyor."

Kadın onun bu sözlerine gülerken, eliyle masayı göstererek oturmasını işaret ettiğinde aklına gelen şeyle müsaade isteyip yeniden salona döndü ve çantasından ilacını alıp kendine enjekte etti. Kahvaltı masasına geri geldiğindeyse Ayşe'nin gösterdiği sandalyesine oturup masadaki çeşit çeşit kahvaltılığa yeniden bakarken, Ayşe, "Ne içmek istersin Armağan kızım?" diye sormuştu.

Armağan, aralarında bir anda oluşan bu sıcaklığa şaşırılmıştı çünkü normal şartlarda kendisi bu kadar sevecen bir kişilik değildi. Ayşe'nin de aynı şaşkınlığı ve bocalamayı yaşadığınıysa gözlerinden anlayabiliyordu.

"Çay varsa, çay alabilirim," dediğinde kadın başını usulca sallayıp yanındaki çaydanlığa uzandı ve Armağan'ın bardağını doldurdu.

"Ben mutfakta olacağım. Eğer bir ihtiyacınız olursa lütfen seslenmekten çekinmeyin."

Genç kız bomboş masaya bakıp suratını astıktan sonra, "Siz kahvaltınızı ettiniz mi?" diye sorduğunda, kadın yeniden gülümsedi ve onu onaylarcasına başını salladı.

"O zaman..." Armağan yiyeceği birkaç çeşit kahvaltılıktan tabağına hızlıca koyup ona döndü.

"Mutfakta sizin yanınızda kahvaltı etsem olur mu?"

Kadın onun bu hâline kahkahalarla gülerken başını salladı ve "İyi öyleyse. Birbirimize yoldaş oluruz," diyerek salondan çıktı.

Armağan, onu birkaç adım arkasından takip ederek mutfığa vardığında, dün gece burayı görmediğini fark edip etrafa göz gezdirmeye başladı. Mutfak, oldukça uzun, geniş ve ferahtı. Yerden tavana kadar uzanan cam kapılar muazzam bir görüntüye sahip olan, yeşilin her tonunun güneş ışığı altında parıldadığı, insanın ruhunu

EFSENE

sakinleştiren o koruyu görüyordu. Ne şahane manzara diye düşünüp aralık olan kapıdan dışarı uzandı ve derin bir soluk aldı. Tertemiz hava ciğerlerine ulaşırken, ağaçlardan yükselen kokuyu hissetmiş ve bu sırada kuş seslerini duyarak gülümsemişti.

"Ertuğrul Bey'in neden şehirden bu kadar uzakta oturduğunu şimdi anladım."

Onun yüzünde beliren gülümsemeyi gören Ayşe de gülümsemiş ve "Sen şöyle otur, kahvaltını et güzel kızım. Ben de akşam için yapacağım yemeğin hazırlığına girişeyim," derken tezgâhın başına yürüyüp işe koyulmuştu. Ancak hâlâ bir gözüyle Armağın'ı izliyor, boyuna, posuna, kilosuna, kaşına, gözüne yani kısacası her şeyine dikkatle bakıyordu. Masaya geaip kahvaltısına başladığı anda hafifçe boğazını temizleyerek merakını giderecek kadar da olsa onunla sohbet etmek için girişimde bulundu.

"Sabah sizi koltukta uyurken görünce şaşırp kaldım," deyip göz ucuyla ona bakmayı sürdürürken, zorla yutkunduğunu, yanaklarının kıpkırmızı olduğunu ve gözlerini kaçırdığını görmüştü. Ne diyeceğini bilemeyecek sessizliğini koruyan Armağın, dün geceyi burada geaipmiş olmasının ya da kadının karşısında Ertuğrul'a ait kıyafetlerle oturuyor olmasının dışarıdan nasıl göründüğünü o an fark etti. Ertuğrul'la aralarında bir şey olduğunun sanılması ellerinin terlemesine ve kalbinin hızla atmasına neden olmuştu.

Mümkünmüş gibi daha da kızaran yanaklarının oluşturduğu görüntüyü yok sayıp, "Dün gece evimde yaşanan bir sıkıntıdan dolayı Ertuğrul Bey'in misafiri olmak zorunda kaldım," diye mırıldanınca Ayşe anladığını belirtir gibi başını hafifçe salladı. Fakat gözlerindeki muzip parıltıları görmemek imkânsızdı.

"Bu evde kadın misafir görmeye alışık olmadığım için şaşırdım," demesiyle öksürmeye başlayan Armağan, ağzına attığı zeytini zorla yutmayı başarırken şok olmuş hâlde Ayşe'ye bakıp kalmıştı.

"Nasıl yani?"

Sorusunu sorarken eve giren ilk kadın misafir olduğuna inanamıyordu. Ayşe onun hâlini fark edip gülümserken, "Ertuğrul, zannedildiği gibi biri değildir. En azından bu evin içerisinde öyle biri değil. Evine herkes girip çıkamaz, çünkü belirli kişilerin o büyük demir kapının ardına geçmeye ve gerçek Ertuğrul'u görmeye izni vardır. O kapının ardında kalanlarsa onu hep soğuk, küstah, acımasız ve sert biri olarak tanırırlar."

Armağan elindeki çatalı usulca masaya bırakıp ayağa kalktı. Çay bardağını eline alıp ocağın üstünde duran çaydanlığa ilerlerken, "Çok şaşırdım. Onun kapalı bir kutu olduğunu biliyordum fakat bu kadarını hiç düşünmemiştim. Hep böyle biri miydi?" diye sorduğu sırada Ayşe onun ne yaptığını görüp gülümsedi.

"Söyleseydin, ben çayını koyardım kızım," dedikten sonra duraksadı ve "Hep böyle miydi derken ne demek istedin?" diye sordu. Armağan ise çay doldurduğu fincanını sıkı sıkı tutup bir yudum içerken sözlerini toparlamaya çalışıyordu.

"Evde farklı, dışarıda farklı, evde sıcak, dışarıda soğuk biri miydi? Dışarıda yani iş hayatında epey sinir bozucu, küstah, ukala, bilmiş hatta ürkütücü derecede soğuk bir adam. Öfkelenince gözlerinin içi zift gibi kapkara oluyor, kimseyi dinlemiyor, tüm iletişim kanallarını kapatıyor ve ona ulaşmak, bir şey anlatmak, açıklamak imkânsız hâle geliyor. Eskiden de böyle miydi onu merak ettim."

Ayşe, Ertuğrul'u bu kadar iyi gözlemlemiş ve analiz etmiş olan kıza şaşkınlıkla bakıp kalırken kaşları çatıldı

EFSENE

ve gözleri birkaç gün önce dikişleri alınan yara izine takıldı.

“Geçmiş olsun. Kötü bir şey olmadı ya?” Az evvelki sorunun üstüne söylediği bu sözlerle bilmeden Armağan’ı güldürmüştü.

“Sağ olun, teşekkür ederim,” deyip hemen muhabbeti değiştirmek için karşı hamleye geçti. Günler önce internette okuduğu bilgileri, Ozan’la yaptığı konuşmayı hatırladı ve Ertuğrul’un geçmişten bugüne değişiklik gösterdiğini düşündüğü kişiliğiyle ilgili bir şeyler söylemek için harekete geçti.

“Soruma cevap vermediniz. Galiba Ertuğrul Bey eskiden bu kadar sinirli, agresif ve zor bir adam değildi, değil mi Ayşe Hanım? Bir şey oldu ve Ertuğrul bugünkü kişiliğine büründü.”

Armağan’ın gözlerine şüpheyile bakıp, tedirgin birkaç adım atarak tam önünde durdu.

“Sen niye bunları soruyorsun? Sen kimsin? Ertuğrul’dan ne istiyorsun?” Yine aynı sorular, şüphe dolu hatta suçlayıcı bakışlarla karşılaşan Armağan, başını sağa sola sallayıp çay fincanını usulca bıraktı ve ayağa kalktı.

“Ben gördüğünüz kadarım Ayşe Hanım. Kötülük peşinde olan biri değilim. Sadece Ertuğrul’u anlamaya, tanımaya çalışıyorum,” dedikten sonra kadının yüzünde beliren hüznü görüp buruk bir tebessüm etti.

“Her şey için çok teşekkür ederim. Size de zahmet verdim. Ben üstümü değiştirip çıksam iyi olacak çünkü Ertuğrul Bey’le toplantım var,” deyip mutfaktan çıktı ve dün gece kaldığı odaya girip üstünü değiştirdi.

Bu sırada Ertuğrul’u arayan Ayşe’ye telefonun açılmasını beklerken üst kat merdivenlerine bakıp, Armağan’ın gelip gelmediğini görmeye çalışıyordu.

“Ayşe Sultan, bir problem yok değil mi? Armağan iyi mi?”

Ertuğrul’un sorusuyla duraksayıp gülümsedi ama içi bir garip olmuştu. Kıza az evvel sorduğu sorularında haksız değildi fakat aldığı cevap kendisini kötü hissettirmişti.

“Bir problem yok oğlum. Armağan Hanım kızım da gayet iyi. Kahvaltısını etti, şimdi senin yanına gelmek için evden ayrılacak.”

Bir an susup derin bir soluk aldığı anda Ertuğrul kaşlarını çatmış ve merakla, “Hayırdır sultanım, bir şey olmuş. Senin canın sıkılmış. Ne oldu, söyle bakalım?” dediğinde Ayşe mutfak kapısını yavaşça çevirip aralıktan merdivenlere bakmaya devam ederken söze girdi.

“Armağan Hanım, senin eskiden de böyle huysuz ve asık suratlı bir adam olup olmadığını sordu. Onu ne değiştirdi gibisinden soru sorunca ben de bu durumdan şüphelenip biraz sert, hatta çıkışır gibi, ‘Sen kimdin? Neden bunları soruyorsun? Ertuğrul’dan ne istiyorsun?’ diye sordum.”

Ertuğrul duyduklarıyla tebessüm etmeye çalışıp başını sağa sola sallarken, “Armağan’ın hiçbir şeyden haberi yok Ayşe Anne. O, yıllar önce yaşananları bilmiyor ama Ender şerefsiziyle tanışıklığı var ve şüphe ediyor. Çünkü Ender, onunla olan iş ortaklığını benimle çalıştığı için bitirdi. Aslında şu an aramızda kalıp mağdur olan tek kişi Armağan. Endişelenecek bir şey yok. Armağan gördüğünden farklı birisi değil. İnatçı, huysuz, çat çat cevap veren küçük bir kız çocuğu. Sinirimi zıplatmayı başaran nadir insanların başında geliyor,” demesiyle kahkaha atan Ayşe, bir süre kendi kendine gülmeye devam etti.

“Demek günlerdir senin suratını düşürüp ardından da güldüren kız Armağan’dı. Bak şimdi söylediklerim için daha da üzüldüm. Ayrıca sabah çöpte insülin iğne-

si gördüm. O, Armağan'a mı ait?" diye sorduktan sonra cevabın olumsuz olmasını dilese de öyle olmayacağını biliyordu.

"Evet, Armağan şeker hastasıymış. Ben de yeni öğrendim."

"Ah yavrum, kıyamam, yaşı çok genç. Nereden bulmuş bu meret onu? Ah yavrum..."

Kendi kendine hayıflanıp iyice kahrolurken merdivenlerden gelen ayak sesini duyup, "Armağan Hanım geliyor. Ben kapatayım, ayıp olmasın. Zaten yeterince mahcup oldum," deyip telefonu hızlıca kapatmış ve mutfak kapısını açıp onu beklemeye başlamıştı.

Armağan üstünü değiştirip on dakika sonra yeniden aşağı indiğinde, Ayşe'yi mutfak kapısının önünde beklerken buldu.

"İşlerinizi yarım bırakmasaydınız. Ben giderdim Ayşe Hanım."

"Olur mu öyle şey güzel kızım? Sen benim kusuruma bakma. Eğer seni kırıp üzdüysem..." Bir an sustu ve dolu dolu olan gözlerinin ardından Armağan'a baktı.

"Ertuğrul benim kıymetlimdir. Ta çocukluğundan beri elimde büyüdü. Başına kötülük gelsin, karşısına kötü insanlar çıksın istemem. Onun için..." Sözlerini tamamlamadan, "Kırılmadım Ayşe Hanım, verdiğiniz tepkiyi anlayabiliyorum. Lütfen kendinizi üzmeyin..." diyen Armağan ona samimiyetle sarılıp vedalaştı ve kapının önüne çıktı.

Karşısında İsmail'i gördüğü anda, "Günaydın Armağan Hanım," dediğini duyarak aracına ilerlerken zorla tebessüm etmiş ve arabasına binmişti. Evin kapısında durup hâlâ hüzünlü gözlerle kendisine bakan kadına döndü ve el salladı.

"Önce evinize mi gideceğiz?"

Armağan, arabanın camına başını yaslarken, "Evet," diye mırıldandı.

İsmail'in dikkatli bakışları yüzünde geziniyordu ama bunu umursamadı. Aradan geçen bir saatin sonunda geldiklerini fark edip arabadan indikten sonra eve adım attığı gibi duşa girmişti. Çünkü bedeninin ve zihninin rahatlamaya ihtiyacı vardı ve bunun en güzel yolunun duş almak olduğunu biliyordu. Ağustos ayının ilk günlerinde oldukları için hava oldukça sıcaktı. Duştan çıktığında ne giyeceğini düşünerek giyinme odasına girip büyük giysi dolabının kapağını açtı ve kıyafetlerine göz atmaya başladı. Eline aldığı tişörtlük bakarken kendi kendine gülümsemeden edemedi. Beyaz tişörtün üstünde yazan yazı az sonra yanına gideceği adama mesaj verir nitelikteydi. Üstüne tişörtünü, altına da dizlerinin hemen altında biten asker yeşili kalem eteğini giydi. Eteğine uyumlu renkte topuklu ayakkabılarını da giydikten sonra aynadaki yansımasına ters ters bakıp içten içe saçlarına söylendi. Normal hâliyle kıvrır kıvrır olan saçları hayatı boyunca en büyük sıkıntılarından biri olmuştu.

Her gün saçlarını düzleştirmekten bıktığını dile getirip durmasına herkes alışkındı. Saçlarını seviyordu ama düz hâlinin kendisini daha olgun gösterdiğine inanıyordu. Hava zaten yeterince sıcak olduğundan bir de düzleştiricinin ısısına dayanamayacağını düşünerek bundan vazgeçti. Zaten Ertuğrul'u daha fazla bekletmek istemiyordu, saat neredeyse bir olmak üzereydi. Saçlarının lülelerini belirginleştirmek için köpük sürdükten sonra çantasını da alıp evden çıktı.

Yalın Holding'e geldiğinde doğruca Ertuğrul'un odasına çıktı. Kapının karşısındaki masada oturan Esra, Ertuğrul'a haber verdiğinde içeri girdi.

EFANE

Ertuğrul çalıştığı dosyalardan kafasını kaldırmadan, "Otur," deyince Armağan bıkkınlıkla derin bir nefes alıp gözlerini devirmişti. Ertuğrul, yüzüne bile bakmadığı hâlde kızın ne yaptığını tahmin edip, "Bana gözlerini devirme Armağan," dediğinde şaşırmış hâlde ona bakıp kaldı. Bunu nasıl başardığını anlamak güç değildi çünkü birbirlerini gitgide daha iyi tanıyorlardı.

"Bana iğneler gibi Armağan demeyi ne zaman bırakacaksın?" Koltuğa oturup arkasına yaslandı.

"Sen beni sinirlendirmeyi ne zaman bırakırsan, o zaman!"

Armağan histerik bir kahkaha atıp, "Sen sinirlenmeye dünden hazırsın. Benim ekstradan bir şey yapmama gerek kalmıyor," demesiyle Ertuğrul'un ona bakması aynı anda olmuştu.

"Anlaşılan uykunu almışsın..." deyip fark ettiği değişiklikle kaşlarını olağanca çattı ve şaşkınlığını gizleyemeyip, "Sen saçlarına ne yaptın?" diye sordu.

Gözleri, yaşadığı şaşkınlıkla açılmış, dikkatle kızın kıvrıcık saçlarında geziyordu. Armağan ise bu durumdan birazcık utanarak, saçlarına dokunup rahat görünmeye çalışarak, "Aslında bu, doğal hâli," diye mırıldandığı sırada gözlerinin içine bakmak için resmen çaba harcıyordu.

"Nasıl yani?"

Yerinden kalkıp kızın karşısındaki koltuğa otururken saçlarına bakmaya devam ediyor, bir sırrı çözmeye çalışır gibi inceliyordu.

"Sürekli saçlarımı düzleştirdiğim için hiçbiriniz görmemiştiniz."

Ertuğrul bu cevapla, "Saç rengin gerçek mi peki?" diye sormadan edemedi.

Armağan, onun bu konuya neden bu kadar takıldığını anlayamasa da yüzündeki ifadeye gülerek, "Hayır, kendi

rengim değil. Bundan önce bir sürü renk ve sa modeli denedim," demekle yetindi. Bu sırada Ertuğrul'un gözleri, kızın tiş rt ndeki yazıya takılmıştı.

"More elegance. Less violence. 'Daha fazla zarafet. Daha az şiddet.' Bu mesaj bana mı?"

"Şaşırılacak derecede zeki bir adamsınız Ertuğrul Bey!"

İkisi de bu sözlere gülerken Ertuğrul bir anda ciddileşti ve Armağan'ın eline uzandı. Bir süre elinin içine hapsettiği ele bakıp ne diyeceğini, nasıl diyeceğini düşündükten sonra toparlanıp oturuşunu dikleştirdi ve söze girdi.

"Dün gece için özür dilerim. Bir ev sahibi olarak yapmamam gereken şeyler yapıp s ylememem gereken sözler söyledim."

Armağan bu sözleri duyduğunda, " z r diliyorsun ama hep aynı hataları tekrarlıyorsun," demek istese de ilk kez sessiz kalıp omuzlarını silkmişti. Yalan söylemeyi beceremediği için ne demesi gerektiğini bilemeyerek kısa süre onun yüzüne dikkatle baktı. Aklı, Ayşe'nin bir anda değişen tavrında dolayı zaten karman orman olmuş, dün gece yaşananları düşünecek gücü kalmamıştı.

Bu yüzden, "Bunları şimdi konuşmasak!" dediğinde, Ertuğrul onun gözlerinden geçenleri anlasa da anlayışla başını sallayıp, çalışma masasını işaret ederek, "O zaman çalışmaya başlayabiliriz Armağan Hanım," deyip ayağa kalktı.

Armağan'ın dilinin ucunda olan sözleri, sitemleri yuttuğunu bilerek vicdanının ağırlığı altında ezildiğini hissediyordu ama toparlanıp işine odaklanması şarttı. Dosyalardaki izimleri çıkarıp onlar üstünde konuşmaya başladılar. Birbirlerine verdikleri fikirler, her zaman-kinin aksine ortak bir yol bulma çabaları gerçekten görülmeye değerdi. Çalışmaya başladıktan iki saat sonra

EFSENE

Ertuğrul'un kendisine seslenmesiyle, Armağan başını çizimlerden kaldırmadan mırıldandı.

"Efendim?"

"Sanırım bu elbiseyle ilgili aklımda başka bir fikir var," demesiyle genç kız başını kâğıtlardan kaldırıp merak ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Nedir?"

Sesi farkında bile olmadan sert çıkmış, bakışları karar-mış, suratı asılmıştı. Armağan, tasarımında yapılabilecek bir değişimden hoşlanmamışa benziyordu ve Ertuğrul için bunu anlaması zor değildi.

"Sakin ol. Senin tasarımına burnumu sokmak istemem ama bu elbisede taşları bel bölgesinde kesmesek ve etek bölümüne indirdikten sonra azaltarak bitirsek nasıl olur?"

Ertuğrul'un gösterdiği tasarıma uzanıp eline aldı ve incelemeye başladı. Onlar uzun uzun tasarım üstünde konuşurlarken çalan kapıyla Ertuğrul, "Gir!" diye bağırmıştı.

Esra, iki eliyle zor kavradığı kırmızı gül demetiyle içeri girdiğinde Ertuğrul güllere şüpheyile bakıyordu. Sabaha karşı okuduğu mesajlar hâlâ zihninin bir yerlerinde dönüp durarak kendisini sinir etse de bu durumu Armağan'a belli etmemeyi şu ana kadar başarmıştı.

"Bu ne Esra?"

"Çiçek. Armağan Hanım'a gelmiş."

Ertuğrul, sinirini bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldı ve "Bana gelecek hâli yoktu zaten," diye mırıldandı. Armağan, çiçekleri masaya bırakan Esra'ya teşekkür edip önündeki tasarımla ilgilenmeye devam ettiğinde Ertuğrul huzursuzca yerinde kıpırdanmıştı.

"Kimden geldiğine bakmayacak mısın?"

"Ne zaman bu kadar meraklı biri oldun Ertuğrul?"

"Odama kafam kadar kırmızı gül demeti girdiğinden beri. Bir erkek böyle bir şey gönderiyorsa büyük bir kabahat işlemiş demektir."

Armağan onun bu cümlesine gülümsemeye çalışırken, "Belki erkek değildir ya da sapığın tekidir," diye kendi kendine mırıldandı ve yerinden kalkıp masada duran kahve bardağını aldı.

"Kahve alacağım. Sen de ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

İleride duran kahve makinesinden kendine kahve aldığı sırada masada duran çiçek demetine bakıp içinden isyan ediyordu. Boştaki eliyle çiçeğin üstünde duran nota uzanıp alırken onu dikkatle ve fark ettirmeden izleyen Ertuğrul, tüm bedeninin gerildiğini hissetti. Kendini rahatlatmalıydı yoksa Armağan tavırlarından bir şeyler sezebilirdi. Gözlerini yeniden ona dikip izlemeye devam ederken, bir yandan da kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Armağan, ince uzun parmaklarıyla notu kavrayıp açtı. Gözleri notun üstünde gezinirken yüzünde oluşan değişim açıkça belliydi. Ertuğrul ise notta ne yazdığını merak ediyor, bu merak içini resmen kemiriyordu. Bu sırada Armağan elindeki kâğıdı buruşturup avucuna hapsetti.

"Ertuğrul, bence bugünlük bu kadar çalışma yeter. Sen ne dersin?"

"Bence de," derken hafifçe başını sallayıp yerinden kalktı ve Armağan'a doğru yürüyüp tam karşısında durdu.

"Yarın da buradayım ama Dubai'deki projenin son kez üstünden geçeceğiz."

Armağan'ın aklına Ayşe ve İsmail'in anlattıkları gelirken içinde Ender'e karşı büyüyen öfkesiyle başa çıkmaya çalışıyordu. Düşüncelere daldığı sırada elinde hissettiği sıcak dokunuşla irkildi. Ertuğrul'un, elini tuttuğunu anlamasıysa birkaç saniyesini almıştı.

EFANE

"Armağan, iyi misin?"

Kelimelerini toparlamakta güçlük çekerek, "İ-İyiyim," demeye çalıştığı esnada elini onun elinden yavaşça kurtardı.

"Seni eve bırakmamı ister misin?"

Zor da olsa ona tebessüm etmeyi başarırken, "Gerek yok. İsmail aşağıda bekliyor. Bu arada..." deyip sustu. Ne diyeceğini, daha doğrusu nasıl diyeceğini düşündüğü sırada Ertuğrul'un, "Söyle Armağan!" demesiyle kendini ona sarılırken buldu. Hayatında hiç yapmadığı bir şeyi yapıyor olmanın garipliğini yaşasa da şu an sadece ona sarılmak istediğini biliyordu. Armağan değişiyordu, karşındaki adam onu farkında olmadan değiştiriyordu. Değişmek istemediğini, eskisi gibi güçlü, asi, korkusuz olmak istediğini düşünse de, bu adam onun bütün dengelerini bozuyordu.

Topuklu ayakkabıyla bile Ertuğrul'un yanında kısa kaldığı için parmaklarının üzerinde durmaya çalışırken, "Senin projen seçilecek, buna inanıyorum. Sadece... Ender'e dikkat et," diye fısıldadı. O anda ellerinin altındaki kasların gerildiğini hissetmişti. Adamın adını dahi duymaya tahammülü olmadığınısa gerçekten o zaman anladı. Tam geri çekilecekti ki beline sarılan ve kendini hafifçe havaya kaldıran kolların varlığıyla donup kaldı. Çünkü yaşadığı anın gerçekliğine inanmakta zorlanıyordu. Ertuğrul'un kendisine sıkı sıkı sarıldığını hissetmek ve buna inanmak çok uzak, çok yabancı bir duyguydu.

Aslında durum Ertuğrul için de farklı değildi. Kızın bir anda ona sarılmasıyla şok olmuş, ne yapacağını bilemez hâlde öylece donup kalmıştı. Kulağına doğru fısıldanan sözlerse kendisini uzun zaman sonra gerçekten mutlu eden tek şeydi. Armağan'ın ona inanması ve moral vermesi, düşündüğünden daha güzel bir duyguyu yüreğinin tam ortasında canlandırmıştı sanki. Fakat hemen

arkasından duyduğu isimle bütün vücudu gerilince, Armağan bunu fark edip kollarını çözmeye ve kendisinden uzaklaşmaya çalışmıştı. O anda yüreğinde büyüyen duyguları serbest bırakan Ertuğrul, Armağan'ı hiç tereddütsüz kollarının arasına alıp sımsıkı sardı. Kıza söylemek isteyip de söyleyemediği ne varsa kendi kendine tekrarlamaya başladı.

"O küçücük ellerini omuzlarımda hissetmek bana huzur veriyormuş... Yeni fark ettim. Meğer sen hayatımı değiştirecek olan kişiymişsin. Yıllardır aradığım, yeni bulduğum, gözlerimde kaybolduğum senmişsin. Fakat senin bunların hiçbirinden haberin yok. Çünkü daha vakit var. Onun için, şimdi böyle güzel sarılmışken hemen bırakma. Biraz daha dur, biraz daha böyle duralım."

Armağan'ın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken, beline dolanan kocaman kollar heyecanına hiç de yardımcı olmuyordu.

Ertuğrul, aklına o an gelen soruyla duraksayıp saniyelerdir kapalı olan gözlerini yavaşça açtı. Neden bir anda, "Ender'e dikkat et," demişti? Kızın belinde duran ellerini çözerken, Armağan da ellerini onun omuzlarından çekti ve ikisi de birbirlerinden birkaç saniye öncesi hiç yaşamamış gibi uzaklaştılar.

"Neden, 'Ender'e dikkat et,' dedin?" Bu sorunun geleceğini tahmin eden Armağan, tahmininin tutmuş olmasına gülümseyip omuzlarını silkti.

"İş ortaklığını bozarken yaptığımız konuşma pek sağlıklı değildi. Sesi çok garipti. Onun daha önce böyle konuştuğunu, kin dolu sözler sarf ettiğini duymamıştım. Aranızda ne geçti bilmiyorum ama..."

Ertuğrul yarım kalan sözleriyle gerildiğini hissederek, "Ama?" dedi.

EFSANE

"Ama Ender'in daha normal olduğu zamanları biliyorum. Bu hâlini hiç bilmiyor, tanımıyorum, bana çok yabancı ve çok ürkütücü geldi. O sesi, o sesin sahibini gerçekten tanımıyorum. Bence sana ne kadar öfkeli ve kin doluydu bana da o kadar öfkeli ve kin dolu. Anlayabildiğim tek şey bu," deyip başını önüne eğdiği sırada sırtına uzanıp bedenini saran eli hissederek ürperdi.

"Korkma. İçine düştüğün ve hiçbir şey bilmediğin bu savaş yakında bitecek. Korkma," diye tekrarladıktan sonra parmaklarının ucuyla kızıl, bukle bukle saçlara dokundu. Yüzünde beliren tebessümle, "Saçların böyle daha güzelmış. Bir daha toplantıya gelirken saçlarını düzleştirme. Hem..." deyip sessizleştiği esnada başını kaldıran kıza bakıp göz kırptı. Bu sıradaysa işaret parmağını buklelerin içine doğru sokmuş, resmen oyun oynuyordu.

"Hem canım sıkılır, yorulursam buklelerinle oynayıp sinir, stres atarım. Bu fikri sevdim." Armağan'ın şaşkın yüzüne bakıp kıs kıs güldü fakat saniyeler sonra kendine hâkim olamayıp kahkahayı patlattı.

"Şaşkın... Hadi git ama kendine çok dikkat et," deyip ondan uzaklaştığı anda Armağan dosyalarını toparlamaya ve çantasına koymaya başlamıştı. Bir dakika içerisinde yaşadıklarının şaşkınlığı hâlâ üstündeydi ve neyi, nereye koyduğuna kesinlikle dikkat etmiyordu. Şu an tek isteği bu odadan çıkıp derin bir nefes almaktı çünkü odada durdukça yanakları kızarıyordu.

Eşyalarını toplayıp, dışarı çıkarken, "Görüşürüz," demeye çalışıp kapıya yöneldi.

Ancak, "Çiçeklerini unuttun!" sözlerini duymasıyla duraksadı ve içinden söylenerek geri dönüp devasa çiçek demetini özensizce tuttu. Odadan çıktığı gibi arkasına bile bakmadan asansöre ilerleyip, asansörün yanında duran

çöp kovaşına çiçeği fırlatıp attı. Ertuğrul, camın arkasından onu izlerken çiçeği attığını görmüştü.

Armağan evine geçip biraz dinlendikten sonra kafasını dağıtabilecek tek kişinin yanına gitmek için odasına çıkıp hazırlandı. Siyah deri pantolon, siyah bir tişört ve üstüne siyah deri ceketini giydikten sonra ayağına da botlarını giyip saçlarını doğal hâliyle açık bıraktı. Yazın ortasında giydiği botlarının ne kadar absürt durabileceğinin farkında olsa da bunu umursamayarak, doğruca evin altındaki garaja inip eldiven ve kaskını taktıktan sonra motoruna bindi. Trafik yüzünden ilerleyemeyen araçların arasından geçerken motoruyla yola çıkmakta ne kadar doğru bir karar verdiğini düşünüp kendisiyle gurur duydu. Bir saatin sonunda “Stavro’nun Meyhanesi” yazan mekânın önüne geldiğinde motorunu durdurup indi. İçeriye girdiğinde yüzüne çarpan anason kokusu ve Stavro’nun sesiyle yüzünde bir gülümseme oluşmuştu.

“Ooo, Armağan hoş geldin. Kızları uğurladın ve efkârlanıp dağıtmaya mı geldin?”

Stavro’ya bakıp tebessüm ederken onunla ne zaman tanıştığını düşündü. Stavro, Yunanistan’dan buraya yıllar önce gelmiş bir göçmendi. Türkiye’ye geldikleri zamanlarda kızlarla buraya gelmiş ve Stavro’yla tanışmışlardı. Onun kendilerine söylediği ilk cümleyse, “Rakı içmenin adabı vardır,” olmuştu. Üniversite bitip İstanbul’a yerleşmesiyle çok iyi iki dost olmuş, Stavro, kimsenin bilmediği sırlarının adresi olmuştu. Tam bir kapalı kutu ve dert ortağı olan bu adam, hayatında gördüğü en samimi insanların başında geliyordu. Şimdi yine bir çıkmazın içinde debelenirken soluğu onun yanında almıştı.

EFANE

"Kızlar gitti ve ben yine yalnız kaldım. Durum böyle olunca da sana geldim," deyip yolunu yarılarmış, yüzüne kırışıklıklar çökmüş adama yaklaşıp sıkıca sarıldı.

"Anladığım kadarıyla yine çıkmaz sokaklara dalmışsın," demesiyle tebessüm eden Armağan, onun yabancı uyruklu olduğunu belli eden aksanıyla konuşmasını her zaman güzel ve özel bulurdu.

"Çıkmam için yol gösterirsin diye geldim," dediğinde Stavro da ona samimiyetle gülümsedi.

"Sen şu masaya geç. Ben de hemen geliyorum."

Armağan boş masalardan birine ilerledi ve sandalyeyi çekip ana kapıyı görecektir şekilde oturdu. Kafası o kadar dalgındı ki arka masasında, şu an sırt sırta oturduğu Ertuğrul'u fark etmemişti bile. Aradan geçen birkaç dakikanın sonunda rakısından ilk yudumu almıştı ki karşısındaki sandalyenin çekilmesiyle bakışları o tarafa döndü ve gözleri anında öfkeyle parladı. Daha ağzını bile açmadan, karşısına oturan adamın sesi kulaklarına ilişti.

"Bana böyle bakmayı kes. Bu bakışından hiç hoşlanmadım."

Armağan öfke dolu bakışlarını adama hiç tereddütsüz doğrulttu.

"Umurumda değil."

"Seni bana karşı bu kadar kıskırtan ne? Sponsorluğu iptal etmem mi, Ertuğrul Yalın mı?"

Armağan, duyduklarıyla iyice öfkelenip avuç içini masaya öyle sert vurmuştu ki masanın üstündeki mezele ve kadehler yerinden oynamıştı.

"Ertuğrul'un adını ağzına alma Ender!" Dişlerini sık sık, kendine hâkim olmaya çalışırken söylediği bu sözler Ender'i sebepsizce güldürdü.

"Ooo! Neden? Yeni sponsorun o mu? Ben bu sinirinin iş anlaşmamızın bozulması olduğunu düşünmüştüm

ama..." Bir an susup pis pis gülmeye devam ettikten sonra ima dolu bir sesle, "Yoksa?" dedi.

Armağan, onun ne demek istediğini anlayamayıp kaşlarını çatarken, sinirden titremeye başlayan ellerini yumruk yapmıştı.

"Yoksa ne?"

"Yoksa ona âşık mı oldun? Bir kabadayıya! Ya da Efsane'ye mi demeliydim!"

Ender'in alay eder gibi konuşması ortamı mümkünmüş gibi daha da geriyordu. Armağan derin bir nefes alıp inanmakta zorlanarak dostum dediği adama tiksindir gibi baktı. Bu adam kimdi? Onun bu yüzünü hiç görmemişti.

"Sen hep böyle şerefsizdin ama ben seni hiç tanıyamadım değil mi?"

"Benimle doğru konuş!" Ender'in kendisine bağırması öfkesini tetiklemeye yetmişti. Hızla doğrulup masanın üstünden ona doğru eğildi.

"Bana sesini yükseltme Açıktan. Ben senin karşında kuyruğunu kıstırarak korkaklardan değilim."

Ender onun gözlerindeki korkusuzluğu görünce, bir an ne diyeceğini bilemeyerek gözlerine baktıktan sonra, "Herkes gerçekleri duyar!" dediği anda Armağan'ın göz bebekleri donuklaştı. Neyden bahsediyordu? Ne gerçeğinden? Hangi gerçekten? Hiçbir fikri yoktu ama mümkünmüş gibi daha da gerildi.

"Ne gerçeği? Ne saçmalıyorsun sen?"

Ender sinir bozucu gülümsemesiyle arkasına yaslanıp, Armağan'ın gözlerinde saklı olan en büyük korkusuna bakar gibi bakmaya başladı. Bir dakikaya yakın süre hiç konuşmadan bu bakışmayı sürdürdükten sonraysa en büyük yarasını dillendirdi.

"Eniştenin sana âşık olduğu ve dört yıldır peşinde koştuğu gerçeği mesela... Bu yeterli mi?"

EFANE

Armağan'ın bütün vücudu donuklaşıp kalbi panikle atmaya başlamıştı. Bu adam ciddi miydi? Bu sırrı nereden ve nasıl bilebilirdi? Gözlerinin en derinine bakıp, gerçek Ender'le ilk kez tanışırken ürperdi ve derin derin iç çekti. Biliyordu. Nasıl bildiğini anlayamıyordu ama Ender her şeyi biliyor gibi bakıyordu.

"Yapamazsın!"

Ender acımasızca bir kahkaha atıp yeniden masaya doğru yaklaştı.

"Bunu ablana öyle bir anlatırım ki, inan hiç de mağdur olan taraf senmişsin gibi gözükmez. Hatta bunu bir tek ablana değil, bütün herkese yayarım ve saygınlığın biter. Yaparım! Yapabileceğimi biliyorsun."

Armağan, Ender'e öylece bakarken, Ertuğrul adamın yakasına yapışmamak için kendini zor tutuyordu.

"Kalk git masamdan," derken gözlerinde belirgin öfke Ender'i hem şaşırtmış hem de güldürmüştü. Armağan'ı öyle bir şeyle tehdit ediyordu ki normal şartlarda aklını kaçırmaması gerekirdi ama o, kendisine meydan okuyordu.

"Sendeki bu öz güven ne böyle? Seni tek bir lafımla bitiririm diyorum, sense beni kovuyorsun. Kızım! Sen manyak mısın?"

Ender'in sabrının kalmadığı bakışlarından ve konuşmasından açıkça belliydi. İyiden iyiye sinirlenmiş, Armağan'a saldırmamak için kendini tutuyordu.

"Senin gibi şerefsiz bir itten korkacağımı, sana yalvaracağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun. Sen, beni bunca yıl hiç tanıyamamışsın Ender Açıktan!" Armağan'ın baş eğmez tavrı, konuşmayı dinleyen Ertuğrul'un yüzünde bir anlık gülümsemeye sebep olmuştu.

"Yanılıyorsun. Ben seni tanıyorum ama sen beni tanımıyorsun."

"Bak işte bu doğru. Ben seni hiç tanıyamamışım. Hiç kimseyi düşünmeden, sadece bana yaptıkların ve söylediklerinden yola çıkarak sana şunu demek istiyorum. Sen tam bir pislikmişsin Ender! Pisliğin tekiymişsin!"

"Kes sesini!"

Ertuğrul, onun Armağan'a bağırdığını duydukça elinde tuttuğu kadehi parçalarına ayıracakmış gibi sıkıyor, adamın yakasına yapışmamak için zor sabrediyordu. Bu sırada Armağan yeniden konuşmaya başlamıştı.

"Onun senden daha başarılı olması, daha yetenekli olması, hatta daha insancıl olması seni deli ediyor değil mi? Senin öz güvenin eksik Ender. Sana o kadar acıyorum ki!" demesiyle Ender'in masaya yumruğunu indirmesi bir oldu. Adamın öfkesi resmen gözünü karartmıştı. Armağan, kılını dahi kıpırdatmadan ona bakarken mekândaki diğer insanların gözleri üstlerine dönmüştü. Ertuğrul ise Ender'in Armağan'a bir şey yapması ihtimali karşısında tetikte duruyordu.

"Çok ileri gittin ve bunun bedelini ödeyeceksin." Öfkeli gözleri resmen parlıyordu.

"Sen, bana bedel mi ödeteceksin? Neyin bedeli?"

Ertuğrul, Armağan'ın Ender'in üstüne daha fazla gitmesini istemiyordu fakat hiçbir şey yapamadığı için konuşmayı dinlemeye devam etmek zorunda kalıyordu. Sırt sırta oturdukları için içi biraz rahattı ve konuşmaları bu kadar net duymasının sebebi de buydu.

Bu sırada Ender, "Cenk ve seninle ilgili başka şeyler de biliyorum," derken yerinden kalkıp, masanın üstünden eğilerek Armağan'a ve dolayısıyla Ertuğrul'a da yaklaştıktan sonra son cümleyi söyledi.

"Cenk'in dört yıl önce sana tecavüz etmeye kalktığı gibi."

7. BÖLÜM

Armağan, hayatında ilk kez tepki veremeyecek kadar şoka girmiş, karşısındaki boş sandalyeye bakıyordu. Az önce Ender'in oturduğu sandalyenin boş olmasının tek sebebiyse Ertuğrul'du. Yaşadığı şaşkınlıktan kurtulmayı başarıp Ender'in boğazına yapıştığı gibi onu yere sermiş ve yüzüne yumruklarını indirmeye başlamıştı.

"Ne dedin lan sen! Şerefsiz!"

Göz bebekleri zift gibi kapkara olmuştu ve sesi her zamankinden daha soğuk ve acımasız çıkıyordu. Ender, aniden gelen darbelerin şaşkınlığıyla neye uğradığını bilemez hâlde yere serilmiş, kapının önündeki adamlarıysa çoktan Ertuğrul'un adamlarına saldırmıştı. Mekânın önü de içi gibi cehenneme döndüğü sırada, "Yeter!" diye bağırarak Armağan'ın kendinden emin sesi ve masaya indirdiği darbe herkesi durdurdu.

"Yeter Ertuğrul! Ver şunu köpeklerine de suratını toplasınlar!"

Ertuğrul, Ender'in üstünden kalkıp tedirgin ve ne yapacağını bilemez hâlde Armağan'a döndü. Genç kız, gözlerini boğaz manzarasına çevirmiş, denizin üstüne düşen

ay ışığının oluşturduğu yakamozu seyrediyordu. Ertuğrul, az önce Ender'in oturduğu sandalyeyi çekip karşısına geçti ve sessizce onun konuşmasını bekledi. Dışarıda süren arbedenin sesleri meyhanenin içine ulaşmaya devam ederken, dakikalar akıp gitmiş ancak Armağan hiç konuşmamıştı.

"Eminim ki sormak istediğin birçok soru var. Dakikalardır yüzüme bakıp beni anlamaya çalışmak yerine neden onları sormuyorsun? Emin ol, böylesi daha kolay olur." Ertuğrul, donuk ve gayet anlaşılır bir dille söylenen bu cümlelerle silkinip kendine gelmeye çalıştı.

"Doğru! Sana sormak istediğim çok soru var ama... Sen cevaplamak istemedikten sonra onları sormamın bir anlamı yok," dediği anda gözleri birbirini buldu ve düşüncelerini anlamaya, ölüp tartmaya başladılar.

"O zaman ben, hem soruları sorayım hem de cevapları vereyim," dediye de bir süre sessizleşip düşüncelere daldı. Sanki söze nereden başlaması gerektiğini düşünür gibi bir hâli vardı ve onun bu hâli Ertuğrul'un canını yakıyordu. Armağan, karşısında oturan adamın neler hissettiğinden çok, kendi iç dünyasındaki savaşı kazanmaya çalışırken, Ertuğrul'un hüzün ve öfkeyi barındıran bakışlarından bihaberdi.

"Eminim ki ilk sorun, 'Neden sessiz kalıyorsun?' olacaktır." Ertuğrul başını hafifçe sallarken, Armağan onun kasılıp kalan çenesini ve sert mimiklerini ilk kez fark etti. Gördüğü şey öfke değildi. Acıma, kınama ya da benzeri duygular da değildi.

Ertuğrul, onun ifadesinden bir şeyler çıkarmaya çalışırken, "Neden? Bunu kendine neden yapıyorsun Armağan? G  l s n, zekisin, tanınmış birisin, varlıklısın. Senin gibi yaşanmışlığı olan milyonlarca kadına yol g sterebileceğin hâlde, neden kaçıyor, saklanıyor ve bunu

EFANE

tek başına omuzlamaya devam ediyorsun? İstesen, o adamı tek sözünle mahvedersin. Bunu, seni şu kısacık zamanda tanıyan ben bile biliyorum,” dedi.

Armağan, yavaşça arkasına yaslanırken önünde duran kadehteki rakıdan koca bir yudum aldı.

“Ablam... O bunu nasıl kaldıracak? Onun hiçbir şeyden haberi yok, deli divane âşık. Mutlu... Yani mutlu bir evliliği var sanıyor. Ben ona bunları anlattığımda bana inanır mı sanıyorsun?”

Ertuğrul öfkeli birkaç nefes aldı ve aniden masanın üstünden ona doğru eğildi.

“Ablana hiçbir şey anlatmamışsın ki güzelim. Ne tepki vereceğini nereden biliyorsun? Sen şu an ablanın yalan bir evlilikte, mutluymuş gibi yaşamasına sebep oluyorsun Armi... Aldatıldığını bilmesi lazım. Eminim ki o adamın daha ne manyaklıkları vardır. Sen ablanı korumaya çalışıyorsun ama yanlış yapıyorsun, onu ateşin içine atıyorsun! Bu herif hastalıklı bir sapık... Sana her cuma kırmızı güller gönderip taciz mesajları atıyor ve sen o manyakla ablanın aynı evi, hayatı paylaşmasına göz yumuyorsun! Senin aklın başında mı? Sen, benim tanıdığım o güçlü kadın mısın? Gerçekten karşımdaki sen misin Armağan Karcan?”

Armağan yaşlarla dolan gözlerini kaçırıp, yeniden denize bakmaya başlarken aklına ilk gelen şeyi söyleyerek kendine nefes alacak boşluk açmaya çalıştı.

“Mesajı gördün değil mi?”

Ertuğrul, usulca başını salladığı esnada masanın üzerinden Armağan’a uzandı ve kadehi kavrayan küçük elini tuttu. Kızın gözleri, beklenmeyen bu dokunuşla kendisine dönerken, “Amacım hayatını irdelemek değildi. Sadece... Sabahın köründe atılan mesajın, ondan geldiğini görünce önemli olabileceğini düşündüm. Eğer öyle olsaydı seni

uyandırıp haber verecektim ama... Gördüklerim aklımın ucundan bile geçmemişti. Üzgünüm," dedi.

"Neden üzgünsün Ertuğrul?"

Ertuğrul bir anlığına mesajı ilk okuduğunda aklından geçenleri düşünürken, gözlerini sıkıntıyla kapattı. Bu yaptığıysa Armağan'ın beklediği cevabın ta kendisiydi. Ellerini ayırıp acıyı tarif eden bir tebessümle ona bakar-ken, "Şüphe ettin değil mi? Bir an bile olsa, 'Acaba ablası-
nın kocasıyla ilişkisi mi var?' diye sorguladın," dediğin-
de Ertuğrul gözlerini açıp ona bakarken başını salladı.

"İşte konuşmamamın bir diğer sebebi bu! Çünkü her-kes şunu diyecek: Dişi köpek kuyruk sallamazsa, erkek köpek ardına düşmez."

Anlık bir sessizlik aralarına girip soğuk bir duvar mi-sali örülürken, Armağan kadehte kalan rakının hepsini içip kadehi masaya vurduktan sonra ayağa kalktı.

"Ben bu zamana kadar birçok acıya göğüs gerdim ama bunu kaldıramam. İnsanların bana bu gözle bakma-sını, beni yaftalamasını ve arkamdan konuşmasını sineye çekip önüme bakamam," derken deri ceketini giymiş ve çıkışa ilerleyecek olmuştuk ki durdu. Yeniden Ertuğrul'a dönüp yüzüne milim mesafe kalacak şekilde yaklaştı. El-leriyle masadan destek alıyor ve ona gittikçe daha yakın oluyordu.

"Kadın, her toplumun günahkârıdır Ertuğrul! Kadın kuyruk sallar, kadın günaha davet eder, kadın güler, kadın mini etek giyer... Kadın öyle, kadın böyle... Ama ne yazık ki en yıkıcı darbeyi erkeğin vurduğundan hiç bahsedilmez. Bu sözleri toplu bir yerde söylesem femi-nist diyenler çok olur. Aslında bunun feministlikle ala-kası olduğunu düşünmüyorum. Bunun insanlıkla, insan olabilmekle alakalı olduğunu düşündüğüm için her doğ-ru söyleyene feminist denmesine sinir oluyorum. Bunlar

EFANE

doğrular ve bu doğruları görmek istemeyen çok insan var. Belki de birçoğu kadın!” deyip bu sefer gerçekten meyhanenin çıkışına ilerlemeye başlamıştı.

“Katıldığın bir söyleşi de, ‘Kadın güçlüdür,’ diyor-
dun. Sen, bir kadın olarak içindeki gücü böyle mi kul-
lanıyorsun Armağan?” sorusuyla duraksayıp sert bir te-
bessümle ona döndü.

“O sözlerin devamını dinlemedin sanırım. Aynen
şöyle diyorum: Ama ne yazık ki, kadın kadının en bü-
yük düşmanıdır. Bizler, en ağır darbeyi birbirimize
vururuz. ‘Eee giymeseymiş, o da o saatte dışarıya çık-
masaymış, kız başına eğlenmeye gitmeseymiş,’ diyen-
lerin içindeki kadın sayısı o kadar fazla ki inanamazsın.
Bunu biliyor muydun? Bir resepsiyona, açılışa, davete
git ve kadınların birbirine bakışlarını izle. Gıybet, çeke-
memelik, eleştiri, yerme... Ne ararsan bulursun. Bunu
neden yapıyorlar bilmiyorum ama çok üzülüyorum,”
dediği sırada yanına gelen Ertuğrul, yüzüne düşen kızıl
bir bukleyi usulca tutup kulağının arkasına sakladı. Bu
ufacık dokunuşla bile irkildiğini gören Ertuğrul’un tüm
bedeni gerilmişti.

Tedirginlikle, “Korkuyor musun?” diye sorarken sesi-
nin titremesine engel olamadı. Armağan, onun ne demek
istediğini anlamaya çalışır gibi dikkatle bakarken Ertuğ-
rul bir daha sordu.

“Ablanın gerçekleri duymasından korkuyor musun?”

Aniden ve gayet açık bir şekilde gelen bu soruyla,
saklamaya çalıştığı asıl gerçekliğiyle yüzleşmek zorunda
kalmıştı. Zorla yutkunup dolu dolu olan gözlerini ona
çevirdiği an, Ertuğrul dişlerini sıkarak kendine hâkim
olmaya çalıştı. Dokunsalar çocuk gibi ağlayacağını hisse-
diyordu ama aslında tek yapmak istediği, Armağan’a sıkı
sıkı sarılmaktan başka bir şey değildi.

"Evet... Korkuyorum. Ablamın bana kinle, öfkeyle, kırgınlıkla belki de nefretle bakabilme ihtimalinden..." Susup derin bir nefes aldı.

"Ama en çok, bana inanmamasından korkuyorum ve bununla yüzleşmeye hazır değilim Ertuğrul. Korkularıyla yüzleşmeye hazır değilim. Senin bile yaşadıklarını öğrenmiş olman bu kadar ağır geliyorsa... Ablamın ve ailemin öğrenmesi... Herkesin öğrenmesi, sanırım benim sonum olur!" dediği gibi hızla meyhaneden çıkıp dışarıya park ettiği motoruna ilerledi. Kaskını takıp eldivenlerini giydikten sonra gözleri az ilerisinde duran adama takıldı. Ertuğrul, eline aldığı telefonun ekranına kısacık bir an bakıp aramayı cevapladığı sırada, kontağı çevirdi ve motorunu çalıştırdı. Tam hareket edecekken Ertuğrul'un kendisine yaklaşmasıyla duraksamış ve ona dikkatle bakmıştı.

"Ender Bey rahatsızlandığı için Dubai'deki toplantı iki hafta sonraya ertelenmiş."

Armağan, sessiz ama düşünceli hâlde başını sallarken, "O iki manyak da bu şehirdeyken, evinde yalnız başına kalamazsın Armağan!" diyen adama şaşkınlıkla baktı.

"Çok kibarsın ama sağ ol!" deyip aniden gaza basmasıyla sessizliğin kol gezdiği sokakta yükselen motor sesi her yeri sardı ve hızla gecenin karanlığında kaybolmaya başladı. Ertuğrul'sa onun bu bitmeyen inadına içinden küfürler ediyordu.

"Gâvur inadı var kızım sende! Gâvur!"

"Yapma... Yapma... Yardım edin!" Armağan, gördüğü kâbusun etkisiyle yatağında sıçrayıp debelenirken baş ucuna gelen Ertuğrul, yavaşça saçlarını okşamaya

EFANE

başlamıştı. Genç adamın gözlerinde öfke ve çaresizliğin izleriilmekilmek dokunurken titrek bir nefes alıp, "Armağan..." diye fısıldadı ama Armağan onu duymadı. Meyhaneden ayrıldıktan sonra içi rahat etmemiş ve onun evine gelip içeri girmeyi başarmıştı.

"Armağan, uyan güzelim, kâbus görüyorsun! Aç gözlerini."

Sakin. naif ve avuturcasına çıkan sesle gözlerini aralayan Armağan, yanındaki karartının kim olduğunu idrak edemeyip yatağından fırladığı esnada istemsiz olarak çılgık atmıştı. Ertuğrul, ondan biraz uzaklaşıp ellerini havaya kaldırırken, "Benim, Ertuğrul! Sakin ol güzelim. Sadece kâbus gördün," demeyi zor da olsa başardı. Genç kızsaa ardı ardına aldığı derin soluklarla sakinleşmeye çalışırken, anlamsızca ona bakıyordu. Kafasında bir sürü soru vardı ve hangisini önce soracağını bilemiyordu.

"Senin burada ne işin var? Evime nasıl girdin?"

"Pek zor olmadığından emin olabilirsiniz. Burada yalnız kalman güvenli değil, inat etmeyi bırak ve bir süreliğine yanıma gel."

Armağan, onu anlamaya çalışarak dikkatle yüzüne bakarken, "Sen, beni niye bu kadar düşünüyorsun Ertuğrul? Ben senin neyinim ki, benim için bunca çaba harcıyorsun?" diye sorduğunda Ertuğrul sadece sessiz kalmayı tercih etti. Kızın terden ıslanan alnına ve saç diplerine baktıktan sonra gözlerinin odağı değişti, kuruyan dudaklarında takılı kaldı. Yatağın kenarında duran komodinin üstündeki bardağa uzanıp Armağan'a uzatırken, "İç!" demekle yetinmişti.

Armağan, boğazındaki kuruluğun verdiği acıdan kurtulmak için birkaç yudum su içerken gözlerini bir an bile Ertuğrul'dan ayırmamıştı.

"Neden evime girdin? Neden yatak odamdasın?" Ertuğrul'un aniden soğuyan bakışlarının altında her geçen saniye biraz daha küçülüp ufacık olduğunu hissederken, aniden yataktan çıktı ve onun başında dikilmeye başladı.

"Sana bir soru sordum!"

"Duydum... Ayrıca bir değil, iki soru sordun ve ben ikisine de cevap vermedim. Ben bu eve, bu kadar rahat girdiysem, o iki psikopat da aynısını yapabilir. Bunu neden anlamak istemiyorsun?"

Armağan derin bir soluk alıp öfkeyle ayağını yere vurdu. Ters ters Ertuğrul'a bakarken, "Bu seni neden bu kadar ilgilendiriyor Ertuğrul?" diye yeniden sordu. Sorusunu yinelenmesiyle ayağa kalkan adamın gölgesinde kaybolurken nefesi de sesi de kesilivermişti. Ancak ondan makul, mantıklı ve ikna edici cevaplar duymak istiyordu ve bu isteğinden vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

"Çünkü güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Çünkü iyi ve sağlıklı olduğunu bilmem gerek! Güvende olman gerek. Sen burada tek başınayken, ben evimde oturamam!"

Sözlerini öfkeli bağırışıyla noktaladığı gibi kızını belinden kavradı ve kendine çekti. Armağan, tanıştıkları ilk gece olduğu gibi Ertuğrul'a tutunarak dengesini sağlamaya çalışırken ayakları da yerden kesilmişti.

"Çabaladığımı görmek bu kadar mı zor Armi?" Fısıltıyla sorduğu bu sorudan çok, birbirlerine değen soluklarının yarattığı atmosferi düşünüyor ve bu sebepten konuşmaya odaklanamıyorlardı.

"Tanıştığın ve iş yaptığın Armağan Karcan için mi, yoksa canı yanmış Armağan için mi çabalıyorsun? Hangisi için ve neden çabalıyorsun? Bana bu sorunun cevabını verebilir misin?"

EFSENE

Ertuğrul, onun bu sorusuna gülerken, gözlerine uzun uzun baktı. Masmavi gözleri odanın içini aydınlatan loş ışık yüzünden kopkoyu görünüyor, dudakları sık aldığı nefesler yüzünden aralanıp duruyor, göğsü durmaksızın inip kalkıyordu. Kendi bedenine oranla küçücük kalan bedene sokulup yeniden tebessüm ederken vereceği cevabı düşünüyordu.

“İş yaptığım Armağan çok asi, dikbaşı, söz dinlemeyen, inatçı kadının teki. Onun için çabalamadan önce kalbi kırık olan küçük kız çocuğu için çabalamam gerekiyor. Belki onun kalbine dokunmayı başarırsam bana inanır ve inatçı olan Armağan’a giden yolları gösterir.” Böylesine naif ve yüreğe dokunan bir cevabı hiç beklemeyen Armağan, zorla yutkunup nefes alırken Ertuğrul yeniden konuştu.

“Şimdi giyin, yanına yedek kıyafetler al ve aşağıya gel! Seni bekliyorum.” Hiçbir cevap hakkı tanımadan, onu usulca yere bırakıp odadan çıkmak için kapıya ilerlemiş ancak dışarı çıkmamıştı.

“Eğer zorluk çıkartırsan, seni sırtımda götürürüm. Yapabileceğimden şüphelen olmadığını var sayıyorum Maviş. Beş dakikan var!” deyip gözden kayboldu. Onun odadan çıkmasıyla hızlıca hazırlanan Armağan evinin içerisinde korkuyla, ürkek ürkek yürürken ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Ana kapıya gelip titrek bir nefes aldıktan sonra, “Burası benim evim. Güvende olmam gereken yer ama...” deyip ürpermiş ve istemsizce titremişti. Armağan’ın hâlini gördükçe içi parçalanan Ertuğrul, kolunu onun omzuna dolayıp alnına belli belirsiz bir öpücük kondurdu.

“Geçecek. Her şey bitecek ve huzur içerisinde yaşamaya devam edeceksin. O gün gelene kadar da benimle yaşayacaksın. Anlaştık mı?”

Birbirlerine uzun uzun baktık sonra başını sallayıp evinden çıkan kız, "Misafirliğimin kısa sürmesini diliyorum," dediğinde Ertuğrul kıs kıs gülmüştü.

Eşyaları araca yerleştirip yola çıkarlarken kendilerini izleyen haberci kuşlardan bihaberlerdi. O kuşlar çoktan Ender'in kulağına gördüklerini fısıldamış ve Ender savaşın ilk hamlesini yapmak için harekete geçmişti.

Daha önce bir kez misafir olduğu eve yine aynı tedirginlikle giren Armağan, karşısında Ayşe'yi gördüğü an ne diyeceğini, ne yapacağını, bu duruma nasıl bir açıklama getireceğini şaşırıp kem küm etse de Ayşe gayet rahat bir tavırla onu eve buyur etmişti.

"Hoş geldin güzel kızım."

"Hoş buldum Ayşe Hanım. Gece gece sizi rahatsız edip uğraştırdım. Kusuruma bakmayın," dediğinde Ertuğrul onun bu kibarlığına tebessüm ederken Ayşe'ye bakıp gülmüştü çünkü Ayşe'nin gözlerinde binbir türlü ışıltı parlıyordu. Annesi gibi olan bu kadının gözlerindeki ışıltının sebebini anlamak güç değildi. Art arda günlerde aynı kız, bu eve ikinci kez geliyordu. Bu bir ilkti. Sabretmek, sakın kalmak, dinlemek, öfkelenmemek, özür dilemek, pişman olmak gibi konularda ilkleri yaşattığı gibi bunda da bir ilki yaşıtıyordu ama haberi yoktu.

"Güzel kızım, ne zahmeti, geç, geç lütfen. Çocuklar karnınız aç mı? Size bir şeyler hazırlayayım mı?" diye sorduğunda Ertuğrul, Armağan'a dönüp sorar gibi göz kırpmıştı.

"Hayır, teşekkür ederim, ben aç değilim."

Armağan'ın cevabından memnun olmayan Ayşe yine de başını sallayıp, "Odanı hazırladım, istediğin zaman uyuyabilirsin," dediğinde Armağan mahcup bir gülümsemeyle ona bakarken omuzlarını sıkı sıkı saran elleri hissedip başını arkaya çevirdi ve Ertuğrul'la göz göze geldi.

EFSENE

“Sağ ol Ayşe Sultan. Sen lütfen dinlen, ben küçük hanıma göz kulak olurum,” deyip Armağan’ı usulca mutfağa doğru yönlendirdiği sırada Ayşe’nin kocaman gülüşüne bakıp kahkaha atmamak için kendine hâkim olmaya çalışmıştı.

“Kahve yapayım mı?” Omuzlarını tutmayı sürdürüp, peşi sıra gelen Ertuğrul’un bu teklifine başını sallayarak yanıt verdikten sonra yavaşça ondan ayrıldı ve mutfak adasının çevresine sıralanmış yüksek taburelerden birine oturdu. Sessizce kahveleri hazırlayan Ertuğrul, mutfağın cam kapısını sonuna kadar açıp bahçeye çıkarken Armağan da onu takip etmişti. Koltuklara oturup sanki saatler önce yaşanan hiçbir şey yaşanmamış gibi havadan sudan muhabbet etmeye çalışırlarken çalmaya başlayan telefonun sesini duyup sustular. Armağan, cam sehpanın üstünde duran telefonunu eline alıp ekrana kısa bir an baktı ve aramayı cevapladı.

“Abiciğim, hayır olsun. Sen gecenin bu saatinde aramazsın.”

“Abiciğim, şirketinin adının geçtiği haberlerden haberin yok sanırım. İnternete gir ve son dakika haberlerine bak. Beni tekrar ara,” diyerek telefonun kapanmasıyla gözlerini Ertuğrul’a çevirdiğinde yüreğinde kocaman bir korku belirmişti.

Ertuğrul, “Ne oldu?” derken oturduğu koltuktan kalkıp kahve fincanını sehpaye bıraktı ve Armağan’ın yanına oturdu.

Kızın yüzünü kavrayıp, “Bembeyaz oldun Armağan. Ne oldu, abin ne diyor?” diye sorarken endişelendiği açıkça belli oluyordu.

“Abim internete girmemi ve şirketimle ilgili çıkan haberleri okumamı istedi.”

“Ne haberi?”

Derin ve titrek bir soluk alıp gözlerini kapatırken a lamamak için kendini zor tutuyordu.

"Bilmiyorum," demesiyle Ertuğrul'un telefonuna uzanıp eline alması ve internete girmesi aynı anda olmuştu. Haber sitelerinden herhangi birine girip ilk olarak karşısına çıkan haberi gördüğünde dudaklarının arasından hatırı sayılır bir küfür çıktı.

" erefsiz köpek!  irketinin batma riskiyle karşı karşıya olduğunu, bu yüzden de tüm yatırımlarını durdurdu unu, diğer yatırımcılarından hatta çalışanlarından bunu saklad  nı söylemiş. Adama tonla dayak attım, adamın yaptığı şeye bak! Allah'ın cezası," dediği anda Armağan ne yapaca  nı bilemeyerek Ertuğrul'a bakarken ba ının dönmeye ba lad  nı fark etmişti. Günlerdir ya ad   sarsıcı olayların acısını çıkarmak ister gibi yükselen şekerinin bedeninde yaratt   değişimi hissederek, "Ertuğrul, çantamı getirir misin?" dedi.

Konuşması, bakışları hatta duruşu bile de i mi , Ertuğrul ise neden böyle olduğunu hemen anlamıştı. Hızlıca ayağa kalkıp eve girdi, askıda asılı olan kol çantasını alarak yeniden Armağan'ın yanına geldi ve oturdu.

"İlaç kullanman gerekiyor mu?"

" antanın içinde dikdörtgen bir kutu var. Onu verebilir misin?" Ertuğrul hiç vakit kaybetmeden çantanın içine göz attıktan sonra dikdörtgen, tahminine göre daha büyük olan kutuyu bulup çıkardı ve ona uzattı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıp kutunun  engelemsi kilidini açtı, içerisinden  eker ölçüm cihazını çıkartıp yanına koydu. Ambalajın içine yerleştirilmiş k  k i nelerden birini alıp onu da kenara koyduktan sonra ölçüm yapmasını sağlayacak iki tane k  c k çubuk daha çıkardı. Cihazın açma tuşuna basıp  n hazırl  nı

yaptıktan sonra sol elinin orta parmağını yine kutudan çıkardığı alkollü bir mendille sildi.

“Kan görmekle ilgili bir sıkıntın yoktur diye düşünüyorum,” deyip alay eder gibi gülerken az evvel sildiği yere kan toplanabilmesi için parmak ucunu bir süre masaj yapar gibi sıktı ve iğneyi batırıp çekti. Parmağının ucunda beliren küçücük kana bakıp aynı onun gibi gülen Ertuğrul ise, “Senin etin ne, budun ne? Çıksa çıksa ancak bu kadar kan çıkar. Onun için de kalkmış, kan görmekte sıkıntı çekmiyorsundur herhâlde diye laf sokuyorsun,” dediği anda Armağan bozulan sinirlerine daha fazla dayanamayıp kahkaha atmıştı.

Parmağının ucunda beliren ilk kanı kuru bir peçeteyle silip parmak ucunu yeniden sıktı ve dışarı akan kanı ölçüm yapacak olan çubuğa aktardı. Çubuğu cihaza yerleştirip ölçümün gerçekleşmesini beklerken parmağına kısa süre tampon yapmış, sağ eliyle de tıbbi atıkları hızlıca toplamıştı. Cihaz saniyeler içerisinde kan değerini ekrana yansıttığında yüzü iyice asıldı çünkü bu değer yüksekti. Normal olması gerekenin çok üstündeydi.

“Bu iyi değil, değil mi? Bu çok yüksek. Doğru biliyorum değil mi?”

“Doğru biliyorsun, bu iyi değil ama önlem alınabilir. Bana su getirir misin?”

“Tabii ki...” deyip yine mutfağa girmiş ve elinde kocaman bir bardağa doldurduğu suyla dışarı çıkmıştı.

“Öncelikle sakın olmalıyım, bol bol su içmeli, tuvalete gitmeliyim. Zaten şekerim yükseldiği için su ve tuvalet kısmı kendiliğinden olacaktır,” derken kendi kendine güldü ve Ertuğrul’un endişeli yüzüne bakıp gözleriyle yanına oturmasını işaret etti. Hiç itirazsız, sessizce koltuğa oturan Ertuğrul, hâlâ endişeli bir hâlde cihazın ekranına bakmayı sürdürürnce, Armağan tuşa basıp cihazı kapattı.

Aslıhan Güngör

"İyiyim, eğer baş edemeyecek olursam söylerim. Doktora gitmeme şu an için gerek yok çünkü şekerim yükseldiğinde hangi dozda insülin kullanmam gerektiğini biliyorum. Bunu yıllardır yaşıyor, doktorumun dediklerini çoğu zaman harfi harfine uyguluyorum. Tamam mı? Lütfen sakın ol. Senin beni sakinleştirmen gerekirken geldiğimiz duruma bak," demesiyle onu kendine çekip dudaklarını alına bastırdı.

"Aklımı aldın. Aklımı..." Fısıltıyla söylediği bu sözlerle ürperirken ona sıkıca sarılmış ve sırtını sıvazlamaya başlamıştı.

"İyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Şirketin maddi durumu ne kadar zorda?"

Ertuğrul'un sorusuyla aklına üşüşen haberleri yok saymaya çalışsa da başaramazdı çünkü gerçeklerden kaçılmazdı. Elbet dönüp gelir ve kendisini bulurdu.

"Eğer seninle yaptığımız iş bekleneni karşılamaz, Ender'in yerine aynı güce sahip yatırımcı bulamazsam..." Batarım diyememişti. Yıllarca aldığı eğitimler, yaklaşık yedi yıllık emeği hiçbir fikre sahip olmadığı bir savaşın ortasında kaldığı için paramparça oluyor, bu durum onu tahmin edilenden ya da görülenden daha fazla üzüyordu.

"Tamam, sıkıntı yapmayı bırak. Haberi siktir et. O piç kuruları yüzünden bir kez daha hasta olmayacaksın. Duydun mu?" derken geri çekilip gözlerini buluşturmuştu.

"Duydun mu Armağan Hanım? Yatırımcı aramayı bırak çünkü şirketinin yeni yatırımcısı benim."

Armağan şok olmuş hâlde yüzüne bakıp kalırken gülmeye başlamıştı ki telefon yeniden çaldı.

"Abim arıyor," deyip aramayı cevaplarken sesinin normal çıkmasını sağlamak için boğazını temizledi.

"Abiciğim?"

EFSENE

“Şekerin yükseldi değil mi? Ondan arama yapmadın. Kaç çıktı? Şekerin kaç çıktı?” diye endişe dolu bağırlarını duyan Ertuğrul, ona hak veriyordu. Kendisi, onun yerinde olsa daha kötü bir hâle gelirdi. Buna emindi.

“Evet, şekerim yükseldi ama iyiyim. Gerçekten iyiyim. Biraz rahatlar mısınız?”

“Evde misin? Yalnız mısın abiciğim? Yanında biri var mı?” Abisinin sorusuyla derin bir nefes alıp Ertuğrul’a baktı ve “Yanımda olduğunu söyle,” demesiyle, abisini rahatlatacağını umarak gerçeği söyledi.

“Evde değilim. Ertuğrul’un yanındayım. Sakin olun lütfen.”

Telefonun ucundan yükselen, “Ohh!” seslerini duyup kendisi de derin bir nefes almıştı. Annesi, babası ve abileri kısa bir an aralarında konuşup yeniden Armağan’a bir şeyler söyleyecek olduklarında Ertuğrul usulca telefonu eline alıp hoparlörü açtı.

“Murat merhaba, ben Ertuğrul.” Abisinin adını hiç tereddütsüz söylemesiyle afallayan Armağan, şaşırıp kalmış ona bakıyordu. Hâlbuki abisinin adını hiç söylememişti ya da daha önce ailesinden hiç bahsetmemişti.

“Merhaba Ertuğrul, nasılsın? Armağan gerçekten iyi mi?”

“Korkulacak bir şey yok. Şekeri biraz yükselmiş ama iyi görünüyor.”

“Bir şey olursa hemen haberdar et. Ablası ve eniştesi şu an İstanbul’dalar,” demesiyle oturduğu yerde sıçrayıveren kıza bakıp onu kendine çekti ve göğsüne yatırdı.

“Şşş...” diye mırıldanıp yeniden telefon görüşmesine odaklandığı sırada Murat’ın, “Bu haberler doğru mu?” diye sordüğünü duymuştu.

“Doğru. Şerefsiz yine şerefsizliğini yaptı.”

"Adi köpek!" diyen abisinin sözleriyle doğrulup ekrana boş gözlerle bakarken öfkelenildiğini hissetti ama tepkisi beklenmedik oldu. Kocaman bir kahkaha atıp, "Siz bu adamın böyle biri olduğunu biliyor muydunuz?" diye bağıra bağıra sormasıyla Murat sessizleşmiş, araya diğer abisi Arda girmişti.

"Biliyorduk, yani geç öğrendik ama sana söyleseydik inanmazdın. Biz de gerçek yüzünü kendin görene kadar beklemeyi tercih ettik."

"İyi bok yediniz. Eğer az evvel Ertuğrul, Ender'in yerine yatırımcı olacağını söylemeseydi şirketim muhtemelen batacaktı," diye yeniden bağırırsa da karşıdan cevap hiç gecikmeden geldi.

"Batmayacaktın çünkü Karcan Holding üç yıldır herhangi bir aksilikte kullanman için bütçe ayırıyor. Ayrıca Ertuğrul Bey'e teşekkür edip yatırımcı olma teklifini geri çevirebilirsin çünkü kardeşimizin markası olan Armi Karcan'a ana sponsor olmaktan gurur duyuyoruz," dediği anda Armağan'ın gözünden yaşlar dökülüyormuştu.

"O inatçı burnunu düşürüp bize olanları anlatmamasını ve kendini hasta etmeni İstanbul'a geldiğimizde konuşacağız küçük hanım!" Babasının kızgın ama bir o kadar da üzgün sesini duyup iç çekerken, o an sarılabileceği tek kişi olan Ertuğrul'un boynuna atıldı. Ertuğrul, boştaki eliyle onu sıkıca sarıp mutluluğuna gülümserken, "Her şey yoluna girecek. Sen yeter ki sakın ol ve kendine dikkat et," diye mırıldanıyordu.

Başını usulca sallayıp yaşadığı rahatlamayla derin derin soluklar alan Armağan tuvaletinin geldiğini hissedip bir anda ayaklanırken, "Ben tuvalete gidiyorum," demiş ve koşar adım eve girmişti. Arkasından bakıp telaşla merdivenleri çıkışını izlerken kıs kıs güldüğü sırada, Murat ve Arda'yla olanlar hakkında konuşmaya baş-

lamış, Ender'in ortaklığı bozmasının sebebinin kendisi olduğunu üzümlere dile getirmişti ama bu sebebi onlar zaten biliyorlardı.

"Ertuğrul, kendine de kardeşime de dikkat et," diye mırıldanan Murat'ın rahat konuşamama sebebi az ileride oturan ve onu izleyen annesiyle babasıydı.

"Annem ve babam iş dünyasına uzak insanlar. Daha önce Ender'le yaşadıklarını hatta seni bile bilmiyorlar ama ben biliyorum. Anlatabiliyor muyum?"

Bir abi olarak onun bu sözlerine, tutum ve yaklaşımına hak vererek başını sallamış, ardından, "Anlıyorum. İstanbul'a geldiğinde yüz yüze konuşuruz. Bu arada kardeşlerin arasında sadece Arda'yı biliyordum. Aylin ve Armağan'dan hiç haberim yoktu. Hatta soyadınızı bile benzerlik sanmışım. Neden kız kardeşinin benimle çalışmak istediğini söylemedin?" diye sorduğunda Murat gülmeye başlamıştı.

"Ne bileyim oğlum, ben biliyorsunuz sanıyordum. Arda ile Aylin ikiz. Armağan ise evin en küçüğü."

"Adı ondan mı Armağan?"

Ertuğrul'un sorusunu sormasıyla Murat'ın yüzünde şüpheli ve merak dolu bir ifade belirmiş, bunuysa sadece Arda fark etmişti.

"Evet, adı o yüzden Armağan ve bize Armağan olan kızımızı bilmediği bir savaşın ortasında bırakma. Bunu sakın yapma Ertuğrul. Külahları değişiriz."

"O savaş ben ve Ender köpeği arasında. Armağan bu hengâmenin içinden sağ salım çıktı. Ender'le tüm ilişkisini kesti. İçiniz rahat olsun," dedikten sonra vedalaşıp telefonu kapatmış, Armağan da bu sırada yeniden yanına gelmişti.

"Sakinleştiler mi?"

"Evet. Şu an gayet iyiler."

Armağan derin bir soluk alıp koltuğa oturdu, bir süre sessizce ona baktı.

"Abilerini nereden tanıyorsun? Birlikte iş falan mı yaptınız? Samimi gibiydiniz."

Armağan'ın sorusuna gülümseyip saatini kontrol eden Ertuğrul ayaklandı ve sehpanın üstünde duran şeker ölçüm cihazının olduğu kutuyu alarak içeriye işaret etti.

"Saat çok geç oldu. Artık uyumalısın, sohbetimize başka zaman devam ederiz."

Eve girmek istemeyip suratını asan Armağan, küçük bir çocuk gibi az ilerideki ağaçlara bağlanmış olan kocaman yataktan yapılma salıncağı göstererek, "Uyurum ama içeride değil, orada!" dediğinde, gösterdiği yere bakıp salıncağı gören Ertuğrul, o anda kahkaha atmıştı.

"Tamam, uyu da nerede uyursan uyu. Hadi, üstünü değiştir ve gel."

Armağan hızla eve girip yanında getirdiği geceliklerden birini giydikten sonra aynı hızla bahçeye indi. Dizlerinin üstünde biten, bol bir kesime sahip mavi geceliğinin etekleri attığı her adımda uçuşuyor, parmak arası terliklerindense "şap" sesi geliyordu. Bahçeye adım atmasıyla ona dönen ve tebessüm eden Ertuğrul yeniden ayaklandı.

"Hadi bakalım, önce ilacını kullan ardından da doğru yatağa," deyip ona dikkatle bakarken tıpkı küçük bir kız çocuğunu andırdığını fark ederek daha da gülümsedi. Kıvr kıvr saçları kabarmış, yüzünü çepeçevre sarmış, göz bebekleri uykusuzluktan küçülmüştü. Üstündeki geceliğiyle şu an oluşturduğu görüntü, bugüne kadar tanıdığı Armağan Hanım'la hiç benzeşmiyordu. Dikbaşı, inatçı, sivri dilli, alımlı, bakımlı, şık giyinen ve oldukça çekici kadının yerini bu kız çocuğu almış gibiydi.

“Yürü bakalım, salıncakta uyumak isteyen küçük kız. Orada uyuduğumu hayal edemiyordun ama...” Sözleriyle bir gece önceki ufak çaplı tartışmaya taş attığında Armağan homurdanmaya başlamıştı.

“Laf soka Süpermen yapmışlar ama olmamış. Beğenmedim.” Omuzlarını sıkıca kavrayıp yine tam arkasında ilerleyen adamın kahkahasını duymasıyla istemsizce gülümsemiş, ardından kendisi de kahkaha atmıştı. İlacını kullanıp şekerini yeniden ölçtüklerinde, değer biraz düştüğünü fark eden Ertuğrul derin soluk alarak, “Doğru yatağa,” komutunu verdi. Yatağın bir tarafına Armağan, diğer tarafınaysa kendisi uzanıp pikeyi usulca kızın üstüne örttü ve dışarıda bıraktığı elini sıkıca sardı.

“Ben buradayım, korkacak bir şey yok. Yanındayım, tamam mı? Rahat rahat uyu, dinlen ve sabah dinç bir şekilde uyan. Kafana takacağın, endişe edeceğin bir mali sıkıntı da kalmadı. İyi uykular Maviş...” diye fısıldayıp yastığına dökülen kızıl buklelerden birine dokunurken Armağan’ın gözlerinin usul usul kapanışını izlemişti.

Armağan ise duyduğu sözlerden ziyade elini tutan elin hissettirdiği güvenle, yıllar sonra huzurlu bir uykuya dalıyor, gözleri kapanmadan önceyse Ertuğrul’a merak içerisinde bakıyordu. Bu adam kimdi? Bu adamın geçmişinde neler saklıydı? Hâlâ bilmiyordu ama artık öğrenmek istiyordu.

“Günaydın Ayşe Hanım, Ertuğrul gitti mi?” diye soran Armağan gözlerini ovuştura ovuştura mutfağın bahçe kapısından girerken fazlasıyla çocuksu ve tatlı görünüyordu. Onun bu hâline bakıp tıpkı bir anne şefkatiyle saçlarını okşayan Ayşe, uyumaktan şişmiş yüzünü de sevmeyi ihmal etmemişti.

"Günaydın güzel kızım. Ertuğrul çoktan uyandı, sabah koşunu yaptı ve kahvesini alıp çalışma odasına çıktı. Bugün işe gitmeyecekmiş."

"Aaa! Neden, bir şey mi olmuş?"

Şaşkınlık dolu bu soruyla imalı bir gülümsemeye bürünen Ayşe, "Belki gününü seninle geçirmek istiyordur," dediği anda Armağan dilini yutmuş gibi hissetti. Ne diyeceğini bilemeyip parmak arası terliklerine, kırmızı oje sürdüğü ayak tırnaklarına bakarken, ayak tırnaklarının ne kadar küçük olduğunu düşünüyordu. Aklından geçenlerin ne kadar saçma olduğunu fark edip toparlanmaya çalışırken, "Size yardım edebilir miyim?" diye sorarak Ayşe'nin odağını dağıtmaya niyetlenmişti ama onun gittiği bu yollardan Ayşe döneli çok olmuştu.

"Çok teşekkür ederim ama her şey hazır. Bence sen üst kata çıkıp elini yüzünü yıka, ardından da Ertuğrul'a kahvaltının hazır olduğunu haber ver. Birlikte kahvaltıya gelin ama çabuk olun. Yoksa yumurtalarınız soğur." Armağan'ın sırtını sıvazlar gibi yapıp mutfağın çıkışına doğru yönlendirdi ve merdivenleri çıkışını kocaman bir gülümsemeyle izledi.

"Sizi şapşallar. Hâlinizden haberiniz yok!" deyip işine dönerken kendi kendine şarkılar söylüyor, Armağan için özel olarak hazırladığı yiyecekleri yeniden kontrol ediyordu. Bu sırada Armağan lavaboya girip elini yüzünü yıkamış, kabaran saçlarını düzeltmeye çalışmış ama işe yaramadığını kabullenip söylene söylene odasından çıkmıştı. Önünde uzanan koridora ve kapılara bakarken o kapıların hangisinin çalışma odasına ait olduğunu bilmediğini fark edip merdivenin başına gitti.

"Ayşe Hanım, Ertuğrul'un odası hangisi?" diye seslendiği sırada onun sesini duyan Ertuğrul gülümseyerek

EFANE

başını kaldırıp odanın kapısının açılacağı ve göz göze gelecekleri anı beklemeye başlamıştı.

“Soldan üçüncü kapı!” Bu cevapla koridorda ilerlerken duvarlara asılmış olan kara kalem çizimlere dikkatle bakıyor, evin dekorasyonunu ve süs eşyalarını inceliyordu. Etrafında gördüğü her şeyi incelemeye o kadar odaklanmıştı ki soldan üçüncü kapıyı geçtiğini fark edip hızlıca geri döndü ve çalışma odasının kapısını usulca tıklatıp açtı.

Başını içeri uzatıp, “Günaydın, kahvaltı hazırmış. Ayşe Hanım bizi bekliyor,” derken sıcacık bakan koyu kahve gözlerin kendine has büyüleriyle sarmalanmış gibi hissetmişti.

“Günaydın,” deyip ayaklanan Ertuğrul, ağır adımlarla yanına gelip omuzlarına kolunu sararken, “Uyuyabil-din mi?” diye sormuş ve bu soru Armağan’ı yine kıpkırmızı etmişti.

“Uyudum, teşekkür ederim. Bütün gece uykusuz kalmana sebep oldum ama sen sabahın ilk ışıklarıyla uyanıp bir sürü şey yapmışsın. Sanırım uykuyla aran yok.”

Merdivenlerden inip mutfığa geçtiler ve masadaki yerlerine oturdular.

“Uykuyla aram olur ama tatildeysen. Yani tatil anlayışım gezmekten ziyade sağdan sola, soldan sağa dönerek yatmaktır. O da yılda birkaç gün olursa olur, olmazsa da problem etmem.”

Armağan bu sözlerle gözlerini devirip, “Biraz sıkıcı mısın?” diye sorduğu anda Ayşe kahkahayı basmıştı.

“İlahi güzel kızım. Bu sözleri, bu çocuğa söyleyecek birini ne gördüm ne de duydum. Zaten günün birinde el kadar bir kız gelip, Ertuğrul’a böyle böyle diyecek deseydi de inanmazdım.” Ayşe’nin el kadar benzetmesiyle kahkaha atan Ertuğrul, saniyeler önce ağzına attığı salatalığı yutmak

için kırk takla atmış ve hemen ardında bir kez daha gülmüştü.

"Gördün mü, bak herkes senin küçücük olduğunu düşünüyor."

"Ayşe Hanım, şu adamın ağzına laf veriyorsun ya ben sana ne diyeyim. Vallahi kırıldım."

"Aaa, öyle deme, üzülürüm. Zaten dün için çok üzgünüm. Sen de gülmeyi kes hergele!" deyip Ertuğrul'un koluna sağlam bir tokat indirmesiyle bu sefer kahkaha atan Armağan olmuştu.

"Bak işte ben de bu sahneye inanamazdım ama gözlerimle gördüm." Bir kez daha kahkaha atıp ilacını kullanmak için mutfaktan çıkmadan önce Ayşe'nin omzu sıkıca kavrayıp, "Size kırgın ya da kızgın değilim. İçiniz rahat olsun ve üzülmeyin. Dün verdiğiniz tepki çok normaldi," dedi.

"Gerçekten mi? Kırılmadın mı?" Ayşe'nin sorusuyla tebessüm ederken göz ucuyla Ertuğrul'a bakmış ve bir anda, "Kırılıp kızacak olsaydım sizden önce muhakkak biri o sırayı alırdı. Mesela Ertuğrul gibi!" deyip mutfaktan çıkıp gitti. Bahçede yaşanan kazanın izlerini yüzünde taşıdığı gibi yüreğinde de hâlâ taşıdığını anlayan Ertuğrul'un yüzü aniden düşmüş ve Ayşe bunu çok rahat fark etmişti.

"Ne oldu oğlum? Armağan kızım sana bakıp neden öyle dedi?"

Ertuğrul, elinde tuttuğu çatalı usulca masaya bıraktı. Ayşe'nin gözlerine gerçek bir pişmanlık ve hüznle baktıkça, "Armağan'ın alnındaki yarayı gördün mü?" diye sordu.

"Gördüm, hatta dün sordum ama sorumu geçiştirdi."

"O yara benim yüzümden oldu," demesiyle ağzı beş karış açılan Ayşe resmen şoka girmişti.

EFANE

“Nasıl? Nasıl senin yüzünden oldu?”

“Armağan’ın ortaklarından biri ve en büyüğü Ender’miş. Bunu duyunca onun da iş birlikçilerinden biri olduğunu sandım ve evine gittim. Armağan eve gelince de üstüne yürüdüm, bağırdım, öfke kustum. Benden uzaklaşmak için geri geri giderken arkasındaki merdiveni fark etmedi, ben fark edip uyarmaya çalıştım, elimi uzattım ama...”

“Düştü... Öyle mi?” Başını evet anlamında sallayıp o gecenin hatıralarıyla sıkışan kalbini ovuşturdu.

“Düştü. Elim tutmak yerine düşmeyi tercih etti. Bana borçlu kalmamak için düştü. Böyle olsun istemedim. Düşsün, yaralansın, canı yansın istemedim. Çok kızgındım, öfkelenmiştim. Elini tutmak istedim. Gerçekten istedim Ayşe Sultan. Ama...” Başını usulca önüne düşerken omuzları da düşmüştü.

“O lanetli gecenin izi, bir ömür Armağan’ın alnının üstünde ve saçlarının arasında kalacak. Ben de ona her baktığımda kendi hatalarım ve hatalarımın getirileriyle yüzleşeceğim. Öfkemin getirileriyle.”

“Ah be çocuğum, biraz sakın olsan ve karşındakine söz hakkı tanısan böyle olmayacak. Çok öfkelisin, fevrisin, kanın deli akıyor anlıyorum ama yazık değil mi be yavrum? Sana, o kızcağıza yazık değil mi? Bir ömür vicdanına açılan yara Armağan’ın yarasından büyük. O kızın ailesi bunu duysa, evlatlarının başına gelenleri bilse, ne kadar üzülürler. Ayrıca sana çok kızarlar. Tıpkı kendi ailen gibi!” Uslu bir çocuk misali oturuyor, Ayşe’nin söylediklerini dinlerken de suçunu düşünüyordu.

“Haklısın Ayşe Sultan. Çok haklısın,” dediği sırada çenesini kavrayan Ayşe, göz göze gelmelerini sağladı.

“Ben haklı olmak istemiyorum çocuk. Ben, senin değiştiğini, sakınleştini, ehlileştini ve her şeyi

düşünerek hareket ettiğini görmek istiyorum. Duydun mu?”

“Duydum. Dediklerini deneyeceğim.”

Mutfaktan içeri giren Armağan, onlara şüpheyle bakıp yerine geçtiğinde kahvaltı etmeye başlamış ve kahvaltı bitene kadar hiç konuşmamışlardı. Kahvaltı son bulup Ayşe'nin yaptığı kahvelerini alarak bahçeye çıktıklarında Armağan şirkete gidip çalışanlarına ve yatırımcılarına açıklama yapacağını söyledi. Ertuğrul, bu düşüncesini destekleyici sözler söyledikten sonra hazırlanıp yola çıktılar. Bu sırada asistanı Nur Hanım'sa yatırımcılara ve şirket çalışanlarının hepsine haber verip konferans salonunda gerçekleşecek toplantıya çağırmıştı. Birkaç saat içerisinde herkes toplandığında kürsüye çıkan Armağan, Ender Açıktan'la yollarını hukuki olarak ayırdıklarını, onun yerine Karcan Holding'in yatırımcı pozisyonuna geçtiğini, maddi olarak bir problem olmadığını, telaşlanmamalarını ve çıkan haberlerin asılsız olduğunu söylediğinde salondaki herkes derin bir nefes aldı. Onu en ön sıradan izleyen Ertuğrul'sa gencecik yaşında kocaman bir markayı yönetmeyi kenara koymuş, böylesi büyük bir krizi yönetebilmesine ayrıca hayran olmuştu. Kriz durumunda, yöneticilerin kriz yönetimi yapabilmesinin ne kadar önemli olduğunu çok iyi bilirdi. Tüm şirket çalışanları ve yatırımcıları gibi onu ayakta alkışlarken içinde kocaman bir gurur vardı. Armağan'ın dün gece yaşadıkları yenilir yutulur şeyler değildi. Meyhanede Ender'le olanlar, sır gibi sakladığı yaşanmışlıklarının Ertuğrul tarafından duyulması, evinde kâbus görerek uyanması ve evini bırakmak zorunda kalıp istemeye istemeye yabancı olduğu bir eve gitmesi, çıkan haberler, rahatsızlanması ve daha nice şey. Tüm bunlar olmamış gibi dimdik duruyor, kendisini alkışlayan insanları mahcubiyetle al-

EFANE

kışhyordu. Sahnenin yanındaki merdivenlere yöneldiği sırada Ertuğrul da merdivenlerin oraya yürümüş ve basamakların son bulduğu yerden ona elini uzatmıştı. İmalı bir gülüşle göz göze geldiklerinde, Armağan bu sefer kendisine uzanan eli sıkıca tuttu.

“Bir daha düşmek istemiyorum,” diye fısıldadı ve birkaç basamağı usulca indi. Ertuğrul’la dip dibe kalıp birbirlerine bakmayı sürdürdükleri esnada, “Bir daha düşmeyeceksin,” dediğini duyarak tebessüm etmişti.

Salonda yaptığı açıklama, yazılı hâle getirilip basın organlarına iletilirken, Armağan’la Ertuğrul evine dönüp basın haberlerini takip etmeye başladılar. Dün gecedan beri süren belirsizlik, olumsuzluk son buluyor, Ender’in vurduğu darbenin izi siliniyordu. Armi Karcan markasının açıklamasıyla eş zamanlı olarak Karcan Holding de açıklama yapıp, markaya yatırımcı olduklarını açıkladıkları anda kara bulutlar dağılıvermişti. Armağan rahat bir nefes alıp arkasına yaslandı ve keyifle gülümsedi.

“Armağan Hanım, keyfiniz yerine gelmiş.”

“Yalan yok, keyfim yerine geldi. Hem de baya geldi,” dediği anda gülmeye başlayan Ertuğrul salondaki üçlü koltuğa oturup ayaklarını olabildiğince uzattı ve “Oyy!” diye resmen inledi.

“Ertuğrul Bey, yoksa yaşlandınız mı? Bu hâliniz nedir?” Kafasına isabet eden kirlentle şok olup kalırken, avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamıştı.

“Ayşe Hanım Teyzeciğim, bu senin hergele oğlun var ya bana kirlent attı!” Bu sözleriyle Armağan’ın üstüne atılıp ağzını kapatan Ertuğrul, bir yandan da, “Kızım sus!” diye fısıldıyordu.

Ağzını kapatan kocaman el yüzünden homurdanır gibi bağırmaya devam ederken, “Susmam, ağzımı aç!” diyordu ama Ertuğrul’un onu taktığı yoktu.

"Delirdin mi Armağan? Duyarsa vallahi canıma okur. Sus, tamam, sus. Ne istersen yaparım," dedi ama ne dediğini söyledikten sonra fark etti.

"Ne istersem yapacak mısın?" Gözlerinde kurnaz parıltılar beliren kıza korku ve tedirginlikle bakıp başını sallarken kendi kendine söyleniyordu.

"Yapacağım, yeter ki sus." Armağan susacağını anlatabilmek için başını aşağı yukarı salladı ve Ertuğrul ellerini üstünden çekti.

"Söyle bakalım, ne istiyorsun?"

Ertuğrul'un sorusundan sonra bir süre susup usul usul sağa sola sallandı, düşündü, taşındı, biraz saçını kaşıdı. Onun sessizliği uzadıkça Ertuğrul'un da gelebilecek istek karşısındaki huzursuzluğu artıyordu.

"Allah'ımı seversen, ne isteyeceksen iste artık. Gerilimden mideme ağrı girdi."

"Kocaman..." deyip ellerini iki yana açan Armağan hızla ona dönüp gözlerine bakarken, "Pamuk şeker!" deyivermiş ve Ertuğrul'u şaşkına çevirmişti. Öyle alakasız, öyle büyük şeyler istemesini bekliyordu ki duyduğu istek karşısında resmen şok olup kalmıştı.

"Kocaman, pespembe bir pamuk şeker istiyorum. Hastalığım ilerlediğinden beri hiç yemedim ve çok özledim. Söz veriyorum hepsini yemeyeceğim. Azıcık..." Çocuksu bir heyecan ve umutla, yerinde duramadan, kıpır kıpır hâlde dile getirdiği isteği o kadar masumdu ki Ertuğrul gözlerinin dolduğunu hissediyordu.

"Kocaman, pespembe bir pamuk şeker istiyorsun öyle mi?" Armağan hızla başını aşağı yukarı sallayıp, ellerini birbirine vurarak, "Evet, evet. Çok istiyorum. Canım çekti," demişti.

"Sen bu dünyadan değilsin. Kalıbımı basarım ki sen, melek ya da peri falansın. 'Ne istersen yapacağım,' diyo-

EFANE

rum, senin bunu bir koz gibi görüp çok uç şeyler isteyeceğini düşünüyorum. Ama sen, benden pamuk şeker istiyorsun. Hem de tamamını yemeyeceğine söz vererek."

"Ne isteyecektim ki? Her şeyim var Ertuğrul. Dünyaca ünlü bir markaya sahibim, sevdiğim işi yapıyorum, gırla para kazanıyor, para kazandırıyorum. Evlerim, arabalarım, motorlarım, arsalarım var. Saygı görüyorum, seviliyorum, insanlar yaptığım işlere hayran oluyorlar. Yani kısaca söylemek gerekirse, şan, şöhret, para, saygınlık, mal, mülk hepsi var ama sağlığım yok. Bir tane pamuk şekerin tamamını yiyecek, bir dilim baklava yiyecek, iki gece üst üste kokoreç yiyecek sağlığım yok. Muza bayılırım ama tek seferde tamamını yemem yasaktır. Ballı kaymaklı ekmek desen koşarak gelirim ama yiyemem çünkü o da yasaktır. Beyaz ekmek, beyaz pirinç yasaktır. Sulu yemeğe ekmeği bandırıp yiyemedikten sonra, tavuklu pirinç pilavını yiyemedikten sonra az evvel saydıklarımın bir anlamı kalmıyor. Çünkü onları kaybetmek bir anda komaya girip ölmeme bakar. Ne para kurtarır ne ev ne araba... Hepsi burada kalır ve ben giderim. Ya da daha acısı olur, hastalığım o kadar ilerler ki ayaklarımdan başlayıp bedenimi yavaş yavaş keserler. Mezara bile tek parça olarak giremem. Sorsan kadınların birçoğu yerimde olmak ister ama onlar bunu söylerken sadece maddiyatı, konforu, ünü ve zenginliği düşünüyor. Yaz ayında, 'Soğuk karpuzdan gönlünüzce yemek yok,' de bakalım, kaç ben olmak ister? Bu sadece kadınlar için değil, erkekler için de geçerli. Bir mekâna gidince tanıyanların hepsi içki ~~çatlatmak~~ için can atıyor, bilmiyor ki alkol olduğunu ~~düşündüğü~~ ~~bağda~~ğın içinde limonlu su var. Bilmiyor ki yemeğe götürmek için dört döndüğü kız her kafasına ~~aseti~~ ~~seyi~~ yiyemez."

Ders niteliğindeki konuşmasını bitirdiği anda Ertuğrul onu kendine doğru çekmiş ve ~~snifla~~ ~~sanlı~~ sarılmıştı. Az

evvel söylediği her şeyi duyan Ayşe ise mutfak kapısına yaslanıp gözyaşlarına boğulmuştu.

“Sen burada uslu uslu beni bekle. Ben de pamuk şekerini alıp geleyim,” deyip yara izine küçücük bir öpücük kondurdu ve ayaklandı. Bir saat sonra bahçeden içeri girip Armağan’ı çizim yaparken gördüğünde sessizce yanına gidip oturdu.

Pamuk şekeri önüne doğru uzatıp, “Kocaman pamuk şekeriniz geldi,” dediği anda, “Hiii! Kocaman!” diye bağırıp şekeri elinden alması ve yemeye başlaması aynı anda olmuştu.

“Dur, dur. Yavaş ye, boğulacaksın.”

“Bir şey olmaz. Hmm, çok güzelmiş. Pufidik pufidik şuna baksana,” derken şekere parmağını bastırıp kendi kendine güldü. Ertuğrul, onun bu hâline bakıp kahkahalarla gülerken bir yandan da başını sağa sola sallıyordu.

“Çocuk... Küçük bir kız çocuğu.”

Ertuğrul’un sözlerine aldırmandan keyifle şekerini yiyen Armağan, söz verdiği kadar yediğini fark edince, dudağını büzüp parmaklarında ve dudaklarında kalan şekerleri usulca yaladı.

“Hmm, çok güzeldi. Şu an benden mutlusu yok,” deyip yanında oturmuş kendisini izleyip gülen adama döndü ve sakallı yanaklarına kocaman bir öpücük kondurdu.

“Ayyy! Ama ya... Yapış yapış oldum. Armiii...”

“Yarasın... Aaa, sormayı unuttum. Sen de yer misin? Yani kabadayılar pamuk şeker yer mi?” Eğlendiğini belli eden bir kahkaha atıp şekerini ona uzatırken, Ertuğrul onu yakaladığı gibi kolunun altına almış, başını da göğsüne yatırmıştı.

“Dışarıda değil ama evimde pamuk şeker yiyebilirim. Çünkü ben, bu bahçeden içeri girdiğimde herkes gibiyim. Zırhımı o kapıda bırakıyorum. Olması gereken

de bu, evimde rol yapmam gereken kimse yok," deyip Armağan'ın gözlerine bakarken, şekerden kopardığı parçayı ağzına attı.

"Hmm, gerçekten çok güzelmiş."

"Anlatır mısın?" Aniden gelen soruyla başını hafifçe sağ yanına eğdi ve yeniden gözlerini buluşturup sorar gibi göz kırptı.

"Neyi?"

Armağan titrek bir nefes aldı, biraz kıpırdandı ama omuzlarını sıkıca saran kolun altından hiç çıkmadı. Yanağını onun göğsüne dayayıp iç çeker gibi, "Ne yaşadın da bu hâle geldin? Dışarıda zırhını kuşanmana sebep olan şey ne?" diye az önceki sorusunu daha açık dile getirdiğinde gerildiğini hissetti.

Bir süre sessiz kalıp her şeyi anlatmaya karar verdiği anda yanlarına gelen güvenlik, "Ertuğrul Bey, çalışma odanıza geçsek?" diye mırıldanıp usulca Armağan'a baktı ve baş selamı verdi. Armağan selamına aynı şekilde karşılık verip Ertuğrul'dan uzaklaşırken içinde kocaman bir merak uyanmıştı ama sessiz kalması gerektiğini de biliyordu.

"Sen çizimine devam et güzelim."

"Peki. Size kolay gelsin." Yarım bir tebessümle Armağan'a bakıp, önünden geçtiği sırada yanağını usulca okşadı.

"Sağ ol güzelim."

İçeri girip gözden kaybolurlarken Armağan'ın takılıp kaldığı tek şey, Ertuğrul'un iki kez üst üste kullandığı "güzelim" kelimesi olmuştu.

Üst kattaki odasına girdiği anda, "Ne oldu? Armağan'ın yanında söyleyemeyeceğin şey ne?" diye sormuştu.

"Abi, bir zarf geldi. Biz de, 'Bu zamanda kim kime mektup gönderir?' diye düşünerek açıp kontrol ettik." Zarfı uzattıktan sonra derin bir soluk aldı.

“Abi, içinden birkaç tane fotoğraf  ıktı.”

Ertuğrul zarfı hızlıca açtı ve içindeki fotoğrafları eline alıp bakmaya ba ladı. Fotoğraflar bugün, Armağan’ın şirketine girerken ve çıkarken çekilmişti. İlk fotoğrafta ikisini bir almu , ikinci foto raftaysa Armağan’ı tek alıp yüzüne kırmızı bir kalemle çarpı işareti  izmi lerdi. Titreyecek gibi olan elindeki fotoğrafı sımsıkı tutup, “Allah’ın cezası!” derken, son fotoğrafa da baktı. Fotoğrafta gördüğü kişilerle göz bebekleri iyice donukla ırken bembeyaz oldu, kalp atışları hızlandı.

“Abi, iyi misin?” Korumanın endişeli sorusuna aldırmadan son fotoğrafın arkasını çevirdiği anda arkasına yazılan notu gördü.

 haleden  ekilmezsen Armağan’ın sonu da  i ek gibi olur!

8. BÖLÜM

Aldığı notla bütün sinirleri gerilmiş, morali tamamen bozulmuştu. Saat gece yarısını geçene kadar çalışma odasından çıkmayıp ne yapacağını, nasıl bir yol izleyeceğini düşünürken, gönderilen üç fotoğrafa da uzun uzun baktı. Fotoğraflara bakarken geçmişini hatırlıyor, geçmişteki acıların aynısını ne yaşamak ne de başka anne babaya yaşatmak istiyordu. Armağan'ı yanında tutmanın, savaşta tutmak anlamına geldiğinin ve tüm okların ona dönmesine sebep olduğunun farkındaydı. Onu bu evden, daha doğrusu yanından göndermeye karar verip odadan çıktı. Merdivenlerden sessizce inip salona girdiğinde gördüğü manzarayla duraksamıştı. Üçlü koltuğun ortasında kıvrılıp uyuyakalmış olan kıza bakarken gülümsedi ama gülümsemesine inat eder gibi gözleri puslandı. Parmak uçlarına basa basa koltuğa ilerleyip yere çöktüğü esnada üstündeki tozpembe geceliğin göğüs kısmına işlenen pamuk şeker desenini fark etti. Dudaklarını kemirerek sessizce gülme-ye başladığında ise gözyaşları yanaklarına düştü ve çenesine ilerledi. Kızıla boyanmış lüle lüle saçlarına dokunup iç çekerken ses çıkarmamak için alt dudağını ısırmıştı.

"Çok masumsun, tertemizsin güzelim. Benim yüzümden, o köpeğin hırsları yüzünden, masum birinin canı yansın istemiyorum. Ayrılık vakti geldi," diye fısıldadığı sırada mutfaktan çıkan Ayşe, Ertuğrul'a çatık kaşlarının altından ağlaya ağlaya bakıyordu.

"Ayrılık vakti mi?" Ertuğrul, Ayşe'nin sesiyle irkilip yaşlı gözlerine bakarken, yüreğinde kocaman bir azap vardı.

“Tehdit ediyor, ‘Çiçek gibi olur,’ diyor.” Ayşe birkaç adımda onun yanına gidip kolundan tuttuğu gibi kaldırdı ve gözyaşlarını ıslattığı sakallı yanaklarını silip çatık kaşlarının altından konuşmaya başladı.

“Sen, bu kızcağızı kendinden uzaklaştırırsan asıl o zaman koruyamazsın. Armağan bu kapıdan çıkarsa akbaba gibi başına üşüşürler. Onu yanında tutacak, dibinden ayırmayacaksın. Armağan, Çiçek gibi olmayacak çünkü her şeyi anlatacaksın. Sen anlatmazsan ben anlatırım. Kendini koruması, dikkatli olması için bu şart! Çiçek, aldığı tehditleri söyleseydi onu da korurdun ama o söylemedi.” Ertuğrul o günleri hatırlayıp, Ayşe’nin sözlerine hak vererek başını salladıktan sonra hiçbir şeyden habersiz muşıl muşıl uyuyan kıza bakmıştı.

“Düşündüğümüz gibi olmazsa, Armağan’ın başına bir şey gelirse ne yaparım? Bunu onun ailesine nasıl açık-
larım? Kendi vicdanımın azabıyla nasıl yaşarım?”

"Bu kız, sana güvenmese evinde kalır, elini tutarak uyur muydu?"

"Hayır, yanıma gelmez, elimi tutup uyumazdı," derken başını sağa sola sallıyordu.

"Sana güvenip sığınan birine git demenin yakışık alır yanı var mı? Kendini, bizi ve aileni nasıl koruyorsan onu da koruyacaksın. O şerefsize pabuç bırakırsan sana hakkımı helal etmem. O mendebur suratlı soysuz,

EFSENE

Armağan'a dokunamayacak. İcini ferah tut ve Armağan'ı odasına götürüp yatağına yatır. Güzel kızım..." deyip ona tebessümle bakarken usulca saçlarını da okşamıştı.

"Büzüşmüş, ufacık olmuş. Sırtı ağrıyacak."

Ertuğrul da tıpkı Ayşe gibi buruk bir tebessümle ona bakarken, "Bana kızgın mısın?" diye sordu.

Ayşe, acı dolu gözlerle ona uzun uzun bakıp başını salladı ve "Sana hiçbir zaman kızmadım. Sen elinden gelenin fazlasını yaptın ama kızımı o manyaktan kurtaramadın. Biz kızımızı kaybederken, sen de kardeşin yerine koyduğun kızı kaybettin. Ben sana hiç kızmadım evladım. İcin rahat olsun. Biz sana hakkımızı helal ettik," dedikten sonra Ertuğrul'a sımsıkı sarılıp sırtını sıvazladı.

"Çiçek için hâlâ üzüldüğünü, kendine kızdığını biliyoruz. O da biliyor ve hassas noktandan vurmaya çalışıyor. Rabbim, zalimlerin kazanmasına izin vermesin."

Ayşe'nin yazmasının üstüne öpücük konduran Ertuğrul, "Âmin," diye fısıldadığı sırada Ayşe, Armağan'a bakıp gülmeye başlamıştı.

"Hayırdır Ayşe Sultan?"

"Ertuğrul oğlum..."

Ertuğrul onun cilveli ses tonunu duyup, "Çıkart bakalım şu baklayı," dediği anda Ayşe daha da gülmüştü.

"Ben bu kızı çok sevdim. Şunun güzelliğine baksana, maşallah, Allahım nazarlardan korusun. Tatlı dilli, cıvıl cıvıl, hanımefendi bir kız. Yaşı da tam yerinde."

"Tatlı dilli, cıvıl cıvıl ve hanımefendi mi? Armağan'dan bahsettiğine emin misin Ayşe Sultan? Bana soracak olursan çatal dilli, cazgır bir kız çocuğu derim. Ayrıca yaşı yerinde ne demek?"

Ayşe, omzuyla Ertuğrul'u dürtüp, "Evlenilecek yaşa gelmiş demek. Çoluk çocuk sahibi olacak yaşta demek,"

dediğinde Ertuğrul kocaman açtığı gözlerinin ardından ona inanamıyor gibi baktı.

"Ayşe Sultan senden korkulur," deyip gülerken Armağan'a yaklaşıp usulca kucaklamıştı ki sehpanın üstünde duran telefona gelen mesajın sesiyle duraksadı. Gözleri duvarda asılı saati bulurken dudaklarından belli belirsiz bir küfür çıkmıştı. Kızı yeniden koltuğa bırakıp telefonu eline aldı, kilit ekranını Armağan'ın parmak iziyle açtı ve mesaja tıkladı.

"Oğlum, ne yapıyorsun?" diye şaşkınca soran Ayşe'ye aldırmadan gelen fotoğrafları açtığıdaysa göz bebekleri kapkara olmuştu. Eniştesi Cenk, kadının biriyle çekildiği uygunsuz fotoğrafları atmış, altına da not düşmüştü.

Seni de böyle halledeceğim... Evine sığındığın o ortağın ya da sevgilin bile seni kurtaramayacak. Belki de benden önce onunla seviştin ama umurumda değil. Bu sadece biraz üzöl-meme sebep olur.

Notun sadece bir kısmını okumuş, bu kadarı bile mi-desini bulandırmıştı. Dişlerini sıkarak ardı ardına kü-fürler ederken merdivenleri koşarak çıktığında, Ayşe bir şeylerin ters gittiğini anlayıp Ertuğrul'un arkasından bakarken ne yapacağını bilemiyordu. Armağan'ı uyandırıp uyandırmamayı düşündüğü sırada Ertuğrul'un evden hışım ile çıktığını ve belindeki silahın kabarıklığını görüp, "Hiii!" diye bağırmıştı.

Armağan duyduğu bu sesle sıçrayarak uyanıp Ayşe'ye korkuyla bakarken zar zor, "Ayşe Hanım?" diyebilirdi.

"Armağan, bu deli senin telefonuna baktı, öfkeden köpürdü, silahını alıp çıktı," demesiyle telefonunu eline alan Armağan gelen mesajı hızla ama pek idrak edemeyerek okuduğu gibi kapıya koşmuştu. Evin kapısından çıkıp bahçeye adım atmasıyla yeni sulanan çimlerin ayağını ıslattığını hissetti fakat bunu umursamadı. Tam bu

EFSENE

sırada evin altındaki garajın bahçeye açılan kapısının sesini duyarak duraksadı, sesi takip ederek o yöne koşarken Ertuğrul'un içinde olduğu araç garajdan hızla çıkmıştı.

"Ertuğrul!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı fakat araç bahçenin kocaman demir kapısına ilerlemeye devam etti. Aslında Ertuğrul, aracın yüksek motor sesine rağmen onu duymuş ama duymazdan gelmişti.

"Kapıları açmayın! Açmayın!" diye bağıra bağıra taş yolda koşarken kapıların açılma sesini duymasıyla, "Gitme!" diye feryat edip olduğu yere, dizlerinin üstüne çöktü ve bir kez daha, "Gitme!" dedi.

Ertuğrul, Armağan'dan çıktığına inanmadığı o bağırsışı duyduğu anda gözlerini aynaya çevirmiş ve arabanın arkasından koşan kızın olduğu yere diz çöküp öylece kaldığını görmüştü. El frenini tüm gücüyle çekip arabadan indiği gibi Armağan'a koştu, yere oturup onu sımsıkı sardı. Kız hâlâ, "Gitme," diye sayıklıyor, tir tir titriyor ve nefes almaksızın iç çeke çeke ağlıyordu.

"Gitmeyeceğim. Ağlama... Ağlama güzelim. Gitmeyeceğim."

"Gitme..."

"Armağan, kendine gel yavrum. Bak gitmedim. Gitmiyorum."

"Ertuğrul..."

"Söyle güzelim."

"Gitme."

Dudaklarını kızın saçlarına bastırıp yine, "Gitmiyorum," diye mırıldandı ama nafileydi. Armağan şoka girmiş, sürekli aynı şeyi sayıklıyor, "Ertuğrul" ve "Gitme" dışında hiçbir şey söylemiyordu.

"Ayşe Abla, battaniye getir. Armağan buz gibi olmuş," derken kollarını küçük bedene daha sıkı dolayıp içine

katmak ister gibi sarıldı. Ayşe, yaşların durmadan aktığı gözlerine inat bir battaniye bulup bahçeye çıkmış ve ikisinin de üstünü güzelce örtmüştü.

“Oğlum, taşa oturuyorsun, yerler soğuktur.”

Ertuğrul, kukla misali başını sağa sola sallayıp, “Ayşe Abla, korumalara söyle, bahçeden çekilsinler. Sen de evine geç. Bizi kimse görmeyecek ve rahatsız etmeyecek. Hadi!” dediğinde ses tonundan sözlerinin ikiletildiğini istemediğini anlayan Ayşe, “Peki oğlum,” deyip yanlarında ayrılmıştı. Korumalar bahçeden çekilip Ayşe de kocasıyla birlikte bahçenin diğer tarafındaki evine gittiğinde, Armağan derin ve titrek bir nefes aldı. Titremesi, ağlama krizi ve iç çekişleri biraz olsun azalmış ancak Ertuğrul’un gömleğini sıkı sıkı tutan elleri biraz bile gevşememişti.

“Seni kızdırmak, kıskırtmak için bilerek yapıyor. Çünkü seninle kaldığımı biliyor. Gitme, beni yalnız bırakma.”

“Hiçbir yere gitmiyorum, buradayım, yanımdayım. Ne olursun rahatlamaya çalış, hasta olacaksın diye korkuyorum,” dediğinde Armağan onun gerçekten endişelendiği fark ederek biraz olsun toparlanmaya çalıştı.

“Söz ver, gitmeyeceksin.”

Ertuğrul usulca başını sallayıp, “Söz veriyorum,” dedi, bir süre durdu ve devam etti.

“Gitmeyeceğim.”

Bahçeden içeri girip Armağan’ı doğruca yatak odasına götürdü, yatağa yatırdı ve baş ucuna çektiği sandalyeye oturup ellerini birleştirdi.

“Buradayım, sen güzelce uyu.”

Kızın duyduğu son sözler bunlar olmuş ve yorgun bedenini uykuya teslim etmişti. Sabahın ilk ışıklarıyla gözünü açtığında Ertuğrul hâlâ uyanıktı ve hâlâ elini

tutuyordu. Boşta duran sağ eliyle gözlerini ovuşturup, "Sen uyumadın mı?" diye sorarken sesi hırıltılı, uykulu, bir hayli yorgun çıkınca yüzünü ekşiterek huysuzlandı.

"Günaydın, nasılsın?"

Yatakta doğrulup sırtını başlığa yasladı, gözünün önüne düşen saçlarını uflaya puflaya kulaklarının arkasına itti.

"Beni bu kadar çirkin gören tek erkek sensin. Babam ve abilerim bile beni bu hâlde görmemişlerdir." Bir anda alakasızca söylediği bu sözlerle afallayıp, ardındansa kahkahayı patlatan Ertuğrul, sandalyeden kalkıp yatağa oturdu ve onu kolunun altına aldı.

"Şimdi seni böyle gördüğüm için şanslı mıyım, yoksa şanssız mıyım?"

Kısa süre sessiz kalıp şöyle bir düşündükten sonra ona dönerek, "Bilmem, bunun cevabını sen vereceksin. İş yerinde gördüğün makyajlı, saç başı yapılmış, topuklu ayakkabıları üstünde şipidik şipidik yürüyen Armağan mı, evde şiş bir suratla makyajsız, saçları kabarmış, dağınık, parmak arası terlikleriyle şipidik şipidik yürüyen Armağan mı?" diye sorduğu anda kahkahalara boğuluşunu keyifle izlemişti.

"Hmm, düşüneyim bakayım..." derken yandan yandan Armağan'a bakıp düşünür gibi yapıyordu ki bir anda döndü, onu yatağa yatırdı ve üstüne eğildi.

"Topuklu ayakkabıyla şipidik şipidik yürüyen Armağan mı, parmak arası terlikle şipidik şipidik yürüyen Armağan mı öyle mi? Dur biraz daha düşüneyim," deyip haylaz bir gülüşle kıza baktı ve gıdıklamaya başladı.

Armağan neye uğradığını şaşırıp karnında gezen parmakların yaşattığı hisle kahkahalara boğulurken, "Ertuğrul dur," diye bağırıyor, onun bağırışlarnaysa Ertuğrul'un kahkahaları eşlik ediyordu. Bu sırada sesleri

duyup yatak odasının kapısına gelen Ayşe'ye kapı aralı-
ğından gördüğü manzaraya uzun uzun baktı ve gülüm-
sedi.

"Ah deli çocuk, sevdaya düştün, haberin yok," diye
mırıldanıp mutfığa gittiğinde kahvaltı için hazırlık yap-
maya başlamıştı ama mutfığa kadar gelen kahkaha ses-
lerini de mest olarak dinliyordu.

Armağan'ın kıpkırmızı olduğunu gören Ertuğrul kü-
çük şakasına ara vererek yanına uzandı. Birlikte odanın
tavanına bakıp derin soluklar alıyor, birkaç dakika önce
yaşadıkları duygulardan arınmaya çalışıyorlardı.

"Dün akşam seninle yarım kalan bir konuşmamız var-
dı. Hatırlıyor musun?"

Ertuğrul'un sorusuyla duraksayan Armağan, kısa
süre düşünüp aklına gelen şeyle sağ tarafına döndü ve
Ertuğrul'la yüz yüze geldi.

"Anlatacak mısın?"

"Anlatacağım çünkü bilmen gerekiyor," diyerek aya-
ğa kalkıp elini uzattı.

"Gel..."

Yatak odasından çıkıp çalışma odasına geçti,
Armağan'ı deri koltuklardan birine oturttu ve dün ak-
şam gönderilen üç fotoğrafı önüne bıraktı. Armağan,
fotoğraflara anlamsızca bakıp neler olduğunu anlamaya
çalışırken, sadece kendisinin olduğu fotoğraftaki ayrıntı-
yı hemen fark etmişti. Kırmızı kalemle yüzüne konan
çarpı işaretine uzun süre göz attıktan sonra, "Bu... Beni
öldürmekle tehdit ediyorlar demek sanırım. Yani filmler-
de, dizilerde hep öyle oluyor," dediğinde Ertuğrul başını
hafifçe salladı.

"Ama bu bir film ya da dizi değil Armağan. Bu ger-
çek." Armağan "gerçek" kelimesini duyduğu anda ürpe-
rip, tozpembe geceliğinin eteğini kavrayıp sıktı.

EFSENE

"Bunu kim gönderdi? Neden beni ölümle tehdit ediyorlar?"

"Seni değil, beni tehdit ediyorlar. Ender tehdit ediyor," deyip fotoğraflardan birinin arkasını çevirdi. O fotoğrafta hiç tanımadığı, hayatında ilk kez gördüğü bir kız vardı ve o kızın kim olduğunu çok merak etmişti. Akından bu soru geçerken fotoğrafın arkasındaki notu fark edip sesli olarak okudu.

"İhaleden çekilmezsen Armağan'ın sonu da Çiçek gibi olur!" Çiçek kim? Ona ne oldu?"

Armağan'ın önüne, sehpanın ucuna oturup bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ancak ne diyeceğini, nasıl anlatacağını bilemeyerek sustu. Bu nottan, Ertuğrul'un sessizliğinden ve hüzünlü bakan gözlerinden anladığı tek şey, duyacaklarının iyi olmadığıydı ama duymak istiyordu. Öğrenmeliydi.

"Ertuğrul..." diye fısıldayıp eline uzanmasıyla Ertuğrul'un kollarının arasında kalması aynı anda olmuştu. Bedenini sımsıkı saran kollar nefesini kesse de onun kocaman sırtını sıvazladı. Sakinleştirmek ister gibi, her şeyin iyi olacağına ikna etmek ister gibi, "Sakin ol," demişti. Birkaç dakika sessiz kalmaya devam etse de merak ettiği çok şey vardı ve hepsini öğrenemeye kararlıydı.

"Seni bu kadar üzen, değiştiren ne? O kız, yani Çiçek kim?"

Armağan'ın sorusuyla onu kolları arasından çıkartan Ertuğrul, sehpadan kalkıp yanına oturdu ve gözlerini buluşturdu.

"Ender Açıktan ve ben bu ülkenin en iyi, en gözde birkaç mimarından ikisiyiz. Açıktan Yapı İnşaat, Ender'in babası Eşref Hulusi Bey tarafından kırk yıl önce kurulmuş, köklü bir şirket. Şirket neredeyse Ender'le yaşıt denebilir. Eşref Hulusi Bey, bundan on yıl önce şirketin

tüm yönetimini oğluna bıraktığında işleri gayet iyi gidiyormuş. Şirket, aynı başarı grafiğini devam ettiriyor, genç varis Ender yeteneği, çalışkanlığı ve zekâsıyla göz dolduruyordu. Ta ki ben, gelip de Yalın Holding'in inşaat sektörüyle ilgili alanını kurana kadar."

Sustu, yutkundu ve derin bir soluk alarak sözlerine devam etti. "Açıktan Yapı İnşaat'ın, yani Ender'in inşaat sektöründeki saltanatı benim gelişimle sarsılmaya başladı ve kısa sürede yıkıldı. Böylelikle aramızda sessiz bir savaş başladı ama bu sessizlik çok kısa sürdü. Ender, bana, işlerime, şirketime, girdiğim ihalelere oyunlar oynamaya başladı."

Armağan duyduklarını bir puzzle misali yerine yerleştirmeye çalışırken zar zor konuştu, "Oyun oynamaya başladı derken?" Ertuğrul silik bir tebessümle ona bakarken, işaret parmağını saçlarının arasından alnının çizgisine kadar gelen yara izine dokundurmuştu.

"Şirketimin içerisine mimarlar yolluyor, yapılan projeleri çaldırıyor, hatta mimarlarımı tehdit ediyordu. Tabii durumu kısa sürede fark ettik ve kendimizce önlemler almaya başladık. O zamanlar çok gençtim ve bazı işlere bulaşmamıştım. Yani henüz dilden dile dolaşan hikâyelerim ya da bir lakabım yoktu. Şirketle ilgili başarıların yanına taş koleksiyonculuğu ve onları takı hâlinde tasarlayıp işçiliğini yapabilmem de eklenince dikkatleri daha da üzerime çekmiştim. Bu durumsa Ender'i iyice zıvanadan çıkarmıştı. Durmuyor, nefes almıyor, kesinlikle akliselim düşünmüyor ve kudurmuş bir köpek misali üstüme saldırıyordu. Bir süre sonra iki şirket de yapılacak yeni yerleşim alanları işinde yer almak istedi. Hazırladığımız projelerimizi üst makamlara gönderdik ve duyduk ki Ender'in projesi seçilmiş." Sanki o günlere dönmüş, aynı olayları baştan yaşamıştı. Gerilen yüzü,

usulca oynattığı çenesi, yumruk yaptığı elleri, hâlâ ne kadar öfkeli olduğunun belirtisiydi.

“Projeyi Ender’in kazanmış, benim kaybetmiş olmam beni açımdan kafaya takılacak bir şey değildi. İş dünyası, bugün o alır, yarın ben alırım diye düşünüyordum. Çok sakın, anlayışlı ve rahattım. Zaten normal olan her şey de buraya kadardı. Seçilen projenin sunumunun yapılacağını biliyorduk, projeyi görmek için verilen adrese gittik ve gördüklerim karşısında şok oldum. Aslında bir nevi kıyamet koptu. Ekranda Ender’in projesi diye görünen çizimlerin hepsi benim çizimlerimdi.”

“Ne?” diye bağırarak ayağa fırlayan Armağan şok olmuş gözlerle Ertuğrul’a bakıyor, duyduklarına inanamıyordu.

“Ender Açıkta projeleri değiştirmiş. Yani benim projemi çalmış. Birilerini ayarlamış, projemi araklamış ve bir güzel de kendininmiş gibi sunumunu yapmaya başlamıştı.”

Armağan duyduklarıyla şok üstüne şok yaşarken nefesinin daraldığını hissediyordu.

“Ne yaptın? Sessiz kalmadın değil mi? ‘O proje benim,’ dedin değil mi?” Ertuğrul başını bir kez salladı.

“Dedim, dedim ama kimse dinlemedi, inanmadı. Üstüne üstlük ben yalan söylüyormuşum gibi beni suçladılar. Genç ve güçsüz gördüler. Bir şey yapamaz diye düşündüler. Ertuğrul bir şey yapamaz ama Ender hepimizin canını yakar diye düşündüler. Böylelikle İstanbul’un en güzel yerlerinden birine, benim çizdiğim ama Ender’in inşa ettirdiği yapılar yapıldı. Tüm şikâyetlerime, mahkemenin durdurma kararlarına rağmen eninde sonunda o evleri yaptı. Ben de, beni yalancı ilan edenlere, küçük görenlere inat ülkenin en korkulan adamlarından biri oldum. Bu Ertuğrul’u onlar yarattı. Ben değil.”

Armağan, tanıştıkları ilk günden beri öğrendiği bilgileri birleştirip yerli yerine oturttuğu anda, "Tabii ya!" diye fısıldadı.

"Sen ondan sonra bu işlere bulaşıyorsun. Haksızlığa uğramayı, emeğinin ellerinin arasından kayıp gitmesine öfkелendiğin için."

"Evet, ama tek sebep bu değil. Daha farklı sebepleri de var. Gazete ve dergilerde takım elbiseleriyle görüp adam sandığımız adamların birçoğu aslında silah kaçakçılığı, uyuşturucu ve kadın ticareti gibi iğrenç işler yapıyorlar. Onların en büyük isimlerinden biri de Ender Açıktan ve ailesi."

Armağan duyduklarına daha ne kadar şaşırabileceğini düşünürken, buz gibi olan elleriyle Ertuğrul'un ellerini tutmuştu.

"Nasıl?"

"Kaybettiğim saygınlığımı, yalancılıkla itham edilen ismimi, işimi kurtarmak için Açıktan ailesinin tüm işlerine çomak sokmaya başladım. Yasa dışı işlerini kanıtlayamasam da, bunlara kendi bildiğim şekilde engel oluyorum. Aramızdaki husumetse her geçen gün gitgide kızışıyor."

"Peki nasıl oldu da bir anda bu kadar büyük bir isme sahip oldun?"

Ertuğrul bu soru karşısında ona gülümseyerek bakıp, "Bir anda olmadı. Aslında ben o işlerin içine doğmuş bir adamım," dediğinde Armağan'ın kaşları şaşkınlıkla ve sorarcasına havaya kalkmıştı. Genç kız, içine düştüğü olaylardan o kadar habersizdi ki hâli, tavrı Ertuğrul'u daha da gülümsetmişti.

"Babam Süleyman Yalın, eski İstanbul kabadayılardan. Ne hikmetse Eşref Hulusi Açıktan'la birbirlerini tanır ve hiç sevmezlerdi. Yaşadığım haksızlıktan sonra

EFANE

vazgeçmeyip başarı basamaklarını hızla çıkarken, babamdan bizlere kalan en büyük mirası, yani soyadımızı kullanarak bugünlere geldim.”

Son sözlerini söyleyip sessizleştğinde Armağan huzursuzca kıpırdanıp, “Baban?” diye sordu. Gözlerindeki endişe ve hüznü fark eden Ertuğrul, onun şefkat dolu kalbine, ruhuna bir kez daha hayran olmuştu.

Tebessüm ederek, “Hayatta. Aslında büyük bir ailem var ama pek görüştüğümüz söylenemez,” dediğinde gelebilecek soruları engellemek içinse vakit kaybetmeden konuşmaya devam etti.

“O da başka bir günün sohbet konusu olsun. Bugün sadece Ender’le ilgili olan kısmı anlatacağım. Şimdi gelelim Çiçek’in kim olduğuna.” Az evvel ters çevirdiği fotoğrafı düzeltip fotoğraftaki kıza uzun uzun bakmıştı.

“Çiçek, Ayşe Abla ve Veysel Abi’nin kızıydı. Biz uzun yıllardır tanışıyoruz, hatta o kadar uzun ki benim lise yıllarımı bilirler. Çiçek, benden birkaç yaş küçüktü, kız kardeşim gibiydi. Onu gözümünden sakınırdım çünkü çok güzel bir kızdı. Neşeli, cıvıl cıvıl, enerjisi hiç bitmeyen, yüzünden gülümsemesi eksik olmayan naif biriydi. Ben evimi ayırınca Ayşe Abla, Veysel Abi ve Çiçek de buraya taşındılar. Her şey şimdi olduğu gibiydi. Ayşe Abla evle ilgileniyor, yemek yapıyor; Veysel Abi’yse bahçenin bakımıyla uğraşıyordu. Çiçek o zamanlar üniversiteye başlamıştı. Benim gibi mimar olacağından bahsedip tatlı tatlı gülerdi. Ben de her seferinde, ‘Benden bile iyi ol,’ derdim. Gel zaman git zaman Çiçek durgunlaşmaya başladı. Gerekmedikçe konuşmuyor, gülmüyor, eskisi gibi şakalar yapmıyordu. İçine kapanmıştı. Biz, üniversiteye alışmaya çalışıyor, belki de birine âşık oldu falan diye düşünürken durumun öyle olmadığını anladık ama çok geç kalmıştık. Bir gün, soğuk bir şubat sabahı, demir

kapının önüne bedenini atıp kaçtılar,” demesiyle Armağan’ın ağzı açık kalmış, gözlerinden yaşlar boşalmıştı.

“Kim yapmış? Ender mi yapmış?” Ertuğrul başını sallarken ona sarılıp sırtını sıvazlamıştı.

“Sonradan öğrendik ki Ender, Çiçek’i bulup tehdit etmiş. Bu evde olan biteni öğrenebilmek adına elinden ne gelirse yapmış ama Çiçek bunu kabul etmemiş. Durumu bizlere çaktırmadan onunla baş etmeye çalışmış. Bir süre bu durum böyle devam etmiş, tabii bizim hiçbir şeyden haberimiz yoktu ama dediğim gibi hareketlerinin değiştiğinin farkındaydık. Bir şeyi olup olmadığını sorduğumuzda iyi olduğunu söyledi ve bizleri geçiştirdi. Keşke böyle olmasaydı. Keşke peşine düşseydim, onun gençliğine verip göz ardı etmeseydim. O zaman ölmezdi. Çok gençti, çok küçüktü...”

Gözyaşları yanaklarına süzülürken derin derin iç çekti. Armağan, onun gözünden akan yaşlara, hızla inip kalkan ve titreyen göğsüne bakarken içi acıdı. Ertuğrul’un hâlâ merhamet ve sevgi dolu yanı olduğunu gözyaşlarında görmek o kadar garip gelmişti ki ne yapacağını bilemiyordu. O yıkılmaz, boyun eğmez, zalim sandığı adam, için için ağlıyordu.

“Armağan...” diye fısıldayıp kızın yüzünü kavradı ve gözlerini buluşturdu.

“Seni korumak için ne gerekiyorsa yapacağım ama sen de en ufak şüphende bile bana gelecek, haber vereceksin. Hiçbir şeyi tek başına yapmayacaksın. Yolda yürürken Ender’i görsen arayacaksın. Emin ol, o şerefsiz sana görünmek istemediği sürece görünmez. Eğer ki görünüyorsa altında muhakkak bir pislik vardır. Anladın mı?”

Armağan başını hızla sallayıp, “Anladım,” dediğinde onu kendine çekip alını öptü.

“Şimdi aşağı inip güzelce kahvaltı edeceğiz. Hadi bakalım,” deyip tebessüm ederek kızın yanaklarındaki ıslaklığı silerken, kendi yanaklarını da onun kurulamasına izin vermişti.

Kahvaltı edip bahçede kahvelerini içtikleri sırada Ertuğrul yine düşünceliydi ve kendi kendine homurdanmaya başlamıştı.

“Yahu sen bu şerefsizin gerçek yüzünü nasıl anlamadın?” diye çıkışmasıyla Armağan sadece omuzlarını silkip sessiz kaldı.

“Kafamı kıracağım. Duvarlara vura vura kıracağım. Aklım almıyor.”

Bu sözleri duymasıyla kendini sıktı, sıktı ama dayanamayıp kahkahayı patlattı. Onun katıla katıla güldüğünü gören Ertuğrul ise ufak çaplı bir şok geçirmişti.

“Ne oldu, neye gülüyorsun? Komik bir şey söylemedim.”

Armağan zar zor nefes alıp, “Instagram’da fenomen olan bir amca vardı, aklıma o geldi. ‘Kıracağım bu kafayı,’ diyordu ama sen bilmeyebilirsin. Kabadayılar Instagram kullanmazlar diye düşünüyorum ama yanılıyor muyum?” dediğinde bu sefer gülmeye başlayan Ertuğrul oldu.

“Nasıl yani, hiç bakmadın mı?” dediği anda, “Sosyal medya hesabı olup olmadığına bakmadım diye trip atan adama bakın. Hele hele... Şirkete sözleşmeleri imzalamaya geldiğimizde, sen benim kim olduğumu bile bilmiyordun. Hatta beni erkek sandığına eminim. Ben bunu sineye çektim. Trip falan atmadım,” diyerek kıyameti kopardığında genç adam yeniden kahkahayı basmıştı.

“O küçük burnunu düşürüp bir kez bile bakmadın değil mi? Hâlbuki beni takip ettiğini düşünüyordum. Ayrıca, ‘Trip atmadım,’ dedin, bu külliye yalan. O gün, ‘Sizinle özel olarak görüşebilir miyiz Ertuğrul Bey?’ diyerek benim

ağzıma sıçtın. Hem de kendi şirketimde, kendi odamda!" Armağan o günü hatırlayıp gülmeye başladığında nefes alamaz hâle gelmişti.

"Hak ettin. Kabul et, hak ettin."

"Hak ettim, kabul ediyorum. Ayrıca... Seni erkek sanmıştım!"

Ertuğrul'un itirafıyla, "Yok artık ya!" diye avazı çıktığı kadar bağırarak Armağan, eline geçen kır lenti ona fırlatırken bahçe kahkaha sesleriyle inliyor, onları mutfak camının ardından izleyen Ayşe'ye bol bol dua ediyordu.

"Allahım, bu bahçede çoluk çocuk sesi duymayı da nasip et. Âmin."

Ertuğrul, sabahın ilk ışıklarıyla gözlerini açıp bahçede gözlerini gezdirdi. Yine bahçedeki salıncak yatakta yatmışlardı. Armağan burayı fazlasıyla sevmiş, sahiplenmiş gibiydi. Gözlerini, yanında huzurla uyuyan, uyurken bir an olsun elini bırakmayan kıza çevirip uzun uzun baktı. Yanında kalmaya başladığından beri kâbus görmediğini fark edip gülümserken, sağ elinin parmak uçları yine saçlarının arasında gizlenen yaraya dokunmuştu. O geceyi hatırladıkça, bu yara izini gördükçe kendine tekrar tekrar kızıyordu. Ellerini usulca ayırıp Armağan'ın daha o anda çatılan kaşlarına, huzursuzlanan yüz ifadesine tebessümle baktı ve alnına küçük bir öpücük kondurdu.

"Buralardayım. Sen uyumaya devam et."

Derin uykuda olsa da mırıldanmış, yüzünü yastığa gömüp bir de sıkı sıkıya sarılmıştı. Onun hâline bir kez daha gülümseyen Ertuğrul ise yatağından kalkıp doğruca eve girdi, üst kata çıktı. Odasından içeri girip banyoya ilerledikten sonra kısa bir duşun ardından üstünü

giymek için giysi odasına girmişti. Gömleklerinin asılı olduğu kısımdan beyaz bir gömlek alıp giyerken, takım elbiselerinin bulundu bölüme ilerledi ve kısa süre onlara göz attı. Lacivert renkteki takımını eline alıp giydikten sonra büyük cam bir bölmenin içinde duran saatlerine ve kol düğmelerine de göz atıp "E.Y." yazan kol düğmesiyle, yine lacivert iç aksana sahip bir saati eline aldı. Ceket, saati ve kol düğmeleri elinde, bağlamaktan nefret ettiği ve bir türlü bağlayamadığı kravatı boynunda açık bir hâlde aşağı indi.

"Ayşe Sultan!"

Mutfakta kahvaltıyı hazırlamakla uğraşan Ayşe'ye seslenmesiyle yanında biten kadın, onu görür görmez gülmeye başlamıştı.

"Ah deli çocuk! Şu kravatı bağlamayı öğrenemedin."

Ayşe gülererek başını iki yana salladı ve Ertuğrul'un kravatını ellerinin arasına alıp bağlamaya başlayacağı sırada Armağan merdivenlerde görüldü. Çoktan uyanmış, hazırlanmış ve Ertuğrul'un ilk gördüğü hâline bürünmüştü. Attığı her adımda evde yankılanan topuklu ayakkabısının sesine istemsizce gülümseyen Ertuğrul'un bu hâli Ayşe'nin gözünden kaçmamıştı.

"Şunu bağlatmak için evleneceğim. Vallahi bak! Yapacağım bunu!" deyip bıyık altından gülerken, Ayşe de gülmeye başladı.

"Oğlum sen deli misin? İnsan bunun için evlenir mi? Evlen, evlenme demiyorum ama çocuğum çocuğum olsun diye evlen. Bu gidişle karta kaçacak ve evde kalacaksın."

Merdivenin son basamağından inen Armağan'a göz ucuyla bakıp hâlâ bağlamadığı kravatı aniden bırakıp, "Ocakta yumurta vardı. Senin yüzünden unuttum deli oğlan! Armağan, Ertuğrul'un kravatını bence sen

bağlayabilirsin," dediği gibi arkasını dönüp mutfığa girdiğinde ikisini baş başa bırakmıştı.

Ertuğrul, onun bu yaptığına kahkaha atmamak için dudaklarını birbirine bastırırken, Armağan da Ayşe'nin işgüzarlığını fark etmişti. Ertuğrul kendini toparlayıp arkasında duran kıza yavaşça döndü ve hoş bir tebessümle yüzüne baktı.

"Günaydın. Bunu bağlama görevi sanırım sana kaldı Maviş."

Armağan, Ayşe Hanım'ın bu yaptığına gülmemeye çalışarak Ertuğrul'a yaklaştı ve "Günaydın. Biraz eğilir misin?" dedi. Ertuğrul, yanaklarının içlerini kemirip gülmemeye çalışırken azıcık eğildi, bu arada da onu dikkatle incelemeye başladı.

"Senin gibi bir adam, bu kravatı nasıl bağlayamaz, gerçekten şaşırtıcı!" Özenle tuttuğu lacivert kravatı düğümlerken Ertuğrul'un dikkatli bakışlarının altında nefessiz kaldığını hissediyordu.

"Ben bağladığımda çirkin oluyor ve çok uzun sürüyor."

"Sen de sırf bunu bağlatmak için evlenmeyi düşünüyorsun, öyle mi?"

Armağan'ın sorusuyla gülümseyip, Armağan'ın yanğını elinin tersiyle okşadıktan sonra fısıldayarak cevap verdi.

"Her kravat bağlayanla değil, güzel bağlayanla evlenmek gibi bir düşüncem var," dediği sırada yüzündeki hınzır gülümsemeyi gören Armağan, kravatı hızla çekip Ertuğrul'un nefesini kesmişti. Kravat son raddesine kadar boğazına dolanıp sıkarken, "Dikkat et de karın tarafından boğulma!" dedi.

Ertuğrul, Armağan'ın sözlerini duyup gülmek isterken gülemiyordu çünkü nefes bile alamıyordu. Armağan ise onun nefessiz kalışına aldırmadan, arkasını dönüp

mutfağa girmiş, kahvaltısına başlamıştı. Kahvaltının son bulmasıyla ikisi de evden ayrılıp kapıda bekleyen araçlarına geçerlerken vedalaştılar.

“Akşama görüşürüz. Kendine dikkat et, bir şey olursa da muhakkak arayıp haber ver,” deyip usulca yanağını öpen adama gülümsedi.

“Evime gidip bir şeyler alacağım. Akşama görüşürüz, sen de dikkatli ol.”

Araca geçtiği sırada Ertuğrul, İsmail’e, “İsmail, aranızdan bir araç sürekli takip hâlinde olacak ama sen yine de gözünü dört aç,” demişti.

İsmail usulca başını sallayıp, “Aklınız kalmasın Ertuğrul Bey. İyi günler,” diyerek aracın şoför koltuğuna geçtikten sonra hareket etti ve evden ayrıldılar. Bir süre sessizlik içerisinde ilerlemiş, sabah trafiğinin yoğunluğunda eve varmaya çalışmışlardı.

Bir saat sonra eve vardıklarında aklındaki düşüncelerle boğuşan Armağan hiç tereddüt etmeden, “İsmail, Ertuğrul’un çizdiği ama Ender’in inşa ettiği o binalar nerede?” diye sordu ve onun yüzünün allak bullak oluşunu izledi.

İsmail, Armağan’a tereddütle bakıp ne diyeceğini bilemeyerek öylece kalırken, “Bildiğine eminim!” sözlerini duymasıyla iyice mahcup hissetmişti. Kısa süre sessiz kaldıktan sonra dikiz aynası aracılığıyla Armağan’ın gözlerine baktı.

“Şu an tam önünde duruyor ve içinde yaşıyorsunuz Armağan Hanım.”

Mırıldanır gibi söylediği sözlerle donup kalma sırası Armağan’a gelmişti. Aldığı cevapla gözlerini kocaman açıp, “Burası mı? Bu muhit, bu siteler mi?” diye sordu. İsmail tedirgince, “Evet, efendim,” diyerek az önceki cevabını onaylarken Armağan bedeninin buz gibi olduğunu

hissetti. Ertuğrul'un, onu bu evden çıkarmasının bir başka sebebiyle daha yüzleşip ürkekçe silkelendi.

"Neden söylemedin? Aralarındaki husumeti öğrenmeye çalıştığımı biliyordun. Merdivenlerden düştüğüm gece Ertuğrul'un sorduğu soruların ne anlama geldiğini şimdi daha iyi anlıyorum. O gece evime geldi ve nerede yaşadığımı görünce iyice delirdi. Şüphelerini onaylamış gibi olmuş ama anlamamışım." İsmail kıpkırmızı olurken ona bakıp başını sallamakla yetinmişti.

"Armağan Hanım, bunu benden duymanızın doğru olmadığını düşündüğüm için sessiz kaldım. Ertuğrul ve Ender'in savaşı, iş dünyasında bilinir. Siz zarar görmezsiniz diye sustum. Başınıza bir şey gelmesinden korktum," dediğinde Armağan da başını sallamakla yetindi. Tam arabadan ineceği esnadaysa İsmail'in konuşmasıyla duraksadı.

"Duymanız gereken bir şey daha var efendim. Madem artık gerçekleri biliyorsunuz, bunu da öğrenmeniz gerek."

Armağan, tereddütle İsmail'e baktı.

"Dinliyorum."

"Ertuğrul Bey ve Ender Bey, Dubai'de yapılacak olan bir iş için yine karşı karşıya geldiler." Armağan, İsmail'e buruk bir tebessümle baksa da tüm bedeni gerilmişti.

"Duydum. Asıl savaş şimdi başlıyor, hissediyorum, dahası bunu ikisinin öfkeli bakışlarından biliyorum," diyerek aracından inip evine girdi, birkaç parça daha kıyafet alıp şirketine geçti. Odasında çalışmalarına gömülmüş, saatlerdir çizimleriyle uğraşıyordu ki çalmaya başlayan şirket telefonunu eline alıp aramayı cevapladı.

"Armağan Hanım, ablanız ve enişteniz geldiler. Sizi görmek istiyorlar efendim!" Armağan, elindeki kalemi usulca masaya bırakıp derin bir nefes aldı.

“Gelsinler, bekliyorum.”

Fısıldar gibi cevap verip telefonu kapattıktan sonra buz gibi olan ellerini yumruk yapmıştı. Ayağa kalkıp masanın ardından çıkarken içeri giren ablasına gülümseyerek baktı. Onun hemen ardında duran Cenk’e ise özellikle bakmamaya özen gösteriyor, bunu ablasına fark ettirmemeye çalışıyordu.

“Hoş geldin ablacığım,” deyip ona sıkı sıkı sarılırken, aklından Ertuğrul’u bahçede feryat figan durduğu anlar ve o gece telefonuna gelen masajlar gelmişti. İçinde kocaman bir öfke vardı ama o öfkeyi kusamıyor, kendi kendine yanıp kavruluyordu. Ablası özel hayatıyla ilgili olumsuz tek bir şey söylese Armağan her şeyi gün yüzüne çıkarmaya hazırdı fakat ablası o kadar mutlu görünüyordu ki ağzını bile açamıyordu. Gerçekleri anlatırsa Cenk bunları kabul etmez, ablasını doldurur ve aralarındaki ilişkiyi kopartır diye ödü kopuyor, susuyordu. Sustuğu için kendine kızıyordu. Ablasının aldatılışını, kandırılışını görüyor ve susuyor, sustuğu her an ömründen ömür götürüyordu. Aslında o gece gelen mesajı ve fotoğrafları göstermek aklından geçmişti ama bunu nasıl yapacağını bilememişti. Her şeyi göstermenin, anlatmanın elli farklı yolunu düşünüp hiçbirine cesaret edememesine kızıyordu. Bu güçsüzlüktü, biliyordu ama kolay değildi. Dışarıdan görüldüğü kadar basit ve kolay değildi. Yaşamayan bilemez, anlayamaz, çok rahat suçlardı. Aklındaki düşünceleri en gerilere gönderip gözlerini kapattı ve usulca nefes aldı.

“Geldiğimizden beri yüzünü göremedik Armağan. Nerelerdesin? Bizimle görüşmek istemediğini düşünmeye başlayacaktım ki Cenk, ‘O gelmiyorsa, biz ona gidelim,’ dedi ve yanına geldik.” Armağan, ablasına

sarılmaya devam ederken, bir anlığına Cenk'e nefretle bakmaktan kendini alıkoyamadı.

"İyi yapmışsınız. Yarım saat içerisinde toplantım var ama bir kahvemi içersin değil mi ablacığım?" Aslında toplantısı falan yoktu. Cenk'in bir an önce bu odadan ve binadan çıkması dışında hiçbir isteği yoktu.

"İçerim tabii ki güzellik," diyen Aylin, kardeşinin yanaklarını uzun uzun öptüğünde, Armağan sadece ağlamak isteğini hissetti. Ondan ayrıldıktan sonra hızlı adımlarla masasına ilerlerken, özellikle Cenk'ten uzak durmaya çabalıyordu. Telefonu eline alıp Nur Hanım'ı aradığı sırada, "Kahveni nasıl içersin ablacığım?" diye sordu.

Ablasının, "Sade," cevabıyla gözleri istemeyerek de olsa Cenk'e dönmek zorunda kalmıştı.

"Sen nasıl içersin enişte?"  st ne basa basa, dişlerinin arasından "enişte" deyişini duyan Cenk, kendisiyle muhatap olmak zorunda kaldığı bu anın keyfini çıkara çıkara gülümsedi ve pişkin bir şekilde, "Şekerli... Tıpkı senin gibi!" dedi.

Aylin her şeyden habersiz, kocasının bu masum sandığı şakasına gülerken, zorla yutkundu ve Nur Hanım'a kahveleri söyledi. Aradan geçen beş dakika sonunda kahveler geldiğinde Armağan masasından kalkıp ablasının karışısındaki koltuğa oturdu. Kısa süre ettikleri sohbet esnasında, aslında ablasını ne kadar özlemiş olduğunun farkına varmış, bu durumsa içinde tuttuğu acılarını iyice gün yüzüne çıkarmıştı. Onunla dertleşmeyi, havadan sudan konuşmayı, film izlemeyi, gezmeyi ve daha birçok şeyi özlüyor ama özlemini yıllardır gideremiyordu. Aylin ve Cenk kahvelerini bitirip ayaklandıkları sırada Armağan da onları geçirmek için ayaklanmıştı. Yeniden ablasıyla kucaklaşıp vedalaşırken Aylin günün bombasını patlattı.

EFANE

"Aslında biz, seni akşam yemeğine kaçırmaya geldik. Yani teklif yok, ısrar çok! Akşam bizimlesin, itiraz istemem."

Armağan bir an ne diyeceğini bilemez hâlde öylece donup kalırken, Cenk'in kendisine pis pis sırttığını açıkça görüyordu.

"Bu akşam..." diye söze girip teklifi geri çevirmenin yolunu aramaya başlamıştı ki odasının kapısı aralandı. O, kimin geldiğine bile bakamadan omzuna dolanan kolu hissedip çok tanıdık bir ses duydu.

"Bu akşam Armağan Hanım'la önceden belirlenmiş bir yemek planımız var. Kardeşinizden randevu almak çok zor oluyor Aylin Hanım," diyen Ertuğrul, boşta kalan sağ elini Aylin'e uzatıp sıktı.

"Sizinle daha önce de yine burada karşılaşmıştık. Eğer yanlış hatırlamıyorsam, Ertuğrul Bey'di değil mi?"

"Evet, Aylin Hanım. Doğru hatırlıyorsunuz."

Ertuğrul, sarı saçları omuzlarından aşağıya dalga dalga dökülen, gözlerinin rengiyle, yüz ifadesiyle tıpkı Armağan'ı andıran ancak ona göre daha uzun boylu ve keskin vücut hatlarına sahip genç kadına gülümseyerek baktı. Aylin ise kardeşinin yanında ilk kez böylesine samimi olduğu birini görmenin garip heyecanını yaşıyor, ikisine de dikkatle bakıyordu. Kardeşinin omzunu saran kolunun sahiplenici duruşu ve onun buna sessiz kalışıysa şaşırmasına sebep olmuştu. Bu sırada Ertuğrul'un gülen yüzü aniden soldu ve gözleri Cenk'i buldu. Elini ona uzatıp olabildiğince sıkarken, "Siz de Aylin Hanım'ın kocasısınız sanırım!" demişti.

Cenk, elinde hissettiği acıyla kıvrınmamak için kendisini var gücüyle kasıp, "Evet!" demeyi başarabildi.

"Aslında yemeğiniz çok özel değilse, sizinle birlikte yemek yemekten mutluluk duyarız!" Bu sözlerle Ertuğrul ve Armağan'ın bakışları Aylin'e dönmüştü.

Ertuğrul, onun gülen gözlerine bakarken, içinde hissettiği vicdan azabıyla savaşıyor, ona gerçekleri anlatmak için kendisini zor tutuyordu. Gözlerini ondan kaçırıp Armağan'a baktı. Gergin olduğunu anlamak Ertuğrul için zor olmamıştı. Omuzunu hafifçe sıkıp, "Güzelim?" dediğinde, Aylin duyduğu bu sözle ufak bir şok daha geçirdi. Kocaman olmuş gözlerini kardeşine çevirdiği sırada Cenk ise dişlerini sıkmış, karşısındaki adama öfkeyle bakıp kalmıştı.

"Sanırım ablan seninle vakit geçirmeyi özlemiş. Bence onu kırmayalım. Bu akşam birlikte yemek yiyelim. Ne dersin?" diye sorduğunda Armağan'ın korku parıltılarının oynadığı bakışları kendisine döndü. Usulca gözlerini kapatan Ertuğrul, ona sakın olmasını söyler gibi bakıyor ve koluyla sardığı bedenini sımsıkı tutmaya devam ediyordu.

Armağan gülümsemeye çalışarak ablasına bakıp, "Tamam. O zaman akşam yemeğinde sizdeyiz," dediğinde Aylin derin bir nefes almış ve mutlulukla kardeşine sarılmıştı. İşte tam bu anda Ertuğrul'un buz gibi sert bakışları yeniden Cenk'i buldu. Adamı tek eliyle boğmak isteği dışında hiçbir şey düşünmeyip zorla nefes alırken, "Akşama görüşürüz!" dediğinde, Cenk fark edilir şekilde irkilmişti.

Armağan, ablasıyla eniştesini uğurlayıp Ertuğrul'a döndüğü anda dakikalardır içinde tuttuğu nefesi verdi.

"Ertuğrul..." Yardım ister gibi mırıldanıp, gözlerine tedirgince baktığında karşısındaki adamın dimdik duruşu güvendeymiş gibi hissettirmişti.

"Eve geçip dinlen ve hazırlan. Korkacak, tedirgin olacak bir şey yok. Ben yanıdayım," dedikten sonra, "Saat altıda evden çıkmış oluruz," demiş, saçlarına küçük bir öpücük kondurmuş ve şirketten ayrılmıştı.

EFŞANE

Saat dört gibi Armağan da şirketten çıkıp bulundukları semtteki en yakın mağazalarından birine girdi. Akşam için uygun bir şeylere bakarken, bir yandan da mağazasını kontrol ediyordu. Patronlarının sürpriz ziyaretiyle elleri ayaklarına karışan çalışanlarına gerektiğinde ciddi, mesafeli ama anlayışlıydı. İsteddiği, aklında belirlediği kriterlere uygun iki üç parça kıyafeti kısaca anlatıp getirmelerini beklerken duvarda kocaman harflerle yazılı olan Armi Karcan adına baktı. Çocukluk hayali, yıllar süren eğitimlerin, alın terinin ve emeğin karşılığı bu marka olmuştu. Her gün aynı heyecanla işe gitmek, çalışmak ve başarıyla bezenip tatmin olmak bambaşka hissettiriyor, onu daha da kamçılıyor ve daha büyük başarılarla yürümesine yardımcı oluyordu.

Çalışanlarının getirdiği bluz, ceket ve pantolondan oluşan parçaları kombin yapıp denedikten sonra aynadaki yansımasına baktı.

“Bence oldu. Sizce?” diyerek çalışanlarının da fikrini almak istediğinde fikirden ziyade beğeni dolu sözlerini işitmişti.

Kıyafetleri alıp mağazadan çıktığı gibi aracına geri döndü ve vakit kaybetmeden eve geçti. Hızlıca duş alıp giyinme odasına girdikten sonra hazırlanmaya devam etti. Saçlarını dağınık bir topuz yapıp tel tokalarla tutturdu, hafif bir makyaj yaptı, tenindeki kurulukları gidermek için vücut kremini sürüp giyindi. Saat beşte eve gelen Ertuğrul da hızlıca hazırlanmış, Armağan’ı beklemeye başlamıştı. Aslında fazlasıyla gergin, sinirli, hatta öfkeliydi. Bütün gece boyunca Cenk’in yüzünü dağıtmadan nasıl duracağını bilemiyor, bu ayrıntıyı düşünmemeye çalışıyordu. Kendini sakinleştirmek içinse, “Armağan üzülür, hasta olur. Onun hasta olmasını istemezsin,” diyordu. Evin giriş katına uzanan merdivenlerin karşısında duran

boy aynasına bakıp üstünü düzelttiği sırada gözleri arkasında beliren kızı buldu.

Bileklerine varmadan biten siyah renkte kumaş pantolonun üstüne beyaz bir tişört giymiş, onu da siyah bir ceketle tamamlamıştı. Rahat ve şık görüntüsünde Ertuğrul'u en çok şaşırtan ayağına giydiği beyaz spor ayakkabıları olmuştu. Onu evde pijama, eşofman gibi rahat kıyafetler içerisinde görmüştü ancak dışarı çıkarken her zaman ayağında olan topuklu ayakkabılarının yerine spor ayakkabı giymesine şaşırmıştı. Ayrıca böyle bir kıyafetin altına giydiği o ayakkabılar, onu daha da ufak tefek göstermişti. Tebessüm ederek, gayet sakin, naif ve insanın içini kıpır kıpır eden bir tonlamayla, "Armağan!" dediğinde, kızın gözleri gözlerini bulmuştu.

"Ertuğrul!" Kendisini taklit edercesine aldığı bu cevaba gülüp omuz hizasının azıcık altında kalan kıza şöyle bir baktı.

"Senin boyun kaç santim?"

Kendisini tutamayarak sorduğu bu soruyla kaşları derince çatılan Armağan, "Bir metre elli beş santim!" dediği anda Ertuğrul dişlerini sıkıp gülmemeye çalışırken renkten renge girmeye başlamıştı.

"Komik mi?" diyen sert sesiyle, boğazını temizliymiş gibi yapıp iki elini havaya kaldırdı.

"Hayır, tabii ki değil! Hiç komik değil."

"Bence de değil! Onun için, bana havadan havadan bakıp gülme!"

Armağan bir yandan ona söyleniyor, bir yandan da giyim tarzını itinayla inceliyordu. Beyaz kumaş pantolonu, açık mavi gömleği ve üstüne giydiği krem rengi ceketle yine hoş bir görünüm elde etmişti. Bu sırada gömleğinin yakasının, ceketin yaka kısmının içinde kaldığını fark edip parmak uçlarında yükseldi ve eğreti duran kısmı düzeltti.

"Annen seni neyle besledi, gerçekten merak ediyorum." Bu sözlere tebessüm eden Ertuğrul, "Onu da aneme sormak lazım!" derken Armağan'ın gözlerinin içine bakıyordu. Utandığı, telaşlandığı kırmızıya dönen yanaklarından belliydi.

Kısa bir an onu izleyip, "Eğer hazırsan çıkalım!" dediği anda gerilen yüzünü anbean izledi. Kolunu usulca omzuna sarıp kapıya ilerlerken, "Sakin ol, ben yanıdayım ve yanında olacağım. Korkup gerilecek bir şey yok!" diyor, onu olabildiğince sakinleştirmeye çalışıyordu. Ancak bu durum Armağan için çok zordu. Araca geçip bir saate yakın yol gittikten sonra misafir olacakları evin önüne geldiler ve birbirlerine baktılar. İkisi de yol boyunca hiç konuşmamış, tabiri caizse ağızlarını bıçak açmamıştı.

Ürkütmeden, tedirgin etmeden eline uzanıp tutarken, "Sen hayatımda gördüğüm en güçlü kadınlardan birisin Armağan Karcan!" deyip gülümsediğinde, Armağan'ın da yüzünde minnettar bir tebessüm oluştu.

"Sen de hayatımda gördüğüm en ilginç adamsın Ertuğrul Yalın! Biraz deli, biraz dengesiz ama özünde iyi kalpli ve centilmensin! Canın yanmadığı sürece!" dedikten sonra ikisinin yüzünde de küçük bir gülümseme belirmiş, Armağan da sözlerine birkaç şey daha eklemek istemişti.

"Hepsini aynı bünyede nasıl barındırdığına şaşıyorum." Ertuğrul'un yüzündeki gülümseme daha da büyüdü ve cevap hiç gecikmeden geldi.

"Canımı sıkana deli, şerefsizlere zorba, senin gibi güzel, meleği andıran bir kadınsa iyi kalpli ve centilmenim. Bence bunu anlamak çok da zor değil."

Armağan, çatılan kaşlarının ardından Ertuğrul'un gözlerine bakarken, kavga ettikleri gecedeki o soğuk

bakışları hatırladı ve o bakışları aradı. Ancak günlerdir aynı evi paylaşıp bol bol vakit geçirmelerine rağmen o bakışların tek bir kırıntısını bile görmediğini fark etti. Ertuğrul, o evin sınırları içerisinde gerçekten bambaşka bir adamdı. Dışarıda görünenle hiç alakası olmayan bir adam!

“O gece bana, kin, öfke ve nefretle bakan gözler gerçekten bunlar mıydı? Günlerdir o gözlerle hiç karşılaşmadım ve bu yüzden o gecenin bir kâbustan ibaret olduğunu düşünmeye başlayacağım. Yara izimi görmesem!”

Armağan'ın bir anda söyleyiverdiği bu sözlerle yüzündeki gülümsemeden eser kalmayan Ertuğrul, derin bir nefes alırken, “Ömrübillah bunu söyleyeceksin değil mi?” diye sormuştu ama sesi öfkeli değildi. Aksine çok üzgün, pişman ve yaralı çıkmıştı. Armağan'ın alnının üst kısmındaki yaranın daha derini Ertuğrul'un kalbine hatta ruhuna kazınmıştı. Gözlerindeki hayal kırıklığı, pişmanlık ve üzüntüyse bariz şekilde belli oluyordu. Bu durum Armağan'ı etkilediyse de geri adım atmaya niyeti yoktu. Madem bir laf etmişti, sonunu da getirecekti.

“Bir ömür görüşeceğimizi sanmıyorum ama bir ömür o bakışını hatırlayacağımı biliyorum. Sana edeceğim hiçbir teşekkür şu ana kadar yaptıkların ve yanımda olmanın karşılığı olamaz, bunu da biliyorum. Ancak o gece beni yargılamak yerine sorabilirdin. Üstüme gelmek yerine, benimle doğrudan konuşabilirdin. O gece için sana hâlâ kırgın hissediyorum.”

Ertuğrul sessizce onu dinliyor, bir yandan da durmadan dudaklarını kemiriyordu. Sessizdi çünkü Armağan'ın söylemlerinde ne kadar haklı olduğunu biliyordu. Üzü-lüyordu. Yıllar sonra gerçekten üzü-lüyordu. Armağan'ın ne yaşarlarsa yaşasınlar kırgınlığını kalbinde hissettiği gibi o da üzüntüsünü kalbinde hissediyordu.

“Artık eve girsek iyi olacak,” diyerek arabadan inen kızın yanına ilerleyip, omuzlarını sıkıca kavradı ve zile basması için hazır olacağı anı sabırla bekledi.

“Beni hiç affetmeyecek misin?” Tam zile basacağı sırada duyduğu bu soruyla duraksayan Armağan, yavaşça arkasına dönüp Ertuğrul’un gözlerine baktı.

“Elini tutmayıp düşen ve yaralanmama sebep olan bendim. Sen bana yardım etmeye çalıştın ama ben istemedim. Bu konuda seni asla suçlamıyorum. Fakat o gece öfke kusmak yerine dinleseydin böyle olmazdı,” deyip sustu ve asıl varmak istediği konuya girdi.

“Mesajları görüp evden silahla çıktığın gece... Seni ben durdurdum, sen kendi kendini durdurdun. Lütfen bu gece de öfkeni kontrol et ve sakın ol. Her şey açığa çıkacak, hiçbir sır, sır olarak kalmayacak biliyorum ama ablam böyle öğrenmesin. Lütfen sakın ol. Benim için değil, ablam için sakın ol.”

Neden böyle bir konuya dönüş yaptığını ve eski yaraları kaşıdığını anlayan Ertuğrul, ona sarılıp başının üstünü öperken, “Sakin olacağım. Senin için ve ablan için sakın olacağım,” diye fısıldamıştı. Kısacık sessizliğin sonunda yeniden fısıldadığındaysa dudaklarından şu sözler döküldü.

“O gece beni durduran sendin. Gitme diyen birini, hele ki seni bırakıp gitmem. Gidemem.”

Armağan, duydukları karşısında biraz şaşırmıştı ama çok da mutlu olmuştu. Kalbi hızla atıyor, karnına ağrılar giriyordu ama yüzü gülüyordu. Onun yüzündeki gülümsemeyi görüp gülümseyen Ertuğrul’unsa keyfine diyecek yoktu.

“Gerçekten benim için mi durdun?”

Armağan’ın sorusuyla daha da gülümserken usulca eğilip kızın kulağına fısıldadı.

“Başka kimin için duracaktım ki!” Aralarında yeniden uzun bir sessizlik oluşmuş, dilleri susmuş, gözleri konuşmuştu. Bir dakikanın sonunda toparlanıp kapı ziline basan Armağan derin bir soluk alırken omzunu sıkıca tutan eli hissediyordu.

“Hoş geldiniz, nerede kaldınız?” diye kapıyı gülerek açan Aylin kenara çekilip onları içeri alırken Ertuğrul bombayı patlattı.

“Küçük hanımla ufak bir konu hakkında tartışıyoruz. Armağan’ı tamamen yanımda yaşaması için bir türlü ikna edemiyorum. Aslında Armağan’la birlikte yaşamak çok güzel ve bunu kaybetmek istemem!”

Elleri ceplerinde, yüzünde silik bir tebessümle önce Armağan’ın şok olmuş yüzüne, ardından Aylin’in kocaman olmuş gözlerine, son olarak da Cenk’e baktı. Ancak gözleri, onun gözlerini bulduğunda aniden buz kesmişti.

“Aynı evde yaşadığınızı bilmiyordum!” diyen Aylin, ikisine de aynı şaşkınlıkla bakmayı sürdürüyordu.

“Aslında yaşıyor sayılmayız. Yani kısa süreli bir...” Armağan sözünü tamamlamadan Ertuğrul yeniden konuşmaya başladı.

“Kardeşinizi benimle yaşaması için siz ikna edebilirsiniz diye umut ediyorum Aylin Hanım.” Aylin duyduğu son sözlerle gülmeye başlarken, bir yandan da Armağan’a sarılıyordu.

“Armağan, ikna edilmesi zor ve inatçı bir kadındır. Allah yardımcınız olsun Ertuğrul Bey.”

“Doğru!” diyen Ertuğrul az ilerisinde duran Cenk’e ilerleyip, mide bulandırıcı bir şeye bakıyormuş gibi ifade takınarak tokalaştı.

“İyi akşamlar Cenk!” derken dişlerini var gücüyle sıkıyor, keskin ve kısa soluklar alıyordu.

EFSENE

"İyi akşamlar Ertuğrul..." demeye kalkmasıyla Ertuğrul'un kapkara bakışları ve keskin bir hareketle havalandıran kaşını görüp yutkunmaya çalıştı.

"Ertuğrul Bey," dedi. Duyduklarından, gördüklerinden gayet memnun kalan Ertuğrul ellerini ayırıp, kirli bir yere dokunmuş da birbirine vurup temizlemeye çalışır gibi yaptı. Ceketini tek hamlede çıkartıp, gömleği sıkıca sardığı yapılı bedenini ve kaslarını göstere göstere arkasını döndü. Ceketini askıya asmak için birkaç adım atmıştı ki Aylin, Armağan'dan ayrıldı. Kocasıyla kız kardeşine kısacık bir an bakınca, Armağan istemeden de olsa kendisini Cenk'in önünde bulmuş, bunu fırsat bilen Cenk ise Armağan'a sıkıca sarılmıştı. Ertuğrul, karşısında duran ayna sayesinde olan biteni fark edip buz gibi olurken, Cenk başını birazcık kaldırdığı an, aynadan kendisinin her hareketini öldürücü bakışlarıyla izleyen Ertuğrul'u gördü. Dişlerini sıkıdığı için kasılıp kalan çenesi ve tüm yüz hatlarına inat, Armağan'ın kulağına doğru eğildi ve Ertuğrul'un anlayamadığı bir şeyler fısıldamaya başladı.

"Ben de seni ziyaret etmek için evine gelip duruyordum ama bir türlü seni bulamıyordum. Demek bu adamla yaşamaya başladın ha! Öyle mi Armağan? Öyle mi sevgilim?" dediği anda tüm vücudu kasılıp kalan Armağan, bir an önce Cenk'in kollarından kurtulmak için dua ediyordu. Daha kendisine sarılabilecek beş saniye olmamıştı ancak o beş saniye ömür gibi gelmişti.

"Bu adam bana neden böyle bakıyor sevgili baldızım?" diye sorduğu sırada onun kollarından kurtulmayı başardı.

"Gidip kendisine sorsana sevgili eniştem!" Karşısındaki adama nefretle bakarken, sözcükler ağzından zorla çıkmıştı.

"Armağan?" Aylin'in mutfaktan gelen neşeli sesiyle toparlanıp arkasına döndüğü sırada Ertuğrul'la burun buruna geldi.

"Bir an Armağan'ı hiç bırakmayacaksın sandım Cenk!"

Güler gibi söylediği bu sözlerle ortam buz tutarken, Armağan onun ne yapmaya çalıştığını anlayabilmek için gözlerine bakıyordu. Arkasında duran Cenk'e çaktırmadan susmasını işaret ettiği sırada kendini yine Ertuğrul'un kolları arasında buldu. Bedenini sımsıkı saran kollarla güvenli sulara çekilmişti ancak bu seferki sarımsı kapıdakinden çok daha farklı ve güçlüydü.

"Ben sevdiğim insanı paylaşamam! Kıskancımdır ve kıskançlık da bende aşırı öfke yapar!" demesiyle Cenk'in cevabı hiç gecikmedi. Yüzünde alay eder gibi bir gülümsemeyle, "Belki de Armağan beni bırakmak istememiştir Ertuğrul Bey!" dediği anda yanlarında biten Aylin olmasa, ortalık çoktan karışacaktı.

"Armağan, üç kez seslendim ablacığımı! Âşık mısın?" dediği sırada gözleri Ertuğrul'a dönmüş ve açıkça gül-müş-tü. Armağan, Ertuğrul'un kolları arasından çıkıp ablasıyla mutfığa girerken tedirginlikle arkasına baktı. İki adam hâlâ aynı yerde duruyor ve birbirlerine buz gibi, öldürücü bakışlar atıyorlardı. Aylin'le yemekleri getirip masaya geçtikten sonra hem yemek yemiş, hem muhabbet etmişlerdi. Her şeyin çok lezzetli olduğunu söyleyerek Aylin'e iltifat eden Ertuğrul, sinirinden kıp-kırmızı kesilen Cenk'e göz ucuyla bakmayı sürdürüyordu. Yemek bu şekilde son bulmuş ancak kimse masadan kalkmamıştı. Ara ara mezelerden atıştırıyor, kadehlerdeki içkiler tazeleniyordu. Armağan ise alkollü hiçbir şey almayıp yakın zamanda iki kez rakı içtiğinden bahsederken, Ertuğrul'a bakıp tebessüm etmişti. Kızlarla meyha-

neye gittikleri akşam yaşananlar ikisinin de hafızasında tazeliğini koruyordu.

Genç kız, ablasıyla tatlı bir muhabbete başladığı andan beri omzuna sıkı sıkı dolanan kolun yarattığı güven hissine içten içe şaşıyordu. Cenk'in varlığını en az şekilde düşünüp hissediyor ve ablasıyla, onu özlediği tüm anlara inat hasret gideriyordu. Bu sırada ayağa kalkan Aylin, "Cenk, bir dakika mutfığa gelebilir misin?" dediğinde adam silkinerek kendine geldi ve karısının peşinden ilerledi.

"Yüzünüz gülüyor Armağan Hanım!" Ertuğrul'un bir saat öncesine göre daha sakin, daha ılımlı ses tonunu duyan Armağan, ona doğru döndüğü an dudaklarına hafifçe dokunup geçen dudakları ve nefesine karışan o sıcacık nefesi hissetti. İkisi de aniden oluşuveren bu temarla donup kalırken gözleri kapanmış, yaşanan o garip heyecanın gerginliği damarlarında oluk oluk akmaya başlamıştı.

"Sadece... Teşekkür etmek istemiştim!"

Kısa süre sonra Armağan zar zor bu cümleyi kurduğunda, Ertuğrul'un yüzünde yarım ve çapkın bir gülümseme oluştu.

"Daha öpmedim ki Maviş. Bu teşekkür ne için?" Armağan, çatık kaşlarının altından ona sert sert bakmak istedi ama bu sefer başarılı olamadı. Yüzünde beliren gülümsemeyi dudaklarını kemirerek saklamaya çalışırken, Ertuğrul'un sessiz kahkahaları kulağına doluyor, boynuna çok yakın bir yerde aldığı nefeslerse tenini yalayıp geçiyordu.

Hayatı, işleri ve kendisi böylesine karmaşık bir adamdan kaçması gerekirken, tam tersini yapıp ona koşuyordu. Ateşe koşuyordu. Onu yakıp kül edecek ateşe. Ama ateşe de razıydı, yanıp kül olmaya da. Gönüllüydü bu

sefer, bütün yaşayacaklarına. Aslı gibi gönüllüydü sevdaya, razıydı yanmaya. İçinde ilk kez hissettiği, yeni filizlenen sevdıyla hazırды savaşmaya, barışmaya, kazanmaya, kaybetmeye. En çok da sevmeye ve sevmeye.

Onun bilmediği şeyse, kendisi nasıl Aslı gibi yanmaya razıysa, kollarıyla kendisini saran adam da Kerem olup onun ardından diyar diyar gezmeye çoktan razıydı. Kerem gibi sevdasıyla yanmaya, yandıkça yakmaya hazırды. Kerem gibi yanacaktı Ertuğrul. Aslı nasıl Kerem'in ateşinde küle döndüyse Armağan da Ertuğrul'un ateşiyle yanıp küle dönecekti.

Herkesi, her şeyi yakar mıydı seveda?

Yaşayıp göreceklerdi.

Onlar birbirlerine bakıp gülerken Aylin ve Cenk yeniden masaya geldiler ve Ertuğrul'un az evvelki ifadesinden zerre eser kalmadı. Saniyeler içerisinde yüzündeki gülümsemeyi yok etmiş, bakışlarındaki sıcaklığıysa gözlerinin karalığına gömmüştü.

"Aylin, Armağan'la aranızda kaç yaş var?" Ertuğrul, ikisine de sert ifadesinin altından gülümseyerek bakarken gözünün biri yine Cenk'in üstündeydi. Cenk, yemek ve sonrasında bir kez olsun ağzını açmamış, sohbeta katılmamış ve varlık belirtisi göstermemişti. Bu durumsa Aylin dışında, Cenk'in kendisi dâhil herkesi mutlu etmişti.

"Üç yaş var. Ben iki numaralı çocuğum, Armağan ise dört!" dediğinde Ertuğrul başını hafifçe salladı. Bu sırada telefonu çalmaya başlayan Cenk yanlarından ayrılırken Ertuğrul hiçbir şey yokmuş gibi konuşmaya devam etti.

"En büyüğünüz Murat, sen ve Arda ise ikizdiniz değil mi?"

Ertuğrul'un sorusuyla başlayan muhabbet, gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürmüştü ama Cenk bir daha

EFSENE

hiç ortalıkta görünmemiştir. Onun bu yaptığına içten içe bozulan Aylin'se masayı toplamasına yardım eden kardeşine mahcup bir hâlde baktı.

"Cenk nereye gitti bilmiyorum ama Ertuğrul Bey'e çok ayıp oldu."

Sözleri söylerken yaşadığı hayal kırıklığını duyan Armağan, usulca omzuna dokunup içten bir sevgiyle okşadı. Ablasına sımsıkı sarılıp, onu içine katmak, kocası olacak şerefsizden saklamak, sakınmak, korumak istiyordu ama bir yandan da delicesine korkuyordu. Yüreğinde yeniden açan bu endişe ve korkuyu göz ardı etmek için savaşıırken, "Bir işi çıkmıştır, adamı rahat bırak abla!" dedi ve samimi olmaya zorladığı bir tebessümle ablasına baktı. Bir süre sessiz kalıp ortalığı toplamaya devam ettikten sonra tezgâhın üstünde duran kirli tabağa uzanmıştı ki sol yanında duran Aylin'in bir anda değişen ruh hâlini gördü. Gözleri resmen parlamış, ıslı ıslı olmuş, dudaklarında da manidar bir tebessüm belirmişti.

"Hayırdır ablacığım, gözlerin ışıldadı."

Aylin elinde ne varsa kenara bırakıp kardeşine dönerken merakından kıpır kıpırdı.

"Bütün akşam soracak oldum ama sormadım. Gerçekten bu adamla aynı evde mi yaşıyorsun?" Armağan ne cevap vereceğini şaşırıp, kocaman açtığı mavi gözlerinin ardından ona bakıp kolunu usulca dürtmüştü.

"Hızına yetişilmiyor Aylin Hanım! Daha az evvel üzülüyordun, gıybet yapmaya ne zaman başladın?"

Aylin de kardeşinin kolunu hafifçe dürtüp, "Soruma cevap ver. Konuyu değiştirme!" dediğinde Armağan gülmeye başladı.

"Sen konuyu değiştirirken sıkıntı yok, ben değiştirince bu yaşımda dayak yiyorum. Adalet nerede?" İkisi de hem gülüyor, hem de işlerine devam ediyorlardı.

“Adalet falan yok! Sen onu en küçük kardeş olarak doğduğun gün kaybettin. Şimdi... Dökül bakalım Arma Karan!” Armağan, ablasından kaçamayacağını anlayınca derin bir nefes alıp bu durumu nasıl açıklayacağını düşünmeye ba ladı.

“Hem evet, hem hayır!” diyerek kaçak d v   meye  alı sa da, Aylin’in keskin bakı larından kurtulamamı tı.

“O ne be  yle? Evet, hayır demek, emme basma tulumba gibi kafa sallamak yok. Doğru düzgün anlat dedim. Bak geliyor terlik!”

“Bir süredir birlikte i  yapıyoruz abla. Aslında hepsi bu! Evimde çıkan bir arıza sebebiyle onda misafir olmak zorunda kaldım.”

Aylin inanmayan gözlerle kardeşine bakarken, “Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm Armağan. Adam sana bakarken gözlerinin içi gülüyor. Senin de  yle! Bu yalanlara kanmadım, bilmi  ol,” dediğinde Armağan sıkıntıyla ciğerlerindeki tüm havayı, “Of,” diyerek verdi.

“Tamam, tamam. Belli ki her şey çok yeni ama bir soru sorsam fazla mı özel olur acaba?” Armağan, ablasının gözlerinde resmen can bulan o imayı anladığında donup kaldı.

“Fazla  zel olurdu... Ama  yle bir şey olsaydı. Abla... Biz sevgili falan değiliz! Kabul et ve sus artık. Çok ayıp ya!” Aylin, Armağan’ın al al olan yanaklarına bakıp kıkır kıkır gülerken, mutfağa giren Ertuğrul’u görmesiyle sessizle ti.

“Armağan, saat geç oldu. Artık gitsek olur mu?”

Kibar bir dille sorduğu bu soruyla ona dönen genç kız, saniyeler önce ablasının sorduğu sorunun yüzünde bıraktığı kızarıklıkla ona baktı ve tebessüm etmeye çalıştı. Eğer onun evinde kaldığı duyulursa, herkesin tıpkı ablası gibi d   neceği ancak aklına gelmişti.

EFANE

“Tamam, gidelim,” deyip ellerini yıkadıktan sonra evin çıkışına ilerledi. Ertuğrul ve Armağan, Aylin’le vedalaşıp arabaya bindiklerinde ikisi de son derece sessizdi. Yolculuk aynı sessizlikle sürüp bir saat sonra son bulduğunda, araçtan inmiş ve eve girmişlerdi ki Armağan, evin kapısının kapanma sesiyle aynı anda bileğinde bir baskı hissederek olduğu yerde durup Ertuğrul’a döndü.

“O herif sana ne dedi?”

Ertuğrul’un sesi, bakışları, duruşu ve bedeninin her bir zerresinden öfke akıyordu. Kızın bileğini saran ellerinin soğukluğu resmen gözlerindeki soğuklukla yarışacak derecedeydi. Bunca saat kendisini tuttuğunu anlayan Armağan, zorla yutkunup, “Ertuğrul boş...” diyemeden Ertuğrul’un, “Armağan!” diye bağırmasıyla irkildi.

İçinde biriktirdiği öfke, bulduğu ilk fırsatta ortaya çıkmış ve bir volkan misali patlamaya başlamıştı. Kime, neden bağırdığının, öfke kustuğunun şu an Ertuğrul için hiçbir önemi yoktu ama durum Armağan için öyle değildi.

“Bana sesini yükseltme!” derken hissettiği öfkeden göz bebekleri laciverte dönmüş, elleri ve sesi titremeye başlamıştı.

“Seni uyarıyorum Ertuğrul, eğer bir daha bana sesini yükseltirsen bu kadar sakın olmam!”

Ertuğrul, onun bu meydan okuyan tavrına alay eder gibi güldü ve adım adım üstüne gitmeye başladı. Gözlerinde yine o geceki gibi bir bakış belirdiği an, Armağan buradan geri dönüş olmadığını anlamıştı.

“Ona öfkelenip bana bağıramazsın tamam mı? Haksız yere beni ezmeye kalkamazsın. Sinirlerine hâkim ol!” diye yeniden konuştuğu sırada Ertuğrul, Armağan’ın önünde durduğu süs eşyalarından birini alıp öfkeyle duvara fırlattı ve parçalanışını izledi. Öfkesinin sebebini ikisi de biliyordu, öfkelenildiği kişiye gidemeyeceğini bildikleri gibi!

Armağan, yerde parçalara ayrılan vazoya bakarken, Ertuğrul ondan biraz uzaklaştığı sırada süs eşyalarından birini eline aldı ve "Eşyalar öyle atılmaz, böyle atılır!" dediği gibi elindekini karşı duvara fırlattı. Fırlattığı şey Ertuğrul'un başını sıyrıp duvara çarparak paramparça olduğunda, adamın gözlerinde şok, Armağan'ın gözlerindeyse ona meydan okumanın verdiği hazzın pırıltıları oynayıyordu.

"Misafirlik bitti. Eşyalarımı alıp gidiyorum!" demesiyle arkasını dönüp merdivenleri hızla çıkarken, Ayşe Hanım'ın şaşkın ve ürkek bakışlarıyla karşılaştı ama ona bakmadan yoluna devam etti.

Ayşe, yerde paramparça olmuş eşyalara ve Ertuğrul'a bakıp tam ağzını açacaktı ki, "Şimdi değil Ayşe Abla, şimdi değil!" diyen buz gibi sesi duymasıyla konuşamadan sustu.

O sustu ama dışarıda Armağan'ın odasının ışığının yanmasını bekleyenler tam da o anda konuşmaya başladı. Ender'in günlerdir planladıkları devreye girerken, evin camlarını yerle bir eden kurşun sesleriyle kendine gelen Ertuğrul, bir an neler olduğunu, nereye ateş edildiğini anlayamadı.

Saniyeler içerisinde kapıdan giren Yekta, "Armağan Hanım!" diye bağırdığındaysa yüreğine hızla pompalanan kanın kulaklarını uğuldattığını hissediyordu. Sadece Armağan'ın kaldığı odayı nişan alan silahların sesleri ve kurşunların evin duvarlarını, camlarını delip geçişi gecenin sessizliğinde yankılandı. Ertuğrul hızla üst kata yönelirken dudaklarından korkuyla yükselen bağırışıysa tüm sesleri gecenin zifiri karanlığına boğmuştu.

"Armağan!"

9. BÖLÜM

Armağan'ın kaldığı odanın kapısına vardığında kapıyı delen kurşunlardan saklanmak dışında bir şey yapmak istiyor ancak Yekta onu var gücüyle tutuyordu.

"Abi... Sakın!"

"Armağan içeride!"

İkisi de birbirlerine bağırırlarken, Ertuğrul hâlâ kapıyı açmaya çalışıyordu.

"Kendini öldüreceksin! Dışarıdaki adamlar nereden ateş açıldığını anlamaya çalışıyorlar. Bekle!" diyen Yekta'nın boğazına yapışıp onu delicesine bir kuvvetle duvara çarptı.

"Benim evime, korumaya çalıştığım kızın odasına ateş açılıyor ve dışarıda bekleyen adamların hiçbiri nereden ateş açıldığını anlayamıyor, öyle mi? Gebertirim sizi!" deyip elini Yekta'dan çektiği anda silah sesleri kesildi. Ertuğrul, kapıyı açıp sınıksı sarıldığı silahıyla çevreye bakarken, Armağan'ı yerde ve kanlar içerisinde bulmaktan korkuyordu. Attığı her adımda bedeni tir tir titrerken, odaya göz gezdirdi ama onu göremedi.

"Armağan!" diye bağırdığı an, "Ertuğrul!" diye adını haykıran o tanıdık sesle derin bir nefes alıp, koşarak

banyoya girdi. Yüzünün rengi atmış, bedeni yaprak gibi titreyen Armağan duvarın dibine çöküp kalmış, korkuyla ona bakıyordu. Ertuğrul'un kendisine istemsizce yönelttiği silahını gördüğü an iki adım geri gittiğinde, Ertuğrul elinde tuttuğu silahı lavabonun üstüne bıraktığı gibi kızın yanına çöktü ve onu kollarının arasına alıp sıkıca sardı.

"Armağan... İyi misin güzelim?"

Yüzünü bir anlığına kendinden uzaklaştırıp korkuyla bakan gözlerini gördüğünde nefesi kesilir gibi oldu. Yüzüne dökülen saçlarını öylesine düzelterip boncuk boncuk terleyen alnını uzun uzun öptü.

"Geçti güzelim. Geçti! Korkma!" Titrek birkaç nefes alırken ona daha sıkı sarıldı ve saçlarını öpmeye devam etti. Armağan ise yaşadığı şokla titreyen bedenine hâkim olamıyor, kendisini saran kollarda sakinleşmeye çalışıyordu.

"Ertuğrul... Onlar kimdi?"

"Bilmiyorum güzelim ama onlar her kimse, bunun bedelini ödeyecekler."

Genç kız ona dikkatle bakarken, gözlerinde yine o korkutucu soğukluğu gördü.

"Hadi seni güvenli bir yere götürelim!" demesiyle ayağa kalkıp, hiç zorlanmadan Armağan'ı kucağına aldığı anda bir anlık duraksama yaşadı.

Çatık kaşlarının altından sert sert bakıp, "Sen kaç kilosun?" diye sorduğunda, Armağan onun kolları arasında resmen kaybolduğunu fark etti.

"Kırk altı."

Ertuğrul, sinirli sinirli başını sağa sola sallarken banyodan çıkıp yerle bir olmuş odayı hızla adımlamaya başladı. Yekta ise onlara endişeyle bakarken, "Abi, bir şey var mı?" diye sordu.

EFANE

“Yok Yekta! Çok şükür yok. Bana Ayşe Abla’yı çağır,” derken kendi odasına girip kapıyı küçük bir tekmeyele kapattıktan sonra onu kendi yatağına yatırdı ve yatağın kenarına oturdu.

Usulca kızıl bukleli saçlarını okşarken, “Ben şimdi gidiyorum. Sen uyu, söz veriyorum uyanmadan dönmüş olacağım. Ayşe Abla ve korumalar seninle olacak. Korkma, tamam mı güzelim?” dediğinde Armağan zorla yutkunup nefes almaya çalışırken başını hafifçe salladı ve “Tamam!” diye mırıldandı.

Ertuğrul ona doğru yaklaşp, alnına uzun bir öpücük bıraktıktan sonra ayağa kalkıp tam kapıya ilerleyecekti ki bileğine sarılan eli hissetmesiyle durdu. Önce bileğini saran ele, hemen ardından da Armağan’a baktığında gözlerindeki endişeyi açıkça görmüştü. Armağan yattığı yerden doğrulup ayaklarını yatağın kenarından sallandırdığında, Ertuğrul ona yaklaşp önüne diz çöktü. Kucağında birleştirdiği ellerini nazikçe avuçlarının arasına alıp öptü ve yeniden gözlerine baktı.

“Sana söz veriyorum, uyandığında yanında olacağım. Şu koltuğa oturmuş, senin elini tutmuş ve uyanmanı sabırla bekliyor olacağım.” Armağan’ın gözünden düşen bir damla yaşla, başını sağ omzuna doğru eğdi. Yüzündeki kendinden emin ifadesine, Armağan’ın gözünden akan yaşın gölgesi düşmüştü.

“Ağlama güzelim. Ben yanında yokken sakın ağlama,” deyip ayağa kalktı ve ona bir kez daha bakmadan odadan çıkıp gitti. Ardındansa odaya Ayşe ~~ve~~ Armağan’a iyi olup olmadığını sormuş ve genç kız uyuyana kadar başında beklemişti.

Saatler sonra koridordan yükselen ve gecenin sessizliğinde gayet net olarak duyulan, “Abi ~~yanlış~~ yapıyorsun!”

sözleriyle uyandı. Bu öfkeli yakarıyla gözlerini aralayıp neler olduğunu anlamaya çalıştı.

“Yekta bağırma! Armağan’ı uyandıracaksın!”

Ertuğrul’un sesini duymasıyla ayağa kalkmış, yüzündeki gülümsemeyle odanın kapısını açacak olmuştuk ki, “Onu hedef tahtası hâline getirdin abi!” diyen Yetka’nın sözleriyle durdu. Kapının diğer tarafında duran ve bastırıldığı kapı kolunu öylece tutansa Ertuğrul’dan başkası değildi. Armağan, aşağı doğru inen kapı koluna yaşlı gözlerle bakarken yeniden Yekta’nın sesini duydu.

“Sen bu işlere bulaşırken, aileni bile arkanda bırakmıştın. Şimdi Armağan Hanım’a verdiğin bu değerle onu gözlerinin içine soktun. İkinizi de ölüme sürüklüyorsun abi! Adam, eski dostum falan demeden sadece onun kaldığı odayı kurşuna dizdi. Her şeyi geç, Armağan Hanım’ın hangi odada kaldığını biliyorlardı. Dahası odaya girenin o olduğunu anlamalarıyla odayı deli gibi taramaya başladılar.”

Armağan bu sözlerden, eve geldiklerinde yaşadığı saldırının Ender tarafından düzenlendiğini rahatlıkla anlayabilmişti. Gözleri hâlâ aşağı doğru eğimli duran kapı kolundaydı ama Ertuğrul’un artık bu kapıyı açmayacağını çok iyi biliyordu.

Düşündüğü gibi de oldu. Kapının kolu yavaş ve sessizce normal hâline dönerken, Armağan’ın gözünden yaşlar usul usul dökülmüştü. Nasıl bir ateşin içine düştüğünü ya da ateşin nasıl içine düştüğünü anlayamıyordu.

“Şimdi tam babamın oğlu oldum Yekta. İşte şimdi Süleyman oğlu Ertuğrul oldum,” diyen buz gibi sesi ve odanın önünden uzaklaşan ayak seslerini dinlerken kapının arkasına çöküp kaldı.

Armağan için gitme vakti gelmişti.

Armağan, o gecenin sabahı şirkete gidiyorum diye misafir olduğu evden ayrılıp, geri dönmeyeli bir hafta olmuştu. Bu bir haftalık süreçte ne Ertuğrul'u görmüş ne de sesini duymuştu. Onun zaten karmakarışık olan hayatına girerek, işleri daha da zorlaştırdığını düşündüğü için Ertuğrul'dan uzak duruyordu ancak genç adamın korumaları evini yedi yirmi dört koruyarak, kendisiyle ilgili birçok bilgiyi ona iletiyorlardı. Bu durumun da farkındaydı ama sesini çıkarmıyordu. Eline aldığı kahve bardağını dudaklarına doğru götürdüğü esnada, günlük gazetenin sayfasını değiştirmesiyle Ertuğrul ve Ender'in yan yana konmuş resimlerini görmesi bir oldu. Eli aniden titreyip sıcak kahve bacağına dökülürken acıyla yerinden fırladı. Bardaktaki kahve ikinci kez üstüne dökülmüştü.

"Kahretsin!" Hissettiği acıyla dişlerinin arasından konuşurken zorla ayağa kalkıp masasının üstünde duran soğuk suyu refleks olarak yanan bacağına döktü.

"Nur Hanım!" Acı dolu bağırışıyla koşarak içeri giren kadın, gördüğü manzarayla şok olmuş hâlde ona bakıp kalmıştı.

"Armağan Hanım!"

Sesindeki endişe ve korku açıkça belli olurken Armağan, "Acilen şuna bir şey yapmamız lazım. Kahvem çok sıcaktı, üstüme döktüm!" diyerek acıyla yerinde resmen debelendi. Nur Hanım'sa kendine gelip hızla acil durum çantasını bulmak için harekete geçmişti. Bu sırada Armağan, tüm bu olaylara sebep olan gazeteye yeniden baktı ve haberin başlığını okudu.

"Büyük İhale Yarın Dubai'de Gerçekleşiyor"

Genç kız, zorla masaya tutunmaya çalışsa da yaşadığı her şey bünyesine fazla gelmişti ve bunca yaşananı kaldıramayan bedeni yavaşça zemine doğru yaklaşmaya başladı. En son hatırladığı şeyse Nur Hanım'ın attığı çığlıktı.

DUBAİ

Ertuğrul, bir haftadır Dubai'deydi ama aklını tamamen İstanbul'da bırakmıştı. Önünde duran dosyaları günlerdir defalarca okusa da hiçbir şey anlamıyor, kendini işine veremiyordu. Sıkıntıyla nefes alıp kaldığı otel odasının içinde volta atarken çalan telefonuyla düşüncelerinden sıyrıldı. Ekrandaki isim İstanbul'daki adamlarından birine aitti ve o adamının şu anki tek görevi kendisine Armağan hakkında bilgi vermektir.

"Efendim Olgun!"

"Abi..."

Karşıdaki sesin huzursuzluğu anında Ertuğrul'a da yansıdı.

"Konuşsana oğlum! Ne var?"

"Abi, Armağan Hanım'ı hastaneye getirdik," demesiyle elindeki bardak hızla yere düştü ve parçalara ayrıldı.

"Ne?"

Ertuğrul'un sesi, bedeni, aklı resmen donup kalmıştı. Hiçbir şey düşünemiyor, konuşamıyordu. Olgun derin bir nefes alıp, "Elinde kahve varmış, nasıl olduysa üstüne dökmüş. Üstünde eteği olduğundan ve kahvesi çok sıcak olduğundan özellikle sol bacağı yanmış. Doktorlar ikinci derece yanık diyorlar," dediğinde Ertuğrul, önünde duran masaya sol avcunu bastırıp ondan güç almaya çalıştı. Başı öne eğilmiş, gözleri endişe ve öfke karışımı bir duyguyla kapanmıştı.

"Kahveyi üstüne nasıl dökmüş Olgun?"

"Abi, masasında gazete vardı ve Dubai projesiyle ilgili bir haber açıktı. Ambulans çağrıldığı haberini duyduğumda yukarı çıktığımda gördüm."

Aralarında uzun bir sessizlik oluşurken otel odasına Yekta girdi.

"Abi bir de..." Bu sırada Olgun yeniden ve aynı can sıkıcı ses tonuyla konuşmaya başlamıştı.

"Söyle!"

"Bayılmasının sebebi şekerinin aniden yükselmesiymiş. Stres ve yorgunluğun buna sebep olabileceğini söylüyorlar."

Ertuğrul, arkasında duran Yekta'ya dönüp bakarken, "Bana haber vermeye devam et," dedi ve telefonu kapattı.

"Haberini şimdi aldık abi!"

Ertuğrul yavaşça başını sallayıp dudaklarını kemiriyor ve ardı ardına küfürler mırıldanıyordu.

İSTANBUL

Armağan gözlerini açıp nerede olduğunu anlamaya çalışırken ilk gördüğü kişi ablası oldu.

"Abla?"

Aylin, ağladığını belli eden şişmiş gözlerine inat onun yanına gelip saçlarını severken, "Ablacığım. İyi misin?" diye sordu. Armağan, bilincini kaybetmeden önce yaşadıklarını hatırlamaya çalışırken, başına giren ağrılar resmen canını yakıyordu. Ancak tek canını yakan o ağrılar değildi. Sol bacağına hissettiği sızlama ve acı, aklı başına geldikçe kendini belli ediyordu. Doğrulamaya çalışıp kendine bakmak istediğinde ilk fark ettiği şey sol bacağındaki yaralı bölge olmuştu. Fark ettiği bir diğer şeyse üstüne giydirilen hasta önlüğüydü.

“Neler oluyor? Sadece küçük bir yanık, hepsi bu!” Aylin, bu sözlerine kızıp kardeşini yeniden yatağa yatırdı.

“Küçük falan değil Armağan! Bacağını resmen haşlamışsın! Nur Hanım kahveni getirdikten saniyeler sonra dökmüşsün ve hepimiz kahveni ne kadar sıcak içtiğini biliyoruz! Doktorlar yanığın ikinci derece olduğu söylediler.” Odada sinirli sinirli yürüyüp derin nefesler alırken bir anda durdu.

“Ayrıca, stres ve yorgunluğa bağlı olarak şekerin yükselmiş. O yüzden bayılmışsın! Senin derdin ne, kendini komaya falan mı sokmayı amaçlıyorsun güzel kardeşim? Sen hepimize, kendine dikkat edeceğini söyleyip söz vermedin mi?”

Armağan, ablasının üzüntüsünü ve endişesini anlayabiliyordu. Kendine son bir haftadır dikkat etmediğini hatırlatırken, yaşadığı vicdan azabıyla gözlerini kapatıp sessizleşti. Dakikalar geçip Aylin biraz sakinleşmeyi başardığında yeniden kardeşinin yanına gelip yatağın ucuna oturmuştu.

“Ertuğrul Bey hastaneye gelmediğine göre sanırım aranızda problem var.”

Şüpheli tavrıyla sorguladığı bu konu Armağan’ın gözlerini kaçırmasına sebep olmuştu.

“Ablacığım, benimle konuşabilirsin biliyorsun değil mi?” Ablasının bu sözleriyle gözleri dolsa da ona gülümsemeye çalıştı.

“Tabii ki biliyorum ama Ertuğrul’la aramızda sandığın gibi bir şey yok. Gerçekten yok! Çünkü o ve ben... Olacak bir şey değil!”

Aylin çatık kaşlarının altında ona inanmaz gözlerle bakıp, “Neden böyle düşünüyorsun? Yemek yediğimiz gece sizi gördüm. Bakışlarınızı, onun seni sahiplenişini gördüm. Şu an niye burada değil bilmiyorum ama...”

dediği anda, "Dubai'de!" diyerek ablasının sözünü kesip sorduğu soruya cevap verdi. Aylin, Armağan'ın bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemediğini anlayıp sessizleşirken yanından kalkmış ve az ilerideki tekli koltuğa oturmuştu. Armağan, yorgun bedenine daha fazla karşı koymayıp gözlerini kapatırken, uykunun kendisini ele geçirmesine izin verdi.

Genç kız uyuduktan sonra odadan çıkan Aylin, kapının önünde oturan kocasının yanına gidip, "Bir iki saatliğine eve gidip geleceğim. Sen burada kalsan olur mu canım?" diye sormasıyla Cenk'in soğuk bakışları kendisini buldu.

"Ben buradayım!" Sadece iki kelimedenden oluşan sözcükler ağzından gayesizce çıkarken, Aylin'in kaşları çatıldı.

"Tamam. Birkaç saate görüşürüz!" deyip yeniden odaya döndü ve çantasını alıp hastaneden ayrıldı. İşte Cenk'in ve Ender'in beklediği şey de tam olarak buydu. Gecenin sakinliği hastaneye çökerken, Ertuğrul'un iki koruması koridorda volta atıyor ve neredeyse her saat başı ona rapor veriyorlardı. Saatler Türkiye'de yediyi, Dubai'deyse sekizi gösterirken, Cenk'in telefonu çalmaya başladı ve aramayı hiç geciktirmeden cevapladı.

"Hastanede misin?"

"Evet!"

"Planı biliyorsun!" diyen adama cevap veremeden telefonun kapandığını anlayıp ayağa kalktı ve Armağan'ın odasına yaklaştı. Kapıyı kimselere fark ettirmeden sessizce açıp içeri girdikten sonra kilidi çevirdi. Dışarıda bekleyen Ertuğrul'un korumalarıysa Ender'in adamları tarafından çoktan etkisiz hâle getirilmişlerdi. Her şey en ince ayrıntısına kadar planlanmış, saatler önce yaptıkları plan hiç bozulmamıştı. Ertuğrul, Armağan'ı hedef alan kurşunlardan kendisini sorumlu tutup ortadan kaybolurken, Armağan da onun evinden ayrılarak çok büyük bir hata yapmıştı.

Yatağında, başına geleceklerden habersiz derin bir uykuda olan kıza yaklaşıırken, sapık ruhundaki tüm dürtüler ayaklanmıştı. Usulca ona sokulup örtünün dışında duran, yaralı bacağına parmak uçlarıyla dokunduğu sırada uyanan Armağan, karşısında Cenk'i görmesiyle aniden yerinden sıçradı.

"Ne yapıyorsun?" Korku ve panik damarlarında hızla dolaşmaya başlamıştı. Cenk ona en çirkin gülüşlerinden birini hediye ederken, "Şşş... Sessiz ol sevgilim, bütün hastaneyi başımıza toplamak istemezsin değil mi?" deyip elini kızın ağzına kapattı. Cebinden telefonunu çıkarıp video kaydını başlatırken, Armağan ondan kurtulmaya çalışıyor, her hareket ettiğindeyse bacağındaki yanık daha fazla acıyordu.

"Şimdi sana küçük bir hatıra bırakacağım. Her baktığında beni ve Ender'i hatırla diye!" demesiyle Armağan ondan uzaklaşmak için kendini yataktan yere attı ve acıyla inleyip düştüğü yerde öylece kaldı. Onun bu çaresizliğine gülen Cenk, telefonunu az sonra yaşanacakları net olarak görebilecek bir yere bırakıp Armağan'ın başına geldi ve üstüne eğildi.

"Hazır mısın sevgilim? Bu biraz canını yakabilir ama bunu sen istedin!"

Elini yeniden cebine atıp çakı çıkarttı ve ufacık bir yere basıp keskin kısmını gözler önüne serdi. Armağan, korkuyla yerde sürünerek geri geri gitmeye çalışırken, "Hayır! Hayır!" diye sayıklıyordu. Cenk onun bu hâline daha fazla gülüp hırsıyla saçlarını kavradı ve yüzünü kendine yaklaştırdı.

"Demek o adamla kalıyorsun ha! Onunla seviştin mi?" Sapkın öfkesi gözlerinden belli oldukça, Armağan'ın bedeni buz kesiyordu.

EFANE

“Kiminle ne yaşadığım seni hiç ilgilendirmez. Elindeki şeyle beni korkutamazsın! Elinden geleni ardına koyma Cenk Erdener! Yaptıkların elbet duyulacak, işte sen o zaman yaşayacaklarından kork!” demesiyle Cenk’in öfke patlaması yaşaması ve elindeki çakıyı Armağan’ın alnının sol tarafına ve tam ortaya batırması bir oldu. Çakıyı batırarak kızın kaşına kadar indirirken hâlâ bağılıyor, küfürler ediyordu. Armağan ise yaşadığı acı, korku ve şokla bilincini kaybetmeye çok yakındı. Alnındaki yarılan yerden akan kanlar tüm yüzüne yayılırken, başını zemine vurarak öylece yığıldı ve gözlerini kapattı. Cenk, yerden kalkıp telefonunu bıraktığı yerden aldıktan sonra kaydettiği videoyu Ender’e gönderdi.

DUBAİ

Ertuğrul toplantı için hazırlanıp otelden ayrıldıktan bir saat sonra belirlenen mekâna gelmişti. Bu sırada İstanbul’da neler olduğundansa haberi yoktu. Oldukça geniş toplantı odasına adım attığı an gözleri Ender’le buluştu çünkü ikisi dışında henüz kimse gelmemişti. Ağır adımlarla kendisine ayrılan yere ilerlediğinde onunla karşılıklı oturmasının ya da odanın daha bomboş olmasının bir tesadüf olmadığını anlaması çok uzun sürmedi.

“Hoş geldin Yalın!” Ertuğrul, elindeki dosyaları bırakıp koltuğa otururken buz gibi bakışlarını Ender’e dikti. Onu dövdüğü geceye nazaran yüzü biraz daha normale dönmüş gibi görünüyordu. Ender ise onun bu bakışlarına aldırmadan elinde tuttuğu telefonuna bakıp güldü ve gözleri yeniden Ertuğrul’u buldu.

“Sen bana cevap vermiyorsun ama istersen şuna bir bak!”

Telefonunu Ertuğrul'a uzattığı sırada genç adamın bütün vücudu kaskatı olmuştu. Telefona uzanıp eline alırken, Ender yine masanın üstünde duran kulaklığı da ona doğru ittirdi. Ertuğrul zorla yutkunup sıkıştığı dişlerinin arasından nefes aldı ve kulaklığı telefona takıp ekranı açtı. Mesaj uygulaması açık olan telefonun ekranına dikkatle bakarken, mesajın Cenk isimli birinden geldiğini görmesiyle bakışları yeniden Ender'i buldu. Bu Cenk'in hangi Cenk olduğunu tahmin etmesi hiç de zor değildi.

"Seni öldüreceğim... O gece Armağan'a yaşattığın korku için, onu tehdit ettiğin için, onun hayatını 'dost' sıfatıyla kirlettiğin için seni..."

"Aaa! Ama Ertuğrul, önce videoyu izle!" diyen Ender'in yüzündeki iğrenç gülümseme Ertuğrul'u her geçen saniye geriyordu fakat buna karşı koyup mesajla gönderilen videoya tıkladı ve kayıt başladı.

Birkaç dakika önce gönderilen görüntüleri izledikçe kan beynine sıçırıyor, başına çok şiddetli ağrılar giriyor ve öfkesi gitgide rayından çıkıyordu. Masanın altından sallayıp durduğu ayağı, dişlerini sıkıştı, elinin birini yumruk yapıyorsa Ender'in keyfine keyif katıyordu.

Armağan'ın yataktan kendini atıp acıyla inlediğini duymasıyla kapanan gözleri Cenk'in sözleriyle yeniden açıldı. Onun üstüne eğilmiş, aralarında bir şey geçip geçmediğini soruyordu ve Armağan her zamanki dikbaşlılığıyla ona direniyordu ki... Cenk'in elinde tuttuğunu yeni fark ettiği çakı Armağan'ın alnına resmen saplandı ve Ertuğrul bir anda ayağa fırladı. Kızın alnında, gözlerinin önünde açılan yarık ve deli gibi akan kan aklını kullanmasına engel oluyordu.

"Sen öldün Açıktan! Sen öldün!" deyip tam adama atılacağı sırada telefona Cenk'ten gelen görüntülü aramayla yüzü mümkünmüş gibi daha da beyazladı. Elleri

sinirden titremek istiyor, bunu zayıflık olarak gören Ertuğrul ise tüm bedenini kasiyordu. Aramayı cevaplayıp, Armağan'ı canlı canlı o hâlde görmesiyle başını yukarı kaldırdı ve alt dudağını dişledi.

"Allah belanızı versin demeyeceğim... Çünkü sizin belanızı ben vereceğim," deyip gözlerini Ender'den ayırdı ve yeniden telefona baktı. Armağan'ın acıyla kıvrandığını ve kesik kesik nefesler aldığını izlerken, gözleri yanıyordu.

"Yıllarıdır hayalini kurduğum an geldi ve sen bu ana tanıklık edeceksin Ertuğrul Bey!" Cenk'in önce sesi, sonraysa görüntüsü kendisine ulaştı. Çünkü bu sözlerden sonra Armağan'a doğru yaklaşılmaya başlamış ve kadrāja girmişti.

"Ne yapıyor bu?" Ertuğrul'un çileden çıktığını belli eden sesine gülen Ender, koltuğunun arkasına rahat rahat yaslandı ve ona dikkatle baktı.

"Şimdi... Kızı kurtarmanın tek bir yolu..."

"Söyle!" Ender onun bu kabullenişine kahkahalarla gülüp bir anda oturuşunu dikleştirdi ve yeniden Ertuğrul' baktı.

"Projeni bana vereceksin, ben de Cenk'i durduracağım. Hepsi bu!" Birinin gözlerinden zafer parıltıları akar-ken, diğerinden alevler çıkıyordu.

Ertuğrul'un, "Yine aynı şeyi yapmana izin vermem Açıktan! Yine benim projemi kullanarak başarıya ulaşmana asla izin vermem!" cevabıyla Ender'in yüzündeki sevinç ve zafer ifadesi yok oldu.

"O zaman Cenk yıllardır istediği şeye artık ulaşabilir!" demesiyle Ertuğrul'un gözleri elindeki telefona döndü. Bu sırada Cenk gülerek, "Büyük bir zevkle!" deyip Armağan'a dokunduğu an Ertuğrul gerçekten aklını kaybettiğini hissetti. Bedeni buz gibiydi ama neden yanıyordu? Kalbi

neden maraton koşmuşçasına hızlı atıyordu? Nefesi neden kesiliyor, elleri neden titriyordu? Bu kıza karşı neden bu kadar korumacıydı? Ona hissettiği bu garip bağlılık her geçen gün tutkuya mı dönüşmüştü? Yoksa bu hislerin hepsi ona duyduğu ve hiç fark etmediği bir sevgiden miydi bilmiyordu.

Şu an tek bildiği şey, Armağan'a dokunan o ellerini kırma isteğinden ibaretti. Aklından geçen bunca şeyin arasında, "Ne düşünüyorsun be aptal herif?" diyen iç sesiyle irkildi.

"Cenk! Kız senin..."

"Tamam! Proje senin. Bırak kızı!" diye bağırmasıyla Ender'in yüzünde pervasız ve iğrenç bir gülümseme yeniden belirdi.

"Doğru karar Yalın!" deyip yüksek sesle, "Cenk! Bırak kızı!" dediği an Ertuğrul'un keskin bakışları yeniden telefona döndü.

"Bu kadar yaklaşmışken olmaz!" diye bağırmasıyla Ertuğrul hızla Ender'e yaklaştı ve kulaklığı çıkartıp telefonu ona verdi.

"Söyle şuna hemen dursun! Hemen!" Ertuğrul'un öfke dolu gür sesiyle irkilen Ender, Cenk'i durdurmaya çalışıyordu. Bu sırada Ertuğrul, dişleriyle resmen parçaladığı dudağından akan kanı duyumsuyor ve yaraladığı yeri daha çok deşiyordu.

"Tamam! Kızı bırak ve onu doktorlara teslim et! Hastaneden de derhal çık!" Ender, Cenk'e bağırırken Ertuğrul telefonu yeniden eline almıştı ki bir anda kulağına dolan gürültüyle bakışları ekrana kilitlenip kaldı. Gürültünün hemen ardından kulaklarına dolan silah sesiyle telefon yere düştü ve görüş alanında odanın tavanı belirdi.

Silah sesiyle eş zamanlı olarak, bulundukları toplantı odasının kapısı hızla açıldı ve içeriye Atilla girdi. Ertuğrul, korkuyla bir telefona, bir de içeri giren Atilla'ya bakıyordu.

Bu sırada ekranda beliren kişiyi görmesiyle dakikalar-
dır nefes almıyormuş gibi derin bir nefes alan Ertuğrul
gözlerini birkaç saniyeliğine kapatıp yeniden açtı. Ekranda kendisine göz kırpan Alparslan'ın sesini de hemen ardından duydu.

"Kız benimle. şu dallamayı hakla gel oğlum!" dediğı sırada Atilla'nın elini omzunda hissetti ve ona bakıp gülümsedi.

"Abi... Ben gelene kadar ona gözün gibi bak! Sana emanet!"

"Senin emanetin benim kıymetlimdir aslanım! Aklın kalmasın. Küçük hanım benimle. şimdi doktorları çağıracağım," deyip kameranın açısını farklı bir yöne çevirdi ve görüntüde Cenk belirdi.

"Bu piçi ne yapalım?"

"Onu eski eve götürün! Karısına, Armağan'ın ablası Aylin'e hiçbir şey söylemeyin! Onlar vakti geldiğinde kendileri konuşacaklar! Aralarına girmeyin," dediğinde Alparslan'ın, "Tamam," deyişini duydular ve arama sonlandı. Ertuğrul hemen yanında duran Atilla'ya bakarken, gözlerinin içi ışıl ışıl olmuştu.

Yüzündeki silik gülümsemeyle birbirlerine baktıkları sırada Atilla, "Hadi al şu işi!" deyip onun omzunu sıkarken gülümsemeleri büyüdü ve gözleri Ender'i buldu. İki kardeş, onun bembeyaz olan yüzüne keyifle gülerken, Ender'in rengi uçup gitmiş, gözlerindeyse bariz bir korku belirmişti.

"İntikam vakti!"

Dubai'den döneli iki gün olmuş ve üç erkek kardeş Stavro'nun Meyhanesi'nde buluşup muhabbete dalmıştı. Tabii aradan geçen iki günde Ender ve Cenk bir güzel benzetilmiş ve ikisi de öylece ıssız bir yol kenarına atılmıştı.

Bu sırada televizyonda beliren son dakika haberleriyle üç çift göz ekrana kilitlenirken spikerin söylediklerini dikkatle dinliyorlardı.

"İş adamı Ender Açıktan, ağır yaralı olarak bulunup hastaneye kaldırılmıştır. Durumu ciddiyetini koruyan iş adamının başına ne geldiğini kimse bilmezken, polislerin olayı derinlemesine araştırmaya başladığı emniyet güçleri tarafından belirtildi."

Ertuğrul içindeki siniri bastırmaya çalışıp, "Dokuz canlı pezevenk!" diye homurdanırken, karşısında oturan büyük abisi Alparslan'la göz göze geldi. Alparslan önce kardeşlerine, hemen ardından da televizyona baktıktan sonra, "Diğer adama ne yaptınız?" diye sorunca Ertuğrul'un gözleri koyulaşırken, Atilla'nın gözlerinde muzip pırıltılar oluştu.

"Ne yaptınız adama dedim! Haberler niye ondan bahsetmiyor?"

Ertuğrul homurdanarak, "Şu piçe adam deyip durma abi," derken Atilla hâlâ sırtıyor ve uzun zamandır hasret kaldığı bu manzaraya bakıyordu. Üç erkek oturup sohbet etmeyeli, iş dışında birbirlerini görmeyeli bir hayli olmuştu. Atilla, yüzündeki gülümsemeyle abisi Alparslan ve kardeşi Ertuğrul'a bakarken, Alparslan hâlâ aynı noktadaydı. Cenk'in neden hiçbir haberde adının geçmediğini merak ediyor, başına ne geldiğini öğrenmeye çalışıyordu.

“Ne yaptın ve niye yaptın?” Sesi soğuk, göz bebekleri donuk ve son derece ciddi bir hâlde kardeşine odaklanmış, sabrının son demlerinde olduğunu açıkça belli etmişti.

Onun bu tavrıyla yerinde kıpırdanan Ertuğrul, “Azıcık ucundan kesmiş olabilirim,” dediği anda Atilla kahkahlara boğulup, “Azıcık mı?” diye feryat etmişti. Ertuğrul ise iki numaralı abisi Atilla’ya ters ters bakıp homurdanarak, “Yarısını da kesmiş olabilirim,” deyince Atilla yeniden söze girdi.

“Tamamı demek istedin herhâlde!”

Artık abisi Alparslan’ın her şeyi duymasıyla kaçacak yeri kalmadığını anlayan Ertuğrul, “Mümkün tabii,” diyerek sessizleşirken Alparslan sakin olmaya çalışıyor ve derin nefesler alıyordu.

“Bize niye hiçbir şey anlatmadın Ertuğrul?” sorusuyla duraksayan Ertuğrul, bir süre sessizce abilerine ne cevap vereceğini düşündü. Alparslan, her an soğuk ve kontrollü bir kişiliğe sahipken, Atilla her zaman neşeli ve güller yüzlü görünürdü ancak sinirlendiği anda kimse ona yaklaşma cesaretini göstermezdi. Yalınların kadın ya da erkek fark etmeksizin hepsi böyleydi. İyiyken gayet iyi, ancak damarlarına basılınca tanınmayacak kadar soğuk ve gaddar olurlardı.

“Kendim başa çıkıyordum, ta ki Armağan hayatıma girene kadar.” Alparslan ve Atilla kısacık bir an göz göze gelip usulca başlarını sallarken yine söze Alparslan girdi.

“O kız zayıf noktan oldu değil mi abiciğim?” Genç adam, sözlü cevaplarının hepsini yutup yalnızca başını sallamakla yetindi. Çünkü hissettiklerini, düşüncelerini, aklını allak bullak eden hiçbir şeyi dile dökcek cesareti bulamıyordu. Fakat karşısında oturan iri yarı cüsseye, yemyeşil gözlere, nadiren gülümsediği anlarda

sol yanağında beliren gamzeye sahip adam onun üstüne gitmekte kararlıydı.

Alparslan, koyu kumral saçlarının arasından parmaklarını hızla geçirip boynunu hafifçe sağa sola yatırdı ve “On yıl önce bu işlere girerken, sırf zayıf noktan olmasın diye arkada bir kız bırakmıştın. Şimdi niye aynısını yapamıyorsun?” diye sordu ancak daha sorusunu bitirirken kardeşinin gözlerinde beliren o ifadeyi fark etmiş ve alacağı cevabı tahmin etmişti.

“Sen yapabiliyor musun? Asistanınla aranda bir şeyler olduğunun farkındayım! Unutmayın ki sizler beni takip ediyorsanız ben de sizleri takip ediyorum.”

“Armağan’ın, Su’dan ne farkı var da onu arkada bırakamıyorsun?” Abisi, az önce kendisine söylenenleri yok sayarak kardeşine yeni bir soru yöneltmişti. Asistanıyla ilişkisi olduğu doğrudu ama şimdi konuları bu değildi, belki başka zaman Bergüzar ve kendisi hakkında uzun uzun sohbet ederlerdi!

“Su’yla ben hiçbir zaman biz olmadık, yani sonumuz en başından belliydi.” Bir an sustu ve yüzünde beliren silik bir gülümsemeyle sözlerine devam etti.

“Fakat Armağan... Bana sonsuzluğu getirmiş gibi hissediyorum.” Atilla ve Alparslan yine birbirlerine baktılar ve ikisi de Ertuğrul’un abayı çoktan yaktığını anladılar.

“O zaman... Sonsuzluğuna koçum! Sonsuzluğu getiren Armağan’ına!” Alparslan’ın kadehi sözlerine eşlik eder gibi havaya kalktı ve diğerlerinin kadehleriyle buluştu. Muhabbetleri tatlı sert bir havada devam ederken birkaç saat daha geçmiş ve gece yarısını bulmuşlardı ki, Ertuğrul aklına gelen şeyle, “Sizin olanlardan nasıl haberiniz oldu?” diye sorunca Atilla anlatmaya başladı.

“Biz, evinin tarandığı geceden beri sizi takip ediyoruz.”

“Kim haber verdi?”

“Yekta.”

Ertuğrul derin bir nefes alıp gözlerini kapattı ve sakinleşmeye çalıştı. Onun sinirlendiğini fark eden Alparslan, “Oğlum, kız senin yanındayken evini bastılar, sadece Armağan’ın kaldığı odayı taradılar. Yekta da sen yokken olacaklardan korkup haber verdi. Çocuğun kötü bir niyeti yoktu!” deyince Ertuğrul usulca başını sallamıştı.

“İyi ki haber vermiş yoksa ya kızıdan ya projenden vazgeçecektin.” Atilla’nın sözleriyle, yüzünde yine silik bir tebessüm oluşan Ertuğrul, abilerine baktı ve “Projemden vazgeçmiştim,” diye fısıldadı. Onlar şaşkınlıkla yüzüne bakarken konuşmaya devam etti.

“O kızı hayatımın her anında yanımda istiyorum. Eksik olan parçam gibi ve ben o parçamı buldum.”

Alparslan gülerek, “Allah kolaylık versin kardeşim. İki günde beni çenesiyle bezdirdi, bir ömür dayanmak büyük cesaret,” deyince masalarından yükselen kahkaha sesleri içeriyi doldurmuştu.

“İki gündür burada olduğun hâlde onu görmediğini biliyor mu?”

“Sakin ha Atilla! Sakin beni o cadının diline düşürme.”

Ertuğrul’un telaşlı sesi ve ani çıkışıyla yeniden gülmeye başlayan Alparslan ve Atilla’nın keyfi şimdi yerine gelmeye başlamıştı. Çünkü Ertuğrul’u böyle görmek ve onunla uzun zaman sonra böylesine içten gülmek çok güzel bir duyguydu. Eksik kalmış ama tamamlanma ihtimali huzur veren bir duygu!

“Ooo! Oğlum, sen şimdiden hanım köylü olmuşsun.” Alparslan, masanın üstünden kardeşine uzanıp saçlarını karıştırırken ona alttan alttan lafları da dokunduruyordu.

“Abi bari sen yapma!”

“O abin de ben değil miyim lan tırt! Bana gelince Atilla, abime gelince abi.” Atilla’nın bir anda yükselen sesiyle

duraksayan Alparslan ve Ertuğrul önce birbirlerine, hemen ardından da ona baktılar.

“Abilik mertebesini senin bünyen kaldırmaz hergele! Bakıyorum da cümle içinde bile adımı söylemeye cesaretin yok!” Alparslan, keyiften dört köşe olup sırtırken, Atilla telefonunu çıkartıp bir numara tuşladı ve konuşmaya başladı.

“Naber bizim kız? Ben de iyiyim abiciğim! Senin şu uyuz abilerinle uğraşıyorum... Aynen, her zamanki gibi... Hayır! Onlar benimle değil, ben onlarla uğraşıyorum... Genelde hep tam tersi mi olur... Senin dilin fazla uzamış Tomris Hanım! Tamam, kapat telefonu... Kendine dikkat et! Başımızı belaya sokma.”

Telefonu kapatıp kendisine bakan adamlara, “Ne var, ne bakıyorsunuz? Bari bizim kıza abilik yapayım dedim ama o da beni sallamadı,” demesiyle Ertuğrul ve Alparslan kahkahalara boğuldular. Bu sırada Ertuğrul sandalyesinden kalkıp, “Abilerim, bana müsaade,” deyip, Atilla’nın yanağından sıkı bir makas aldı ve “Bak abilerim diyorum!” diye homurdandı.

“Hayırdır, evde bekleyenin mi var?” Gülererek abisine bakan Ertuğrul, “Aynen öyle abiciğim,” demekle yetinmişti.

“Biz de seninle gelelim, Armağan’la vedalaşmak istiyorum.”

Ertuğrul, Alparslan’a bakıp neden der gibi başını salladı.

“Bana o kadar çok laf söyledi ki, senin abin olduğumu öğrendiğindeki yüz ifadesini çok merak ediyorum.”

Ertuğrul pis pis sırtıp, “Hadi o zaman!” dedi ve hep birlikte ayaklandılar.

Bahçeden içeri girip araçlarından indikten sonra eve doğru ilerliyorlardı ki, korumalarından biri yanına gelip, “Ertuğrul Bey, Armağan Hanım bunu size vermemizi is-

tedi," dedi. Ertuğrul'un kaşları usulca çatıldı, göz bebekleri karardı ve bedeni anında gerildi.

"Armağan nerede?"

"Bize bunu verirken kendi evinde olacağını söyledi ama eve gitmemiş." Korumanın cevabıyla ona doğru atılan genç adamı abileri derhâl yakalamıştı.

"Siz bana bunu şimdi mi söylüyorsunuz?"

"Ertuğrul Bey, sizi aradık ama dönmediniz."

Adam doğru söylüyordu. Armağan'ın yokluğunu fark ettikten sonra defalarca aramalarına rağmen Ertuğrul onlara dönmemişti çünkü o sırada Cenk ve Ender'i benzetmekle uğraşıyordu.

Ertuğrul, korumanın uzattığı kâğıdı hırsla alıp açtığında kısa bir yazıyla karşılaştı.

"Yalnız kalmak istiyorum. Güvendeyim. Merak etme!"

Tam ağzına geleni söyleyecekti ki en altta kızın el yazısıyla daha da anlam kazanan o kelimeyi gördü ve gerilen vücudu rahatladı, öfkesi bir anda yok oldu.

"Maviş"

Kâğıda uzun uzun baktı ve içinden defalarca o kelimeyi tekrar etti. Kafasını kaldırıp ona merakla bakan abileriyle göz göze geldiğindeyse notu sesli okudu. Alparslan, kardeşini rahatlatmak ister gibi, "Oğlum, güvendeyim demiş, bırak biraz kafasını toplansın. Demek ki buna ihtiyacı var," deyip kolunu omzuna doladı ve başının üstünü öptü.

"Benim de ona ihtiyacım var."

Ertuğrul bütün gece o notu okudu ve odasında durmaksızın volta attı. Armağan'ın şu an nerede ve nasıl olduğunun endişesi yüreğini lime lime ederken, her geçen saniye daha da telaşlanıyordu. Yekta'yla görüşüp onun yerini bulmasını istemiş ve o gecenin üstünden tam iki gün geçmişti ancak hâlâ Armağan'dan bir haber yoktu.

Bacağında ciddiyetini koruyan bir yanık, alnının ortasında bulunan bir yarayla nereye gitmiş olabilirdi, hiçbir fikri yoktu. Gittiği yerde pansumanlarını yapabiliyor muydu? Ağrısı var mıydı? Yaşadıklarından sonra psikolojisi ne hâldeydi? Kendisine bir şey yapmaya kalkmış mıydı? Tüm bu sorular durmaksızın aklında dönüp dururken, Ertuğrul şirketteki odasından İstanbul'un muazzam manzarasına bakıp derin bir nefes aldı.

Bunca yaşanan arasında Aylin'se günlerdir ortada olmayan kardeşini ve kocasını delirmiş gibi arıyordu. Hâlâ hiçbir şeyden haberi olmayan genç kadının telaşı ve çaresizliği Ertuğrul'un ne kadar içini acıtsa da sessiz kalmaya kararlıydı. Çünkü yaşananların hepsini ve kocasının gerçek yüzünü kardeşinden duymalıydı.

Derin düşünceler içinde kaybolan Ertuğrul, yanında beliren Yekta'nın varlığıyla irkildi.

"Kapıyı çaldım ama duymadın," derken elindeki kâğıdı ona uzatıp gülümsedi ve "Adresi!" demekle yetindi.

Ertuğrul, çatık kaşlarının ardından dikkatle kâğıda bakarken, "Deniz Mahallesi, Yeşil Hisar Sokak, Villa Karcan, Kalkan/Kaş," diye mırıldandı ve derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. İşte bulmuştu. Günlerdir görmediği, hayatından, sağlığından endişe ettiği, yüreğini yerle bir eden o kadının yerini bulmuştu. Elindeki kâğıda defalarca bakıp yazan adresi defalarca okudu ve bir anda odanın kapısına yöneldi. Telaşla ceketini üstüne geçirip, "Ben çıkıyorum," dediği gibi asansöre binerken, Yekta patronunun arkasından gülerek bakıyordu.

"Adam resmen âşık," diye mırıldanırken, "Peki sen hâlâ âşık mısın?" sorusuyla irkilip sesin geldiği tarafa döndü ve bakışlarını sevdiği kadınının üstünde gezdirdi. Gözleri karısının kocaman karnında, ikizlerin üstünde sabitlenirken yavaşça yanına yürüdü. Elinin birini

EFSENE

çocuklarının üstüne, diğeriniyse kadının beline dolayıp onu kendine yaklaştırmak istedi ancak bebekler buna pek müsaade etmedi. İkisi de gülerek bakışlarını aralarındaki kocaman karna indirdiler.

“Bu kara kediler aramızdan ne zaman çıkacaklar? Hayır, daha onlar doğmandan bu kadar ayrı kaldıysak doğdukları zamanı düşünemiyorum.”

Yekta'nın hâlinden şikâyetçiymiş gibi değil de, son derece eğleniyormuş gibi çıkan sesiyle karısı daha da gülümsemişti.

“Sen benim soruma cevap ver bence!”

Tehditkâr sesi ve her an duygusal bir değişim yaşayacakmış gibi bakan gözlerini fark eden Yekta, yüzündeki silik gülümsemeyle ona bakarken, “Benim aşkım günlük değil kadını. Ömürlük... Hiç bitmedi, hiç bitmeyecek,” diye fısıldadı ve dudaklarına masum bir öpücük bıraktı.

“Yekta!”

“Hı?”

“Şirketteyiz!”

“Esra... Yürü, eve gidiyoruz.”

Ertuğrul arabasına atladığı gibi soluğu havaalanında almış ve kısa süren uçak yolculuğunun ardından Antalya'ya inip Kalkan ilçesine geçmişti. Yarım saat süren yolcuktan sonraysa soluğu elinde yazılı olan adreste aldığı anda aracını park etti ancak araçtan inmeyip içinde oturmaya devam etti. Çünkü yol boyunca Armağan'ın kendisini görünce ne tepki vereceğini düşünmüştü ancak kendisinin vereceği tepkileri hiç düşünmemişti. Yaralı, kırgın ve yorgun bir kadınla karşılaşacağını az çok tahmin ediyordu ancak korkmuş bir kadınla karşılaşmaktan delicesine korkuyordu.

Aklındaki her şeyi yok sayıp saat biri geçerken aracından indi ve Villa Karcan yazan tabeların yanından geçip bahçeden içeri girdi. Ev, denize hâkim bir tepeye yapılmış, üç katlı, ahşap yapıya sahip, oldukça sevimli ve göz alıcıydı. Bahçede küçük bir tur atan Ertuğrul, evin çevresini kolaçan ediyor ve Armağan'ın güvenli dediği bu yeri kendi gözleriyle de görmek istiyordu.

Bahçenin denizi gören büyük kısmını geçip evin kapısına geldiğinde elini kaldırdı ancak kapıya vuramadı. Çünkü eli titrer gibi olmuştu. Vücudunun ısındığını ve terlemeye başladığını fark ettiğinde derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı.

“Kendine gel! Sakin ol!” diye mırıldanıp kendisini sakinleştirmeye çalışırken içinde büyüyen özlemi fark etti ve buna son vermek için kapıyı çaldı. Günlerdir görmediği o küçük kıızı görmek için sabırsızlanıyor ve olduğu yerde durmaksızın sallanıyordu.

Kapıyı çaldıktan kısa süre sonra içeriden gelen ayak seslerinin kapıya yaklaşmasıyla kalp atışlarının daha da dengesizleştiğini hissetti. Kapının kilitlerinin açılma sesini sabırsızlıkla dinledi. Kapı yavaşça açıldığında karşısında saçlarının bukleleri birbirine girmiş, gözleri uyumaktan şişmiş, aradan geçen beş günde eskisine nazaran daha da zayıflamış bir kız gördü. Kızın gözlerini gördüğündeyse büyülediği o renklerde kayboldu. Tek bir adımda kıızı kapıyla arasında sıkıştırıp, hafifçe eğilerek dudaklarına ulaştı. Yüzünü avuçlarına hapsedip dudaklarını hiç zorlanmadan araladı ve ilk kez duyumsadığı tadıyla dünyası altüst oldu. Armağan aniden gelen ve aklını başından alan öpücükle gerçeklikten kopmuş, sadece Ertuğrul'a uyum sağlamaya çalışıyordu. Adam fazlasıyla sabırsız, sert ve biraz da kızgındı. Tüm bu duygularını sadece öperek Armağan'a hissettirmesiye inanılır gibi değildi.

EFANE

Ertuğrul, dudaklarını yavaşça ayırıp, "İyi misin güzelim?" diye sorduğunda Armağan zorla nefes aldı. Kendisine neden böyle bir soru sorduğunu bile unutmuş, aklı tamamen darmadağın olmuştu ki... Hatırladı.

Tüm yaşadıklarını tek tek hatırladı ve dolu dolu gözleriyle ona bakıp, "Bilmiyorum!" diye fısıldadı. Ertuğrul, tedirgin hâlde buklelerini alnından uzaklaştırdı ve gözleri önünde yaşanan o olayın izine uzun uzun baktı.

"Özür dilerim... Seni koruyamadım, özür dilerim." Titreyen sesinden dökülen bu sözlerle, gözlerindeki yaşları serbest bırakan Armağan, Ertuğrul'un kocaman bedenine sıkı sıkı sarıldı ve dakikalarca ağladı.

Onun bu hâline ve günler önce gördüklerine dayanamayan Ertuğrul da gözyaşlarına hâkim olamamıştı.

"Herkesin korktuğu bir adamın yanında güvende hissetmem hiç normal değil, değil mi?" sorusuyla gülümseyen Ertuğrul, yüzünü kızın saçlarına gömüp, "Kollarımın arasında güvende olmasını istediğim tek kadınsın Armağan Karcan!" diye fısıldadı. Dudakları saçlarında, yüzünün her zerresinde gezinip en son alnındaki yaranın üstünde durdu ve oraya bir öpücük kondurdu.

"Niye buradasın Ertuğrul?" Armağan hâlâ sıkı sıkı ona tutunurken bu soruyu sormakta bir hayli zorlansa da, sormayı başarmıştı. Ertuğrul, yüzünü ondan uzaklaştırıp gözlerini buluşturdu ve "Senin yalnızlığa ihtiyacın vardı," diye fısıldadı.

"Evet!"

"Ama benim de sana ihtiyacım vardı Maviş," dediği anda Armağan'ın gözlerinin içinde bile bir gülümseme belirdi. Hayatına giren bu adam, çok şeyi değiştirecekti. Artık bunu biliyordu.

Gün ağarırken pencereden sızan kızıl ve turuncu tonlarda güneş ışığı, Armağan'ın bembeyaz tenini usulca

aydınlatıyor, Ertuğrul ise gözünü bile kırpmadan onu izliyordu. Bütün gece yüzünün her noktasını aklına kazımış, her nefesinde kokusunu solumuştu. Yüzüne düşen güneş ışığından rahatsız olan Armağan mırıldanarak kafasını çevirdiği anda bunca zaman hiç fark etmediği bir şeyi fark etti. Çenesinin sol altında, neredeyse şah damarının hemen üstünde duran ten renginden az daha koyu renge sahip doğum lekesine dikkatle bakarken, sağ kolundan güç alarak yavaşça doğruldu ve dudaklarını tam o noktaya bastırdı. Onu uyandırmaktan korktuysa da lekenin üstüne küçük öpücükler bırakıp kokusunu içine çekti. Yüzünü kızın boyun girintisine sokup omzuna yattıktan sonra sol kolunu beline dolarken, sol bacağını da bacaklarının arasına yerleştirmiş, gözlerini kapatıp huzuru bulduğu yerde derin bir uykuya dalmıştı.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra terlediğini hissederek derin uykusundan ayılmaya başlayıp hissettiği boğucu sıcaklık ve ağırlığa rağmen gözlerini aralayan Armağan, bir an odadaki ışığa alışmaya çalıştı. Sol tarafında hissettiği ağırlığı anlayabilmek için baktığındaysa birçok duyguyu aynı anda yaşamıştı. Şaşkınlık, güven, mutluluk, huzur... Ertuğrul'un yüzünü boynuna gömüp uyuması, aldığı her nefes, boynuna değen yeni çıkmış sakalları ve çenesine değen saçları içini titretti. En son ne zaman bu kadar huzurlu uyuyup uyanmıştı hatırlamıyordu. Ertuğrul'un vücudunun tamamını kaplamış olmasına rağmen rahat rahat uyumasına gülümseyip saçlarını usulca sevdi ve alına dudaklarını dokundurdu. Gece birlikte akıttıkları gözyaşlarını, Ertuğrul'un gözlerindeki endişeyi ve korkuyu hatırlayan Armağan zorla nefes alıp gözlerini kapattı.

Uyku yeniden kendisini teslim aldıktan birkaç saat sonra uyandığında üstündeki ağırlık yok olmuştu çünkü

EFANE

Ertuğrul gitmişti. Yerinden yavaşça kalkıp etrafa bakınırken baş ucunda duran bir not buldu ve notu eline alıp yazanları okumaya başladı.

"Yeni güne seninle uyanmak çok güzeldi. Kahvaltı için bahçede bekliyorum."

Not kâğıdını yeniden baş ucuna bırakıp önce alt kata indi ve hemen ardından da bahçeye çıktı. Karşısında gördüğü manzarayla bir an duraksasa da hiç bozuntuya vermeyip, kendi kendine mırıldanarak masayı hazırlayan genç adama yaklaştı ve "Günaydın!" diye fısıldadı.

Ertuğrul yaptığı işi bırakıp ona gülümsedi. Bu sıradaysa yanağına küçük bir öpücük kondurmuş ve aynı Armağan gibi, "Günaydın!" demişti.

Sandalyenin birini çekip, Armağan'a oturması için yardımcı olurken, "İlaçların nerede güzelim?" diye sorduktan sonra aldığı cevapla doğruca eve girdi. Kısa süre içerisinde yeniden masaya dönen Ertuğrul, kıza ilaçlarını uzatıp bir süre onu dikkatle izledi.

"Alındaki dikişler ne zaman alınacakmış?" Armağan bu soruyla duraksasa da başını kahvaltı tabağından kaldırdı ve Ertuğrul'un gözlerine baktı.

"Bugün alınacak. Az ileride Aile Sağlığı Merkezi var, oradaki bir doktor ya da hemşire alabilirmiş."

"Bu kadar mı yani!" Genç adamın şaşkın bakışları ve sesiyle gülümseyen Armağan, "Hepsi bu kadar Ertuğrul Yalın!" dediğinde Ertuğrul bir başka soru daha sordu.

"Peki bacağındaki yanık... O ne durumda?" Armağan az önceki gibi bir ifadeyle ona bakmayı sürdürürken, "Daha iyi... Zamanla daha da iyi olacakmış," dedi ve yeniden kahvaltısına döndü.

Bir süre ikisi de hiç konuşmadan kahvaltılarını yapmaya devam ettiler ancak Ertuğrul'un bir gözü daima Armağan'ın üstündeydi ve içi içini yiyordu. Elini nazikçe

ona uzatıp çenesini kavradı ve gözlerini yeniden buluşturdu.

“Armağan...” demesine kalmamıştı ki, genç kız elindeki çatalı ve bıçağı hızla masaya bırakıverdi.

“Ertuğrul, çok iğrenç bir şey yaşadım ve sen o yaşadıklarına tanık oldun. Bu beni fazlasıyla rahatsız ediyorken, bir de soruların ve bakışlarınla durumu daha da zorlaştırma. Lütfen bunu yapma!” deyip masadan kalktığı gibi hızlı adımlarla eve girdi.

“Armağan... Gelebilir miyim?” Başını odanın kapısından uzatan Ertuğrul, yatağın üstünde bağdaş kurmuş öylece oturan kıza bakıyordu.

“Gel!” Bu kısacık cevapla içeri girip Armağan’ın karşısına geçti ve aynı onun gibi bağdaş kurarak oturdu.

“Armağan...”

“Ablama ne dediniz Ertuğrul?” Aniden sorduğu bu soruyla oda resmen buz gibi oluverdi.

“Ablam ortadan kaybolma sebebimi ne olarak biliyor?” Yeniden daha net sorduğu soruyla Ertuğrul huzursuzlanmıştı.

“Kocasından kısa bir not aldı. Notta, biraz yalnız kalmak ve bu ani gelişen evliliği düşünmek istediği yazıyordu. Seni ise yurt dışında benimle birlikte sanıyor. Ben, Aylin’i arayıp adamlarımla beraber seni yanıma getirttiğimi söyledim. Bunu duyduğunda sesi oldukça keyifli geliyordu ve sana bol bol selam söyledi.” Ertuğrul’un bu açıklamasıyla Armağan’ın gözlerinden yaşlar durmaksızın dökülmeye başlamıştı.

“Bu çok kötü bir şey... Göz göre göre ablamı kandırmaktan yoruldum. Böyle büyük bir vicdan azabını taşı-

maktan ve ona güzel bir eşi, iyi bir evliliği varmış gibi yapmaktan yoruldu... Ben... Çok yoruldu,” demesiyle ellerini kavrayan Ertuğrul’un onu kendine çekmesi bir oldu. Şimdi birbirlerine sıkı sıkı sarılmış, birbirlerinden güç almaya çalışıyorlardı.

“Bu yükle bunca zaman nasıl yaşadın bilmiyorum ama artık bunu tek başına yaşamayacaksın.” Bir anlığına sustu ve fısıldayarak sözlerine devam etti. “Anlat bana...” Armağan, duyduğu sözlerle Ertuğrul’dan uzaklaşıp şaşkın şaşkın gözlerine baktı.

“Sana anlatayım öyle mi! Yaptığı akıl almaz işleri ve soğuk bakışları dışında hiçbir şeyini bilmediğim adama anlatayım.” Başını sağa sola sallarken gülmeye başlayıp, ona anlamsızca bakmayı sürdürdü.

Armağan’ın bu tavrıyla gözleri çakmak çakmak olan Ertuğrul, “Ne duymak istiyorsun?” diye resmen homurdanmıştı.

“Kimsin sen?”

Soru kısaydı, netti ve içinde fazlasıyla merak unsuru barındırıyordu.

“İstanbul’un meşhur kabadayılarından Süleyman Yalın ve ressam Neşe Genç’in tanışıp evlenmesinden beş yıl sonra üçüncü erkek çocukları olarak 29 Nisan 1983’te İstanbul Beşiktaş’ta dünyaya gelmişim. O gün senin yanına gelen adam en büyük abim Alparslan’dı. Diğer abim Atilla’ysa ayrı saatlerde benim yanımda Dubai’deydi. Ben dört yaşımı doldurduğumda, ailemize bir çocuk daha katıldı ama o hepimizden daha gözdeydi çünkü yıllardır babamın hasretle beklediği kızı Tomris sonunda doğmuştu.” Armağan’ın şaşkın yüz ifadesine bakıp gülümsedikten sonra sözlerine devam etti.

“Ben ve kız kardeşim büyürken babamızı çok fazla göremedik çünkü onun daima işleri olurdu. Biz annemle

oradan oraya gider, babamın düşmanlarından ka ardık. Aylarca onu görmez, hatta sesini bile duymazdık. Bu sebeple babamla iyi bir ilişkimiz olduğunu söyleyemem çünkü çocukluğumda olmayan bir adamı kabullenmem epey zor oldu.”

Böyle bir hikâye duymayı beklemeyen Armağan’ın gözlerine oturan hüznü fark eden Ertuğrul, usulca onun yanağını okşadı ve “ z lme... Ben  z lmeyi bırakalı çok oldu,” dedi.

“şu an hâlâ...” Armağan nasıl soracağını bilemeyip duraksayınca Ertuğrul onun bu naifliğine yeniden gülümsemişti.

“Hâlâ pek görüştüğümüz, konuştuğumuz hatta anlaşt ğımız söylenemez. Bu sebeple üniversiteyi bitirdikten sonra alanında en iyi mimarları toplayarak şu anki şirketimi kurdum. Ancak babamın da h lihazırda bizleri bekleyen bir şirketi vardı ama benim orada pek gözüm yoktu. Atila ve Tomris babamın şirketiyle ilgilenirken, en büyüğümüz olan Alparslan da benimle birlikte çalışmaya başladı. Fakat iki tane Yalın isimli şirket olması kafa karışıklığına sebep olduğu için babamın kurduğu şirket ve benim kurduğum şirket birleşti. Tabii bu görünürde gerçekleşen bir birleşmeydi. şu an Tomris ve Atila İzmir’deki, Alparslan abimse Ankara’daki şirketlerin başında duruyor. Ben de işlerin İstanbul ayağıyla ilgileniyorum.”

“Bu hikâye bana çok tanıdık geldi... Tıpkı benim ailem gibi,” diyen Armağan’ın sözleriyle kaşları çatılan bu kez Ertuğrul olmuştu.

“Nasıl yani?”

“Babam Mehmet, kimyager... Annem Suna ise beyin cerrahı. Babam kendisine gelen teklifleri değerlendirip yurt dışına çıkıyor. O sıralarda annem tıp fakültesini bu-

rada başarıyla bitiriyor ve eğitimine devam etmek için gelen davetlerden birini kabul edip o da yurt dışına çıkıyor. İkisi de böylelikle Amerika'da tanışıp evleniyorlar ve en büyüğümüz olan Murat abim doğuyor. Aradan yedi yıl geçtikten sonra bu kez ablam Aylin ve diğer abim Arda dünyaya geliyorlar. Tabii uzun zaman sonra iki tane bebeğin aynı anda aileye katılmasıyla anne ve babam şaşkına dönerken, ikizlerin bir hayli yaramaz çıkmasıyla ortalık iyice karışıyor. Bu sebepten anne ve babam bir daha çocuk yapmama kararı alıyorlar ancak..." deyip bir an sustu ve gülmeye başladı.

"Sen geliyorsun... Tıpkı adın gibi bir Armağan olarak..." Armağan, Ertuğrul'a dikkatle bakıp başını sallarken, "Evet!" diye fısıldadı ve anlatmaya devam etti.

"Ben geliyorum. Tam dört yıl aradan sonra hiç beklenmedik bir anda, çocuk düşünmedikleri, işlerinin başlarını aştığı günlerin ortasına düşüveriyorum. Annem bana hamile olduğunu öğrendiğinde kürtaj olmayı düşünüyor ama sonra buna cesaret edemiyor. Babam da, 'O bize verilmiş küçücük bir armağan,' deyince daha o gün adım konulmuş oluyor. İkimizin hikâyesinin benzerliğiye işte tam burada başlıyor. Annem ve babam dört tane çocuğa rağmen o kadar çok çalışırlardı ki, biz onları neredeyse hiç görmezdik. Bizim için çalışıp çabaladıklarını bilirdik ama... Onları göremedikten sonra, onlarla büyüyemedikten sonra bunun hiçbir anlamı yokmuş. Şimdi daha iyi anlıyorum."

Ertuğrul bir anda ayağa kalkıp elini Armağan'a uzattı ve birlikte alt kata indiler. Mutfaktaki tezgâhın etrafına sıralanmış yüksek boydaki iki tabureye karşılıklı oturmadan önce Ertuğrul'un yaptığı kahvelerin kokusu tüm mekânı sarmıştı.

"Onların bizler için yaptıkları ne kadar yanlış olsa da bunu öne sürerek ailemize arkamızı dönemeyiz. Evet,

haklıyız, onlarla vakit geçirmek istememiz en doğal hakkımız ama herkese, hatta kendimize bile kırmızı çizgiler çekip yalnızlaşamayız. Aile dediğin şey sadece kırgın olduğun babandan ibaret değil Ertuğrul... Annen, abilerin, kız kardeşin... Ben anneme ve babama ne kadar kırgın veya kızgın olsam da abilerime ve ablama asla arkamı dönmedim." Ertuğrul ilk kez suçüstü yakalanmış bir çocuk gibi hissederek huzursuzca kıpırdanırken, Armağan onu dikkatle izliyordu.

"Ben onun gibi olmaktan çok korkuyorum. Babam gibi olmaktan, sevdiklerimi arkamda bırakmaktan, çocuklarımin büyüdüğünü görememekten çok korkuyorum." İşte böyle bir itirafı hiç beklemeyen Armağan'ın kalbine bir acı oturmuştu.

"Baban gibi bir koca ya da baban gibi bir baba olmayacaksın. Biliyorum!" Gözleri birbirini bulup yeniden nefes almayı hatırlayana kadar birbirlerine baktılar.

"Nereden biliyorsun?" Ertuğrul'un tereddütle ama merakla sorduğu bu soruya gülümseyen Armağan, "Gözlerinde görüyorum, sesinde duyuyorum... Sen onun gibi olmayacaksın. Hatta sen kimse gibi olmayacaksın," dedikten sonra gözleri bir süre daha yalnızca birbirini gördü. Bu güzel anı bozansa kapı zili olmuştu.

Ertuğrul kahvaltının hemen ardından birilerini arayıp evin adresini vermiş ve bir tane estetik cerrahının yanlarına getirilmesini istemişti. Ayağına kadar gelen doktordan kaçamayan Armağan, alnındaki yaraya atılan tüm dikişlerin alınmasını sabırla beklemiş, bu esnada Ertuğrul ise bir an olsun ondan gözünü ayırmamıştı.

"Bu iz..." Armağan'ın gözlerine bakmaktan kaçınarak, "Bu iz zamanla geçecek mi?" diye sorduğunda doktorun yüz ifadesi sorusuna cevap verir gibiydi.

“Maalesef, çok üzgünüm ama bu iz bir ömür Armağan Hanım’la kalacak. Şimdiki kadar kırmızı ve şiş görünmese de her zaman orada olacak.” Kızın yaşlarla dolan gözlerini gören Ertuğrul anlık olarak gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

“Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Korumalar sizi istediğiniz yere bırakacaklar.”

Genç adam, doktorla birlikte alt kata inip onu uğurladıktan sonra yeniden merdivenlere yöneldi ancak bu sefer o basamakları aşmak bir hayli zordu. Armağan’ın nasıl bir ruh hâlinde olduğunu anlamak için müneccim olmak gerekmiyordu. Yaşlarla dolu gözlerini diktiği aynadaki yansımasına bakarken odaya girip dakikalarca onu izledi ve tek kelime dahi etmedi. Ancak bu durumu kabullenışı uzadıkça Ertuğrul ona ufak adımlarla yaklaşıp tam arkasında durdu ve gözleri aynadaki yansımalarında buluştu.

“O orospu çocuğu, sen her aynaya baktığında, bense sana her baktığımda yüzümüz bu hâli alsın diye seni tam alnından yaraladı. Şimdi ağlayacaksan ağla, hatta gel birlikte ağlayalım ama bir daha onun yüzünden ağlamak yok. Yüzüne böylesi bir ifadeyle bakmak yok. Kendini o anlara mahkûm etmek yok.”

Kızın kulağına yaklaştı, kokusunu derin derin soludu ve “Beni duydun mu Maviş?” diye fısıldadı. Dudakları usulca boynunun sol alt köşesine kayıp doğum lekesini bulduğunda, ikisinin de gözleri yavaşça kapanmış, Ertuğrul’un kızın beline sıkı sıkı dolanan kollarının üstünde Armağan’ın elleri yerini almıştı.

“Burası benim... Ben seninim, sense benim...”

“Ya istemezsem?” Armağan’ın titreyen sesiyle sorduğu bu soruya gülümseyen Ertuğrul, yüzünü kızın boynundan çıkardı ve yeniden gözlerini aynada buluşturdu.

Aslıhan Güngör

“Bu sorunun bir yalan olduğunu biliyorum Armağan Karcan!” Armağan, zorla nefes alıp fısıldadı.

“Nereden biliyorsun?”

“Gözlerinde görüyorum, sesinde duyuyorum... Sen yıllardır gelmesini beklediğim kadınsın. Sen bana hayatın en güzel Armağan’ısın!” dediği anda kızın gözlerinden inci gibi dökülen yağlar yanaklarını ıslatmığtı. Ertuğrul, yüzündeki tebessümüyle onu kolları arasında çevirdi ve küçük yüzünü elleri arasına aldı. Dudakları usulca yara izini bulurken, Armağan’ın gözleri huzurla kapandı ve yağadıkları anın b y s nde kayboldular.

“Hoğ geldin Maviş... Hoğ geldin gâvur inadı olan kadın... Hoğ geldin Armağanım!”

10. BÖLÜM

Armağan, sımsıkı sarıldığı bedeni hissetse de gördüğü kâbusun etkisiyle sıçradı ve bir anda uykusundan uyandı.

"Şşş... Bir şey yok güzelim, sadece kâbus gördün. Ben buradayım, yanımdayım," diye fısıldayan adamın güven veren sesiyle gözlerini yeniden kapatıp uyumaya devam etse de sabahın ilk ışıklarıyla yeniden uyanıp usulca Ertuğrul'dan ayrıldı ve hızla üstünü değiştirip bahçeye indi. Ona göre denize ya da havuza tam bu saatlerde girilmeliydi. Üstündeki pareoyu çıkartıp serin suya atladıktan sonra uzun süre yüzdü.

"Günaydın!" Armağan duyduğu sesle duraksayıp Ertuğrul' döndü ve içtenlikle gülümseyerek, "Günaydın," derken onun durduğu kısma doğru yüzüp tam önünde durdu. Kollarını kenara koyup, bedeninin ağırlığından biraz olsun kurtulmayı başarinca derin bir nefes aldı. Bu sırada hemen önüne diz çöken Ertuğrul ise gözünün önüne düşen saç tutamlarını geriye doğru topluyordu.

"Uykunu almışa benziyorsun." Armağan, bir anda kızaran yanaklarına inat tebessüm ederken, "Evet!" diye

mırıldandı ve Ertuğrul'un hâlâ uykusu akan gözlerine bakıp hınzırca güldü.

"Ama senin hâlâ uykun var gibi! Bence senin uykunu kaçırmalıyız." Ertuğrul'un tek kaş şüpheyile havaya kalkarken, Armağan onun elini tuttuğu gibi var gücüyle çekti. Kocaman adam daha ne olduğunu anlayamadan kendini suyun içinde bulmuş, şok olmuş bir ifadeyle Armağan'a bakıp kalmıştı.

"Ne o, şaşırmış gibi bir hâlin var!" Ertuğrul'un yüz ifadesine bakıp kahkaha atmaya başladığı anda bedenine dolanan kollarla sesi de nefesi de kesiliverdi.

"Ne oldu küçük hanım? Şaşırmış gibi bir hâliniz var!" Söylediği her sözle nefesi kızın boynunu yalayıp geçiyor, aralarındaki garip yakınlığı ve çekimi tetikliyordu. Yavaşça Armağan'ı kolları arasında döndürüp beline sarıldığında, omuzlarını sıkı sıkı tutan ellere bakıp gülümsedi.

"Kendi mekânımda ağzımın üstüne sağlam bir tokat geçirdiğin gece de omuzlarımı böyle sıkı sıkı tutmuştun, hatırlıyor musun?" sorusuyla gülmeye başlayan Armağan başını hafifçe salladı ve aylar önce tokat attığı yanağı avcunun içine alıp usulca okşadı.

"Sakalların uzamış."

"Keseyim mi?"

Bıyık altından gülerek ama merakla sorduğu soruyu Armağan uzun uzun düşündü ve "Yoo, böyle de güzel duruyor," diye mırıldandı.

"Beğendin yani?"

"Öyle bir şey demedim. Sözlerimi çarpıtma!"

Ertuğrul kendini daha fazla tutamayıp kahkaha attı ve "Sözlerimi ilk önce duymazdan gelen sendin güzelim," dedi. Armağan'ın gözlerinde beliren çakmak çakmak ifadeyi gören adam şimdi ondan gelecek cevabı merakla bekliyordu.

EFSENE

“Kabul et, o gece ağzının üstüne indirdiğim tokat gayet iyiydi.”

Bir anlık afallama esnasında Armağan, Ertuğrul’un kolları arasından kurtuldu ve hızla havuzdan çıktı. Eve girerken Ertuğrul’un kahkaha sesi kulağına ilişmiş, kendisi de gülmeye başlamıştı. Kahvaltılarını yapıp Kaş’ın merkezinde ufak bir yürüyüşe çıktıklarında, Armağan güneş gözlüklerinin ardında Ertuğrul’a baktı.

“Magazine yakalanma olasılığımız nedir?”

Duyduğu soruyla yüzünde çarpık bir gülümseme belirirken aynı Armağan gibi güneş gözlüklerinin ardından ona bakıyordu.

“Yirmi tane koruma, ikili gruplar hâlinde, elli metre aralıklarla önümüzden ve arkamızdan geliyor. Hiç kimse, tabii aklını kaçırmadıysa, bize kamerasını doğrultmaz.” Güneş gözlüklerini hafifçe burnunun ucuna indiren kız arkasına ve az ilerisine dikkatle baktı.

“Bunca korumanın ne gereği var? En azından tatilde olduğunu varsayarsak.” Ertuğrul başını hafifçe sağa sola salladı ve aniden Armağan’ın elini tutuverdi.

“Çok soru soruyorsun Karcan! Ama şunu bil, düşmanına karşı her zaman hazırlıklı olmak zorundasın. Tatilde bile.” Kalabalığın arasından ilerleyip deniz kenarındaki bir kafeye girdiler.

“Eminim ki buranın dondurmasını biliyorsundur,” derken Armağan’ın sandalyesini çekti ve oturması için yardımcı oldu.

“Ben biliyorum da... Bunu sen nereden biliyorsun?” İşte yine o bilmiş gülümseme önce dudaklarında sonra da tüm yüzünde yer etmişti.

“Ben her şeyi bilir, her şeyi görür ve her şeyi kontrol ederim. Kötü bir huy ama yapacak bir şey yok.” Armağan bu sözlerle gülüp yavaşça arkasına yaslandı,

bacak bacak üstüne attı ve gözlüklerini çıkartıp masaya koydu.

“Bu huy değil Ertuğrul, düpedüz hastalık.” Ertuğrul da aynı Armağan gibi arkasına yaslandı, gözlüklerini çıkardı ve yanındaki sandalyenin sırtına kolunu attı.

"Dondurman nasıl olsun?"

Aniden değişen ruh hâli ve muhabbetiyle gözlerini deviren kız, derin bir nefes aldı ve “Karışık olsun... Aynı senin gibi karmakarışık!” dedi.

Kulaklarına ulaşan ufak kahkahanın hemen ardından, “Dondurmaların biri vanilya, karadut ve çikolatalı, diğeri de ortaya karışık olsun aslanım!” deyip bir anlığına garsona döndü ve başını usulca salladı.

“Anlaşıldı Ertuğrul Bey, hemen getiriyorum!” Armağan, garsona ve karşısında oturan adama bakıp kalırken, ellerini iki yana açıp başını öylece salladı.

"Sen gerçekten anormalsin."

"Teşekkür ederim."

Dakikalar içerisinde geri gelen garson, cam kâseler içerisinde oldukça güzel sunulmuş dondurmaları önlerine koydu ve başka bir istekleri olup olmadığını sorduktan sonra yanlarından uzaklaştı. Bu sırada Armağan kendi dondurma kâsesine dikkatle bakıyor, onu izleyen Ertuğrul ise gülmek için dudaklarını usul usul kemi-riyordu.

"Bence gayet güzel görünüyor."

“Karışıkta anladığınız çikolatalı dondurmayla ben daha fazla konuşmak istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Sen bunu al...” derken kendi önünde duran dondurma kâsesini Ertuğrul’a uzatıp, onun önündeki vanilya, karadut ve çikolatalı dondurmayı da kendi önüne çekti.

"Ben de bunu alayım," dedikten sonra karadutlu dondurmadan bir kaşık alıp hırsıyla ağzına götürdü.

EFANE

“İlk verdiğim sipariş senin içindi... Bana getirecekleri dondurmayı zaten biliyorlardı,” diyen Ertuğrul, Armağan’a dikkate bakıp göz kırptı ve dondurmasından yemeye başladı.

“İyi de sen benim hangi dondurmayı sevdiğimi nereden biliyorsun?” Armağan’ın şaşkınlığına inat eder gibi Ertuğrul’un yüzünde kendinden emin bir ifade vardı ve silik gülümsemesi yine gün yüzüne çıkmıştı.

“1 Eylül 1991 Pazar günü, saat sabaha karşı beşte California’da dünyaya geldin. Doğduğunda üç kilo üç yüz gramdın ama sarılık olup iki kilo dokuz yüz grama kadar düştün. Elli santim boyundaydın yani aradan geçen yirmi dört yılda sadece bir metre beş santim uzadın ve kırk üç kilo aldın.

Okul hayatın boyunca daima en ön sıralarda oturdun çünkü sınıf arkadaşlarının en kısa boylusu ve en çelimsiz olanıydın. Öğretmenlerin sayesinde görsel sanatlara olan yeteneğin fark edildi ve bunun üzerine birçok eğitim aldın.

Sen on iki yaşlarındayken ailecek bir trafik kazası geçirdiniz ve bu sebepten aslında yoğun trafiği olan yerlerde araç kullanmaktan hoşlanmıyorsun. Ancak bu korkunu değişik bir şekilde yenmişsin... Her ay mutlaka piste gidip yarış arabalarından biriyle haddinden fazla hız yapıyorsun.

On sekiz yaşına yaklaşırken geçirdiğin sağlık sıkıntılarını yüzünden doktorlar tarafından iyice muayene edildin ve şeker hastası olduğunu öğrendin. İlk başlarda hastalık senin dikkatinle kontrol edilebiliyorken, on sekiz yaşından sonra bir anda kontrolden çıktı ve sürekli olarak insülin kullanmaya başladın. Doğru beslenmediğinde, uyumadığında ve spor yapmadığında çok soluk görünüyorsun, çünkü hastalığın seni özellikle bu gibi durumlarda daha fazla zorluyor. Şeker hastalığı bazı insanlara kilo

Aslıhan Güngör

aldırırken sende kilo kaybına neden oluyor, ne kadar yersen ye kilo alamıyorsun. Bazen çok fazla su tüketiyor, bazense su içmeyi dahi unutuyorsun. Böyle olduğunda da böbrek ağrısı çekiyor, hastaneye gidip iğne olmak zorunda kalıyorsun. En ufak yaraların bile uzun sürede iyileşiyor, kaptığın en ufak mikrop seni yatağa düşürüp günlerce hasta ediyor.

Arada herkesten uzaklaşıp bir yerlere saklanıyor ve bol bol çalışıyorsun. Geri döndüğündeyse adına yakışır tasarımların oluyor.

Her yıl eğitim öğretim dönemi başlamadan önce şirketin sessiz sedasız bir şekilde köy okullarına ve oradaki öğrencilere yardımda bulunuyor. Belli bir alana yeteneği olan öğrencilere maddi olarak destek sağlıyorsun, eğitim almaları için imkânlar sunuyorsun. Eğer öğrencilerin ilgi alanları senin alanınsa onlara bizzat eğitim veriyorsun.

Fanatik Galatasaraylısın, hatta sağ bacağıının üst kısmında başında taç olan aslan figürü var. İç sahadaki tüm maçları kaçırmadan izlemeye özen gösteriyorsun, kombinen var ve maçları locadan değil tribünden izlemeyi tercih ediyorsun. Şampiyon olduğunuzda evine ve şirketine takımının bayrağını asıyorsun. Türkiye’de en sevdiğin şehir Çanakkale, çünkü oradaki maneviyat seni her zaman etkiliyor. Her 10 Kasım’da Ankara’ya gidiyorsun. Asker, şehit ve gazi yakınlarıyla da özel olarak ilgilenen kurum ve kuruluşlara destek sağlıyor, şehit ve gazi ailelerini, çocuklarını ziyaret ediyorsun.” Derin bir nefes alıp iki dakikada saydığı tüm bu şeylerin üstüne bir yudum su içti.

”Sen bu dünyaya çok fazlasın Armağan Karcan... Daha yirmi dört yaşında bunca başarıyı kucaklamış bir genç kız için tüm bu özveri, bağlılık ve vefa... Şaşırtıcı derecede güzel ve takdir edilesi.”

Armağan kendisiyle ilgili en bilinmeyen bilgileri bile bir solukta sayan adam öylece bakarken, "Her şey tamam da... Yardım kuruluşlarımızı ve bunlarla ilgili yaptıklarımı nasıl öğrendim? Ben bunları..." demeye çalıştı ama sözlerini tamamlayamadı.

"Saklıyorsun ama benim için bulması zor değil." Armağan elinde boş boş tuttuğu kaşığı usulca masaya koydu ve arkasına yaslandı.

"Bu çok korkunç bir şey... Hayatımla, ailemle, işimle alakalı her şeyi biliyor olman... Çok fazla... Karşındaki kişinin her şeyini didik didik etmen ve öğrenmen seni rahatlatıyor olabilir ama benim hiç hoşuma gitmedi," deyip ayağa kalktı ve doğruca çıkışa ilerledi. Aklından binlerce cümle geçerken hiçbirini söylemeden, mekândan çıkıp gitmeyi kendisine yakıştıramadığı için durdu ve dikkatle Ertuğrul'a baktı.

"Ben öğrendiğin tüm bu bilgiler için sana ayılıp bayıracak en son kadın bile değilim. Bence sen bunu bir düşün ve yanıma öyle gel... Ya da hiç gelme! Çünkü ben böylesi bir hayat istemiyorum, böylesi bir paranoyaklık da istemiyorum. Sadece sakinlik ve huzur istiyorum, ancak bunları bana senin verebileceğinden artık emin değilim." Armağan hızla dışarı çıkıp sahil şeridinde ilerlemeye başlamıştı ki kolunu kavrayan eli hissetmesiyle durdu.

"Ertuğrul..." Sinirlerine hâkim olmaya çalışıp bir anda ona doğru döndü ve burun buruna geldiler.

"Armağan... Gel benimle. Seni bir yere götüreceğim."

Genç kız daha cevap verme şansı bile bulamadan kendisini arabada buluvermişti. Şimdi nereye ve neden gittiğini bilmeden, hızla yol alan aracın içinde öylece çevresine bakıyordu. Aradan geçen birkaç saatin sonunda Muğla'nın Bodrum ilçesine vardılar ve Ertuğrul kocaman

bahçesi olan bir evden içeri girip aracını durdurdu. Yol boyunca tek kelime bile etmeyen Armağan ise nereye geldiklerini anlamaya çalışarak çevresine bakıyor ama inadını kırıp yine de soru sormuyordu.

“Hoş geldiniz Ertuğrul Bey!” Aracın kapısını açan iri yarı, takım elbiseli adam ciddiyetle onlara bakıp başını usulca salladı.

“Hoş bulduk.” Genç adam araçtan inip doğruca Armağan’ın oturduğu tarafa yöneldi ancak kız çoktan arabadan inmiş ve ona dikkatle bakmaya başlamıştı.

“Gel...” Ertuğrul’un kendisine uzattığı ele göz ucuyla bakıp yaptığı hareketi görmezden geldi ve onun elini tutmadan eve doğru ilerledi. Kısa yürüyüşün ardından evin kapısına varmış ve durmuşlardı. Burası kimin eviydi ya da Ertuğrul kendisini neden buraya getirmişti hiçbir fikri yoktu. Armağan, aklındaki tüm bu sorularla sessizliğini korurken, Ertuğrul kapıyı çoktan çalmıştı.

Gittikçe daha net duyulan ayak seslerinin hemen ardından kapı sonuna kadar aralandı ve elli, elli beş yaşlarında şık giyimi olan, bakımlı bir kadın görüş alanlarına girdi. Yüzündeki şaşkınlık ve heyecan o kadar belliydi ki Armağan anında onun kim olduğunu anlayıverdi. Ertuğrul onu ailenin yanına getirmişti.

“Oğlum...” Hasretle dile gelen bu kelimenin ardından kadın Ertuğrul’a sıkı sıkı sarıldı ve tedirginlikle öptü. Ertuğrul’un omuzlarına ancak gelen boyu, yaşına göre zayıf vücuduyla kimse bu kadının dört tane çocuk doğurmuş olduğunu düşünmezdi.

“Anneciğim...” diye mırıldanan Ertuğrul’un gözleri Armağan’ı işaret ettiği anda kadın kendine geldi ve genç kızı fark etti.

“Çok özür dilerim, o kadar şaşırdım ki bir an seni fark edemedim Armağan,” deyip ona da sıkı sıkı sarılırken,

Armağan adının hiç tereddütsüz biliniyor olmasına ilk kez şaşırmıştı.

“Rica ederim Neşe Hanım.” Ertuğrul, hayatındaki en önemli üç kadından ikisine dikkatle bakarken yüzünde muazzam bir gülümseme oluştu.

“Ertuğrul’u ilk kez gülerken görmemizi sağlayan küçük hanımla ben de tanışabilir miyim?” diyen gür sesle duraksayan Ertuğrul’un bakışları anında Armağan’a dönüvermişti. Armağan ise onun hâlâ yaşamakta olduğu kararsızlığın açıkça farkındaydı. Usulca koluna dokunup sıktıktan sonra en içten gülümsemesiyle Ertuğrul’a baktı, “Hadi...” diye mırıldandı ve sakince evden içeri girdiler.

Baba ve oğul, uzun zaman sonra birbirlerini gördüklerinde sadece başlarını sallayarak selamlaştılar. Ertuğrul’un gerilen bedeni, yüzündeki ifadesizlik ve kasılan çenesi yaşadığı gerginliğin gözle görülür hâliydi. Bu sırada Süleyman Bey’in gözleri Armağan’ı buldu ve yüzünde tebessüm oluştu. Koridorun sonunda beliren Alparslan, Atilla ve Tomris dikkatle yaşananları izlerken Süleyman Bey, Armağan’a yaklaştı, yüzünü avuçlarının içine alıp alnındaki yaraya dudaklarını bastırdı ve bir adım geri giderek gözlerinin içine baktı.

“Ailemize hoş geldin kızım.”

Bu sözlerin kendisini sonsuza kadar “Yalın” yapacağından habersiz olan Armağan kızaran yanaklarına inat gülümsemeye çalışırken, Ertuğrul başta olmak üzere tüm aile fertlerinin gözleri şaşkınlıkla kocaman olmuş ve yüzlerinde tebessüm oluşmuştu. Süleyman Yalın’ın, “Hoş geldin,” demesi artık o ailenin bir ferdi olduğunun ispatıydı. Bunu en son söylediği kişi yıllardır olduğu gibi şu anda da yanında duran, ona dört çocuk vermiş, hâlâ aşkla baktığı Neşe Hanım’dan başkası değildi.

Herkes gibi Ertuğrul da bu sözlerin ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu ve yıllar sonra babasının gözlerinin içine gülerek bakıyordu. Kimse böylesi bir karşılama beklemediği için sürüp giden şaşkınlığı fark eden genç kız hepsine tek tek bakarken gözleri Alparslan'da takılı kaldı ve gülümseyerek başını yavaşça sağa sola salladı.

Yeniden Süleyman Bey'e baktığındaysa, "Hoş buldum," deyip bir anlık da olsa duraksadı.

"O gün... Her şeyi siz yaptınız değil mi?" sorusuyla herkesin yüzündeki gülümseme silinmiş, Alparslan, Atilla ve Tomris anında gözlerini başka bir yere çevirmişti ama Armağan kendisini hastaneden kurtaran Alparslan'ın, babası tarafından oraya gönderildiğini çoktan anlamıştı.

"Benim yanıma Alparslan'ı, Ertuğrul'un yanına da Atilla'yı gönderen sizdiniz değil mi?" Süleyman Bey, kıvrak zekâsıyla olayları anında çözen ve aklındakini söylemekten korkmayan genç kıza gülerek baktı ve "Ertuğrul gibi bir adamı dize getiren kızın bu kadar zeki olmasına şaşmamalı sanırım," deyip, onu kolunun altına aldığı gibi oğluna ilerledi.

"Hoş geldin en küçük hergelem... Hoş geldin!" deyip boştaki eliyle Ertuğrul'u ensesinde kavradı ve oğlunu göğsüne çekip tam ensesinden öptü.

"Ensesindenöpme asi olur derlerdi, ben kimseyi dinlemez hep seni ensenden öperdim. Dediklerinin doğru olduğunu anladığımda baya geç kalmıştım."

Ertuğrul, uzun zamandır hasret kaldığı o güven veren bedene sıkıca sarılıp, "Hoş buldum," diye fısıldadığında Neşe Hanım'ın gözlerinden yaşlar usulca dökülürmüştü. Armağan, onun gözlerinden akan mutluluk gözyaşlarını görüp elini Neşe Hanım'a uzatırken, Alparslan ve

Atilla ortalarına kız kardeşleri Tomris'i almış, yıllar süren ayrılığın bittiği o anlara tanıklık ediyorlardı.

"Hadi artık içeri geçelim, çocuklar yoldan geldiler. Yorulmuş ve acıkmışlardır."

Süleyman Bey bir kolunun altında Ertuğrul, diğerinin altında Armağan'la koridorun sonunda kendilerini sessizce izleyen çocuklarına yaklaştı, iki genci de orada bırakıp boş kalan kollarını karısına sardıktan sonra yemek salonuna ilerledi.

"Gecikmeyin. Yemekler soğumadan masada olun!"

"Tamam!" Dört kardeşten yükselen bu söze gülen Armağan, bedeninde artan gerilimle hafifçe kıpırdandı. Kimse tek kelime etmiyor, herkes sessizce birbirine bakıyordu.

"Ay ne uyuzsunuz... Kızcağız kurdeşen dökecek. Gel güzelim gel, sen bunlara bakma. Ben Tomris." Armağan, onun neşeli ve rahat hâline gülümserken, kızın kendisini sıkı sıkı sarmasıyla yine küçük bir şaşkınlık yaşadı.

"İyi ki geldin, ailemize çok iyi geldin küçük kız," dedikten sonra yanaklarını öptü ve onu bırakıp abisi Ertuğrul'a döndü.

"En yakışıklı abim gelmiş," demesiyle zıpladı ve kollarını abisinin boynuna sardı.

"En yakışıklı mı? Ayıp be!" diye kıyameti koparan Alparslan ve Atilla'ya bakıp gülen Armağan, bir yandan da Tomris ve Ertuğrul'a bakmayı sürdürüyordu. Ertuğrul kollarını kardeşinin beline doladığı anda kızın ayakları yerden kesildi ama Tomris bunu hiç umursamadı.

"Abim..." deyip yüzünü genç kızın boynuna sakladıktan sonra onu uzun uzun öptü ve yavaşça yeniden yere bıraktı.

"Bizi küçük hanımla tanıştırmayacak mısın?" Alparslan elleri ceplerinde dimdik durmuş, gözünün ucuyla

Armağan'a bakıyor, bir yandan da bıyık altından gülüyordu.

"Tanıştığım insanlarla bir daha tanışmam Alparslan Bey!" cevabıyla Atilla ve Tomris'in gözleri kocaman olurken, Ertuğrul gülmemek için yanaklarının içini kemiriyor, Alparslan ise muzip pırıltıların oynaştığı gözlerini herkesten kaçırıyordu.

"Ertuğrul... Bu kızın dili niye bu kadar uzun?" Armağan, kısacık bir an Ertuğrul'a baktı ve hafifçe başını sallamasıyla yeniden Alparslan'a dönüp, "Allah vergisi!" deyiverdi. İşte bu sözlerle kopan kahkahalar evin yıllardır hasret kaldığı neşeyi geri getirirken Alparslan kolunu Armağan'ın omzuna attı ve kızı kendine çekip alnından öptü.

"Allah boyundan almış, diline vermiş. Ne yapalım canım... Biz de seni böyle kabul ederiz."

"Aaah! Söylediği lafa bak."

"Sen lafı söyleyene değil güzelim, söyletene bak! Ayna şu tarafta!" Onların bitmek bilmez didişmeleri devam ederken buna daha fazla dayanamayan Atilla araya girdi.

"Gel güzelim, biz seninle yemek salonuna geçelim. Bu sırada da tanışalım," dedikten sonra Armağan'ı kendine çekip tıpkı Alparslan gibi kolunu omzuna sardı ve yavaş yavaş yürümeye başladı.

"Ben Atilla, şu arkadaki iki yakışıklının tam ortasında doğan en tatlı, en esprili ve en yakışıklı kardeş oluyorum." Kendisini tek bir nefeste bu kadar övmesiyle gülmeye başlayan Armağan, ona dikkatle baktı ve "Egonu saymayı unutmasaydın Atilla!" dedi. Bunu duyan herkes gülmeye başlarken, sırayla salona girip masadaki yerlerini aldılar.

Keyifle yenen yemeğe eşlik eden sıcacık sohbetin sonrasında batan akşam güneşine karşı kahvelerini içmek için bahçeye çıkıp oturdular.

“Armağan, abinle arkadaş olduğumuzu biliyor musun?” Atilla’nın sorusunu duyduğunda kahvesini yudumluyordu. Duraksayıp, Ertuğrul’un da abilerini tanıdığını düşünürken

“Anladığım kadarıyla bir tanışıklık var ama ben, bunun nasıl olduğunu bilmiyorum. Sahi, nasıl tanıştınız?” diye sorduğunda herkes gülümsemişti.

“Büyük abin Murat’la tanışıyorum. Gıyabında Arda’yı da tanıyorum.” Armağan şöyle bir düşündü ama abisinin arkadaşları arasında Atilla’nın olduğunu anımsayamadı. Bu sırada Atilla anlatmaya devam ediyordu.

“Amerika’da aynı okulda okuyorduk, bir gece Türkiye’den gelen bütün arkadaşlarla toplandığımızda tanıştık. O günden beri de hiç bağımızı koparmadık. Yanlış bilmiyorsam Murat ve Arda dışında bir de ablan var. Fakat ben de seni bilmiyordum.”

“Sizin ailede her şeyi bilmek genetik galiba!” diyen Armağan’ın bu sözlerine hep birlikte gülerlerken Ertuğrul ona dikkatle bakıp, “Genetik olmasa da... Huy diyebiliriz! Kötü bir huy!” dediği anda Armağan, onun kendisini neden buraya getirdiğini anlamıştı. Kendisine ailecek böyle olduklarını anlatmaya çalışmak yerine, direkt gösteriyordu.

Bu sırada Atilla şöyle bir durdu ve dikkatle Armağan’a baktı... Baktı... Ve bir anda içtiği kahveyi boğazına kaçırıp öksürmeye başladı.

“Ne oldu oğlum?” diyen Alparslan, hiç acımadan Atilla’nın sırtına vururken, genç adam derin bir nefes alıp bu sefer abisine baktı.

“Bu şey değil mi ya... Hani senin birkaç ay önce dergi kapağında görüp salladığın tasarımcı.”

Bir anda söylediği sözlerle afallayan Alparslan hızla bir Armağan’a, bir de Atilla’ya bakıp homurdanarak, “Senin çeneni si... Tövbe ya Rabbim!” dedi.

“Salladığın derken yanlış anlama Armağancığım, kötü bir şey söylemedi. Sadece...” Ertuğrul huzursuzca yerinde kıpırdanıp, “Sadece ne?” diye resmen hırladığı anda top Alparslan’ın kucağına düşmüştü ve durumu açıklamazsa patlamak üzereydi.

“Bu kadar güzel bir kız, gider bir tane para babası dangalağın biriyle evlenir. İki çocuk yapar, ondan sonra olmuyor, yapamıyoruz der, boşanır, deli gibi de tazminattır, nafakadır ne varsa alır,’ falan demiş olabilirim. Yani...” Bir an sustu ve zorla nefes alıp, “Dedim... Ağzına sıçayım Atilla. Ağz isali Atilla. Dangalak Atilla,” diye söylenmeye başladığında Armağan’ın gülmesiyle herkes önce şaşırmış sonra da gülmeye başlamıştı.

“Tabii genelde böyle oluyor olması seni yanıltmış olabilir ama ben o tip kadınlar gibi değilim. Emin ol değilim.”

“Değilsin tabii ki güzelim. Öyle olsan Ertuğrul ile... Her neyse, ben susma hakkımı kullanıyorum. Yeterince konuşmak zorunda kaldım zaten!”

“Para babası dangalağın biriyle evlenir’ mi dedin sen? Dangalak... Dangalak para babası!”

“Yok abiciğim, öyle demedim. Para babası dangalağın biri dedim,” demesine kalmadan Ertuğrul eline geçirdiği kirlenti abisine hızla fırlattı.

“Ulan bir de açıklama yapıyorsun. Deli misin abiciğim sen?”

Neşe’yle Süleyman çocuklarının eksiksiz hatta çoğalarak dâhil olduğu manzaraya bakarken usulca el ele tutuşup birbirlerine baktılar.

“Bizim para babası dangalak hergele âşık olmuş Neşem... Oğlum büyümüş ve âşık olmuş.”

Ertuğrul, çocukluğu boyunca yaz tatilini geçirdikleri bu evi ne kadar sevse de babasının çalışma odasına bir türlü ısınamazdı. Çünkü oraya sadece önemli bir şeyler konuşmaları gerektiğinde girerlerdi. Çocukluğundan beri odaya yüklediği bu misyon yüzünde otuz iki yaşına gelmiş, boyu babasını geçmiş, kendi işini kurmuş ve başarıya ulaşmış bir adam da olsa yine de gerilmişti.

“Otur bakalım Ertuğrul,” diyen Süleyman Bey, oğlunun gerginliğinin farkındaydı ve bu durum kendisini epey eğlendiriyordu. Genç adam, babasının tam karşısına oturup dikkatle ona baktı ve söze başlamasını bekledi.

“Neden haber vermedin? Neden yardım istemedin Ertuğrul? Kendin için yardım istememeni anlarım ama... Söz konusu Armağan’ın hayatıyken neden bana gelmedin? Bunu anlayamıyorum oğlum. Bana olan kırgınlığını, öfkeni anlıyorum ama...” Sözlerine devam edemeyip sustuğunda Ertuğrul, onun gözlerindeki hüznü görmüştü.

Zeki adamdı Süleyman. İnsanı sözünden önce gözünden anlardı. Söz konusu ailesi olduğunda hiçbir şeyi düşünmez, dünyayı ters düz ederdi. Hele ki kızı ve karısına olan düşkünlüğünü herkes bilirdi. İşte oğluna olan siniri bu yüzdendi. Gururunu Armağan’ın canından öte tuttuğunu düşünüyor ve her geçen saniye daha da kahroluyordu.

“Kendim baş edebilirim, kendim koruyabilirim sandım ama...” deyip başını öne eğdiği an Süleyman yerinden kalktı ve oğlunun önündeki sehpa oturma çenesini kavradı. Şimdi gözleri binbir türlü duyguyla birbirini bulmuştu.

“Korudun da... Fakat o şerefsizlerin bu kadar ileri gidebileceğini tahmin edemedin.” Ertuğrul kısa süre düşündü ve sakince başını salladı. Süleyman Bey, ailesinin her ferdini dakika dakika takip ettirir, nerede olduklarını, ne

yaptıklarını bilir, kontrolü gizlice de olsa daima elinde tutardı. Ertuğrul'un gece kulübünde yediği o tokattan beri her şeyi sessizce izliyor, farkında olmadan birbirine sığınan bu iki genci gelebilecek tüm tehlikelerden koruyordu.

"Hayatın bizlere ne zaman, ne getireceğini bilemeyiz aslanım... Bir an gelir ve hayatımıza biri girer, tüm planlarımızı bozar, emek emek ördüğümüz duvarlarımızı saniyeler içerisinde yıkıp geçer." Sustu ve önünde duran bardaktaki sudan bir yudum aldı.

"Annen hayatıma girdiğinde beter bir hâldeydim. Belanın tam göbeğinde, sözünün üstüne söz söylenmeyen, adı duyulduğunda bile insanların kendine geldiği, kimsenin gözünün içine bakamadığı bir adamdım. Fakat annen bunların hiçbirini umursamadı, çünkü nasıl bir cehennemın içine düştüğünden haberi bile yoktu. Sadece gözlerime baktı ve ben âşık oldum." Yıllar öncesine dönüp o anları tekrar yaşıyormuş gibi gülümseyen Süleyman, derin bir nefes aldıktan sonra sözlerine devam etti.

"Ne annenden vazgeçebildim ne kendimi düştüğüm bataktan çıkarabildim. Sonunda annen benim hayatımı öğrendi ve sadece şunu söyledi, 'Eve geç kalma ve gelirken ekmek almayı unutma Süleyman.'"

Ertuğrul, ilk kez onların hikâyesini bu kadar ayrıntılı dinliyordu ve epey şaşırmıştı.

"Vay be, aşka bak!" diye mırıldandığında Süleyman Bey'in gözleri masasında duran fotoğraf çerçevesine takıldı. Evlendikleri gün çektikleri siyah beyaz fotoğrafta birbirlerine bakıp kusursuzca gülümsüyorlardı.

"Annen inatçıydı, gözü karaydı... Deden beni ne kadar istemediyse annen o kadar istedi. Doğrusu deden anneni vermeseydi kaçırırdım olur biterdi ama her şey usulüne uygun olsun istemiştin," deyip güldüğünde Ertuğrul da gülmeye başladı.

EFSENE

“Evlendikten birkaç ay sonra annen bir gün çalışma odamdan içeri girdi ve gayet rahat bir tavırla yüzüme bakıp, ‘Süleyman, bırak şu işlerini de bebek odası bakmaya gidelim,’ dedi.” Genç adam kocaman olmuş gözleriyle babasına bakarken Süleyman yine gülüyordu.

“Gerçekten hamile olduğunu böyle mi söyledi?”

“Evet, tam da böyle söyledi. Ben annenden daha romantığım, kabul et aslanım!” demesiyle kopan kahkahalar odadan dışarı taşığında Neşe ve üç çocuğu şaşkın şaşkın birbirine bakıyordu.

“Alparslan doğduğunda ilk kez baba olmanın şaşkınlığından bir şey anlayamadığım için Atilla’yı yaptım, o hergele de erken doğdu, yine bir şey anlamadım.” Ertuğrul, onun bu sözlerine kahkahalarla gülerken gözleri yaşarmıştı.

“Sonra sen geldin... Tam vaktinde ve tüm deneyimsizliğimi attığım bir anda içimde ukde kalan ne varsa seninle yaşamak için artık hazırdım. Annen doğuma girmem için çok ısrar etmişti ve ben de onu kırmamak için yanında bulundum. Doğumun çok uzun sürmüştü, annenin çok fazla sancısı vardı. Ben durduğum yerde duramıyor, sürekli volta atıyordum. Bir yandan da kendime söyleniyordum ki bir ses duyuldu, aldığın ilk nefeste yaygarayı basmış ve dakikalarca durmaksızın ağlamıştın. Doktor seni ellerine aldı ve hafifçe havaya kaldırdığı an gözlerimiz buluştu. Sen dünyaya geldiğinde ilk kez benimle göz göze geldin, ilk kez beni gördün ve aniden sustun. Suratin asık, son derece memnuniyetsiz ve sert sert bakıyordun. Tıpkı yıllar önce bana isyan edip bu kapıdan çıkıp gittiğin günkü gibiydin.” Baba oğul birbirlerine sessiz ve sakın bir ifadeyle baktılar.

“Aslında sen hiç değişmedin Ertuğrul. Gözlerin, bakışların, mimiklerin... Hâlâ o ilk bakıştığımız anki gibi.

Ben abilerinde yaşayamadığım her şeyi seninle yaşamak istemiştim ama olmadı. Onlarla geçirdiğim kısacık zamanları bile seninle ve Tomris'le geçiremedim. Bana kızmakta, kırılmakta haklısın. Ama..." İşte yine susmuş ve zorla yutkunmuştu.

"Sana giderken bir şey demiştim ya, beni anlaman için önce âşık olman..." sözlerini Ertuğrul tamamladı.

"Sonra da baba olman lazım!" Süleyman onu onaylamak için başını sallarken, "Şimdi beni anladın mı oğlum?" diye sordu ve gelecek cevabı sabırla beklemeye başladı.

Ertuğrul sakince yerinden kalktı, odanın penceresine doğru ilerleyip bahçede Tomris ve Neşe Hanım'la sohbet eden Armağan'a baktı. Onu gördüğü an kıvrılan dudaklarında beliren gülümsemeyi fark eden Süleyman Bey de yerinden kalkıp oğlunun yanına geldi. Bir süre sessizlik içinde bahçede oturan üç kadına bakmayı sürdürdüler.

"Anladım... Seni yıllar sonra gerçekten anladım baba!" Ertuğrul yavaşça babasına döndü ve eline uzanıp sıkı sıkı tuttukten sonra elini hasretle öptü.

"İşte şimdi Süleyman oğlu Ertuğrul oldun aslanım!" Baba oğul yıllar sonra aralarındaki tüm kırgınlıkları bir kenara koyup hasret giderirlerken, Neşe Hanım'sa sağ tarafına kızı Tomris'i, sol tarafınaysa Armağan'ı oturtmuş aile fotoğraflarını gösteriyordu.

"Buradaki Ertuğrul mu?"

Neşe Hanım, gözlüklerinin ardından fotoğrafa dikkatle bakıp gülümserken, "Evet, Ertuğrul," demişti.

"Çok küçük ve çok sevimli görünüyor," demesiyle gülmeye başlayan Neşe'yle Tomris'e bakıp tebessüm ederken yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissetti.

"Burada iki yaşında var yok. Fakat oğlum diye demiyorum, en huysuzu ve en sevimlisi oydu. Birbirine zıt

iki özelliği de küçücük bedeninde taşıyabilmesine şaşırır kalırdım. Bir bakarsın kahkahalarıyla ortalığı inletir, bir bakarsın huysuzluğuyla burnumuzdan getirir. Hele bir de kızdığında görecektin. Küçücük suratı resmen kararır, gözleri alev alev olur, alnının ortasında çizgi şeklinde bir kırmızılık oluşurdu.”

Neşe Hanım’ın son sözleriyle gülmeye başlayan Armağan, “Birkaç kez kızmış hâlini gördüm ama pek görülesi bir tarafı yoktu,” dediği anda omuzlarını hafifçe kavrayan elleri hissedip başını geriye attı ve Ertuğrul’la göz göze geldi.

“Demek kızmış hâlîm pek görülesi değil, öyle mi?” Armağan gözlerini devirip yanaklarını şişirirken, Neşe Hanım ve Tomris onlara bıyık altından bir gülümsemeyele bakıyorlardı.

“Aynen öyle. Yoksa sözlerime alındın mı?”

Alay eder gibi sorduğu soruyla başını sağa sola sallayan Ertuğrul, “O hâllerimle gurur duyduğum söylene-
mez ama ne yapacaksın? Benim de tek kötü huyum bu,” deyip omuzlarını silkmişti. Armağan tebessümle ona bakmaya devam edip derin bir iç çekerken dudaklarının arasından, “Başa gelen çekilir demişler,” deyiverince yanında oturan iki kadın da kahkahayı basmıştı. Ertuğrul da kıs kıs gülererek onlara eşlik edip usulca eğildi ve Armağan’ın doğum lekesine dudaklarını bastırdı.

“Bana laf sokma seansın son bulduysa seni bir yere götürmek istiyorum.” Fısıltıyla söylediği sözlerle kaşları merakla havaya kalkmıştı.

“Nereye gideceğiz?” sorusuyla gülümseyen Ertuğrul, annesine ve kız kardeşine bakıp göz kırptıktan sonra, “Sürpriz,” dedi ve onu elinden tuttuğu gibi kaldırdı.

“Hanımlar, muhabbetinize birkaç saat ara vermek zorunda kaldığınız için üzgünüm ama...”

"Olur mu hiç! Siz keyfinize bakın, biz de Tomris'le akşam yemeğinden sonra çayın yanında yemek için en sevdiğin tatlılardan yapalım," diyen Neşe Hanım, oğlunun yüzünü şefkatle okşarken sanki gözlerinin içi bile gülümsüyordu. Yıllardır özlemine çektiği bu anları yaşamının mutluluğuyla yüreğini kaplayan huzuru anlatacak tek kelimesi dahi yoktu ama kelimelere de ihtiyacı yoktu. Armağan'a minnetle bakan gözleri her duygusunu belli ediyordu. Yaşlar dolan gözlerini kaçırıp parmak uçlarıyla silerken durumu fark eden Ertuğrul, "Demek en sevdiğim tatlılardan yapacaksınız. Mesela elmalı kurabiye gibi mi Neşe Hanım?" deyip yanaklarını özlemle uzun uzun öpmüştü.

"Evet, elmalı kurabiye yapacağız en küçük hergelem. Sen en çok onu seversin," demesiyle kıs kıs güldü.

"Bak orada yanıldın Neşe Sultan, ben artık en çok bu kızı seviyorum. Bence elmalı kurabiyeden bile daha güzel ve sevilesi." Oğlunun sözleriyle kahkaha atarken omuzlarını sıkı sıkı saran ellerini tuttu ve öptü.

"Babası kılıkli."

"Gendir çeker, boktur kokar demişler anacığım," deyip annesinden hızla uzaklaştıktan sonra Armağan'ın elini tutup parmaklarını birbirine kenetledi. Arabasına ilerlemeye başladığı sırada arkalarından, "Armağan," diye seslenen annesinin sesiyle duraksayıp ona döndüler.

"Neşe Hanım?"

Neşe seri adımlarla yanlarına gelip, "Sanırım tatlı şeyler tüketemiyorsun," dediğinde durumu anlayan Armağan tebessüm etmişti.

Armağan'ın, "Maalesef birçok şeyi yemem yasak ama ben alışkınım," sözleriyle kadının yüzünde beliren kederli ifadeye dayanamayan Armağan, elini sıkıca tuttu ve "Üzülmeyin, sonuçta sağlığım için yememem gerekiyor.

EFANE

Asıl böyle şeyleri yersem üzölmeye başlayabilirsiniz ki bunu hiç istemem," dedi.

"Senin için de sağlıklı birkaç tarif bulup deneyebilirim. Ayrıca kendine dikkat ettiğini görmek beni üzmez, mutlu eder." Armağan onun bu çabasını gördükçe kendi annesini hatırlayıp yüreğinde yükselen minnet ve sevgi dolu duygulara engel olamamış ve Neşe'ye sıkıca sarılmıştı.

"Çok teşekkür ederim ama uğraşmanıza gerek yok. Düşünmeniz yeter."

Neşe kolları arasında kaybolan küçük bedeni hissedip kaşlarını çatarken, "Yıllar sonra bu bahçede ailecek oturup çay içeceğiz. Ben bu mutlulukla siz dönene kadar daha neler yaparım! Hadi, ben sizi daha fazla tutmayayım da bir an önce gidip gelin," demiş, Armağan'ı kendinden biraz uzaklaştırıp dikkatle süzmüştü. Onun dikkatli bakışlarıyla kıpkırmızı kesilen Armağan ise söyleyeceği sözleri az çok tahmin ediyordu.

"Ayy, bu çocuk çok zayıf Ertuğrul. Üf desem uçacak. Kızım, maazallah hasta olursun. Azıcık yemek ye. Aaa, bak kızıyorum," demesiyle dakikalardır onları sessizce ve büyük bir tebessümle izleyen Ertuğrul kahkahalarını tutmaya çalıştı ancak başarılı olamadı.

"Aaa! Neşe Hanım. İçinizden resmen kaynana çıktı." Oğlunun sözlerini duyduğu anda gözlerinde kıvılcımlar beliren Neşe, "Seni densiz, eşek sıpası seni! Sensin kaynana. Benim neyim kaynanaymış?" derken saçlarını şuh bir hareketle geriye atıp manikürlü tırnaklarına bakmaya başlamıştı.

"Süleyman, bu çocuk bana kaynana dedi!" Annesinin bahçenin ortasında sakin bir tavırla ama bağırarak söylediği sözlerle şok olan Ertuğrul, Armağan'ı elinden tuttuğu gibi tekrar arabaya yöneldi.

“Yok artık! Yemin ediyorum hiç değişmeyecekler. Beni, yani oğlunu kocasına şikâyet etti.” Armağan, içine içine gülüp kıpkırmızı kesilirken arabaya binmişti.

“Kaynana Neşe, bu küçük, ufacık, üf desen uçacak gelinin var ya...” Gelin kelimesini duyarak şok geçiren kıza bakıp kahkahayı bastı ama kısa sürede toparlanıp yeniden konuştu.

“İki tane yarım ekmek kokorecin üstüne, midye ve şam tatlısı yiyor. Ayrıca kokorecini de iri kıyım ve bol yağlı seviyor.” Duyduklarına inanamaz hâlde öylece dönüp kalan Neşe Hanım saniyeler içerisinde kendine gelmiş ve arabada oturan Armağan’ı göstermişti.

“Onca şeyi bu kız mı yiyor?”

“Gözümle görmesem inanmazdım ama vallahi yiyor.”

“Maşallah Armağancım, demek ki yemesen ne hâlde olacaksın bilemiyorum.” Armağan mahcup bakışlarını Neşe’den ayırıp Ertuğrul’a döndü ve bacağına sağlam bir tokat indirdi. Bacağından yükselen “şap” sesiyle eş zamanlı inlerken dişlerini sıkmış ve “Maviş...” demişti.

“Mavişmiş. Maviş falan yok. Bunu sen istedin. Tıpkı daha önceki tokadı istediğin gibi!” Armağan’ın imalı sözleriyle gözlerini devirip kızı ensesinden kavradığı gibi kendine çekti ve dudakları dudaklarına değdiği an durdu.

“Demek öyle.” Masmavi gözlere tüm ciddiyetiyle baktıkça, Armağan’ın şaşkın ifadesini fark edip dişlerini sıkı, yoksa kahkahayı basacaktı.

“Neden sustun güzelim? Konuşsana. Az evvel konuşuyordun ya,” deyip kendisine mükemmel laf sokma yeteneğiyle cevap vermesini beklerken duyduğu hıçkırık sesi, tuttuğu kahkahalarını serbest bırakmasına neden oldu. Armağan’ı göğsüne bastırıp başının tepesini uzun uzun öperken attığı kahkahaların sesi dışarıdan bile du-

EFANE

yuluyordu. Onları çalışma odasının penceresinden izleyen Süleyman ise yanına gelen karısına sıkıca sarılıp gülmüseddi.

“Bunca yaraya, acıya ve üzüntüye rağmen birlikte gülebiliyorlarsa...”

Sözlerinin devamını karısı getirdi. “Gerçekten seviyorlardır.”

Gözlerinde mutluluk, yüreklerinde yeniden filizlenen huzurla bahçeden çıkıp giden aracın arkasından öylece bakmışlardı. Yirmi dakika süren yolculuk boyunca Ertuğrul kendi kendine gülmeye devam ederken, Armağan sessizliğini koruyordu çünkü hâlâ hıçkırıyordu.

“Yeter artık Ertuğrul. Amma dalga geçtin!”

Bozulduğunu açık eden ses tonunu duymasıyla içinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetti ve birkaç saniye bunun sebebini düşündü. Cevabı bulmasıysa zor olmadı. Onun üzülmesine, sesinin titremesine, gözlerinin yaşla dolmasına, yüzünün gölgelenmesine kıyamıyor, dayanamıyordu.

“Gel buraya, gel. Kötü kötü bakıp korkutsam hıçkırığın geçer mi?” Armağan’ı yeniden göğsüne çekti ve omuzlarını sıkıca sardı.

“O bakışlarının artık üstümde hükmü yok Ertuğrul Bey.”

Armağan’ın cevabıyla dudaklarına silik bir tebessüm kondurup gözlerini buluşturdu ama saniyeler içerisinde yeniden yola odaklandı.

“Demek öyle!”

“Öyle!”

“Peki bakışlarımın artık hükümsüz olmasının sebebi nedir, bunu da öğrenebilir miyim Armağan Hanım?” diye sorarken sağa doğru yanaşıp durmuş ve gözlerini yeniden buluşturmuştu. Armağan ona vereceği cevabı

biliyordu ama nasıl dile getireceğini bilmiyordu. Birkaç kez zar zor yutkunup dudaklarını araladıktan sonra, "Gözyaşlarını gördüğüm adamın, öfkeli bakışlarından korkmam. Çünkü gözünden yaş akan adamın kalbinde merhamet vardır," diye fısıldadı. Duyduğu sözlerle zar zor yutkunma sırası Ertuğrul'a gelmişti. Dudaklarını kızın alnına bastırıp derin bir soluk aldı.

"Sen benim yıllar evvel kaybettiğim vicdanım, merhametim, sabrım ve sevgimsin. Sen hiç gitme, sen hiç bitme Armağan," dediği sırada gözünden akan bir damla yaş onun saçlarına karışmıştı. İçinden dolup taşan ama yabancı olduğu sevgiyle Armağan'ı sarmalarken, "Sürprizimi görmek için gözlerini kapatman lazım Mavişim," dedi.

Kolları arasından azıcık geri çekilip heyecanla gözlerine bakan kızın burnunun ucuna küçük bir öpücük kondurdu ve "Hadi," diye mırıldandı.

Armağan arabadan inerken kalbi heyecanla çarpıyor, kulakları uğulduyor, yanaklarıysa gitgide kızarıp çillerini iyice ortaya çıkartıyordu. Yanaklarının al al olduğunu gören Ertuğrul gülümsediği sırada başını sağa sola sallamış, onu kolunun altına alarak ilerlemeye başlamıştı.

"Gözlerini kapat bakalım," demesiyle uslu bir kız çocuğu misali sözünü dinleyip kapanan göz kapaklarına baktı.

"Gözlerinin mavisini görememekten nefret ediyorum ama buna azıcık tahammül edebilirim."

"Nereye gittiğimizi çok merak ediyorum ama bu gizemli duruma, sırf sürprizin bozulmasın diye azıcık dayanabilirim."

Ertuğrul'un kahkahaları kulağına dolarken, sol kolunu sıkıca beline sardı ve bedenini ona yaslayıp yürümeye devam etti.

EFANE

“Yüz adım attık. Yüz bir, yüz iki, yüz üç... Daha gel-medik mi?”

“Yaramaz kız çocuğu, demek adımlarını sayıyorsun.” Kıkırtılı bir gülüşün arasına serpiştirilen bu sözlerle ken-disi de gülerken ayaklarının yerden kesildiğini hissedip endişeyle iç çekti ve kollarını anında Ertuğrul’un boynu-na sardı. Yaşadığı korkuyla araladığı gözlerini farkında olmadan etrafında gezdirdiğindeyse ağzı açık kalmıştı.

“Aaaa!” nidalarının döküldüğü dudaklarına konan öpücüğe rağmen karşıdaki güzelliğe bakıyor ve hâlâ şaşkınlıkla mırıldanıyordu.

“Sürprizimi beğendin mi diye soracaktım ama...”

“Çok beğendim. Burası muhteşem görünüyor.”

Bir an Ertuğrul’a dönüp, “Beni indirir misin?” diye sorduktan sonra yeniden ayakları üstünde durdu ve pa-patyalarla dolu serada yürümeye başladı.

“İnanmıyorum... Sen... Nasıl bildin?” derken hızla ona dönmüş ve kocaman açtığı gözlerinin ardından bak-mıştı. Ertuğrul’sa ellerini ceplerine sokmuş, Armağan’ın çocuksu sevincini kocaman bir tebessümle izliyordu.

“Ayak bileğindeki dövmeden tahmin ettim.”

Ertuğrul’un cevabıyla gülüp, “Hâlbuki araştırdığını düşünmüştüm. Sonuçta araştırmayı seviyorsun. Seviyor-sunuz!” dediği anda Ertuğrul da gülmüştü. Ağır adımlar-la az ilerisinde duran kıza ilerleyip saçlarını okşadıktan sonra üstünün kirlenmesine aldırış etmeden yere oturdu. Elini sağ bacağına ardı ardına vurup Armağan’ı kendine çekti ve bacağına oturttu.

“Sana güzel bir taç yapmamı ister misin?”

“Kıyamam, koparmayalım. Onlar dalında çok güzel-ler. Baksana şunlara...” deyip epey uzun ve geniş bir alana hâkim olan serayı gösterdiğinde yanağına konan öpücüğü hissedip gülümsemişti.

“Ben de tam olarak bu cevabı almayı bekliyordum. Onun için hazırlıklı geldim,” derken yanlarına gelen onlu yaşlardaki bir kız çocuğunun uzattığı tacı aldı.

“Çok teşekkür ederim küçük hanım. Sizinle tanışabilir miyiz?” Dalgalı kumral saçları beline kadar uzanan kız çocuğu utangaç bir tebessümlü onlara bakıp, “Annem yabancılarla konuşma dedi. Sizinle tanışabilmem için izin almam lazım,” demiş ve yanlarından koşarak uzaklaşmıştı. Verdiği cevapla ardında bıraktığı sevgilileri güldüren küçük kız, gittiği hızla geri geldiğinde yemyeşil gözlerini Ertuğrul’a dikti.

“Annem sizinle konuşmama izin verdi.”

Ertuğrul heyecanlanmış gibi iç çekip, kızın ufacık elini elleri arasına aldı ve usulca öperken, “Buna ne kadar sevindiğimi anlatamam küçük hanım. Merhaba, benim adım Ertuğrul. Sizin adınız nedir?” diye sordu. Kız, çiçek desenli elbisesinin eteklerini sağa sola sallayıp, kendisine pürdikkat bakan adama yeniden gülümsedi.

“Benim adım Yasemen.” Ertuğrul duyduğu isimle iç çekip heyecanlanmış ve şaşırmış gibi yaptı.

“Senin adının geçtiği çok güzel bir şarkı biliyorum,” dediği anda kızın gözleri sanki mümkünmüş gibi daha da parlamıştı.

“Babam bana her gece o şarkıyı söyler.”

“O zaman sen şarkıyı ezbere biliyorsundur. Bize söyler misin?” Yasemen başını sallayıp yanlarına oturdu ve onlara bir kez daha uzun uzun baktı.

“Bir demet yasemen

Aşkın tek hatırası”

Şarkıyı söylemeye başlamasıyla gözleri yuvalarından çıkacak gibi olan Armağan şaşkınlıkla küçük kıza bakıp kalmıştı.

EFSENE

“Bu ses ondan mı çıkıyor?” diye fısıldadı. Ertuğrul usulca başını sallayıp yeniden Yasemen’e döndüğünde ikisi de sessizleşmiş ve kızın billur gibi sesinden dökülen eseri dinlemeye devam etmişti.

“Bitmiyor ayrılık

Dinmiyor gönlümün hicran hicran hicran yarası

Ağlasam inlesem

Silinmez bahtın karası

Ağlasam inlesem

Silinmez bahtın karası

Bitmiyor ayrılık

Dinmiyor gönlümün hicran hicran hicran yarası”

Şarkının bitmesiyle kendilerine gelip, Yasemen’i coşkuyla alkışladılar. Kızın saçlarını usulca okşayan Armağan, “Sesin çok güzelmiş,” dediğinde Yasemen hâlinden memnun bir tebessümle onlara baktı ve ayaklandı.

“Teşekkür ederim. Ben artık gideyim. Hoşça kalın.” Büyümüş de küçülmüş tavırlarıyla, sözleriyle onları gülümsettikten sonra ikisine de el salladı ve koşarak seradan çıktı.

“Yasemen, seranın sahibinin kızı. Eşine az rastlanır bir müzik yeteneğine sahip olduğunu erken yaşta fark etmişler ve eğitim alması için harekete geçmişler.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim. Ailelerin çocuklarının yeteneklerini keşfettiğini ve o yetenekleri eğitimle daha da geliştirmelerinde yardımcı olduklarını görmek beni mutlu ediyor,” derken başının üstüne konan sahte papatyalardan yapılma tacı hissetti.

“Tüm papatyaların prensesi oldunuz Armağan Hanım.”

“Bu beni ne kadar mesut etti size anlatamam Ertuğrul Bey,” deyip etrafına baygın ama mutlu bakışlar atarken kahkaha sesleri birbirine karışmıştı ancak onun gözlerinde

gördüğü ifadeden bir şeyler söylemek istediğini anlayıp kucağından kalktı ve tam karşısına bağdaş kurarak oturdu.

“Seni dinliyorum.” Gözündeki, yüzündeki ifadelerden yakalanmaya alışık olmayan Ertuğrul, kendi hâline gülüp başını kaldırdığı anda ciddileşmişti.

“Tanıştığımız ilk andan beri yaptığım tüm kabalıklar, çirkin sözler ve davranışlar için özür dilerim. Anlaşma imzaladığımız günkü şartına rağmen sana kötü davrandığım anlar oldu. O gece bahçede üstüne gelmeseydim, merdivenlerden düşüp yaralanmayacaktın. Bana misafir olduğun o geceyse söylediğim bazı sözler çok hadsizdi. Tıpkı tanıştığımız ilk geceki sözlerim gibi. Pişmanım ve affedilmek istiyorum. Beni affeder misin?”

Bugüne kadar yaşadıkları kötü anları ve şu an söylediği tüm sözleri baştan sona düşünen Armağan derin bir nefes alırken, “Her kim bir canavarla çarpışmayı göze alırsa, bir canavar olmayı da göze alsın. Çünkü karanlığa uzun süre bakarsanız, karanlık da sizin içinize bakmaya başlar,” demiş Friedrich Nietzsche,” deyip sessizleşti. Söylediği sözü yeniden düşünebilmesi için ona zaman tanıdı. Ertuğrul’un usulca başını salladığını gördüğünde de sözlerine devam etti.

“Ben, senin canavar olmadığını, zalim olmadığını biliyorum ama zamanla bu güzel adamı kaybetmekten korkuyorum. Karanlığın içinde yok olup gitmenden çok korkuyorum. Canavarınla savaşmak için giydiğin o zırhı çıkartıp atmaz ve bu savaşa bir son vermezsen sen de canavar olacaksın. O geceki öfken, bakışların ve sözlerin bunun en büyük kanıtı. Öfkene yenik düşme, öfkenle hareket etme. Ne olur onun gibi olma, kimse gibi olma. Çünkü dışarıdan bakılanın aksine...” deyip avuç içini

onun kalbinin üstüne dayanmıştı. "Buradan baktığımda çok güzelsin. Bu güzelliği kaybetme."

Gözünden düşen bir damla yaş yanağından süzülürken elini yukarı doğru götürüp ensesini kavradı ve Ertuğrul'u kendine çekti. Dudaklarına değen dudaklarla irkilse de aldırış etmemeye çalışarak, "Söz ver," diye fısıldarken gözlerini aralayıp ona baktı.

"Söz veriyorum. Söz güzelim," demesinin ardından tebessüm eden Armağan, dudaklarını küçük bir öpücükle buluşturduktan sonra, "Affettim," demişti.

Tomris buzdolabından çıkardığı sebze ve meyveleri yıkarken, Neşe Hanım da oğlu için elmalı kurabiye yapmaya başlamıştı ama gözü mutfağın ortasında bulunan adanın etrafındaki taburelerde oturan oğulları Atilla ve Alparslan'daydı.

"Siz iki koca hergele, orada boş boş duracağınıza internetten diyabet hastalarının yiyebildiği ve yiyemediği şeyleri araştırın bakalım. Hadi, boş durmayın. Armağan ve Ertuğrul iki saate dönerler."

Atilla ve Alparslan önce birbirlerine ardından da annelerine bakıp kıs kıs gülerken, "Kaynana Neşe is loading!" diyen Atilla abisini ve kız kardeşini kahkahalara boğmuştu.

"Bana bak edepsiz, benimle alay etmeyi bırak ve dediğimi yap. Kızcağız için özel yemek hazırlayacağım. Hadi!"

"Gelinine özel yemekler yapıp masalar donatan Neşe Sultan. Kaynana Neşe!" diyen Alparslan, annesine arkadan yaklaştı ve bir anda kollarıyla sardı.

"Ayy! Şunun yaptığına bakın hele. Eşek sıpası önce senin, sonra Atilla'nın ondan sonra Ertuğrul'un gelin

getirmesi gerekiyordu. Tabii senin evleneceğin yok. Kırkına merdiven dayadın oğluşum, ne zaman evleneceksin merak ediyorum.” Alparslan, okların kendisini göstermesiyle yüzünü ekşitirken Atilla kahkahayı basmış, Tomris de ona eşlik etmişti. Kardeşlerine tehditkâr bakışlar atıp yeniden annesine odakladığı sırada, “Vakti gelince tanışırsınız Neşe Hanım,” dedi.

Neşe ve Tomris bu sözlerle şaşkınca kendisine dönerken, Atilla bıyık altından gülüyordu çünkü abisinin hayatında biri olduğundan haberdardı.

“Nasıl yani, hayatında biri mi var?”

“Ayy, gelinler koşa koşa geliyordu. Ama bu gelişler ani oldu.” Tomris’in telaşlı sözleriyle gözler bu sefer ona dönmüştü.

“O ne demek öyle?” diye soran Atilla abisine şuh bir gülüşle bakıp saçını geriye doğru attı ve sıırıttı.

“Görümce olarak hazırlanmam gerekiyordu bebeğim.”

Abileri sabır dileyerek gözlerini devirirken annesinin, “Tövbe ya Rabbim... Bu da meraklısı, özendiği şeye bak. Kızım, bugün sen görümcelik yaparsın ama unutma yarın da sana yaparlar,” dediğini duyup kahkahayı basmıştı.

“Şaka yapıyorum yahu, evlenip gitsinler ve bol bol çocuk yapsınlar. Ben de hala olmanın keyfine varayım. Yaşasın halacılık!”

Atilla kafasını sağa sola sallayıp, “Bundaki kafa hiçbirimizde yok. Yemin ederim yok. Tertemiz bir kafası var,” derken annesinin istediği araştırmaları yapmaya başlamıştı. Alparslan şekil verdiği kurabiyeleri tepsiye dizmede annesine yardım ederken, Tomris de salata için ayırdığı yeşillikleri doğruyordu.

“Şeker hastalarının yememesi gereken birkaç yiyeceği listelemişler. Üzüm, karpuz, muz, bal kabağı, meyve

EFANE

suyu, gazlı ve asitli içecekler, bakla, bal, patates, tam yağlı süt ve süt ürünleri, kızartmalar, beyaz ekmek, beyaz pirinç, konserve olarak satılan sebzeler, turşu ve işlenmiş et yani salam, sosis, sucuk gibi doymuş yağ oranı yüksek gıdalar tüketemezmiş.”

Herkes gözlerini kendisine çevirince Atilla omuzlarını silkti ve “Listede bunlar yazıyor. Ben ne yapabilirim ki?” dedi.

Neşe Hanım, elindeki hamura şekil vermeyi bırakıp hüznü gözlerle çocuklarına bakarken, “Bu kız neyle besleniyor? Bizim yediğimiz ne varsa ona yasak,” deyip yanında duran tabureye oturdu. Yüzündeki düşünceli hâl, ne kadar endişelendiğini dahası üzüldüğünü gösteriyordu ve hepsi bunu rahatlıkla anlamıştı.

“Çok üzüldüm. Bu kadar yiyecekten mahrum olduklarını bilmiyordum. Daha bizim bilmediğimiz neler vardır kim bilir?”

“Şeker hastalığı bazı insanlara kilo verdirir, bazılarına aldırır. Armağan’ın zayıflığı sanırım bu yüzden,” diyen Tomris elindeki tüm işlerini bırakıp annesinin yanına gitti ve yüzünü boynuna sakladı.

“Annem, üzülme. Üzülmemiz onu iyileştirmeyecek, kendini iyi hissettirmeyecek.”

Atilla da yanlarına gelip annesine sokulurken, “Böylece gelinine yemek yapıp durursun işte Neşe Sultan,” dediğinde Tomris kıkırdamıştı.

“Abim doğru söylüyor.”

Alparslan, onların hâline bakıp tebessüm ederken annesinin omuzlarını kavradı ve başının üstüne öpücük kondurdu.

“Armağan’ın yediği her şeye dikkat etmesine sevinmeliyiz. Çünkü bu, kendisine dikkat ettiği anlamına gelir. Biz de en az onun kadar özenli ve dikkatli

davranarak, birlikte olacağımız zamanlarda Armağan'a özel yemekler yaparız."

Neşe, çocuklarına gurur dolu bir gülümsemeye bakıp her birini uzun uzun öptükten sonra, "Aferin size. Sizinle gurur duyuyorum. İyi ki benim evlatlarımsınız," dedi ve gözlerinden akmaya hazırlanan yaşları telaşla sildi.

Çocuklarıysa ona minnetle bakıp, "İyi ki bizim annemizsin," derken mutfağa giren Süleyman Bey, gördüğü manzaraya dikkatle bakmıştı.

"Hayırdır?"

Karısının gözlerindeki yaşları fark edip kaşlarını çatarken, "Neşem..." deyip hızla yanına ilerledi.

"Benim güzel karım neden ağlıyor ulan? Siz iki koca hergele hemen açıklayın," demesiyle Tomris kıs kıs gülüp yeniden sebzeleri doğramak için tezgâhın başına geçti.

Alparslan'la Atilla, ellerini havaya kaldırıp, "Biz bir şey yapmadık. Sen de her şeyde bizi suçluyorsun baba," dediklerinde Neşe Hanım oğullarının hâline gülmüştü.

"Çocuklar bir şey yapmadı Süleyman, ben Armağan'ın hastalığına üzülüp biraz duygulandım hepsi bu."

Süleyman Bey'in bıyık altından gülerek, "Gelinine kıyamayan kaynana Neşe," demesiyle çocukların kahkahayı patlatması bir oldu. Neşe, dördüne de ters ters bakıp yeniden kurabiyelerin başına geçerken durmadan söyleniyordu ama nafileydi. Çocuklarının ve kocasının diline bir kez düşmüştü.

Süleyman Bey'in de mutfağa gelmesiyle herkes bir işin ucundan tutarken, Tomris güzelce yıkadığı brokolileri haşlamaya başladı, Neşe Hanım kurabiyeleri fırına attı, Alparslan salatayı yaptı, Atilla'ysa masaya tabak, bardak, çatal, kaşık gibi gerekli olan her şeyi yerleştirdi. Bu sırada Süleyman Bey bahçedeki mangalı yakmış, ısıklık öttürerek, şarkılar mırıldanarak etleri pişiriyordu. Ara-

dan geçen bir saatin sonunda bahçeden içeri giren aracı görmesiyle tebessüm etti.

“Yıllar sonra kadro tamamlandı. Hatta çoğaldı.”

Kocasının pişirdiği etleri büyük bir kaba alan Neşe, ona gülümseyip ensesine küçük bir öpücük bırakırken, “Çok şükür yeniden ve daha kalabalık olarak bir aradayız,” diye fısıldamıştı. Karısının gözlerine bakıp uzun zamandır hep buruk ve eksik kalan ne varsa yerinde yeller estiğini gördüğünde, içindeki huzuru tarif edecek kelime yoktu. Kollarını hâlâ deli divane âşık olduğu kadına doladı ve omzuna öpücük bıraktı.

“Yüzün gülüyor, gözlerin ışıldıyor. Seni böylesine mutlu görmeyeli uzun zaman olmuştu kadınım.”

Ellili yaşlardaki iki âşık birbirine göz süzüp flört ederken Atilla, “Oyyy!” diye bağırdığı anda kendilerine geldiler.

“Ne var ulan pis hergele!”

“Aile var, çoluk çocuk var. Bakarsınız birkaç yıla torun torba var. Ama siz hâlâ flört modundasınız. Pes... Vallahi pes!” Alparslan telefonundan başını kaldırıp arkasında kalan mangalın başında sarmaş dolaş duran anne ve babasına baktıktan sonra kardeşine döndü.

“Sen harbiden kaşınıyorsun Ati! Dayak yemek için yıllardır sarf ettiğin bu çaba takdire şayan. Baba, sendeki de ne sabırmış. Dağ olsa yarılr gider, şu ciddiyetsizi muşmulaya benzetirdi. Helal olsun Süleyman Yalın.”

Büyük oğlunun sözlerine hak verdiğini göstermek için başını usul usul salladığı sırada, “İyi akşamlar. Biz geç kaldık sanırım,” diyen naif sesle tebessüm ederek Armağan’a dönmüş ve “Hoş geldiniz çocuklar, geç kalmadınız. Tam vaktinde geldiniz,” demişti.

“Ama siz her şeyi hazırlamışsınız.” Armağan’ın yüzünde beliren mahcup ve utangaç ifadeyle gülümseyen

Neşe Hanım masaya ilerleyip elindekileri bıraktı ve kızın sırtını sıvazladı.

“Acıkmışsınızdır, hadi geçin, geçin,” deyip Armağan’ı rahatlatmaya çalışırken, oğlunun yanaklarını da sıkıştır- mayı ihmal etmemiştir.

“Anne, şunu yapmasan olmaz mı? Kaç yaşında ada- mum hâlâ böyle seviyorsun.” Yanaklarını sıkan eller yüzünden sesi homurtulu çıktığı anda hepsi gülmeye başladı. Neşe, onu duymazdan gelip sıkı sıkı yanakları bir güzel öperken, “Kaç yaşına gelersen gel, sen benim bebeğim olarak kalacaksın,” demesiyle Atilla’ya eğlence çıkmış oldu.

“Anasının bebesi Efsane...” sözleriyle kahkahalar ardı ardına yükselirken Ertuğrul eline geçirdiği çatalı ona fırlatmak istedi ancak Armağan bunu engelledi.

“Kabul et Efsane, iyi espriydi.” Kulağına fısıldanan billur gibi ses içini eritiyordu da söyledikleri hiç hoşuna gitmiyordu.

“Sen de bu sarıya uyuyorsun ya, ben daha ne diye- yim?” Söylenmeye devam ederek sandalyelerden birini çekip Armağan’ın oturması için yardımcı oldu. Bu sırada mutfaktan çıkan Tomris’si elinde sıkı sıkı tuttuğu tabağı Armağan’ın önüne bırakıp heyecanla konuşmaya baş- lamıştı.

“Hoş geldiniz, bunu senin için yaptık. Umarım beğenirsin.” Armağan’ın omzunu kavrayıp usulca sıkarken göz göze gelip birbirlerine içtenlikle gülümsediler, ardından sarıldılar.

“Çok teşekkür ederim. Neden zahmet ettiniz?”

“Zahmet falan etmedik. Ayrıca yepyeni tarifler öğrenmemize vesile olduğun için biz teşekkür ederiz,” diyen Tomris’in sözlerine gülerken aklına gelen şeyle ayaklandı.

“Ertuğrul, sanırım ilacım arabada kaldı.”

“Sen otur, ben getiririm.” Ertuğrul ilacı getirdikten sonra Tomris’le içeri geçip insülin iğnesini kendine uygulamış ve yeniden bahçeye çıkmıştı.

“Herkes masaya geçsin. Etler geldi,” diyen Süleyman Bey’in sesiyle masadaki tüm sandalyeler dolduktan sonra yemekler yendi, çaylar ve kahveler içildi. Herkes geçmişle ilgili anılar anlatıyor, eski günler yâd ediliyor, çocukların haylazlıkları kahkahalara sebep oluyor ve Yalın ailesi yıllardır hasret kaldıkları bu tabloyu büyük bir mutlulukla yaşıyordu. Gece olup herkes eve girdiğinde, bahçeye sessizlik hâkim olmuştu. Ertuğrul’la Armağan ise eve girmek yerine o sessizliğe eşlik etmeye başlamışlardı. Armağan, hafif yan şekilde oturup, sırtını Ertuğrul’un göğsüne dayayıp bacaklarını salıncağın minderi boyunca uzatırken, “Bir derdin var gibi...” diye fısıldadı. Ertuğrul, onun omzuna doladığı kolunu kendine çekip dalga dalga saçlarını öperken gözlerini kapatıp derin bir soluk almıştı.

“Doğru, derdim var. Papatyaları çok seven prensese söz verdim ve o sözü tutmam lazım. Bunun son şansım olduğunu biliyorum,” dediğinde Armağan kendi kendine gülümseyip, “Annen ve kız kardeşin, babana çok benzediğini söylediler. Eğer söyledikleri doğruysa ve sen böyle canın sıkkın bir şekilde oturuyorsan...” dedi ve yüzünü hafifçe Ertuğrul’a döndükten sonra sözlerine devam etti.

“Git... Ama çabuk gel. Yoksa özlerim.” Ona yaklaştı ancak evin bahçesinde oldukları için öpecek cesareti bulamadı.

“Çok zeki kadınsın Armağan Karcan.”

Ertuğrul gülerek aralarında kalan son mesafeyi de kapatıp dudaklarını kavuşturdu.

11. BÖLÜM

Şirketinden içeri giren Armağan, hızlı adımlarla odasına ilerledi ve odasının hemen yanındaki masada oturan Nur Hanım'la selamlaştı.

"Günaydın Nur Hanım."

Patronunun sesiyle ayaklanan kadın Armağan'a içtenlikle gülümseyip, "Günaydın Armağan Hanım, odanızda bir misafiriniz var. Ablanız Aylin Hanım geldi," dediği anda duraksadı. Bodrumdan döneli neredeyse on gün oluyordu ve bu süre içerisinde ablasıyla sık sık görüşmüş, aniden ortadan kayboluşunaysa Ertuğrul'un yalanını sürdürerek devam etmişti. Aradan geçen on günlük süre de Ertuğrul'la hiç konuşmamış, o geceki kısacık konuşmanın ardından ortadan kaybolan adamdan hâlâ ses çıkmamıştı. Armağan ise bu durumu normal karşılamaya çalışıyor, sakince onun kendisini arayacağı ya da geri döneceği anı bekliyordu.

"Yalnız mı?"

"Evet, yalnız geldi." Genç kız başıru hafifçe sallayarak odasına girip koltuklardan birinde öylece oturan ablasına baktı.

EFANE

"Ablacığım, günaydın. Bir sorun mu var?" Elindeki eşyaları ortada duran sehpanın üstüne bırakıp Aylin'in yanına oturduğunda gözlerindeki hüznü hemen fark etmişti.

"Abla... Neyin var?" Aylin derin bir nefes alıp hafifçe omuzlarını silkti.

"Hani sana Cenk'ten uzun süredir haber alamadığımı söylemiştim ya..." Armağan'ın tüm vücudu duyduğu isimle gerilse de bunu belli etmemeye çalışıyordu.

"Evet..."

"Bugün eve postacı geldi ve bana bunu teslim etti." Çantasından çıkardığı kâğıdı titreyen elleriyle kardeşine uzattı ve okuması için sabırla beklemeye başladı. Armağan sakin olmaya çalışarak kâğıdı açtığında yazılara göz gezdirip okuduğu şeyle şaşkına döndü.

"Boşanmak için dava mı açmış?" diye sorarken içinde garip bir mutluluk belirivermişti. Her şeyin bittiğini, ablasının o adamdan artık kurtulacağını düşünerek huzur dolan kalbinin hızla kan pompalayışını işitiyordu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum ama yaşlarla dolan gözlerinden akacak bir damla gözyaşına bile değmez. Eminim ki bunu sen de biliyorsun."

Kısa süre oluşan sessizliğin ardından, "O zaman sorun ne abla?" diye sordu.

"Ortada sorun yok... Ortada bir bebek var!" Armağan, uzun süre ablasına boş boş bakıp dediklerini anlamaya çalıştı. "Ortada sorun yok... Ortada bir bebek var!" demişti. Bir bebek...

"Ne bebeği, hangi bebek?"

Aylin gülümsemeye çalışarak Armağan'a bakıp, "Hamileyim!" dediğinde resmen dünya dönmeyi bırakmıştı. Gözlerini istemsizce ablasının karnına dikip düşünmeye başladı. Karnında kendinden ve Cenk'ten

bir parça taşıyordu. Hiçbir şeyden habersiz, karnında kardeşinin hayatını mahveden adamın bir parçasını taşıyordu. Midesinin kaynamaya başladığını hissederek ayaklandı ve camın önüne ilerledi. Yaz aylarının kavurucu sıcağından sonra sonbaharı hasretle kucaklayan İstanbul'a baktı.

Eylül ayı çoktan gelmiş hatta yarısı geçip gitmişti. Eylül ayının ilk günü şirket çalışanları tarafından hazırlanan sürprizle doğum gününü kutlamış, onun dışındaysa hayatında ilk kez hiçbir şey yapmamıştı. Dakikalar uzayıp giderken aklından geçirdiği saçma sapan şeyleri durdurmayı başarıp gözlerini sımsıkı kapattı.

"Şimdi ne olacak?" O, kendine bu soruyu sorup derin düşüncelerde boğuşurken aradan iki gün geçmiş ve Karcan ailesinin İstanbul'daki evi uzun zaman sonra yeniden açılmış, tüm aileyse orada toplanmıştı. Herkesin dikkatini çeken ve sorular sorduğu ilk şeyse Armağan'ın alnının ortasındaki kocaman yara iziydi. Bahçe merdivenlerinden düştüğü gün aldığı yaranın iziyse iyiden iyiye kaybolmuş, kıvrıcık saçları arasında gizlenir olmuştu. O yaradan görünen tek iz saçlarının başladığı yerdeki ince bir çizgiyi andıran izdi. Armağan, ailesinin ısrarlı sorularını küçük bir trafik kazası geçirdim yalanıyla geçiştirip, dikkatleri asıl gündem maddesine yani Aylin'e çevirdi. Sonuçta toplanma nedenleri ablasına gelen boşanma isteği ve karnındaki bebeğiydi. Babaları Mehmet Bey, tek kelime etmeden koltuklardan birinde öylece otururken, Murat ve Arda deli gibi volta atıyorlardı.

"Çocuklar!" Babalarının seslenmesiyle duraksayan ikili dönüp ona dikkatle baktı.

"Bir yere oturun. Sizi izlemekten başım döndü," dediğinde Murat Armağan'ın yanına, Arda'ysa ikizi Aylin'in yanına oturmuştu.

“Kızım, ne yapacaksın?”

Aylin kendinden emin bir şekilde ailesine baktıktan sonra tek seferde, “Bebeğimi doğuracağım,” dedi.

Anlık bir sessizlik salonda kol gezerken Mehmet ve Suna yalnızca başlarını sallamakla yetindiler. Hiçbiri Cenk’in görünen hataları ya da seçimleri yüzünden Aylin’i suçlamıyordu. Onu suçlamaya bile yeltenmiyor-ken küçücük bir cana kıymaksa hiçbirinin düşüncesinde yoktu. Mehmet Bey usulca yerinden kalkıp kızı Aylin’in önünde durdu. Dizlerini kırarak önünde diz çökerken gözleri buluşmuştu.

“O herifin yanında olup olmaması umurumda değil. Bana sen ve torunum lazımsın. Kararına saygı duyuyorum. O bebek senin bir parçan, senin içinde büyüyor. Sakın unutma Aylin... Biz her zaman yanındayız kızım.” Herkesin bu sözlerle gözleri dolarken Armağan’ın içi cayır cayır yanıyordu.

Aylin, gözlerindeki yaşları silip babasına sımsıkı sarıldıktan sonra onu yanına çekip oturttu.

“Neden böyle oldu bilmiyorum ama bir süredir garip davranıyor, hiç konuşmuyor, geceleri eve geç geliyordu. Sebebini sorduğumda ya da ‘Bir sıkıntın mı var? Konuşmak ister misin?’ diye sorduğumda beni saçma sapan bahanelerle geçiştiriyordu. Bu evliliğin biteceğini anlamıştım fakat böyle olacağı aklıma gelmemişti. Sessiz sedasız, kaçır gibi terk edip gitmek, doğru düzgün haber bile vermemek... Bu çok kahpece!”

Onu sessizce dinleyen ailesine bakıp tebessüm etmeye çalışarak, “Sanırım beni aldatıyordu,” dediği anda Mehmet Bey ve oğulları Murat’la Arda’nın masmavi gözlerinde öfke belirmiş, Suna Hanım’sa duyduğu sözlerle anlık olarak gözlerini kapatmıştı. Ablasına bakmadığı için başını öne eğmiş oturan Armağan, birbirine

kenetlediği parmaklarıyla oynuyor, bir yandan da dudaklarını kemiriyordu.

“Böyle düşünmene sebep olan şey nedir? Gördüğün ya da duyduğun bir şey mi oldu?” sorusunu soran abisi Murat’a bakan Aylin, omuzlarını usulca silkti.

“Gizli gizli telefon görüşmeleri yapıyor, çalışma odasından çıkmıyor, eve geç geliyor hatta bazen hiç gelmiyor, gelse bile benimle konuşmuyor, yanımda uyumuyordu.” Bir an durup aklına bir şey gelmiş gibi irkildi.

“Ne oldu, ne hatırladın?” diye soran ikizi Arda’dan gözlerini ayırıp her birine kısacık da olsa baktı.

“Kısa süre önce odasının önünden geçerken telefonla konuştuğunu duydum. Odanın kapısını aralık unutmuştu ve çiçek sipariş ettiğini fark edince, merakıma dayanamayıp konuşmasını dinledim,” demesiyle Armağan buz gibi oldu ve donup kaldı. Nefesi kesilmiş, elleri usul usul titremeye başlamış, gözlerine yaşlar birikmişti ama ağzını bıçak açmamıştı. Bağıra bağıra, her şeyi anlatmak istiyor ama konuşamıyordu, sanki dili bile hareket etmiyordu. O kadar korkmuş, telaşlanmış ve stres yapmıştı ki bir an dilinin tutulduğunu bile düşünmüştü. Zorla yutkunup titreyen ellerine hâkim olmaya çalışarak suyundan içmek istediği sırada ablasının, “Yüz tane kırmızı gülden demet yapmalarını söyledi,” demesiyle bardak yere düşüp büyük bir gürültüyle parçalarına ayrıldı. Annesi, babası, abileri ve ablası bu sesle irkilip kendisine endişeyle bakarken ilk ayaklanan annesi olmuştu.

“Armağan, ne oldu?” derken korkuyla kızına bakıyordu ki, “Murat, şeker ölçüm cihazını getir. Hemen!” dedi. Kızının nabzını ölçmek için bileğini sıkıca kavrayan Suna, saatini kontrol ederek süre tuttuğu sırada Murat geri gelmişti.

“Cihazı getirdim.”

EFANE

Suna başını hafifçe sallayıp, "Ver," dedikten sonra ölçüm yapmak için hızlıca harekete geçti.

"Nabzın çok yükselmiş. Sanırım şekerin yükseldi ve bu sebepten oldu." Kızının parmağına ufacık bir iğne batırıp kan aldı ve cihaza yerleştirip sonuç almayı bekledi. Endişelendiği o kadar belliydi ki şu an bir cerrahattan ziyade annelik içgüdüleriyle hareket ediyordu ve bu durum telaşından anlaşıyordu.

"Anne, iyiyim. Sadece çok susadım ve başım çok ağrıyor. Biraz dinlensem toparlarım. Lütfen telaş yapmayın," dediği sırada babasını yanı başında bulmuş ve küçük bir kız çocuğu gibi göğsüne yatıp, sarıp sarmalanmayı beklemişti. Mehmet Bey'se hiç vakit kaybetmeden küçük kızına sarılırken en az karısı ve çocukları kadar endişeliydi.

"Bu aralar şekerin sık sık yükseliyor. Bizim bilmediğimiz bir sorunun, bir derdin mi var babacığım? Biz seninle ne zamandır konuşmadık. Konuşmak ister misin? Eğer istersen seve seve dinleriz, bu biliyorsun değil mi?" Şefkat, endişe ve biraz da merakla sorulan bu sorular Armağan'ı ağlama noktasına getirmeye yetmiş ancak o, dişlerini sıkarak başını sağa sola sallamıştı.

"Ben iyiyim, bir şeyim yok. Yatıp dinlenirsem daha iyi olacağım. Hepinize iyi geceler," diyerek babasını ve annesini öptü, kardeşlerine tebessüm etti ve odasına geçti. O akşam yaşadıklarından sonra iyice sessizliğe gömülmüş, içine kapanmış, kimseyle doğru düzgün konuşmamıştı. Aklında Cenk'le son yaşadıkları, ailesine açıklamadığı yaşanmışlıkları ve yara iziyle yapayalnız kalmış gibi hissediyordu. Karmakarışık ruh hâliyle hayatına devam ederken günler geçmişti.

Şirketten çıkıp ailesinin evine döndüğü bir akşam, herkesin şıkır şıkır giyinmiş olmasına anlamsızca bakıp neler olduğunu sormuş ancak aldığı tek cevap, "Odana

çıkıp hazırlan. Akşam için bir yere davetliyiz,” olmuştu. Odasına girip duş aldıktan sonra güzelce giyindi, makyajını yaptı ama hâlâ neler olup bittiğine anlam veremedi.

Odasındaki boy aynasına bakarken, “İyi güzel hazırlandık da nereye gidiyoruz, bir de onu söylemeniz,” dediğinde ablası ve annesi Suna, sadece gülümsemiş fakat sorduğu sorulara kesinlikle cevap vermemiştir.

“Bir şey söylemeniz burnunuz düşer zaten değil mi?” deyip aynadaki yansımasına yeniden baktı ve “Ben hazırım,” dedi.

“O zaman çıkabiliriz,” diye neşeyle şakıyan Aylin, kardeşinin koluna girdiği gibi onu önce odasından sonra da evden çıkardı. Bir saat süren şehir içi yolculuğun ardından önünde durdukları mekâna çatık kaşlarla bakan Armağan, “YLN CLUB!” diye mırıldanıp aile fertlerine dikkatle bakarken kimseden ses çıkmıyordu.

Hep birlikte arabadan inip mekânın girişine geldiklerinde Mehmet ve Suna, Aylin ve Arda, Murat ve Armağan kol kola girerek içeri geçtiler. Loş ışığın hâkim olduğu merdivenlerden sakince inmeye başladıklarında Armağan abisiyle sohbet ediyor, bu yüzden de kendisini izleyen koyu kahve gözlerin farkına varmıyordu. Bordo renkteki elbisenin ön kısmında bulunan iki kumaş parçası yalnızca göğüslerini kapatırken, balık modelin bedeniyle bütünleşmesiyle tüm kıvrımları göz önüne çıkmış, kumaşın uçlarıysa ahenkle yerleri süpürmeye başlamıştı. Topuz yaptığı saçları sayesinde sırtındaki açıklık daha da dikkat çeker hâle gelirken, merdivenlerin sonunda durmuş Armağan’ı dikkatle inceleyen Ertuğrul’un yüzündeki gerginlik ailesini eğlendiriyordu fakat o hiç eğlenmiyordu.

Karcan ailesinin tüm fertleri merdivenlerin sonuna vardıklarında, “Hepiniz hoş geldiniz,” diyen tanıdık sesle Armağan’ın kaşları anında çatıldı ve gözleri Ertuğrul’u

buldu. Yüzündeki şaşkınlık o kadar belliydi ki kız tek kelime bile edemedi, öylece donup kalırken Mehmet Bey, Ertuğrul'un uzattığı eli sıkı ve "Hoş bulduk genç adam!" dedi. Suna, Arda, Aylin ve Murat'ın ardından en sona kalan Armağan hâlâ şaşkınlıkla Ertuğrul'a bakıyordu çünkü onu görmeyeli tam bir buçuk ay olmuştu ve bu gece karşılaşacaklarından bihaberdi. Uzayan sakalları ve gözlerinde beliren yorgunluğa inat kendisine gülümseyen adama usulca yaklaşıp elini sıkı.

"Ertuğrul Bey..." demesiyle Ertuğrul'un yüzünde sili bir tebessüm oluşuverdi.

"Armağan Hanım... Hoş geldiniz." Gözleriyle etrafı tarayıp, Karcan ailesinin Yalın ailesiyle tanıştığını görünce, kızı ensesinden kavrayıp kendine çekti ve alına küçük bir öpücük kondurdu.

"Güzelim... Seni çok özledim." Kulağına fısıldadığı bu sözler Armağan'ın kalp atışlarını mümkünmüş gibi daha da hızlandırmıştı.

"Asıl sen hoş geldin. Ve... Seni çok özledim!" diyen Armağan ondan uzaklaşıp ailelerin yanına ilerlerken Ertuğrul arkasından gülümseyerek bakıyor, bir yandan da elbisesine söyleniyordu.

Süleyman Bey ve Neşe Hanım, yanlarına gelen Armağan'ı sıcacık bir kucaklamayla karşıladıklarında Mehmet'le Suna göz göze gelmiş ve neler olduğunu anlamaya çalışmıştı. Aslında olan biten gayet ortadaydı ve iki zeki insan için bunu anlamak hiç de zor değildi.

"Sanırım kızımızın hayatında biri var," diye kocasının kulağına fısıldayan Suna, Yalın ailesiyle kızının arasındaki sohbeti dikkatle dinliyor, herkesin hâl ve hareketlerini ölçüp tartıyordu.

"Sanırım demen fazla oldu Sunam... Kızımızın hayatında biri var ve o biri bize göre çok farklı." Mehmet

Bey, birçok kişi gibi Ertuğrul'un adını defalarca duymuş ama hiç önemsememişti ama şimdi durumlar değişmişti. Kızının, hiç hoş karşılamadığı işlerin içinde bulunan bir adamla iş yaptığını biliyordu fakat bu işin özel hayata taşınabileceğini hiç düşünmemişti. Gergin bedenine giren ağrıları yok saymaya çalışıp, uzaktan uzağa Ertuğrul'u izlemeye başladı. Yüzünde mimik kıpırdamayan, soğuk görünümlü, insanlara resmen hükmeden bu adamla, böyle şeylerden nefret eden kızı arasında nasıl bir ilişki olabileceğini aklı almıyordu.

Süleyman ve Neşe'nin yanlarına gelmesiyle az ileride bulunan locaya ilerlediklerinde Süleyman Bey, Mehmet Bey'in gerginliğini anında fark etmişti.

"Mehmet Bey, ne içersiniz?" Mehmet kendisine samimiyetle gülümseyen adama bakıp, "Rakı!" dediği anda Süleyman Bey'in yüzünde güller açtı.

"Oğlum... Bize rakı getirin!"

Bir saatin sonunda ailelerin erkekleri bir masada, kadınları bir başka masada muhabbete dalmıştı. Mehmet Bey, Süleyman Bey'le sohbet ettikçe, onun kişiliğini anlamaya başladıkça biraz daha sakinleşiyor ve gerginliği azalıyordu. Atilla'yla Murat'ın okul anılarıyla kahkahalar atıyor, gittikçe geceden keyif alıyorlardı. Bu sırada Ertuğrul'un işaretiyle tüm ışıklar kapandı ve hemen yanlarındaki masaya, üstünde mumlar yanan kocaman bir pasta getirildi. Armağan'ın gözleri pasta ve Ertuğrul üzerinde gidip gelirken, "Bu, geç gelen doğum günü kutlaması mı oluyor Ertuğrul Bey?" diye sormasıyla herkes gülmeye başlamıştı. Ertuğrul, dudaklarını birbirine bastırıp hafifçe başını sallarken yüzündeki tebessüm açıkça belli oluyordu.

"Hem doğum günü, hem de tasarımların üretime girmesi diyebiliriz Armağan Hanım. Yeni yaşın ve yeni koleksiyonun hayırlı olsun."

"Koleksiyonu tek başıma hazırlamadığıma göre bana eşlik etmek isteyebilirsiniz!" Şimdi tüm gözler tek kaşı havaya kalkmış hâlde birbirlerine bakan gençlerdeydi.

"Armağan'ın dediği bir şeyin yapılmaması demek... Kıyamet demektir Ertuğrul. Benden söylemesi!" diyen Arda pis pis sırıtırken, Murat kardeşini müsait bir köşede kesmenin planlarını yapmayı çok isterdi ama onun aklı şu an bambaşka bir yerdeydi.

"O zaman Armağan Hanım'ı kızdırmayayım!" derken yerinden kalkıp yavaşça ona yaklaştı ve tam arkasında dururken, bir elini masaya dayayıp usulca kızın bedenine sokuldu.

"Geç kaldığım için özür dilerim. İyi ki doğdun Maviş..." diye fısıldadı ve aynı anda mumları üflediler.

Ertuğrul'a dönüp, "Teşekkür ederim. Çok güzel bir sürpriz oldu," derken yanakları resmiyet kokan öpücüklerle birleşmişti.

"Ben de teşekkür ederim. Bu arada Zeynep ve Yıldız'a ne anlattıysan, çirkin seslerine inat Müslüm Gürses'ten Affet şarkısını söyledikleri bir ses kaydını gönderip, altına da, 'Ertuğrul Yalın, adamın dibidir!' yazmışlar."

Duyduklarıyla gözleri kocaman açılan Armağan ona şaşkın şaşkın bakarken, kız arkadaşlarına ne anlattığını düşündü ve cevabı kısa sürede buldu. Papatya serasında yaşadıkları her anı kızlara anlatmış ancak onların böylesine büyük bir densizlik edeceklerini düşünememişti.

"Bir şey demeyecek misiniz Armağan Hanım?"

"O iki çirozun saçını başını yolacağım!"

İntikam kokan bu cevapla sessiz ama için için gülen Ertuğrul yeniden yerine dönmüş, gecenin sonuna geldiklerinde, Yalın ailesi tüm güler yüzlülüğüyle Karcan ailesini uğurlamak için mekânın kapısına çıkmıştı.

Süleyman Bey, Mehmet Bey'e elini uzatıp tokalaşırken, "Ben rakı içen adamı severim Mehmet Bey. Çünkü rakının adabı vardır," dediğinde ikisi de birbirlerini çok iyi anlamıştı. Biri kızını korumaya çalışıyor, diğeryse onunla aynı duygu ve düşüncede olduğunu anlatıyordu.

"Birbirimizi anladığımızı biliyordum Süleyman Bey!" diyen Mehmet gülümseyerek Neşe Hanım, Alparslan, Atilla, Tomris ve son olarak da Ertuğrul'la tokalaştı. Ancak Ertuğrul'la tokalaşırken kimseye yapmadığı bir şeyi yapıp, onu omzundan sıkıca kavradı ve kulağına eğilip, "Genç adam, kızımın alnındaki yara izlerinin bir cevabı olduğunu düşünüyorum ve bunu bana senin anlatmanı istiyorum," dediğinde Ertuğrul resmen buz tutmuştu. Adamın karşısına geçip, 'Senin damadın aslında küçük kızına âşıkmuş ve kızına daha önce bir kez saldırmış. İkinci kez saldırdığındaysa bu yara izini ona hatıra olarak bırakmış!' diyemeyeceğini gayet iyi biliyordu.

"İzin verirseniz Armağan'la bir şey konuşmak istiyorum. Onu eve ben bırakabilir miyim?" Mehmet'in sorusunu duymazdan gelen Ertuğrul, kendisine biraz sinirli ama temkinli bakan gözlerle tereddütsüz baktı.

"Geç kalmadan kızımı bana getir!" dedikten sonra Armağan'ı aracına bindiren Ertuğrul sessizce oradan uzaklaştı. Boğazın şahane manzarasını gören sahile geldiklerinde araçtan inip birbirlerine sarılarak yürümüş ancak yürüyüş boyunca tek kelime etmeden denizin dalga seslerini dinlemişlerdi. Kız Kulesi'nin tam karşısında bulunan bir banka oturduklarında, Armağan omuzlarında örtülü olan cekete iyice sokulup soğuktan korunmaya çalışırken Ertuğrul sessizce manzarayı izliyordu.

"Aylin hamile!"

Bir anda söylediği bu sözlerle kendisine dönen şaşkın bakışları umursamamaya çalışarak omuzlarını silkti.

EFANE

"Bir yeğenim olacak... Fakat ben buna sevinemiyorum." Bir süre sessiz kalmaya devam eden Ertuğrul aslında içinden küfürler edip duruyordu.

"Onun haberi var mı?" diye sorduğunda Armağan sessiz kalıp başını sağa sola sallamakla yetindiği sırada duyduğu, "Haber yoktur, ortaya çıkamaz çünkü..." sözleriyle haftalardır Cenk'in kayıp olma nedeninin Ertuğrul'un dudakları arasında saklı olduğunu anlayarak ona hızla döndü.

"Neden? Neden ortaya çıkmıyor? Neden ablamın telefonlarına cevap vermiyor? Neden sadece boşanmak için açtığı mahkemenin haberini gönderiyor?" Ertuğrul kolunu ona sarıp kendine çekti ve göğsüne yatırıp saçlarını öptü.

"Çünkü onu..." Kısa bir sessizlik oldu.

"Onu ne?"

"Onu hadım ettim!" cevabıyla irkilirken yaşadığı şokla kocaman olan gözlerini Ertuğrul'a dikmişti.

"Ne yaptım dedin?"

İstemsizce yüksek çıkan sesiyle kendisinden uzaklaşan Ertuğrul aynı soğukkanlılık ile, "Her şeye sokup durduğu bir tarafını kestim!" dediğinde gözlerindeki ciddiyeti fark eden Armağan, buz gibi olmuştu. Aklından geçirdiği iğrenç sahnelerle yeniden irkilip, "Sen... Bunu gerçekten yaptın!" diye fısıldamayı zor olsa da başardı.

"Artık, neden, niye gibi sorular sorma. Hâlâ anlamadıysan daha açık anlatayım..." Kızın çenesini kavradı ve gözlerini buluşturdu.

"Ben düşmanıma acımam! Uzun zamandır sana gölgenden daha yakınım ama bundan haberin yok. Ben, senin saçından kopan tek bir telin, gözünden akan bir damla yaşın bile hesabını sorarım. Çünkü ben... Sana..."

Susup derin bir nefes alırken alnını Armağan'ın alnına dayadı, gözleriniyse sıkıca kapattı.

"Deli divane âşığım," dedikten sonra öylece kalmış, uzun süre hiç konuşmamışlardı. Ta ki, Ertuğrul, "O şerefsiz seni hâlâ rahatsız ediyor mu?" diye sorana kadar. Cenk'ten bahsedildiği her an olduğu gibi yine gerilirken, başını sağa sola sallayıp, "Rahatsız edemez çünkü numarasını engelledim. Yıllardır ablam fark eder diye bunu yapamıyordum. Artık hayatımızda olmadığına göre, ona daha fazla tahammül etmeme gerek kalmadı," demişti. Onun bu sözleriyle aklında farklı sorular beliren Ertuğrul, merakına yenik düşüp bir soru daha sordu.

"Şimdi, yeniden sana yaklaştırmaya kalksa ya da mesajla tacizlerine devam etse..." Ertuğrul sözlerini tamamlamadan Armağan'ın öfke dolu sesini duymuştu.

"Bir dakika bile düşünmem, onu şikâyet ederim. O da bunu bildiği için sessiz kalıyor. Yoksa farklı numaralar üstünden arar, mesaj atar ve tacizlerine devam ederdi."

"Numaranı değiştirmeme sebebin ne? Eminki bunu düşünmüşsündür," diyen Ertuğrul'a hiç olmadığı kadar ürkütücü, acımasız ve canı yanan bir kadının tebessümüyle baktı.

"Bir kez daha arayacağı o günü bekliyorum. Bir kez daha arasın ve ben, ailemi korumak için susmak zorunda kalmadan tüm yaptıklarını ifşa edeyim. Bir kez daha arasın ve ona, ağzıma gelen tüm küfürleri edeyim istiyorum. Bugüne kadar yaptığı her şeye, yanlış da olsa ablam için katlandım. Ben anlatırsam inanmaz, bana sırtını döner diye korktum. Kendi gözleriyle görsün istedim ve sabrettim ama sanma ki elim kolum bağlı bir şekilde boş durdum. Bana attığı tüm mesajları, tarih, saat, yer ve mekân bilgilerini aldım, dosyaladım. Aramaları, telefonda söylediği her şey ses kaydı olarak elimde."

Duyduklarıyla küçük bir şaşkınlık yaşayan Ertuğrul, "Onları sakladığını düşünüyordum ama bunu, bu kadar ayrıntılı yapacağın aklıma gelmemiştir," dedi ve kendi kendine gülümsedi. Armağan'ın gözlerinde, sözlerinde, duruşunda bir değişiklik vardı. Çok büyük bir değişiklikti ve bunu rahatlıkla fark etmişti.

"Yaşattığı korkuların, uykumu bölen kâbusların, uykusuz kaldığım her gecenin, ablamdan ve ailemden ayrı kaldığım her günün... Tecavüz etmeye kalktığı gecenin, yüzümde ömürlük bir iz bıraktığı o sabahın intikamını almadan, ona rahat vermem."

"Ya aramazsa, mesaj atmazsa, karşına çıkmazsa, o zaman ne yapacaksın?" sorusuna vereceği cevabı uzun uzun düşünüp, manzaraya doğru gülümsedikten sonra Ertuğrul'a döndü.

"Polise vereceğim ve Cenk'ten şikâyetçi olacağım. Bana yaptıklarını, bir başka kadına yapmasına, ona da böyle büyük korkular yaşatmasına izin vermeyeceğim. Bir daha, hayatım boyunca o ne der, bu ne düşünür diye düşünmeyeceğim. Çünkü o gün, o hastane odasında yaşadığım acıyı da korkuyu da en iyi ben bilirim. Onlar, beni ve benim yaşadıklarımı asla anlayamazlar. Acılar paylaşılmaz, sen olsa olsa benim acımı dinler, biraz üzülürsün ama o acıyı paylaşamazsın. Böyle bir şey yokmuş, yeni anladım. O yüzden de kimseye bakmadan, doğru bildiğimi yapacağım. Vakti geldiğinde tüm gerçekler, birer birer ortaya çıkacak, buna da Cenk'in kendisi sebep olacak. Sapkın ruhuna, zihnine yenik düşüp yeniden gelecek." Sustu ve içinde soluk alacak kocaman bir yer açılmış gibi, derin derin nefes aldı.

"Eee, kızların ses kaydını dinletmeyecek misin?" diye sorup kıkır kıkır gülerken ayaklanan Ertuğrul, onu kucakladığı gibi aracına yürümeye başlamıştı.

"Aynı işkenceyi bir daha çekemem güzelim, kusuruma bakma. Kızlara söyle, onlar sadece tasarımlarıyla uğraşsınlar ve müziği gerçek müzisyenler gayet başarılı şekilde icra ediyorlar." Ertuğrul'un sözlerine kahkaha atan Armağan, başını onun omzuna dayayıp gözlerini kapattı. Yaklaşık bir saat sonra arabasını Karcan ailesine ait olan evin önüne park eden Ertuğrul, aracından indi. Armağan'ın bulunduğu tarafa geçerek kapısını açıp elini uzattı. Elleri sıkıca birleşirken onun araçtan inmesine yardımcı oldu.

"Bir daha bu kadar güzel olma Armağan. İnsanlar sana hayranlıkla baktıkça sinirim tepeme çıkıyor," derken bahçeden içeri girmiş ve evin kapısına gelmişlerdi. Ertuğrul'un saniyeler önce söylediklerini duymazdan gelip, gülümseyerek ona döndü ve "Beni evime kadar bıraktığın için teşekkür ederim. İyi geceler," dedikten sonra anahtarıyla kapıyı açmak istedi ancak kapı babası tarafından açıldı. Armağan, gecenin bir vakti hâlâ ayakta olan ve kendisini ciddiyetle karşılayan babasına bakarken, "Babacığım..." diye mırıldanmıştı.

"Sen içeri geç Armağan. Ben, bu genç adamla baş başa kalıp konuşmak istiyorum."

Mehmet Bey'in masmavi gözleri Ertuğrul'un koyu kahve gözlerini resmen delip geçiyordu. Aralarındaki garip gerginliği fark eden Armağan, babasının sözlerine rağmen gözlerini Ertuğrul'a çevirdiğinde Mehmet Bey resmen afallamıştı. Kızının söz dinlemeyip asilik etmesine alışkındı fakat başka birinin gözlerine bakıp ondan bir cevap beklemesini tamamen yanlış anlamıştı.

"Sen, benim sözüme rağmen eve girmek için o adamdan onay mı alıyorsun?"

Armağan yaşadığı panik yüzünden ne diyeceğini, bunu nasıl açıklayacağını bilemeyip kekelerken, "Siz kı-

zınızın bir şey yapmak için birinden onay alacağına inanıyor musunuz? Armağan hiçbir şey için ne benden ne de bir başkasından onay almaz, almıyor! Kızınız sadece benim nasıl olduğumu anlamaya çalıştı,” diyerek Ertuğrul’un araya girmesiyle derin bir nefes aldı ama gözleri hâlâ babası ve sevdiği adam üstünde gidip geliyordu.

“Ben iyiyim güzelim. Lütfen içeri gir, hava çok soğuk. Üşüteceksin!” Armağan, onun kibar ricasıyla yalnızca başını sallayıp, “İkinize de iyi geceler,” diyerek evden içeri girdi. Bu sırada Mehmet Bey ise Ertuğrul’un yanına ilerlemiş, eliyle bahçenin içine uzanan yürüyüş yolunu göstermişti.

“Anlat bakalım Ertuğrul Yalın... Kızıma ne oldu?” Ertuğrul, bu sorunun geleceğini çok iyi biliyordu ancak sorunun cevabı için ne diyeceğini bilemiyordu. Birkaç adım atıp karşısında duran ve serin rüzgârların estiği İstanbul manzarasına baktı.

“Mehmet Bey, bir baba olarak bu soruları sormanıza, sorularınıza cevaplar istemenize yani kısacası size hak veriyorum. Bana dışarıdan baktığınızda güvenilecek tek bir yanımla bile yokmuş gibi geliyor olabilir, ancak öyle olmadığını bilin isterim. Mesela ben, çok iyi sır tutarım. Çünkü az ve öz konuşurum,” dediği anda Mehmet Bey’in temkinli ama sert bakışları, onun kararlı bakışlarıyla buluştu.

“Yani...” diye çıkışmaya hazırlanıyordu ki karşısında dimdik duran genç adam bir cümle daha kurdu.

“Ve sadece zamanı geldiğinde konuşurum.” Bu cevaplarla Mehmet Bey daha da sinirlense de yapacak hiçbir şey yoktu. Ertuğrul sakince elini ona uzatıp tokalaştıktan sonra bahçenin çıkışına ilerlemeye başladı.

“Şimdi sizden sabırlı olmanızı istiyorum.” Sustu, gidişini izleyen adama döndü ve silik bir tebessümle, “Daha

sonra kızınızı isteyeceğim!" dediği anda Mehmet Bey'in gözleri kocaman oluverdi.

"Kızımın başına ne geldi bilmiyorum. Kaza geçirdiğini söylüyor ancak arabaları sapasağlam duruyor. Neden yalan söylüyor ya da doğruları söylemiyor hiç anlamıyorum. Aranızda ne var bilmiyorum. Aranıza girip onu senden uzaklaştırmak istiyorum fakat yasak olan her zaman ilgi çeker. Kızımın tüm odağını senin üstüne çevirmesini istemiyorum. Belki de aranızdaki şey her neyse en kısa sürede kendiliğinde biter. Benim tanıdığım Armağan, senin gibi bir adamla yapamaz." Ertuğrul'a, buz gibi gözlerle bakmayı sürdüren Mehmet Bey son sözlerini söylemeye hazırlanırken, onun gerginliğini gecenin karanlığına rağmen görüyordu. Belli ki söyledikleri genç adamın hoşuna gitmemişti.

"Kızımın başına bir şey daha gelirse, hiçbir şey sormadan biletini keserim genç adam! Duydun mu beni?" Az evvel ima ettiği sözlerin öfkesiyle öyle güçlü bağırmıştı ki Ertuğrul buna kayıtsız kalmamış ve ciddiyetle başını sallamıştı.

"Bir daha böyle bir şeyin olmasına izin vermem Mehmet Bey!"

"İyi edersin!" Ertuğrul, küçük bir baş selamıyla, duyduğu bütün sözleri, ithamları sineye çekerek bahçeden çıkıp giderken, eve girdiği andan beri odasının penceresinden onları izleyen Armağan stresten yerinden durmıyordu. Sıkıntılı bir nefes alıp ellerini ensesine götürdü ve boynuna dokunduğu anda hissettiği şeyle duraksadı. Boynunda kolye vardı ama gecenin başında kolye taktığını hatırlamıyordu. Aynaya doğru ilerleyip yansımasıyla karşı karşıya geldiğinde kaşları hafifçe çatışmıştı ama bir yandan da gülümsüyordu.

İki küçük yapboz parçası birbirine geçmiş öyle güzel duruyorlardı ki yüreğini garip bir heyecan aldı. Çantasındaki telefona uzanıp otomatik olarak Ertuğrul'u aradı ve telefonunu açtığı anda, "Bunu ne ara taktın anlamadım ama... Çok teşekkür ederim," deyiverdi. Mehmet Bey'in yarattığı gerginliği Armağan'ın heyecan dolu sesi silip süpürürken keyifle güldü.

"Beğenmene sevindim. Sonunda doğum günü hediyeni verebildim." Armağan hâlâ yüzünde öylece asılı kalan gülümsemesiyle aynaya bakıyor ve kolyesine dokunuyordu.

"Neden iki tane yapboz parçası?"

Kısa süreli sessizliğin ardından sert olduğu kadar da naif sesini yeniden duydu.

"Sen, benim eksik olan parçamdın ve ben, seni bulduğum gün tamamlandım. İşte o küçük yapboz parçaları bunu anlatıyor. Seni ve beni... Bizi simgeliyor. İyi ki doğdun Armağanım."

Ertuğrul'un sözleriyle gözlerine dolan mutluluk gözyaşları usulca akıp yanaklarına ulaşmıştı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, kalbi hızla çarpıyor, nefes alış verışı değişiyor, yanakları heyecan ve utancın yarattığı karmaşık duygularla kızarıyordu.

"İyi ki varsın Ertuğrul."

O geceden sonra günler hızla geçerken, takvimler kasım ayını göstermiş, Yalın Holding'in Ankara ve İzmir'de bulunan şirketleri İstanbul'a taşınmıştı. Taşınma telaşının sona ermesiyle, Karcan ailesinin erkekleri Murat'la Arda, Yalın ailesinin erkekleri Alparslan, Atilla ve Ertuğrul'la yıllar sonra buluşup uzun uzun sohbet

etmiş, sohbet sırasında Murat bol bol Ertuğrul'u sıkıştırıp ağzından laf almaya çalışmıştı. Ancak kardeşinin yüzünde, "trafik kazası" sonucu oluşan yaranın altını eşelesen de bir türlü tatmin edici cevaplar alamamıştı. Buna epey öfkeleniyse de kişiliğiyle özdeşleşen sükûnetini korumayı başarısına Yalın erkekleri hayranlıkla bakmıştı. Eğer Murat'ın yerinde kendileri olsalardı, olay buz gibi ortada olurdu. Bunu biliyorlardı çünkü kendilerini tanıyorlardı.

Bu sırada Armağan'la Ertuğrul koleksiyonda sona yaklaşmış, artık tüm gözler defilenin ne zaman yapılacağına çevrilmişti. Bunca işinin arasında ablasıyla ilgilenen, onunla birlikte tüm doktor randevularına giden Armağan ise günden güne zayıflıyor, bazen içine kapanıyor ve kimseyle konuşmuyordu. Hele ki bebeğin kız olacağını öğrendiği andan beri içi içini yiyordu. "O adamın kızı olacak," düşüncesine kapıldığı her an, "O bebek, Aylin'in bebeği," diye hatırlatıp, içindeki savaşı bitirmeye çalışıyordu. Kasım ayı, karmakarışık duygu ve düşünceler eşliğinde bitmiş, aralık ayıysa iç donduran bir soğukla geçmiş, 2016 yılına iyi dileklerle girilmişti. Mehmet Bey ve Suna Hanım bu aylar boyunca sık sık Amerika ve Türkiye arasında mekik dokurken, Armağan birkaç kez Yalın ailesinin akşam yemeğine misafir olmuştu. Ertuğrul'la aralarındaki ilişki son derece sakin ve güzel bir şekilde ilerliyor, iş yerindeki didişmeleri ara ara yine ortaya çıksa da eskisi kadar çok ve keskin olmuyordu.

"Evet Sılacığım, nasıl bir elbise istiyorsun?" Armağan dizinde oturan küçük kızı sol koluyla sarmış, önüne bembeyaz bir kâğıt çıkarmıştı. Sıla, şoförü İsmail'in üç yaşındaki akıllı mı akıllı, bıcır bıcır kızıydı.

"Prenses elbisesi istiyorum. Kırmızı renk olanlarından olsun," diyen Sıla, Armağan'a heyecanla elbisesini

EFANE

tarif ederken o da bunu kâğıda aktarıyor ve hayalindeki-ne benzeyip benzemediğini soruyordu. Birkaç gün önce saçlarını doğal rengi olan sarı renge döndürüp, kıvrıkcık hâliyle bırakan Armağan'la masmavi gözleri, lüle lüle sarı saçları olan Sıla'nın benzerliği şaşırtıcı bir tesadüftü. Onları dışarıda görenler kesinlikle anne kız zannedebilirdi.

İki sarışın muhabbet ederek elbiseyi çizerlerken odanın kapısı çalındıktan sonra içeriye Ertuğrul girdi ancak yalnız değildi. Yanında hayli çekici bir kadın vardı ve kendilerine şaşkınlık dolu bir ifadeyle bakıyorlardı. Armağan gözlerini tanımadığı kadından ayırıp Sıla'ya döndü.

"Sılacığım elbiseyi çizmeye daha sonra devam edelim mi?" diye sorduğunda küçük kız başını sallayıp yanaklarını öptü ve kucağından inip koşarak odadan çıktı. Bu sırada yerinden kalkan Armağan ise iki gündür görmediği sevgilisiyle, yanında duran kadını karşılamak için onlara doğru ilerledi.

"Hoş geldiniz." Elini kadına uzatıp kendini tanıttı. "Merhaba, ben Armağan."

Kadın uzattığı eli sıkarken garip bir tebessümle yüzüne bakıp, "Su Tarhan. Ertuğrul'un arkadaşı ve mimarlarından biriyim," dediğinde Armağan usulca başını sallarken ellerini ayırdı ancak gözlerini alımlı yüzünden ayıramadı. Ertuğrul'a direkt adıyla hitap etmesi, içinde varlığından bihaber olduğu kıskançlık duygularını uyan-dırırken gülümseyip, "Ertuğrul'a direkt olarak adıyla hitap ettiğinize göre arkadaşlığınız epey eski!" demişti.

"Tespitin doğrudu güzelim, Su'yla üniversiteden beri arkadaşız, yani uzun yıllardır tanışıyoruz," diyen Ertuğrul huzursuz muydu, yoksa Armağan'a mı öyle geliyordu bilinmez ama Armağan'ın huzursuz ve huysuz olduğu yüzünden belliydi.

"Ayakta kaldınız, lütfen şöyle geçin!" dedikten sonra hiç yapmadığı bir şey yapıp misafirlerinin yanına oturmak yerine masasına geçti ve koltuğuna oturdu.

"Size ne ikram edeyim? Ne içersiniz?" Armağan'ın her zamankinin aksine soğuk ve temkinli hâli, yanlarına değil de kendi makamına geçmesi anında dikkatini çekmişti. Kadınların hislerinin bu kadar kuvvetli olmasına içinden söylerken, "Sade kahve alabilirim," deyip gözlerini istemsizce Su'ya çevirdi. Su'ysa bu fırsatı anında değerlendirip akıl karıştıncı gülümsemesiyle, "Ben de sade bir kahve alırım canım," dedi. Gözlerini Ertuğrul'a dikmiş, resmen kur yaparak, orada yalnız başlarına oturuyormuş gibi söylediği sözlerle Armağan'ın siniri tepesine fırlayıvermişti. Şirket telefonunu eline alıp Nur Hanım'ın numarasını tuşladı.

"Üç sade kahve istiyorum. Sert olsun Nur Hanım!" Telefonu kapatıp koltuğunu yavaşça Su'ya doğru çevirdikten sonra maviden ziyade yeşil yeşil parlayan gözlerini alımlı kadına dikti.

"Sizinle daha önce karşılaştığımızı hatırlamıyorum. Yanılıyor muyum Su Hanım?"

"Yanılmıyorsunuz Armağan Hanım. İlk kez karşılaşıyoruz ama ben sizin isminizi çok duydum. Hem camiadan hem de Ertuğrul'dan. Bugün toplantınız olduğunu öğrenince de gelip yüz yüze tanışmak istedim."

Kadının cevabıyla Armağan'ın gözleri yırtıcı bir panter gibi kısıldı. Ancak bu cevaba o tepkiyi veren tek kişi Armağan değildi, Ertuğrul da cevap karşısında afallamış ve göz bebekleri anında kararmıştı. Bu sırada içeri giren Nur Hanım kahveleri ikram edip, başka bir istekleri olup olmadığını sorunca Armağan,

"Bir bardak soğuk su alabilir miyim Nur Hanım!" dedi. Su'nun yüzünde bir gülümseme oluşacak gibi oldu ama Armağan daha son sözünü söylememişti.

EFANE

"Ertuğrul Bey için... Ona ihtiyacı olacak gibi duruyor!" demesiyle kahvesinden bir yudum alan adam zorla yutkunup öksürmeye başladı.

Epey gergin geçen tanışmanın sonunda, iki şirketin ekiplerinin gelmesiyle başlayan toplantıda üretimden çıkan ilk parçaların sunumu yapılmaya başlanmıştı. Sunum boyunca Armağan'ın bir gözü Ertuğrul'un yanında oturan ve kıyafetinin örtmediği bedenini göstermekten çekinmeyen kadının üstünde gezindi durdu. Yuvarlak yüzü ve çene yapısı, çıkık elmacık kemikleri, yemyeşil, iri gözleri, okka gibi burnu ve dolgun dudaklarıyla gerçekten çekici bir görüntüsü vardı. Bir de bu görüntüye dolgun ve iri göğüsler ile sıkı poposu eklenince toplantı odasındaki birçok erkeğin hatta kadının dikkati tamamen sürpriz yumurtadan çıkar gibi hayatlarına giren kadına kaymıştı. Ertuğrul'un kulağına eğilme bahanesiyle görsel bir şölen oluşturmaya daha fazla katlanamayan Armağan hızla dosyalarını topladı ve ayağa kalkıp doğrudan Ertuğrul'a ilerledi.

"Bugünlük bu kadar yeter! Toplantıyı sonlandıralım Ertuğrul Bey. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

Gayet resmi bir tavırla uzattığı elini yok sayan Ertuğrul, onu belinden kavrayıp kendine çekti. Şakağına uzun bir öpücük kondururken, "Rica ederim, sizi görmek güzeldi Armağan Hanım. Ayrıca saçlarınızın yeni hâline bayıldım," diye kulağına fısıldarken aralarındaki samimiyet, Su dışındaki herkesi şaşkına çevirmişti. Su'ysa Ertuğrul'un kızı sıkı sıkı sarmasına, bedenlerinin birbirine tam anlamıyla yapışmasına ve fısır fısır konuşmalarına takılmamış gibi davranmaya çalışıyor ancak başaramıyordu. Armağan, Su'ya incek son vuruşun böylesine sert ve etkili olacağını hiç tahmin etmediği için Ertuğrul'a ne cevap vereceğini şaşırıp sadece gülümsedi.

İşte Ertuğrul'un kalbini çalan, aklını başından alan, onu deli eden gülümseme iki santim ötesindeydi ve o gülümsemeyi öpmemek için kendine zor hâkim oluyordu.

Armağan, onun gözlerindeki karartıyı anında fark edip bir adım geri çekilerek ekiplerine teşekkür ettikten sonra toplantı odasından çıkmak için ilerledi. Su'yu bilerek görmezden gelmiş olmasıysa yine Ertuğrul'un gözünden kaçmamış, hatta bu duruma bıyık altından gülmesine neden olmuştu.

"Küçük hanım kıskanmayı da biliyormuş!"

Armağan, aklında dönüp duran sahneleri yok saymaya çalışıp ailesiyle kaldığı eve geçtiğinde çok durgun ve düşünceliydi.

"Güzel kızım, bu durgunluğunun sebebi yorgun olman mı?" sorusuyla gözlerini babasına çevirip tebessüm ederken, "Koleksiyonda sona yaklaştıkça işler karmaşıklaşıyor. Eksik kalmasın, her şey mükemmel olsun diye epey uğraşıyoruz. Bu yüzden de yoruluyoruz. Müsaadenizle gidip yatacağım," diyerek ayaklanıp herkesi tek tek öptükten sonra odasına gitmişti.

Kızının arkasından bakan Mehmet ise huzursuzca kıpırdanıp, "Armağan'ın hâli hoşuma gitmiyor. Bu adamda ne buluyor anlayamıyorum. Kişiliklerinin zerre kadar benzeşmediği belli değil mi?" diye homurdandığında, cevap yanında oturan karısından geldi.

"Aşk ya da sevgi, adına ne dersen de. Kişiliklerin örtüşmesiyle olmaz Mehmetciğim. Ona bakarsan, biz de birbirimizden çok farklıyız ama neredeyse kırk yıllık evliyiz ve dört tane çocuğumuz var. Telaşlanmayı ve kurntu etmeyi bıraksan diyorum."

"Yahu adam ifadesiz, mimiksiz, buz gibi, donuk birisi ve fazla gizemli duruyor," diyen babasının sözleriyle bıyık altından gülen Murat, "Bizim kız da sevgi pıtırıcığı,

EFANE

şen şakrak, neşe bombası değil. O da soğuk ve oldukça inatçı. Son sözlerine gelecek olursak, Ertuğrul'un gizemli görüldüğü kısmı doğru fakat diğerleri sadece dış görünüşten ibaret. Asıl Ertuğrul'u tanısan, gördüğün adama inanamazsın," dediğinde Mehmet Bey'in merakı iyice kamçılanmıştı ama hâlâ sokacak lafları vardı.

"Herif sadece soğuk, donuk ve ifadesiz değilmiş. Bir de görüldüğünün dışında bir karaktere sahipmiş. Peh!"

Gece saat on ikiyi geçerken Armağan hâlâ yatağında dönüp duruyor, uyuyamıyordu. Çünkü Su'nun şu an nerede olduğunu, dahası Ertuğrul'la olup olmadığını deli gibi merak ediyordu. Eli belki de üç yüzüncü kez telefonuna gitti ama ergenler gibi mesaj atarak Ertuğrul'u kontrol etmeyi de kendine yakıştıramayıp yine vazgeçti. Su'nun yüzü, gülüşü, sesi, vücut hatları, kadınsı ve seksi tavırları aklından geçerken bir anda ayağa kalkıp giyinme odasındaki boy aynasının önüne geçti. Saks mavisini saten geceliğe ve kendi bedenine ilk kez bir erkeğin gözüyle bakmaya çalıştı. Geceliğin göğüs bölümünün tamamen dantelden oluşması göğüslerini açıkça gözler önüne seriyordu fakat göğüslerinin Su'nun göğüsleri kadar iri, dik ve dikkat çekici olmaması, poposunun ufaklığı, kalçalarının belirsizliği ilk kez gözüne batıyordu.

"Ben baya çelimsiz bir şeymişim!" deyip yansımasına bakmayı sürdürürken akli durmadan o kadına gidiyordu. Ertuğrul'a olan bakışlarını, cüretkâr hareketlerini, göz göre göre kur yapışını hatırladıkça kalbi sıkışır gibi oldu. Yatağının ucuna koyduğu, geceliğiyle takım olan sabahlığını üstüne geçirip kuşağını sıkıca bağladı. Parmak uçlarına basarak odasından çıktığı gibi portmanto da asılı olan krem rengi, uzun kabanını giyip ayağına da beyaz spor ayakkabılarını geçirdikten sonra evden çıktı. Saat gece yarısını geçtiği için boş olan yolda hızla

ilerleyip Ertuğrul'un evine geldiğinde, kapılar sorgusuz sualsiz açılmış, arabasını park edip evin kapısına ilerlemişti. Kapıyı birkaç kez çalıp açılmasını beklerken, ne diyeceğini, bu saatteki sürpriz ziyaretini nasıl açıklayacağını bilmiyordu ama Ertuğrul'u görmek istiyordu. Daha doğrusu, Su'nun burada olup olmadığını bilmeye ihtiyacı vardı. Kapı açıldığında karşısında uykulu gözlerle ve şaşkınca duran Ayşe'ye gülümsedi.

"İyi geceler Ayşe Abla, Ertuğrul evde mi?" diye sorarken içeri girmiş, gözleri radar gibi etrafı kolaçan etmeye başlamıştı. Ayşe'ye gecenin bir vakti habersizce gelen genç kıza şaşkınca bakmayı sürdürürken, "Çalışma odasında güzel kızım, daha uyumadı," dediği anda Armağan merdivenlere yöneldi ama Ayşe'nin, "Kabanını al saydım kızım," dediğini duyarak duraksadı.

Utana sıkıla, tonton kadına dönüp, "Yataktan kalktığım gibi geldim, lütfen kusura bakma Ayşe Abla," derken kabanını çıkartıp ona uzattı. Fazlasıyla çekici geceliğinin altında abes duran spor ayakkabılarındanansa anında kurtulup merdivenleri çıkarken Ayşe'nin, "Ne kusuru kızım? Eninde sonunda bu evde böyle gezeceksin!" dediğini duyup bu sözlerle ve yakıştırmaya ilk kez gülümsedi.

"Evde misafir falan var mı?" Üst kata varmak üzereyken aniden durup sorduğu bu soruyla neden bu hâlde burada olduğunu anlayan Ayşe, kendini tutamayıp gülerken, "Yok kızım yok. Ertuğrul oğlum senin haricinde olduğu gibi yine yalnız," demişti.

Çalışma odasının önüne gelen Armağan derin bir nefes alıp usulca kapıyı çaldı ve içeriden gelen komutla kapıyı yavaşça araladı. Elinde kalemi pürdikkat çizim yapan adamın gözünde ilk kez gözlük olduğunu görürken hafifçe çatılan kaşlarının altından gülümseyip ona doğru sessizce yürüdü. Ertuğrul, Ayşe Hanım'ın çay ya

EFŞANE

da kahve getirdiğini düşündüğü için başını kaldırıp içeri kimin girdiğine bakmamıştı. Armağan, onun koltuğunu zorla ittirip, hiç tereddütsüz kucağına oturduktan sonra başını kalbinin üstüne dayadı. Bu sırada kendine gelen Ertuğrul ise kucağında küçücük olan kıza şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Güzelim... Ne oldu? Bu hâlin ne?”

“Evden kaçtım!” Rahatlıkla ancak uykulu bir sesle söylediği sözlere mi, yoksa geceliğiyle evden kaçıp yanına gelmesine mi güleceğini bilemeyen Ertuğrul, sol koluyla onun bedenini sarıp alnını öptü.

“Evden mi kaçtın?”

“Evet... Babamlar uyuyordu, ben de sensiz uyuyamadığım için evden kaçıp sana geldim.” Ertuğrul duyduğu bu cevap karşısından az önce mani olduğu kahkahasını serbest bırakıp bir süre doya doya güldü.

“Hoş geldin güzelim... Söyleseydin gelip seni alardım.” Armağan gözlerini kapatmış, kollarını onun boynuna sıkı sıkı dolamış bir hâlde uyuklarken omuzlarını silkti.

“Gerek yok. Geldim işte! Sen çizimine devam et, ben böyle uyurum.”

Ertuğrul, yeniden kızın sapsarı saçlarını öpüp çizimine devam etti. Başka biri olsa, ne çizdiğine bakar ya da merakla sorardı ancak Armağan mesleği gereği bu konuda çok düşünceli ve anlayışlıydı. Hiçbir şekilde Ertuğrul’u rahatsız etmemiş, yalnızca kucağına oturup uykuya dalmıştı. Bir saatin sonunda kalemmini masaya bıraktıktan sonra onu kucaklayıp yavaşça ayağa kalktı. Çalışma odasından çıkıp yatak odasına ilerlerken Armağan’a dikkatle bakıyor ve sarı saçlarına alışmaya çalışıyordu ki aklına gelen şeyle duraksadı.

“Sen buraya böyle mi geldin?”

Homurtusunun gizleyemediği bir sinirle konuştuğunda Armağan huysuz huysuz mırıldanarak, “Üstümde kabanım vardı ve senin dışında kimse beni böyle görmedi. Yani Ayşe Abla gördü ama o problem olmaz sanırım,” dediğinde Ertuğrul derin bir nefes alıp odasından içeri girdi ve Armağan’ı yatağa yatırdı. Sabahlığını yavaşça çıkartıp üstüne battaniyesini örterken açıkta kalan omzuna küçük bir öpücük kondurdu ve kendi tişörtünü de tek hamlede çıkartıp odadaki koltuğun üstüne fırlattı. Yatağın diğer tarafına geçip battaniyenin altına girdiğinde kollarını Armağan’ın varla yok arası beline sararken bedenini de usulca kendine çekmişti.

Yüzünü saçlarının arasına saklayıp saç tellerine öpücükler kondurduğu sırada, “Arkadaşın seninle kalmıyor mu?” sorusuyla duraksadı ve yüzünde hınzır bir gülümseme oluştu. Armağan’ın evden kaçmasına ve geceliklerle kendisine gelmesine sebep olan şeyin Su’ya duyduğu kıskançlık olduğunu tahmin etmek zor değildi ancak bunu direkt ondan duymak şaşılacak şeydi.

“Arkadaşlarımı ağırlayabileceğim bir otelim varken neden evime alayım?” Yavaşça kızı kendine çevirip gözlerini buluştururken yüzünü elinin tersiyle okşadı.

“Ayrıca bu eve annem ve kız kardeşim dışında gelen tek kadın sensin. Yani Ayşe Abla problem olmaz sanırım!” Az önce kendisine verdiği cevabın son sözleriyle ona cevap verdiğinde koluna sağlam bir tokat yemişti.

“Dalga geçme! O kadın kim?”

Ertuğrul, kocaman açtığı gözleriyle bakıp kalırken, “Tanıştın ya güzelim. Üniversiteden sınıf arkadaşım, şimdi de iş arkadaşım,” dese de Armağan kıstığı gözlerinin ardından tehditkâr bir ifadeyle kendisine bakmaya devam etti.

"Bence daha fazlası var gibi... En azından onun sana fazlaca bir ilgisi var," dediğinde Ertuğrul yalnızca gülümsemişti.

"Sence onun ilgisi benim umurumda mı?"

"Ama benim umurumda!" Ertuğrul, Armağan'ın küçük bedeninden yayılan öfke ve kıskançlığa gülüp yüzünü avuçlarını içine aldı.

"Önemli olan benim kime ilgi duyduğum değil mi Maviş?" diye sorduktan sonraysa dudaklarını birleştirdi. Ama hiç tahmin etmediği bir şey oldu ve Armağan ilk kez çekinmeden, tedirgin olmadan, tereddüt etmeden karşılık vermeye başladı. Kollarını sıkıca boynuna dolayıp kendine çekerken yüzünü kavrayan güçlü ellerin, boynundan omuzlarına doğru ilerlediğini hissetti. Geceğinin incecik askıları usul usul kayarak omuzlarından aşağı inerken Ertuğrul'un dudakları da o yolu takip ediyordu. Boynundaki doğum lekesi, omuzları, göğüs oluğu derken dudakları göğüslerinde uzun bir mola verdi ve Armağan'a daha önce hiç tatmadığı duyguları tattırmaya başladı. Dilinin göğüslerine sürtüşüyle derin bir nefes alıp istemsizce inerken, göğüs ucunu emmesiyle boğazından bir çığlık koptu ve odanın duvarlarına çarpıp resmen yankılandı.

Böylesi bir duygu ve arzuyla tanışık olmayan zihninin aksine bedeni onu yönlendiriyor hatta şaşkına çeviriyordu. Parmakları Ertuğrul'un saçlarını kavrayıp hafif hafif çekerken, bir yandan da onu kendine bastırduğuna ve daha fazlasını istediğine inanamıyordu. Ertuğrul, her dokunuşuna bedeniyle dans eder gibi eşlik eden küçük kadınının geceliğini tek hamlede yere fırlatıp dudaklarını göbeğine, kalçalarına ve son olarak da kasıklarına bastırdı. Kocaman cüssesiyle kapladığı küçük bedene, o bedenin sahibine bakarken yüzünde muazzam bir gülümseme

vardı. Elleri Armağın'ın sağı bacağının en üst kısmında bulunan ve ilk kez gördüğü aslan dövmesinin üstünde gezinirken, "Sende aslan dövmesi, bende kartal dövmesi... Uyumsuzluğın içinde garip bir uyumumuz var güzelim ve bu beni deli ediyor," diye fısıldadı.

Armağın derin nefesler alırken gözleri onun sol omzu, göğsü ve sırtını kaplayan kartal d vmesinde geziniyordu. Bu sırada ondan uzaklaşın Ertuğrul kendini yeniden yatağı atıp, Armağın'ı anında kolları arasına alıp küçük bedenini bedeninin üstüne yerleştirdi.

"İyi misin?" Armağın usulca başını sallarken, yüzünü çoktan onun boynuna saklamıştı.

"İyiyim... Hatta bunun..." Armağın sözlerinin devamını nasıl getireceğini, hislerini doğru şekilde nasıl ifade edeceğini bilemeyip sustuğunda, Ertuğrul anlayışla gülümsedikten sonra ensesini hafifçe öptü.

"Bu kadar iyi hissettireceğini tahmin etmiyordun değil mi?" sorusuyla başını sallayan Armağın yine sessizdi.

"Yanlış olan bu kadar severken birbirini arzulamamak ve bundan zevk almamak olurdu inan bana."

Sakinleştirici ses tonuna eşlik eden elleri Armağın'ı düştüğü boşluktan kurtarmaya, yaşananların yanlış olmadığını anlatmaya çalışıyordu.

"Senin istemediğın, izin vermediğın hiçbir şey yaşamayacağız. Eğer az önce bana eşlik etmek yerine durmamı isteseydin daha o anda dururdum Armağın! Bundan asla şüphen olmasın." Armağın zorla yutkunup yüzünü sakladığı yerden çıkarttı ve dikkatle Ertuğrul'a bakmaya başladı.

"Bunu nasıl yapıyorsun? Karşımda neredeyse  ırıl ıplağım, az önce fazlasıyla ateşli bir an yaşadık ama sen... Nerede duracağını, nasıl bu kadar iyi biliyorsun? Ya da durabileceğinden nasıl bu kadar eminsin?"

EFANE

Ertuğrul, onun şaşkın, meraklı biraz da ürkek gözlerine gülümseyerek bakarken elleriyle yüzünü seviyordu.

“Şu an kucağımda çırlıçıplak bir hâlde oturuyor olman umurumda değil. Neredeyse otuz üç yaşımdayım, yani fiziksel ihtiyaç ve arzu aşamasını geçeli çok oldu. Bunu seni kışkandırmak ya da incitmek için söylemiyorum ama çok kadınla birlikte oldum Armağan. Her geceyi başka bir kadınla geçirmenin ne demek olduğunu bilmenin dışında bir şey daha biliyorum. Bedensel arzuların kalbimizde gizli olan o arzuları zerre kadar doyurmadığını,” derken öyle içten, incitmeden, kelimelerini seçerek, dikkatli ve naif konuşuyordu ki Armağan tek kelime bile edememiş hatta Ertuğrul’u o anda kıskanmayı bırakmış gibi hissetmişti. Çünkü sözleri çok açıktı. Buraya gelmeden önce kendi bedenini ve kadını duruşunu Su’yla kıyasladığına pişman oldu. Ertuğrul’un ne istediğini ve istemediğini ilk kez bu kadar açık ve net anlıyor, aralarındaki sekiz yaşın düşüncelerinde, yaşamışlıklarında bu kadar fark yarattığına da ilk defa tanık oluyordu. Gözyaşlarıyla dolan gözlerine inat gülümseyip dudaklarını Ertuğrul’un dudaklarına sürttü.

“Dur dersem duracak mısın?” diye sordu. Bu soruyla anlık olarak afallayan Ertuğrul ise hiç tereddütsüz gözlerine bakıp, “Her zaman!” deyip gülümserken dudakları yeniden kavuşmuştu.

Sabah güneş yavaş yavaş İstanbul’un üstüne doğarken Armağan yine Ertuğrul’un kucağında uzanıyordu. İki çıplak beden birbirine sımsıkı sarılmış, kokularında öylece kaybolurlarken, “Teşekkür ederim,” diye mırıldanan Armağan, yıllardır içinde büyüyüp duran korkularından biraz olsun kurtulmuş hissediyordu ancak asıl hissettiği şey yüreğindeydi. Sevişmenin tek bir yolu olmadığını gösteren ve zevkle öğreten adamın kalp atışlarını dinlerken,

“Bana güvendiğin için ben teşekkür ederim güzelim,” dediğini duyup gülümsediği sırada o, sözlerine devam etti.

“Sizi mutlu edebildiysem ve keyif verebildiysem ne mutlu bana Armağan Hanım!”

Ertuğrul sözlerindeki resmiyetin aksine elleriyle durmadan Armağan'ın poposuna dokunuyordu. Sesindeyse tatlı, muzip bir yorgunluğun belirdiği aşikârdı.

“Mutlu etmenin çok ötesinde bir şey yaptın. Güvenimi kırmadın, sözlerinle olmasa da gözlerinle ve dokunuşlarıyla beni sevdiğini gösterdin. Korkularımı yenmemi sağladın. Seni öpmeye bile çekinirken şimdi kucağında hiç tereddüt etmeden ve utanmadan böyle yatabiliyorum.” Başını Ertuğrul'un göğsünden kaldırdı, dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı.

“Ama artık gitmeliyim yoksa yakalanacağım.” Kendi sözlerine gülerek ayağa kalktıktan sonra yerde duran geceliğini giydi. Az ileride duran sabahlığına ilerlerken poposuna inen bir tokatla yerinden sıçradı. Şaşkın suratına gülen adama boş boş baktıktan saniyeler sonra kendisi de gülmeye başlamıştı.

“Edepsiz herif!”

Sabahlığını giyerken kendisini izleyen gözlerin farkındaydı ama bu kendisini rahatsız etmiyor, hatta hoşuna bile gidiyordu. Ertuğrul tarafından arzu dolu gözlerle izlenmek kendisine değişik bir haz ve güven veriyordu. Birlikte aşağı inip dışarıdaki arabasına gitmek için hazırlanan Armağan son kez Ertuğrul'a yaklaştı, dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

“Çok güzel bir geceydi,” diye mırıldandı.

Ertuğrul'un, “Başka bir gece kendiniz kaçıp gelir misiniz, yoksa sizi ben mi kaçırayım küçük hanım?” sorusuyla duraksayan Armağan gülmemek için kendini zor tutuyordu.

EFSENE

“Edepsizliğiniz yine iş başında Ertuğrul Bey!”

“Bütün gece dudaklarım ve edepsizliğim iş başındayken sıkıntı yoktu ama Armağan Hanım!”

Armağan evden çıktığı gibi kimselere çaktırmadan geri girmeyi başardı ve doğruca odasına ilerledi. Tam üstündekileri çıkartıp duşa gireceği sırada odasına giren ablasına şaşkın şaşkın bakıyordu ki, “Geceliklerinle gecenin bir vakti nereye kaçtığını öğrenebilir miyim? Sabaha kadar bizimkiler yokluğunu fark edecek diye aklım çıktı!” diye azarlamasıyla yakalandığını anladı.

“Hmm... şey...” Aylin şüpheyle kardeşine bakıp sabahlığının yakasını hafifçe açtı ve bir anda, “Boynundaki ve göğsündeki morluklara bakarsak Ertuğrul Bey’in yanına gitmişsin ve pek masum sayılmayacak bir gece geirmişsiniz!” deyiverdi. Armağan bu sözlerle kıpkırmızı kesilirken Aylin çoktan sessiz sessiz gülmeye başlamıştı.

“Birlikte mi oldunuz?”

Armağan bedenini saran panik dalgasıyla ellerini havaya kaldırıp, “Hayır!” dediğinde Aylin daha da güldü ve kardeşinin yanaklarını içtenlikle sıktı.

“Ama onun gibi bir şey olmuş... Doğru mu?”

Genç kız oflayarak derin bir nefes verip başını salladıktan sonra sadece, “Evet!” dedi. Aylin’se iyice belirginleşen karnını elleriyle sarıp yatağa oturdu, meraklı gözlerini yeniden Armağan’a dikti.

“Anlat!”

“Abla çok ayıp! Hem neyi anlatacağım? Birlikte falan olmadık, sadece biraz fazla yakınlaştık, hepsi bu. şimdi izin verirsen duş alıp işe gideceğim.” Aylin, Armağan’ın

ketumluğuna surat asıp yüzünü buruştururken oturduğu yataktan kalktı ve odanın kapısına ilerledi.

“Bu arada artık evde oturmayı bıraksan da şirkette çalışmaya başlasan. Senin alanınla ilgili bölüme eleman aramaktan yoruldum. Hamilelik kilolarım diye laf yapacağına gel de bana yardım et, işlere yetişemiyorum. Ayrıca güvenilir birine ihtiyacım var,” dediğinde Aylin şaşkınlıkla kardeşine dönmüş ve sevinçle çığlık atacak gibi olmuştu ki Armağan onun ağzını kapatıverdi.

“Sakın bağırayım deme. Saat sabahın altı buçuğu, şimdi hemen odamdan çık, bir daha da beni bu muhabbetle ilgili sıkıştırayım deme!” Aylin parmaklarıyla dudaklarına fermuar çekermiş gibi yapıp odadan çıktığında Armağan onun bu sevimli hâline gülümsüyordu.

Dakikalar içerisinde duşa girip sıcak suyla doldurduğu küvetin içine uzandı ve gözlerini kapatıp gece boyunca yaşadıkları her anı yeniden düşündü. Ertuğrul’un, teninin her yerinde gezen dudaklarını ve ellerini hayal ederken bile aklını başından alması hiç normal değildi ama Armağan artık normal olanın bu olduğunu biliyordu. Bir erkeği bu kadar sevebileceğini, onun karşısında çıplak durup kendini bir nebze de olsa ona teslim edecek kadar güvenebileceğini hiç tahmin etmezdi.

Ertuğrul hiçbir sınırını zorlamazken bile birçok sınırını yıkmış, dokunarak ve öperek sevişmek, tatmin olmak diye bir şey olduğunu Armağan’a adım adım öğretmişti.

Duştan çıkan genç kız giyinme odasındaki boy aynasının karşısına saatler sonra tekrar geçtiğinde kendisini kimseyle kıyaslamadı. Bedenine sardığı bornozu ayaklarının dibine öylece bırakıp, altı yıl sonra ilk kez çıplak bedenine uzun uzun baktı. Bunu Cenk’le yaşadıklarından sonra hiç yapamamış, kendinden hep kaçmıştı.

EFANE

İç çamaşırlarının bulunduğu kısma ilerleyip dolabın kapağını açtıktan sonra dantel cennetini andıran bu bölüme ilk defa alıcı gözüyle baktı. Giymeyi düşündüğü beyaz renk, dar kesim gömlek elbisenin altından belli olmayacak iki parçayı alıp üstüne geçirdikten sonra makyaj masanın başına geçip sade ama güzel bir makyaj yaptı ve son olarak da elbisesini giydi.

Evden bir hayli erken çıkıp şirkette yoğun geçen günün sonuna doğru iyice yorulmuştu. Gün boyunca bir kez olsun Ertuğrul'la konuşmadığını fark ettiği sırada odasından içeri giren Nur Hanım'ın elinde kocaman bir papatya buketi vardı. En sevdiği çiçeklerin kimden geldiğini anlamak onun için hiç de zor olmamıştı. Gülümseyerek çiçekleri Nur Hanım'dan alırken göz göze geldiler ve Nur Hanım birlikte çalıştıkları yıllar içinde ilk kez özel hayatıyla ilgili bir yorumda bulundu.

"Sizi gerçekten önemsiyor ve seviyor. Ertuğrul Bey iyi bir adam, sen de çok iyi bir genç kadınsın Armağan. Bir asistandan ziyade teyze nasihati kabul edersen eğer..." demesiyle Armağan, Nur Hanım'ın elini tuttu ve "Lütfen Nur Abla, sen benim sadece asistanım değilsin. Bunu biliyorsun! Tabii ki fikrini söylemeni çok isterim. Nasihatlerini seve seve dinlerim," dedi.

"Biliyorum güzel kızım, bilmez miyim hiç? Benden sana tavsiye... Sen bu deli oğlanı kaçırma kızım. Dillendirmiyorsunuz diye anlaşılmıyor sanıyorsunuz ama aşk her zerrenizden akıyor, haberiniz yok. Ertuğrul Bey'in sana, senin ona bakışlarını görüyoruz." Armağan bu sözlerle gülümseyip Nur Hanım'a teşekkür etti ve yerinden kalkıp ona sıkı sıkı sarıldı. Nur dışarı çıktıktan sonraysa çiçeğin içindeki not kâğıdını çıkartıp heyetlerle açtı.

*"Boynunda bir yer var bilirim,
Ne zaman oradan öpsem,*

Aslıhan Güngör

Değişir gözlerinin rengi."

Yazısının hemen altına kısacık bir not daha düşmüştü.

"Saat yedi gibi şirketin kapısında beni bekle, birlikte şu meşhur işimizin bitişini kutlayalım.

Seni çok özledim..."

Armağan kâğıttaki notu defalarca okuyup her defasında daha da gülümsedi ve içini büyük bir huzur kapladı. Saat yedi gibi telefonuna gelen aramayı cevaplarırken bir yandan da şirketin çıkışına ilerliyordu.

"Efendim canım?" Dalgın bir kafayla, hiç farkında olmadan söylediği sözle aniden duraksarken, kendi sözlerine şaşırarak elinde tuttuğu telefonun ekranına baktı.

"Bir daha söyle bakayım... Kulağa çok güzel geliyor!" deyip kendisiyle eğlenen adama homurdanarak binadan çıktığı anda onunla göz göze geldi ve "Kafam dalgındı yanlışlıkla oldu canım!" diye yüksek sesle konuştu.

Ertuğrul sırtını arabasına yaslamış, gizlemeye çalıştığı tebessümüyle Armağan'a bakarken, "Kafan dalgınken başkalarına da 'canım' demeyesin *canım!*" dediği sırada karın boşluğuna sağlam bir dirsek indi.

"Sanırım bu vuruş, 'Kapa çeneni, fazla uzatma,' demek oluyor," derken bile arsızdı. Gülüşü, bakışı, konuşması, kelimeleri vurgulayışı ve üstlerinde gezinen gözlerle aldırmadan sevdiği kadının belini sıkı sıkı sarıştı bazı şeyleri aştıklarını ispatlıyordu.

"Sabah sen gittikten sonra neyi fark ettim biliyor musun?" Kızın kulağına eğilmiş fısıldayarak konuşuyor, dahası onu usul usul delirtiyordu.

"Neyi fark ettin edepsiz adam?"

"Sırtıma bıraktığın tırnak izlerini!" demesiyle gözleri kocaman olduğunda surat ifadesine gülmeye başlarken, yüzünü onun boyun girintisine saklamıştı.

Armağan birkaç saniye duraksayıp duyduklarını sindirdikten sonra, "Ben de göğüslerime ve boynuma bıraktığın morluğu fark ettim," dediğinde bu sefer gözleri kocaman olan taraf Ertuğrul oldu.

"Hadi ya!" Kaşları çatılmış, yüzü anında asılmıştı.

"Ne oldu, bir anda yüzün değişti?"

"Canın acıyor mu?" Keyfinin neden kaçtığını anlayıp, gülümseyerek kollarını Ertuğrul'un beline sardı. İkisi de birbirinin beline sarılmış, gözlerini gözlerine dikmiş şirketin girişinde öylece durup aleni bir şekilde flörtleşiyorlardı.

"Canım acımıyor. Bunu senin sözlerine misilleme olsun diye söyledim," derken kolunun birini onun ensesine doladı ve başını yavaşça kendine çekti.

"Ben tırnaklarımı sırtına geçirirken sen de boş durmamışsın. İkimiz de masum değiliz." Dudaklarını ensesine sürtüp kokusunu içine çektikten sonra ondan yavaşça ayrıldı.

"Çok yorgunum ve çok açım. Hadi gidip yemek yiyelim," demesiyle kendini toparlamayı başaran Ertuğrul, dudaklarını kemirirken aracın kapısını açıp, "Buyurun Armağan Hanım," demişti.

Gecedен beri süren yorgunluğun üstüne sakın sakın yedikleri yemek ve içtikleri kahve o kadar güzel gitmişti ki ikisi de oturdukları yerde resmen mayışmıştı. Göz ucuyla saatini kontrol eden Ertuğrul, "Seni eve götürmezsem Mehmet Bey beni tam bir kız babası edasıyla kovacak ve 'Nah sana kız!' diyecek. Hadi bakalım küçük hanım, eve gidiyoruz." Armağan çantasını alıp ayağa kalkarken, Ertuğrul da yanına gelmişti.

"Evimi boşaltması için bir şirketle anlaşım ama kendime yeni bir ev bakmam lazım. Bildiğin bir yer var mı? Bunca işimin arasında bir de ev arayamam."

Ertuğrul sakın ama ciddiyet dolu bakışlarını ona çevirip, "Baban ve annen Amerika'ya döndükten sonra bir süre Murat'la yaşamayı rica ediyorum. İki pislik de hâlâ bir yerlerde nefes alıyorken, tek başına yaşama fikrinden hoşlanmadığımı biliyorsun Armağan!" dediğinde, genç kız hayatlarının iki bombasını bir süredir hiç düşünmediğini fark etti. Alnındaki yara izine, yaşattıkları onca kötü şeye rağmen Ertuğrul'la gelen güzellikler sanki tüm kötülükleri silip atıvermişti. Yani Armağan, kıyamet kopmadan yalnızca bir dakika önce böyle düşünüyordu ancak şeytanla dans ettiklerini asla unutmamalıydı.

"Tamam, ama bir şartım var." Ertuğrul, Armağan'ın şartını merak ederek yine yüzüne dikkatle baktı.

"Neymiş, duyayım!" Vestiyerdeki görevliden aldığı beyaz kabanı sevdiği kadına giydirip sakince önünü iliklemeye başladı.

"Doğum günümü kutladığımız o gece babamla ne konuştunuz?" Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle sevdiği kıza bakıp, "Ben de bunu ne zaman soracağını merak ediyordum ama itiraf etmeliyim ki baya sabırlı çıktın!" demesiyle, Armağan biraz bozulup gözlerini devirirken, Ertuğrul kendi kabanını giyiyordu.

"Şartım bu, söylersen dediğini yapar abimle yaşarım ama söylemezsen..."

"Tamam, söyleyeceğim. Hemen tehdit etme güzelim, biraz müsaade et. Efsane'den daha efsane olan tek insan yemin ederim ki sensin." Ertuğrul yenilgiyi kabul edip konuşacağı sırada yanlarına gelen güvenlik görevlisiyle sessizleştiler.

"Ertuğrul Bey, dışarısı gazeteci kaynıyor. Soğuk falan demeden sizin dışarı çıkmanızı bekliyorlar. Gitmelerini söyledik ama..." Armağan ve Ertuğrul, anlık olarak göz

göze gelip birbirlerine aynı anda ellerini uzattılar. Böylelikle elleri tam ortada kavuşup parmakları kenetlendi.

“Tamam, sıkıntı yok. Onlar da işlerini yapıyorlar.”

Kendilerinden emin, dik duruşlarıyla kapıya ilerleyip, dışarı adım atmadan önce bir kez daha bakiştılar ve kameraların karşısına ilk kez el ele çıktılar. Magazin basını bu şahane haberle çalkalanıp, muhabirler fotoğraf makinelerinin deklanşörlerine ardı ardına basarken araçlarına ilerlediler. Siyah kabanının içinde her zamankinden daha ürkütücü görünen iri yarı bir adamla, bembeyaz kabanının içinde ufacık görünen kuğu gibi bir kadın. Zıtlığın güzelliğine canlı birer örnek olarak yan yana yürürlerken, üzerlerine patlayan ve geceyi aydınlatan flaşlar, merak dolu sorular, kıskanç bakışlar hiç umurlarında değildi. Tam araçlarına varmak üzerelerken bir dakika önce birleşen ellerini ayıran, gülen gözlerini solduran, aşkla atan kalplerini donduran o keskin ve silik ses duyuldu. Önce derin bir sessizlik, hemen ardından kulakları sağır eden bir uğultu geceyi kapladı.

İnsanlar korkuyla çılgılık atarak dört bir yana kaçışırken Ertuğrul ellerinin arasından kayıp giden elleri arıyordu ki arkasına döndü.

Armağan vücudunda hissettiği acı dolu yanma hissinin neye ait olduğunu anlamaya çalışırken, gözleri karındaki acıya sebep olan yere bastırıldığı ellerini buldu. Hayatında hiç görmediği kadar koyu kırmızı, hatta bordoyu andıran kanın parmaklarına bulaşmasıyla gözleri dolmuş bir hâlde başını kaldırdığında, siyahın en koyu rengine bulanmış ve dehşetle açılmış o çok tanıdık fakat bir o kadar da yabancı gözlerle karşılaştı.

“Ertuğrul!”

İşte yere yığılmadan önce dudaklarından dökülen son kelime bu olmuştu.

Hayatının en anlamlı kelimesi, sevdiği, güvendiği, hayran olduğu adamın adı. Herkesin korktuğu ama kendisinin en güvenli sığınağı olan adamın adı.

"Kollarımın arasında güvende olmasını istediğim tek kadınsın Armağan!" dediği anı hatırlayıp gülümserken hayatının sonuna kadar, o adamın kollarında olmak istediğini fark etti. Onunla evlenmek, onunla anlar paylaşmak, onunla bir sürü anı biriktirmek istiyordu. Ertuğrul'a benzeyen ama kendisine düşkün oğulları, kendisine benzeyen ama babalarına düşkün kızları olsun istiyordu.

En sonundaysa onun kollarında hayata gözlerini kapamak, onun huzurlu koynunda ölmek istiyordu.

Ne ilginçtir ki bunların hepsini şimdi fark etmiş ve hiçbirini yapamamışken vücuduna giren bu büyük acının sebebi, onu en son yapmak istediği ama şu an çok zamansız olan o dört harfli soğuk kelimeye götürüyordu. Yere akan her damla kan onu Ertuğrul'dan uzaklaştırıp o soğuk kelimeye yaklaştırıyordu.

Ölüme...

Ölüm, Armağan'ı çağırıyordu. Ecel koynuna girmiş, ruhuyla bedenini ayırırken Ertuğrul'la ilgili en önemli şeyi unuttuğunu fark etti ve zorla, "Ertuğrul," diye fısıldadı.

"Şşş... Kendini yorma güzelim. Yorma!" Ertuğrul, kızın yarasından akan kana üstünden çıkardığı gömlekle baskı yapmaya çalışırken onları almaya gelen İsmail ambulansı aramış, bulundukları yeri tarif ediyordu.

Yekta ve diğer korumalarsa köşe bucak silahı ateşleyen yeni bulmaya çalışırken, etraftaki gazeteciler gözlerinin önünde gerçekleşen bu olaya şok olmuş gözlerle bakıp, bir yandan da fotoğraf çekmeye ve kamerayla kayıt almaya devam ediyorlardı.

"Ambulans yolda geliyor..." Ertuğrul'dan ses çıkmayınca yeniden, "Abi..." diye seslendi ancak Ertuğrul,

Armağan'ın kapanmak üzere olan gözlerine korkuyla bakıp onu kendinde tutmaya çalışıyordu.

"Ne var ulan?"

"Abi sen... Vurulmuşsun."

"Benim yaramı bırak. Armağan çok kan kaybediyor. Arabayı aç, onu hastaneye biz götüreceğiz."

Ertuğrul sözlerini tamamlamadan İsmail arabaya yönelmişti. Ertuğrul sol yanında hissettiği ve bir hayli tanıdık olan kurşun yarasının sızlamasını yok sayıp sevdiği kadını kucakladı.

"Yekta!" diye gürleyişiyle yarası daha çok açılıyor ve kanıyordu ama bu umurunda bile değildi. Yekta koşarak yanına geldiğinde endişeli bakışlarını üstlerinde gezdirdi. İkisi de yaralıydı, ikisi de kan kaybediyordu ancak Ertuğrul biraz daha dirayetliydi. Gözlerini patronuna diken Yekta'nın endişesini anlayan Ertuğrul, "Benim yaram sadece sıyrık, birkaç dikişlik bir şey ama Armağan'ın durumu ağır. Herkese haber ver, bunu kim yaptıysa sabah olmadan karşımda canlı olarak görmek istiyorum. Abimleri, babamları ve Murat Abileri durumdan haberdar edin ama Aylin'e bir şey çaktırmamaya çalışın... Kız hamile," diye hızlı ama net bir şekilde isteklerini sıraladıktan sonra önce Armağan'ı koltuğa yatırdı sonra da kendisi araca bindi ve onu tekrar kucağına aldı.

Araba hastaneye doğru yol alırken İsmail dörtlüleri yakmış, emniyet şeridinden son sürat ilerliyordu. Bu sırada Ertuğrul, bir gece önce yaşadıkları anları ve bugün telefonda ona "canım" dediği anı düşünüyordu. Kendisine bir daha öyle içten, huzur dolu bir şekilde "canım" demesi için neler yapmazdı. İçini usul usul, derin ve uçsuz bucaksız bir korku sarıyordu. Bedeninde gitgide artan yanmayı ve kan kaybını umursamasa da bilinci kapanma seviyesine gelmişti.

“Hadi İsmail hadi...” Zorla söylediği bu sözler İsmail’i daha da gererken gözü aynadan arkada kanları bile birbirine karışan iki insanı buldu. Geriye karışmayan ne kalmıştı ki? Kalpleri, ruhları, akılları, kanları, canları karışmıştı.

İsmail kornaya basarak yolda ilerlemeye devam ederken trafik inat gibi tıkanıyor, Ertuğrul ise Armağan’ın üstüne hafifçe eğilmiş doğum lekesini ve dudaklarını öpüyordu.

“A  gözlerini Armağan! Hadi Maviş. Hadi gâvur inadı olan sevdiğim, hadi!” diye öyle bir feryat etti ki İsmail’in bile gözlerinde yaşılar usulca s z lmeye başıladı.

Armağan, beynine sızan o tanıdık sesle zor da olsa kendine gelmeye çalışırken son kez söylemek istediklerini düşündü. Ona şimdiye kadar açık açık hiç dile getirmediği bir şeyi söylemeden gitmek istemiyordu. Gözlerini açmadan son gücüyle sadece mırıldandı. Ertuğrul’un sesini duymasını umut ederek bir dua gibi dilinden son sözleri döküldü.

“Seni seviyorum.”

12. BÖLÜM

Bir türlü açılmak bilmeyen trafiğe sesli olarak küfür eden İsmail bile Armağan'ın son sözleriyle paniklemiş ve buz gibi olmuştu. Direksiyona öfkeyle vururken boğazına oturan düğümü yutkunarak gidermeye çalışsa da başarılı olamadı. Arabanın arka koltuğunda hayatında gördüğü en dikbaşı, aynı zamanda düşünceli, temiz kalpli kadınlardan biri son nefesini veriyordu. O, gidiyordu da onu yaralı hâliyle bile kendine getirmeye, güç vermeye çalışan adam kalıyordu. Ertuğrul acıların en büyüğünün içine gömülüp gittikçe dibe battığını hissetti.

“Arabayı durdur,” demesiyle İsmail aniden frene bastı ve aracı durdurup dikiz aynasından Ertuğrul'a baktı. Ertuğrul'un kapıya hamle ettiğini görüp, ondan önce davranarak araçtan aşağı indikten sonra kapıyı açtı. Yüzü, vücudu, kana bulanmış küçük bedeni kollarına almadan önce yana düşen başını tuttu ve yüzüne yapışan kanlı sarı saçları geriye attı. Kızın bedenini kucakladıktan sonra, son kalan gücüyle yarasını, fiziksel acısını yok sayıp araçların arasından kucağında Armağan'la yürümeye başladı. İsmail, yaralı olduğunu, Armağan'ı kendisine

vermesini söylese de Ertuğrul durmadan, en hızlı hâliyle araçların arasından, şaşkın ve acıyan bakışları yok sayarak ilerledi.

"Sakın gitme, sakın beni bırakma. Gitme. Sen, 'Gitme,' dediğinde ben söz dinleyip gitmedim. Şimdi sen de benim sözümü dinle. Gitme."

Hastaneye varana kadar, "gitme" dışında tek kelime dahi etmemişti. Araçlarıyla hastaneye bir hayli yaklaştıkları için yayan olarak varmaları on dakika sürerken, acil kapısından koşarak giren İsmail sedye isteyince nöbetteki bütün çalışanlar onlara doğru yöneldi.

Kapıdan kanlar içerisinde giren kişilere şaşkınlıkla bakan görevliler, Ertuğrul'u anında tanımıştı. Nöbetçi doktor, Ertuğrul'un koluna dokunup, yanında duran sedyeye Armağan'ı yatırmasını isteyince Ertuğrul bir ona, bir de Armağan'a baktı. Onu bırakmak istemiyordu, sanki bıraksa bir daha tutamayacak gibi hissediyor, deli gibi korkuyordu.

"Bırakamam!" Yaşadığı korku ve şokla söylediği sözleri duyan doktorlar onu sakinleştirmeye çalışırlarken acil servisten içeri giren Alparslan'ın sesi duyuldu.

"Oğlum, hadi bırak aslanım. Bırak ki Armağan'ın yarasına baksınlar."

Ertuğrul, korkak, ürkek ve şaşkın bakışlarını abisine çevirdiğinde Alparslan'ın resmen içi acımişti. Daha önce kardeşini böyle görmeyen, hatta bu hâle gelebileceğini hayal bile edemeyen bir abi için de yaşananlar hiç kolay değildi. Gözleri hızla kardeşi ve kucağında sıkı sıkı tuttuğu Armağan'ın üstünde gezindi. Kendisine laf soka, şen kahkahalarıyla evlerini eskisi gibi sıcacık yapan kızın bu hâli, aklını oynatmasına sebep olacak cinstendi ancak sakın olması gerektiğini biliyordu.

EFANE

"Hadi aslanım, hadi abim... Armağan'ı bırak, doktorlar ona hemen müdahale etsin. Çok kan kaybediyor. Hadi Ertuğrul!" diye fısıldarken gözleri kardeşinin sırtından süzülen kana takıldı. Ertuğrul ise onun sakın ve ikna edici sesiyle başını sallayıp, kucağında duran küçük bedeni yavaşça sedyeye bırakıp geri çekilmeden önce alnındaki yara izine dudaklarını bastırdı.

"Sakın gitme güzelim, sakın beni bırakma Armağan!"

Sedye, önünden hızla ilerleyip başka bir odaya taşırken orada öylece durdu ve arkasından yaşlı gözlerle baktı. Kendi bedenini sıyrıp geçen ancak bir hayli kan kaybetmesine neden olan yara artık bilincini de zorluyordu. Olduğu yerde ileri geri sallanıp düşecek gibi olduğu anda iki yandan kollarını tutan abilerine bomboş bir ifadeyle bakıp, "Bunu yapmanı istiyorum," diye fısıldadı. Öne doğru düşen başını, boş bir çuval misali yere doğru kayan bedenini sıkıca tutup yanlarındaki sedyeye kardeşlerini yatırdılar ve gözden kayboluşunu izlediler.

"İsmail, Yekta!" Alparslan'ın buz gibi sesi insanların telaşla koşturdukları koridorda yankılandı.

"Neler oldu?" diye sormasıyla ikisi de yaşananları tek tek ve eksiksiz olarak anlattılar. Bu sırada hastanenin acil servisinden içeri giren Karcan ailesinin fertleri hızla Atilla'yla Alparslan'ın yanına gelmişti.

"Alparslan Bey, neler oluyor? Kızım nerede?" diyen Mehmet Bey'in gözlerindeki korku o kadar belliydi ki Alparslan, bir babaya bu olanları nasıl açıklayacağını bilemeyerek gözlerini onlardan kaçırdı.

"Silahlı saldırıya uğramışlar. İkisini de müdahale odasına aldılar ama..." Alparslan zor da olsa gözlerini Mehmet Bey'e çevirdi ve "Armağan'ın durumu iyi görünmüyordu," dedi. Daha sözlerinin bitmesiyle Mehmet Bey'in

tüm rengi kaçmış, Murat ve Arda'ysa bayılacak gibi olan annelerini zar zor tutmuştu.

"Kim... Neden?" Kekeleyerek bu soruları soran Mehmet Bey'i tutan Alparslan ve Atilla onu yavaşça arkalarındaki koltuklara oturttu.

"Ne oldu, kim yaptı, neden yaptı şu an için bilmiyoruz ama öğreneceğiz. Çok zor biliyorum ama lütfen sakın olun Mehmet Abi..." Alparslan'ın samimi, içten sözleriyle başını hafifçe sallayan adam çevresinde koşuşturan doktorlara endişeyle bakıyordu. Bu sırada aklı başına yeni gelmiş gibi silkinip hemen karısına döndü ve titreyen ellerini sıkıca tutup, "Suna..." diye fısıldadı. Gözlerinden yaşlar durmaksızın dökülen Suna Hanım, kocasına endişeyle bakıp aynı onun gibi, "Mehmet..." demeyi zar zor başarmıştı.

"Biri şu deli herifi sakinleştirebilir mi?" Ertuğrul'a müdahale eden doktor odanın kapısına çıkmış, kızgın gözlerle Alparslan ve Atilla'ya bakıyordu. İkisi de hızla doktorun yanına ilerleyip odadan içeri girdiklerinde Ertuğrul çoktan ayılıp ayaklanmış, çevresindeki herkese ateş püskürüyordu.

"Uyuşturmadan ne yapacaksanız yapın dedim!"

"Aslanım! Yat şuraya da insanlar işlerini yapsın. Hadi!" diyen Alparslan, kardeşini yakaladığı gibi yeniden yatağa yatırdı ve baş ucuna geçerek yüzüne dökülen saçlarını elleriyle düzelterip boncuk boncuk ter olan alnını öptü.

"Dikiş atacaklarmış. Uyumak istemiyorum. Uyuşturmadan yapsınlar. Söyle onlara... Uyumak istemiyorum abi. Armağan'ı görmeden uyumayacağım."

İnadı tutmuş küçük bir çocuktan farksız, ortalığı birbirine katarken içeri giren Murat yavaşça Ertuğrul'un başına geldi ve Alparslan'ın omzuna dokunup onun ye-

EFSENE

rine geçmek için izin istedi. Alparslan, kardeşinin elini bırakıp kenara çekilirken Murat onun bıraktığı eli sıkıca tutup Ertuğrul'un kulağına eğildi.

"Uyuşturmazlarsa canın yanacak."

Gözlerini hafifçe aralayıp, başında bekleyen adama silik bir tebessümle bakıp tuttuğu elini hafifçe sıkarken, "Kalbimden daha çok acıyamaz Murat Abi!" dediği anda gözlerinden dökülen yaşlar sözlerine eşlik etmişti.

Biri Ertuğrul'un ağladığını söylese Murat başta olmak üzere kimse buna inanmazdı. Fakat gözlerinin önünde hiç gocunmadan, utanmadan, saklamadan, aslında gülmek kadar normal bir şey yapıyordu. Herkes şaşkınlıkla donup kalırken Murat parmak uçlarıyla Ertuğrul'un gözyaşlarını silmeye başlamıştı. O koyu kahve, ürkütücü derecede soğuk gözlerde kardeşine duyduğu aşkı, sevgiyi ve ona verdiği değeri açıkça görebiliyordu. Titrek bir nefes alıp kendi gözyaşlarını da hızla sildi ve kararlı gözlerle ona baktı.

"Ulan manyak herif, sakın kendini koyuverme. Eskiden olsa kardeşimi biz toparlayabilirdik ama artık bu pek mümkün görünmüyor. Onun için güçlü dur ve ona destek ol Ertuğrul. Sanırım sizi, sizden başkası iyileştiremez." Murat bir anlığına gözlerini Alparslan ve Atilla'ya çevirdikten sonra Alparslan da başlarında bekleyen doktora bakıp başını hafifçe salladı ve açık yaraya dikiş atmaya başladılar.

Onlar Ertuğrul'un başında beklerken Süleyman Bey, Neşe Hanım ve Tomris'se hastaneye giriş yapmışlardı. İki ailenin ebeveynleri birbirlerine sarılmış, aynı duyguların içinde kaybolmuştu.

"Armağan nerede? O iyi mi?" Süleyman Bey'in oğlundan önce kızını sormasına şaşırان Mehmet Bey sıkı sıkı tuttukları ellerine bakarken tebessüm etti.

"Ertuğrul'a dikiş atıyorlar, Armağan'ıysa ameliyata aldılar." Süleyman Bey derin ve endişeli bir nefes alıp, boşta duran eliyle onun omzunu kavrayıp usulca sıktı.

"İyi olacaklar. İkisi de iyi olacak. Sakın başka bir şey düşünmeyin."

Bu sırada gözleri yaşlı iki anne de birbirine sarılmış, dualar ediyorlardı. Dakikalar ayaklarına taş bağlanmışçasına bir yavaşlıkta ilerledi, gece neredeyse güne döndü ama hiçbir haber gelmedi. Ne doktorlardan ne de Armağan'dan haber bekleyen aile fertlerinden ses çıkmıyordu. Sessizlik, aradan geçen onca saat boyunca büyümüş, büyümüş ve kocaman bir kara deliğe dönüşmüştü sanki. Gerginlik, stres, endişe ve üzüntü arttıkça Ertuğrul'un göz bebekleri koyulaşıyor, yüz hatları geriliyor, aldığı nefesler sıklaşıyordu.

"Bunca saattir neden kimse tek kelime bile etmedi? Neler oluyor?"

Dişlerinin arasından çıkan sözlerdeki endişe o kadar belliydi ki Alparslan kardeşinin gözlerine bakmadan bunu anlayabilmişti. Dizlerini sıkıca saran elleri bembeyaz olurken, bacağının biriyse gerginlikten durmadan seğiriyordu. Alparslan elini usulca kardeşinin seğirip duran bacağının üstüne koydu ve "Sabır Ertuğrul, sabır... Az daha sabır koçum!" diye mırıldandı. Bu sırada bekleme odasının kapısı aniden açılıp içeriye giren Aylin hepsini ayaklandırmıştı. Telaşla ona yaklaşan Mehmet Bey, kızının yaşananlardan haberdar olmaması için bir hayli uğraşsa da başarılı olamadığı aşikârdı.

"Kardeşim nerede?"

Sabır denen şey en sonunda patlamış ve neredeyse herkesin gözlerinden yaş olarak akmıştı. Suna Hanım sessiz sessiz içini çekerken, Arda bekleme odasından çıkmış, Murat pencerenin önüne geçip dışarıya bakmaya

başlamış, Mehmet Bey ise Aylin'in ellerini sıkı sıkı tutup yanına oturması için yardımcı olmuştu.

"Baba, Armağan iyi mi? Bana neden söylemediniz?"

"Biz de bilmiyoruz güzel kızım. Hepimiz iyi bir haber almak için sabırla bekliyoruz," derken endişeli gözleri kızının iyice belirginleşen karnını buldu ve tedirgince iç çekti.

"Sakın kendini üzeyim deme. Bebeğine bir şey olmasına izin verme babacığım. Tamam mı Aylin, anlaştık mı kızım?" Aylin usulca başını sallayıp gözyaşlarını sildi ve derin bir nefes aldıktan sonra herkes gibi beklemeye başladı. Ağlamaktan kızarıp şişen gözlerinden durmaksızın dökülen yaşlar babasının göğsüne akarken, onu dikkatle hatta uzun zamandır herkesten gizlediği bir hayranlıkla izleyen biri vardı.

Atilla Yalın.

Armağan'ın hastanede yaşadığı saldırıdan sonra ilk kez Aylin'le karşılaşmış ve sonrasında sürekli onu takip etmişti. Gittiği kafelerde, alışveriş merkezlerinin bebek giyim ve oyuncak mağazalarında, sokakta... Akla gelebilecek her yerde sanki tesadüfmüş gibi Aylin'in karşısına çıkıp onunla konuşabilmek için delicesine bir uğraş vermişti. Tıpkı yeni yetme liseli ergenler gibi yaptıkları kendisine de doğru gelmiyordu ama Aylin'in masmavi gözlerini görmek her şeyi doğru kılıyordu. Tabii bu yaptıklarından kimsenin haberi yoktu. En yakın arkadaşlarından biri olan Murat'ın kız kardeşine duyduğu hayranlık aralarını bozacak diye tedirgin oluyordu. Yalın ailesinin ipe sapa gelmez, deli çocuğu hayatında ilk kez tedirgin olduğunu sansa da, olanlar ve olacaklar bundan çok daha fazlaydı.

Saatler sonra açılan kapıdan içeri giren doktoru görmeleriyle hepsi ayaklanmıştı.

"Armağan Karcan'ın yakınları sizler misiniz?"

"Evet," cevabıyla başını hafifçe sallayan doktor herkese bakıp Suna Hanım'a yaklaştı ve titreyen elini sıktı.

"Suna hocam, hastamız..." dediğinde Suna zorla, "Kızım!" demeyi başarmıştı. Doktor bey ona anlayışla gülümserken yeniden karşısındaki insanlara baktı.

"Öncelikle geçmiş olsun. Kurşun hastamızın sol taraftaki karın boşluğuna geldiği için iç organlara zarar vermemiş. Fakat hastaneye gelene kadar çok kan kaybetmişti, ameliyat esnasında kan verildi ancak yine de acil olarak A RH negatif kana ihtiyacımız var. Ayrıca hastamızın şeker hastası olması, uzun ve zorlu bir ameliyat geçirmesi, işimizi oldukça zorlaştırıyor. Armağan Hanım şu an yoğun bakımda uyutuluyor. Ameliyat iyi geçmiş olsa da önümüzdeki kırk sekiz saat çok büyük önem taşıyor. Sürekli olarak kontrollerimiz devam edecek, hastamızın bu süre içerisinde uyanmasını bekliyoruz ancak hatırlatmak istediğim önemli bir nokta daha var." Herkes nefesini tutmuş, doktorun ağzından çıkacakları bekliyordu.

"Az önce saydıklarımın hepsi iyi ihtimallerdi. Bunun bir de diğer yüzü var ki bunların gerçekleşmemesini diliyoruz." Doktor, kısacık bir an daha durduğunda Suna Hanım'ın gözlerine baktı. İkisi de olabilecek kötü ihtimallerin farkındaydı.

"Hastada herhangi bir sebepten komplikasyon gelişebilir, iç kanama görülebilir, beklediğimiz sürede uyanmayabilir. Sizlerden sabırlı olmanızı ve bol bol dua etmenizi istiyorum. Çünkü Armağan Hanım uyandıktan sonra da hiçbir şey kolay olmayacak. Yaraları şeker yüzünden geç iyileşecek, vücudu kendini sizlere göre daha

geç toparlayacak ancak bunlar daha sonra düşünmemiz ve konuşmamız gereken şeyler. Şimdi asıl istediğimiz, hiçbir aksilik olmadan kırk sekiz saatlik bu zorlu süreyi atlatıp, onun uyanmasını beklemek. Tekrar geçmiş olsun, ben her ihtimale karşı odamda olacağım. Görüşmek üzere,” diyen doktor yeniden Suna Hanım’ın elini sıktı ve tam kapıdan çıkmaya hazırlanırken Ertuğrul, “Onu görebilir miyiz?” diye soruverdi.

Bu soruyla duraksayan doktor, Ertuğrul’un yorgunluktan kızarmış gözlerine bakıp, “Birkaç saat sonra bunu yeniden konuşalım Ertuğrul Bey!” dediğinde genç adam yalnızca başını sallamıştı.

“Dışarıdan bile olsa göremez miyiz?” Aylin’in titreyen sesiyle yeniden duraksayan doktor, şöyle bir düşünüp, “Bu mümkün olabilir,” dedikten sonra hep birlikte hastanenin yoğun bakım bölümüne geçtiler. Uzun koridor boyunca sessizlik içerisinde ilerleyip, sol taraftaki beşinci kapının önünde duran doktorla onlar da durdu.

“Sizi şöyle alayım,” derken camın önünü işaret edip kendisi Armağan’ın yanına girdi ve camın jaluzi perdesini saniyeler içerisinde açtı. Suna Hanım ve Mehmet Bey kızlarını gördükleri ilk anda istemsizce içlerini çekmiş, bu yaptıklarıyla da herkesin içini cayır cayır yakmışlardı.

Armağan’ın zaten küçük olan bedeni daha da küçülmüş gibi görünüyordu. Kocaman yatağın içerisinde kaybolmuş, bedenine bağlanan kabloların arasında kalmıştı. Bembeyaz yüzünde takılı olan oksijen maskesi, ciğerlerine gereken havayı gönderirken, sol elindeki damar yolundan vücuduna gerekli olan kan gönderiliyordu.

“Kızımın başına bir şey daha gelirse, hiçbir şey sormadan biletini keserim genç adam!” demiştiniz.”

“Kızımın yüzündeki tek bir yara izi için bunu demiştim. Gözüm gibi baktığım kızımın vücudundan kurşun

çıkardılar Ertuğrul. O şimdi hayatta kalmak için savaşıyor,” dediğinde Ertuğrul yüzünde acı bir gülümsemeyle Mehmet’e döndü ve “Armağan, bir sohbetimiz esnasında, çocuklukları boyunca işleriniz sebebiyle onları çok fazla görmediğinizi, vakit geçirmediğinizi anlatmıştı. Bunlardan bahsederken gözlerinde beliren kırılganlığı hâlâ hatırlıyorum,” dedi.

Mehmet Bey ondan böyle bir cevap duymayı beklemediği için mi, yoksa kızının hiç fark etmediği kırılganlıklarını duyduğu için mi allak bullak olmuştu bilmiyordu ancak rengi resmen uçup gitmişti.

“Ben zorunlu olmadıkça Armağan’ı hiç yalnız bırakmadım ve bırakmayacağım Mehmet Bey. Bunu aklınızda tutsanız iyi olacak,” dedikten sonra hiç konuşmadılar. Saatler ilerleyip hayati risk taşıyan kırk sekiz saatin ilk yirmi dört saati tamamlandığı sırada içerideki cihazlardan sesler yükselmeye başladı. Doktorlar ve hemşireler koşarak Armağan’ın odasına girerken aralarına Suna Hanım da dâhil oluvermişti. Kapıda herkes için gergin bekleyiş başladıktan yarım saat sonra doktorlar aralarında konuşarak yeniden dışarı çıkıp aile üyelerine baktılar ve sözü Suna Hanım’a bıraktılar.

Kadın gözünden süzülen bir damla yaşı umursamadan, “İç kanama riski var, durumu iyiye gitmiyor. Bu yüzden Armağan’ı uyutmaya devam edecekler,” dediği anda ortam resmen buz kesmişti. Ertuğrul, dizlerinin bağının çözüldüğünü hissediyor ve onlara hükmetmekte zorlanıyordu. Yanındaki duvara elini dayayıp zorla bedenine hâkim olduğu sırada, “Onu görebilir miyim?” diye fısıldadı. Suna ve diğer doktorlar bir anlığına birbirlerine bakarken genç adam, “Lütfen Suna Hanım,” diye yeniden ısrar etti.

EFSENE

“Tamam, ama çok kısa olacak Ertuğrul. Anlaştık mı?” Her zaman kontrolü elinde tutmayı seven, zamanı bile kontrol eden bu adam şimdi her şeye razıydı. Başını hızla sallayıp kendisini yoğun bakıma hazırlaması için yönlendirilen hemşireyle başka bir odaya ilerledi. Üstüne önlük giyip saçına bone, yüzüne maske taktıktan sonra odaya girdi ve ağır ağır Armağan’a ilerledi. Yakında duran sandalyeyi baş ucuna çekip otururken elini tedirginlikle tuttu çünkü elinin üstünden açılan damar yoluna zarar vermekten korkuyordu. Dudaklarını usulca parmak uçlarına değdirip, dokunduğu yeri öptüğü sırada gözyaşları kızın eline dökülüyordu.

“Armağan...” Boğazındaki yumruyu zorla yok sayıp fısıldarken, kızın yüzüne bakmaya başladı.

“Aç gözlerini... Bak bu uyku çok uzun oldu. Ben seni çok özledim Maviş... Hadi uyan artık.” Arka arkaya içini çekip sanki gözlerinden dökülen yaşlara engel olacakmış gibi yüzünü yukarı doğru kaldırdı ve gözlerini birkaç saniye kapattı.

“Sensiz yapamam... Seninle her şeyin ne kadar güzel olduğunu gördükten sonra sensiz yaşayamam.” Elini yavaşça Armağan’ın bonesinden dışarı çıkan buklelerine dokundurup sakince sevdi.

“Bana sevmeyi, sevmeyi öğrettikten sonra gidemezsin. Bir kalbim olduğunu öğrettikten sonra gidemezsin. Kalbimin yerini öğretip, beni böyle bir acıyla bırakıp gidemezsin!

Kalk artık. Sana ihtiyacım var. Kalk!

Daha yaşayacak çok güzel günlerimiz var. Kocaman bir ömür bizi bekliyor. Şimdi değil, bugün değil... Daha yirmi beş yaşındayken değil... Gitmek yok, beni bu saçma sapan dünyada bırakıp gitmek yok, duydun mu?

Aslıhan Güngör

Hem biz seni istemeye geleceğiz. Mehmet Bey'in asık suratına baka baka tuzlu, acılı ya da içine bir sürü şey kattığın saçma sapan kahveyi içeceğim."

Kendi kendine gülüp, sakince nefes aldı ve sözlerine devam etti.

"Fırsatım varken bunu sana neden söylemedim, bilmiyorum. Belki daha önce hayatımda kimseye, iki kelimeden oluşan ama anlamı çok büyük olan sözleri söylemediğim için sana da söylemeye cesaret edemedim. Belki de gurur yaptım. Erkeğim ya ben, adamım ya... Erkekler öyle duygusal konuşmalar yapmaz, sözler söylemez ya hani!" deyip yine sustuğunda kendine duyduğu hayal kırıklığı ve öfkeyle başını sağa sola salladı. Sandalyesinden kalkıp Armağan'ın yüzüne doğru eğildi. Alnındaki yara izine dudaklarını dokundururken, "Asıl adamlık, kalbinden geçip diline kadar gelen şeyleri ertelemek ya da onlardan utanmak değilmiş. Asıl adamlık, o güzel gözlerinin en derinine bakıp, 'Seni seviyorum,' diyebilmekmiş. Çok acı da olsa anladım," dedi ve kızın alnını uzunca öptü. Kısacık bir an yine sessizleşip dudaklarını araladığında ağlamaktan çatallaşan sesine inat, birkaç gün önce şans eseri duyduğu ve aklına Armağan'ı getiren şarkıyı fısıldamaya başlamıştı.

*"Bu gece yanımda olsan
Yüzüne gonca kondursam
Küçücük avuçlarında
Sana masallar anlatsam
O gece benimle kalsan
Sabırsız hayaller kursan
Görmeye mevsim saydığım
Maviyi bana anlatsan
Hiç uyanmasak, öylece kalsak
Saatlerce, aylarca, yıllarca*

EFSENE

Üstümüzde mavi, etrafımız yeşil
Bir tek senin açtığın kırlarda, buluşsak
Düşmedi mi hâlâ cemre başına?
Geçmedi mi yağmurun ıslak kokusu?
Var mısın bu yolda yanı başımda?
Yasla ruhunu bana, kır papatyası"

Ertuğrul ve Murat, içeride yatan kızı sessizlik içerisinde izliyorlardı. Yine saatler geçmiş ama Armağan'ın durumunda hiçbir değişiklik olmamıştı. Bu sırada ailenin diğer fertleri dinlensin diye onları zar zor ikna edip evlerine göndermişlerdi. İkisi dışında sadece Suna Hanım hastanede kalmış, o da boş bir odada huzursuz bir uykuya dalmıştı.

"Kardeşim neden evinde değil de senin yanında kalıyordu Ertuğrul? Neden sadece onun misafir olduğu odaya birileri tarafından ateş açıldı? Armağan'ın yüzünde neden kocaman bir kesik izi var? Onu bu savaşın dışında tutacaktın. Öyle demiştin."

Bir anda gelen bu sözler ve sorularla afallayan Ertuğrul, Murat'ın da en az kendisi kadar kontrol manyağı olduğunu anlamıştı. Yüzünü ona çevirip gözlerini buluşturduğunda, "Şimdi yeri ve zamanı değil Murat!" dese de onun gözlerindeki kararlılığı, üstü kapalı öfkeyi görüyordu.

"Bırak da ona ben karar vereyim. Sen her şeyi anlat, ben de dinleyeyim," dediğinde Ertuğrul sıkıntılı birkaç nefes alırken söze nereden başlayacağını düşündü. Artık bu sırları onlardan saklamak istemiyordu. Bunun farkındaydı çünkü bu yük omuzlarına ağır geliyordu.

"Armağan'la ilk tanışmamız gece kulübünde oldu. Adamın biri ona asılıyordu, ben de bunu fark edip adama

kafa attım. Tabii senin sivri dilli, o zamanlar kızıl saçlı olan küçük kız kardeşin de bana bir sürü laf etti. Hatta sağlam bir tokat patlattığını da itiraf etmeliyim,” dediğinde Murat önce şaşkın şaşkın ona baktı ancak hemen ardından aklına gelen hayali görüntüyle gülmeye başladı.

“Kardeşimin eline sağlık. Sen bir bok yemesen o öyle bir şey yapmazdı.”

Ertuğrul huysuz huysuz, “Tokadı yiyen biz, haklı olan yine kardeşi oldu. Vay arkadaş!” deyince Murat istemsizce kahkaha atıp gözlerini derin uykudaki kardeşine dikti.

“Sonra...”

“Sonra sürpriz bir şekilde yeni iş ortağımın kendisi olduğunu öğrendim. O geceki inatçılığının işinde de var olması, disiplinli ve kendinden emin duruşu gerçekten hayranlık uyandırıcıydı. Duruşu, konuşması, dikbaşlılığı, kendine olan güveni... Bir de derinlerde bir yerde saklı olan çocuk ruhu. Ufak tefek, küçük bir kız çocuğu...” derken kendi kendine gülüp başını sağa sola sallamıştı. Bu sırada Murat’ın keskin bakışlarıysa dikkatle onu takip ediyordu.

“Anlaşmalar yapıldıktan kısa süre sonra İsmail beni arayıp Armağan’dan haberim olup olmadığını sordu. Kendisine ulaşamıyordu ve baya endişelenmişti. Ben de Nur Hanım’ın haberi olabileceğini düşünüp onu aradım ve çok ilginç bir şey öğrendim. Armağan’ın en yakın arkadaşlarından biri Ender Açıktan’mış.”

“Sen ve Ender...” Murat’ın şüphe dolu bakışlarını fark eden Ertuğrul, yarım bir gülümsemeyle ona bakarken, “Aramızdaki husumeti biliyorsun!” dedikten sonra sözlerine devam etti.

“O şerefsizin adını duyunca Armağan’ın da ona çalışan biri sandım. Nur Hanım’dan evinin adresini istedim,

EFANE

o da bana ikimizin düşmanlığına sebep olan yerin adresini verdi. Resmen gözüm döndü, mantıklı düşünme yetimi kaybettim. Arabaya atladığım gibi evine gittim ve beklemeye başladım. Birkaç saat sonra Armağan eve geldiği anda koluna yapışıp öfkemi kusmaya başladım. Onun ne dediğini umursamıyor, söylediklerinin birini bile duymuyordum. Armağan benden uzaklaşmak için geri geri giderken bahçeye inen merdivenlere yaklaştığının farkında değildi. Bir adım daha atsa düşeceğini anladım ve uyarmaya çalıştım. Tam o sırada Armağan tökezleyip merdivenden aşağı düşecek gibi oldu. Elini yakalamak istedim ama senin o çok gururlu küçük kardeşin elimi tutmadı ve merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Alnının üstü çizgi kısmından başlayıp saçlarının arasına uzanan iz, o gece oldu.”

Murat’ın öfkeyle yumruk yaptığı ellerine göz ucuyla bakıp, “O eli yumruk yaptıysan vur Murat Karcan!” dedi.

“Her şeyi anlat, sonunda toplu şekilde vurayım. Böylesi içime sinmez!” Murat’ın sözleriyle buruk bir tebesüm dudaklarında yeniden belirmişti.

“Sen bilirsin ama neyse... O gecedен sonra Armağan bir süre gözden kayboldu. Hâlâ nereye gittiğini bilmiyorum ama iyi saklandığını itiraf etmeliyim. Geri geldiğini öğrendiğimde şirkete gidip onu gördüm, bu sıradaysa Aylin ve kocası onu ziyarete geldiler. Armağan bir anda o kadar gerildi ki neden öyle olduğuna anlam veremedim. Aradan birkaç gün geçmişti ki Armağan kulübe geldi. Onu uzaktan sessizce izlerken yanındaki arkadaşlarından birinin cıvık hareketlerinden hiç hoşlanmadım. Armağan’ı evine bırakmak için ısrar ettiğini duyunca da araya girip onu evine ben bırakmak istedim. Ama yolun yarısında garip bir şey oldu ve Armağan, ‘Bu gece sende kalabilir miyim?’ diye sordu.” Murat duyduklarının şaşkınlığıyla yine Ertuğrul’a baktı.

“Sende kalmak istedi! Armağan! Benim kardeşim olan Armağan!”

“Evet, doğru duydun. İnanması zor, ilk duyduğumda ben de şok oldum ama o gece gerçekten evimde kaldı. Tabii biz yan yana gelirsek kavgasız anımız olur mu? Asla! Yine birbirimize tonla laf söyledik, önce evden gitmek istedi, sonra zar zor ikna edip odasına götürdüm. Kendi kendime söylenmeye devam ederken aradan birkaç saat geçmişti. Bu sırada Armağan’ın merdivenlerden indiğini gördüm ama hiç normal görünmüyordu. Sanki bayılacak gibiydi, bilinci yerinde değil gibi zar zor yürüyordu. Sonra bir anda dengesini kaybetti ve neredeyse yine merdivenlerden yuvarlanacaktı ki bu sefer onu vakaladım. Şeker hastalığıyla ilgili bir sıkıntı yaşadığını anlayınca ilacını getirdim, ilacını kullandı ve kucağımda öylece uyuyakaldı.” Murat, bu muhabbetin nereye bağlanacağını merakıyla kıpırdanıp çatık kaşlarının altından Ertuğrul’a bakarken, o ise anlatmaya devam ediyordu.

“Saat sabaha karşı beş altı gibiydi, Armağan’ın telefonuna bir mesaj geldi. Belki önemli bir şeydir diye telefonu alıp mesajı açtım.” Bir anda susmasıyla Murat olayların hikâye kısmının geride kaldığını anladı ve sırtını dikleştirdi. Ne duyacağını bilmiyor ve bu bilinmezlik karşısında büyük bir korku duyuyordu.

“Mesaj...” Ertuğrul yine sustu ve gözlerini kapatıp nefes aldı.

“Mesaj Cenk’ten geliyordu ve tam olarak şöyle yazıyordu: Seni çok özledim. Buluşalım artık. Sabrım kalmadı sevgilim.”

Murat duyduklarının şokuyla Ertuğrul’a boş boş bakarken sadece, “Ne?” diyebilmişti. Kulakları uğulduyor, akli saçma sapan görüntülerle dolup taşıyor, kalbi aniden beliren öfkeyle deli gibi atıyordu.

EFSENE

"Mesajı ilk okuduğumda ben de senin gibi donup kaldım, öfkelen dim, ne yapacağımı şaşırdım ama diğer mesajları okuduğumda hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını anladım. Cenk, Armağan'a âşıktı ve durmadan onu taciz ediyordu." Murat bir şok daha yaşayıp olduğu yerde yalpaladı.

"Ne dedin sen?"

Fısıldamakla bağ ırma k arasında kalan sesine, gözlerinde dans eden öfke parıltıları eşlik ederken Ertuğrul sözlerine devam etti.

"Bir süre önce Armağan'a belli aralıklarla kırmızı gül demetleri geldiğini fark etmiş tim. Üstünde not bulunan, kocaman kırmızı güller her cuma kendisine veriliyordu. Armağan'ı ziyarete gittiğim o gün Cenk'i görünce verdiği tepkiyi anlamamış tim. Fakat mesajlarda yazana göre çiçekleri de o gönderiyor, Armağan ise onun hiçbir mesajına cevap vermiyordu. Onca mesaj arasında sadece birine cevap vermiş, onda da kendisini rahat bırakmasını falan istemiş, ruh hastası herif de onu bırakmayacağını yazmış. Mesajlarda en son gelenleri bulduğumdaysa o gece Armağan'ın neden bende kalmak istediğini anladım. Çünkü Cenk kapısına dayanmış tı ve onun gelmesini bekliyordu." Murat sinirden titreyen çenesini ve ağzını eliyle kavrayıp bir süre öyle dururken, duyduklarını sindirmeye çalış tı.

"Aylin'in bahsettiği güller, Armağan'a gidiyormuş. O gece, bunları konuşurken o yüzden şekeri yükseldi," deyip içinde büyüyen öfkeyle alnını ardı ardına duvara vurdu.

"Sonra... Sonra ne oldu Ertuğrul!" derken öfkeden yalnızca çenesinin titremediği sesinden anlaşılıyordu. Duvardan uzaklaşıp, nefes almaya çalışırken, "Anlat!" demişti. Ertuğrul, başını hafifçe sallayıp anlatmaya devam ettiğinde onu pürdikkat dinledi.

“Mesajları okumamış, yani hiçbir şey bilmiyormuş gibi davrandım ama gözümü bir an bile Armağan’dan ayırmadım. Çiçekler ve mesajlar gelmeye devam etse de ben sessizce ve büyük bir sabırla bekledim. Bir gece Stavro’nun Meyhanesi’ne gittim, şansa bak ki Armağan da oraya geldi ama ben, sırtım kapıya dönük oturduğum için beni görmemişti. Bir de tam arkamdaki sandalyeye, sırt sırta gelecek şekilde oturdu. Bu sırada içeri Ender girdi, ben Armağan’ın arkasında kaldığım için beni görmedi. Ben de onu görmedim ama o şerefsizin sesini nerede duysam tanırım. Masaya doğru eğilip iyice kamufle olduktan sonra onları dinlemeye başladım. Ender, onun karşısına oturup benimle ilgili bir sürü şey söyledi. Armağan da her sözüne karşılık beni koruyunca aralarında tartışma çıktı ve Ender, Armağan’ı tehdit etti.” O gecenin her anını hatırlıyor, hatırladıkça aynı öfkeyi damarlarında hissediyordu.

“Ona dedi ki...” İşte söyleyeceklerinin en zoru buydu. Bir abiye bu gerçek nasıl söylenirdi, hiç bilmiyordu ve bilmek istemiyordu ama yapacak başka bir şey yoktu. Kendini Murat’ın yerine koyup, Tomris’in başına böyle bir şey geldiğini düşündüğünde kanı resmen donuyordu. Doğrusu bunları yaşayan kadının Armağan olduğunu hatırladığında da aynı şeyi yaşıyordu.

“Ona dedi ki... ‘Cenk’in dört yıl önce sana tecavüz etmeye kalktığını biliyorum,’ dedi.” Murat’ın yüzü bembeyaz olurken, bedeni yavaşça yere doğru kaydı.

Ertuğrul onu kolundan yakaladığı sırada, “Bu nasıl olur?” diye kendi kendine mırıldandığını duyuyordu.

“O şerefsiz Ender’in ağzını burnunu kırdığını söyle Ertuğrul Abi!”

Arkalarından aniden yükselen sesle irkilseler de o ses ikisi de gayet iyi tanıyordu. Yavaşça arkalarına dönüp

EFSENE

Arda'yla burun buruna geldiklerinde genç adamın gözlerindeki yaşlar her şeyi duyduğunun bir ispatı gibiydi.

"O şerefsiz daha beterini yaptığımdan emin olabilirsiniz!" dediği sırada Arda camın önüne geldi ve elini cama dayadı.

"Nasıl anlamadık? Neden hiçbir şey anlatmadı? Ah be kızım!" Dişlerini sık sık konuşuyor, o da tıpkı Murat gibi zar zor ayakta duruyordu.

"Bu nasıl olmuş?" diye soran Murat'a bakıp başını sağa sola salladı.

"Hiç anlatmadı. Anlatsaydı dinleyebilir miydim bilmiyorum ama bir gün anlatacak cesareti bulacaktır," dedikten sonra bir süre sessizce Armağan'a baktılar.

"Ertuğrul Abi, ona ne yaptın?" Arda'nın sorusuyla, yaptıkları birer birer aklına gelen Ertuğrul'un göz bebeklerinden yüzüne doğru acımasız bir gülümseme yayılmıştı.

"O gece meyhanede Ender'i bir güzel benzettim ve Dubai'de gerçekleşecek ihale ileri tarihe ertelendi. Armağan yaşananlardan sonra kendi evine gitti ama Cenk ve Ender'in ne halt edeceğini kestiremediğim için evine gizlice girip onu aldığım gibi kendi evime geçtim. O yüzden bir süre bende kaldı ve o sıralarda evim Ender tarafından kurşunlandı. O saldırıda Armağan'ın burnunun bile kanamaması büyük şanstı. Eğer lavaboya girmiş olmasaydı..." dedi ama sözlerini tamamlayacak cesareti bulamadı. Murat ve Arda aynı anda kollarını onun omzuna sararken, Ertuğrul Dubai'de yaşananları anlatmaya başlamıştı.

Armağan'ın alnındaki o yara izini de Cenk'in yaptığını öğrenen abiler öfkeden kudururken, "Ona ne yaptın Ertuğrul, sana Efsane demelerinin hakkını verecek şekilde intikam aldın mı? Kardeşime saldıran, kaçırın, yaralayan manyak herife, eski kocama ne yaptın?" diyen sesle

Aslıhan Güngör

resmen donup kalmışlardı. Üçü de önce birbirlerine, sonra da arkalarında duran kişiye döndüler.

Murat hemen kendine gelip, "Aylin, abiciğim..." derken Aylin sadece Ertuğrul'a bakıyordu.

"Sana diyorum, konuşsana!" Öyle bir bağırırmıştı ki tüm hayal kırıklığı, öfkesi ve nefretiyle resmen koridoru inletmişti.

"Aldım... İkinizin de intikamını aldım. Artık bir uzvu eksik olarak yaşamaya mahkûm!" dedi ve tam bu sırada abisi Atilla'yı kendine çekti.

"Siz neden geri geldiniz lan?"

"Mehmet Bey'e, 'Biraz yürüyeceğim, Atilla da yanımda. Korkma,' falan dedi. O gittikten sonra da yalan söylediğini, aslında sancısı olduğunu ve kendisini yeniden hastaneye getirmemi istedi, biz de geldik. Konuşmanın sonunu duydu, duymaması için yapabileceğim hiçbir şey yoktu." Onlar aralarında tartışırken Murat ve Arda, Aylin'i sakinleştirmeye çalışıyorlardı ancak nafileydi.

Kadın yaşadığı şokla, "Ben nasıl anlamadım!" diye durmadan sayıklıyor, bir türlü kendine gelemiyordu.

"Aylin, kendine gel. Sakin ol, nefes al Aylin. Nefes al!" diye çırpınan Murat'ı susturan şey Aylin'in bacaklarından süzülen kan olmuştu.

"Bebek gelirken kan değil su gelir diye biliyorum. Eğer bu bilgin doğruysa..." Ertuğrul kendi kendine sayıklıyor, Murat ve Arda'ysa öylece Aylin'e bakıyordu ki Atilla onu kucağına alıp koridorda hızla ilerlemeye başladı.

"Doktor!"

Aylin gözetim altına alındıktan bir saat sonra doğumun tüm müdahalelere rağmen başladığı haberi gelmiş, herkes

yeniden hastaneye dönmüştü. Otuzuncu haftasındaki gebelik oldukça erkendi ve bebeğin hayatını riske atıyordu. Bebek doğsa bile bir süre kuvözde kalması muhtemel gerçektir. Tüm bu gerçeklerle yüzleşip elleri ayaklarına dolaşan aile fertlerinin yüzünü bir nebze de olsa güldürecek haberse Armağan'dan gelmişti. Ertuğrul'un birkaç dakikalık ziyaretinden sonra durumu iyiye gitmeye başlamış, uyuması için verilen ilaçlar kesilmişti. Şimdi herkes onun uyanmasını bekliyordu. Doktorun iyi haberleri verip yanlarından gitmesiyle, iki aile de birbiriyle kucaklaştı. Hastanenin lobisinde bekleyen tüm Armi Karcan çalışanlarına, Armağan'ın arkadaşlarına ve basın mensuplarına da doktor tarafından bilgilendirme yapıldı.

Bu sırada Zeynep ve Yıldız ise İstanbul'a ancak varmış, koştura koştura hastaneye gelmişti. İyi haberlerle karşılaşan bir nebze olsun rahatlarlarken, suç işlemiş küçük çocuklar gibi Mehmet Bey ve Suna Hanım'a neden bu kadar geç geldiklerini açıklıyorlardı.

"Çocuklar, önemli değil. Hava muhalefeti yüzünden uçuşlar iptal oldu dediğinizde gelmeyin dedik ama siz, yine söz dinlemeyip geldiniz," diyen Mehmet Bey, ikisine de sıkı sıkı sarılırken, Aylin gözetim altına alındığı odada ortalığı birbirine katıyor, sesi bulundukları koridora ulaşıyordu.

"Size diyorum ki... Ben bu çocuğu doğurmayacağım!" Doktor, saatlerdir olduğu gibi yine derin bir nefes aldı ve sabırla konuşmaya başladı.

"Aylin Hanım, bu yaptığınız hem size hem de bebeğinize zarar veriyor. Doğum çoktan başlamış, açılmanız olmuş, sancılarınız düzenli aralıklarla ve yeterli kuvvette geliyor. Hadi bizi daha fazla üzmeyin, sizi doğumhane-ye alalım. Bebeğiniz zaten çok küçük ve bu yaptığınızla onun hayatını riske atıyorsunuz."

Aylin, tedirginlik ve korkuyla ellerini karnına koyarken gözyaşlarına boğulmuş, içini çeke çeke ağlamaya başlamıştı.

“Ölsün istemiyorum ama doğsun da istemiyorum. Ya doğduğunda onu sevmezsem, ya onu istemezsem!”

Doktor onu sakinleştirmeyi başaramayacağını anlayınca, sessizce odadan çıkıp kapıda bekleyen aile fertlerine baktı.

“Bebeğe bir şey olacak diye korkuyor ama hâlâ doğurmamakta ısrarcı. Bu gidişle ikisine de bir şey olması muhtemel. Bebeği her an kaybedebiliriz!”

Daha adamın sözleri bitmeden Atilla kimseye aldırmayıp Aylin’in odasına girdi ve kapıyı resmen çarparak kapattı. Önce tüm gözler kapanan kapıya sonra da birbirlerine döndüğünde Mehmet Bey’in sinirden kıpkırmızı olduğunu gördüler. Daha Ertuğrul’la Armağan’a alışmamış babaya böylesi bir sürpriz ancak ve ancak kalp krizi falan geçirtirdi.

“Sizin benim kızlarımla ne derdiniz var ulan!” demesiyle Yalınlar bıyık altından gülmeye başlamış, Neşe Hanım ve Süleyman Bey ise büyük bir heyecanla göz göze gelmişti. Demek ki ipe sapa gelmez, hovarda, deli oğulları sonunda birine âşık olmuştu.

“Aylin...” Aylin, ağlamaktan kıpkırmızı olan, şişmiş gözleriyle şaşkın şaşkın Atilla’ya bakarken küçük bir çocuk gibi ardı ardına burnunu çekiyordu.

“Sen niye her yerde karşıma çıkıp duruyorsun?” Genç kadının bu isyanına gülerken yanına ilerleyip yatağa oturdu.

“Doktorlar bu yaptığının bebeğe zarar verdiğini söylüyor,” dediğinde Aylin gözlerini kaçırdı ama Atilla o gözlerdeki vicdan azabı ve suçluluk duygusunu görmüştü.

“Doğmasın...” diye yalvarır gibi konuşmasıyla Atilla tebessüm edip, bir elini çekinerek de olsa bebeğin üstüne koydu.

“Eğer o doğmazsa...” diye başlamış ama ölecek diyememişti. Boğazındaki düğümleri yutkunarak gidermeye çalışırken sözlerine devam etti.

“Aylin, sen bebeğine kıyamazsın. Aylardır onun için nasıl hazırlıklar yaptığını gördüm. Onunla yapmayı hayal ettiğin şeyleri anlatırken gözlerinin nasıl parladığı biliyorum. Ben, senin kızın için nasıl heyecanlandığını biliyorum sarışın. Hadi, kendine de kızına da daha fazla zarar verme. Hadi artık doktorları dinle ve kızını kucakla,” dediği sırada ellerinin altında hareketlenen bebeği hissetmesiyle donup kaldı ve şaşkın şaşkın Aylin’in gözlerine baktı.

Tam hissettiklerinin doğru olup olmadığı soracaktı ki, “Kardeşıme saldıran bir adamın çocuğunu doğurmak istemiyorum. Bunu ileride ona nasıl anlatırım, Armağan bebeğe her baktığında o adamı hatırlarsa ben bunun ağırlığıyla nasıl yaşarım? Bu bebeği doğurmak istemiyorum,” demesiyle Atilla onu ikna edemeyeceğini anlamış, bir şeyler daha geveleyip dışarı çıkmıştı. Tabii daha o anda, burnundan soluyarak kendisini bekleyen Murat’sa yakasına yapışmıştı.

“Kardeşimle aranda ne var?” Alparslan ve Arda ikisine doğru bir adım atarken, Ertuğrul yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyle olanları izliyordu.

“Kardeşinle aramda şu an bir şey yok. Olursa söyleyim!” Bu cevapla herkes iyice gerilirken Murat, “Sen nerenin manyağsın lan? Karşıma geçmiş rahat rahat cevap veriyorsun!” diye öfkeyle bağırıyordu ki gözleri Süleyman Bey’in yanında duran Tomris’e takıldı.

“Madem biz iki kız veriyoruz, sizden de bir kız alınız. Değil mi Tomris Hanım?” demesiyle herkes şok olmuştu.

“Üstüme iyilik sağlık, ne münasebet!” Tomris herkesin şüpheli bakışlarından sıyrılamaya çalışırken Atilla da Murat’ın yakasına yapıştı ve alınları birleştirdi.

“Aranızda bir şey mi var lan?” Murat, onun içine düşürdüğü şüpheye gülümseyip, “Olursa söylerim!” dediği sırada işler iyice sarpa saracaktı ki Suna Hanım bir anda koridorda belirdi.

“Ertuğrul, hemen Armağan’ın yanına çık!” demesiyle herkes donup kalırken, Ertuğrul endişeyle, “Ne oldu?” diye sormuş, Suna Hanım sorusuna cevap vermek yerine, “Hadi git!” diye gürleyince, Ertuğrul arkasına bile bakmadan koşarak merdivenleri çıkmaya başlamıştı.

“Suna ne oldu? Niye Ertuğrul’u yukarı gönderdin?” Kocasına kocaman bir gülümsemeyle yaklaşp onun buz gibi olan ellerini sıkıca tuttu ve “Uyandı, kızımız uyandı Mehmet!” dedi. Sevinç dolu sesler arasında herkes birbirine sarılırken Suna Hanım’ın cep telefonu çalmaya başlamıştı. Arayansa tabii ki Ertuğrul’du.

“Uyanmış... Armağan uyanmış!” Heyecanla söylediği sözlere gülümseyen Suna Hanım, “Gözün aydın,” dediğinde birbirlerini görmeseler de ikisinin de gözlerinden yaşlar akıyordu.

“Sağ olun Suna Hanım!”

“Ertuğrul, şimdi senden bir şey isteyeceğim. Yanına bir hemşire gelecek ve seni Armağan’ın yanına alacaklar. Ona olanları anlat ama telaşlanıp kendini yormasına da engel ol. İçimden bir ses Aylin’i onun ikna edebileceğini söylüyor. Belki de bebeğini neden doğurmak istemediğini o biliyordur,” dediği anda herkesin aklı başına gelmişti. Suna Hanım ve Mehmet Bey’e olanları anlatmayı unutmmuş, daha doğrusu anlatacak cesareti bulamamışlardı.

EFANE

Ertuğrul telefonu kapatıp Armağan'ın yanına girmek için hazırlanırken Murat, Arda ve tüm Yalın ailesinin fertleri göz göze geldi. Tam bu sırada Aylin odasından çıkartılıp doğumhaneye götürülürken Ertuğrul da Armağan'ın yanına girmişti. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ancak gözlerinden yaşlar da durmadan akıyordu. Kızın baş ucuna geldiğinde yüzündeki oksijen maskesini çıkartıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

"Günaydın uykucu."

"Günaydın..." Yorgun sesiyle fısıldarken yüzünde hafif bir gülümseme belirmişti.

"Kendini nasıl hissediyorsun güzelim?" Armağan bir anlığına gözlerini kapatıp bedenini hissetmeye çalıştı. Her yanı uyuşmuş, aldığı ilaçların etkisiyle de bilinci allak bullak olmuştu.

"Sanırım iyiyim ama yorgun hissediyorum," dediğinde başını usulca salladı ve alnına dudaklarını bastırdı.

"Bu çok normal güzelim ama hepsi geçecek. Yaşanan tüm kötü günler geride kalacak," derkenki yüz ifadesini gören Armağan ona şüpheyile bakıp neler olduğunu sorduktan sonra Ertuğrul yaşanan her şeyi sakince anlattı ve Aylin'le konuşması gerektiğini söyledi.

Armağan'ın ilk sorduğu şeyse, "Onlar iyi mi?" oldu. Ertuğrul, ikisinin de şu an için iyi olduğunu ancak zaman geçtikçe hayati risklerinin arttığını söylediğinde, Armağan yattığı yerden doğrulmak için hamle yaptı ancak bunu başaramadı. Bu sırada çalmaya başlayan telefonla göz göze geldiler.

"Konuşabilecek misin?" Armağan yavaşça başını sallarken Ertuğrul aramayı cevaplamış ve sesi hoparlöre vermişti.

"Armağan, kızım... İyi misin anneciğim?" Annesinin endişeyle titreyen sesini duyduğunda gözünden bir

damla yaş usulca süzölmüştü ama hemen kendini toparlayıp, “İyiyim,” diye fısıldayıp ekledi. “Ablamla konuşmak istiyorum.”

Suna Hanım vakit kaybetmeden telefonu Aylin’e verdiği anda onun, “Armağan!” diye acıyla feryat edişı duyulmuştu.

“Abla...”

“Niye anlatmadın? Niye söylemedin ablacığım?” Armağan’ın gözyaşları ablasının acı dolu çığlıklarına eşlik ederken, Ertuğrul yatağın kenarında dizlerinin üstüne çöküp onun elini tuttu ve fısıldadı.

“Sakin ol güzelim, güçlü ol. Sana ihtiyacı var. İkisinin de sana ihtiyacı var.” Armağan derin iç çekişlerinin arasında nefes almaya çalışırken, yarasının acımasını umursayamıyordu.

“Abla, bebeğini ikinize de bir şey olmadan doğur. Lütfen!”

Aylin bu sözlerle hıçkırıklara boğulurken, “Sana ve bana bu iğrençliği yapan bir adamın çocuğunu...” demesiyle Armağan’ın gözlerinde resmen şimşekler çakmıştı.

“O senin çocuğun Aylin! Onu bunca zamandır karında taşıyıp büyüten sensin. Babasının kim olduğı ve neler yaptığı umurumda bile değil. Benim tek umursadığım, düşündüğüm şey sen ve kızın.” Aylin’in baş ucunda duran Suna Hanım, duyduklarını anlamaya çalışırken yanında duran Neşe Hanım’a dönüp boş boş bakmıştı. Neşe Hanım’sa onun elini sıkıca tutarken kulağına eğilip, “Sakin ol Suna,” dedi ve sözlerine devam etti.

“İki kardeş kendi acılarını unutup birbirleri için savaşıyorlar. Onlara bakıp gurur duy. Çünkü çok güzel evlatlar yetiştirmişsin.”

Suna Hanım hâlâ aynı şaşkınlıkla başını sağa sola sallarken, “O adam?” demeyi zar zor başardı. Neşe Hanım

ona sarılıp, "Armağan'a saldırmış. Ona âşıkmiş," diye kulağına fısıldadığı an, kadının tüm bedeni bir anda ağırlaşmış, dizlerinin bağı resmen çözülvermişti.

"Bu nasıl olur?" Suna Hanım bu gerçeklerle yüzleşirken Armağan bir kez daha konuşmaya başladı.

"Bebeğin olacağını ilk duyduğumda, hele ki bir kızın olacağını duyduğumda yaşadığım şeyleri sana anlata-mam. Gerçekten çok zordu ama ben bunların hiçbirini sana hissettirmedim. Seni ya da bebeğini suçlamadım. Her anında yanında olmaya çalıştım. O çocuğu doğur-mayı bana borçlusun, duydun mu beni Aylin Karcan! Bunu bana borçlusun abla!" Aylin, gelen sancıyla çığlık attığında doğumhanenin kapısında bekleyen herkesin resmen kanı çekilmişti. Saatlerdir süren bu duruma daha fazla dayanamayan Atilla kenarda duran kocaman sak-sıyı tuttuğu gibi ameliyathanenin kapısına fırlattı ve kırılan cam kapıdan içeri girip ilerlemeye devam etti. Bu yaptığına şaşkın şaşkın bakanlarsa Mehmet Bey, Murat ve Arda'dan başkası değildi.

"Hadi Ertuğrul ve Armağan'ı anlarım ama bu herif kızıma hangi ara âşık oldu lan?" diye gürleyen Mehmet Bey'in sorusuyla Süleyman Bey, Alparslan ve Tomris gülmeye başladılar. Süleyman Bey, elini Mehmet Bey'in omzuna koyup, "Başka biriyle dünür olmayı kaldıra-mazdım. Bence çok iyi oldu," dediğinde Mehmet sinirli sinirli ona döndü ve "O zaman Murat'ın teorisini uygula-yalım Süleyman Yalın. Madem iki kızımı da sana ve-riyorum, oğluma da kızını alırım. Başka biriyle dünür olmayı kaldıramam!" deyiverdi. Süleyman Bey'in yü-zündeki gülümseme silinirken, Mehmet Bey Tomris'e döndü, gülümsedi ve keyifle göz kırptı.

"O şanslı erkek ben olmayacağım için şükür namazı kılacağım," diyen Arda'nın bu sözleriyle Karcan erkekleri

gülmeye başlamıştı ancak Alparslan bu muhabbetten tıpkı babası gibi hiç hoşlanmamıştı. Elini kaldırıp Arda'nın ensesine sağlam bir tokat indirdiği sırada, "Sen, değil benim kız kardeşim, kız kardeşim olabilecek kimseyle en ufak bir yakınlık bile kuramazsın koçum. Anladın mı?" diye resmen gürlledi. Ancak bilmediği şey, uzun yıllar sonra bu sözlerinin hepsinin kendisine aynen iade edileceğiydi.

Onlar birbirlerine aba altından sopa gösterirken Atilla çoktan doğumhaneden içeri girmişti. Onu gören Suna Hanım, ufak bir şok geçirirken, Neşe Hanım'sa gülmek için kendini zor tutuyordu. Atilla kimseye aldırmadan Aylin'in baş ucuna gelip kulağına eğildiğinde, "Doğur artık şu çocuğu Aylin. Bir saattir kapıda müjdeli haberi bekliyorum," diye fısıldadığında Aylin'in tepesinin tasını bu sefer gerçekten attırmıştı.

Öfkeyle, "Ne saçmalıyorsun Atilla?" diye bağırırken, az ileride duran Suna Hanım'la Neşe Hanım, telefonun diğer ucunda da Ertuğrul gülmeye başlamıştı. Son olanlardan bihaber Armağan ise neler olduğunu anlamaya çalışıyor, şaşkın şaşkın Ertuğrul'a bakıyordu.

"Bebeği doğurduktan sonra yapacak çok işimiz var. Hadi artık!"

"Ne gibi işimiz olabilir ya! Senin ve benim birlikte ne gibi bir işimiz olabilir manyak herif!" Ertuğrul, Aylin'in deli gibi bağırarak söylediği sözlerle kahkahalara boğulurken, Atilla da ondan farksız sayılmazdı. Kahkahalarına zorla hâkim olurken bir an annesine döndü, göz kırptı ve kimseyi umursamadan Aylin'in dudaklarına yapışıverdi. Aylin hiç beklemediği hareketle şoka girerken, sancılarını bile unutmuş, resmen donup kalmıştı. Birkaç saniye sonra ondan ayrıldığında, Aylin tüm öfke siyle öyle bir bağırdı ki istemsizce bebeği dışarı itti. Bu sırada gözünün ucuyla doğumu yaptırmaya çalışan

doktorla göz göze gelen Atilla'nın yüzünde muzip bir gülümseme vardı. Doktor, onun ne yapmaya çalıştığını anlamış ve devam etmesi için başını hafifçe eğmişti ki Atilla tüm hazırcevaplığıyla, "İşimiz var, hem de çok hayırlı bir iş. Düğün hazırlığı yapacağız," dedi.

"Kimin düğünü?" Aylin resmen öfkeyle debelenirken Atilla ona yeniden yaklaştı.

"Senin ve benim... Bizim düğünümüz sarışın!" dediği anda yeniden dudaklarına yapıştı. Suna Hanım ve Neşe Hanım yaşadıkları sinir bozukluğuyla kahkahalara boğulurken, Armağan duyduklarının şaşkınlığını yaşıyor, Ertuğrul ise gülmekten yaşaran gözlerini siliyordu. Tabii bu yaşananları en az onlar kadar şaşkınlık içerisinde ve gülererek izleyen birileri daha vardı. Doktor ve doğum ekibi.

Aylin zorla Atilla'dan kurtulup ortalığı birbirine katarken bebeğin başı çoktan görünmüş ve sancılar artık dayanılmaz bir hâl almıştı. Aylin arka arkaya derin nefesler alıp istemsizce ıknırken, Atilla onun terden sırlıklam olan alnını nemli bir bezle silip alnına küçük bir öpücük kondurdu.

"Sana nasıl baktığımı, aylardır peşinde nasıl koştuğumu fark etmemiş olamazsın değil mi Aylin?"

Atilla'nın sözleriyle gözlerinden yaşlar akan genç kadın ona dikkatle bakarken yine öfkeli öfkeli, "Sen Allah'ın cezası mısın Atilla? Ciddiyetsiz herif!" diye bağırmıştı.

"Cezadan ziyade insanlığa bir ödül olduğumu düşünüyorum!" Bu cevabı duyan herkes kahkahalara boğulurken bebek neredeyse dünyaya gelmek üzereydi. Doktorla yeniden göz göze gelen Atilla gülümseyerek Aylin'e yaklaştı ve fısıldadı.

"Evlen benimle sarışın."

Aylin'in, "Neden?" sorusuna gülerek, kan ter içindeki kadına uzun uzun baktı.

“Öpüşerek doğum yaptırma fantezisini ileride de yaşamak istiyorum. Bunu geliştirmeliyiz. Bir kere bana yetmez, tadı damağımda kalır!” Kendi sözlerine gülmekten gözleri yaşarmış, karnına ağrılar girmişti. Suna Hanım ve Neşe Hanım gülmekten ağlarken Aylin’in sinirleri iyice bozulmuş, bu durumda bile kendisiyle alay eden adama duyduğu öfkeyle, “Atilla!” diye öyle bir bağırmıştı ki sesi kapının önünde bekleyen aile fertlerine bile rahatlıkla ulaşmıştı.

İşte tam o sırada Aylin’in sesi aniden kesildi ancak yerini bambaşka ve her şeyden daha güzel duyulan bir ses aldı. Küçük bebeğin çığlıkları ortalığa huzur getirmiş, herkesin nefesini kesmişti. Atilla, duyduğu sesle gözlerini kapatıp birkaç saniye bekledi ve gözlerini yeniden açtığı anda doktorun ellerinin arasında ufacık kalan bebeği gördü. Yüzünde beliren hayranlık dolu gülümsemeye bebeğe bakmaya devam ederken usulca Aylin’e doğru eğildi ve alnını yeniden öptü.

“Hoş geldin sarışın!” Aylin’in gözyaşlarına ve derin iç çekişlerine bebeğin tiz sesi karışırken hemşire kundağın içindeki küçücük canı, Atilla’nın kollarının arasına bıraktı. O, kolları arasındaki bebeğe şaşkınlıkla bakarken resmen donmuş, en ufak bir harekette bulunmamış, tek kelime bile etmemişti. Dakikalardır susmak bilmeyen ağzı, dili tutulmuş gibiydi. Onun bu hâlini gören Suna Hanım ve Neşe Hanım gülerlerken, Aylin yorgunlukla gözlerini araladı, gözyaşlarına inat yanındaki adama ve kızına tebessüm ederek baktı.

“Ne oldu Atilla Yalın? Küçücük bebekten korkmuş olamazsın değil mi?”

Atilla önce kolları arasındaki bebeğe, sonra da güzel-güzeli annesine baktı ve tek kelime dahi edemedi. Hayatında ilk kez bir soruyu, hatta iki soruyu cevapsız bır-

EFANE

rakmıştı. Onun sessizliğiyle yzündeki gülümseme daha da büyüyen Aylin, Atilla'nın hayatında duyup duyabileceği en güzel sözleri söylemeye hazırlanıyordu.

“Kızımdan korkmamayı ve onu doğru tutmayı öğrenmen gerekiyor. Sonuçta doğumhanede öpüşerek çocuk doğurtma fantezin varsa, bu öğrenmen gereken ilk ve en önemli şey.”

Atilla duyduğu sözlerle gülümseyip önce annelerine sonra da onları izleyen hastane personeline baktı ama yine konuşamadı. Yavaşça Aylin'in yanına ilerleyip, bebeği annesinin kolları arasına bıraktıktan sonra ona yaklaşıp, “Senin de ilk öğrenmen gereken şey şu sarışın...” dedi ve sessizleşip derin bir nefes aldı.

“Kızım değil, kızımız!” sözleriyle dudaklarını az öncenin aksine sakince birleştirdi.

13. BÖLÜM

Aylin doğumhaneden çıkarılırken, bebeği de çocuk doktorları tarafından muayene edilmek için başka bir bölüme götürülüp ardından da kuvöze alındı. Bebeğin durumu iyiydi ancak gözetim altında tutulması gerektiği söylenmişti. Aylin, hastane odasında yavaş yavaş yürüyüp kendini toplamaya çalışırken, aklı fikri Armağan'daydı. Sürekli onu soruyor, iyi olup olmadığına kendince kanaat getirmeye çalışıyordu. Bu sırada muayenesi yapılan Armağan ise normal odaya alınmış, verilen ilaçların etkisiyle yeniden uykuya dalmıştı.

"Biz nasıl anne babayız Suna... Bunca yıl, bu olanları nasıl duymadık?" Mehmet Bey ve Suna Hanım kendilerine duydukları öfkeyle kahrolurken, her şeyden habersizce uyuyan kızlarına bakıyorlardı.

"Sırf ondan kaçmak için buraya gelmiş, sırf onunla karşılaşmamak için bizden uzak durmuş ve biz hiçbir şey anlamamışız." Yaşarken anlayamadıkları ne varsa şimdi yerli yerine oturuyordu.

"Ben Ertuğrul'un kızına zarar verdiğini zannederken, gerçekte olan bambaşkaymış. O, aslında kızımı ko-

ruyormuş. Yaşıma ve işime rağmen ne kadar ön yargılı olduğumu görmek beni çok utandırdı." Kocasının bu itirafına gülümseyen Suna Hnaim, onun elini sıkı sıkı tutarken, "Aslında gördüğümüz şeyler gördüğümüz gibi değil, görmek istediğimiz gibiymiş değil mi Mehmet? Sen, Ertuğrul'u suçlamak için yer ararken, gerçek bambaşkaymış," dediğinde, Mehmet başını usulca sallamıştı.

Saatlerce orada oturup kızlarını beklediler, Armağan arada bir uyanıp kısa süre sonra tekrar uyuyarak sabahı bulduğunda, göz kapakları ağır ağır açıldı ve bu kez başında ablasını buldu.

"Abla..." Yorgun bir tebessümün belirdiği dudaklarını zar zor oynatarak, "Su..." demeyi başardığında Aylin hemen hareketlenip, kardeşine bir bardak su getirip içebilmesi için yardımcı olmaya başladı.

"Yavaş... Yavaş iç güzelim, kaçırmıyorum." İkisi de bu sözlere gülerken, "Çok susamışım, ne yapayım!" diyen Armağan, Aylin'i daha da güldürdü.

Su bardağını bırakıp yatağın yanında duran sandalyeye oturduğunda kardeşine dikkatle baktı, baktı ama tek kelime bile edemedi. Sessizlik dakikalar boyu uzayıp gittikten sonra buna daha fazla katlanamayıp sadece, "Neden?" diyebilirdi. Hemen ardından da sözlerinin devamını getirdi.

"Neden söylemedin ablacığım? Neden bize anlatmadın? Neden göz yumdun? Neden Armağan?"

Armağan gözlerini kapatıp sakince nefes alırken, soruların her birini tek tek ve uzun uzun düşündü.

"Sana bunu nasıl söyleyebilirdim abla? Kocan bana âşık, bana..." Nasıl söyleyeceğini bilemediği kelimeyi evirip çevirdi ancak en sonunda, "Bana tecavüz etmeye kalktı nasıl diyebilirdim!" dedi. Aylin'in gözlerinden

sicim gibi dökülen yaşlara, aynı şekilde bakan Armağan hızla yüzünü sildi ve onun eline uzanıp sıkıca tuttu.

"Göz yummadım, yani amacım öyle bir şey değildi. Sadece bu nasıl söylenir bilemedim. Bir de..." deyip susmasıyla gözleri yeniden buluşan iki kız kardeş, birbirlerine öylece baktılar.

"Bir de ne?"

"Bir de bana inanmamandan, beni suçlamandan korktum. Galiba en çok ondan korktum abla." Aylin duyduğu bu açıklamayla şoka girerken başını sağa sola sallamaya başlamıştı.

"Ben iki gündür kendime, 'Bunca şeyi nasıl anlamadın Aylin, sen aptalsın,' diyordum ama bu durum ailemizde genetik sanırım. Sen gerçekten aptalsın Armağan, bunu nasıl düşünürsün?"

Armağan sıkıntıyla yerinde kıpırdanırken, "Sanırım böyle bir durumda insan mantıklı düşünemiyor. Aslında akla ve mantığa en ihtiyaç duyduğum zamanlardı ancak... Abla ben artık bunları hatırlamak, konuşmak, ne seni ne kendimi ne de ailemizi üzmemek istemiyorum," dediğinde Aylin onun bu konuyla ilgili ne kadar yorgun, hatta bezgin bir hâlde olduğunu anlamış ve anlayışla susmuştu.

"Bana anne olmak nasıl bir şey onu anlatsana. Hem şu öpüşerek doğum yapma..." demeye kalmadan Aylin kıpkırmızı olup, "Armağan!" diye çemkiriverdi. Genç kız yara yerinin acısını yok sayarak gülerken, Aylin düşünceli bir hâlde, "Bu Atilla azıcık deli galiba," derken kendi kendine homurdanmıştı.

"Azıcık mı? Ablacığım, onların genetik yapıları baya sıkıntılı. Bil isterim!" Aylin bu cevaba gülerken oturduğu sandalyeden kalkıp kardeşinin yatağına geçti, zorla küçücük yere sığıp üstünü de bir güzel örttü.

"Kadına bak ya... Ne yapıyorsun ablacığım?" Armağan'ın imalı sesine, kem bakışlarına aldırmayan Aylin, heyecanla, "Sen asıl gıybeti bilmiyorsun," dediği anda Armağan susuvermişti.

"Gıybet mi? Anlat, hemen!"

"Şimdi Ertuğrul'la sen, Atilla'yla ben durumu olunca abim çıldırdı."

"Eyvah! Herkes yaşıyor değil mi?" Aylin, yavaşça Armağan'ın bacağını dürtüp, "Yaşıyor, yaşıyor da sen bir sus. Şurada heyecanlı heyecanlı anlatıyorum, bölme!" dedikten sonra kardeşini yeniden susturdu.

"Abim demiş ki, 'Madem iki kız veriyoruz, sizin de kızınızı alalım!'" Armağan, şaşkınlıktan kocaman olmuş gözleriyle ablasına bakarken, "Ne?" diye bağırıvermişti.

"Yaa, ben de doğumdan çıktıktan sonra duydum. Olaylar olaylar! Mehmet Karcan'ın tüm siniri geçmiş durumda ama Süleyman Yalın için aynısını söyleyemeyeceğim. Bir de Tomris için!"

"Tomris'le abimin arasında bir şey mi varmış?"

"Yok kızım. Tomris, abime acayip kıl olmuş durumda. Abim resmen berdel dedi," demesiyle iki kız kardeş kahkahalara boğulurken sesleri koridora kadar ulaşmıştı. Armağan hem gülüyor, hem de acıyla kıvranıyordu ki, "Kıl olmak iyidir. En büyük aşklar nefretle başlar diye boşuna dememişler. Bak bize!" demeyi başarıp, şapşal bir gülümseme takınarak ablasına baktı.

"Benim de Atilla'dan pek haz ettiğim söylenemezdi. %99'u ciddiyetsiz bir adam. Sürekli bir şebeklik peşinde ama yine de kendince tatlılığı yok değil." Aylin'in bu çıkışıyla yeniden gülmeye başlayan Armağan, yorulan bedenini rahatça yatağa bıraktı ve iki kardeş tavana bakmaya başladılar. Bu sıradaysa elleri birbirini bulmuş, parmakları sıkıca kenetlenmişti.

"Abla..."

"Hmm?"

"Seni çok özledim." Aylin gözlerine biriken yaşların yanaklarına süzülmesine aldırmadan kardeşine döndü, saçlarını okşadı.

"Ben de seni çok özledim küçük kızım..." sözlerini duymasıyla başını ablasının göğsüne koyup, yıllardır tuttuğu gözyaşlarının akmasına izin verirken aralarında derin bir sessizlik oluşmuştu. Tam o sırada odanın kapısı usulca aralanıp içeriye babaları girdi fakat yalnız değildi. Kolları arasında tuttuğu torunuyla kızlarına yaklaştığı sırada Aylin şaşkınlıkla ayaklanmıştı.

"Bebeği nasıl çıkardınız?" Babasının kollarından kızını alıp yaşlı gözlerle yüzüne bakarken, saçlarına konan öpücüğü hissetmişti.

"Bebeğimizin sağlık durumu çok iyiymiş, hatta birkaç güne taburcu olacakmış."

"Gerçekten mi?"

"Evet, baksana sen şu güzelliğe. Benim güzel torunumun hiçbir şeyciği yokmuş," deyip ağlamaya başlayan kızına sıkıca sarıldıktan sonra diğer kızına baktı ve yatağının başına geldi.

"Açılın bakalım, babanız geldi."

Armağan yavaşça yana doğru kayıp babasına yer açmıştı. Mehmet Bey yatağa uzandıktan sonra torununu kızından alıp göğsüne yatırdı ve yatağın diğer yanındaki boşluğa da büyük kızı uzandı. Hayli geniş olan yatakta iki kızı ve göğsüne yatırdığı torunuyla huzur bulan Mehmet Bey'in yüzünde muazzam bir tebessüm hâkimdi. Armağan, ilk kez karşılaştığı yeğeni Derin'e nasıl davranacağını şaşırılmış, tarif edemediği duyguların pençesine düşmüştü. Onun sessizliğini ve tedirginliğini fark eden Mehmet Bey, sol kolunu açıp, kızını göğsüne doğru çekip yatırdı.

EFANE

“Siz ilk kez karşılaşıyorsunuz değil mi?” derken Derin’in sırtını usul usul sıvazlıyordu.

“Evet...” Titrek çıkan sesine inat gülümsemeye çalışırken, “Bak Derin, bu teyzen Armağan. Teyze demek anne yarısı demektir, birbirinizi çok seveceğinize ve sahip çıkacağınıza zerre şüphem yok,” diyen Mehmet Bey, küçük kızına dönüp göz kırptı ve alnını öptü.

Armağan duyduğu sözlerle daha da duygulanırken elini tedirginlikle Derin’e uzatıp, küçük parmaklarına dokunmak istedi ama Derin sadece bir dokunuşla kalmayıp onun işaret parmağını küçücük avucuna sığdırıp sıkıca tuttu.

“Sen bana merhaba mı diyorsun?” Aylin, kardeşi ve kızının arasında geçen bu muazzam ana heyecanla bakarken, Mehmet Bey de içindeki tüm tedirginliğin uçup gittiğini hissediyordu. Ne olursa olsun, et tırnaktan ayrılmıyor, kardeşler yaşanan tüm kötülüklere rağmen birbirlerine sığınıyordu.

“Hoş geldin Derin, adın ne güzel, sen ne güzelsin.” Dakikalarca bebekle konuşan Armağan sonunda uyu-yup kaldığında Mehmet Bey, Aylin ve Derin de ona eşlik etmişti. Günlerdir süren tedirginlik, yorgunluk ve daha nicesi sıcacık bir sarılmayla bitivermişti sanki. Odanın kapısı yaklaşık bir saat sonra yeniden aralandığında içeriye giren Murat, Arda ve Suna Hanım gördükleri manzaraya gülümseyerek bakarlarken söyleyecek sözün kalmadığı bir an yaşadıklarının farkındalardı.

1 Ay Sonra

Bir ay geçip giderken, Armağan hastaneden taburcu olmuş ve ailesinin evinde istirahat etmişti. Tabii bu süre zarfında olanlar bundan ibaret değildi. Aylin’le Atilla

hızla evlenmiş, Derin bebekse Yalın soyadını almış ve sıra düğün yapmaya gelmişti. İki aile fotoğraf çekimi için eski yapıların bulunduğu küçük kasabada bir araya geldiklerinde, her şey gayet güzel gidiyordu. Bir aylık istirahat süresi boyunca Ertuğrul'la pek fazla görüşme şansı bulamayan Armağan'ın, yürüyüş yaparken sorduğu ilk şey işleriyle ilgili gelişmeler olmuştu.

"Defile hazırlıkları ne durumda? Mekân seçimi, mankenler, dekorlar, tasarımlar..." Onun bu telaşına tebesümle bakan Ertuğrul, "Her şey yolunda güzelim. Sen iyileşmene bak, hepsiyle ilgileniyorum," deyip kolunu Armağan'ın omzuna sardı.

"Üşümüştün güzelim." Ceketini tek hamlede çıkartıp omuzlarına bıraktı ve ellerini birleştirip yürümeye devam etti. Bu sırada ceketten yayılan tanıdık kokuyla mest olan Armağan gözlerini kapatıp derin bir nefes alırken, "Çok güzel kokuyorsun," diye mırıldanmış ve onu gülümsetmişti.

İlk kez geldikleri küçük kasabayı gezmeye devam ederlerken yaşanmışlığı olan eski yapılara bakıp sohbet ediyor, daha önce bu evlerde yaşamış olan insanlarla ilgili hayaller kuruyorlardı. Uzun yürüyüş ve sohbetin ardından aniden duraksayan Ertuğrul, Armağan'ın önüne geçip bir anda dizinin üstüne çöktü. Onun neden böyle bir şey yaptığını anlayamayan Armağan ise şaşkınlıkla, "Ne yapıyorsun Ertuğrul?" diye sordu. Aldığı ilk yanıt güzel bir gülümseme olurken, sözlü olan yanıtta gecikmeden geldi.

"Hayatımın en önemli sorusunu sormak için kendimi sakinleştirmeye ve cesaretlendirmeye çalışıyorum Maviş."

Armağan duyduklarından anladığı şeyin doğru olup olmadığından şüphe ederken, parmakları boynundaki yapboz şeklinde kolyenin üstünde gezinip duruyordu.

“Ne sorusu?”

Ertuğrul gözlerinin içi gülerek bakmaya devam ederken, “Hayatın bana en güzel Armağan’ını Yalın yapmak için sormam gereken üç kelimelik soru,” dediğinde kız titrek bir nefes alıp yaşlar dolan gözlerini birkaç saniyeliğine gökyüzüne çevirdi.

“Güzel gözlerin bulutlanmasın Mavişim,” dedikten sonra kısa süre sessiz kalan Armağan, elini uzatıp, “Ayağa kalk, karşımda her zaman olduğu gibi dimdik dur ve ne soracaksan öyle sor. Bir daha da benim için olsa bile dizlerinin üstüne çökme!” dedi. Ertuğrul kendisine uzanan eli tutup doğruldu ve başını hafifçe eğip gözlerini yeniden buluşturdu.

“O saçma soruyu gerçekten soracak mısın?” Ertuğrul’un kaşları aniden çatılmıştı ancak sebebi her zamankine göre çok farklıydı.

“Hayalindeki evlilik teklifini sormayı hiç akıl etmemişim. Bu yüzden nasıl bir şey istediğini bilmiyorum,” derkenki ses tonunda suç işleyen bir çocuğun masum telaşı vardı.

“Biz birbirimize flört edelim, sevgili olalım gibi sorular sorduk mu ki sen şimdi karşıma geçmiş evlilik teklif ediyorsun?”

Ertuğrul, birkaç saniye durup birlikte geçirdikleri zamanları düşündü, düşünürken de sevdiği kadını kollarının arasına alıp, “Bu durumdan şikâyetçi misin?” diye sordu.

Armağan, onun gözlerinde bir şeyleri eksik bırakmanın ya da yanlış yapmanın telaşını görerek gülümserken, “Bu tarz şeyleri saçma buluyorum. Sen beni, ben seni seviyorsa, bunu yüzyılın sorusunu soruyormuş gibi allayıp pullamaya ne gerek var. Cevap zaten belli değil mi?” dedi ve Ertuğrul’un yüzünü avuçlarının içine alıp usulca sevmeye başladı.

“Ben seni seviyorum ve geri kalan ömrümü seninle geçirmek istiyorum. Bunun için sorulara gerek yok. Gözlerime bak... Gözlerime bakman yeterli çünkü orada sen varsın. Kalbimi dinle, her atışında sen saklısın.”

Bir an duraksayıp, zar zor yutkunduktan sonra omuzlarını örten ceketini göstererek, “Üstüm başım sen kokuyor, bir ay önce kanlarımız bile birbirine karıştı,” deyip sustu ama bu kısa bir suskunluktu.

“Şimdi ben sana sorayım. Sen olsan bu kadar içine işlediğin birine, ‘Benimle evlenir misin?’ diye sorar mısın?” Son sözleriyle göz pınarlarından dökülen yaşlar önce yanaklarına, oradan da Ertuğrul’un beyaz gömleğine düştü. Ertuğrul, düğüm düğüm olan boğazındaki yanmayı hissediyordu. Aslında o yangın ta yüreğinden kopup gelmiş, boğazına külçe gibi oturmuştu.

Armağan’ın gözlerine bakarken, “Nikâh memuruna bu akşam iki nikâh kıyacağını söylesek çok iyi olacak,” demesiyle gülmeye başladılar. Birbirlerine sıkı sıkı sarıldıkları sırada Ertuğrul ceketinin cebine uzandı ve içinden siyah kadife bir kutu çıkardı.

“Teklifi yaptırmadın ama yüzüğü takmama izin verirsin değil mi?” Elinde tuttuğu kutunun kapağını yavaşça açtığı anda Armağan resmen donup kaldığını hissetti. Maviyle yeşilin karışımıyla ortaya çıkan turkuaz renk taşın tam ortasındaki siyahlık, kenarlarına dağılmış olan yine mavi ve yeşil dalgalar muhteşem görünüyordu. Oval şekilde kesilen taşın etrafını ve parmağa geçen halka kısmını saran pırlantalarsa gün ışığında parıltıyordu.

“Bunu sen mi yaptın?” Sesindeki, gözlerindeki hayranlık o kadar belliydi ki Ertuğrul onun bu hâline hem sevindi hem de hiç yaşamadığı utanç duygusuyla yüzleşti. Heyecandan buz kesen elleri, kıpkırmızı olan yanaklarıyla çok farklı görünüyordu.

"Ben yaptım... Dün gece bitti ve vakit kaybetmeden sahibine teslim etmek istedim."

"O zaman, artık sahibine teslim edebilirsin," derken soğuktan ve heyecandan buz kesmiş olan sağ elini uzattı ancak Ertuğrul yüzüğü parmağına takmak yerine yeniden konuşmaya başladı.

"Bir ömür, son nefesimize kadar bu yüzük parmağında olacak. Buna inanıyorum. Sana, kendime ve aramızdaki aşka inanıyorum. Bir gün karşıma ayrılık sözleriyle gelersen, şimdiden söylüyorum, hepsini veto ettim. Kabul ediyor musun?"

"İllaki 'evet' dediğimi duymadan takmayacaksın değil mi!" Kendi kendine güldükten sonra derin bir nefes alıp Ertuğrul'un gözlerine baktı.

"Evet, bütün şartlarınızı kabul ediyorum Ertuğrul Yalın." Bu sözlerle birlikte kutudan çıkan yüzük Armağan'ın parmağındaki yerini almış, birbirlerine sımsıkı sarılıp küçük bir öpücükle buluşmuşlardı.

"Hadi gidip güzel haberi verelim," diyerek ailelerinin yanına döndüklerinde, Yalın ailesinin gözleri merakla üstlerine kilitlenmişti. Süleyman Bey usulca Armağan'ın parmağına bakıp yüzüğü gördüğü an gülümseme başladı ve "Mehmet Bey, Amerika'ya geri dönmeden önce size hayırlı bir iş için misafir olmak isteriz," deyiverdi. Suna Hanım, Mehmet Bey, Murat ve Arda karşılarında duran Ertuğrul'la Armağan'a dikkatle bakarken derin bir sessizlik oluşmuştu.

"Bu aralar 'hayırlı bir iş' adı altında çok sık görüşür olduk Süleyman Bey! Bir ara da biz size gelelim. Hep bize, hep bize olmuyor yani!" Bu sözlerle sessizlik devam ederken Mehmet Bey'in yüzünde görülesi bir sırtış belirdi. Önce Tomris'e, sonra oğlu Murat'a, en son ise Yalın ailesinin dört erkeğine bakıp dişlerini göstererek daha da sırttı.

Süleyman Bey, Mehmet Bey'e cevap vermeye hazırlanırken, "Oooo! Demek aile bağlarını iyice genişletip sağlamlaştırıyorsunuz. Önce Atilla, sonra Ertuğrul... Ve güzeller güzeli Tomris Yalın'la Murat Karcan!" diyen sesle donup kaldılar. Tüm gözler bir anda öfke saçarak Ender Açıktan'a döndüğünde derin sessizlik yerini gerginliğe bırakmıştı.

"Senin burada ne işin var lan?" Ertuğrul'un kararan bakışlarıyla gülmeye başlayan Ender, gözlerini hepsinin üstünde gezdirip Alparslan'da durdu ve hiç hoş olmayan bir sırıtışla uzun uzun ona baktı. Alparslan dişlerini sıkarken ona bir adım atmak istese de buna Atilla engel olmuştu.

"Ahh! Atilla Yalın da buradaymış. Zor günleri atlatıp yeniden tertemiz bir hayata başladığını görmek... Üzüldüm!"

"Lan!" Alparslan ve Ertuğrul ona doğru ilerledikleri anda Süleyman Bey araya girip Ender'e buz gibi bir ifadeyle baktı.

"Ben aradan çekildiğim anda seni lime lime ederler biliyorsun değil mi? Şimdi siktir git ve bizim tadımızı daha fazla kaçırma Açıktan!"

"Küçük oğlun benden çaldıklarını bana geri vermeden hiçbir yere gitmem!" dedi ve durup Ertuğrul'a baktı.

"Silahların, uyuşturucuların ve daha niceleri... Hepsi ni depoya yapılan baskında polis aldı."

Duyduğu cevapla gözlerinden alevler çıkan Ender'in çenesi resmen titriyordu.

"Ne dedin sen?"

Ertuğrul onun hâline bakıp keyifle gülümserken, "Aaaa! Başına gelene bak, biri deponu bulup yerini polise ihbar etmiş!" dediği anda Ender intikam alma arzusuyla yanmaya başlamıştı. Gözlerini ailenin en kıymetlisine çevirip iğrenç bir ifadeyle gülümsedi.

EFANE

"Tomris... Peşinden koştüğüm ancak yüzüme bakmayan tek kadın! Ailenin genlerini son damlasına kadar almışsın!" Tomris ona mide bulandıran bir şeymiş gibi bakarken, herkes şaşkına dönmüştü.

"Bu adam sana asıldı mı?" diye soran Ertuğrul'un rengi iyice atmış, sesi çatallaşmıştı. Bu sırada Murat bir adım atarak Tomris'in önüne geçip Ender'in görüş alanına girdi ve kızı bedeninin arkasına sakladı.

"Asıldı ve cevabını aldı. Cevabı göstersene Ender Açıktan!" Tomris'in kendinden emin sözleriyle keyif almışçasına kahkaha atan Ender, kazağının sol alt köşesini yukarı çektiğinde karın boşluğu ve kasığı arasındaki küçük yara izi görüldü. Herkes bir kez daha şok olarak kendisine baktığında Tomris, "Bence çok yakışmış!" deyivermişti.

Bu sözlerle yeniden kahkaha atan Ender'se, "Armağan'ın yara izi de çok yakışmış. Değil mi Armağan? Mükemmel duruyor!" dediği anda babasının ardından fırlayan Ertuğrul, onun boğazını kavrayıp sıkmaya başladı. Adamın ayakları yerden kesilmiş, elleriyse istemsizce Ertuğrul'un ellerine kapanmıştı.

"Ertuğrul!"

Kendisine seslenen kimseye aldırmadan, "O izlerin daha mükemmel duranını senin bedenine yapacağım. Nasıl? Heyecanlandın mı Ender Açıktan?" derken onu tutmaya devam ediyordu. Ender'i yere fırlatır gibi bıraktığı an az ilerisinde duran Yekta'ya bakıp sadece, "Şunu alın!" dedi.

İşte bu sözlerden sonra Ender'in birkaç tane korumasını da alarak eski bir eve götürürken, o akşam yapılacak düğünse yaşanan tüm bu tatsızlıklar yüzünden ileri bir tarihe ertelenmişti.

Eski, harabe, neredeyse yıkılacak gibi duran yalıdan içeri giren Ertuğrul, ceketini çıkartıp Yekta'ya uzattı. Kol

düğmeleri ve saatini de ona verdikten sonra gömleğinin kollarını katlamaya başlamış, bu sırada da usul usul ona ilerlemişti. Ayağındaki ayakkabılarının ahşap zeminde çıkardığı ses, oldukça ürkütücü ve insanın tüylerini diken diken eden türdendi.

“Sen, benden, benim ailemden ve karım olacak kadından ne istiyorsun lan?” derken Ender’in ellerine bağlanan urganı çözmeye başlamıştı. Onun bu yaptığıyla şaşkına dönen Ender, az ileride olan biteni izleyen Alparslan, Atilla, Murat ve Arda’nın da en az kendisi kadar şaşkın olduğunu görebiliyordu.

“Ellerimi neden çözüyorsun? Adrenalin olsun diye mi?” sorusuna yarım ağız gülen Ertuğrul, kenarda duran sandalyelerden birini çekip onun karşısına oturduğu sırada babası ve Mehmet Bey’in de yalıdan içeri girdiklerini görmüş ancak aldırış etmemişti.

Oğluna endişeli gözlerle bakan Süleyman Bey, “Ne yapıyor bu manyak?” sorusunu sorarken, yanında duran genç adamlara tek tek baktı.

“Ender’in ellerini çözdü, o da yetmezmiş gibi karşısına geçip oturdu. Ne yaptığını, ne yapmaya çalıştığını anladıysam yarasa olayım.”

Atilla’nın sözleri üzerine ona dönmüş anlamsızca bakarlarken, “Yarasa mı? O niye be?” diye soran ilk kişi arkadaşısı Murat olmuştu.

Atilla, yarım ağız gülüp, böbürlene böbürlene, “Birkaç yıla yarasa çok popüler olacak diyorlar. Dünyayı kapsıp kavuracakmış. Görürsünüz. Atilla demişti dersiniz,” dediğinde Alparslan gözlerini kapatıp zar zor nefes aldı.

“Ati, siktir git abiciğim. İşsiz işsiz oturup YouTube’dan kehanet videoları mı izliyorsun lan?”

“Kehanet değil, bunlar gerçekler. İnanın! Yarasa popüler olacak diyorum,” demesiyle Arda kendi kendine gül-

müş ve “Batman sevici misin Atilla Abi?” diye sormuştu. Atilla hâlâ az önceki tavır ve edasıyla Arda’ya baktıktan sonra, “Batman bile yarasadan soğuyacak. Demedi demeyin,” dedi. Herkes sabır dileyip yeniden Ertuğrul’la Ender’e döndüğünde, onların sessizce birbirleriyle bakışmalarını izlemeye başladılar.

“Senin derdin ne? Bir kez olsun insan ol ve soruma cevap ver. Senin derdin ne?”

Ertuğrul’un sorusuyla huzursuzlanıp, gözlerini kaçırırken Ender, “Bunları neden soruyorsun? Döveceksen döv, öldüreceksen öldür. Bunları yapacak cesaretin yoksa da laf kalabalığı yapma,” demişti. Ertuğrul, bu sözlerle içten bir kahkaha atıp arkasına yaslanırken, kollarını da göğsünde bağladı.

“Ender, ben seni çok dövdüm. Şimdi de döverim ama bu sefer Armağan’ı dinleyeceğim ve ona verdiğim sözü tutacağım. Sakin sakin konuşup seni anlamaya çalışacağım. Derdin ne anlamaya çalışacağım. Aynı işleri yapmak istedik, şerefsizlik yaptın ve emeğimi çaldın. Senin ağzına sıçmak için hayatta girmem dediğim işlerin içine girdim. Evime, Armağan’ın odasına kurşun yağdırdın, ben de misilleme olarak fuhuş yaptırdığın tüm mekânları ifşa ettim. İsmim iki paralık oldu ama sen yine durmadın ve bize kurşun sıktın. Armağan, yıllarca ‘dost’ olduğun kadın ölümden döndü, kılın kıpırdamadı. O gece yediğimiz kurşunların misillemesi olaraksa kaçakçılık yaptığın depolarını polise ihbar ettim. Bana olan kinin yüzünden insanlığını kaybettin ama ben senin gibi olmayacağım. Çünkü ben, senin gibi her önüme geleni ısırmadım. Ben sadece seni ısırdım. Bunu da senin yüzünden yaptım. Pisliği üstüme sen bulaştırdın, oyunu sen başlattın. Şimdi bu savaş, burada bitecek. Anlat! Derdin ne?”

Ender bu sözlerle iyice aptala dönmüş, ona inanamaz gözlerle bakıyordu. Olan biteni izleyen aile fertleri ve komumalar da en az onun kadar afallamış durumdaydı.

“Her şeyimi elimde aldın. İşimi, saygınlığımı, ismi-mi...” diye bağırarak Ender’e dik dik bakıp başını sağa sola salladı.

“Hayır, ben senden hiçbir şey almadım. Sen kendi egona, gururuna yenilip yanlış şeyler yaptın ve o saydıklarını kendi ellerinle silip attın.”

Bir an susup onun duygudan duyguya geçen yüzüne bakarken, “Neden yaptın? O ihaleyi kazanmak için benim projemi neden çaldın? Değdi mi bari? Kendini ‘hır-sız’ konumuna düşürmene değdi mi?” diye tekrar sormuştu.

Ender öfkeyle, “Değecekti ulan. Değecekti ama değemedi çünkü sen susmak yerine hakkını aradın. İnsanlar sana yalancı derken bile haklılığının peşinden koştun. Sen şirketini kurup hızlı bir yükselişe geçtiğin anda benim çöküşüm başlamış oldu. Babamdan emanet aldığım şirket, birçok iş kaybediyordu ve benim kaybettığım bütün işleri ne hikmetse sen alıyordun. Senin projelerin daha yaratıcı, daha güzel ve daha kullanışlı bulunuyordu. Ben her geçen gün babamın gözündeki itibarımı kaybederken, senin baban sen ona küs olduğun hâlde seninle gurur duyuyor, övünüyor. Seni sürekli izliyor, koruyor, attığın her adımı biliyordu,” diye bağırırken asıl yarasını hep birlikte görmüşlerdi. Ertuğrul, başını hafifçe arkasına çevirip babasıyla göz göze geldikten sonra tebessüm etti.

“Benim babam, çocuklarını işteki başarılarına göre seven ve saygı duyan bir baba değildir. Benim babam, çocuklarının başarısızlıklarıyla da gurur duyar. Çünkü her başarısızlık, ileride gelecek daha büyük başarıların

yol göstericisidir. Eğer sen benim projemi çalmak yerine o ihaleyi kaybetseydin, bugün hayatın, hayata bakış açın çok daha farklı olurdu. Çalmak, tehdit etmek, insanların hayatına, canına kastetmek yerine çalışıp, alın terinin hakkını vererek başarmanın hazzını yaşıydın. Kendi hatalarının temelinde baban olabilir ama o hataların günahını babana yükleyemezsin. Dönüp kendine bak. Sen kendi ipini kendi ellerinle çektin,” deyip bir süre sustu ama daha söyleyecekleri bitmemişti.

“Hadi diyelim ki bana attığın kazıkların sebebi babanın sana uyguladığı psikolojik şiddet! Peki ya diğer pisliklerinin günahı kimin boynuna? Fuhuş, insan kaçakçılığı, silah kaçakçılığı, uyuşturucu kaçakçılığı... Temiz olan tek bir işin yok. Şerefsiz! Şerefsizlik paçandan değil, kanının her damlasından akıyor. Mezara soksalar bunca günahı, bunca vebali toprak almaz. İlahi adalet varsa... Ki ben olduğuna inanıyorum. Sen bir solukta ölemezsin. Sen can veremezsin. Ve ben seninle savaşırken sana benzemeyeceğim. Şimdi gidiyorum, kılına bile dokunmadan gidiyorum. Ama...” deyip ayaklandı, Yekta’nın kucağında duran ceketini alıp üstüne giymeye başladı.

“Eğer bir kez daha bana, Armağan’a, onun ailesine ya da benim aileme dokunacak olursan, verdiğim sözü istemeyerek çiğnerim ve kafanı gövdenden ayırıyorum.” Arkasını dönüp ailesinin yanına geldiğinde sırtını sıvazlayan iki elin sahibine yani Süleyman Bey ile Mehmet Bey’e uzun uzun bakmıştı.

“Armağan Hanım merakından küçük bir öfke topuna dönmüştür. Daha fazla kızmadan gidelim de kendisini göreyim,” deyip sustu ve bıyık altından gülerek Mehmet Bey’e baktı.

“Eğer izniniz olursa.” İmalı sözleriyle herkes gülmeye başladığında Mehmet Bey kendi kendine sabır dileyip,

“Süleyman, senin bu oğlun, benimle dalga geçiyor!” demişti.

“Aaa, olur mu dünürüm, benim küçük hergele sana olan ilgisini ve sevgisini böyle belli ediyor. Çünkü bizde kayınpeder sevicilik böyle gösterilir.” Süleyman Bey’in tarihe not diye düşülecek açıklamasıyla kahkaha sesleri harabe yalıtı sardı. Arabalara doğru ilerleyip, tam binecekleri sırada, “Oha! Ulan Ertuğrul, biz seninle bacanak mı olduk?” diye Atilla’nın yaygarayı basmasıyla ortam bir anda sessizleşmişti. Kimse konuşmuyor, herkes pürdikkat Mehmet Bey’e, Mehmet Bey’se Süleyman Bey’e bakıyordu.

Süleyman Bey, boğazını temizler gibi yapıp derin nefes alırken tebessüm etti ve “Canım karım Neşemin meşhur bir sözü vardır. ‘Verilen mal geri alınmaz.’ Oğlan azıcık defolu ama idare edersiniz artık, sonuçta Allah vergisi,” deyiverdi. Dünürünün bu sözlerine gülmek için dudaklarını kemiren Mehmet Bey, az ilerideki Atilla’ya, “Damat!” diye seslendiğin anda, “Babacığım,” cevabını çok şuh bir ses tonuyla almıştı.

“Ulan it herif, otuz beş yıllık babanım, bana böyle baba demedin!” Süleyman’ın isyanı kahkahaların dozunu artırırken Mehmet Bey son anda karar değiştirip Ertuğrul’un aracına bindiğinde, uzun soluklu bir sohbet başlamıştı. Onu gerçek anlamda tanımak için ilk kez çaba sarf edişinin farkında olan Ertuğrul, içine dolan rahatlatma ve huzura sarılıp Mehmet Bey’in sorduğu tüm sorulara cevap veriyordu. Yolculuk son bulup, gülümseyerek araçtan indikleri anda evin kapısı açılmış ve Armağan telaşla bahçeye fırlamıştı.

“Kızım yavaş, düşeceksin,” diyen babasına aldırmadan, Ertuğrul’a doğru koşup dibinde durmuştu. Başını olabildiğince kaldırarak gözlerini buluşturduğunda, ara-

larındaki boy farkının yarattığı enteresan görüntüyü ilk kez fark eden Mehmet Bey kıs kıs gülererek, "Maşa ile Koca Ayı gibisiniz!" diye fısıldamıştı. Fakat benzetmesini ikisi de gayet rahat duymuş ve şaşkın bakışları ona dönmüş-tü. Anlık sessizlik son bulup kahkahayı patlattıkları anda kapının önüne çıkan Suna Hanım ise onlara bakıp kaldı.

"Ne oluyor yahu, sesiniz bahçeyi inletiyor. Maşallah, Allah bozmasın."

Armağan annesinin sözlerini duyup, "Aman ağzımın zın tadı bozulmasın Ali Rıza Bey!" dediğinde bir kez daha katıla katıla gülmüşlerdi. Mehmet Bey, zar zor toparlandıktan sonra onlara tebessümle baktı ama kuyruğu biraz olsun dik tutmaya da kararlıydı.

"Hadi, gidip konuşun. Hadi, gözüm görmesin!"

Yüzünü ekşitmiş, kendisine ters ters bakmaya çalışan adama kıs kıs gülererek karşılık vermiş ve "Ne zaman gelelim?" diye sormuştu. Mehmet Bey, sanki mümkünmüş gibi yüzünü daha da ekşitti, bir süre düşündü. Karısına, oğullarına, büyük kızına, damadına ve en son küçük kızı Armağan'a bakarak tebessüm ettiğinde Armağan'ın gözlerinde yaşlar belirmişti ama günün birinde herkes, kendi yuvasını kurmak için ailesinin kanatları altından çıkıp gidecekti. Hayatın döngüsü, kuralı, kaidesi buydu.

"Hafta sonu gelin. Başımın püsküllü belaları!" Arkasını dönüp giderken, bahçedeki tüm aileyi de toparlayıp eve sokmuş ve onları baş başa bırakmıştı. Armağan, herkesin eve girmesiyle Ertuğrul'un boynuna atlayıp, "Ne oldu? Anlat lütfen!" diye yalvarır gibi fısıldadı. Sinirlerine hâkim olamayıp kötü bir şey yapmış olmasından delicesine korkuyor, yaşadığı korku ve tedirginlikle tır tır titriyordu. Onu sakinleştirmek için sırtını sıvazlayıp saçlarına öpücükler konduran Ertuğrul, birkaç adım geri çekildikten sonra gözlerine baktı.

"Sözümü tuttum ve hiçbir şey yapmadım. Korkmana gerek yok." Duyduğu sözlerle derin bir nefes alıp Ertuğrul'a yeniden sarılırken, "Teşekkür ederim. Sözünü tuttuğun için çok teşekkür ederim. Seni seviyorum," diye fısıldıyordu.

"Seni seviyorum Maviş," deyip bir süre daha öyle durduktan sonra, "Hava çok soğuk, üşüyüp hasta olmanı istemem. Malum, hafta sonu seni istemeye geleceğiz."

Armağan, aklı başına gelmiş gibi, "Hiii!" nidasıyla iç çekerken Ertuğrul gülmeye başlamıştı.

"O zaman ben gideyim," deyip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu ve koşa koşa eve girip pencereden el sallamaya başladı.

Yalın ailesi yine Karcan ailesinin kapısını çalmaya hazırlanıyordu. İki evde de koşturmaca had safhadaydı. Aynanın karşısına geçmiş, kravatına ters ters bakan Ertuğrul'un hâlini gören Ayşe, gülerek yanına geldiği sırada, "Yok... Bu sefer bu kravatı sen bağlamayacaksın Ayşe Sultan. Üzülerek söylüyorum ki bundan sonra da sen bağlamayacaksın. Çünkü ben, bunu yapacak fıstık gibi bir hatun buldum," deyip evden telaşla çıkarken, bir yandan da Armağan'ı arıyordu.

"Efendim?"

"Hani benim 'canım'ım nerede? Efendim de neymiş! Daha nikâh olmadan monotonlaştınız mı Armağan Hanım?" Armağan duyduğu sözlerle kahkaha atıp, aynadaki yansımasına bakmayı sürdürürken, "Çok heyecanlıyım. Ben ne dediğimi biliyor muyum Ertuğrul?" diye nefes nefese konuşmuştu.

EFANE

"Ne yalan söyleyeyim, ben de çok heyecanlıyım Ma-
viş. Baban ya da deli abilerin son saniyede, 'Vermiyoruz,'
derlerse seni kaçıırım, haberin olsun. Sonradan, 'Ay ben
bilmiyordum, haberim yoktu,' falan anlamam."

Armağan gülmemek için dudaklarını kemirip, "Sen
iyice delirdin sevgilim," dediği sırada odasına baskın
düzenleyen Zeynep'le Yıldız'a ters ters bakmıştı ama kız-
ların odadan çıkmaya niyeti yoktu.

"Canım yakışıklı Ertuğrul Abiciğim de buradaymış."
Zeynep'in şen şakrak bağırışları ve yalakalık dolu söz-
leriyle gülmeye başlayan Ertuğrul, "Arkamdan 'göt'
diye gıybet ettiğiniz o geceyi unutmadım, Sayın Zeynep
Han!" deyiverince Zeynep yaygarayı bastı.

"Aaa, ne götü? O ne kadar ayıp bir kelime. Hem onu
ben söylemedim. Onu söyleyen zat-ı muhterem hanıme-
fendiyle, bir ömür geçirmek üzeresin abiciğim. Haber ve-
reyim dedim."

"Yıldız Ege, sen bu iki delinin arasında fazla akıllı ka-
lıyorsun güzelim. Benim merak ettiğim asıl noktaysa şu,
sen bu delilere neden katlanıyorsun?" sorusuyla Yıldız
keyfinden dört köşe olurken, Zeynep'le Armağan, bağ-
rırmaya başlamıştı.

"Ertuğrulcuğum, ben bu delileri bıraksam hâlleri nice
olur bilir misin? Ne kadar vefalı arkadaşım ya Rabbim.
Şükürler olsun." Yıldız'ın kendini övmeye başlamasıy-
la, aslında üçünün de tornadan çıkmış gibi benzediğini
anlayan Ertuğrul, "Armağan Hanım, şu arkadaşlarınızı
susturun ve beş dakikaya bahçede olun lütfen. Kravatı-
mı bağlayamadım da!" deyince Armağan kendi kendine
tebessüm etmiş, Yıldız ve Zeynep ise, "Ay ne romantik,"
diye yakarışa geçmişti.

"Tamam canım, beş dakikaya bahçede olurum."

Telefonu kapatacağı sırada, “Bana bakın, siz    cingöz, kafadar, eğer ki kahveme bir şeyler atarsanız, hesabını çok fena sorarım. Haberiniz olsun,” demesiyle    nden de itiraz dolu sesler yükselmiş, Ertuğrul ise onların isyanına gülerken telefonu kapatmı tı. Beş dakika sonra bahçeden içeri girip, aracını park edip evin ana giriş kapısından bahçeye uzanan merdivenlerin başında kendisini bekleyen sevgilisine ilerlerken, g zelliğıyle ba  d nm  tı.  st ne giydiğı açık mavi elbisenin etekleri rüzgârda bir sağı bir sola savruluyor, topuz yaptığı lüle lüle sarı saçlarının arasından kurtulmayı başaran bazı tutamlar ise t pk  etekleri gibi havada salınıyordu.

“Bu havada, o elbiseyle dışarı çıktığına inanamıyorum.”

“Teşekkür ederim. Sen de çok yakı ıkl  olmu sun.” Armağan aldırmaz bir tavırla sözlerini sonlandırıdı, tebessüm etti ve Ertuğrul’un boynundan sarkan kravatın iki ucunu da sıkıca tuttu. Onu tek hamlede kendine çekip dudaklarını birle tirdiğı anda belini sıkıca kavrayan elleri hissetmiş, o sırada da ayakları usulca yerden kesilmişti.

“ ok güzelsin,” diyen fısıltılı sesi duyduğı anda Armağan ciğerlerinde kalan tüm nefesi tek seferde verdi. Kalbi, m mk nm   gibi daha hızlı atıyor, bacakları yaprak misali titriyordu. Sıkıca kavradığı omuzlardan g   alırken, “Hiç söylemeyeceksin sandım!” demesiyle ufak bir kahkaha atan Ertuğrul ise bu kez alnına öpücük konurmu tu.

“Ben seni, ‘güzelim’ diye sevmiyor muyum?”

“Seviyorsun.” Armağan’ın mırıltılı, çocuksu sesiyle yeniden güldü.

“Demek ki ayrıca söylememe gerek yok. Çünkü sen, her zaman benim g zelimsin.”

“Sen de benim canımsın.”

Armağan'ın cevabıyla gözlerini kapatan Ertuğrul'un içini bambaşka bir duygu kaplamış, saniyeler içerisinde kıpkırmızı olan yanaklarını avuç içlerine saklayıp, "Hadi, şu lanet şeyi bağlayıp içeri gir. Buz gibi olmuşsun. Bizimkiler de neredeyse gelir," dediği anda Armağan işine koyulmuştu. Özenle bağladığı kravatı düzelterek, birkaç adım geri çekilerek duruşuna baktı ve "Oldu," diye şakıdı.

"Teşekkür ederim güzelim. Hadi, içeri gir." Heyecanla başını sallayıp içeri girerken bahçe kapısında beliren arabaları görmüştü. Birkaç dakika kapının ardında bekleyip, zilin sesini duyduğu anda ailesine döndü.

"Açıyorum, hazır mısınız?"

"Hazır olmasak ne olacak? Kapıya dayandılar," diye homurdanan babasına tebessüm ederken kapıyı açmıştı.

"Merhaba, hoş geldiniz." Güler yüzle aileyi ve Ertuğrul'un yakın arkadaşları Ozan'la Yaşar'ı karşılarırken herkesle sıkı sıkı sarılmıştı. Alparslan elindeki çikolatayı onun eline bırakırken kulağına eğilip, "Senin gibi akıllı bir kadın nasıl oluyor da benim manyak kardeşimle evlenmek istiyor, gerçekten anlayamıyorum. Eğer vazgeçmek istersen..." dediğinde Ertuğrul dışındaki herkes bu sözleri duyup gülmüştü.

"Hiç sanmıyorum büyük hergele Yalın! Asıl sorun ne biliyor musun?" Alparslan bu sözlerin ardından gelecek cevabın merakıyla bıyık altından gülerken, "Neymiş küçük hanım Karcan?" diye sordu.

"Senin gibi uyuzu hangi kadın alacak? Bak bunu çok merak ediyorum!" Alparslan aldığı cevaba kıs kıs gülüp, "Ben o kadını buldum galiba. Baya güzel bir kadın... Esmer güzeli," diye fısıldayıp göz kırptıktan sonra içeriye ilerledi. Eve en son giren Ertuğrul, kapıyı kapatıp soğuk havayı dışarıda bıraktı ve karşısında tüm güzelliğiyle duran kıza yeniden baktı.

“Çok güzel gördüğünü söylemiş miydim?” Duyduğu sözlerle gülümseyen Armağan, evin salonuna kaçamak bir bakış atıp herkesin selamlaştığını fark ederken ona yaklaştı ve “Siz de çok yakışıklı görünüyorsunuz. Bunu neye borçluyuz acaba?” diye sordu.

“Hayatımı birleştireceğim kadına.”

Gözleri minnet dolu tebessümle buluştuğu sırada içlerinden çıkan Aylin, “Şşşt! Ne yapıyorsunuz acaba? Herkes sizi bekliyor,” diye fısıldadığı an gerçekliğe döndüler. Salondan içeri girdiklerinde ilk fark ettikleri şey fısır fısır konuşan, dahası didişen Yaşar ve Zeynep olmuştu.

“Hiç vakit kaybetmeden laf sokma savaşına başlamışlar. Ah Yaşarım, bu kızlara laf yetişmez. Sen daha anlamadın mı?” diye mırıldanan Ertuğrul, arkadaşının hâline sırtarak koltuğa oturdu. Herkes yerlerine geçip salona derin bir sessizlik çöktüğünde, Yalın ailesi gülmemek için dudaklarını kemiriyor, Karcan ailesinin erkekleriye suratlarını astıkça asıyordu.

“Havalar da pek soğuk değil mi canım dünürüm?”

“Hmm, ne kadar soğuk bilemezsin. Tıpkı bizim evin içi gibi!” Mehmet Bey’in bu sözleriyle kendine daha fazla hâkim olamayan Süleyman Bey kahkahayı basmış ama saniyeler içinde susmayı başarmıştı. Çünkü karısı Neşe Hanım’ın bakışlarındaki tehdidi rahatlıkla görmüştü.

“Ama Neşem...” Neşe Hanım dişlerini sıkarak ona dönüp, “Bana ‘ama’ ile başlayan cümleler kurma, sebepler öne sürme Süleyman. Yaptığın çok ayıp!” diye fısıldamıştı. Süleyman Bey, başını eğip hanımcılığın kitabını yazarken, “Peki karıcığım!” diyerek son noktayı koymuş ve herkesi kahkahalara boğmuştu.

O an, gelecekteki hâlinden habersizce babasının hâline gülen Alparslan ise ‘hanımcılık’ bayrağını devralan kişi olacağını bilseydi, muhtemelen babasına bu kadar gül-

EFANE

mezdi. Onlar aralarında muhabbete daldıkları sırada annesiyle göz göze gelen Armağan ise kız arkadaşlarını, ablasını ve Tomris'i de alarak mutfağa geçmişti.

Kızlar kahve makinesinde konuklara kahve yaparken Zeynep homurdanarak Yaşar'ın ne kadar uyuz, huysuz ve gıcık bir adam olduğundan bahsediyor, Tomris'se, "Yaşar Abi iyidir aslında ama," diyerek onu yatıştırmaya çalışıyordu.

"Tomrisçiğim, içeride genç adam statüsüne uyan ve akli başında olan bir adam var. O da Murat Abi!" sözleriyle Tomris'in göz bebekleri resmen alev almıştı.

"Akli başında dediğin o adam var ya o adam!" Öfkeli çığırışıyla şaşkına dönen Zeynep ve Yıldız, Tomris'e şok içerisinde bakıp kalırken Aylin ve Armağan kahkahalara boğulmuştu. Tomris'in Murat'a gerçekten çok öfkeli olduğu sözlerinden ve beden dilinden açıkça anlaşılıyordu. Fakat Murat, bu öfkeyi biraz hak etmişti. "Ben de kardeşinizi alırım," demeler, berdel gibi akıl almaz yaklaşımlarıyla, sırf Yalın erkeklerini kızdırmak istemiş ancak sağlam bir kayaya çarpmıştı. Ya da yıllar boyu kendi deyimiyle dile getireceği, "demir bir hatuna" çarpmıştı. Demir Hatuna!

"Ayy, sen gerçekten çok kızmışsın. Allah abimi senden korusun," diyen Aylin ürkek gözlerle ona bakmayı sürdürürken Armağan ise ocağın başında sadece Ertuğrul için kahve yapıyordu.

"Kızmak mı? Abiniz olacak o sarıyı tenhada kıştırıp en hakikisinden dövesim var!"

"Ovvv!" nidaları Zeynep'le Yıldız'dan yükselirken, Armağan iki büklüm olmuş katıla katıla gülüyor, "Canım abim, yakışıklı adamdı ama..." diyordu. Bir süre daha aralarında bu muhabbeti çevirip kahvelerin tamamını hazırladılar.

Armağan'ın itinayla hazırladığı köpüklü kahveye bakan Tomris, "Armağan?" diye seslendi. Onun şüpheli ama eğlenir sesiyle gülümseyen Aylin'le göz göze gelen kızılsa gülmeye başlamışlardı.

"Efendim?"

"Kahveyi nasıl yapacaksın?" Ablası, müstakbel görünce ve kız arkadaşlarına dönüp masum görünen ancak hiç masum olmayan bir gülümsemeyle baktı.

"Yapınca görürsünüz."

Kızlar huysuz huysuz, "Aaaa!" nidalarıyla tepki verseler de Armağan ağzını bile açmamıştı. Kahve kaynayıp hazır olduğunda cezveyi eline aldı ve fincanın yarısına kadar kahveyi kattı. O, son derece profesyonel bir damat kahvesi hazırlayıcısı edalarında buzdolabına ilerlerken kızlar yine birbirlerine bakıp olan biteni anlamaya çalışıyorlardı. Buzdolabını açıp içinden bir şişe çıkardı ve hiçbir şey olmamış gibi şişenin içindeki sıvıdan kahvenin içine döktü.

"O ne be? Tuz ruhu, çamaşır suyu... Siyanür?" Armağan, Tomris'in saçma teorilerine gözlerinin devirirken, "Yahu adamı niye öldüreyim? Ben onunla evlenip çoluğa çocuğa karışmayı planlıyorum," diye homurdanmıştı.

"İyi bari, bunu duyduğuma sevindim. Çünkü abiciğimin hayatından şüphe etmeye başlamıştım."

Tomris'in sözlerine gülerlerken, Armağan fincanı tepsiye koyduktan sonra onlara dönüp, "Rakı!" dediği anda kısacık bir sessizlik oluştu.

"Rakı?" Tepsiyi eline alıp salona ilerlemeye başladığı sırada, "Bildiğimiz rakı yahu!" diye tekrar etti.

Kızlar durumu ancak idrak edip kahkahalara boğulurken Tomris, "Allah abime yardım etsin. Ben senin ondan çekeceğini sanıyordum ama yanılmışım. Sen adamı çenenle öldüremezsen, kahvenle öldürürsün Armağan,"

EFANE

demişti. Aile büyüklerine kahveleri dağıtmaya başlayan Armağan, abisi Murat'ın önünde durduğunda, "Öldür onul" dediğini duymuş ama gülememişti.

"Lan artist! Sürekli kız kardeşime yol yapıyorsun, gün olur da siz bize gelerseniz sana o kahveyi damacanayla içiririm aslanım. Net bilgidir, yayabilirsin." Alparslan'ın fısıldayarak verdiği cevabı duyan gençler gülmek için kendilerini sıkarken, Ertuğrul'un yanına oturan Tomris suratını düşürüp az ilerisindeki abisine ters ters bakmış, Murat ise kahvesini içememişti.

"Abi... Ne demek bize gelmek ya! Yüz verip durmanın şu... Çirkin diyeceğim ama..." sözleriyle dudaklarının içini kemirerek gülmemeye çalışan Murat, Tomris'e döndü ve "Çarpılmaktan korktun değil mi? Hani ben de benim gibi Yunan Tanrısı'nı andıran bir adama çirkin demezdim. Maazallah!" deyiverdi. Yalın ailesinin dört çocuğu duyduklarıyla sinirden kırmızıya dönerken, Karcan ailesinde bu sözler kahkahalarla karşılanmıştı.

"Aylin, sen niye gülüyorsun bebeğim?" diye soran kocasına bakıp, "Ne yapayım, ağlayayım mı? Hem ben anneyim, ne kadar gülersem o kadar süt olur!" deyip saçma sapan cevabıyla herkesi güldürürken, bir de haklıymış gibi trip atmıştı. Yıllar sonra lohusalık zamanı yedikleri triplerin birikimlerinden "Lohusa Babalar Batağı" diye adlandırdıkları ve epey içselleştirdikleri bir dernek kuracaklarındansa bihaberlerdi.

"Ertuğrul?"

"Armağan?" Genç kız gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve "Kahveni alsana!" diye sessizce çemkirdi.

"Kahve! Kahve..."

Alparslan ve Atilla kardeşlerine kıs kıs gülerken, "Damat kahvesi!" demişlerdi.

"Damat kahvesi... Armağan?"

Aslıhan Güngör

"Efendim Ertuğrul, ne var?" Fısır fısır didişmelerini dinleyen herkes kahvesini keyifle yudumluyor ve gülüşlerini fincanın ardına gizliyordu.

"Ölmem değil mi! Bak daha evlenmeden, çoluk çocuk sahibi olmadan, bu genç yaşında ölmem değil mi!"

Armağan dudaklarını birbirine bastırıp gülmemek için savaş verirken, "Aaaa! Saçmalama Ertuğrul, niye ölesin? Biraz sürünürsün hepsi bu!" dediği anda gençlerin kahkahaları aile büyüklerinin sesini bastırmıştı.

"Sonunda Allah cezamı verdi değil mi?" Hüzünlü hüzünlü abilerine bakan Ertuğrul, fincandaki kahveyi tek yudumda içip suratını ekşitmemek için direnirken, Mehmet Bey keyifle geriniyor ve sade kahvesinin keyfini çıkartıyordu.

"Ohh, kahve de çok güzel olmuş," deyip Ertuğrul'a bakarken herkes yeniden kahkahalara boğuldu.

"Ne oldu damat... Kahvesini çok mu beğendin Ertuğrul? Suratın gülücük saçıyor."

"Bayıldım, bayıldım. Beğenmek ne demek!" Gülüşme sesleri yeniden salonu sararken Süleyman Bey, kahvesini önündeki sehpanın üstüne koydu.

"Mehmet Bey..." dediği anda iki babanın gözleri yeniden buluşmuştu.

"Buyurun Süleyman Bey, söz sizin." Başını hafifçe eğen adam bu sefer gülümseyerek oğluna ve Armağan'a baktı.

"Sebeb-i ziyaretimiz belli. Lafı uzatmaya gerek duymadığım için direkt soruyorum. Allah'ın emri, peygamberin kavliyle kızınız Armağan'ı, oğlum Ertuğrul'a istiyorum."

Salon bir anda sessizliğe bürünürken Mehmet Bey önce karısı Suna Hanım'a, sonra oğulları Murat'la Arda'ya, en son ise büyük kızı Aylin'e bakıp tüm ailenin onayını aldı.

EFSENE

Herkes hafif bir baş hareketiyle bu işe tamam derken şimdi gözleri küçük kızındaydı. Zorla birbirlerine tebessüm eden baba kız bir süre gözleriyle konuştular ve Armağan tıpkı aile fertleri gibi başını hafifçe salladıktan sonra Mehmet Bey, yeniden Süleyman Bey'e döndü.

"Canımdan bir parçayı daha size emanet ediyorum. Kızım bundan sonra sizin de kızınızdır," deyip ayaklandığında Süleyman Bey de ayaklanmıştı.

Birbirlerine sıkıca sarıldıkları sırada, "Hayırlı uğurlu olsun," dediler.

Süleyman Bey çocuklara dönüp, "Çocuklar, yüzükleri getirin bakalım," dedikten sonra Tomris yüzükleri ve makası onlara götürdü. Armağan'la Ertuğrul da onu takip edip babalarının arasına girdiklerinde Mehmet Bey kutuda Ertuğrul'a ait olan ve tıpkı Armağan'ın nişan yüzüğündeki renkleri taşıyan yüzüğü eline alıp damadının parmağına geçirdi.

"Allah tamamına erdiresin. Bir ömür huzurla, sağlıklı, mutlulukla ve birlikte geçsin inşallah," derken kızının alyansını da parmağına takmış ve gülümsemişti.

"Süleyman Bey, kes bakalım kurdeleyi!" demesiyle kızından makası alan Süleyman Bey, dünürünün yanına geldi.

"Hayırlı uğurlu olsun. Dertsiz, tasasız, sağlıklı, mutlulukla geçecek bir ve birlikte ömrünüz olsun inşallah," deyip kurdeleyi kestiğinde alkış sesleri içeriye doldurmuştu.

"Şşş... Murat, Arda, Ozan, Yaşar... Gelin gelin..." diyen Alparslan'ın yanına ilerleyip elindeki telefona dikkatle baktılar. Alparslan, mesaj grubundan Ertuğrul'u çıkardığı anda hepsi kahkahalara boğulmuştu. Abilerinin ne yaptığını anlayan Atilla ise, "Aha, Ertuğrul da bekârlar grubundan elendi. Geçmiş olsun kardeşim," dediği anda herkes gülmeye başlamıştı.

O gecenin üstünden bir hafta geçerken Mehmet Bey’le Suna Hanım yeniden Amerika’ya dönmüş, Arda arkadaşlarıyla kayak yapmak için Palandöken’e gitmişti. Murat, Armağan, Ertuğrul, Alparslan pazar günü kahvaltı etmek ve Derin’i sevmek için Aylin’le Atilla’nın evinde bir araya geldiklerinde, keyifleri gayet yerindeydi. Muhabbetler ardı ardına yapılacak iki düğün üzerinde dönüyor, tatlı bir telaş içlerini usul usul sarıyordu ki evin çalışanlarından biri salona gelip, “Ertuğrul Bey, kapıda polis memurları var ve sizi soruyorlar,” deyiverdi. Ortamdaki neşe, atılan kahkahalar bir anda kesildiğinde tüm gözler Ertuğrul’a kilitlenmişti.

“Neden ki?” derken ayağa kalkan Ertuğrul’un hemen ardından diğerleri de ayaklandı. Hepsi kapıya ilerlediklerinde polis memurlarından biri, “Ertuğrul Yalın?” demişti.

Ertuğrul başını hafifçe eğerek, “Benim,” dedi ve ekledi. “Bir sorun mu var?”

“Hakkınızda suçlama var Ertuğrul Bey. Bizimle gelmeniz gerekiyor,” diyen memurun sözleriyle Armağan’ın renginin attığını gören Ertuğrul, onun elini kavrayıp hafifçe sıktı.

“Ne suçlaması, neyle ilgili?”

Memur ona ve arkasında duran herkese bakıp, “Ender Açıktan’ı öldürmek suçlamasıyla gözaltı kararınız var. Lütfen zorluk çıkarmayın ve emniyete gidip ifadenizi alalım,” dediği anda ortam buz tutmuştu sanki. Kimse ağzını bile açamazken, Ertuğrul abilerine ve Murat’a bakıp Armağan’ı işaret ettikten sonra kızın kulağına eğildi.

“Sakin ol güzelim, bir şey olmayacak.”

Polis araçlarından birine ilerlerken, Alparslan babasını aramaya başlamıştı. Ertuğrul polisler tarafından Emniyet Müdürlüğüne götürülürken Alparslan, Atilla ve Murat

da araçlardan birine geçip onları takip etmiş, kızlaraysa kendilerinden haber beklemelerini söylemişlerdi. Tomris, abilerinin sözünü dinleyip şaşkına dönmüş Aylin'i ve yüzü bembeyaz olsa da ağzını dahi açmayan Armağan'ı yeniden eve soktuktan sonra beklemeye başladılar.

Saatler akıp geçerken, Ertuğrul'a Ender'le ilgili birçok soru sorulmuş, onu en son gören kişi olarak epey üstüne gidilmişti ancak soruşturmayı yürütmekle yükümlü polis memurlarının elinde Ertuğrul'un Ender'e direkt olarak bir şey yaptığına dair bir kanıt yoktu. Gözaltı süresi boyunca somut deliller aranmış, hâliyle Ender'e otopsi yapılırken, Ertuğrul'dan parmak izi, kan örneği, DNA örneği alınmıştı.

Sorgu odasından çıkan aile avukatlarını gördükleri anda ayaklanan dört adam ondan gelecek açıklamayı merakla bekliyordu. Süleyman Bey, avukatın elini kavrayıp güçlü bir şekilde sıkarken, "Neler oluyor avukat bey?" diye sormuştu.

"Ertuğrul Bey, Ender Açıktan'ı gördüğü iddia edilen son kişi olduğu için gözaltına alındı fakat yapılan tüm araştırmalara rağmen bir delil bulunamadı. Ertuğrul Bey'den alınan çeşitli örnekler, temiz çıktı. Ayrıca son görüşmelerinde sizlerin de yanında olmanız ve Ender'e bir şey yapmadığı yönünde ifade vermenizle polisin tüm umutları suya düştü. Gözaltı süresi bittiğinde onu serbest bırakacaklar."

Herkes derin bir nefes alırken, iyi sayılacak haber aileye ulaşmış, Armağan da aldığı haberle Ertuğrul'un evine geçip onu beklemeye başlamıştı. Salonun duvarında asılı olan saatin usul usul ilerleyişini izlediği sırada Ayşe'yle kocası Veysel de onu izliyor, endişeyle birbirlerine bakıp kaş göz işareti yapıyorlardı.

“Ayşe, Armağan kızım iyi görünmüyor. Şekeri yüzünden rahatsızlanmasın. Süleyman Bey’le Neşe Hanım’a haber verelim mi?”

“Armağan’ın burada olduğundan haberleri var. Bir şey olursa arayın dediler ama...”

“Aramanızı gerektirecek bir şey yok Ayşe Hanım. Ben iyiyim, endişeli gözlerle beni izlemekten vazgeçin lütfen.” Armağan’ın ne istediğini bilir bir sakinlikte söylediği sözlerle göz göze gelip başlarını sallamışlardı. Saatler biraz daha ilerleyip gece yarısını geçerken evin önündeki basamaklara oturmuş fısır fısır sohbet eden Ayşe’yle Veysel, bahçeden içeri giren aracı gördükleri anda ayaklandılar.

“Allahıma şükürler olsun geldi.” Gözyaşlarına hâkim olamayıp aracından inen Ertuğrul’a ilerleyen Ayşe, “Oğlum, hoş geldin,” derken Armağan’ın çığlığını duydular. Evin içinden yükselip bahçeyi kaplayan sesle donup kalan Ertuğrul, birkaç saniye öylece Ayşe ve Veysel’e bakıp neler olduğunu anlamaya çalıştı. Ancak kafasının içi bomboş olmuş gibi hissediyor, duyduğu çığlık sesine anlam veremiyordu. “Armağan neye bağırıyor?” diye düşünmeyi bırakıp kendine geldiği anda eve doğru koşmaya başlamıştı.

“Armağan...” Bu sefer bahçeyi kaplayan feryat figan ses Ertuğrul’a aitti.

“Armağan, ne oldu?” diye salona resmen dalmış ve Armağan’ı dizlerinin üstüne çöküp gözyaşlarına boğulmuş hâlde bulmuştu. Kocaman açtığı mavi gözlerinden akan yaşlarla Ertuğrul’a bakarken tir tir titriyor, sayıklıyor ve bedenine hâkim olmakta zorlanıyordu.

“Öldürmüş...” Dudaklarının arasından zar zor çıkan bu sözlerle aklı iyice karışan Ertuğrul, usulca ona yaklaşıp yanına diz çöktü.

"Kim ölmüş, kim öldürmüş? Neler diyorsun güzelim?" sorusunu sorarken yerde duran telefonu fark edip eline aldı ve ekrandaki videoyu oynattı. Ekranda Cenk'in silüetinin belirmesiyle afallasa da videoyu izlemeye başladı.

"Armağan, sevgilim. Uzun zamandır görüşemiyorduk. Nasılsın? Duyduğuma göre o adamla evleniyormuşsun. Ne acı... Ölü bir adamla evlenmek üzere olduğundan haberin var mı sevgilim?"

Çirkin kahkaha sesi salonda yankılanırken, öfkesinden dişlerini sıkıyor, dudaklarının arasından normalde ağzına almayacağı küfürler mırıldanıyordu. Videoyu durdurup derin bir nefes aldı, göz ucuyla Armağan'ın titremeye devam eden bedenine baktı ve ona usulca sarıldı.

"Sakin ol güzelim. Ben buradayım, yanıdayım," diye fısıldayıp videoyu devam ettirdi.

"Bak burada kim var?" deyip kameranın açısını değiştirdiği anda Ertuğrul ayağa fırlamıştı.

"Şerefsiz! Soysuz köpek!"

Bağırışları yeri göğü inletirken, "Yıllardır 'dostum' dediğin adamın ölümünü görmek sana ne hissettirecek merak ediyorum," dediğini duydu ve gözlerini birkaç saniye kapattı. Onu sevmese de, düşman olsa da eli kolu bağlı hâlde korkuyla ölümü bekleyişini görmeyi sindirememişti. Gözlerini yeniden açıp ekrana baktığında Cenk'in usul usul Ender'e yürüyüşünü, Ender'inse ağzına bağlı beze rağmen korku dolu bağırışlarını işitti. Az sonra göreceği vahşetin sinyalleri alan zihni tamamen ekrana kilitlenirken Armağan'ın kendisinden uzaklaştığını hissetmiş ancak hiçbir şey yapmamıştı. Onun bir kez daha Ender'in ölümüne şahit olmak istemediğini anlamak güç değildi. Gözlerini hızla kırptırıp videoya daha da odaklandı ve nefesini tutup olacakları insani duyguları yerle bir olarak izledi. Cenk, Ender'in arkasına geçip, cebinden çıkardığı

bıçakla şah damarını kesiyor, hayatını kâbusa  eviren o adam, 'düşmanım' dediği o adamsa kendi kanı içerisinde dakikalar boyunca can çekişerek ölüyordu. Gördükleri zordu, ağırdı, insanlık dışıydı.

"şimdi sıra müstakbel kocanda. Onu da böyle geberteceğim ve sana zevkle izleteceğim. Hem de canlı canlı izleteceğim."

Video bu sözler ve kahkaha sesleriyle son bulurken Ertuğrul toparlanmaya çalıştı. Ender'i  ld rebilme ihtimali olanlar listesi yapmıştı ama Cenk bu listenin en sonundaki isim bile olmamıştı. Neden Ender'i öldürmüştü? Bu soruyu düşünürken derin bir nefes alıp başını kaldırdığı an Armağan'ın gözlerini yeniden gördü. Telefonu yere bıraktı, yavaşça ayaklanıp doğruldu.  rkm ş bakışlarına, güven vermek ister gibi bir tebessümle bakarken, "Maviş, güzelim," diye fısıldamış ancak Armağan yine aynı şeyleri sayıklamıştı.

" ld rd ... Onu  ld rd ... Gözünü bile kırpmadı." Ertuğrul sakince ona yaklaşıp ellerini uzattı.

"Biliyorum bebeğim. Bunu gördüğün için çok  zg n m. İnan bana Ender için de çok  zg n m. O psikopat neden Ender'e bunu yaptı bilmiyorum."

"Seni de öldüreceğini söylüyor. Sana da aynısını yaparsa..." dediğinde dakikalardır sessizliğini koruyan Ayşe, kocası Veysel'e sarılıp ağlamaya başlamıştı. Ertuğrul ise sakin olmaya çalışıp ona biraz daha yaklaştı.

"Bana bir şey olmayacak Maviş. Ben iyiyim, yanındayım. O manyak, bana bir şey yapamayacak çünkü polise gidip bu mesajdaki görüntüleri vereceğiz. Cenk'i şikâyet etmek için biriktirdiğin tüm belgeleri de vereceğiz ve ondan şikâyetçi olacaksın. Polisler onu bulacak ve cezalandırılacak. Yaptığı, yaşattığı hiçbir şey yanına kalmayacak," deyip iyice yanına geldi ve sıkıca sarıldı. Armağan,

bedenini saran sıcaklığı hissettiği anda derin bir nefes almış, ardından da gözyaşlarına boğulmuştu.

"Ağlama, ne olur sakin ol güzelim. Hastalanacaksın."

"Hastalanmam, çocuk muyum ben!" Sitemli sesi ve sözlerini duyduğunda kendini tutamayıp gülmeye başladı.

"Çocuk değilsin ama benim bebeğimsin. Ayrıca üzüldüğünde şekerinin dengesizleştiğini bilecek kadar seni tanıyorum."

"Endişe edilecek bir şey yok. Yalnızca... Kötüyüm. Ender'in öldürüldüğü haberi, senin gözaltına alınman ve bu video... Her şey üst üste geldi."

"Biliyorum güzelim. Biliyorum ve seni anlıyorum ama az daha dayan. Emniyete gidip ifade vermeli, suç duyurusunda bulunmalıyız," deyip Ayşe ve Veysel'e döndüğünde boğazı düğüm düğüm olmuş, ne diyeceğini bilememişti. Ertuğrul'a göre karşıdaki düşmanın bile olsa onu böylesi bir tuzığa düşürüp öldürmek kahpelikti. Kimse böyle ölmemeliydi ama Ender gibi şeref yoksunu bir adamın böyle ölmesi ilahi adaletten başka bir şey değildi. Kendisine yaptıklarını, Çiçek'i kahpece öldürüşünü, Ayşe ve Veysel'in yıllardır yaşadığı evlat acısını, akıttıkları gözyaşlarını, Armağan'a yaşattığı korkuları, çektiği acıları düşündüğünde Ender bunu ne yazık ki hak etmişti. Kimse yaşattığını yaşamadan ölmez derlerdi ya hani, işte onun böyle ölmesi tam da bu sözü anlatır gibiydi.

"Bir yanım, 'Böyle ölmeseydi,' diyor, bir yanımsa, 'Layığını buldu,' diyor. Dilim hangisini söyleyeceğini bilmiyor. Çok boktan bir durumdayım." Ayşe, birkaç adımda Ertuğrul'un yanına gelip yüzünü usulca okşamaya başladı. Tıpkı çocukluğunda sevdiği gibi seviyor, gözyaşlarına engel olamıyor ama bir yandan da ona tebessüm ediyordu.

“Benim güzel oğlum. O canavar ne yapmış olursa olsun, öyle ölmesine dayanamadın. Bunu gözlerinde görüyorum ve vicdanlı olduğun için seni suçlamıyorum. Bizim gibi insanlar böyle bir vahşete bakıp, ‘Oh olsun, hak etti,’ diyemez. Bizi ondan, onlardan ayıran şey budur. Kötülüğe kötülükle karşılık verilmez, bunu en iyi sen bilirsin. Çünkü kötüye kötü olmak istedin ama yapamadın.” Kısa bir süre sustu, Ertuğrul ve Armağan’a sarılıp yanaklarından öptü ve geri çekilip gözlerine ciddiyetle baktı.

“Hadi gidin. Vakit kaybetmeden polise gidin, senin üstündeki suçlamalar da kalksın. Hadi çocuklarım, hadi.” Ayşe’nin dualarıyla evden ayrılıp Emniyet Müdürlüğüne giderlerken, ailelerini de durumdan haberdar etmişlerdi. Video görüntüsünü teslim ederken, taciz mesajlarını hatta Armağan’ın evini gören güvenlik kameralarının kayıtlarını da yetkililere teslim etmiş, suç duyurusunda bulunmuşlardı. Video görüntüleriyle Ertuğrul, Ender’in öldürülmesiyle ilgili soruşturma dışında bırakılırken, Cenk hakkında arama emri çıkarılmıştı. Günlerce süren aramalar sonuç vermezken herkes diken üstündeydi. Bu sırada tüm ailenin çevresindeki koruma sayısı daha da artmıştı. Emniyet güçleri, görevlerini titizlik ve gizlilikle yürütüp Cenk’i bulmaya çalışsa da yaptıkları iş zor ve meşakkatliydi. Sabır ve özveri istiyordu.

Onlardan gelecek ‘hayırlı’ haberi bekleyip, birbirlerine destek olmaya çalışan Yalın ve Karcan ailesini Atilla ve Aylin’in daha önce ertelenen düğününü yaparken, bir yandan da Alparslan’ın altüst olan hayatını, benliğini, hatta sevdiği kadın Bergüzar’ı toplamaya çalışıyorlardı. Bunca şeyin arasında yapmaya çalıştıkları bir diğer şeyse aylardır hazırlandıkları defileydi. Tüm bunlar ya-

şanırken defilenin hazırlıkları da hız kesmeden devam etmiş, verilen onca emek ve uğraşın karşılığını alacakları, tasarımlarını görücüye çıkartacakları gün gelip çatmıştı. Yaşadıkları heyecanla Cenk'in huzursuz eden varlığı bir nebze de olsa unutulurken Armağan ve Ertuğrul arkadaşlar nefes almadan çalışıyor, mankenlerini podyuma hazırlıyordu. Mankenin üstündeki elbiseye bakıp son dokunuşlarını yapan Armağan, işine o kadar odaklıydı ki kendisini uzaktan uzağa hayranlıkla izleyen Ertuğrul'un bakışlarının farkında bile değildi.

"Ertuğrul..." Gözlerini elbiseden ayırmadan ona seslenirken dişlerinin arasında tuttuğu iğne, Ertuğrul'un yüreğini ağzına getirmişti.

"Yavrum, şu iğneyi ağzından çıkarsana!" derken yanlarına ilerledi, Armağan'ın dudakları arasında tuttuğu iğneyi eline alıp onu dikkatle dinlemeye devam etti.

"Şurası potluk yapmış, birkaç iğne yardımıyla içeriden girip gizledim. Fark ediliyor mu?"

"Hayır, güzelim, gayet muntazam şekilde gizlemişsin." Onu yavaşça kolunun altına aldı ve alnına küçük bir öpücük kondurdu.

Bu sırada kuliste, "Podyum için son bir dakika!" duyurusunun yapılmasıyla Armağan'ın heyecanı iyice artmıştı. Mankenler koşar adım podyuma çıkacakları düzene göre sıraya girmeye başladılar.

"Ayy, galiba heyecandan bayılacağım."

"Şşş, sakın ol Mavişim. Her şey hayalimizdekinden bile güzel olacak. Ben inanıyorum, sen de inan."

Dudakları bu sefer alnını değil, dudaklarını bulmuş ancak saniyeler içinde ayrılmıştı. Podyuma açılan kapıların olduğu bölüme ilerleyip sahneyi çeken kameraların görüntülerinin aktarıldığı monitörlerin başına geldiler.

“Hazırsanız başlıyoruz,” diyen kişiyle göz göze gelip, başlarını sallayıp monitör ekranına pürdikkat bakmaya başladılar. Salonu aydınlatan ışıklar yavaşça sönüp, içerişi loş bir havaya büründüğünde podyumun arkasında kalan perdeye Armi Karcan markasının logosu yansdı. Armağan, yıllardır emek emek işlediği, büyüttüğü, hayallerinin logosuna gururla bakarken yüzünde çarpık bir gülümseme belirmişti. Kim derdi ki küçücük bir kız çocuğuyken tutunduğu hayalleri, daha on sekiz yaşındayken kurduğu markası böylesine büyüyecek ve dünyanın en iyileri arasına girecek, modaya yön verecek... Hayalini elleri arasında tutuyor, bu yolculukta ona destek olan ailesine ve en yakın arkadaşları Yıldız’la Zeynep’e uzaktan uzağa heyecanla bakıyordu. Onun gözlerindeki heyecanı gören Ertuğrul, sol kolunu omzuna sardı, bedenini kendine doğru çekip şakağından usulca öptü.

“Seninle gurur duyuyorum güzelim!” İşte her şeye bedel sözler bunlardı. İnsanlar onunla, yaptığı işlerle, başardıklarıyla gurur duyuyor ve bunu gözlerinin içine bakarak söylüyordu. Göz göze gelip birbirlerine tebessüm ettikleri sırada Ertuğrul’un tasarımlarının simgesi olan logo Armi Karcan logosunun yanında yerini aldı.

“Yine yan yana geldik Ertuğrul Bey!” Gülererek söylediği bu sözlerle yeniden tebessüm eden Ertuğrul, “Bundan sonra hep yan yana, omuz omuza, yürek yüreğe olacağız Armağan Hanım!” demişti.

Perdeye son olarak en büyük sponsorluğu üstlenen Karcan Holding ve defilenin sponsorluğunu üstlenen Yalın Holding logoları da dâhil olduğunda alkış sesleri salonu sardı ve defile böylece başladı.

“Üç... İki... Bir... Yürü!” diyerek ilk mankeni sahneye gönderen görevli, podyum sırasını bekleyen diğer manken için geri sayım yapıyordu. Bu sırada binlerce insanın

heyecanla beklediği elbiseler sergilenirken Armağan'la Ertuğrul'a ter attırıyordu. Sanki tasarımlar üstünde çalışırken az ter dökmüşlerdi de şimdi daha fazlasını döküyor, heyecandan ellerini sımsıkı tutuyorlardı. Bu koleksiyon, bu elbiseler, yıllar süren birikmişliğin, aylar süren çalışmanın, birçok toplantının, sunulan fikirlerin, anlaşmazlıklar esnasında yükselen seslerin hatta edilen kavgaların, hayal gücü ve el emeğinin ürünleriydi. Kırk dakika gibi sürede üç farklı konuya sahip tüm tasarımlar sunulup podyum boşaldıktan sonra perdedeki yazılar bir anda değişti. Şimdi perdede "Armağan Karcan & Sıla Demirci" yazıyordu. Şoförü İsmail'in kızı Sıla'nın hayalindeki elbiseyi birlikte çizmiş, o günkü çizimleri saklayan Armağan ise elbiseyi gerçeğe dönüştürmüştü. Tabii üstündeki muazzam taş detayları konusunda da yine Ertuğrul hünerlerini göstermişti.

Kırmızı renkte, üst kısmı taşlarla kaplı tütü etekli elbiselerinin içinde podyumda görünen manken ve Sıla izleyen herkesten alkış alırken, İsmail ve karısı Didem'in gözlerinde mutluluk gözyaşları saklıydı. Podyum bir kez daha boşalıp salon karanlığa bürünürken, Armağan'la Ertuğrul'un sahneye çıkma vakti gelmişti. Podyuma açılan girişe gelip el ele tutuştular ve üstlerine yanan beyaz spot ışığın altında, kendilerini ayakta alkışlayan insanların hafif karanlık silüetlerine bakıp bir süre beklediler. Bu sırada ellerini ayıran Armağan, Ertuğrul'a dönüp onu alkışlarken Ertuğrul da aynısını yapmaya başlamıştı. İki si de yorgun, uykusuz ve biraz dağılmış görünseler de bunu umursamıyorlardı. Önemli olan, işlerinde başarıyı sağlamaktı ve bunu başarmışlardı. Birbirlerini sıkıca sarıldıkları sırada Ertuğrul'un dudakları Armağan'ın alına, saçlarına öpücükler kondurdu.

"Tebrik ederim Armağan Hanım."

Aslıhan Güngör

“Teşekkür ederim ve tebrik ederim Ertuğrul Bey,” derken hem gülüyor, hem de beyaz gömleğinin yakasını el yordamıyla düzeltiyordu. D ğmelerinin birkaçı açık olduğu için sağa sola kayan yakayı düzeltip parmak uçlarında yükseldiği sırada dudakları sakince bulu tu. Ama tam o esnada  u sözleri duydu.

“Teşekkür ederim Armağan Hanım.”

14. BÖLÜM

Defilenin ertesi günü yapılan basın toplantısı, kabul edilen tebrikler, gelen mesajlara geri dönüşler derken tüm işleri yoluna koyup kısa bir tatil için yola çıktılar. Yaşanan iç sıkıcı olayları, işlerini ve akıllarındaki her şeyi geride bırakıp daha önce hiç ziyaret etmedikleri bir yere, Hırvatistan'ın gözde turizm merkezi olan Old Town'a gelip kendileri için hazırlanan eve yerleştiler.

Yorgunluktan sabaha kadar deliksiz bir uyku çeken Ertuğrul, gözlerini araladığında sağ kolunda mışıl mışıl uyuyan kıza bakıp tebessüm etti. Bukleli sarı saçları yüzüne dağılmış, alt dudağı aşağı doğru büzülmüştü. Saçlarını usulca kenara çekip alına küçük bir öpücük kondurduktan sonra göğe yükselen güneşin ışıltısıyla sevdiği kadını izledi. Armağan arada bir kendi kendine homurdanıyor, saçlarını el yordamıyla sağa sola çekiyor hatta bazen sağ bacağını Ertuğrul'un bacağının üstüne atıp ona daha çok sokulmaya çalışıyor ve bu durum Ertuğrul'un seyir zevkini de keyfini de daha çok arttırıyordu.

Saatler sonra gözlerini ağır ağır açan Armağan gülümsemeye çalışarak, "Günaydın!" demiş, bu sırada bir

güzel gerilmişti. Bedenini esnettikten sonra tamamen Ertuğrul'a dönüp, "Sen ne zaman uyandın?" diye sormuştu.

"Seni uyurken izleyebileceğim kadar uzun süre önce."

Hafifçe eğildi, kızın gamzeli yanağına öpücük kondu-
rup kokusunu derin derin içine çekti. Armağan, keyifle
bir kez daha gerinip kollarını onun boynuna doladıktan
sonra kedi gibi mırıldanarak kucağına uzanmış ve başını
kalbinin üstüne koymuştu. Yataktan çıkmayı başardıkları
rında saat neredeyse öğlen oluyordu. Güzelce kahvaltı
edip, evden çıkıp, sokaklarda yürümeye başladıktan
saatler sonra eve gelip mutfakta sakın sakın akşam ye-
meğini hazırlarken Armağan, "Evlenmeyi düşünüyoruz
ama hiçbir hazırlık yapmıyoruz," demiş ve düşünceli bir
ifadeyle bakmaya başlamıştı.

Dikkatle salatanın malzemelerini doğrayan Ertuğrul,
yüzünde çarpık gülümsemesiyle ona döndü ve "Anlat
bakalım," dedi.

Armağan birkaç saniye neyi anlatması gerektiğini an-
layamayarak boş boş bakıp, "Neyi anlatayım?" diye
sorduğu an Ertuğrul kahkaha atmıştı.

"Hazırlıkları anlat güzelim. Düğün yeri, gelinlik, da-
matlık, ev... Sanırım hazırlanacak şeyler bunlar."

Bir an durup düşündükten sonra, "Başka?" diye sor-
duğunda onun yüzünün aldığı düşünceli hâli görüp du-
raksadı.

"Ne oldu? Sanki canın sıkıldı." Ellerini musluktan
akan tertemiz, serin suya tutan Armağan, derin bir ne-
fes alırken ıslak ellerini ensesine sürmüştü ve içindeki tüm
nefesi sıkıntıyla vermişti. Onun gerçekten sıkıntıya düş-
tüğünü anlayan Ertuğrul da elindekileri bıraktı, kollarını
Armağan'ın beline sıkıca sardı.

EFSENE

“Neyin var güzelim? Neden sıkıldın, aklından neler geçiyor? Hadi anlat bana.” Duyduğu naif ses tonu, düzgünce seçilmiş kelimelerle içi biraz olsun rahatlayan kız, “Daha nikâh tarihi alınacak, düğün yeri belirlenecek, davetiyeler seçilecek!” diye tek nefeste saydığı birkaç maddeyle aklı başına gelen Ertuğrul’un da yüzü ekşimek üzereydi ama kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Bu sırada duyduğu,

“Bundan bir kaçış yok mu?” sorusuyla daha da afallarken, aynı zamanda merakla, “Nasıl bir kaçış?” diye sormuştu.

Armağan onun yerine yüzünü ekşitip, “Düğünün kalabalık olacağı düşünülürse hâliyle magazinciler kapılarda olacak ve bol bol görüntü almaya çalışacaklar. Biz de objektif karşısında olmaya bayılan bir çift olarak bundan delicesine zevk alacağız!” dediği anda Ertuğrul başını arkaya doğru yatırıp kahkaha atmıştı.

“Gülme, bak bunlar gerçekler Ertuğrul... Düğüne gelen birçok misafir mutlu günümüzü paylaşmaya değil, ne giymişiz, mekân nasıl hazırlanmış, konuklar arasında kimler varmış gibi meraklarına cevap bulmak için orada olacak.” Gözlerini yere indirip bir süre sessizce durdu.

“Ben böyle samimiyetsiz, saatlerce masaları gezip hoş geldiniz dediğimiz ve eğlenemediğimiz bir düğün istemiyorum.” Ertuğrul, ona gülümserken yüzünü ellerinin arasına aldı, dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

“Ne istemediğini değil, ne istediğini söyle sana onu yaşatayım.”

Gözleri bu sözlerle buluşurken, “Ailelerimizin, yakın arkadaşlarımızın olduğu, mutluluğumuzu gerçek anlamda paylaşan insanlarla olmak istiyorum. Sana evet deyip “Yalın” olduktan sonra doyasıya eğlenmek, yani

sevgimiz gibi gerçek, samimi, sıcacık bir düğün istiyorum,” deyip Ertuğrul’un gözlerine bakmaya devam etti.

“Mesaj alındı Armağan Hanım. Bekle ve gör.” İşte bu sözlerden birkaç gün sonra Dubai’de olaylı geçen ihaleler sonucu alınan otellerin inşası için ilk temel atılmaya başlanmış, tüm aileler de o anlarda Ertuğrul’un yanında yerini almıştı.

Temel atma töreninin ardından yapılan kokteylde tebrikleri kabul eden Ertuğrul, yorulduğu her hâlden belli olan sevgilisini kendisi için ayrılan odaya gönderdikten birkaç saat sonra odaya çıktı. Gördüğü manzaraya gülerek bakmaktan kendini alamazken, yatağa yaklaşıp kenarına oturdu. Üstündeki gece elbisesiyle yatağın ortasında uyuyup kalan kızın saçlarını okşayıp öperken yine kıs kıs güldü ama bu seferkinin sebebi farklıydı.

“Bu gece, Karcan olarak son gecen Armağan Hanım. Bu geceden sonra sonsuza kadar Yalın’sın... Sonsuza kadar benim, ben de senin.” Bu sırada derin bir uykuda olan Armağan ise baş ucuna gelip saçlarına öpücük konduran adamdan da, yaptığı hazırlıktan ya da söylediği sözlerden de bihaberdi.

Ailelerinden bir gün sonra İstanbul’a değil de Kaş’a geldiklerinde Armağan bunun nedenini ya da neler olup bittiğini bir türlü anlayamamıştı. Ertuğrul aracını “Karcan Villa” yazan evin bahçe kapısında durdurduğunda, “İşim var diyerek beni ailemin yazlığına getirme sebebini anlayamıyorum!” diyerek asık suratla arabadan indi.

Nisan ayının sekiziydi ama bahar bu topraklara her zamanki gibi erken gelmişti. Hava çok güzeldi, bahar tüm güzelliği ve bereketiyle yazı kucaklamaya hazırlanıyordu. Güneş tenlerine vurup ısıtırken, usul usul esen rüzgâr saçlarıyla dans ediyordu.

EFSENE

"Ufak bir işim var. Akşamüstü burada olacağım." Armağan'ın alnına küçük bir öpücük kondurup yeniden arabasına ilerlediği sırada durdu.

"Kızlar seni bekliyor. İnat etmeden dediklerini yap. Bir de..." deyip kocaman gülümsedi.

"Seni seviyorum."

Arabaya binip evden uzaklaşırken bahçeye çıkan Tomris ve Aylin, onu tuttukları gibi içeri götürmüşlerdi. Evin salonunda muazzam bir gülümsemeyle oturmuş Derin'le ilgilenen annesine, Neşe Hanım'a şüpheyle bakıp üçünü de öptü. Bu sırada üçlü koltukta uzanan Bergüzar'ın yanına gidip belirginleşmeye başlayan karnına dokundu. Aylar önce Esra'nın karnını okşarken olduğu gibi yine içi garip bir heyecanla titremişti. Alparslan'ın, "Esmerim" diye sevdiği esmer güzeli kadının koyu kahve gözlerine kocaman tebessümle baktı.

"İyi misin Bergüzar?"

"Gayet iyiyim."

Bergüzar'ın cevabını duysa da işin aslının öyle olmadığını bildiği için içi hüznle titremişti. Alparslan'la Bergüzar çifti için son birkaç ay hiç iyi geçmemiş, yaşadıkları zorluklar hem onları, hem de aileleri derinden etkilemişti.

"İyi ol. Sen ve bebeğin bizim için çok kıymetlisin."

"Sen de çok kıymetlisin Maviş kız." Birbirlerine sıkı sıkı sarılıp destek olurlarken herkes sessizce onları izliyordu.

"Hadi, Zeynep ve Yıldız'ı daha fazla bekletmeden üst kata çık," sözleriyle arkasına baktığında şaşkına dönmüştü.

"Sizin burada ne işiniz var yahu? Sanırsın Sakarya'dan İstanbul'a geliyorlar. Bakıyorum da ikinizin de Türkiye'ye kesin dönüş yapası var gibi."

Kızlar onun sözlerine gözlerini devirirken Suna Hanım, "Armağan çok ayıp!" demişti.

"Ayıp mı? Birlikte yapmadığımız halt kalmadığı için, bizde ayıp kavramı da kalmadı annelerin bir tanesi," deyip herkes ona gülerken yeniden arkadaşlarına bakıp gözlerini kıstı.

"Şimdi hepiniz dökülün! Neler oluyor? Neden buradayız?"

"Aaa! Armağan hemen yukarı çıkıyor ve kızlar ne derse onu yapıyorsun." Neşe Hanım'ın bağırmasıyla yerinden sıçrarken, yaşadığı şaşkınlık ve tereddüt gözlerinden okunuyor, onun bu hâliyse gören herkesi kahkahalara boğuyordu.

"Tamam, sustum!" Merdivenlere yönelen en küçük gelininin ardından gülerek bakıp, omzuyla yanında oturan Suna Hanım'a hafifçe vuran Neşe Hanım, "Azıcık kaynanalık yapayım da namım yürüsün!" dediği anda onu ve koltukta uzanan Bergüzar'ı güldürmeyi başarmıştı.

"İlahi Neşe Yalın. Yap tabii. Kaynanalığını. Tomrisçiğim, güzel kızım bir bardak su verebilir misin? Annene soğuk, bana ılık olsun!" Sözleriyle Tomris donup kalırken, Bergüzar gülmemek için kendini sıkıyor ancak Neşe Hanım duyduğu sözler hoşuna gitmiş gibi kıs kıs gülüp, dirseğiyle Suna Hanım'ı dürtüyordu.

"Ayy Suna, Allah iyiliğini versin."

"Allah hayırlı gelin versin diyecektin herhâlde ama dilin sürçtü Neşeciğim. Olsun ben senin yerine de dua mı ettim." Tomris şok olmuş hâlde onlara bakıp üst kata çıktığında Armağan çoktan duşa girmişti.

"Senin bu abin olacak adamı öldüreceğim! Onun yüzünden rezil oldum." Aylin kucağında kızını emzirirken gülmemeye çalışarak, "Ne oldu ki?" dediği anda Tomris'in gözleri resmen alev kapanına dönmüştü.

"Doğru ya, 'İki kız veriyoruz, o zaman kızınızı alırsız,' dediği sırada sen doğuruyordun. Abimle öpüşerek!"

"Görümce görümce, görmeyeyim ömrümce demeleri boşuna değilmiş. %99'u ciddiyetsiz, edepsiz abinin yaptıklarıyla bana laf sokma!" Aylin'in bu sözlerine keyifle kahkaha atan Tomris durup şöyle bir düşündü.

"Hadi abim sana âşık, peşinden aylardır koşuyordu. Ertuğrul abim de Armağan'a âşık oldu. Hepsi tamam ama senin abine ne demeli! Beni hiç tanımıyor ama sırf inadından ortalığı birbirine katıyor manyak herif."

Bu sırada duştan çıkan Armağan usulca ona yaklaşıp kulağına, "Belki de inat ediyor dediğin adam sana çoktan âşık olmuştur ama sen sırf inadından gerçeği görmüyorsundur Tomris Yalın," diye fısıldadığı anda Tomris donup kalmıştı. Onlara bakmayı sürdürürken, Zeynep ve Yıldız'ın, "Hadi bakalım, hazırlanmaya başlayalım," demesiyle Armağan giyinme odasına girdi ve karşısında asılı duran gelinliği görmesiyle gözleri kocaman oldu.

"Nasıl yani?" Sağına ve soluna geçen arkadaşlarının kolları arasında kalan Armağan şaşkın şaşkın bakınırken, "Evleniyorsunuz!" diye şakımalarıyla gördüklerini doğru yorumladığını anlayıp sadece sustu. Hepsi onun şaşkınlığını atmasını beklerken Tomris az önce çalan ve elinde tuttuğu telefonu Armağan'a uzatıp usulca, "Abim," dedi.

"Ertuğrul?" Karşıdan gelen belli belirsiz gülme sesiyle gözlerini kapatırken, "Biliyorum şaşkınsın ama sürpriz olsun istedim," dediğini duyup başını yavaşça salladı.

"Evlenecek olmamız mı yoksa düğünümüz mü? Hangisi sürpriz olsun istedin?" Armağan'ın sorusunu duyan kızlar kahkahalara boğulurken Aylin, "Abisinin kardeşi

ciddiyetsiz Ertuğrul!" diye homurdanınca Tomris açık bulduğu köşeden gol atma isteğiyle konuşmaya başladı.

"Abilerimden daha ciddiyetsiz birini tanıyorsam o da senin abin Murat Karcan'dır!" Naif, sulu göz, bazen çok kınlgan olsa da zeki kadındı Aylin ve bu fırsatı hayatta kaçıramazdı. Sakince nefes alıp, "Abime söz yok!" deyip gelecek cevabı heyecanla bekledi. Tomris, Aylin'in sözleriyle kocaman olmuş gözlerini ona dikip hırslı bir şekilde yeniden konuşmaya başladı.

"Sen benim abime sallıyorsun ama!" İşte beklediği cevabı alan Aylin sarı saçlarını elinin tersiyle arkasına attı ve pırl pırl gözlerini devirip, "Ben abine değil, kocama sallıyorum güzelim. Sen de bir gün abime değil de kocana sallarsan ne âlâ!" deyiverdi. Tomris ise düştüğü tuzağı geç anlamış, sinirden kıpkırmızı olarak dırdır ede ede odadan çıkmış, arkasından bakan dört kıızıysa kahkaha-lara boğmuştu. Odadaki atışmadan kendini zar zor alan Armağan yeniden telefona odaklanırken, gözleri de hâlâ gelinliğindeydi.

"Bunu hangi ara planladın bilmiyorum ama... Geldiğinde görüşeceğiz Ertuğrul Bey!"

"Bundan sonra sık sık görüşeceğiz Armağan Hanım... Birkaç saat içerisinde evleneceğiz, onun için hazırlanmaya başlasan iyi olur," demiş, ardındansa telefonu kapatmıştı. Armağan yaşadığı şaşkınlığı atlatıp Zeynep ve Yıldız'ın yardımıyla gelinliğini giydikten sonra kıvr kıvr saçlarının iki tutamını sağdan ve soldan alıp arkada birleştirdi. Bembeyaz stilettolarını giyip, makyajı da yapılmıca sıra kendisini görmeye gelmişti. Aynanın karşısına geçip yansımasına uzun uzun bakmaya başladığında arkadaşları onu yalnız bırakmıştı.

Bir yıl önce biri gelip, "Sen yakın zamanda evleneceksin," deseydi Armağan buna katıla katıla güler, dalga ge-

çerdi. Hiçbir zaman âşık olabileceğine, kalbinin varlığını hissettirebilecek birinin karşısına çıkabileceğine inanmamıştı. Hele ki bunların yirmi beş yaşındayken başına geleceğine hiç ihtimal vermemiş ancak hayat ona kocaman kocaman sürprizlerle gelmişti.

Papatya ve yaprak desenlerinin işlendiği gelinlik, bel kısmını sıkı sıkı sarıp etekleri dalga dalga yerlere uzanıyor ve ahenkle dans ediyordu. Abartıdan uzak, oldukça sadece bir görünüme sahip olduğu kadar göz alıcı ve hoş görünüyordu. Göğüslerinin arasındaki açıklık göbek deliğine kadar uzanırken, arkasında da v şeklinde bir sırt dekoltesi vardı. Sol omzundan dirseğine kadar inen tül detayı, sağ tarafındaysa dirseğinden başlayıp bileğine kadar ilerliyor ve son buluyordu. Saçına sıkıca tutturdukları duvağını görmek için arkasına doğru baktı. Duvak gelinliğinin eteklerini de örtecek şekilde oldukça uzundu ve en sonunda gelinlikle aynı desene sahip işlemeler vardı.

Bu sırada evin bahçesinden gelen davul sesiyle irkilip neler olduğunu anlamak için pencereye ilerlediğinde erkek tarafının bahçeden içeri girdiğini gördü. O hazırlanırken Neşe Hanım ve Tomris de evden ayrılmış, hazırlanmış ve kendisini almak için geri gelmişti. Her zamanki gibi neşeli, ablasının değimiyle %99'u ciddiyetsiz hâlde davula vuran Atilla'ya bakıp kahkaha atarken Bergüzar ve Aylin de evden çıktı ve onların yanına geçti. Ablasını erkek tarafında görmek bir an garip hissettirse de kendi kendine gülmeye devam ediyordu ki gözleri Ertuğrul'u bulup yaşlarla doldu.

Lacivert renkteki damatlığının içinde ne kadar da yakışıklı görünüyordu. Ailesiyle konuşurken parlayan gözlerindeki heyecanı gören Armağan da sonunda aklı başına gelmiş gibi heyecanlanmayı başarmıştı. Arka

tarafında kalan aynaya dönüp yeniden kendine bakar-ken susan davul sesinden sonra abilerini duydu.

“Kapının kolu bozulmuş, para lazım enişteciğim!” Arda iğneleyici ama eğlenir sesiyle herkesi kıs kıs güldürürken, “Atilla ne verdiyse sen on katını vereceksin lan!” diyen Murat’ın bu çıkışıyla dudaklarını birbirine bastırarak tebessümünü gizlemeye çalışan Ertuğrul, “Neden?” dediği anda cevap geldi.

“Çünkü aileye ilk giren ve tüm bu tantanalara sebep olan sensin. Kardeşimle tanışmasaydın, Atilla’yla Aylin de tanışmayacaktı. Şimdi yediğin haltlar yüzünden kapı açılmıyor!” Ertuğrul usulca kapıya ilerleyip Murat’ın karşısında durdu ve gözlerine dik dik bakarken bir yandan da alttan alta sırıttı.

“Sen, kardeşlerine karşılık benim kardeşimi istiyordun değil mi kayınçom!” Murat gözlerini Tomris’e çevirip rahat rahat, “Evet!” dediği anda Yalın erkekleri gözlerini memnuniyetsizce devirmiş, Neşe Hanım ve iki gelini kıs kıs gülmüş ama Tomris ilk kez bu muhabbete hiç ses etmemişti. Gözlerinin içine bakan adamdan gözlerini kaçırıp topuklu ayakkabılarının burunlarına bakarken, Murat ondan görmeye alıştığı ve hevesle beklediği tepkiyi alamayarak şaşkına döndü.

“Neyse sevgili eniştem, kapı açılmıyor!” Ertuğrul homurdanarak cebinden çıkardığı parayı kapının tokmağına sıkıştırdığında herkes gülmeye başlamıştı.

“Şimdi de açılmasın da göreyim.” Murat ve Arda memnuniyetsizce kapıyı açıp kenara çekilirken aileyi karşılayan Suna Hanım ve Mehmet Bey, Ertuğrul’u gelini alması için üst kata gönderdiler. Merdivenleri ağır ağır çıkıp kapının önüne geldiğinde, kapıda sırt sırta vermiş hâlde duran Zeynep’le Yıldız’a bakıp gözlerini devirdi.

EFANE

“Damat bulduk, soyalım diyorsunuz. Hiç ağzınızı yormayın. Ben zaten başıma geleceği bildiğim için hazırlıklı geldim.” Elini ceketinin iç cebine atıp iki tane künye çıkardı.

“Damattan size özel.”

“Oooo, büyüksün enişte!” nidalarına gülüp, kızlara özel ve bir örnek hazırladığı künyeleri bileklerine taktı.

“Şimdi, derhâl kaybolun.”

“Biz gittik, biz aslında yokuz,” diyerek yanından uzaklaşmaya hazırlanan kızlarla kucaklaşıp iyi dilekleri kabul etti. Bu arada kızların tehditlerine boyun eğip, Armağan’ı asla üzmeyeceğine dair yeminler etmiş ve onların arkasından gülererek bakmıştı. Derin bir soluk alıp boynundaki papyonu ve ceketini son kez düzeltti. Heyecandan hızla atan kalbi kulaklarını uğuldatıyor, sanki tansiyonu yükseliyordu. Kendi hâline gülüp, “Ölümüm bu kadının daha görmediğim güzelliğinden olacak,” derken kapıyı çaldı ve usulca araladı. Başını kaldırıp gözleri sevdiği kadınla buluştuğu anda aldığı tüm nefes resmen ciğerlerini yakmış, kalbi bir anlığına atmayı bırakmıştı.

“Hii!” Dudaklarından çıkan fısıltıyla tebessüm eden Armağan da onun damatlık içerisindeki hâline bakıp kalmış, gözlerinden akmak için zorlayan yaşları tutmaya çalışıyordu.

“Keşke makyajı sonra yapsaydık!” demesine gülen Ertuğrul kapıyı kapatıp ona doğru ilerlerken açık kalan ağzını elleriyle kapattı. Kocaman olmuş gözlerindeki şaşkınlık, hayranlık ve beğeniyle birkaç saat sonra karısı olacak kadına yaklaşp ellerini tutarken, “Armağan...” dediği anda gözlerinden yaşlar dökülüverdi.

“Ağlama... Ağlama, ağlarsan ben de ağlarım, makyajım bozulur,” dese de çoktan yaşlar yanaklarına düşmüş, kollarıysa sıkıca birbirlerini sarmıştı. Ertuğrul yüzünü

boynuna saklayıp içini çeke çeke sessizce ağlıyor, Armağan ise onun saçlarını, sırtını sakınleştirmek ister gibi usulca okşuyordu. Dakikalar sonra yeniden göz göze geldiklerinde gülümseyen yüzlerindeki yaşları sildiler ve alınlarını birleştirip gözlerini kapattılar.

“Çok güzel olmuşsun. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın, en güzel gelin... Sanırım aklımı kaybetmek üzereyim.” Ertuğrul’un sözlerine gülen Armağan biraz geri çekilip ona dikkatle baktıktan sonra, “Sen de çok yakışıklı olmuşsun. Hayatımda gördüğün en yakışıklı damat sensin ve ben sanırım seni şu an çok kışkandım,” demesiyle bu sefer gülen hatta kahkahalarla gülen taraf Ertuğrul olmuştu.

“O niye? İnsan kendi sevgilisini, müstakbel kocasını kışkanır mı güzelim?” Yandan bir tebessümle ona bakıp gözlerini süzdü, başı hafifçe boynuna doğru eğildi.

“Bakma şöyle, yaktın içimi.”

“İnsan sevdiğini kışkanmaz mı? Sen beni kışkanmıyor musun yani?” Ertuğrul bu soruya bir kez daha gülüp Armağan’ın yanağını elinin tersiyle okşarken, “Kışkanıyorum ama dozunda kışkanıyorum. Ayrıca bunu nikâhtan sonra uzun uzun konuşacağımız yıllarımız olması için artık gitmemiz lazım,” demiş ve kısa sürede odadan çıkıp alt kata inmişlerdi. Onları merdivenin başında karşılayan herkes heyecanlı, mutlu ancak Karcan ailesinin fertleri bir o kadar da hüzünlüydü. Mehmet Bey kızına sıkı sıkı sarılırken, Suna Hanım gözlerinden süzülen yaşları Neşe Hanım’ın uzattığı mendile siliyordu. Kız alan taraf Yalınlar olsa da Süleyman Bey ve Neşe Hanım da tıpkı Mehmet Bey ve Suna Hanım gibi gözyaşlarını zor tutarlarken Ertuğrul hepsine tebessümle bakıp, “Kimse ağlamasın. Yemin ediyorum artık ağlamaktan içimiz şişti. Artık gidip evlenebilir ve biraz eğlenebilir miyiz?” dedi.

EFSENE

Haklı sitemine ve yaşadıkları zor günleri tiye alarak söylediklerine gülerlerken Arda, Aylin ve Murat da kardeşlerini kucaklamıştı. Murat yaşlarla dolan gözlerinin ardından Ertuğrul'a baktıktan sonra, "Bak bu sefer doğru dedin enişte," demesiyle kopan kahkahaları gelen cevap böldü.

"Ben her zaman doğruyu söylerim. Daha öğrenemedin mi kayınçom?"

Ertuğrul'un sözlerinden sonra hep birlikte Bodrum'a geçmiş ve bir yazlığın önünde durmuşlardı. Armağan, aracın kapısını açan kocasına hınzır bir gülüşle bakıp, gözlerini Süleyman Bey ve Neşe Hanım'a döndürdüğü anda ayağını dışarı attı ama yere basmadı. Bu hareketi gören herkes kahkahayı patlatırken, "Aaaa! Süleyman Bey, gelin arabadan inmiyor. Ayağını basması için ne veriyorsun?" diyen Neşe Hanım ortamı iyice şenlendirmişti. Süleyman Bey önce oğluna, gelinine sonra da karısına baktı ve bir solukta sözlerini sıraladı.

"Bu yazlığı verdim." Armağan sağ ayağını yere bastı ancak bu sefer sol ayağı havada kaldı. Gözleri kocasının üstünde, gülerek, "Hadi yine iyisin, sayemde yazlığımız oldu. Bunun karşılığında sen ne veriyorsun?" sorusunu sormuş, Ertuğrul'u ve tüm aileyi kahkahalara boğmuştu.

"Ne istersiniz Armağan Hanım? Ne vereyim?"

"Ben bilmem. Bir şey ver. Bak orada papatyalar var, fazla masrafa girmeyeyim diyorsan yani..." derken duvarın kenarında yeşermiş olan papatyaları işaret etti. Ertuğrul, papatyalardan bir tanesini koparıp geri geldi, önüne diz çöküp papatyayı uzatırken gülümsedi.

"Başka bir isteğiniz?" Armağan, kızarmaya başlayan yanaklarında beliren tebessümle ona bakarken, yanağını usulca okşamış, Ertuğrul'un gözleriyse daha o anda kapanmıştı.

Aslıhan Güngör

“Bir isteğim var...”

“Nedir?” Gözlerini aralamış, merakla alacağı cevabı beklemeye başlamıştı.

“Seninle evlenmek!” diyen fısıltılı sesi duymasıyla i  çekip kocaman ama koskocaman güldü. Doğrulup elini ona uzattı ve “O isteğinizin gerçekleşmesi için arabadan inmeniz lazım hanımefendi,” dediğinde elleri buluşmuş, sahile açılan bahçesinden ilerleyerek deniz kıyısına yürümeye başlamışlardı. Armağan sağ elinde papatyalardan yapılma gelin buketini, sol eliyle de Ertuğrul’u sıkı sıkı tutuyor, papatya, mavi balon ve beyaz tüllerle süslenmiş yoldan yürümeye devam ediyordu.

Aileleri ve en yakın arkadaşları dışında kimsenin olmamasının huzuruyla, alkış sesleri arasında nik hın kıyılacağı yere vardılar. Nikâh kıyacak olan Muğla Büyükşehir Belediye Başkanı ikisine de güzel bir gülümsemeyle bakıp, “Yalın ve Karcan aileleri çocuklarınızın bu özel anına tanık olmak için yerlerinizi aldıysanız başlayalım mı?” sorusunu sorduğunda hepsi başlarını sallamış ve “Evet,” demişti.

“O zaman şahitlerimiz Sayın Yaşar Sarızeybek ve Yekta Andaç Beyler ile Zeynep Han ve Yıldız Ege Demirci Hanımları da buraya alalım.” Dört şahit de gülecek gelinle damadın yanındaki yerlerini aldıktan sonra klasik giriş konuşması yapıldı ve başkan bir anda susup Ertuğrul’a baktı.

“Hiç etik değil ama... Dilediğiniz gibi olsun Ertuğrul Bey.” Kimse neler olduğunu anlayamamış, öylece başkan ve Ertuğrul’a bakıp kalmıştı.

“Tek soru, tek cevap diyorsunuz yani!” Her şeyi açıklığa kavuşturan bu sözlerle şaşkıncı elini tuttuğu adama bakan Armağan, kıs kıs gülüp, “ atlak herif!” dediğinde

EFANE

kahkaha sesleri bulundukları yeri inletmiş, o ise sözlerine devam etmişti.

"Kendi rızamla buradayım sayın başkan. O yüzden içiniz rahat bir şekilde sorabilirsiniz."

Başkan gülerek başını eğdikten sonra, "Siz Sayın Armağan Karcan, Ertuğrul Yalın'ı... Siz Sayın Ertuğrul Yalın, Armağan Karcan'ı bir ömür boyu, hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde, ölüm sizi ayırmaya dek eş olarak kabul ediyor musunuz?" dedi. Gözleri birbirini bulurken Armağan buruk bir tebessümle az sonra kocası olacak adama uzun uzun baktı.

"Ölüm sadece bedenleri ayırır. Ruhlarımızdaki ve kalbimizdeki birliktelik bakidir." Ertuğrul bu sözlerle aynı onun gibi tebessüm ettikten sonra gözleriyle anlaşp başlarını hafifçe salladılar ve nikâh memuruna döndüler.

"Evet!"

Dudaklarından dökülen en anlamlı "evet"i sevdiklerinin, ailelerinin alkış sesleri sararken imzalar atıldı, evlilik cüzdanıysa Armağan'a teslim edildi.

"Bir ömür mutluluk ve sağlıkla geçsin. Dilerim birbirinize hep bugünkü aşkla bakın." Başkan önce onların, sonra da şahitlerin ellerini sıkıp ailelerle tokalaşmaya ve hepsini tebrik etmeye devam ederken, "Hoş geldin Armağan Yalın..." bağırışları yükseliyordu. Ertuğrul muazzam bir gülümsemeyle Armağan'a bakarken dudaklarını alnındaki ize bastırdı ve fısıldadı.

"Hoş geldin hayatın bana en güzel Armağan'ı... Hep hoş geldin, hep hoş gel Armağan Yalın."

"Hoş buldum Ertuğrul Yalın. Sen de hoş geldin. Hep hoş gel," deyip boynuna sıkıca sarıldı ve bir süre öylece durdular. Birbirlerinden ayrılıp nikâh şahitleri olan dört arkadaşlarıyla da kucaklaştıktan sonra sıra ailelerine gelmişti. Tebrikleri ve iyi dilekleri kabul etme faslının

ardından sahile kurulan masalara oturup kutlama yemeği yemeye başladılar. Yemeğin ortalarına doğru, aile büyüklerinin ricasıyla İstanbul'da da düğün yapma kararı almışlardı. Eş, dost, akrabanın yanı sıra iş, sanat, spor camiasının da yer alacağı düğünden konuşurlarken, kardeşinin yanına gelen Aylin, "Evde giymen için bir şeyler daha var. Eğer bu gelinlikle rahat değilsen gidip onu giy. Ben de sana yardım edeyim," dediğinde üstündeki gelinlikle rahat edemediğini ancak fark edip ablasının peşinden eve ilerledi ve birlikte içeri girdiler.

"Nasılsınız gelin hanım?" Ablasının neşeyle sorduğu soruya gülerken kendi çevresinde bir tur dönüverdi. Gelinliğinin etekleri uçtuğu anda neşeyle kahkaha atıp, "Çok güzel değil mi?" diye sormuştu. Öyle mutlu, öyle güzel görünüyordu ki bunu görmemek, anlamamak imkânsızdı. Aylin onun çocuksu mutluluğuna gülerken önce elini tuttu, sonra da sıkıca sarıldı. Birbirlerine sımsıkı sarılmış hâlde, kahkahalar atarak merdivenleri çıktılar. Tıpkı çocukluklarındaki gibi şen şakrak, yan yana, omuz omuza, yürek yüreğeydiler.

"Asıl güzel olan sensin, benim küçük kızım..." Armağan, ablasının kendisini böyle sevmesine her zaman mest olurdu. Başını onun omzuna dayayıp yatak odasının kapısına kadar ilerledi, kapıyı açtı ve içeri girdi.

"Işık nerede?" sorusunu ablasına sorduğu sırada şağına dayanan metalin soğukluğunu hissederek olduğu yerde donup kalmıştı. Titreyerek aralanan dudaklarından korkuyla dökülen, "Abla!" kelimesini duysa da her şeyden habersiz olan Aylin ışığı yaktı ve kardeşinin alına dayanan silahı gördü. Kızlar şok olmuş hâlde öylece kalırken, Cenk pis bir tebessümle, "Karıcığım ve sevgilim... Hoş geldiniz!" demişti.

EFSENE

Eski kocasının yüzüne tiksintiyle bakıp kendine gelmeye çalışan Aylin'in ilk sorusu, "Sen buraya nasıl girdin?" oldu.

Cenk yine aynı tebessümle ona bakarak, "Mutfaktaki cesedi görmemeniz büyük şans!" dediği anda kızlar yeniden donup kalmıştı. Sessiz ve gergin geçen saniyeler boyunca soğuk terler döken Armağan, ablasına odadan çıkıp gitmesi için kaş göz işareti yapıyordu ancak o yerinden bile kıpırdamıyordu.

Armağan, "Ne istiyorsun?" diye sorduğunda Cenk, eliyle onun yüzünü kavrayıp kendine çevirdi ve hiç tereddütsüz bir şekilde, "Seni istiyorum," dedi.

Duyduğu sözlerle titreyip, daha da panikleyen Armağan, "Allah belanı versin!" diye fısıldarken içinde yıllardır büyüttüğü öfkeyle Cenk'in bacak arasına sağlam bir diz darbesi indirdi ve adam anında iki büklüm olup, acıyla inledi. Ondan kurtulup, ablasını önüne katarak odadan çıkmaya çalışırken, gelinliği ayaklarına dolanıyor ve hızını kesiyordu. Aylin ise yaşadığı şokla hâlâ öylece kalakalmış yürüyemiyordu. Cenk'in gözlerindeki o iğrenç bakışa, ses tonundan bile belli olan sapık ruha ilk kez tanık oluyordu.

"O... Ben onunla yıllarca!" Ablasının ne demek istediğini anlayıp kahrolsa da kolundan çekmeye devam etti.

"Abla şimdi değil, sonra!" diye bağırırken Cenk'in sesini duydular.

"Bir adım daha atarsanız ikinizi de öldürürüm." Aylin öyle büyük bir şok içerisindeydi ki olduğu yerde dönüp onun gözlerine baktı.

"Yıllarca seninle aynı evde yaşadım, sana yemekler yaptım, kirli kıyafetlerini yıkadım, ütiledim. Seninle aynı yatağa yattım, senin gibi bir pislikle seviştim. Peşinde dört döndüm. İşime, kariyerime ara verdim. Çünkü sen böyle

istedin. Evde olmamı, sözüm ona kendimi yormamamı, evliliğimizi ön planda tutmamı istedin. Ben de sana saygı duymaya çalışıp en azından bir süre senin dediğın gibi olsun diye yıllarca evde oturdum. Kendimi bir hiç gibi yerle bir ettiğimi yeni fark ettim. Sana saygı duyduğum için evliliğimizi tüm sorunlara rağmen, tüm bencilliğine rağmen sürdürmeye çalıştığım için, seni her an alttan aldığım için öyle pişmanım ki... Bunu anlatacak kelimem yok. Evlilik, yemindir. Sadakattir. Sende o yemini tutacak haysiyet ve şahsiyet olmadığı gibi sadık olacak u kur da yokmuş. Kardeşime ulan hayvan herif... Kardeşime musallat olmuşsun. Hiç mi utanmadın? Hiç mi, 'Ben ne yapıyorum?' demedin? Allah kahretsin... Allah senin belanı versin," demesiyle bu kez silahın namlusu kendine dönmüş ancak Aylin bunu umursamadan Cenk'e doğru ilerlemişti.

"Abla ne yapıyorsun?" Armağın'ın korku dolu sesiyle histerik bir kahkaha atarken, "Hesaplaşma vakti!" diye fıslıdadı. şimdi silahın namlusu tam kalbinin üstünde ydi.

"Hadi vur! Hadi... Bas tetiğe.  ld r. Beni de bu vicdan azabından, pişmanlıktan, utançtan kurtar. Hadi Cenk! Hadi..."

"Abla!"

"Sus!" Daha önce hiç duymadığı bir ses tonuyla aldığı bu cevapla susan Armağın, onun öfkesini anbean görüyordu. Keşke gördüğü sadece öfke olsaydı. Gerçekten pişmanlık doluydu,  zg nd , kırgındı, utanç duyuyor ve tüm bunları öfkeli bakışlarıyla kusuyordu.

"Ne istedin? Kardeşimden, benden, ailemizden ne istedin pislik?"

"Aylin!"

"Adımı ağzına alma!" Cenk iyice öfkelenip tetiğe parmağın bastırmaya yeltendiği anda Aylin silahı kavradı ve aralarında arbede  ıktı. Silah bir Aylin'e, bir Cenk'e

dönerken Armağan'ın bağırışları bahçede oturan aile fertlerine ulaşmış ve hepsi ayaklanmıştı.

"Aylin, bırak şu silahı! Bırak dedim."

"Bırakmam! Kardeşime bir şey daha yapmana izin vermem," derken silah ateş aldı ve Armağan, yüreğinden kopan korku dolu çığlıkla olduğu yere çöküp kaldı. Bembeyaz gelinliğine sıçrayan kan damlalarıyla karşısında öylece donup kalan ablasına bakarken, aileleri çoktan gelmiş ve manzaranın şokunu yaşamaya başlamışlardı. Armağan korkuyla birkaç adım ilerisinde duran Aylin'e ilerlemeye çalışırken gelinliği yine yerde sürünen bacaklarına dolanmıştı.

"Abla... Abla..." Silahın kime doğru ateşlendiğini hâlâ anlayamayan Armağan gözlerinden akan yaşlarla ona bakarken Cenk yere boş bir çuval gibi yığıldı. Bedeni parkeyle buluşurken çıkan sesle bir kez daha çığlık atarken, yere akan kan ellerine bulaşmış, o ise ellerini fark etmeden kulaklarını kapatmıştı.

"Aylin... Bebeğim, bırak o silahı." Atilla'nın sesini duyan Aylin, makyajı akmış, gözleri kıpkırmızı olmuş hâlde onlara döndü. Yüzü, elleri, elbisesi eski kocasının kanına bulanmıştı.

"Öldü mü? Kardeşimin kâbusu bitti mi?" İşte bu soru her şeyi apaçık ortaya seriyordu. Et tırnaktan nasıl ayrılmıyorsa, kardeş dediğin de canından ayrılmıyordu.

Atilla yavaşça Aylin'e yaklaşıp elindeki silahı aldıktan sonra onu Murat ve Alparslan'a doğru yönlendirdi ve Cenk'in boynuna dokundu. Kendi kalp atışlarından dolayı onun nabzını duyamıyordu. Cenk'in yaşayıp yaşamadığını anlamakta zorlanırken gözleri şok içinde donakalmış Suna Hanım'ı bulduğunda usulca, "Anne!" dedi. Tepkisiz bir hâlde hâlen kızlarına ve eski damadına bakarken, Atilla'nın daha gür bir sesle, "Suna Anne!"

dediğini duyup kendine gelmişti. Adım adım Cenk'in başına gelip, boyun bölgesine dokunarak nabız almaya çalıştıktan sonra kısa bir açıklama yaptı.

"Nabızı çok düşük ama hâlâ hayatta. Acilen hastaneye götürülmesi lazım." Herkes derin bir nefes alırken, huzur buldukları tek nokta pislik herifin Aylin'in başını belaya sokmamasıydı. Süleyman Bey, adamlarından bazılarını çağırıp derhâl Cenk'i gizli bir kliniğe gönderirken, Ertuğrul gelinliği kana bulanmış karısını yatak odalarına sokmuş ve titreyen elleriyle üstünü çıkarmaya başlamıştı.

"Armağan, Armağan bana bak güzelim. Hadi bana bak. Konuş benimle."

"Öldü mü? Ablam onu öldürdü mü? Katil mi oldu?" Dili dolanarak sorduğu sorularla buz gibi olan Ertuğrul, onun yüzünü kavrayıp gözlerini buluşturdu.

"Ölmedi!"

"Ablam katil olmadı değil mi?" Emin olmak ister gibi yine aynı soruyu sormuş, cevapsa az öncekiyle aynı olmuştu. Ürkek, şok olmuş gözlerle etrafına bakarken ne ara odadan çıkıp arabaya bindiler, ne ara İstanbul'daki eve geldiler farkında bile değildi. Ailesine ait evdeki odasına geçip kapıyı usulca kapatan Ertuğrul, hayal âlemindeymiş gibi bakan masmavi gözlere baktıkça içi eziliyordu.

"Güzelim, şimdi banyoya gidip gelinliğini çıkartacağız. Sonrasında da duş alacaksın." Bir an durup ona endişeyle bakmaya devam ederken, "Kendin duş alabilir misin? Yardım etmemi ister misin?" diye sormuştu. Birkaç saniye sonra başını usulca sağa sola sallayan Armağan, sessizce banyoya ilerleyip kana bulanmış gelinliğini açması için ona sırtını döndü. Gelinlik üstünden usulca kayıp giderken gözlerini kapattığı anda gözyaşları yanaklarına dökülmüştü.

EFSENE

“Böyle olmamalıydı,” diyen fısıltılı sesindeki acı, hayal kırıklığı ve üzüntü o kadar belliydi ki Ertuğrul tek kelime edemeyip ona sıkıca sarıldı.

“Biliyorum güzel karım. Biliyorum, böyle hayal etmemiştik. Çok üzgünüm,” derken kolları arasında sarsılarak, yer yer inleyerek hatta haykırarak ağlamaya başlayan küçük bedeni kucakladığı gibi duşa girdi. Suyu ılık ayarına getirip açtığı anda Armağan irkilip olduğu yerde sıçramış ve kollarını onun boynuna sarmıştı.

“Neden böyle oluyor? Neden en mutlu anlarımıza hep gölge düşüyor?” Üstlerinden hızla akan ılık su gelinliği ve damatlığı yıkarken, yanaklarından akan yaşları da alıp götürüyordu ancak o yaşların yeri hemencecik doluyordu.

“Sabır güzelim, sabır. Güzel günler geldi. Bak, o pislik yakalandı. Tedavisi bittikten sonra hapse girecek ve ömrünün sonuna kadar orada kalacak.”

“Ya ölürse? Ya ablam hapse girerse?” Armağan’ın çenesini usulca kavrayıp gözlerini buluşturdu, çatık kaşlarının altından ona bir süre dikkatle baktıktan sonra dudakları aralandı.

“Aylin’e hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğiz. O şerefsiz bu gece son kozunu oynadı. Hani sen aylar önce, ‘Bir kez daha gelecek,’ demiştin ya, işte geldi ve artık kozları bitti. Kâbus bitti. Duydun mu beni? Beni duydun mu Mavişim?”

“Duydum,” diyen mırıltılı ve titrek sesini duyup tebessüm ettikten sonra dudaklarını birleştirip uzun uzun öptü. Bir süre daha suyun altında kalıp birbirlerine sıkı sıkı sarılarak ağladıktan sonra Ertuğrul toparlanmayı başardı ve karısının üstündeki gelinliği tamamen çıkardı. Bornozunu giydirip yatak odasına geçtiğinde kendi üstünden akan sulara aldırmamıştı ancak Armağan’ı

giydirmesi için Suna Hanım'ı bulduğunda Suna ona hemen yeni birkaç kıyafet verip kızının yanına geçmişti. Murat'ın odasında hızla üstünü değiştiren Ertuğrul yeniden koridora çıktığında Mehmet Bey'le karşılaşp kısa süre bakıştı.

“‘Böyle olmamalıydı,’ deyip ağlıyor,” derken gözlerine yaşlar dolmuş, başıysa önüne düşüvermişti. Onun bu hâline içi parçalanan Mehmet Bey, hızlı adımlarla yanına gelip sıkıca sarıldığında, derince iç çekişini kendi kalbinin üstünde hissetti.

“Ağla aslanım, ağla. O zehri akıtmazsan seni bitirir. Ağla,” demesiyle sırtına dolanan güçlü kolları hissedip kendisi de iç çekti. Evlatlarının en güzel günü böylesi trajik bir olayla mahvolmuştu ve bir ömür böyle hatırlanacaktı.

“Çok üzüldü, çok ağladı. Masmavi gözlerine kan oturdu. Ben onu mutlu etmeye çalıştıkça, o orospu çocuğu, hem Armağan'ın hem de Aylin'in canını yakıyor.” Bir an duraksayıp kendi sözlerini işittiği anda aklı başına geldi. Zar zor toparlanıp Mehmet Bey de uzaklaştıktan sonra yüzüne minnet dolu bir tebessümle bakarak, “Mehmet Baba, karım size emanet. Ben şu şerefsizin gittiği hastaneyi kolaçan edeceğim. Bu iblis, hapse girmeden bize rahat yok. Ben sizi sık sık arar, Armağan'ı sorarım,” dedi ve evden çıkmak için hareketlendi. Ancak aklına gelen şeyle duraksayıp yeniden Armağan'ın odasına girdiğinde, yatağa uzanmış ve birbirine sarılmış anne kızı gördü. Suna Hanım, gözyaşlarıyla kızının saçlarını seviyor, ona ninni gibi bir şeyler mırıldanıyordu. Armağan'ınsa gözleri kapalıydı ancak yanaklarına hâlâ yaşlar süzülüyordu. Ona doğru yaklaşp yavaşça eğildi ve alnındaki yara izinden uzunca öptü.

“Seni seviyorum Maviş,” diyerek evden ayrıldıktan sonra doğruca hastaneye gitmişti. Cenk'in durumuyla

ilgili gerekli bilgileri doktorlardan alıp hastanede nöbet tutmaya başlayalı ise bir hafta olmuştu. Polis memurları Cenk'ten gözünü ayırmazken, Ertuğrul da gizli gizli aynı şeyi adamlarına yaptırıyor, ne onun odasının önünde ne de hastanede kuş uçurtmuyordu.

Bu sırada Armağan ise kimseyle konuşmamış, görüşmemişti. Kendisini görmek isteyen aile fertlerini ve arkadaşlarını bile geri çevirmiş, her zamanki gibi biraz yalnız kalıp sakinleşmeyi tercih etmişti. Aslında Aylin de ondan pek farklı sayılmazdı. Tıpkı kardeşi gibi sessizliğe gömülürken, Atilla ve Ertuğrul'un elleri kolları bağlanmış, ikisinin de kendine gelecekleri anı sabırla bekleme-ye başlamışlardı.

Bir hafta sonra odadan çıkan Armağan, kahvaltı masasındaki aile fertlerine tedirginlikle tebessüm edip, "Günaydın!" derken onların gözündeki ışıltıyı görebiliyordu. Hepsi aynı anda, "Günaydın!" demiş, Armağan ise babasının yanındaki sandalyeye oturup önünde duran servis tabağına bir şeyler almıştı. Günlerdir doğru düzgün yemek yemediği için dengesizleşen şekerinin korkusuyla kendine gelmek zorunda kalmasını göz ardı edip kahvaltı ederken aniden duraksadı ve masadan kalktı.

"Anneciğim ne oldu?"

Ailesine şaşkın şaşkın bakıp, "Biriniz yanıma gelip artık evli olduğumu hatırlatmayı hiç düşünmedi mi?" diye sorduğu anda sessizce gülmeye başlamışlardı.

"Size inanamıyorum!"

Mehmet Bey keyifle gerinirken, "Biz bir şey yapmadık ki babacığım, kocan seni buraya bıraktı," dediği anda Armağan'ın gözleri kısıldı. Ağzına bir tane salatalık atarak

doğruca odasına yönelirken masada bıraktığı dört kişi de onun hâline içleri rahatlamış hâlde gülüyordu. Karısının kolunu sıkıvermesiyle irkilen Mehmet Bey, acı dolu bir homurtuyla ona döndü ve “Ne yapıyorsun Sunam?” diye sordu ama Suna Hanım’ın bakışlarındaki öfkeyi gördüğü anda sustu.

“Kocan seni buraya bıraktı ne demek?” Üç erkek de sırtarak birbirlerine bakarken Murat keyifle annesine cevap vermişti.

“Kocasının canına okumaya gidiyor demek ve emin ol biz bundan hiç şikâyetçi değiliz anne.”

Suna Hanım oğullarına ve kocasına yine öfkeyle bakıp, söylenerek ayağa kalktığı gibi kızının odasına ilerledi. Odanın kapısını usulca çalıp içeri girdiğindeyse karşısında duran kızına şaşkın şaşkın bakmaktan kendini alamadı. Sanki bir haftadır bu odadan çıkmayan, kimseyle konuşmayan o değildi. Mavi bir kot pantolonun üstüne giydiği krem rengi, saten görünümlü bluz oldukça iddialı görünüyor, Armağan ise bunu çok rahat taşıyordu. Yüksek topuklu, bej renk, burnu açık botlarının üstünde dimdik dururken saçlarını arkaya atıp ayna aracılığıyla annesine baktı.

“Anneciğim?”

“Ne kadar güzel olmuşsun.” İçtenlikle söylediği bu sözlerle tebessüm ederken bir kez daha kendine bakmaya başlamıştı. Gömlek ve kazağın birleşimi gibi duran kıyafetin kumaşı boğazını sararken, kolları bollaşarak aşağı doğru iniyor, bileklerine ulaştığındaysa daralıyordu. Omuzlarının üstünde duran vatıklar omuzlarını daha dik ve geniş gösterirken, göğüslerinin hemen altını sıkıca saran bölüm belini oldukça ince göstermiş, tabii buna yüksek bel pantolonu da çok yardımcı olmuştu. Boynunun altından başlayıp göğüslerinin altına kadar uzanan

açıklıktan taktığı kolyelerin uçları görünüyordu. Saçlarının kamufle ettiği sırtıysa cesur bir dekolteye sahipti.

"Teşekkür ederim," derken gözlerini aynadan ayırıp yüzünü annesine döndü ve aralarındaki mesafeyi kapattığı gibi ona sarıldı.

"Eğer bir şey söylemeyeceksen beni buraya bırakan kocamın yanına gideceğim. Bence neyi kaybettiğini görmeli!" Suna Hanım bir an duraksayıp, kızının sözlerine ve öz güvenine kahkaha atarak karşılık verirken Armağan yeniden konuştu.

"Şaka yapıyorum. Beni yanınıza bırakma sebebi sizlerin aklı kalmasın diyedir. Tabii fırsattan istifade, kötü adamları da hakladığına hiç şüphem yok!" Annesini öptükten sonra evden çıkıp Yalın Holding'e gitmek için aracına ilerlerken İsmail'i durdurdu.

"Ben kullanırım İsmail. Hadi sen bugün kızını okuldan al, baba kız vakit geçirin." İsmail'in şüpheyile kendisine baktığını görüp tebessüm ederken, "Ben iyiyim, bir kez olsun arabamı kendim kullanmak istemiş olamaz mıyım?" diye sorduğu anda başını sallamış ve sadece aracının kapısını açmıştı.

"İyi günler efendim!"

"İyi günler İsmail. Didem'e selam söyle, Sıla'yı da benim yerime bol bol öp." Kapı kapandığı gibi aracını çalıştırıp kısa sürede hareket ettikten bir saat sonra Yalın Holding'in önünde durup aracını görevliye teslim etti. Topuklu ayakkabıları zeminle her buluştuğunda çıkan ses havaya dağılıyor, şirket çalışanlarıysa patronlarının karısına merak ve şüpheyile bakıyordu. Yapılan sürpriz düğünün ardından ortalarda görünmeyen gelin hanım her zamanki şıklığı, güzelliği ve biraz da soğukluğuyla karşılarındaydı. Bir hafta ortada görünmemesi dedikodulara yol açarken en çok konuşulan iki ihtimal vardı.

Bir, Armağan hamileydi ve bebek kendini belli etmeden evlenmişlerdi. Hamileliğinin başında olduğu içinde keyfi yoktu, bu yüzden evden çıkamıyordu. İki, düğünün hemen ardından kavga etmiş, bu yüzden balayına falan da gitmemişlerdi. Şirket içerisinde dönüp duran bu dedikoduları duysalar bile hiçbirisi umursamamıştı çünkü insanlar inanmak istediklerine inanacak ve yine konuşacak yeni yalanlar bulacaktı.

İnsanların dikkatle karnına baktığını gören Armağan silik bir tebessümle başını sallayıp asansöre bindikten kısa süre sonra yöneticilerin odalarının olduğu kata gelmişti.

“Hoş geldiniz Armağan Hanım. Ertuğrul Bey’e geldiğinizi haber vereyim,” diyen Esra’ya gülümseyip, “Hoş buldum,” dedi ve beklemeye başladı.

Esra şirket telefonunu eline alıp bir tuşa bastıktan sonra, “Ertuğrul Bey, Armağan Karcan...” demişti ki yüzünü buruşturup, “Armağan Yalın...” dedi.

Aniden susup kendi kendine söylenerek isyan eder gibi, “Karınız geldi Ertuğrul Bey!” dediği anda gülmeye başlayan Armağan, telefonun diğ r ucundan yükselen kahkaha sesini de rahatlıkla duyuyordu. Esra telefonu yerine bırakıp kıpkırmızı bir yüzle mahcup mahcup kendisine bakarken Armağan iyice keyiflenmişti.

“Alışırısın Esracığım, azıcık zaman lazım hepsi bu.” Odaya yönelip kapıyı açtıktan sonra içeri girdi.

“Kıyamam, Esra’nın kafası epey karıştı.” Ertuğrul duyduğu sözlerle gülerek başını kaldırdığı an kaşları çatıldı ve karısına uzun uzun bakmaya başladı. Armağan, ona yaklaşıp avuç i lerini masaya dayadıktan sonra hafifçe eğilmiş vaziyette, “İnsan karısını düğünden getirdiği gibi babasının evine bırakır mı?” sorusunu sordduğu anda Ertuğrul şaşırıp kalmıştı.

“Biraz yalnız kalmak istersin diye düşün...”

“Sen o manyakla uğraşırken yalnız kalmayayım diye beni aileme emanet ettin.” Ertuğrul sağ kaşını hafifçe havaya kaldırıp ona dikkatle bakarken Armağan imalı bir tebessümle sözlerine devam etti.

“Seni tanıyorum Ertuğrul Bey! Onca olaydan sonra beni yalnız falan bırakmazsın.” Ellerini masadan ayırıp doğruldu, topuklu ayakkabısını yere vura vura ona yaklaştı, oturduğu koltuğunu kendine döndürüp yüzünü ellerini arasına aldı.

“Tabii birilerinin canına okumayacaksın!”

“Senin canını yakanın canını...” Dudaklarına kapanan dudaklar yüzünden susmak zorunda kalsa da karısını kendine çekti ve kucağına oturttu.

“Hiç kimseye, hiçbir şey yapmayacaksın. Bırak polis, savcı, hâkim görevini yapsın. Sense sadece beni sev.”

Ertuğrul buruk bir tebessümle ona bakarken, “Böyle diyeceğini bildiğim için onu polislere teslim ettim. Ama onu teslim etmemle bitmedi, bir süre de bitmeyecek. Aylin ve sen tanık olarak çağırılacaksınız, belki de yaşananlar duyulacak. Sen duyulsun istemiyordun,” dediğinde aynı tebessüm Armağan’ın yüzünde de oluşmuştu.

“Duyulmasını istememe sebebim ablamdı. Artık o da gerçekleri duyduğuna göre, hatta yeni bir hayata başladığına göre yaşananları anlatmak daha kolay olacaktır. Yaşamak zorunda kaldığım hiçbir şey benim suçum ya da ayıbım değil. İnsanlar ne der diye düşünmüyor, onları umursamıyorum. Ben ne istiyorum, nasıl mutlu, huzurlu ve rahat olurum, ikimizin hayatını nasıl güzelleştiririm onu düşünüyorum. Gerisi, yani o hiç tanımadıklarım ve hayatımda söz hakkına sahip olduklarını sananlar... Ne yaparlarsa yapsınlar.” Susup gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve kocasına yaklaştı.

"Sen yanımdaysan her şey daha kolay gelip geçecektir. Sana, kendime ve en çok da bize inanıyorum," derken ayaklarını karnına doğru çekti, büzüşüp kocasının kucağına sığındı ve başını kalbinin üstüne koyup, bir kez daha nefes alıp kokusunu duyumsadı.

"Öğlen yemeğine kadar burada uyuyabilir miyim?"

"İstediğin kadar uyuyabilirsin güzelim." Alnına konan öpücüğü hissedip gülümserken, huzurlu bir uykuyla buluşmuştu. Birkaç saat sonra gözlerini açıp, etrafına bakarken üstüne örtülen ceketin ve sırtını kavrayan elin sıcaklığını hissediyordu.

"Günaydın uykucum..."

"Hmm..." Yatağındaymış gibi bir rahatlıkla gerinip, açılmakta zorlanan göz kapaklarının arasından kocasına bakıp, "Günaydın mı? Öğlen olmuş olmalı Ertuğrul?" dediğinde Ertuğrul elindeki kalemi masaya bıraktı, bıyık altından gülerek ona baktı ve yanağına uzun, sulu sulu bir öpücük kondurdu.

"Çokbilmiş hatunum. O zaman artık kalk da yemeğe gidelim."

"Meraklı şirket çalışanlarınız da bizi yan yana görüp muratlarına ersinler. Değil mi ama!" Bir anda ayaklanıp üstünü düzeltti, az ilerideki aynaya ilerleyip makyajını kontrol etti ve yeniden Ertuğrul'a döndü.

"Hazırım!" derken onun hâlâ koltuğunda rahat rahat oturup kendisini izlediğini fark edince yanakları kızarmaya başlamıştı.

"Ertuğrul, neden öyle bakıyorsun?" Kendisinin neredeyse iki misli bedeniyle ayaklanıp adım adım yanına gelirken Armağan iyice huzursuzlandı.

"Ertuğrul?"

"Armağan!"

Titrek bir nefes alırken, "Efendim?" dedi.

"Gömleğinin arkası nerede karıcığım?" sorusuyla omuzları dikleşti, yüz ifadesi masum bir kız çocuğundan sıyrılıp asi bir kadınıninkine büründü. Ertuğrul ise elleri pantolonunun cebinde, tüm bu değişimini içten içe keyifle izlerken vereceği cevabı merakla bekliyor, gülmemek için kendini sıkıyordu.

"Hiç komik değilsin!"

"Karımı kıskanmış olamaz mıyım?"

Armağan yüzünü ekşitip, "Ertuğrul, karnım çok aç! Bunu yemekten sonra uzun uzun konuşabiliriz," dediği anda beline sarıldı ve tuttuğu kahkahalarını serbest bıraktı.

"Aman, kıskanmaya da gelmiyorsunuz Sayın Yalın! Hele açken yanınıza yaklaşılmıyor. Buyurun, gidip yemeğimizi yiyelim," dedikten sonra Armağan koltuğun üstüne bıraktığı çantasından insülin iğnesini çıkartıp kendine enjekte etti. Şirketin yemek salonuna inmek için asansöre ilerledikleri sırada duraksayıp, "Ozan Bey nerede? Onu düşün öncesinde ve sonrasında hiç görmedim," dediğinde gülümsedi.

"Yurt dışındaki işlerle uğraşıp duruyor. Dubai'deki işlerin başında Ozan olmasa ben burada olmazdım güzelim." Ozan'ın bir süre daha yurt dışında kalacağından bahsederken girdikleri yemek salonunda tüm gözler üstlerine dönmüş ancak onlar hiçbir şey yokmuş gibi Alparslan, Atilla ve Tomris'in oturduğu masaya ilerlemişlerdi. Armağan'ı karşılarında gören üç kardeş de ayaklanıp ona sarılırken usulca nasıl olduğunu sordular.

"Ben iyiyim, ablam evde mi?" Atilla başını sallayıp evet dedikten sonra onun yanına oturdu ve yorgun gözlerine baktı.

"Yemekten sonra onun yanına gitmek istiyorum ama..." Tereddütle söylediği bu sözlere tebessüm eden Atilla, kolunu Armağan'ın omzuna sarıp, "Seni görmek

için günlerdir bekliyor," demişti. Bu sırada masalarına gelen Su konuşmayı bölerken Armağan huzursuzca ona bakıyor ve ne diyeceğini merakla bekliyordu.

"Ertuğrul Bey, Armağan Hanım... Tebrik ederim! Mutlu gününüzde yanınızda olmayı çok isterdim ama..." Bir anda sustu ve imalı bir tebessüm gizlediği yüz ifadeyle Ertuğrul'a bakıp, "Kimse eski sevgilisini düğününe çağırmasın!" deyiverdi.

Armağan duyduğu sözlerle donup kalmış, Ertuğrul dişlerini sıkarak, "Su!" demiş, Alparslan ve Atilla dudakları arasından küfür mırıldanırken Tomris hızla ayağa kalkıp onu masalarından uzaklaştırmıştı.

Armağan gözlerini tabağından ayırıp Atilla'ya baktıktan sonra, "Ablamı görsem iyi olur, size afiyet olsun!" dediği gibi salonun çıkışına yöneldi. Ayağa kalkıp onun peşinden gitmek isteyen kardeşini tek hamlede durduran Alparslan, gizlemeye çalıştığı öfkesiyle, "Herkesin gözü üstünüzde, dedikodu için yer arıyorlar. Şimdi değil, şu an değil. Otur!" dedi.

Armağan, geçmişiyile ilgili gerçekleri kendisinden sakladığı için Ertuğrul'a duyduğu kırgınlık ve öfkeyle şirketten ayrılıp aracına geçtiğinde gözyaşları yanaklarını usul usul ıslatmaya başlamıştı. Tanıştıkları ilk andan beri Su'dan hazzetmemesinin, dahası rahatsızlık duymasının elle tutulur bir sebebi olmamış fakat kendi hislerine de karşı koyamamıştı. Onun kadınsı duruşunu, fiziğini, cesur tavırlarını ve davranışlarını kışkandığını kendinden saklamamış, hatta Ertuğrul'a bile istemeden belli etmişti. Aracıyla hızla yol alırken çalmaya başlayan telefonunun ekranına göz ucuyla bakıp derin bir nefes aldı ve boğazını güçlükle temizledi.

"Efendim Ertuğrul?"

"Armağan, neredesin güzelim?"

"Ablamı göreceğim dedim ya! Bunu sormak için mi aradın?" Sesinin bir anda titremesiyle yüzünü buruştururken, ağladığını anlamaması için dua ediyordu ama Ertuğrul çoktan durumu fark etmişti.

Ertuğrul'un, "Armağan, sen ağlıyor musun?" sorusuyla dişlerinin arasından gerçek olmayan bir kahkaha attı.

"Ağlamıyorum! Sadece çok sinirliyim. O kadının eski sevgilin olduğunu benden gizledin Ertuğrul! Hem de aylardır... Hem de seni ondan kıskandığımı bile bile yaptın bunu. Herkesin geçmişinde birileri olduğu gibi benim de var ama ben eski sevgilimle aynı iş yerinde çalışmıyorum! Her şey bir yana... Bunu böyle duymamalıydım! Herkesin içinde, hiçbir şeyden haberim olmadığı belli olarak, asalak gibi kalarak..."

Kırmızı ışıktaki durup öfkeyle direksiyona vurduktan sonra, "Telefonu kapatıp beni rahat bırakır mısın? Bu sefer gerçekten yalnız kalmak istiyorum," dediğinde Ertuğrul gözlerini kapatıp derin bir nefes almıştı.

"Bırakmayacağımı biliyorsun değil mi?"

"Ben hiçbir şey bilmiyormuşum, senin hakkında... Kocam hakkında!"

"Armağan... Yapma güzelim, ne olur! Evet, sana Su'yla olan geçmişimizden bahsetmemiş olmam hataydı. Hata-yı hatayla düzeltmeyiz. Yanına geleyim, yüz yüze konuşalım." Sözlerinin ardından Armağan resmen kıpkırmızı kesildi.

"Su'yla olan geçmişiniz umurumda değil!" demesiyle sözlerinin ucunun nereye dokunduğunu fark eden Ertuğrul olduğu yerde irkiliverdi.

"Maviş, öyle demek istemedim." Toparlamaya çalıştıkça batıyor, kendine olan öfkesi daha da artıyordu.

“Bunu en başında anlatmalıydın, böyle duymamalıydım Ertuğrul. Şu an seninle konuşmak ya da görüşmek istemiyorum!”

Aramayı sonlandırıp ardı ardına içini çektikten sonra gözyaşlarına boğulmuş, ablasının evine varana kadar da ağlamaya devam etmişti. Kapıyı çalıp ablasını gördüğü anda yeniden ağlamaya başlamasıyla onu içeri alan Aylin’se her şeyden haberdardı. Atilla kısa süre önce aramış, şirkette olanları anlatmış ve Armağan’ın yanına gelmek üzere olduğunu söylemişti. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönen kardeşini dizine yatırıp saatlerce saçlarını okşadı, onu sakinleştirdi ve huysuz bir ifadeyle uykuya dalışını izledi. Bu sırada salonun kapısında beliren kocasına ve Ertuğrul’a buruk bir tebessümle bakarken, “Çok ağladı!” demiş, hemen ardından kendisi de sessizce ağlamaya başlamıştı. İkisinin gözlerinden dökülen her yaşın azabı yüreğine düşen Ertuğrul pişmanlıkla Aylin’e bakıp, ayaklarının ucuna çöktü.

“Aylin... Bari sen ağlama güzelim. Şu manyak kocan beni vursun mu, onu mu istiyorsun?” Yanaklarına dökülen yaşları usulca silerken, Armağan’ın gözlerine nazaran daha gri olan harelerine bakıp gülümsedi. Aylin’se kardeşinin başını yavaşça koltuğa koyup ayaklandıktan sonra mutfığa geçmişti. Atilla’yla Ertuğrul’u içeri alıp mutfak kapısını kapattığı anda, “Kardeşimi neden ağlattın? Ona neden gerçekleri anlatmadın?” diye onun yakasına yapıştı. Gözlerinin içinde bile oynayan öfke pırıltısıyla şaşkına dönen Ertuğrul, ellerini havaya kaldırırken Atilla hunharca gülüyordu.

“Helal sana sarışın! Seviyorum seni...”

“İsteyerek ağlatmadım Aylin! Üzülmesin, aklına takılmasın diye söylememiştim! Çünkü benim için hiçbir önemi yoktu.”

“Ama eski sevgilin için hâlâ önemliymiş!”

Başını hafifçe sallayarak, “Öyleymiş. Bilmiyordum!” dediğinde Aylin ona kıyamayıp suratını asmıştı.

“Şapşal şeyler... İkinize de kıyamadım, canım kalbim! Tamam, ben Armağan’la konuşurum ama sen...” derken kahve makinesine ilerleyip tuşuna bastı ve yeniden onun umutla bakan gözlerine baktı.

“Kahveni içip eve git. Çünkü seni burada görürse iyice inat eder,” deyince üçü birden güldüler. Ertuğrul, kahvesini içip Aylin’in sözünü dinleyerek evine döndükten sonra çalışma odasına geçmiş ve bir şeyler çizmeye başlamıştı.

Birkaç saat sonra uyuyakaldığı koltukta gözlerini aralayan Armağan mutfaktan gelen ışığı takip edip, içeri girdiğinde yemek yiyen Atilla ve Aylin’e gülümseyip babasının kucağında uslu uslu duran yeğenini kolları arasına aldı.

“Sarı kızım, teyzem...” diyerek onu severken ablasının gözlerini üstünde hissediyordu. Yüzünü ona çevirip yanına yaklaştı ve yanaklarından uzun uzun öptü.

“Bana ya da bize şöyle bakmayı keser misin? Biz gayet mutluyuz.”

Aylin, zar zor yutkunup başını sallarken, “Ertuğrul seni çok merak etmiş,” deyiverdi.

“Buraya geldi değil mi?” Bu sefer ellerini teslim olur gibi kaldıran, Armağan’ın bakışlarından kaçacak yer arayan Atilla’dan başkası değildi.

“Kardeşim diye demiyorum ama biraz inatçıdır.”

“Karının kardeşiyim diye demiyorum ama... Ben de biraz inatçıyım.”

Armağan’ın cevabıyla gülmeye başlayan Atilla elindeki çatal ve bıçağı bırakıp ona baktıktan sonra karşına oturmasını işaret etti. Armağan, kucağında Derin’le

sandalyeye oturup göz ucuyla onlara bakarken suratı asılmış, keyfi kaçmıştı.

“Ertuğrul’un sana yalan söylediğini düşünüyorsun...”

“Hayır! Yalan söylediğini düşünmüyorum abiciğim. Ertuğrul’un bana hiçbir şey söylemediğini görüyorum.”

Atilla başını hafifçe sallayıp, “Haklısın ama bunu onunla görüşmeyerek çözemezsin güzelim. Karşısına geç, ağzına et. Emin ol bundan çok keyif alırım ama onunla görüşmemelik etme. Çünkü...” dedi ve bir süre susup sadece gülümsedi.

“Sensiz yapamaz Armağan. Sen onun tüm duvarlarının, kurallarının yıkıldığı noktasısın. Hepimizden kıymetli, en kıymetli olan sensin. Üzülmeni, kafana takmanı istemediği için söylemedi.”

“Böyle öğrenmek zorunda değildim Atilla! O kadından öğrenmek zorunda değildim,” dediğinde yeniden tebessüm eden genç adam, ona uzanıp elini sıkı sıkı tuttu.

“Su, bugün yanımıza bilerek geldi ve o sözleri söyledi çünkü tam olarak bunu yapmak istedi.”

Armağan’ın allak bullak olan yüzüne bakarken, “Emimin ki sen ondan daha akıllı bir kadınsın ve böylesine basit, çirkin bir oyuna gelmezsin. Onun zafer kazanmasına izin verecek misin?” diye sorduğu anda sinirle nefes alan Armağan, bebeği ablasına verip ayaklandı.

“Kardeşine yarın sabaha kadar ulaşamazsan polisi ara bence Atilla Yalın!”

Hışımla mutfaktan çıkışını izleyen karı koca, evin kapısının kapanma sesiyle kahkahalara boğulurken Aylin, “Ağzınız isteyince iyi laf yapıyormuş Atilla Bey!” demişti. Yavaşça ayağa kalkan Atilla, onun boynuna doğru sokulup, “Başka şeyler de yapıyor. Görmek ister misin sarışın?” diye sorduğunda Aylin kıpkırmızı kesildi.

“Atilla!”

EFSENE

“Yemek yemek gibi şeylerden bahsettim karıcığım. Sen ne anladın ki!”

Arada bir başını kaldırıp saate baktıktan sonra kendi kendine söyleniyordu ki odasının kapısı usulca açıldı ve üstünde bembeyaz bir gecelikle, çıplak ayaklarının ucu-na basa basa yanına yaklaşan karsını gördü.

“Güzelim?” Yanına gelip, her zamanki gibi koltuğu kendine çevirdikten sonra kucağına oturdu, kulağını kalbinin üstüne dayayıp gözlerini kapattı.

“Yine geceliklerinizle evden kaçıp bana mı geldiniz Armağan Yalın?” Armağan dudaklarını kemirip gülmemek için kendini sıkarken, “Evden kaçmadım, evime gelip yatak odamızda geceliğimi giydikten sonra yanına geldim,” diye homurdanmış ancak sözleriyle Ertuğrul’u resmen erittiğini fark etmemişti.

“Sen evine mi geldin Mavişim...”

“Hı hı!” Parmaklarının uçlarını birbirine sürterken, ne yapacağını bilemez hâlde öylece duruyordu. Bura-ya gelirken artık evli olduklarını, buranın evi olduğunu kendine hatırlatmıştı ama başka bir gerçeği unutmuştu. Ertuğrul’un kocası olduğunu ve kendisiyle birlikte olmak isteyebileceğini hiç düşünmediğini hatırlayıp, irkilerek ayağa kalktığında yüzü kireç gibi oluverdi. Daha önce onunla yakınlaşmış hatta yaşadıkları her andan zevk almıştı ama şimdi durumlar değişmişti. Çünkü evlenmişlerdi ve onunla sevişmek zorundaymış gibi hissetmek paniklemesine sebep oluyordu. Sanki bu kendisinden beklenen bir görevmiş gibi.

Armağan’ın aniden kucağından kalkması ve yüzünün kireç gibi olmasıyla durumu anlayan Ertuğrul yavaşça

ayağa kalkıp ona adım atmak istedi ancak Armağan terdirginlikle geri gidip arkasındaki koltuğa çarparak durdu.

Ellerini usulca havaya kaldıran Ertuğrul, karısının masmavi gözlerine bakarken, "İstemediğin hiçbir şey yapmayacak, yaşamayacaksın Armağan! Sana söz veriyorum, ne zaman hazır olursan o zaman birbirimize dokunacağız. Ne olur benden korkma... Ne olur benden kaçma!" Sesi titreye titreye konuşmuştu. Atilla'nın birkaç saat önce Ertuğrul ve kendisi için söylediği sözleri hatırlayan Armağan ise titrek bir nefes alıp ona doğru atıldıktan sonra kollarını boynuna sıkı sıkı sardı.

"Senden korkmuyor ya da kaçmıyorum. Hâlâ tam olarak bilmediğim o şeyden korkuyor ve kaçıyorum," dediğinde Ertuğrul'un yüreği lime lime olmuştu sanki.

"Bilinmezlik korkutucudur ama eğer öğrenmek için çabalarsak, belki de aklımızda büyüttüğümüz kadar korkunç olmadığını öğrenebiliriz."

Ondan bir adım uzaklaşan Armağan hiç tereddütsüz, "Öğret o zaman!" dedikten sonra dudaklarını birleştirdi. Ertuğrul şok olmuş, ne yapacağını bilemez hâlde ona karşılık verdi ama kısa sürede de dudaklarını ayırdı.

"Armağan... Sen ciddi misin?"

Ertuğrul sorusuyla tebessüm eden karısına bakıyordu.

"Bir ömür senden kaçamam, korkup saklanamam! Madem insan bilmediğinden korkar diyorsun, ben de sana bilmediğim ne varsa öğretmen için izin veriyorum," dediğinde Ertuğrul dikkatle ona bakmayı sürdürüp elini tuttuğu gibi çalışma odasından çıktı ve yatak odasına geçti. Yatağın baş ucunda bulunan lambaları yaktığında içerisi loş bir havaya bürünmüş, hızla atan kalplerinin sesi birbirine karışmıştı. Ertuğrul elini yavaşça ona uza-

tıp, yanağını avucunun içine alırken farkına bile varmadığı bir gülümseme dudaklarında belirdi.

“Öyle güzelsin ki... Öyle naif, öyle kırılgan ve öyle çocuk. Küçük bir kız çocuğu gibi gözlerime melül melül bakarsan sana dokunamam Maviş.”

Ertuğrul’un sözleriyle bu kez gülümseyen Armağan olmuştu. Bir adım atıp aralarındaki tüm mesafeyi kapatıktan sonra kocasının üstündeki gömleğin düğmelerini açmaya başladı ve “Ama ben küçük bir kız çocuğu değilim,” diye fısıldadı. Ertuğrul yavaşça gözlerini kapatıp sanki teslim oluyordu. Gömleğinin bedeninden ayrıldığını, Armağan’ın kollarının beline dolandığını ve alının dudaklarına değdiğini hissedip gözlerini yeniden araladı, kokusunu içine çekip gülümsedi. Usulca belini kavrayıp ayaklarını yerden kestikten sonra onu kucağına almıştı. Beyaz gecelik yukarı doğru sıyrıldığında açıkta kalan bacaklarını sıkıca kocasına sarıp titrek bir nefes alarak, “Ertuğrul!” dedi.

“Armağan...” Kucağında karısıyla yatağa uzanıp, saçlarını severken, “Şimdi değil... Bugün değil!” demişti.

Sabaha kadar öyle uyumuş, kahvaltı ettikleri sırada gelen haberle savcılığa geçmişlerdi. Cenk’le ilgili ifade verip yıllar boyunca yaşadıklarını sadece savcıya anlatan Armağan’ın telefon kayıtları ve şirkete gelen çiçeklerin kamera kayıtları dosyaya işlenmişti. Oldukça sakin, soğukkanlı ve ifadesiz oluşu herkesi şaşırtsa da Ertuğrul onun içinde kopan asıl fırtınayı gözlerinin en derininde görüyordu. Akşam eve gelip yemeklerini yedikten sonra azıcık bal karıştırdığı bir fincan sıcak sütü karısına uzatırken saçlarına öpücük konduran Ertuğrul, yine sessizce yanına oturmuştu.

“Neden hiç öğrenmek istemedin? Neden hiç duymak için diretmedin? İstesen çok rahat öğrenebilirdin ama

öğrenmedin! Neden?" sorularıyla irkilip fısıldar gibi, "Duymaktan korktum," dedi ve ekledi.

"Dinleyememekten, dinlemeye dayanamamaktan korktum. Sen onu yaşadın ve ayağa kalktın ama ben duymaktan bile korktum." Armağan zar zor yutkunup ona anlayışla tebessüm etti ama geçmişin kapılarını da kocasına ilk kez açtı.

"O sıralar erkek arkadaşım vardı ve hafta sonu onu ziyarete gitmiştim. Kapıyı çalıp kısa süre bekledikten sonra kapı açıldı ama karşımda en yakın kız arkadaşlarımdan biri duruyordu ve yarı çıplaktı. Ne olduğunu, orada erkek arkadaşım ile ne yaptığını anlamak zor değildi. Arkamı döndüm, ikisini de umursamadan arabaya binip ablamın yanına gittim. Gece yarısına kadar onunla konuşurken sinirimden ağlıyordum, o da beni avutuyordu. En son hatırladığım şey ablamın dizinde yattığım, onun da saçlarımı okşadığıydı ama gözlerimi açtığımda ablamın çoktan gittiğini ve yanımda duranın Cenk olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Oda karanlık olduğu hâlde gözlerindeki o bakışı hâlâ hatırlıyorum!" deyip bir anda irkilivermişti. Ertuğrul sıkıdığı dişlerinin arasından azıcık nefes alıp, tedirgince ona bakarken kendine gelen Armağan, "İyiyim," demeyi başardı.

"İyisin güzelim, iyisin ve yanımda güvendesin." Dudaklarında tebessüm belirirken başını koltuğa dayamış ve sözlerine devam etmişti.

"Sonra... Sonrası aslında çok kısa olan ama çok uzun gibi görülen bir kâbus gibiydi. Ağzımı kapatıp, 'Ablan mışıl mışıl uyurken, biz seninle eğlenelim mi?' dediğinde benimle ilgili hiç de masum şeyler düşünmediğini anlamıştım ama geç kalmıştım. Tam her şey bitti dediğim anda ablamın uyandığını belli eden kapı ve ayak sesleriyle benden uzaklaştı, 'Yeniden görüşeceğiz,' dedi ve

fark ettirmeden odamdan çıktı. Ablam düğün gecesi beni ilk kez kurtarmamıştı, yıllar önce de bunu farkında bile olmadan yapmıştı."

Kısa süre susup, "Birinin sana zorla dokunması ne demek fikrin var mı?" diye sorduğunda Ertuğrul başını hafifçe sağa sola sallarken Armağan yine tebessüm etti.

"Böyle bir şeyi deneyimlemediğine çok sevindim. Emin ol, unutulması imkânsız, atlatması yıllar alan bir travma. Cinsiyetçilik yapmak istemem ama bunu en çok yaşayan kadınlardır. Yaşımız kaç olursa olsun bize bakıp kendinizi nasıl kaydedebiliyorsunuz anlamış değilim. Her koşulda ve statüde hayatımızı mahvetme hakkını kendinizde nasıl buluyorsunuz, onu hiç anlamıyorum."

"İğneleyerek konuştuğuna göre az sonra bana bir şeyler batıracaksın! Söyle bakalım, kimin hayatını mahvetmişim?"

Şüphe ve merak dolu bakışlarıyla karısını izlerken, "Su..." dediği anda donup kaldı.

"Nasıl yani?"

"Su'nun yaptığını kesinlikle doğru bulmasam da dün o konuşmayı yapmasının tek sebebi seni hâlâ seviyor olmasıydı. Kendini haklı görüyordu çünkü onu buraya sen çağırdın. O da yanında çalışmaya başlayınca yeniden birlikte olacağınızı düşündü, hatta benimle tanıştığında bile bu düşüncesinden ya da inancından vazgeçmedi. Çünkü eski tanıdığı Ertuğrul'u düşünerek kendince haklı sebepler üretmişti. Belki de benimle biraz takılacağını ve eninde sonunda ona döneceğini düşünüyordu ama öyle olmadı ve kendisine hiç yakışmayan bir harekette bulundu. Sonuç... Bugün işten çıkartıldı ve buna sen sebep oldun!"

Ertuğrul bir kez daha şok olmuş hâlde karısının gözlerine bakıp, "Nasıl sebep oldum?" diye sordu.

"Eski sevgiliden dost olmaz Ertuğrul. Belki senin içinde hiçbir şey kalmamış olabilir ama onun neler yaşadığını, kalbinden geçenleri bilemezsin. Tekrar söylüyorum... Yaptığı, söyledikleri ve tavırları yanlıştı ama onu bu yanlışta sen ittin. En az onun kadar suçlusun Ertuğrul Yalın!" Elindeki fincanı sehpanın üstüne bıraktıktan sonra doğruca yatak odasına gidip üstünü değiştirmiş ve yatağa yatmıştı. Yaklaşık bir saat sonra yatağın diğer tarafında hissettiği hareketlilikle gözlerini araladığında Ertuğrul'un geldiğini anladı. Yavaşça dönüp başını kalbinin üstüne koydu, kollarını beline doğru sardı ve gözlerini yeniden kapayıp derin bir iç çekti.

"Ne oldu güzelim?" Saçlarında gezen parmakların verdiği huzurla tebessüm ederken, "Yarın Paris'e gidiyorum biliyorsun değil mi?" demişti.

"Biliyorum ve birkaç gün bile olsa ayrı kalmaktan hoşlanmıyorum."

"Hmm..." Ertuğrul kendi kendine gülüp, "Hmm, öyle mi?" dediği sırada dönmüş ve onu altına alıvermişti.

"Demek hmm... Demek kocanı bırakıp gidiyorsun... Ama tepkin hmm..." Dudakları durmaksızın Armağan'ın boynuna, gerdanına ve geceliğinin hafifçe açık bıraktığı göğüslerine öpücük kondururken keyfi gayet yerindeydi.

"Ertuğrul!" Kahkahalarının arasında zorla konuşan karısına bakıp gülerken, "Adımı bir ömür kahkahalarının arasına sıkıştır. Bir ömür böyle Ertuğrul de. Başka bir şey istemem," dediğinde birbirlerine uzun uzun baktılar.

"Haklıydın!" Çatık kaşlarının altından Ertuğrul'a bakan Armağan, usulca yüzünü okşayıp, "Hangi konuda?" diye sordu.

"Su'yla ilgili söylediklerinde haklıydın. Ona bir özür borçluyum... Bir de sana..."

EFANE

Ertuğrul'un sözleriyle kaşı hafifçe havaya kalkan Armağan, bıyık altından bir tebessümle, "Bana?" dedi ve sustu.

"Sana özür borçluyum güzelim. Kızmakta, kırılmakta haklısın. Haklı olduğun hâlde Su'yla ilgili söylediklerince beni gerçekten etkiledi." Hafifçe eğilip kalbinin tam üstünden öptüğünde Armağan istemsizce titremişti.

"Adil olan kalbini seveyim kadını." Öptüğü yere başını dayayıp gözlerini kapatırken kendi kendine fısıldamaya devam ediyordu.

"Adaletli, naif, kibar, düşünceli, benim olan, beni seven kalbini seveyim."

15. BÖLÜM

Ertesi sabah ilk uçakla Paris'e gitmek için hazırlanıp havaalanının yolunu tutan Armağan, uyumaktan suratı  i en kocasının yana ını sıktı.

"Suratın uyumaktan  i ti. Onu anladım ama neden kendi kendine homurdanıp duruyorsun bak bunu anlamadım," dese de aslında neden surat astı ını biliyor ve içten içe gülüyordu.

"Senden ayrı kalmaktan ho lanmadı ımı biliyorsun. Rol yapma, yemiyorum karıcı ım." Ertuğrul'un sözlerine gülüp, ona yaklaştı ve yana ını sulu sulu öptü.

"Hmm, bir haftacık ayrı kalacağız. Sonra hemen geri d nece im."

"Bir haftacık deyince, o bir hafta kısalıyor."

"Yapma Ertuğrul,  z l yorum."

"Tamam, sustum. Bak, gülüyorum. Oh, sen git ben de, 'Bek rlık sultanlık,' diye göbekler atayım. Git, git," demesine gülerken havaalanına varmış ve araçlarından inmi lerdi. Küçük valizi bagajdan alıp karısının elini sıkıca tuttuktan sonra içeri girdiğinde suratı daha da asıldı. Armağan, uçuş öncesi işlemlerini yaptırıp son

EFSENE

kez saatini kontrol ederken, Ertuğrul sessizce çevresini izliyordu.

"Eskiden, bir şekilde magazincilerden kaçmayı başarıyorduk. Şimdiyse herkes magazinci olmuş. Şu hâle bak, fotoğrafımızı çekmeyen insan kalmadı. Ey Allahım, bu insanların özel hayat denen şeye saygıları da yok."

"Haklısın, herkesin gözlerini bize dikip, bakıp durması benim de hoşuma gitmiyor," derken yanlarında beliren Yekta, ikisine de gülümseyip, "Günaydın," demişti.

"Günaydın Yektacığım, bunca koruma arasında evli ve çocuklu olan tek koruma olarak, benimle Paris'e gelmene sevgili karın Esracığım ne diyor?"

Armağan'ın sorusuna kıs kıs gülen Yekta, "'Git de kafamı dinleyeyim,' diyor," demişti ancak onun inanmayan yüz ifadesini görüp pes etmişti.

"Armağan Hanım, sizi başka korumaya emanet edemem çünkü iş konusunda kendimden başkasına güvenmem."

Ertuğrul, Yekta'nın sözlerine bıyık altından gülerken, uçuş için çağrı yapılmaya başlanmış ve hepsi ayaklanmıştı. "Dış Hatlar Giden Yolcu" yazılı terminal alanına geldiklerinde veda vakti de gelmişti. Yekta, Ertuğrul'la vedalaşıp karısıyla çocuklarını ona emanet ettikten sonra az ileride kendisini bekleyen iki adama doğru yürüdü.

"Yekta dışında iki koruma daha mı var?" Armağan'ın şaşkınlığının aksine Ertuğrul oldukça umursamaz bir ifadeyle bakıyor ve omuzlarını silkiyordu.

"Tedbir amaçlı."

"Ertuğrul, sana inanamıyorum demeyi çok isterdim ama..." deyip bir an sustuktan sonra gözlerini devirip sözlerine devam etti.

"Korumacı, paranoyak kocam."

"Mal buydu, sen de bunu biliyordun. Bile bile tapusunu aldın güzelim." Armağan kendini tutamayıp

kahkahayı basarken, ona sıkıca sarılıp boynunu öpmüş, kokusunu içine  ekmişt .

“ zle beni.”

“ zlemeyi, ayrılmayı sevmem. Ben kavuşmaların ve mutlulukların adamıyım. Hayatıma girdiğin günden beri,” deyip dudaklarını birleştirmek için belini kavradı. Onu kendine doğru çekerken, kendisi de eğilebildiğince eğildi.

“İki saattir fotoğrafımızı çekenler, asıl bunu çeksinler.” Dudaklarını bu sözlerin ardından birleştirmişt . Armağan birkaç saniye şaşkıncı tepkisiz kalsa da Ertuğrul’un tüy gibi  p c klerini karşılıksız bırakmamış ancak fazla da uzun tutmamıştı.

“Edepsiz adam,” diye homurdanarak, arkasını dönüp kıpkırmızı yanaklarla çıkışa ilerlerken Yekta’yla Ertuğrul yine göz göze geldiler.

Yolculuğun ardından otele giriş yapıp odasına geçen Armağan, telefonuna gelen aramadaki isme gülerek baktı ve aramayı cevapladı.

“Kızlarım...”

“Ay düştük, bayıldık,” diye bağıran Zeynep sustuğu anda Yıldız’ın sesini duydu.

“Siz ne romantik  iftsiniz  yle. Magazin sizi konuşuyor bebeğim. ‘Ayrılık taze evlilere zor geldi’, ‘En romantik veda  p c ğ ’.” Haber başlıklarını okumaya devam eden Yıldız’ı dinlerken, bir yandan da kocasına mesaj atıp otele vardığını haber veriyordu. Yekta bunu çoktan yapmıştır diye düşünse de kendisinin haber vermesinin Ertuğrul’u daha da rahatlatacağını biliyordu.

“Magazincilik yapmayı bırakın da ne zaman geliyor-sunuz onu söyleyin.”

“Bu gece uçağa bineceğiz. Sabah orada oluruz.”

"Armiiii, sana anlatacaklarım var. Hem de çok önemli," diye bağırarak Zeynep'in sesinden yılıp görüşmeyi hoparlöre aldı.

"Aaaa, Zeynepçığım ne kadar şaşırdım anlatamam."

"Ya dalga geçme. Vallahi çok önemli. Ertuğrul eniştem, canım yakışıklı esmer jön abimin nezaketsiz arkadaşıyla karşılaşp bir şeyler içmiş..." dediğini duyduğu anda telefon ekranına şaşkın şaşkın bakıp aramayı görüntülüye çevirdi.

"Ayy, bir müsait misin diye sor yahu. Belki çıplağım, belki iç çamaşırlayım."

"Zeynep, madem öylesin diyelim. O zaman Yıldız'ın yanında ne bok işin var açıklar mısın? Ya da onu açıklama boş ver. Sen Yaşar'ı açıkla. Düğün günü bile sallayıp durduğun adamla ne halt ettin?"

"Biraz konuştuk, biraz öpüştük, biraz daha müstehcen şeyler yaptık. Şimdi anlatmam ayıp olur diyeceğim ama sen evli bir kadın olarak bunları duyabilirsin. Ancak Yıldız son derece bekâr olduğundan onun psikolojisi, geleceği, duygu, düşünce ve cinsel hayatı için susmayı tercih ediyorum," dediği anda kafasına sağlam bir tokat yemiş, yaşadığı sarsıntı esnasındaysa telefon gürültüyle yere düşmüştü.

"Salak, salak Zeynep. En azından ben irade sahibi, bekâr bir kadını. Sense daha geçen gün sallayıp durduğun adamla oynaşacak kadar andavalsın."

"Ne var canım azıcık takıldıysak? Erkekler isteyebiliyor da kadınlar isteyemiyor mu? Onunki hormon da benimki mor soğan mı?" Zeynep'in çıkışıyla Yıldız'la Armağan önce susmuş, ardından katıla katıla gülmüştü.

"Ne bok yersen ye Zeynom. Ben sadece senin üzülmeni, kalbinin kırılmasını ya da yaşadığın herhangi bir şeyden pişmanlık duymanı istemem," diyen Yıldız'a sıkı

sıkı sarılan Zeynep, "Canlarım benim, yavrularım," dediğinde Armağan onlara dudak bükerek baktı.

"Ben de istiyorum."

"Yarın sabah bolca sarılacağız. Ayrıca bugüne kadar anlatmadığın her şeyi, sevgili kocanla geçirdiğin şu birkaç haftadan başlayarak anlatacaksın çiçeğim." Arkadaşlarına buruk bir tebessümle bakıp derin bir nefes aldı ve dakikalardır dilinin ucunda duran cümleyi söyledi.

"Biz Ertuğrul'la birlikte olmadık." Kızların önce anlamsızlaşan, ardından ifadesizleşip en sonsa hüznülenen yüzüne bakarken gözleri dolmuştu.

"Sanırım hazır değilim ve o da bunu biliyor," derken gözyaşlarını daha fazla tutamamış, yanaklarını ıslatmalarına izin vermişti.

"Aaaa, Armi yapma," diyen Zeynep'e, "Armağan ağlama, yarın bunları uzun uzun konuşuruz," diyerek Yıldız eşlik etmiş ve Armağan yine buruk bir tebessümle onlara bakmıştı.

"Sizi seviyorum, iyi ki varsınız."

"Biz de seni seviyoruz, sarı papatyamız," sözlerine içtenlikle gülümsedi.

"Hadi kızlar, bu kadar muhabbet yeter. Armağan, sen dinlen, biz de son hazırlıklarımızı yapalım," diyen Yıldız, Zeynep'in elinden telefonu almaya çalışırken, Zeynep, "Tamam çiçeklerim, ben sizi engin deneyim ve edindiğim bilgilerle yoğurup, ateşli, seksi, çılgın bir kadına çevireceğim. Beklemede kalın," dedi.

"İlk gece öncesi tavsiye veren yenge misin sen?" Kızlar bağırış çağırış telefonu kapatırken, Yıldız'ın son sözlerini işiten Armağan kahkahalara boğulmuştu. Kızların sesi hâlâ kulaklarında çınlarken duşa girdi, üstüne ağırlık gibi olan kıyafetlerinden kurtulup bedenini sıcak suyla buluşturdu. Yaklaşık yarım saat duşta keyif yaptıktan

sonra yumuşacık bormozunu bedenine sarıp banyodan çıktığında telefonunun sesini duymuştu. Hızlı adımlarla yatağa bıraktığı telefonuna ilerleyip eline aldı ve "Canım," diyerek aramayı cevapladı.

"Güzelim, duşta mıydın?" Ertuğrul'un sorusuna tebessüm ederken kendini yatağa bıraktı.

"Nereden bildin?" Bu sefer telefonun ucunda sessizce tebessüm eden Ertuğrul'du.

"İkinci arayışında açtın, oradan bildim."

"Hmm, ben de odama kamera falan taktırdığını sanmıştım," dediğini duyduğu anda kahkaha atan Ertuğrul, haylaz bir homurtu eşliğinde yeniden konuştu.

"Hmm, çok güzel fikirmiş. Bir dahakine bunu yapacağıma emin olabilirsin."

"Ertuğrul..." diye carlayan karısının sesindeki utançlığı duyarak bir kez daha gülerken, "Ne? Fikri sen verdin. Buna, eşeğin aklına karpuz kabuğu sokmak denir güzelim," dedi.

"Buradaki eşek, sen oluyorsun sanırım."

"Ne kadar akıllı bir kadın. Aman ya Rabbim."

Kahkaha sesleri birbirine karışıp dakikalarca gülmüşlerdi. Zor da olsa vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra giyinip yatağa uzanan Armağan, farkına varamadan uykuya daldı.

Kız arkadaşlarının geldiği sabaha enerjik başlayıp, giyinmiş, makyajını yapmış ve odasından çıkmıştı. Kahvaltı edecekleri salona girdiğinde kızların çoktan gelmiş olduklarını gördü. İkisiyle de sıkıca kucaklaşıp masaya oturduğunda havadan sudan sohbet etmiş, ardından davetli oldukları tüm defilelere gitmiş ve gece yarısına doğru yeniden otele dönmüşlerdi. Odadan içeri girer girmez çantasını atıveren Armağan, Zeynep'e bakıp, "Anlat," dedi.

Zeynep'se sabahtan beri bu anı bekleliyormuş gibi dudak büküp, "Sorma utanırım, sorma söyleyemem, sorma nöbetlerdeyim... Ah, acıdı be!" derken kafasına isabet edip yere düşen kırlente tekme attı.

"Ne yaptın da utanacaksın acaba!" diyerek imasını yapan Yıldız'a bakıp gözlerini süzerken, sarı renkten sıkılıp doğal rengine döndürdüğü turuncu saçlarını savurdu.

"Ayy, adam çok yakışıklı." Kızlar, aniden gelen bu itirafla birbirlerine baktıktan sonra yeniden Zeynep'e dönüp teyit etmek ister gibi aynı anda, "Yaşar?" dediler.

Yaşar Sarızeybek, boylu poslu, karizmatik, çekici, kibar ve tam Zeynep'in hayallerini süsleyen esmerliğe sahip bir adamdı ama Zeynep, tanıştıkları ilk günden beri adama burun kıvrıp duruyordu.

"Tanıştığımız gece karanlık dolayısıyla fark etmemiş olabilirim canım. Neden üstüme geliyorsunuz?" deyip kendini koltuğa atarken cilveli cilveli kıkırdadı.

Armağan sabrının tükenmekte olduğunu hissedip, "Edime'nin cilvenaz gül goncası. Şunu baştan anlat!" deyince, "Ayy, adamla takıldık işte canım, ne duymayı bekliyorsanız o," diye çemkirmişti.

"Hâlâ 'adam' dediğine göre, amacın gönül eğlendirmek sanırım," diyen Yıldız gözlerini istemsizce devirirken, buzdolabından içecek bir şeyler getirip hepsine uzatmıştı. Bu sırada uzandığı koltukta şuh bir dönüş yapan Zeynep, yan yatıp alnını avuç içine dayamış, onlara bakıyordu.

"Yaşarcığım mı deseydim?"

"Eee, deseydin bir zahmet Zeynepçğim. Samimiyeti iletlediğinize göre 'adam' demen pek normal değil."

"Tamam, tamam kabul ediyorum. Etkilendim. Oldu mu?"

Armağan'la Yıldız sabır çekerek, "Oldu!" diye bağırdığı an yattığı yerden doğrulup onlara dudağını büzdü.

"Takılmak gibi bir amacım yoktu. Zaten böyle şeyleri lafta yaparım, bunu en iyi siz bilirsiniz. Biraz öpüşüp koklaştık, hepsi bu."

"Sonra?"

"Sonrası falan yok kızlar. Sarhoş olmak üzereydim, gaza geldim adamı bir güzel öptüm. O da beni evime bırakıp gitti. Sonrası bu, hepsi bu!"

"Aman, ben de bir şey var sandım, dinliyorum," deyip ayaklanan Armağan'ı baştan ayağa süzen Zeynep, "Neden dinledin? Yoksa engin tecrübelerimden yararlanmak mı istedin? Beni kullanıp, bir mendil gibi atacak mıydın?" demiş ve gülmüştü.

"Hmm, baktım bende bir şey yapacak cesaret yok, senden cesaret alayım dedim Zeynep'im," derken canı o kadar sıkkın görünmüştü ki kızlar bir anda ayaklanıp ona sıkıca sarıldılar.

"Öyle demek istemedim Armi."

"Biliyorum, alınmadım Zeyno. Sadece bu meseleyi biraz kafama taktım," demesiyle Yıldız kıs kıs gülmüştü.

"Kocasıyla yaşayacağı ilk sevişmeye de 'mesele' demeyen bizden değildir bacılarım. Buna içilir."

Yıldız'ın sözleriyle kahkahalara boğuldular. Sabaha kadar dertleşmiş, Armağan'ın yıllarca kendilerinden sakladığı tacizleri dinlerken kimi zaman ağlamış, kimi zaman küfür etmiş ve sonunda sarmaş dolaş uyumuşlardı. Hafta boyunca, moda haftasını takip ederlerken başka arkadaşlarıyla görüşüp hasret giderdiler, görüşemedikleri, ayrı kaldıkları günlerin acısını çıkarıp tıpkı üniversite yıllarındaki gibi doyasıya eğlendiler. Armağan'ın ülkeye dönmesine iki gün kalmıştı ve bugün epey yorulduğu için kızlardan ayrılıp erkenden otele gelmişti.

Biraz dinlenip, duş aldıktan sonra kendisine kahve yapıp bir yudum aldı. Bu sırada otel odasını saran camın ardından Eyfel Kulesi'ne bakıyor, kendi kendine düşünüyordu. Ne düşündüğünü bilmeden, öylece otururken odanın kapısının çalındığını duyup, elindeki kahve fincanını bırakarak kapıya ilerledi. Gayet anlaşılır, aksanlı bir Fransızca'yla, "Kim o?" sorusunu sordu ancak cevap alamadı. Aynı soruyu bir kez daha Fransızca, ardından İngilizce sorup yine cevap alamayınca sinirle kapıyı açıp, "Ne var kardeşim?" demiş ve karşısında duran kocasını kahkahalara boğmuştu.

"El âlemin dilinde kibar kibar, 'Kim o?', bize gelince, 'Ne var kardeşim?' Bu düpedüz haksızlık." Koluna inen darbeyle acı çeker gibi yaparken Armağan'ın şaşkın yüzüne baktı ve gülmeye başladığını gördü.

"Sen nereden çıktın?" derken kucağına atlamış, dudaklarını buluşturmuştu. Karısının bitmek bilmeyen öpücüklerinin arasında, "Sizi çok özledim Armağan Hanım. Hasretinize dayanmak çok zordu, sizinle balayı yapmadığımız da aklıma gelince yanınıza gelmeyi tercih ettim," derken boynuna dolanan kolları hissetti. Armağan, kollarının arasında kalan boynuna yüzünü saklayıp dudaklarının değdiği teni özlemle öperken sadece mırıldanıyordu.

"İyi ki geldin. Hoş geldin!" İçeri girmeyi başarıp kapıyı kapatan Ertuğrul, omzundaki çantayı gelişigüzel fırlattıktan sonra odaya göz attı. Boydan boya camın önündeki yatağa ilerlerken ikisinin de kalbi taklalar atıyordu.

"Işıl ışıl bir Paris, ünlü Eyfel Kulesi..." Bir an susup şehre baktı ve sözlerine devam etti.

"Ancak şehirde küçük bir sıkıntı var." Armağan'ın bedenini yatağa bırakıp üstüne eğildiğinde aralarında hiç mesafe kalmamış gibiydi.

“Küçük bir sıkıntı mı?”

“Hı hı!” Armağan’ın ayak bileklerinin üstüne kadar uzanan çorapları çıkartıp usulca yukarıya ilerlerken nefes alışları sıklaşmaya başlamıştı.

“Şu an bu şehirde Eyfel’den ve ışıklarla bezeli şehirlerinden daha güzel, daha dikkat çekici tek bir şey var. O da benim karım!” Geceliğin eteklerini tutup bedeninden ayırdığı sırada, az önceden beri göz ucuyla baktığı küçük anahtar tuşa basıp odanın ışıklarını kapatmıştı. Bulundukları yüksek katlı binanın filmlerle çevrili camlarından sızan ışık, Armağan’ın çıplak teninde dalgalanıp Ertuğrul’un aklını başından alıyordu.

“Armağan...”

“Ertuğrul...”

İki dakika içinde yaşadığı anların şaşkınlığı, çıplaklığın sebep olduğu garip panik ve utanç duygusuyla gözlerini kapatıp nefes aldıktan sonra kendisini bile şaşırtan bir hamlede bulunarak onu kendine çekti.

Gözleri duvardaki saatle anlık olarak buluşup yeniden kocasına döndüğündeyse, “Ülkemizin saatine göre... İyi ki doğdun Ertuğrul Yalın,” deyip dudaklarını dudaklarına sürtmüştü. Parmakları hafif sakallı yüzünden kayıp gitti, üstündeki lacivert bluzun eteklerini buldu. Önce üstündekini, ardından belini saran kemerini ve yine koyu mavi renkteki kot pantolonunu çıkartırken elleri usul usul titriyordu. Kıyafetler yerle buluşup artık hiçbir şeyin gizlenemediği o çıplaklıkla birbirlerine bakarlarken dakikalar usul usul aktı sanki. Önce gözleriyle, sonra parmaklarının uçlarıyla tenlerine dokunup yeniden tanışmaya başladılar. Aylar önce, Armağan’ın gecelikleriyle evden kaçıp Ertuğrul’a geldiği gece bir şeyler paylaşmışlardı ama sanki o gecenin üstünden çok uzun zaman geçmiş ve her şey değişmiş gibiydi. Kokuları hariç!

İkisi de vurulmuş, kurşun izleri bedenlerine gözle görülür bir hatıra bırakmış, ardı ardına yaşadıkları olaylarsa hayata, ailelerine, arkadaşlarına bakışlarını, hatta ilişkilerine bakışlarını ve beklentilerini bile değiştirmişti. Yatağın ortasına oturmuş, varla yok arası ışıktaki kocasına bakıp, birlikte geçirdikleri on aya yakın süreyi düşünen Armağan huzurla gülümsedi ve Ertuğrul'un ellerini tuttu. Dizlerinin üstünde doğrulup usulca ona emekledikten sonra kucağına oturmuş, bacaklarını beline sıkıca sarmış, dudaklarınaysa uzun bir öpücük kondurmuştu.

"Otuz üç yıl önce bugün, dünyaya gelmenin birçok anlamı olabilir ama ben, şu an sadece birini düşünüyor, birini istiyorum."

"Hangisiymiş o?" Fısıltıyla sorduğu soruya gülümseyip, "Hayatımı, benliğimi, öz güvenimi yeniden yerli yerine koyan adamı, kocamı istiyorum. Bu gece ve her gece... Ölüm bizi ayırıncaya dek karın olmak istiyorum," dediğinde Ertuğrul'un gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Son günüme, son nefesime kadar sen... Hep sen Ma-viş, hep seninle..."

Bir an durdu ve bedenlerini usulca birleştirmek için ilk kez hamle etti. Armağan yabancı olduğu bu hisle kasılıp kalırken Ertuğrul onu kucağında sıkıca tutuyor, bedenlerine yön veriyordu. Kucağında oturduğu için ondan biraz daha yukarıda olan Armağan ise birkaç titrete nefes alıp alını alnına dayamış ve omuzlarına tırnaklarını geçirmişti. Ertuğrul, omuzlarını bir kedi misali çizen karısına homurtular eşliğinde gülerken, "Gözlerini aç!" diye fısıldadı. Armağan göz kapaklarını titreye titreye açtığı anda camın ardındaki Paris manzarasıyla karşılaşp tebessüm etti.

"Böylesine romantik bir ilk sevişme aklımın ucundan bile geçmezdi," dediği anda Ertuğrul'la göz göze gelip de-

rin bir nefes aldı, başı öne eğildi ve alnı usulca onun omzuna dokundu. Bedenleri durmuş, ikisinin de alnından bir damla ter yavaşça kayıp gitmişti. Armağan aldığı her nefeste Ertuğrul'u hissederken şaşkına dönmüş gibiydi.

"Canımın yanacağını sanıyordum." İtirafıyla ensesinde nemlenen saçlarına öpücük konduğunu hissetti.

"Canını yakacak olma ihtimalimden çok korkuyordum ama tahmin ettiğim gibi olmadı," derken belini tutup kıpırdatmasıyla Armağan başını geriye doğru götürüp çığlık atmıştı.

Ertuğrul'un, "Şşş! Özür dilerim güzelim. Demek ki düşündüğüm kadar acısız olmayacak. Alışmaya kadar!" sözleriyle kendini yatakta, Ertuğrul'uysa üstünde buldu. Çok yavaş başlayan hareketler gittikçe hızlanırken o da kocasına eşlik etmeye başlamış, hatta bir ara kendine inanamamıştı. Ardı ardına aldığı solukların arasında kasıklarında hissettiği garip hareketlilik ve kasılmalar yüzünden dişlerini sıkarak, "Ertuğrul!" dediğinde onun kıs kıs güldüğünü duyup şaşkına döndü.

"Sen gülüyor musun?" Armağan'ın sorusuyla daha sesli gülen Ertuğrul, yüzünü tam da doğum lekesinin olduğu yere gömüp, "Öyle güzelsin ki... Öyle saf, öyle habersiz, öyle telaşlı ve tüm bunlara inat seksi, aklımı başımdan alan bir kadın..." dedikten sonra birkaç kez daha hareket etti.

"Armağan..."

"Ertuğrul!" Bedenleri hareketsizleşirken Ertuğrul, Armağan'ın üstüne resmen yığılıp kalmıştı. Derin nefesler alıp, nabızlarının normale dönmesini bekledikleri sırada başını hafifçe kaldıran Ertuğrul, onun terden sıyrılsıklam olan saçlarına bakıp gülümsedi. Dalgası bozulmuş sarı bukleleri alnından çekerken, "Hoş geldin, hayatın bana en güzel Armağan'ı! Şu yaşıma kadarki en

Aslıhan Güngör

güzel, en anlamlı hediyem sensin. Teşekkür ederim,” dediği anda Armağan’ın gözlerinden yaşlar dökülüverdi.

“Hoş buldum diğer yarım, sevdiğim adam, güvendiğim adam... Sığınağım. Asıl ben teşekkür ederim.”

Paris’teki o geceden sonra birkaç gün daha baş başa kalıp İstanbul’a dönmüşlerdi. Armağan, yeni koleksiyon için kolları sıvayıp işe gömülürken, Ertuğrul da Dubai’deki işlere odaklanmıştı. Sık sık Dubai’yi ziyaret edip işlerin aksamaması ve en düzgün şekilde ilerlemesi için uğraşıyordu. Günler, iş telaşıyla akıp giderken, ailelerin ricasıyla yapılmaya karar verilen düğün hazırlıkları da başlamıştı. İşler, aileler, düğün derken herkesin eli ayağına karışsa da zaman su misali akıp geçti. Görkemli bir düğüne ev sahipliği yapacak olan yalı itinayla hazırlanırken, gelin odasında karşısında duran mavi renk, prenses model gelinliğine hayranlıkla bakan Armağan, beline dolanan kolların varlığıyla kendine geldi.

“Bunu gerçekten sen mi tasarladın?”

“Aylardır neyle uğraştığımı merak ediyordun. İşte, tam olarak bununla uğraşıyor, altında çalışan tasarımcılarından yardım alıyordum.” Paris’ten döneli dört ay olmak üzereydi. Armağan, Ertuğrul’un bu süre boyunca evde olduğu her an, gece gündüz, gizli gizli neyle uğraştığını bir türlü anlayamamıştı. Odasına kapanıp çizim yapmasına alışkındı. Fakat kendisini yanına almamasının sebebini anlamamış ve buna biraz gücenmişti.

Gözlerinin önünde duran şahane gelinliğe şaşkınlıkla bakıp, “Sana inanmıyorum Ertuğrul. Birkaç ay önce, beni çalışma odana almıyorsun diye gücenip küstüğüm hâlde ağzını açmadın. Ne ketumsun!” derken kolları arasında

EFANE

dönüp biraz kırgın, biraz mahcup ama ıslıl ıslıl gözlerle ona baktı.

“Ben çalışırken kucağıma kıvrılıp uyumanı çok özledim Maviş. Söz veriyorum bundan sonra gizli saklı çizimler yapmayacağım.”

Yaptığı itirafa gülen Armağan, “Oh olsun!” dediği anda kahkahaları birbirine karışmıştı.

“Bu gece gerçekten anlı şanlı bir düğün yapıp tüm dünyaya senin Armağan Yalın olduğunu göstereceğiz. Onun için artık hazırlanmamız lazım. Şimdi odadan çıkıyorum ama bir saat sonra yeniden burada olacağım ve gelinimi ben hazırlayacağım.”

Şaşkın şaşkın kendisine bakan karısını usulca öpüp odadan çıktıktan sonra içeriye saçını ve makyajını yapacak kişiler girmişti. Bukle bukle saçları ensesinde dağınık bir topuz olurken, makyajı da sade ama göz kamaştırıcı şekilde yapıldı.

Bir saat sonra yeniden yanına gelen Ertuğrul, “İşiniz bittiyse sizleri dışarı alayım!” derken gözlerini karısından ayırmıyor, yüzünden tek bir duygusu okunmuyordu. Herkes dışarı çıkıp kapı kapandığı anda gözlerini kapattı.

“Daha gelinliğini giymeden bu kadar güzel olman normal değil!” Armağan ise tebessüm ederek oturduğu koltuktan kalkıp yavaşça ona ilerlemiş, tam önünde durmuştu.

“O benim değil, bana bakan gözlerinin güzelliğidir sevgilim.”

“Bak sen!” Hafifçe eğildi, dudaklarını doğum lekesine bastırdı.

“Hadi artık hazırlanalım.”

Askıdan çıkardığı gelinliği karısına giydirip, göğüs bölümünün bedenini sıkıca sarması için sırtındaki ipleri

tek tek çekti, en sonundaysa şık bir düğümle bağladı. Onu kendisine doğru çevirip pürdikkat incelerken, Armağan heyecanla ardı ardına soluk alıp veriyordu. Gelinliğin üst kısmı dantel desenleriyle bezenmiş, belini sıkıca sardıktan sonra kocaman, kabarık bir tütü etek olarak yerlere uzanmış ve arkaya doğru uzun bir kuyruk oluşmuştu. Eteğin sonlarına üst kısımdaki dantelin deseni işlenirken, omuzlarından düşmüş gibi duran askılarıysa yine göğüs bölümündeki dantellerden yapılmıştı.

“Çok güzel oldun!” Fısıltıyla gelen bu itirafa gülümseyip, tek kelime etmeden arkasını döndü, askıda duran siyah kılıfı eline alıp usulca açtı. Siyah smokini kılıftan çıkartıp kocasına döndüğün yüzünde haylaz bir gülümseme oluştu.

“Soyun!” Sözden çok, söyleyiş tarzına kahkaha atarken üstündeki tişörtü tek hamlede çıkarıp atmış ve kollarını iki yana açıp, “Bu kadarı yeter mi?” diye sormuştu. Armağan kaşını hafifçe kaldırdı, alt dudağını dişlerinin arasına aldıktan sonra dilini damağına hızla vurup, “Yetmez, biraz daha soyun!” derken gözleri tıpkı onunki gibi yaramaz parıltılarla bezendi.

Birbirlerine takılmaya devam ederlerken hazırlanan Ertuğrul, sandalyelerden birine oturup Armağan’a papyonunu taktırdıktan sonra hafifçe öne eğildi ve ayağındaki siyah rügan ayakkabılarının bağcıklarını bağladı. Ardından karısının ayakkabılarını giymesine yardımcı oldu. Armağan, yeniden ayağa kalkıp aynadaki yansımalarına bakarak gülümserken odanın kapısı usulca çalılıp aralandı.

“Çocuklar, müsaitseniz gelebilir miyim?” Başını içeri uzatıp onlara bakan Mehmet Bey’in yüzünde buruk bir tebessüm vardı.

"Gelsene babacığım." Kapıyı kapatıp onlara doğru ilerlediği sırada, "Çok güzel olmuşsunuz!" deyip Ertuğrul'a döndü.

"Ertuğrul, bize biraz müsaade edebilir misin?" Durumu anlayıp tebessüm ederek kapının önüne çıkmıştı ki karşısında kendi babasını görüp duraksadı.

"Gel bakalım aslanım!"

"Hmm, bizimle derin mevzular konuşacaksınız. Anladım!" Oğlunun bu sözlerine gülen Süleyman Bey, onu kolunun altına alıp az ilerideki odaya ilerlemeye başlarken Mehmet Bey de kızının karşısına geçmiş, ona tarifi zor duygularla bakıyordu.

"Siz küçükken annenle o kadar çok çalışıyorduk ki çoğu zaman sizi görmüyorduk. Bunu sizin geleceğinizi düşünerek, rahat bir hayat sürmeniz için yapıyorduk fakat o zamanlar kalbinizde yara açtığımızı fark etmemiştik. Geleceğinizi düşünürken, geçmişinizde eksikliğimizi bıraktığımızı, anılarınızda yokluğumuzun iz bıraktığını anlamamıştık. Anlamamızsa çok uzun sürdü," deyip derin bir nefes almaya çalışsa da boğazı düğümlendi ve nefesi yarıda kesildi. Armağan ona bakıp içini çekerken gözlerine biriken yaşları serbest bıraktı ve makyajının bozulmasına neden oldu ama bunu umursamadı. Çünkü şu an için asıl önemli olan yıllardır içinde büyüttüğü kırgınlığın dile dökülüyor, belki de son buluyor olmasıydı.

"Hani siz küçükken işten geldiğimizde ben kollarımı açardım..." deyip kollarını iki yana açtı. "Sen de koşarak kollarımın arasına girip hem söylenir, hem de benimle özlem giderirdin ya..." demesine kalmadan Armağan babasına koşup aralarındaki mesafeyi hızla kapattı ve kollarını sıkıca güven veren o bedene sardı.

"Babacığım..."

“Özür dilerim kızım... Armağanım.” İkisi de ağlıyordu ama ağlama nedenleri çok başkaydı. Armağan, annesiyle babasını görmeden geçirdiği onca yıla ve yıllar sonra gelen özürle, Mehmet Bey ise yıllarca büyüyüşlerini kaçırdığı çocuklarına ağlıyordu. İçlerinde büyüttükleri tüm kırgınlıklar ve pişmanlıklar gözyaşlarıyla akıp giderken bir kez daha fısıldadı.

“Senin neler yaşadığını göremediğim için, seni koruyamadığım için, yanında olamadığım, baba gibi duramadığım için özür dilerim,” duyduğu sözlerle boğazına kocaman bir yumru oturan Armağan bir adım geri gidip babasının gözlerine baktı.

“Neler yaşadığımı göremediniz çünkü bu benim suçumdu. Sizlerden yardım istemek yerine sizlerden kaçmayı tercih ettim. Beni koruyamadın çünkü bunu ben istemedim. Herkesten, her şeyden saklanırsam güvende olurum sandım ama öyle olmadı. Yanımda olamamansa tam bir saçmalık. Çünkü sen, annem, abilerim ve ablam hep benimleydiniz. Tam burada,” deyip kalbini gösterdiği an Mehmet Bey titrek bir nefes alıp kızının saçlarını arka arkaya öptü.

“Sen ne zaman bu kadar büyüdün güzel kızım?” diye fısıldayıp kısa süre sustuktan sonra kızının gözlerine yeniden bakmaya başlamıştı.

“Bundan sonra bizden daha öncelikli bir ailen var. Ertuğrul’la ortak bir düzenin, yaşam alanın olacak. Bazen işler yolunda gidecek, bazen de hiç istemediğiniz şeyler yaşayacaksınız. Belki kıracak, kırılacak, gülüp ağlayacak ama en sonunda yine birbirinize sarılacaksınız. Bunları söylerken içim çok rahat çünkü sizin birbirinize nasıl destek olduğunuzu kendi gözlerimle gördüm. Senin Ertuğrul’a, Ertuğrul’un ise sana bakışlarında bunu daha ilk anda fark etmiştim ama kabullenmem biraz zor oldu.

Ne yaparsın işte... Babalık kolay değil!" İkisi de gülerek birbirlerine bakmaya devam ettiler.

"Galiba anneni alırken dedenin de bol bol ahını almışım ki Allah bana Ertuğrul gibi bir damat verdi. Seni en az benim kadar seven bir adamın damadım olması, seni benim kadar önemsemesi ve koruması içimi rahatlatıyor. Güven veriyor."

"Ertuğrul'a bu kadar güvendiğini bilmiyordum." Kızının sözleriyle gülümsemişti.

"İlk başta güvenmiyordum ama tanıdıkça, senin için yaptıklarını gördükçe... Artık güveniyorum ve kendi kendime, 'Kızın ayakları üstünde dimdik durur ama eğer ki düşecek olursa Ertuğrul elinden tutar. Onun düşmesine izin vermez,' diyorum. Gülen yüzün hiç solmasın, her zaman sabırlı ve anlayışlı ol. Ertuğrul'u dinle, sözlerine inandığını ve kendisine güvendiğini belli etmekten çekinme. Odanızı, yatağınızı asla ayırma, eğer onlar ayrılırsa aranızda giren soğukluktan hiçbir zaman kurtulamazsınız. Annenle ne kadar kavga edersek edelim, küsersek küselim annen aynı yatağa girdiğimizde hiçbir şey yokmuş gibi bana sıkıca sarılır, yüzünü de boynuma gömer öyle uyurdu," deyince Armağan gülerek, "Benim bu huyumun nereden geldiği belli oldu," dedi ama ne dediğini hemen fark edip ağzını kapattı. Yüzü utançla kızarıp telaştan dudaklarını yerken babasının çatık kaşlarına bir süre tereddütle bakmıştı.

"Tam ananın kızıydın Armağan. Ailemizin en güzel armağanı, evlatlarımin en küçüğü ve hiç büyümeyeni..." derken az evvel duyduğu sözlere gülerken kızının başını kalbinin tam üstünde hissedip derin bir nefes aldı.

"Bir gün evliliğin istemediğimiz noktaya gelir ve yanında bizi arar, bize ihtiyaç duyarsan..." Kızının yüzünü ellerinin arasına alıp yanaklarını ıslatan yaşları usulca sildi.

“Biz hep burada, yanında olacağız güzel kızım. Bizden gördüğün ve göremediğin her şeyi kendine örnek al. Örnek al ki ne yapıp ne yapmaman gerektiğini bil. Ertuğrul’u iyi bir eş, ileride doğacak çocuklarına iyi bir anne, yeni ailene iyi bir evlat ve kardeş ol. Bir ömür mutlu ol kızım,” deyip kızının alnundaki yara izine uzun bir öpücük bıraktı. Bu sırada yanaklarını saran kocaman elleri sıkı sıkı turan Armağan ise, “İyi dileklerin ve nasihatlerin için çok teşekkür ederim baba. Soyadım artık ‘Yalın’ olsa da ben hep senin kızınım. Ben her zaman içimde senin o dikbaşı kızını, Armağan Karcan’ı taşıyor olacağım. Ertuğrul Yalın’ın karısı olsam da bir ömür senin küçük kızın olmaya devam edeceğim,” demiş ve babasının yanaklarını öpmüştü.

“Belki de çocukken kaçırdığımız o günleri telafi ederiz.”

Onlar baba kız, içlerindeki her şeyi dökerken boş odalardan birine girip kapıyı kapatan Süleyman Bey, oğluna uzun uzun bakıp kollarını açtığı anda Ertuğrul hiç itirazsız babasına sıkıca sarılmıştı. Çocukluğunun hazine hatıralarını yüreğine batsa da bu koca çınar babasıydı. Hatalar da yapsa, bu hatalara mecbur da kalsa onun varlığını bilmek bile hepsine güven veriyordu.

“Baba...” deyip bir adım geri gitti ve tıpkı kendi gözlerine benzeyen o gözlere baktı.

“Ben seni, Armağan hayatıma girene kadar çok kırdım. O zamanlar anlamıyordum,” dediği anda Süleyman Bey tebessüm ederek , “Neyi anlamıyordun aslanım?” diye sordu.

“Birini sevmeyi, birini kendinden daha çok sevmeyi bilmiyordum. Sen bizim için giderken bile, ben hep seni suçladım ama şimdi anlıyorum. Galiba böyle böyle büyüzünüz.” Birbirlerine uzun uzun baktılar.

“Artık hepinizin gözlerinde beni anladığınızı belirten o bakışı görüyorum. Çünkü hepiniz bir kadını sevmenin

EFANE

ne demek olduğunu biliyorsunuz. Hatta ikinizden dñn-
yaya gelen bir canın ne demek olduğunu biliyorsunuz.”
Bir an susup bıyık altından gülererek sözlerine devam etti.

“Yani Atilla biliyor, Alparslan öğrenmek üzere, sense
bu konuda biraz geride kaldın en küçük hergele!”

Ertuğrul ona aynı onun gibi gülüp, “Merak etme Sü-
leyman Yalın, biz o açığı kapatır üstüne de fark atarız,”
dediği anda kahkahaları birbirine karışmıştı.

“Hâlâ hergelenin tekisin Efsane.”

“Eee, kimin oğluyum? Olsun o kadar,” dedikten son-
ra babasının yönlendirmesiyle az ilerideki koltuklara
karşılıklı olarak oturdular.

“Baba olmak güzel şey oğlum. İnşallah bir gün sen de
baba olur ve ne demek istediğimi yaşayarak anlarsın. Bu
konuşmayı daha önceden yapmam gerekirdi fakat o ka-
dar sürpriz bir şekilde evlendiniz ki vakit bulamadım.”
Yine sustu ve oğlunun gözlerine uzun uzun baktı.

“Bundan sonra sana emanet edilen bir cana, ömür boyu
bakacak ve sahip çıkacaksın. O can sana başka canlar vere-
cek, onlara kol kana gerip mutlu edecek, güvende tutacak
ve bunların hepsini yaparken yanlarında olacaksın. Bazen
onların gülen yüzlerini bir adım geriden izleyecek ama
bunu da o yüzler hep gülsün diye yapacaksın. Her zaman
gözünü dört açacak, onların ellerine diken batmasına bile
müsaade etmeyeceksin. Çünkü onların eline batan diken,
yüreğın yerinden sökülüyormuş gibi canını yakacak.”

Tebessüm ederek, “Böyle diyorum ama tabii ki engel-
leyemediğın şeyler olacak. Düşeceksın, düşeceksiniz ama
tekrar ayağa kalkmasını bileceksiniz. Ayağa kalkarken
birbirinize daha sıkı sarılacak ve daha güçlü olacaksınız.
Karına her zaman güven, onu mutlu et, el üstünde tut.
Sakın unutma Ertuğrul, o ve onun sevgisi hayatın sana
en güzel armağanı. Adı gibi!” demiş ve derin bir nefes

almıştı. Bu sırada Ertuğrul ise onu dikkatle dinliyor, söylediklerini aklının bir köşesine not ediyordu.

“Hayatı boyunca sizin yaşadığınız bu güzel duyguları yaşamadan ölen çok insan var. Kıymetini bil oğlum. Hayatın, karının ve karınla birlikte gelen, gelecek olan her şeyin kıymetini bil. Olur da bir hataya düşersen...” Gözlerinde beliriveren karartıyı anında fark eden Ertuğrul, “Eğer Armağan’ı aldatırsam mı demek istiyorsun?” diye sorduğunda Süleyman başını sallayıp, “Senin değil, kızımın yanında olurum! Ona, kendine ve ailene sakın ola böyle bir hata yapma!” dedi ve ayağa kalktı. Onunla birlikte Ertuğrul da ayaklanırken, oğlunun tam karşısında durup yüzünü ellerinin arasına almıştı.

“Aşkın da sana emanet, sevgin de. Emanetlerine sahip çık oğlum. Bugüne kadar hiçbiriniz yüzümü yere eğdirmediniz. Biliyorum ki eğdirmezsiniz de. Seni Allah’a, Armağan kızımı da sana emanet ediyorum Ertuğrul Yalın. Bir ömür boyu birlikte ve mutlu olun inşallah.”

Onu alnından öperken gözlerinden dökülen bir damla yaş Ertuğrul’un alnına düşmüş, geçmişteki bütün kırgınlıkları alıp götürmüştü sanki.

Babalarıyla konuşmaları biten gelinle damat, salondan içeri girdiklerinde, içeride iğne atsanız yere düşmeyecek bir kalabalık hâkimdi. Herkesin hayranlık dolu bakışları arasında merdivenlerden inip ilk danslarını yapmış ve sabaha kadar sürecektir bir eğlencenin içine düşmüşlerdi. Seksenli ve doksanlı yılların akıllara kazınan şarkılarını seslendiren orkestra bir saatin sonunda neredeyse her yöreden bir şey çalmaya başlamıştı.

Bir ara hızını alamayıp sahneye fırlayan Atilla, solistten mikrofonu kapıp, “Canım kardeşim ve Maviş’i için şarkı istiyorum. Çalın!” demesiyle salonu saran şarkı herkesi kahkahalara boğmuştu.

EFANE

*Mavişim mavilendim
Kapına kilitlendim
Pas tutmuştu yüreğim
Seninle yenilendim*

*Göz bebeğim (Mavişim)
Tek dileğim (Mavişim)
Sensizlikten (Mavişim) öleceğim
Kır çiçeğim (Mavişim)
Bal peteğim (Mavişim)
Sensizlikten (Mavişim) öleceğim*

*Mavi kız kara çocuk
Gözleri boncuk boncuk
Ben sevdalı bir diken
Sen açmamış tomurcuk*

“Gel buraya Ati... Alnından öpeceğim. Bize bu kadar uyan bir şarkıyı bulduğun için seninle gurur duyuyorum abiciğim.” Ertuğrul’un bu sözleriyle şamata iyiden iyiye büyümüştü. Pistte gönüllerince eğlenen Yalın ve Karcan aileleri için bu son düğün ya da son dünürçülük değildi. Daha sırada Murat’la Tomris vardı ama vakit de vardı. Doyasıya göbeklerin atıldığı, kahkahaların havada uçuştugu, her anın kaydedildiği düğün, ülke ve dünya gündeminde üst sıralara yerleşirken, eğlence her şeyin başladığı o kulüpte gün doğana kadar devam etti. Hepsi yorgunluktan resmen kayıp gitmiş, kapıyı tutan gazeteciler yüzünden kulübün başka kapısından dışarı çıkarak evlerine geçmişlerdi ama yapılan görkemli düğün, düğüne katılan misafirler, misafirlerin ne giydiği ve özellikle Ertuğrul’un karısı için tasarladığı mavi gelinlik çokça konuşulmuştu.

Sonbahar yerini kışa bırakmaya hazırlanırken, telaşla toplantı odasından içeri giren Esra, Ertuğrul'un yanına ilerleyip kulağına bir şeyler fısıldadı. Çatık kaşlarının altından önündeki dosyaya bakmaya devam eden Ertuğrul ise, "Kısa bir ara verelim!" deyip toplantı odasından çıkmıştı. Koridorda koşar adım ilerleyip asansöre binerlerken, "Bir şey mi olmuş Esra?" sorusuyla başını sağa sola salladı.

"Bilmiyorum Ertuğrul Bey. Bana acilen sizi çağırmanı söyledi, hepsi bu."

"Hasta mı, şekeri mi yükselmiş?"

"Hasta gibi görünmüyordu efendim."

"Armağan gündüz vakti, hele ki yoğun olduğum bir günde şirkete habersizce gelmez Esra." Susup kendi kendine homurdanırken gözlerini kaçınıcı katta olduklarını gösteren küçük panele dikmişti.

"Beni toplantıdan çağıracak kadar ne olmuş olabilir?" Asansörden indiği gibi yine koşar adım odasına ilerleyip kapıyı hızla açtı.

"Armağan!" Odayı çevreleyip muazzam bir manzara sunan camın önünde durmuş, öylece İstanbul'u izleyen karısı, kendisine dönüp gülümsediğinde derin bir soluk almıştı.

"Ne oldu güzelim? Kötü bir şey mi var?"

"Şey... Aslında kötü bir şey yok, bana kalırsa çok güzel bir şey var. Ertuğrul..." Burun buruna gelmiş birbirlerine uzun uzun bakarlarırken Ertuğrul'un gözlerinde şüphe, Armağan'ın gözlerindeyse haylazlık pırıltıları belirmişti.

"Güzelim?" Kocasının şüpheli sesiyle irkilip olduğu yerde sağa sola sallanırken, ellerini de arkasına götürüp bel boşluğunun hemen üstünde bağladı.

"Ama böyle kötü kötü bakıp, soğuk soğuk konuşsan söyleyemem ki kocacığım!" Gözlerinde de beliren

EFSENE

şüphe dolu bakışlara havaya kalkan kaşı eşlik ederken, "Bana sormadan bir şey yaptın ama... Kesin bir şey yaptın!" demesiyle Armağan dişlerini göstererek bir çocuk masumiyetiyle sırıttı.

"Zekâna hayran olduğumu söylemiş miydim kocacığım?" Ertuğrul başına neler geleceğini kestiremese de onu gayet sağlıklı, hatta haylazlıklarına devam ederken görmek hoşuna gitmişti. Paris'ten döneli iki ay olmuş, bu sürede yeni yaşam alanlarına, birbirlerine ve evliliklerine tam anlamıyla alışmış, her anlarının keyfini çıkarmışlardı.

"Esra, karım kalbime indirmeden önce bir sadece kahveni içelim mi güzelim?" Esra, yıllardır abisi gibi olan patronunun sözleriyle kahkaha atmamak için kendini sıkarken, "Tabii ki Ertuğrul Bey," demiş ve onların yanından hızla ayrılmıştı.

"Ağzında geveleyip durduğun her neyse artık söyle sen mi karıcığım?" Karısını kollarının arasına alıp yüzünü boynuna doğru sakladıktan sonra derin bir nefes aldı.

"Şey... İıı! Ama hemen tepki vermek yo..." diyemeden odanın içinde yükselen sesle Ertuğrul doğrulup şaşkın şaşkın çevresine baktı.

"Kedi mi miyavladı?" Armağan kocaman olmuş gözlerle ona bakıp alt dudağını ısırırken, "Yok canım, kedi değil..." demek üzereydi ki az önceki ses artarak yeniden kendini duyurdu.

"Kedi bu kedi..."

"Kedi değil, kedi değil." Hızla kocasından uzaklaşıp az ilerideki toplantı masasının ayağının yanına bıraktığı küçük karton poşete eğilip, "Yavru kedi..." diyerek doğruldu ve yeniden Ertuğrul'a döndü. Avuçlarının birleşimini anca dolduracak büyüklükte, tıpkı bir kartopunu andıran ve masmavi gözleri olan yavru kediye bakıp kalan Ertuğrul şaşkınlıkla, "Bu ne?" demişti.

“Sevgilim, bu küçük ve güzel şeyin kardeşleri ölmüş, annesi de bunu emzirmeyi bırakmış. Sahiplenecek birini arıyorlardı, ben de...” Susup yine sağa sola sallanarak ve suçüstü yakalanmış gibi bir ifadeyle, “Sahiplendim. Ama kıyamadım Ertuğrul... Ne yapsaydım, ölse miydi? Yazık değil mi? Baksana şunun güzelliğine, daha küçücük,” derken yaşlar dolan gözlerini görüp tebessüm eden Ertuğrul, onlara yaklaşıp yavru kediye tek eliyle aldı ve gözlerine bakmaya başladı.

“Karımın vicdarına oynamışsın... Dişi misin erkek mi, ona göre hitap edeceğim?”

“Babası gibi yakışıklı bir oğlan!” Armağan’ın sözleriyle kaşları yine havaya kalkan Ertuğrul, dikkatle Armağan’a baktı.

“Babasının yakışıklı olduğunu nereden biliyorsun?”

“Şu an karşımda duruyor ve ona bakıyorum. Kocam sonuçta!”

Aklı başına gelip, “Hee, babası ben oluyorum yani!” diye homurdanırken kedinin erkek olduğunu fark etti.

“Gel bakalım aslan parçası, seninle toplantıya gidelim. Esra, kahvemi toplantı odasına getir.” Karısının şaşkın bakışlarına aldırmadan güzelce öptü ve odadan çıkıp gitti. Şirket içerisinde elinde kediyle ilerlerken üstünde gezen bakışlara aldırmayıp yeniden toplantı salonuna girdiğinde, odadaki herkes şok olmuştu.

“Hayatınızda ilk kez kedi görmüş gibi bakmayın yahu! Evimizin yeni üyesiymiş, alışmaya çalışıyorum,” derken kediye masanın üstüne bıraktı ve işlerine kaldığı yerden devam etti. Toplantı boyunca elindeki kalemle oynayan kediye bıyık altından gülen Ertuğrul, çalışanlarından birinin, “Bu güzel kediciğin adı ne Ertuğrul Bey?” diye sormasıyla duraksayıp telefonunu eline aldı ve Armağan’ı aradı.

EFANE

“Güzelim bu minik şeyin adı ne?” Herkes bıyık altından gülerek ona bakarken, Ertuğrul hiçbirine aldırmayıp karısını dinliyordu.

“Oğlumuzu aldığın gibi müdürlerle yaptığın toplantıya götürdüğüne göre adı Müdür olmalı!”

“Zeki kadınsın Armağan Yalın.” Telefonu gülümseyerek kapatıp beyaz bir yumağı andıran kediye eline aldı ve “Anan dedi ki, ‘Oğlanı bulduğun gibi müdürlerin arasına soktun. Adı Müdür olsun,’” dediği anda herkes kahkahalara boğuldu. Toplantısını bitirip yeniden odasına dönen Ertuğrul, karısı ve ailelerinin yeni üyesiyle birlikte şirketten ayrıldığında ilk adresleri, evcil hayvanlar için gerekli eşyaların satıldığı bir dükkân olmuştu. Müdür’e gönülleriince alışveriş yapıp evin yolunu tuttuklarında, Armağan kucağına oturttuğu kedisini seviyor, onunla durmaksızın konuşuyordu.

“Ayşe Sultan çok tepki göstermez değil mi? Bence bu küçük adama kıyamaz. Vicdan yaptırısam hemen kabullenir.”

Çocuksu heyecanının karıştığı, mırıl mırıl çıkan sesine ve sözlerine kıs kıs gülen Ertuğrul, “İkna etme kısmını sana bırakıyorum Mavişim,” derken karısının yanağını sıktı. Yol boyunca Ayşe Abla’ya yapacağı yalakalığı prova edip Ertuğrul’u kahkahalara boğan Armağan, evin kapısını usulca tıklatırken dudaklarını kemiriyordu. Hiçbir şeyden habersiz, yüzünde her zamanki kocaman gülümsemesiyle kapıyı açan Ayşe’yse, “Hoş geldiniz çocu...” deyip kediye gördüğü anda donup kalmıştı. Gözleri önce Armağan’a döndü ve onun otuz iki dişini göstererek “bir şey yapmadım ki” anlamına gelen gülüşünü gördü. Hemen ardından Ertuğrul’a baktığındaysa Ertuğrul ellerini havaya kaldırıvermişti.

"Ben yapmadım."

Ayşe dudaklarını kemirip gülmemek için kendini sıkarken, "Belli," dedi ve gözleriyle Armağan'ı işaret etti.

"Baksana şunun gülüşüne. 'Bir halt ettim,' der gibi gülüyor," demesiyle Ertuğrul kahkahayı patlatmış, Müdür'ü usulca kucaklayıp, kapıdan içeri sızarak girmişti.

"Siz aranızda anlaşın, ben oğlumu da alıp aranızdan çekiliyorum."

"Ama Ayşe Sultanım, carum. Bu bebeğin kardeşleri ölmüş, annesi de bunu emzirmeyi bırakmış. Ölsün ister miydin? Yazık değil mi?"

Armağan, sözleriyle Ayşe'nin yüzünde oluşan hüznü görüp için için hınzırca güldü. İşte vicdanına dokunmuş ve onu yumuşak karnından yakalamıştı.

"Vah vah, kardeşleri ölmüş demek. Geç kızım, geç içeri. Kapıda durma, üşüteceksin. İçeri geç de anlat bakalım şu işi. Kardeşleri neden ölmüş? Annesi depresyona mı girmiş? Vah yavrum vah! Demek öksüz, yetim kalmış. İyi yapmışsın. Yavrucak aç, açıkta mı kalsaydı?"

"Değil mi, değil mi? Yazık değil mi? Sonuçta o da Allah'ın verdiği bir can. Bize emanet," deyip yakaladığı fırsatı sonuna kadar kullanırken Ayşe'nin arkasından mutfığa ilerliyor, bir yandan da salonda sessizce gülme krizine giren kocasına zaferin dansı yapıyordu.

"Tabii bize emanet, ben ona paşalar gibi bakarım. Yakışıklı bir şey, maşallah," derken göz ucuyla kediye bakmış ve ayaküstü nazar duası bile okumuştı.

"Hem Veysel'den başka canlı görmüş olurum. Bana yoldaş olur," demesiyle kendilerine daha fazla hâkim olamayan Armağan'la Ertuğrul kahkahalarını serbest bıraktılar. Onların kendisine güldüğünü anlayan Ayşe, homurdana homurdana, "Sizi edepsizler. Körle yatan şaşakalkar dedikleri Armağan gibi oluyor demek ki. Altı ay-

lık evlisiniz ama hemencecik kocana benzedin. Siz bana gülüp duracağınıza gidip yarın sabah için hazırlanın. Bayram namazından önce annenizde olacak, sonra da hep birlikte kahvaltı edeceksiniz.”

Kediyi usulca Ayşe'nin kucağına bırakıp yanağına sulu bir öpücük konduran Ertuğrul, karısını tek hamlede omzuna atıp merdivenleri çıkarken Armağan'ın çığlıkları evi inletiyordu.

“Deli çocuk. Değil bir tane, beş tane çocuğu olsa yine deli olacak,” deyip kucağında tedirgince duran yavru kediyi bakıp güldü.

“Değil mi bir numaralı hergele? Gel bakalım, seninle tanışalım. Ben Ayşe, bu evin işlerine bakar, yemek yaparım. Baban olacak koca hergele elime doğdu.”

Ayşe sözlerine böyle başlamış ve Müdür'ün mutfaktaki sandalyede uyuyup kalmasına bile aldırmadan anlatmaya devam etmişti. Ertesi sabah Ertuğrul, daha gün ağarmadan doğup büyüdüğü, çocukluğunun geçtiği evin bahçesine girip arabayı durduğunda Armağan hâlâ uyumaya devam ediyordu. Yavaşça uzanıp saçlarını nazikçe okşadı, şakağına öpücük bıraktı, boynuna sokulup usul usul kokusunu içine çekti fakat Armağan uyanmamıştı. Arabadan inip onun olduğu tarafa geçtikten sonra kapıyı yavaşça açıp dizlerini kırarak yere çöktüğünde, “Armağan, güzelim...” diye fısıldarken kolunu okşadı.

“Hıı?” Uyku mahmuru verdiği bu tepkiye sırtıp, “Uykucu, hadi...” derken Armağan da homurdanmaya başlamıştı.

“Azıcık uyuyayım, uyandığımda sevişiriz, söz,” deyip uykusuna kaldığı yerden devam edince, duyduğu sözlerle bir an afallayan Ertuğrul kahkaha atmaya başlamış ancak bu bile Armağan'ı uyandırmamıştı. Sabahın köründe gözünden yaş gelene kadar gülerken, evin merdivenlerine

oturmayı başardığında gözündeki yaşları silip bahçedeki korumalara ve sesini duyarak kapıya çıkan ailesinin şaşkın yüzlerine baktı. Ancak kendini tutamayıp bir kez daha kahkaha attı.

“Ne oluyorsun oğlum?” diyen Alparslan cevap almak için Ertuğrul’a bakarken onlar da gülmeye başlamış, Armağan ise sonunda uyanmıştı. Hızla araçtan inip merdivende oturan kocasına ilerlerken uykulu ve endişeli sesiyle, “Ne oldu?” diye sordu. Ertuğrul kafasını kaldırıp karısıyla göz göze geldiğinde tekrar gülmeye başlarken, Süleyman Bey’in neşeli ve otoriter sesi bahçede duyuldu.

“Hadi herkes sofraya, gülmenize orada devam edersiniz Ertuğrul Bey. Bayram size iyi gelmiş. Nazar değişmesin mi desek?” Neşe Hanım gülücükler saçarak Süleyman Bey’in koluna girmiş ve başını omzuna dayayıp içeri ilerlemeye başlamıştı.

“Maşallah diyelim Süleyman. Yüzleri hep böyle gülsün.” Karısına içtenlikle gülümseyip alnına bir öpücük bıraktığı sırada, “Amin Neşem, amin,” diye fısıldamıştı.

Şen şakrak geçen kahvaltıdan sonra kahveler içilirken Ertuğrul, yeğeni Derin’le oynuyor, ikisi de birbirlerini öpüp duruyordu. Bu sırada onlara sessiz ve bir hayli düşünceli bakan Armağan, kocasına verebileceği en güzel hediyenin bir bebek olduğunu düşünmeye başlamıştı. İki sinin canından, aşkından bir parça... Hayali bile yüreğini garip bir sevinç, mutluluk ve biraz da korkuyla dolduruyordu. Evlat sahibi olmak, çok büyük ve sonu olmayan bir sorumluluktur. Kendinden daha çok sevmek, her şeyden sakınmak, için için delicesine korkmak... Garip bir karmaşanın arasından yüreğine sızan sevgiye tutunmak gerektiğini biliyor ama öğrenmesi için o duyguları tatması gerekiyordu. Bunu da zamanla anlayacak ve öğrenecekti.

"Bu bakışlardan anlamamız gereken bir şey var mı abimin Mavişi?" diyen Tomris'in sesiyle irkilerek düşüncelerinden sıyrılırken tebessüm edip başını sağa sola salladı. Sağına ablası, soluna Tomris oturmuş ancak Armağan onların yanına geldiğini fark etmemişti. Gözünü Derin ve Ertuğrul'dan ayırdıktan sonra Bergüzar'a baktı. Doğumuna bir ay kalan kadının karnı iyice büyümüş hareketleri daha da yavaşlamıştı.

İstemsizce kendini öyle hayal ederken, "Şu an için bir şey yok ama olursa duyarsınız," demekle yetindi ve yeniden gülümsedi. Dakikalardır kucağında oturan yeğenini yere bırakan Ertuğrul, Aylin ve Tomris'le muhabbet eden karısına ilerleyip elini tuttuğu gibi ayağa kaldırdı.

"Ne oldu?" Armağan'ın tedirginliği bakışlarından ve sesinden açıkça belli oluyordu. Ertuğrul onun şüpheci ifadesine silik bir tebessümle karşılık verip elini yüzüne doğru uzattığında, Armağan'ın kaşları daha da çatılmıştı.

"Ne yapıyorsun Ertuğrul?"

"Bugün bayram ve biz bayramlarda büyüklerimizin ellerini öperiz," demesiyle kahkaha sesleri salonu sardı ama Armağan, kocasına ifadesizce bakmayı sürdürdü.

"Kafayı yedin herhâlde Ertuğrul."

Yüzünde alay eder gülümsemesiyle, "Öp öp! Ben çok ciddiylim!" dediğinde Armağan iyiden iyiye sinirlenmeye başlamıştı.

"Öpersem harçlık da verecek misin?"

"Evet."

Asık suratı ve sinirinden al al olmuş yanaklarıyla elini öpüp bir güzel de alına koyduktan sonra ellerini ayırmak istedi ama yapamadı çünkü o esnada gözlerinin önünde sallanan araba anahtarına şaşkın şaşkın bakmakla meşguldü. Az önceden beri onların atışmalarına sessiz sessiz gülen aile fertlerinden anahtarı gördükleri anda,

“Ooo!” nidaları yükselmiş, Armağan ise kimseye aldırmadan anahtarı kapıldığı gibi kapıya yönelmişti. Yemyeşil çimler ve birçok meyve ağacıyla çevrili bahçede tüm ihtişamıyla uslu uslu duran spor arabaya ağzı açık bakarken, “İyi de bunlar daha satışa çıkmadı ki!” diye bağırdı.

“Oha be! Vicdansız. Hediye şeyisini arşa çıkar, biz burada nal toplayalım!” Bu isyan tabii ki Atilla’ya aitti ve bu sefer herkes ona hak vermişti. Evin giriş kapısına omzunu dayamış, ellerini ceplerine sokmuş, yarım bir gülüşle karısının heyecandan parlayan gözlerine bakarken, “Geçen gün şirkete geldiğimde aracın tanıtım broşürünü incelediğini fark etmiş olabilirim,” demesiyle Alparslan elini kardeşinin omzuna atıp kahkahayı patlattı.

“Ulan bir de mütevazı takılıyor, herife bakın! Daha araçların piyasaya sürülmesine dört ay var ve araç şu an bahçemizde.”

“Havalı bir ismim olduğu doğrudur.”

“Benim ismim daha havalı!” diye homurdanan Atilla’ya bakıp yeniden göz göze gelen Alparslan ve Ertuğrul, usulca ona ilerleyip aralarına alarak sarıldılar.

“Ayıp ettin koçum, tabii ki senin ismin daha havalı ama benden sonra... Alparslan Yalın!”

“Hayatta kabul edemem çünkü ben daha havalıyım! Tomris Yalın!” Tomris de aralarına karışıp şamatayı büyütürken, “Birbirinizle bok yarıştırmamız bittiyse en havalı ismin sahibi olan kendimi kutlamak ve tabii ki ananızı tebrik etmek istiyorum,” diyen Süleyman Bey’in sözleriyle herkes gülmeye başlamıştı.

“Neşe Hanım’ı tebrik etme sebebin, ‘Bu dört deliyi büyüttüğün, onlara sabrettiğin için sağ ol karıcığım,’ mı acaba!” Dünürüne sırttan Süleyman Bey, ona doğru yaklaşıp kolunu sırtına doladı ve az ilerideki arabaya doğru yürümeye başladı.

"Aynen öyle Mehmetim... Aynen öyle!" Onlar birbirlerine takılırlarken arabasını incelemeye ara veren Armağan hızla arkasını dönüp evin kapısında hâlâ kardeşleriyle didişen kocasına hızla ilerledi.

"Bir daha öpersem ne vereceksin? Ver elini, vallahi öpeceğim." Ertuğrul'un elini kavrayıp tekrar öptüğünde herkes gülmekten çatlayacak hâle gelmişti.

Karısının çocuksu heyecanı ve sevecenliğine gülümserken dudaklarını alnına bastırıp uzun uzun öptükten sonra, "Dikkatli kullanacağına, hız yapmayacağına söz veriyor musun?" dediğinde Armağan'ın suratı asılıvermişti.

"3.7 saniyede 100 km hıza ulaşan bir spor araba alıp, 'Hız yapmak yok,' diyen, dünya üzerindeki tek insan sensin Ertuğrul. Bu yılın saçmalama Oscar'ını sana veriyorum," deyip arabaya döndü.

"Yahu bu araba... Bu araba değil, buna araba denmez. Bu başka bir şey..." derken bakışlarında öyle büyük bir hayranlık ifadesi vardı ki durumu fark eden Ertuğrul'un bakışları kararivermişti.

"Maviş..." Karısından cevap alamadı.

"Maviş!" Yine cevap yoktu.

"Armağan, sen bana bile bu kadar uzun süre böyle bakmıyorsun. Arabayı bana parçalattırma istersen." Sesindeki huysuzluk o kadar belliydi ki duyan herkes kıs kıs gülerken Atilla yeniden sahalara döndü.

"Allah'ın sopası yok. Gördün mü bak, karını aldığın arabadan kıskanırsın işte!"

Atilla'nın sözlerine sırtan Armağan, Ertuğrul'a dönüp, "Arabanın yanına geç, ben sana da bakıyormuş gibi yaparım. Hatırın kalmasın, kalbin kırılmasın. Ondan yani," dediği anda Mehmet Bey, Murat ve Arda başta olmak üzere herkes gülmeye başlamıştı.

Aslıhan Güngör

Ertuğrul sakın olmaya çalışarak derin bir nefes alırken, "İsmail... Arabayı evin garajına koy. Yoksa ben bu arabayı boğaza g merim," diye bağırmış, ardındansa Armağan homurdanmaya başlamıştı.

"Araba yahu araba... İnsan karısını arabadan kıskanır mı?"

"Bakışlarını görsen sen de kıskanırsın. O nasıl bakmak  yle!"

16. BÖLÜM

Sabah yanağına konan öpücükle gözlerini aralayan Armağan, Ertuğrul'un giyinmiş ve evden çıkmak için hazırlanmış olduğunu görerek şaşkınlıkla mırıldandı.

"Günaydın."

"Günaydın güzelim, saat çok erken ama benim çıkmam lazım. Sen tüy yumağı oğlanla uyumaya devam et." Armağan yanında mırıldanarak uyuyan kediye bakıp gülümserken, "Yaklaş da öpeyim," dediğinde dudakları birkaç saniye birleşti ve ayrıldı.

"Dikkatli ol, kolay gelsin. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum," diye fısıldayıp yastığa dağılan sarı buklelere dokunduktan sonra odadan çıkmıştı.

Kocasının ardından yeniden uykuya dalmak için gözlerini kapatan Armağan birkaç kez yatağın içinde döndü, hatta bu yaptığı yüzünden uykusu bölünen Müdür sinirli sinirli miyavladı ama o, bir türlü uyuyamadı. İşe gitmek için hazırlanıp evden çıktığında gün yeni yeni ağarıyordu. Şirketinden içeri girip doğruca odasının yolunu tuttu, Nur Hanım dâhil hiçbir çalışanı daha gelmediği için kendine kahve yapıp masasına oturdu. Ancak keyifsiz,

yorgun ve uykulu hissediyor, bu hissi bir türlü üstünden atamıyordu. Her zaman içtiği kahvenin tadı garip geldiği için kahvesini bile içememişti.

"Günaydın Armağan Hanım." Nur'un sıcacık sesiyle başını çizimlerinden kaldırıp tebessüm etti.

"Günaydın Nur Hanım."

"Bu sabah erkencisiniz."

"Ertuğrul'un işi varmış. O erken çıkınca ben de erken çıktım. Yatakta miskinlik yapmayı çok istedim ama uyku tutmadı."

Nur, ona tebessümle bakıp başını salladıktan sonra, "Siz sıcak simidi çok seversiniz. Peynirim de var," demiş ve Armağan'ı can evinden vurup odadan çıkmıştı. Yaklaşık beş dakika içerisinde yeniden odaya geldiğinde elindeki tepside kokusu odayı saran çıtır simit, bir fincan çay ve peynir vardı.

"Nur Abla, sen var ya sen, bir tanesin."

"Asıl bir tane olan sensin güzel kızım. Afiyet olsun." Elindekileri masaya bırakıp gün içerisinde yapılacakları söyledi ve odadan çıktı. Armağan, simitten yiyip biraz dinlenmeye çalışırken aradan yarım saat geçmişti. Bu sırada odaya tekrar giren Nur Hanım'a ve kucağındaki kocaman papatya buketine şaşkın şaşkın bakıp kaldı. Buket öyle büyüktü ki Nur Hanım önünü, Armağan da onun yüzünü zor görüyordu.

"Bu ne böyle?"

"Vallahî Ertuğrul Bey aşka gelmiş. Bu kocaman buketin başka açıklaması olamaz." Armağan ayağa kalkıp buketi kucakladı, az ilerideki toplantı masasının ortasına bıraktı ve üstündeki notu açtı.

"Gece geç uyumana, sabah erken uyanmana sebep olduğum için özür dilerim güzelim."

EFSENE

Notu okuduğu anda yanakları kıpkırmızı oluvermişti. Gece geç uyumasına sebep olan her anı hatırlarken usulca iç çekip dudağını ısırdı.

“Edepsiz herif. İlla utandıracak.” Derin bir nefes alıp toparlandı ve masasına geçti. Nur Hanım odasından çıkarken, telefonunu eline alan Armağan ise kocasına teşekkür mesajı atıyordu.

“Papatyalar için çok teşekkür ederim. Yine çok düşüncelisiniz Ertuğrul Bey. Ancak, edepsizlik kokan o notun hesabını akşam soracağım.”

Mesajı iletdikten kısa süre sonra, *“Akşam olmasını ve hesap defterimi açacağın o anları sabırsızlıkla bekliyorum,”* cevabını alarak pes etmişti. Bu adam iflah olmaz, akıllanmaz ve asla uslu durmazdı. Gün boyu hâlsiz hissederek çalışmaya devam etse de akşam olmasıyla evin yolunu zor bulmuştu. Doğruca yatak odasına çıkıp duş alan Armağan, kendini yatağa attığında midesinde yine bir yanma ve bulantı belirmişti. Gözlerini kapatıp, midesindeki bulantıyı düşünmemeye çalışarak uykuya daldıktan bir süre sonra Ertuğrul’un sesini duydu.

“Armağan, yemek hazırmış güzelim. Hadi uyan.” Gözlerini aralamadan önce midesinin hâlâ bulanıp bulanmadığını anlamaya çalıştı. Uyumadan öncesine göre daha az bir bulantı olduğuna kanaat getirip gözlerini aralamasıyla, gece lambasının loş ışığının aydınlattığı yüzü gördü. Kendisine biraz tedirgin bakan koyu kahve gözler, içini hemencecik ısıtmıştı.

“Hoş geldin.”

“Hoş buldum güzelim. Sen iyi misin? Çok yorgun görünüyorsun. Uykusuz kaldığın için mi böylesin, yoksa başka bir şeyin mi var? Şekerin normal mi, ölçtün mü?” Ardı ardına bu soruları sorarken bir yandan da sarı bukleli saçları okşuyordu.

“Uykusuzluk, yoğun çalışma temposu, edepsiz bir koca ve soğuk havalar sebebiyle galiba hasta oldum,” demesiyle kocasının yüzünde oluşan derin üzüntüyü ve pişmanlığı görüp gülmeye başladı.

“Yapma Ertuğrul. Sadece şakaydı. Şaka. Hemen kendini suçluyorsun, olmaz böyle.”

“Ama benim yüzümden uykusuz kaldın.”

“Ama senin yüzünden üşütmedim kocacığım. Midem bulanıyor ve çok hâlsiz hissediyorum. Sabaha kadar dinleneyim, güzelce uyuyayım, bir şeyim kalmaz.”

“Olmaz öyle şey, doktora gitmeliyiz ve yemek yemeli-sin.” Armağan zar zor doğrulup yana kaydı, eliyle yatak-ta açtığı boşluğa birkaç kez de vurdu.

“Gel...” Boşluğa uzanıp karısını sıkıca saran Ertuğrul yine söylenmeye başlayacakken, “Şimdi beni, saçlarımı seve seve uyutacaksın. Ben de sabaha iyileşmiş olarak kalkacağım,” diyen Armağan’ın sözleriyle gülümserken, saçlarına peş peşe öpücükler kondurmuştu.

“Yemek yiyip uyusan...”

“Midem bulanıyor Ertuğrul. Canım istemiyor, içim almıyor. Gerçekten.” Yorgun argın aldığı bu cevapla pes edip asıl istediği şeyi yapmaya başladı. Saçlarını okşaya okşaya uyumasını sağladıktan bir saat sonra duş alıp üstüne rahat bir şeyler giymiş olarak mutfığa girmişti.

“Armağan biraz rahatsızlanmış Ayşe Sultan, o yüzden yemek yemeyecekmiş. Benim de keyfim kaçtı, canım bir şey istemiyor. Belki ilerleyen saatlerde onu ikna edip bir şeyler yedirebilirsem, kendim de o arada yerim.”

“Aaa, Armağan kızımın neyi var? Bugün o pek bir keyifsizdi ama ben iş yorgunluğu diye düşünmüştüm. Uyudu mu? Uyumuyorsa gidip bir de ben bakayım.”

Ertuğrul, onun bu telaşlı ve ürkek hâline gülümseyip, “Uyudu, şimdi rahatsız etmeyelim de rahat rahat uyu-

sun," dediğinde Ayşe hüznle, ne yapacağını bilemez gibi sağına soluna bakındı.

"Nesi varmış? Kesin ayaklarından soğuk alıp üşüttü. Ne olacak ki başka... Ayakları hep çıplak geziyor. Bırak terlik giymeyi, çorap bile giydiremiyorum çocuğa!" Sinirli gibi görünse de üzüntüsü yüzünden okunan bir anne edasıyla söyledikleri Ertuğrul'a kahkaha attırmaya yetmişti.

"Kızma Ayşe Sultanım, kızma. Tansiyonun çıkacak."

"Ama bu çocuğun vücut direnci zaten düşük. Nasıl iyileşecek? Ben ona et suyundan çorba yapayım. Çekil bakayım kenara, yılışıp durma hergele!" Ertuğrul'u ayaküstü bir güzel paylayıp tezgâhın başına geçerken, "Boğazları ağrıyor mu, ateşi var mı?" diye soruyordu. Ertuğrul ise yediği azarla suratını asmış, mutfağın ortasındaki adanın çevresinde duran yüksek taburelerden birine oturmuştu.

"Midem bulanıyor dedi. Sanırım bir de hâlsiz hissediyor. Zaten yorgun olduğu ve üstündeki kırgınlık gözlelerinden belliydi."

"Ah ah, diyorum ben. Üşüttü bu çocuk. Hâlsizlik hissetme, mide bulantısı..." diye sayarken aniden durdu ve işini gücünü bırakıp Ertuğrul'a döndü, dikkatle baktı. Aklına gelen ihtimalle yüzünde gülümseme belircek gibi olduğu an yeniden tezgâhın başına dönüp Ertuğrul'dan saklı şekilde gülmüştü.

"Mide bulantısı, hâlsizlik, uyuma isteği... Oh, en sevdiğim. Kesin torun geliyor da bu ~~öz~~elerin haberi yok. Uyuyun siz uyuyun, bu uyuduğunuz uykular son huzurlu uykularınız olsun inşallah. Amin ya Rabbi ~~âmin~~ âmin." Ayşe dualarını fısır fısır ve ~~peş peşe~~ sıralarken Ertuğrul onun hâlâ Armağan'a söylendiğini ~~sanıp~~ ~~keş~~ gülüyordu.

Ayşe, et suyuna çorba diyerek tezgâhın başına geçmiş olsa da aklına gelen hamilelik ihtimaliyle daha hafif bir çorba yapmayı tercih etmiş ve "Sıcak sıcak iç," diye azarladığı Ertuğrul'un karnını doyurmuştu. Gece yarısına doğru, bir kâse çorbayı da Armağan'a gönderdikten sonra kendi evine geçerek sabahı sabah etti. Yerinde duramıyor, sanki saatler ağır çekimde geçiyor gibi hissediyordu. O, şarkılar, türküler eşliğinde kahvaltıyı hazırlarken Armağan ise midesinde beliren garip bulantıyla doğrulup istemsizce öğürmüştü. Yataktan çıkıp koşar adım banyoya girdikten sonra, dakikalar süren öğürmeler sonucunda biraz olsun rahatlamayı başarsa da bulantısı geçmemişti. Toparlanmaya çalışıp, bitkin hâlde odasından çıkmadan önce çevresine bakındı. Ertuğrul'un yokluğunu ise ilk kez fark edip çoktan işe gittiğini anladı. Onu görememiş olmanın huysuzluğuyla suratını daha da asıp odadan çıktı, alt kata indi ve mutfığa girdi. Kahvaltıyı hazırlarken bir yandan da neşeli neşeli türküler söyleyen Ayşe onu fark edip, "Günaydın güzel kızım," diye şakıdığı anda Armağan gülümsemeye çalıştı. Fakat başaramadı çünkü mutfaktaki omlet kokusu midesini daha kötü yapmıştı.

"Kızım sen iyi misin? Yüzün bembeyaz olmuş."

"Midem bulandı..." Armağan sözlerini bitiremeden koşarak mutfaktan çıkıp ilerideki tuvalete girdi. Onun ardından tuvalete giren Ayşe'ye Armağan'ın darmadağın olmuş saçlarını toparlayıp yüzüne su çarpıyor, biraz olsun rahatlamasına yardım ediyordu.

"Armağan?"

"İyiyim Ayşe Abla, üşüttüm sanırım," diyerek geçiştirmeye, onu iyi olduğuna ikna etmeye çalışırken Ayşe bilmiş bir edayla gülümsemişti.

"Bence bu üşütmekle alakalı değil güzel kızım." Armağan yorgun, uykulu ve kendini ağırlaştırmış hissederek

ken gözünü dahi açmakta zorlansa da ona bakmaya çalıştı.

“Başka ne olacak Ayşe Abla, olsa olsa grip olacamdır,” dediği anda heyecanlı heyecanlı kahkaha atan Ayşe’nin kendisini baştan ayağa süzmesini anlamayarak yeniden mutfığa girdi ama bu sefer burnundan değil, ağzından nefes almaya özen gösterdi. Çünkü koku hâlâ rahatsız ediciydi.

“Armağan kızım, sen gebe olmayasın?” Dan diye gelen bu soruyla şok olan Armağan, kocaman olmuş gözlerinin ardından ona bakarken en son âdet gördüğü tarihi hatırlamaya çalıştı. Tarihleri hızla düşünürken aklı başına gelmiş, resmen donup kalmıştı. Âdeti gecikmişti hem de bu gecikme birkaç gün değildi. Şaşkınlığı garip bir merak ve heyecana dönerken açılan ağzından çıkan tek şey, “Aaa!” nidası oldu. Ayşe’ye çoktan göbek atma moduna girmişti.

“Ben bir süredir...” Telaştan ne diyeceğini, nasıl diyeceğini bilemeyerek sustu, zar zor yutkundu. Boğazı kurumuş, acısı gözlerini yaşartmıştı.

“Şeker hastası olduğum için ve hastalık hamilelikte risk teşkil ettiği için doktor kontrollerine giderken korunmayı bırakmıştım ama bu kadar kısa sürede... Aslında yaz sonundan beri insülin ilacımın dozunu düşürüp hamile kalmaya çalışıyordum. Ertuğrul’a sürpriz yapmak istediğim için hiçbir şey söylememiştim...” Yine sustu, kendine sinirlendi. Böyle bir şeyi neden söylemediğini, ona da fikrini sormadığını düşünüp içten içe kahrolurken yaşlar dolan gözlerini fark eden Ayşe tebessüm etti.

“Kızım, şimdi onu düşünme ve doğruca doktoruna git. Kontrollerin yapılsın, belki de düşündüğümüz gibi değildir.” Armağan’ın yanına ilerleyip sırtını şefkatle sıvazladı.

"Hem Ertuğrul oğlan, deli gibi sevdiği karısından olacak çocuğa sevinmez olur mu hiç? Sakın aklına böyle şeyler getirme. Hadi git giyin." Sıkıntıyla nefes alan Armağan, yanında güvenecek bir omuz, sarılacak sıcacık bir can, abla ve anne olan bu kadına her daim şükür ediyordu.

"Ayşe Abla..."

"Söyle kızım."

"İyi ki varsın."

Ayşe gözlerindeki yaşları hızla silip gülümserken, "Çiçeğimden sonra sen bana adın gibi Armağan oldun güzel kızım. Tıpkı deli oğluma Armağan olduğun gibi. Asıl sen iyi ki varsın," dediğinde birbirlerine sıkı sıkı sarılıp öptüler. Armağan hızla hazırlanıp evden çıkarken, doktorunu arayıp yarım saat sonra yanında olacağını ve şüphelendiği ihtimali anlatıp yoluna devam etmişti ancak kalbi deli gibi çarpıyordu. Gerçekten hamile olabilir miydi? Eğer öyleyse, Ertuğrul'a haberi verdiğiindeki tepkisi nasıl olacaktı? Heyecanlanır mıydı? Ya da şaşırıp öylece kalır mıydı? Hiçbir sorusuna cevap veremiyordu ama içindeki heyecanı da bastıramıyordu. Hastaneye varıp soluğu doktorunun yanında aldığıında, gerekli tüm tahliller yapılmaya başlanmış, Armağan ise gözünü saate dikmiş, sonuçları beklemeye başlamıştı.

Öğleden sonra hastaneden ayrılıp Yalın Holding binasından içeri giren Armağan, görmeye alışık olunanın dışında bir giyime sahipti. Ertuğrul'a ait beyaz bir tişört gitmiş ve ön kısmını boyfriend kot pantolonun içine sokup gerisini dışarıda bırakmıştı. Pantolonun paçalarını iki kez katlayarak ayak bileği ve üst kısmını açıkta bırakırken, her zaman gelişini haber veren topuklu ayakkabılarının aksine beyaz spor ayakkabılarını giymiş, kıvırcık, karma-karışık saçlarııysa başının üstünde topuz yapmıştı.

EFANE

"Esra, Ertuğrul içeride mi?" Koşar adım, daha Esra sorusuna cevap veremedi kocaşının odasına resmen daldı ve tek nefeste, "Ertuğrul!" dedi ama oda boştu.

"Esra, Ertuğrul nerede?"

Arkasından odaya girip kendisine biraz şaşkın, biraz endişeli bakan kadın, "Toplantıda Armağan Hanım..." deyip duraksadıktan sonra yeniden konuştu ama bu biraz daha resmiyetten uzak ve samimiydi.

"Armağan sen iyi misin?"

"Esra, acilen Ertuğrul'u görmem lazım."

"Ama çok önemli bir toplantı..."

"Bu daha önemli, emin ol!" diye yakarışıyla Esra başını sallayıp odadan ayrıldı.

Dakikalar sonra odadan içeri telaşla girip, "Armağan!" diyen kocasını görmesiyle gözlerine yaşlar dolarken, ellerini pantolonun arka ceplerine sokmuş, sol bacağını sallamaya başlamıştı.

"Ertuğrul..." Ağlamaklı çıkan sesine, bembeyaz yüzüne, yaşlar dolu gözlerine ve iş yerinde görmeye alışık olmadığı giyim ve saç tarzına şaşkınca bakan Ertuğrul, ona doğru ilerlemek istemiş ancak başaramamıştı çünkü Armağan çoktan koşar adım gelip kucağına atlamıştı. Beline dolanan bacaklarını sıkı sıkı tutarken dudakları anlık olarak birleştğinde yeniden, "Maviş... Ne oldu güzelim? Böyle önemli bir toplantıdan çağrılma sebebim ne, gerçekten merak ettim," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum..."

Endişeyle hızlanan kalp atışlarına rağmen gülüp, "Bana bilmediğim bir şey söyle Armağan Yalın," dediği anda gelecek olan cevaptan bihaber, sadece karısıyla eğleniyordu.

"Müdür'e kardeş geliyor!" Kaşları derince çatılırken, hâlâ kucağında olduğu için ona hafif tepeden bakıyor ve elleri arasına aldığı yüzünü okşuyordu.

"Müdür erkek değil mi? Kardeş derken?" İşte kafası şimdi çalışmaya, taşlar yerine oturmaya başlamıştı.

"Kardeş..." diyerek gülen karısına tedirgince bakıp, "Yoksa..." diye fısıldadığı anda cevap daha net olarak geldi.

"Hamileyim!" Şaşkın şaşkın karısına bakıyor, duyduklarının gerçekliğine inanmaya çalışıyordu. Zar zor yutkunup, titrek bir nefes almasıyla dudaklarını birleştirmesi aynı anda olduğunda, göğsüne sıkışıp kalan nefesi, onu uzun uzun öpmesine izin vermemişti.

"Bebeğimiz mi olacak?"

"Evet..." Armağan'ı usulca kucağından indirip yüzünü sıvazladı, kendi etrafında birkaç tur döndü, karısını tekrar tekrar öptü. Ne diyeceğini, ne yapacağını, neye nasıl tepki vereceğini gerçekten şaşırmıştı ve bu durum hâinden belli oluyordu. Gözleri karısının karnını bulduğunda buz gibi olmuş titreyen elleriyle oraya dokunup gözlerini kapatırken alınları birleşti.

"İşte bugün gerçekten bir olduk, biz olduk. Birbirimize can olduk. Aile olduk." Sustu, derin derin nefes aldı ve dizlerinin üstüne eğilip dudaklarını az evvel parmaklarıyla okşadığı karna dayadı.

"Hoş geldin babacığım. Hoş geldin bebeğim. Sen ne güzel geldin. Bizi 'biz' yaptın. İyi ki geldin," derken ikisinin de gözlerinden yaşlar akmıştı.

Mutlu haberle şaşkına dönen Ertuğrul, toplantısına bir saat kadar ara verdikten sonra duygularını heyecanla çarpan kalbine saklayıp işine devam etmişti. Bu sırada kendisini merakla bekleyen Ayşe Abla'yı hatırlayıp evine geçen Armağan, kapıdan girdiği an koşar adım yanına gelen kadına sıkı sıkı sarılıp haberi verdi. Akşama kadar evde vakit geçirirken, şirketteki işleriniyse grip olduğunu söyleyerek ablasına paslamıştı. Akşam olduğunda evin

kapısından kocaman bir gülümsemeyle giren Ertuğrul, salondaki koltuklara uzanmış, televizyondaki gündüz kuşağı programlarını öcü görmüş gibi hayrete düşmüş şekilde izleyen karısına bakıp gülmeye başladı.

“Güzelim?”

Aniden yattığı yerden doğrulup, “Ertuğrul hamileyim diye evde otur falan demeyeceksin değil mi? Bak ben böyle programlar izlemeye, evde oturmaya alışkın değilim. Bunlar hiç benlik değil!” deyip bir anda ağlamaya başlamasıyla şok olan Ertuğrul üstündeki ceketini, kol düğmelerini ve kravatını çıkartıp koltuğun üstüne doğru attı ve gömleğinin kollarını katladıktan sonra karısının önüne, dizlerini kırarak çömeldi.

“Güzelim, sen ve bebeğimiz iyi olduktan sonra çalışmanın bir sakıncası olacağını düşünmüyorum.” Ellerini avuçlarının içine aldı ve usulca öptü.

“Sen biraz duygusallaştın mı?” Bıyık altından gülerek sorduğu bu soruyla duraksayan Armağan, kendi hâline gülmeye başladığında eli istemsizce karnına gitmiş, bebeğine dokunmuştu.

“Neredeyse iki aylık hamileyim. Sanırım böyle ağlama krizlerine alışmamız gerekecek,” demesiyle gülmeye başladılar.

“Hadi hazırlan, seni yemeğe çıkartıyorum.”

Ertuğrul’un sözleriyle hiçbir şey sormadan yatak odasına gidip hazırlandı. Kırmızı renk, parlak bir kumaştan yapılan ip askılı elbisesini giydiğinde elbise bedenini sarmış ve tüm vücut hatlarını cesurca gözler önüne sermişti. Dizlerinin üstünde sonlanan eteğin sol kısmında bulunan yırtmaç ve kırmızı renkteki ince topuklu ayakkabıları sayesinde boyu normalden daha uzun görünürken, kıvrır kıvrır sarı saçlarını salıp elleriyle düzeltti ve makyajını yaparak odadan çıktı.

"Hazırım," diyerek merdivenleri indiğinde salondan çıkan Ertuğrul az evvel çıkardığı ceketini yeniden giymeye çalışıyordu.

"Ben de hazır..." Başını kaldırmasıyla sustu, uzun bir ıslık çakarak karısını bir güzel süzdü.

"Bu ne güzellik Maviş!" Sesindeki beğeni dolu tınıyla gülümseyen Armağan ona yaklaşıp yanağını usulca öptüğü sırada yüzünü ekşiterek, "Sakalların uzamış," demişti.

"Hmm, kısaltayım mı?" Gözlerindeki muzip parıltıyı görüp daha da gülümserken, "Biraz kısaltsan hiç fena olmaz!" diye fısıldadığı sırada mutfaktan çıkan Ayşe ikisine de uzun uzun baktı ve o bilindik dualarına başladı.

"Maşallah size... Tü, tü, tü! Hadi, hadi gidin artık. Armağan kaç saattir doğru düzgün bir şey yemedi." Karısına göz ucuyla bakan Ertuğrul bu durumdan memnun olmadığını belirtircesine homurdanırken, "Ben hallederim Ayşe Sultan," demiş ve el ele evden çıkmışlardı. Bir saat sonra meyhanesinden içeri giren karı kocayı neşeyle karşılayan Stavro, onları boğaz manzarasına bakan her zamanki masalarına aldı.

"Keyfiniz yerinde değil mi çocuklar?" İkisine de dikkatle bakarken rakı kadehlerini masaya koyuyordu ki Ertuğrul, Armağan'ın kadehini alıp masaya ters olarak kapattı. Onun neden böyle bir şey yaptığını anlayamayan Stavro şaşkın şaşkın baktığı sırada, "Armağan Hanım uzun süre rakıyla dostluğuna ara verecekmiş Stavro. Bu gece ben içeceğim, onlarsa bana en güzel manzara olacak." Ertuğrul'un sözlerini duymasıyla gözleri kocaman oldu.

"Yoksa... Doğru mu anladım, bir bebek mi geliyor?"

"Evet, bir bebek geliyor." Bu cevapla Armağan'la Ertuğrul'a sarılıp tebrik etmiş ve "Süleyman Yalın'a üçüncü torun geliyor demek," diye şakıymıştı. O gece uzun uzun sohbet edip bol bol kahkaha atmış, belki de

EFANE

hayatlarının sonuna kadar iki kişi olarak geçirecekleri son akşam yemeklerinden birinin keyfini çıkarmışlardı. Bebek müjdesini vermek için kahvaltıya geliyoruz baha-nesiyle ertesı sabah anne ve babalarının evlerine gittiklerinde Mehmet Bey, Suna Hanım ve Arda dışında herkes oradaydı.

Kahvaltı edilip kahveler içilirken Amerika'da saat gece yarısı olmasına rağmen Karcan ailesinin uzaktaki fertleri de aranmış ve hasret gidermeye başlamışlardı ki Armağan, "Biz size bir şey söyleyeceğiz," deyiverdi. Tüm gözler üstlerine dönerken heyecandan yanakları kıpkırmızı olan genç kadın titrek bir nefes alıp kocasının elini tuttuktan sonra, "Ben hamileyim!" dediği anda kısa bir sessizlik oluştu ama ardından çığlıklar koptu. Herkes ayaklanıp bu mutlu haberin sevinciyle birbirine sarılırken Aylin'in sesi duyuldu.

"Sylemezsem atlayacağım. Çok garip olacak ama... Ben de hamileyim," demesiyle yine kısa süre anlamsız bir sessizlik oluşmuş, bu sırada bebek haberini alan Atilla'nın yüzü beyaza dönmüştü. Ağzını birkaç kez açıp kapadı fakat tek kelime edemeyeceğini anlayınca, karısını kendine çekip dudaklarına yapıştı. Herkes aileye katılacak iki tane yeni canın mutluluğunu yaşarken bu sefer Tomris araya girdi.

"Ayy çok gaza geldim... Ben de hamileyim..." demesiyle ailesinin donuklaşan bakışlarını fark edip telaşla, "Demem için önce evlenmem lazım. İşte o yüzden diyorum ki... Biz, yani Murat ve ben evlenmeye karar verdik," diyerek ortamdaki gerginliği sonlandırmıştı.

Aile fertlerinin her biri, özellikle de Murat derin bir nefes alırken, bu sefer de evlilik kararları için Tomris ve Murat'ı kutladılar. Mehmet Bey'le Suna Hanım'sa dolu dolu gözlerle ailelerinin, çocuklarının hatta torunlarının

Aslıhan Güngör

mutluluğuna bakıyor, mutluluklarını yanlarındaki oğulları Arda'ya sarılarak paylaşıyorlardı. O an orada olmadıkları için içleri bir nebze buruk olsa da kızlarının hamile olması, oğulları Murat'ın aylar süren uğraşlar sonucunda Tomris'i aşkına inandırıp evlenecek olmasının mutluluğu, burukluğu örtbas ediyordu.

Armağan, şeker hastası olduğu için normal gebeliklere oranla daha sık kontrole geldiği doktorunun odasından içeri girdiklerinde, doktor bey ayaklanıp onları karşıladı.

"Nasılsınız Armağan Hanım? Umarım bir sıkıntınız yoktur."

"Gayet iyiyim." Doktor yeniden gülümseyip önceki haftalara ait birkaç testin sonucuna yeniden bakarken, "Yediklerinize dikkat ediyor ve her gün yürüyüş yapıyor musunuz?" diye sormuş, Armağan ise bu ve bundan sonra gelen tüm sorularına cevap vermişti. Anne adayıyla gerekli görüşmeyi yapıp ondan yeni tahliller isteyen doktor ayaklanarak, "Hadi şimdi de bebeği görelim," dediği anda dakikalardır sessizliğini koruyup karısını pürdikkat dinleyen Ertuğrul'un yüzü dalga dalga oldu.

"Ertuğrul Bey, sizi biraz heyecanlı gördüm." Doktorun sözleriyle başını sallarken sadece, "Biraz!" demiş ve karısının elini sıkıca tutarak yanaklarının içini kemirmeye devam etmişti. Armağan yatağa uzanıp karnına sürülen jelin soğukluğuyla irkilirken Ertuğrul durmadan bacağını sallıyor ve az sonra ne göreceğini kestirmeye çalışıyordu. Ultrason cihazının başlığı Armağan'ın kaskılarında dolaşmaya başladığında üç çift göz de ekrana resmen kilitlenmişti.

EFANE

"İşte bebeğimiz burada yavaş yavaş büyüyor. Bakın..." Ertuğrul, çatık kaşlarının altından ekrana öylece bakıp, "O küçük noktadan bahsetmiyorsunuz değil mi?" dediğinde doktor gülmeye başladı.

"Tam olarak ondan bahsediyorum Ertuğrul Bey, ahududu kadar olan noktacıktan."

"Çok küçükmüş... Ben..." Sustu ve titrek bir nefes alarak sözlerine devam etti. "Şaşırdım."

"Kalp atışlarını duymak ister misiniz?" Doktorun sorusuyla göz göze gelen Armağan ve Ertuğrul aynı anda, "Evet," dedikten kısa süre sonra odanın içini dolduran ses yüreklerini titretmeye yetmişti. Normal bir insanınkinden daha hızlı atan kalbin sesiyle bu sefer ikisi de şaşıp doktora endişeli gözlerle baktıklarında, durumu anlayan doktor, "Endişe edecek bir şey yok. Bebeklerin kalp atışları bizlere göre daha hızlıdır," dediğinde derin bir nefes aldılar.

Kontroller tamamlanıp evlerine döndüklerinde Ayşe çoktan sofrayı hazırlamış ve heyecanla onları beklemişti. Bebeğin de Armağan'ın da durumunun iyi olduğunu doktor onaylı duyan kadın gözleri yaşlı bir tebessümle şükürler ederek mutfığa dönerken, Ertuğrul kapının hemen yanında duran koliyi kucaklayarak koltuğa koydu.

"Bu nedir?"

"Çok seveceğini düşündüğüm bir şey ya da bir şeyler de diyebiliriz. Açsana, bakalım beğenecek misin?" Ertuğrul'un sesindeki heyecan Armağan'ı da heyecanlandırmış ve merakla kutuyu açmaya başlamıştı.

"Aaa! Burada bir sürü pufidik var." Evi inleten neşeli sesiyle kahkaha atan Ertuğrul, ona sıkıca sarıldı ve boyununun altındaki doğum lekesini öptü. Kolinin içi çeşit çeşit ev terlikleriyle doluydu ve bunun tek bir sebebi vardı.

“Ayakların  ıplak geziyorsun ve farkında olmadan       yorsun. Bunları giy, biliyorum ki sen bunları aya ından çıkarmaya da       rsin. Bu sayede de ayakların       mez,” demesiyle g  lmeye başladılar.

“Karınızı bu kadar iyi tanımanız takdire  ayan Ertuğrul Bey.” Cilveli ses tonu ve ifadesine g  lmemek için dudaklarını birbirine bastırırken aklına gelen şeyle duraksayıp, “      yor musun?       yorsan s  yle ısıyı arttıralım,” dediğinde Armağan g  zlerini devirdi ve başını sa a sola salladı.

“Evin içi çölden farksız, yakında fenalık ge irece im.”

“Şubat ayının sonuna yakla ıyoruz ve hava soğuk. Hasta olmamalısın çünkü normal zamanda bile tüm hastalıkların bizlere g  re uzun sürede geçerken bir de hamile olduğun için ilaç kullanamayıp k  t  olmanı istemiyorum.”

Armağan g  l mseyerek y  z n  onun boynuna saklayıp, “Seni seviyorum, bizi kendinden daha çok d      meni de seviyorum ama ev gerçekten sıcak Ertuğrul,” diye hayıflandı fakat bu hiçbir i e yaramadı.

Ertuğrul, aradan geçen iki aylık süre boyunca yine evi hamama çevirmiş, Armağan buna ne kadar isyan etse de duymazlıktan gelmişti. Yeni bir kontrol için evden çıkıp doktoru ziyaret eden Armağan ve Ertuğrul, her kontrolde daha b  y k bir heyecan ve merakla bebeklerini g  rmeyi bekliyorlardı. Doktor bey bebeği g  rmek için ultrason cihazının ba lı ını Armağan’ın rahminin üstünde gezdirmeye ba ladı ında on altıncı haftayı dolduran gebelikle birlikte bebek o bilindik silüetleri andırmaya başlamıştı.

“Bebek gayet hâlinden memnun g  r n yor. Bakın, bir ayağı orada, diğeri burada. Oh, parmağını da a  zına almış emiyor. Hayat sana g  zel...” demesiyle duraksaması bir oldu.

“Bebeğin cinsiyetini geçtiğimiz haftalarda görememiş ya da emin olamamıştık. Şimdi öğrenmek ister misiniz?” Doktorun bu sorusuyla karı kocanın gözleri buluşmuş ve bir süre birbirlerinde kilitli kalmıştı.

“Ertuğrul Bey, bir tahmininiz var mı?” Gözlerini karısının gözlerden ayırmadan, “Annesi gibi mavi gözleri olan, sarışın, kıvrıkcık saçlı küçük bir kız olacak,” dediğinde Armağan’ın gözlerine yaşlar hücum etmeye başlamıştı.

“Armağan Hanım?” diyen doktor ondan da bir tahmin almak için bekledi.

“Babası gibi bir oğlum olacak demeyi çok isterdim ama bence de kız.”

Armağan’ın cevabıyla gülümseyen doktor, “O zaman prensesiniz için hazırlıklara başlayabilirsiniz,” diyerek onları baş başa bırakmak için yan taraftaki odasına geçerken Armağan göğsünden yükselen hıçkırığı engellemek için alt dudaklarını dişledi. Bu çabasıysa Ertuğrul’un gözünden düşen bir damla yaşın kendi yanağında iz bırakmasıyla son buldu.

Yattığı yerden doğrulup kollarını sıkıca kocasına sararken, “Küçük bir hanımefendiye daha umarım hazırsındır Ertuğrul Bey,” diye zorla mırıldanmıştı.

“Yandım! Artık bir ömür kıskanacağım bir kızım daha var. Senden sonra.”

Alnını uzun uzun öptükten sonra üstünü düzeltmiş ve yataktan inmesine yardımcı olup doktorun yanına geçmişlerdi. Hamilelik süreciyle ilgili konuşup, doktorun uyarılarını kulaklarına küpe edip hastaneden ayrıldıklarında, ilk yaptıkları şey aileleriyle buluşup bebeğin cinsiyetini söylemek olmuştu. Süleyman Bey, Derin’den sonra bir kız torununun daha olacağı haberiyle öyle mutlu olmuştu ki keyfine diyecek yoktu. Telefonun ucunda

konuştuğu dünürü Mehmet Bey'i İstanbul'a taşınmaya ikna etmek için uğraşırken, torunlarını bir koz olarak kullanıyor, onların muhabbetiyse herkesi daha da neşelendiriyordu.

Zaman, tıpkı bir su misali akıp giderken aileleri ve arkadaşları da onların heyecanına ortak oluyordu. Yurt dışındaki aile fertleri haricinde Armağan'ın arkadaşları Zeynep ile Yıldız ve Ertuğrul'un arkadaşı Yaşar da sık sık ülkeye seyahat eder olmuştu. Normalden daha sık yapılan bu ziyaretlerin her birinde şans eseri karşılaşan Zeynep ve Yaşar'ın bir hayli imalı muhabbetleri, birbirlerine olan tutumları ise Ertuğrul'un dikkatinden kaçmamıştı. Karısını ne kadar sıkıştırmaya çalışsa da ağzından laf alamamış, rotasını arkadaşı Yaşar'a döndürdüğünde ise aldığı tek cevap imalı bir gülüşten ibret olunca, "Yakında kokusu çıkar," diyerek onları kendi hâllerine bırakıp odağını karsına, doğacak olan kızına ve işlerine çevirmişti. Şirketteki ofisinde oturmuş işleriyle meşgul olurken, Esra'nın içeri girdiğini duyarak başını kaldırdı ve ona baktı.

"Kızım, çocuklarınız bir buçuk yaşına geldiler hâlâ doya doya sevemedik. Bu nasıl iş!" dediğinde Esra gülümseyerek, "Artık kendi kızınızı seversiniz Ertuğrul Bey," demişti. Bu sözlerle gözünün önüne, aradan geçen son bir ayda karnı daha da büyüyen karısı ve hayalini kurmaktan bir an bile bıkmadığı kızı gelince yüzünde tebessüm belirmişti.

"İnşallah Esra, inşallah o günleri de göreceğiz."

"Nisan ayına girmek üzereyiz. Eee, bebek de tahminlere göre ağustos sonunda gelecek. Az kaldı Ertuğrul Bey. Sahi, Armağan Hanım nasıl?" Esra'nın sorusuyla gülmeye başlayıp, "Benim canım karpuz istedi Ertuğrul. Ayy, dur karpuzu boş ver, şeftali istiyorum Ertuğrul. Er-

tuğrul Ertuğrul yani..." dedikten sonra ikisi de kahkahalara boğuldular.

"Çok nazlı bir şey oldu. Bir bakıyorum gülüyor bir bakıyorum ağlıyor. Geçen gün evdeki sineği öldürdüm diye ağlamaya başladı. 'Armağan kafamda vızır vızır geziyordu. ne yapsaydım güzelim?' diyorum, 'Onun da annesi vardı belki, şimdi merak eder onu,' deyip hiç üşenmeden yerinden kalktı ve ne yaptı biliyor musun?"

Esra kahkahalarının arasında zorla nefes alıp, "Ne yaptı?" diye sordu.

"Sineği alıp çöpe attı. Neymiş annesi onun ölüsünü görmesinmiş, üzülür, depresyona girer belki de intihar edermiş. Bu yaptığının üstüne de, 'Seni bir sineğin daha rehalinde kurtarayım,' dedi, inanabiliyor musun? Değişimini şaşkınlıkla ve tam bir aptal gibi izliyorum," deyip kendi kendine gülmeye devam ederken Esra'nın getirdiği dosyalara imza attı.

Bu sırada çalmaya başlayan telefonuna bakıp, "Heh, arıyor benimki. Bakalım canı yine ne çekti?" diyerek telefona cevap verirken Esra gülmüş ve odadan çıkmıştı. Ertuğrul, gözlerini tavana dikip sabır diledikten sonra aramayı cevapladı.

"Söyle güzelim..."

"Ertuğrul..."

"Güzelim..."

"Canım..." Ertuğrul bu aralar sıklaşan bu iltifatların sonunun yine bir aşermenin sinyali olduğunu çok iyi biliyordu.

"Maviş, söyle hadi, canın ne istedi güzelim?" demesiyle karşıdan anlamsız bir feryadın ve ağlama sesinin kopması aynı anda oldu.

"Benim mi canım istiyor sanıyorsun! Ben çocuğumuz bir şeyden eksik kalmasın diye durmadan yiyorum..."

“Çok doğru güzelim, durmadan yiyorsun...” diye mırıldanırken elinin birini saçına daldırıp derin bir nefes aldı.

“Sen benim lokmalarımı mı sayıyorsun? Öyle olsun Ertuğrul. Ben de seni aşeriyorum galiba demek için aramıştım. İstemiyorum ne seni ne de... Seni... İstemiyorum işte,” dedikten sonra telefonu kapatırken karısının neyi kastettiğini anlayan Ertuğrul gülmeye başlamıştı.

Kocasına hormon kokan atarını yaptıktan sonra şirketteki odasına geri dönen Armağan, “Bak bu da güzelmiş. Ya da bu... Ayy, kafam çok karıştı!” diye isyan eden ablasına gülümseyip, “Abla azıcık sakın ol. Elbet tam anlamıyla içine sinen bir çocuk odası bulacaksın,” dediğinde Aylin’in hormonları yine iş başına geçmiş ve kadını nedensiz yere ağlatmayı başarmıştı.

“Oğluma hiçbir şey bulamıyorum.”

Dergileri önündeki sehpayı fırlatırken, Tomris gelinlik modeli baktığı dergiden kafasını kaldırdı. Önce Aylin’e hemen ardından da Armağan’a baktığında içinden ne yapacağını düşünüyordu. Aylin hüngür hüngür ağlıyor, bunu gören Armağan ise kendini zor tutuyordu.

“Aaa, kızlar yapmayın ama! Bebeklerin gelmesine daha çok zaman var. Elbette istediğin gibi hazırlık yapacaksın Aylin.”

Onları çaresizce sakinleştirmeye çalışırken odanın kapısı açılıp içeriye Ertuğrul, Atilla ve Murat girdiğinde genç kadın derin bir nefes alarak ayaklandı. Murat’a sarılırken abilerine de kaş göz işareti yaparak Aylin ve Armağan’ı gösteriyordu. Durumu anlayan beyler eşlerine yaklaşıp bütün hünerlerini sergilemeye başladılar.

Kısa süre önce yaptıkları telefon konuşmasından kendisine bozuk olan karısına usulca yaklaşan Ertuğrul, “Maviş, ne oldu güzelim? Neden ağlıyorsun?” diye so-

rarken önüne diz çöküp ellerini de onun dizlerine koymuştu.

Armağan yaşlarla dolan gözlerini Ertuğrul'dan kaçırıp, "Aylin ağlıyor, onun yüzünden!" diye mırıldanırken dudağını büzdü ve derin derin iç çekti. Karısının söylediklerine gülmemek için kendini zor tutan Ertuğrul, abisine bakıp, "Ne yapacağız?" der gibi göz kırparken odaya yeni giren Neşe Hanım, Süleyman Bey ise Murat ve Tomris gibi gülmemeye çalışıyordu.

Şirkette yaşanan ağlama krizinin ardından evlerine geçtiklerinde akşam yemeklerini yemiş ve salondaki koltuğa sarmaş dolaş uzanmışlardı. Kızları için bebek odası takımı bakmaya başladıklarında Armağan, Aylin kadar kararsız değildi. Yaklaşık bir saattir karıştırdıkları dergilerden üç tane farklı modeli beğenmiş, üç modeli de değerlendirip kararlarını verdikten sonra Ertuğrul bebek odasını hazırlayacak kişilerle iletişime geçmişti.

Bebek odası, bebek arabası, beşik, kıyafetler tek tek özenle seçilip hazırlanırken günler hızla ilerliyordu. Aileye katılacak biri kız, biri erkek iki torunun heyecan ve telaşı dışında bir de düğün telaşı Yalın ve Karcan ailelerini sarmıştı. Suna Hanım ve Mehmet Bey temmuz ayının ortasında işlerinden izin alarak İstanbul'a geldikten kısa süre sonra, 29 Temmuz günü Deniz Ege dünyaya geldi. Tıpkı babasına benzeyen küçük hergeleye bakmak konusunda deneyim sahibi olan Aylin ve Atilla'nın sakinliği, Armağan ve Ertuğrul'u garip bir telaşa sürüklüyordu. Bu telaşları onlar gibi deneyimli birer anne ve baba olmadıklarındandı ancak deneyim edinmelerine çok az kalmıştı.

Tomris ve Murat'ın düğünü için hazırlanırken Armağan aynadaki yansımasına bakıp ağlamaya başladığında, Ertuğrul ona sıkıca sarıldı ve dudaklarını doğum

Aslıhan Güngör

lekesine bastırıldı. Bu sırada Müdür'se bacaklarının arasında geziyor ve usul usul mırıldanıyordu.

"Ne oldu da bulutlandı güzel gözlerin, söyle bakalım Armağan Yalın?"

"Kızımızın gelmesine yirmi gün kaldı."

"Evet güzelim, artık bebeğimize kavuşacağız," deyip bir an duraksadıktan sonra onu kollarının arasında döndürdü ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Şefkat dolu bir sesle, "Korkuyor musun güzelim?" diye sordu ancak korkuyorum derse ne diyeceğini ya da yapacağını bilmiyordu. Bildiği tek bir şey vardı, o da her zaman onun yanında olacaktı.

"Ona iyi bir anne olamamaktan korkuyorum," deyip içini çeke çeke ağlayan karısına zar zor sarıldığında, "Maviş, hiç öyle şey olur mu güzelim? Eminim ki herkes anne olurken senin gibi hissediyordur. Sonuçta bunu yaşayarak, doğru ve yanlış yaparak öğreneceksin. Bu benim için de geçerli. Ben de iyi bir baba olup olamayacağımı bilmiyorum ama umudum var. Çünkü yanımda elimi sıkı sıkı tutacak ve bana destek olacak dünya güzeli bir karım var," deyip alnına bir öpücük bıraktı. Birkaç saniye sessizce birbirlerine sarılı hâlde durduktan sonra yeniden konuşmaya başlayan Ertuğrul'un sesi bu sefer için için titriyor gibiydi.

"Kızımızın ilk kez kalp atışlarını duyduğumuzda, 'Bu ses, hayatında koruman ve gerçekten sevmen gereken ikinci kişinin sesi. Karını koruduğun ve sevdiğin gibi onu da öyle koruyacak ve seveceksin. Bu sana hayatın ikinci emaneti... Âşık olduğun kadınının armağanı Ertuğrul,' dedim." Susup zar zor nefes alırken gözleri buluşmuş ve ikisinin de yanaklarına yaşlar düşmüştü.

"Sen benim için her zaman çok değerli oldun Armağan ama o gün bana bambaşka bir şey öğrettin. Senin,

EFANE

annemin hatta bütün kadınların ne kadar kutsal olduğunu anladım. Mide bulantıların, sürekli yorgun ve uykusuz hissetmen, bazı günler evin içinde bile gezmeme, hâliyle işini yapamamana neden oldu. Bedeninin yanı sıra bütün hormonlarıyla birlikte duygu ve düşüncelerin yani psikolojin değişti, bebek büyüdüğü hareket kabiliyetin azaldı. Bu kadar şeyin üstesinden gelip bir de bizim hayal dahi edemeyeceğimiz bir acıyı saatlerce çekerek o bebeği dünyaya getireceğini düşünmek ve bunu başara-
cağını bilmek... Küçücük bedenle o kadar büyük bir şey yapıyorsun ki sana sadece saygı duyup önünde eğilmekten başka aklıma bir şey gelmiyor." Elleri kocaman olmuş karnında buluşup içeride durmaksızın hareket eden kızlarını hissetmelerini sağladığında, ikisi de gülmeye başlamıştı.

"Sadece iyi düşünmek ve onu heyecanla beklediğim gibi gülerek karşılamak istiyorum ve bunların hepsini yaşarken yanımda sen ol, elimi sıkı sıkı tut istiyorum. Sen olmasaydın eksik kalır, şu anki ben olmazdım. Her tökezlediğimde, hatta düştüğümde elimi tutarak kaldırmasaydın biz olmazdık. Hâliyle kızımız da olmazdı. Teşekkür ederim. İyi ki varsın, hep var ol ve yanımızda ol." Onu ensesinden tutup kendine çekti ve dudakları birleşmeden önce, "Sen de iyi ki varsın, iyi ki varsınız. Teşekkür ederim." dediğini duyup gülümsedi.

Düğüne gitmek için hazırlandıktan sonra evden çıkmış ve bir saat içerisinde düğünün yapılacağı yere varmışlardı. Armağan hemen kendine rahat bir yer bulup otururken Ertuğrul davetlilerle sohbet ediyordu. Murat ve Tomris'in nikâhı kıyılıp bir Yalın'ın Karcan olma anından sonra ailelerin masasında *fifti fifti* olmak üzerine espriler dönerken Armağan fazlasıyla sessizdi. Öğleden beri hafif hafif süren karın ağrısı her geçen saat biraz daha

belli olmaya ve canını yakmaya başlamıştı ama düğünde gönlünce eğlenen aile fertlerini telaşlandırmak istemediği için sessizliğini korumaya kararlıydı.

Nikâhtan sonra davetlilerin tebriklerini kabul eden Murat ve Tomris, daha önceden yapılan plan doğrultusunda düğünün devam edeceği YLN CLUB'a doğru yola çıkarken herkes onların aracını takip etmeye başlamıştı.

Kısa süre yol aldıktan sonra Armağan hissettiği şeyle, "Ertuğrul..." diye bağırıverdi.

"Ne oldu?" Korkuyla bir karısına, bir de yola bakıyor ancak ne olduğunu anlayamıyordu.

"Arabayı durdur." Karısına bir kez daha bakıp arabayı sağa çekerken telefonu çalmaya başladı. Telefonunu eline alırken dikiz aynasından arkasını kontrol etti çünkü hemen arkalarından gelen abisi Alparslan arıyordu.

"Efendim abi... Hayır, bir şey yok... Evet, iyiyiz, sadece çok yoruldu. Biz gelemeyebiliriz... Tamam, haber veririm," deyip hiçbir şeyi açık etmeden telefonu kapattıktan sonra karısına dönüp endişeyle baktı.

"Armağan, iyi misin güzelim?"

"Ertuğrul, öğleden beri karnım ağrıyordu... Sanırım şu anda da suyum geldi. Bebek geliyor."

Daha önce ortaklaşa aldıkları kararla kimseye haber vermeden hastaneye geçtiklerinde Armağan hiç de filmlerde ya da dizilerde olduğu gibi çılgık çılgıla bağırmıyordu. Ertuğrul onun bu sakinliğine bakıp daha çok telaşlanmamak için uğraşırken Armağan doktoru tarafından muayene edilmiş, rahim ağzının açılmaya başladığı görülmüş ve doğum için hazırlıklar itinayla başlamıştı. Armağan şu an odasında yavaş yavaş yürüyor, derin ne-

EFSENE

fesler alarak ağırlarını hafifletmeye çalışıyor, Ertuğrul ise bir köşede oturmuş, ellerini saçlarına daldırmış, hiçbir şey yapamamanın hezimetini yaşıyordu.

“İyi misin güzelim? Bir şey istiyor musun?”

“İyiyim ve bir şey istemiyorum. Zaten bir şey yiyip içmem yasak,” derken hâlâ odanın içinde hareket ediyordu ki başını bir an Ertuğrul’a çevirip duraksadı. Kravatını ve ceketini çıkartıp odanın bir köşesine ne zaman attığını, saçlarını hangi ara hallaç pamuğu gibi karıştırdığını, gömleğinin uçlarını pantolonun üstüne çıkartıp ne zamandır liseli ergenler gibi görüldüğünü düşünürken bir kahkaha patlattı.

Ertuğrul, duyduğu kahkaha sesiyle kafasını kaldırıp endişeyle karısına bakarken, “Ne oldu?” diye sormuş, Armağan ise ağır ağır kocasına yaklaşıp bacağına oturduktan sonra dağıttığı saçlarını okşamıştı.

“Kimse gelmesin demiştik ama yanında biri olsun istiyorsan Alparslan Abime falan haber verelim kocacığım. Ben bir, sen dokuz doğuracak gibisin.” Kıs kıs gülerken kocasının alnına uzun bir öpücük kondurdu.

“Dalga geçme be kadın, kalbim duracak şimdi.” Onun sakinliğine isyan ederek elini kocaman olmuş karnına götürdü ve “Benim güzel kızım, hadi babacığım, annenin canını yakmadan, bizi korkutmadan geliver ne olur!” diye fısıldadı. Armağan ise ancak o an aslında Ertuğrul’un ne kadar endişeli olduğunu fark etti.

“Ertuğrul, hamile kalmak, bebeğimizi karnımda büyütme ne kadar normalse doğum yapmam da o kadar normal.”

Adam homurdanarak, “Biliyoruz herhâlde. Benim gıcık olduğum nokta, bunu ikimiz gayet zevkli bir şekilde yaparken sonrasında niye bütün sıkıntıları ve bu acıları

Aslıhan Güngör

sen çekiyorsun?" dediğinde Armağan onun bu ince düşüncesine gülmüştü.

"O yüzden cennet babaların değil, annelerin ayağının altında. Adaletin bu mu dünya, biz bu çocuğu birlikte yaptık," diye tavana bakıp ellerini açarak bağırdıktan sonra ikisi de kahkahalara boğuldular. Tabii ki bu güzel an karnına sancının girmesiyle son bulurken doktoru tekrar odaya gelip rahimdeki açıklığın 5 santimetreye ulaştığını, her bir saatte bir santim açılma olacağını, açılma 7-8 santime ulaştığında da doğumun en meşakkatli kısmına gelineceğini söyledi ve odadan ayrıldı.

2 Saat Sonra

Armağan gözlerini kapatıp artan sancılarıyla mücadele etmek adına yatağının kollarını sıkarken, Ertuğrul ona yaklaşp terden ıslanan saçlarını geriye itti ve alnına dudaklarını uzunca bastırdı. Aradan geçen iki saatte rahimdeki açılma gerçekleşmiş ve doğumun ikinci evresine geçilmesi için tüm hazırlıklar tamamlanmıştı. Armağan doğumhaneye alınırken Ertuğrul da steril önlük, maske ve saçına bandana takılarak karısının yanında yerini aldı. İçinden bildiği tüm duaları ederek karısının elini sıkı sıkı tutuyor, ona destek olmaktan ziyade ondan güç alıyordu.

Doktorun talimatlarıyla birlikte Armağan çocuğunu doğurmak için her ıkmışında Ertuğrul'un içinde bir şeyler volkan misali yükseldi sanki. Küçük bir kadın, dünyaya canından bir can getiriyor, yaşadığı hiçbir ağrıya hayıflanmadan, sadece gülerek kızını karşılıyordu. Bebeğin başı görünmeye başladıkça, Armağan'ın da acısı katlanması zor bir hâl alırken elleri bir an bile ayrılmadı.

"Az kaldı güzelim, azıcık daha dayan." Karısına dayan diyordu da kendinde dayanacak güç neredeyse kal-

EFANE

mamıştı. Armağan, yeniden yükselen acıya karşı koymak için kocasının elini sıkıca kavrayıp bedenini öne iterken dişleri resmen birbirine geçti. Derin bir nefes almaya çalışırken yüzünde hissettiği dokunuşla gülümsedi.

“Karşılaştığımız ilk gece senin cesaretine hayran kalmıştım. Küçücük bir kız, benim gibi bir adama ağzını açıp car car konuşuyordu.” İki yıl önceki o meşhur tanışma anlarını hatırlarken gelen sancıyla bir kez daha ıkındı.

“Duvarları olan, kalbi kırık, hayata bir nebze de olsa küskün, korkmuş ve sığınacak bir yer arayan küçük bir kız.” Duyduğu sözlerle gülümsemeye devam ederken bir yandan da doktorunun talimatlarına harfi harfine uyuyordu.

“Az kaldı, bebek geliyor, dayan Armağan.” Doktorun telkin eden sözleri artık umurunda bile değildi çünkü şu an dikkatini çeken tek şey kocasının kulağına fısıldadıklarıydı.

“Ben, o küçük kızın dünyanın en cesur kadını olduğunu nereden bilebilirdim ki! Her şeye bir cevabı olan, dikbaşlı, hırçın ama güzel yürekli, naif bir kadın. Kalbimin yolunu bulan, bana kalbinin yolunu bulduran kadın... Birini sevmenin ne demek olduğunu anlatan, öğreten, yaşatan kadın. Evime neşe, kalbime sevgi, yatağıma tutku, hayatıma armağan olan kadın...” Bir an susup titrek bir nefes aldıktan sonra sözlerine devam etti.

“Şimdiyse canıma can, prensesime anne olacak kadın,” dediğinde Armağan gözyaşlarına inat gülümseyip ilk ve son kez haykırdığında merakla, özlemle beklenen prenses annesinden ayrılmıştı. Doğumhanede oluşan bir anlık sessizliğin ardından kopan tiz çığlığa eşlik eden kahkaha ve gözyaşlarıysa Ertuğrul’la Armağan’a aitti. Zor yollar-
dan, birçok acıdan, kavgadan, ayrılıktan, ölümlerden,

Aslıhan Güngör

doğumlardan geçilmiş, hepsine gözyaşı dökülmüştü ama hiçbiri Şu anki gözyaşı kadar mutluluk barındırmamıŐtı.

Ertuğrul karısının boynuna gömdüğü başını kaldırıp buğulu fakat mutlu bakan gözlerine binbir türlü duyguyla bakarken dudaklarından tek bir söz dahi dökülmedi. Zaten söze gerek de yoktu, gözleri her buluştuğunda dünya durmamıŐ mıydı? Ne zaman gözleri konuşurken kelimelere ihtiyaç duymıŐlardı ki? Sevgiye sırtını dönmüş, kalpleri o ya da bu sebepten kırık iki kalp, her Şeye rağmen birleŐmiŐ ve bir olmuŐlardı. Gözleri yaşlı ama g h mseyerek birbirlerine bakarlarken kucağına bırakılan sıcak, küçük bedeni hissedip, o müthiŐ kokusunu soludu ama kocasına bakmaya devam etti. Kucağındaki canına bakmaya cesaret edemiyor, Ertuğrul'un yüz ifadesinin büründüğü hayranlık dolu ifadeye ve gözlerinden sicim gibi akan yaşlara bakıp zorla yutkunuyordu.

Bu sırada dudaklarından, "Aaa!" gibi bir nida dökülen Ertuğrul, ellerini saçlarına daldırdı ve Armağan titrek bakışlarını bebeğine indirdi. Daha o anda gözleri bir ömür o cana mühürlendi sanki. Gözyaşı durmaksızın akarken sevdiğı adamla bir olduğunun kanıtı, ikisinin aynı bedende bir parça, bir can bulduğı varlık kollarının arasında duruyordu. Yeni doğmasına rağmen bir nebze temizlenmiŐ teni, sapsarı saçları, kocaman, meraklı gözleri, küçük ve mis kokulu bedeniyle kollarının arasındaydı. Armağan, usulca ona yaklaşıp, alnına küçücük bir öpücük kondururken anne kızın ilk teması gerçekleşmiş, Ertuğrul ise onların güzelliklerine, kızının daha ilk andan annesine olan benzerliğine bakıp yine Şükür etmeye başlamıştı.

Ertuğrul gözünden akan yaşları bir nebze olsun silip tedirginlikle kızına yaklaştı ve alnına küçük bir öpücük kondurup yavaşça kokusunu içine çekti. Armağan'dan sonra ona hayat verecek diğ r kokuyu bulduğunuyorsa

daha o anda anladı. Baba ve kızın aşkı bu temasla başlarken, karısının doğum lekesinin aynısından kızının teninde de olduğunu gördüğünde şaşkına dönüp zorla yutkunmaya çalıştı.

“Artık öpebileceğim bir doğum lekesi, kalbimin yolunu bulan bir kız daha var. Teşekkür ederim güzelim, teşekkür ederim Maviş...”

Karısının doğum lekesini öperken, “Kendin o kadar güzel geldin ki, içimde yarım kalan ne varsa seninle tamamlandı ve bütün oldu,” deyip dudaklarını onun teninden ayırdı ve kızının lekesini öptü.

“Armağan’ın armağanı, hoş geldin... Bundan sonra yer gök Mavi... Hoş geldin babacığım... Hoş geldin MAVİ...”

“Bize nasıl haber vermezler Süleyman, aklım almıyor!” diye söylenerek, arabadan inip hastaneye ilerleyen Neşe Hanım gibi Süleyman Bey da şaşkın ve biraz da sinirliydi. Onlar içeri girmek üzereyken Suna Hanım’la Mehmet Bey’in de aracının kapıya yanaştığını görüp onları beklerken, Alparslan’la Bergüzar, Atilla’yla Aylın, dün gece evlenen ve balayına çıkmaya hazırlanan Murat’la Tomris ve son olarak Arda hastaneye gelmişti. Birbirini gören herkes telaşla neler olduğunu anlamaya çalışırken Mehmet Bey ve Süleyman Bey ortamı sakinleştirip, danışmadan çocuklarının oda numarasını öğrenip hep birlikte asansöre doluştukları gibi odanın bulunduğu kata geldiler. Kendilerine haber vermedikleri için çocuklarına biraz sinirli olsalar da torunlarını görecektiklerinin heyecanını iliklerine kadar hissediyorlardı.

Odayı bulup tam içeri girecekleri sırada Mehmet Bey ve Süleyman Bey aynı anda, “Durun, girmeyin!” deyince

herkes durdu ve kapıdan uzaklaştılar. İki baba da odanın içini bulanık olsa da gören camın ardında uyuyan çocuklarına bakarlar, “Uyumuşlar, bırakalım uyumaya devam etsinler,” demişlerdi.

Herkes bu sözlerin ardından dinlenme odalarından birine geçip kendilerine ikram edilen çayları yudumlar, aileye yeni katılan Alparslan ve Bergüzar’ın çocuğundan, Atilla ve Aylin’in kızı Derin’in kardeşine yaklaşımından, Tomris ve Murat’ın düğününden, son olarak da Arda’nın hâlâ tek tabanca gezmesinden konuşarak vakit geçirdiler. Arda, muhabbetin kendisine dönmesiyle homurdanırken herkes onun bu hâline gülmeye başlamış, bu sırada odadan sessizce çıkan Mehmet Bey ve Süleyman Bey ise soluğu çocuklarının odasının önünde almıştı. Ertuğrul, sağ kolunda yatan karısına ve onun kucığında uyuyan kızına sıkıca sarılıp uyurken üçü de hâllerinden o kadar memnun görünüyorlardı ki bunu herkes rahatlıkla anlayabilirdi.

“Biliyor musun, kızımı Ertuğrul’a eş ya da sana gelin olarak vermeyi hiç istemedim.”

Dünürünün sözlerine kıs kıs gülen Süleyman Bey, “Ama kızını oğluma eş, aileme evlat olarak aldım. Hatta sadece onu değil, diğer kızını da aldım,” dediğinde Mehmet Bey de gülmeye başlamıştı çünkü ona verecek bir cevabı vardı.

“Dün gece kızını ne güzel Karcan yaptık ama! Oğluma eş, ailemize evlat oldu!” Süleyman Bey bir süre durup dudaklarının içlerini kemirdi, homurdandı, belki biraz sövdü ama en sonunda kahkahayı patlatıverdi.

İki koca adam, çocuk gibi birbirlerine sarılıp gülerken, “Seni ilk başlarda sevmemiştim dünür ama artık seviyorum. Mecburiyetten!” diye fısıldayan Mehmet Bey’in omzuna kolunu atan Süleyman Bey bir kez daha güldü.

EFANE

“İyi, ben de seni sevmemiştim zaten. Tamamen mecburiyetten tavla arkadaşım olmana izin verdim.” Birbirlerine acımadan, alınmayacaklarını bilerek taş atarlarken göz göze geldiler.

“İyi oldu böyle, üç çocuğunu da aileme aldım. Geriye bir tek Arda kaldı, onu da tanıdığımız bir ailenin kızıyla evlendirelim de yabancılarla dünür olma. Kiskanırım!” Kahkaha sesleri yeniden yükselirken, Ertuğrul’un uyanıldığını ve yataktan kalktığını görüp usulca odaya girdiler. Bir yandan gözlerini açmaya çalışan, bir yandan da ellerini saçlarına daldırıp karıştıran taze babaya bakıp gülerlerken aynı anda omuzlarına dokunmuşlardı.

Ertuğrul göz ucuyla arkasına bakıp yorgun, uyku mahmuru bir tebessümle ayağa kalktıktan sonra ilk olarak Mehmet Bey’e sıkı sıkı sarıldığında Süleyman Bey bu manzarayı gururla izledi.

“Kız babası olmak nasılmış Yalın?” diyen muzip ses, baba oğlu güldürürken hepsinin gözleri Mavi’ye dönmüştü.

“Dünyanın en nadide, en değerli ve bulunması en zor taşını yüreğinle taşımaya çalışmak gibi bir şeymiş,” cevabını verirken bu kez babasına sarılan Ertuğrul bir anda aklına gelen şeyle yeniden kızına baktı.

“Hangi densiz Mavi’yi isteyecek cesarete sahip olacak acaba?” sorusuyla gülmeye başlayan babalar, ona inanmıyor gibi bakarken cevap Armağan’dan gelmişti.

“Valla onu bilmem ama densizin biri vakti zamanında beni babamdan istedi ve aldı.”

Gözlerini aralayıp homurdanan kocasına gülerken, ailenin geri kalanı da odadan içeri girdi ve bebekle tanıştı. Mavi’yi gören herkes, “Aynı Armağan,” dedikçe Ertuğrul bu sözlerle Armağan’dan daha çok seviniyordu. Çünkü çok sevdiği karısına benzeyen bir canı, kızı, Mavi’si vardı.

17. BÖLÜM

Doğum sonrasında tüm kontroller yapıp anne ve bebeğin iyi olduğunu belirten doktor, “Mavi kızınızla size sağlıklı, uzun bir ömür diliyorum. Artık evinize gidebilirsiniz,” dedikten sonra evlerine gelmişlerdi. Yepyeni bir hayata kızlarıyla adım atan Armağan ve Ertuğrul uykusuz, yorgun ama mutlulardı. Omzuna yatırdığı kızının sırtını sıvazlayan taze baba Ertuğrul’un gözleri ışıldıyordu. Banyodan çıkan karısına yorgun bir gülümsemeyle baktı.

“Sihhatler olsun güzelim.”

“Teşekkür ederim. Mavi uyudu mu?” Ertuğrul, kızının gazını çıkartıp uyutabilmiş olmanın haklı gururuyla göğsünü kabarttı.

“Tabii ki uyudu. Babası ona ninniler söyledi, benim akıllı kızım da hemen uyudu.”

“Ne güzel bir baba, ne güzel bir koca,” derken onlara yaklaşmış ve ikisini de öpüp koklamıştı.

“Armağan, Mavi uyanana kadar sen biraz uyu. Ben onun başında beklerim.” Başını kaldırıp Ertuğrul’un gözlerinin içine uzun uzun bakan Armağan, “Sen de yor-

gunsun.” dediye de söz dinletememiş ve bir dahaki emzirme saatine kadar uyumuştı.

İlk hafta epey yorucu, alışılmışın dışında bir telaşla geçerken Armağan lohusa olduğunu ve hâlâ duygu değişimleri yaşadığını ara ara hatırlatan davranışlarda bulunuyordu. Sütünün az geldiğini söyleyip ağlamaya başlıyor, sonra bir süre durgunlaşıp hemen ardından iyi bir anne olamamanın korkusuna kapılıp yeni bir krize giriyordu. Suna Hanım ve Neşe Hanım’sa kızları arasında mekik dokuyup pımpirikli kocalarını ve lohusa sendromu yaşayan taze anneleri sakinleştirmeyi başanyorlardı.

Suna Hanım, bu duygusallığın, ani değişimlerin normal olduğunu Aylin ve Atilla’ya yeniden hatırlatırken, ilk çocuklarının telaşına düşmüş olan Armağan ve Ertuğrul’a ise her şeyi tek tek anlatmıştı. Aileleri ve yakın arkadaşlarının yardımlarıyla biraz olsun toparlandıktan sonra Neşe Hanım ve Süleyman Bey’in verdiği akşam vemeğinde iki aile bir araya geldiler. Tek eksikleri, şu an balayında olan Murat’la Tomris’ti ancak onları bile görüntülü arayıp uzun uzun sohbet etmişlerdi.

Ailelerini, yepyeni iki üyesiyle bir arada gören taze evliler biraz huysuzlandıklarında, “Siz döndüğünüzde de toplanırız yahu. Kaçmıyoruz ya!” diyen Mehmet Bey’e herkes hak verdi. Tüm ailenin keyfi yerindeydi, yüzlerinde gülümsemeler bir an bile solmuyor, kayboluyordu. Her geçen gün daha da büyüyen ve birbirine bağlanan ailelerine göz ucuyla bakıp gülümseyen Süleyman Bey, elindeki zarları gerine gerine fırlattı.

“Oh mis gibi kapı! Bu da sana kapak olsun Mehmet dede!”

“Asıl sana kapak olsun ulan! Nasıl aldım kızını oğluma?” Süleyman Bey suratını asar gibi yaparken bir yandan da homurdanıp Mehmet Bey’e baktı, baktı ve sırıttı.

Aslıhan Güngör

Aylin'le Armağan'ı işaret ederek, "Buna, ikiye bir derler düntürüm. Hatırlatmak istedim!" dediği anda muhabbete kulak kesilen Alparslan, Atilla ve Ertuğrul sırtıyor Arda'ysa babası Mehmet gibi homurdanıp duruyordu.

"Amcasının sarı papatyaları..." diye yüksek sesli bir sevgi gösterisi başlatan Alparslan, Derin'i babasına, Mavi'yi de Mehmet Bey'in kucağına bırakıp ortamı soğutmaya çalışırken tavlayı çaktırmadan kaldırmıştı.

"Bir ömür bunu didişip duracaksınız değil mi? Çocuk gibisiniz. Dışarıdan gören iki koca adam der ama!" Neşe Hanım söylene söylene çaylarını tazelerken Suna Hanım'sa kıs kıs gülüyor, bir yandan da beş haftalık olan torunu Deniz Ege'yi avutuyordu.

"Aman Neşeciğim, bırak şu koca çocukları. Ne hâlleri varsa görsünler."

"Doğru dedin Sunacığim," deyip yeniden koltuğa oturmadan önce Alparslan ile Bergüzar'ın oğlu Ayaz'ı kucağına alıp öpmeye başladı. Bu sırada yaygarayı bасыp ağlamaya başlayan Mavi'yi babasından alan Armağan, onu emzirmek için üst kata çıkıp eskiden Ertuğrul'a ait olan odaya girmişti. Kızını yarım saat kadar emzirip uyuttuktan sonra yatağa yatırıp baş ucuna küçük izleme cihazını bırakırken odanın kapısının hafifçe çalındığını duydu.

"Girin," diye fısıldadı ve hemen ardından kapı aralandı. Karşısında Süleyman Bey'i görüp gülümsedi.

"Müsait misin kızım? Mavi uyudu mu?"

"Gelsene babacığim. Evet, uyudu. Ben de yanınıza gelecektim." Süleyman yavaşça içeri girip kapıyı çevirdi ve yatakta mışıl mışıl uyuyan torununa bakarken Armağan'ı kolunun altına aldı.

"Boş ver, aşağı inmeyi şimdi. Gel biraz konuşalım," deyip az ilerideki koltuğa ilerlerken yüzü gülüyordu

EFANE

ama biraz da olsa hüzünlü bakıyordu. Koltuğa oturup Armağan'ı yanına oturttu, ellerini avuçlarının arasına alıp usulca sevdi. Armağan onun neden hüzünlendiğini ya da ne konuşacaklarını bilemediği için heyecanlanmış, yanakları al al olmuştu.

"Baba, bir sıkıntın yok değil mi?" Süleyman Bey, gözlerini torunundan ayırıp kocaman bir gülümsemeyle ona baktı. Göz pınarlarında yaşlar belirdi, zar zor yutkundu ve "Bir şey yok," der gibi başını hafifçe salladı.

"Hayatımıza tüm güzellikler senden sonra geldi sanki. Adın gibi, ailemize verilmiş çok değerli bir armağansın. Senin gelişinle Ertuğrul'la aramdaki bütün sorunlar çözüldü çünkü oğlum bir kadını sevmenin ne demek olduğunu anladı. Seninle birlikte Aylin hayatımıza girdi ve ipe sapa gelmez haylaz oğlumu tam zamanlı bir aile babası yaptı, ailemize iki tane torun verdi. Seninle birlikte ailemiz büyüdü. Artık iki kızım ve iki oğlum daha var. Sen ve Aylin'le pes etmemeyi, kardeş olmayı, el ele, omuz omuza durmayı, her zorluğun altından yeniden ve daha güçlü şekilde kalkmayı öğrendik. Sana nasıl, ne kadar teşekkür etsem de az ama..." Susup kısacık bir an soluklandı.

"Bizi kendi ailen gibi gördüğün, anne ve babandan ayırmadığın için çok teşekkür ederim," derken içeriye giren Neşe Hanım da tıpkı kocası gibi gülümsüyordu ama gözleri yaşlarla doluydu. Armağan'a mücevher kutusu gibi küçük bir kutu uzatıp yanına otururken, dizini kavrayıp okşamıştı.

"Biz bu küçük hediye seni için, bugünlerden hatıra olsun diye yaptırдық. Umarım beğenirsin kızım," diyen annesine ne diyeceğini bilemeyerek baktı.

"Buna ne gerek vardı, niye zahmet ettiniz? Çok teşekkür ederim." Önce Süleyman Bey'e hemen ardından da Neşe Hanım'a sıkı sıkı sarıldı.

“Aç bakalım güzel kızım, peşin peşin teşekkür ettin ama belki beğenmeyeceksin,” deyip gülen Süleyman Bey’in elini sıkıca tuttuktan sonra elindeki kutuyu kenara bırakıp Neşe Hanım’ın da elini tutmuştu.

“Hep siz bana teşekkür ettiniz ama şöyle bir gerçeği atlıyorsunuz. Benim sevdiğim adam sizin oğlunuz, onu büyütüp bugünlere getiren sizlersiniz ve onu bu kadar güzel yetiştirdiğiniz için asıl benim size teşekkür etmem lazım.” Sessizleşirken gözleri kızını buldu ve yüzünde tebessüm oluştu. Çünkü anne baba olmak ne demek şimdi anlıyordu.

Yüzündeki tebessümü kaybetmeden onlara dönüp, “Teşekkür ederim,” dediğinde Süleyman Bey tanıştıkları ilk günden beri yaptığı şeyi tekrarlayıp, alnındaki yara izinin üstüne dudaklarını uzunca bastırdı.

“Seninle gurur duyuyorum kızım. Sen bizim hiçbir zaman gelinimiz olmadın ve olmayacaksın. Sen her zaman bizim kızımız, Armağanımız, Mavimizin annesi olacaksın,” demesiyle Neşe Hanım’ın ve Armağan’ın gözlerinden yaşlar süzölmüşü. Ortamdaki duygusallığın değışkenlik gösterip duran hormonlarını iyice allak bullak ettiğini fark eden Armağan, hediye kutusunu eline alıp açtı ve şaşkın şaşkın mırıldandı. Mavi’nin karında iyice belirginleştiğı bir ultrason fotoğrafının kolye ucu yapılmış hâline bakarken, “Bu çok güzel bir hediye, teşekkür ederim,” deyip Süleyman Bey’e döndü.

“Kolyemi takar mısın babacığım?” Kızının isteğini kıramayıp kolyeyi boynuna taktıktan sonra tekrar sıkı sıkı sarıldılar.

“Tüm dertleriniz geçip gitmiş, bitmiş olsun. Allah bir daha kötü gün göstermesin. Hep birlikte mutlu mesut yaşayalım inşallah.” Dualarına üçü de, “Âmin,” demişti.

EFANE

Ertesi gün, izin süresi biten Mehmet Bey'i Amerika'ya uğurlamak için havaalanında buluştuklarında, herkesin içinde bir burukluk gizliydi. Çocuklar babalarından ayrılmanın, torunlar dedeleriyle oyun oynayamayacak olmanın, Süleyman Bey tavla arkadaşının gidişinin burukluğunu yaşıyordu. Veda vakti gelip çatığında bütün herkesle kucaklaşmaya başlayan Mehmet Bey önce Aylin'i kollarının arasına aldı.

"Genç yaşında kötü şeyler yaşamış, çok gözyaşı dökmüş olabilirsin güzel kızım ama unutma ki her kötü şeyin bir sonu vardır ve senin sonun bu adam," deyip Atilla'ya gülümsedi.

"Torunlarıma da kendinize de dikkat edin," dedikten sonra Aylin'den ayrılıp Atilla'ya da sarılmış ve kulağına, "Kızım sana emanet," diye fısıldamıştı.

Alparslan ve Bergüzar'la vedalaşıp sıra Süleyman Bey'le Neşe Hanım'a geldiğinde, "Çocuklarımdan artık bir tane daha anne babası var. Bu çok güzel bir hismiş. Onlara sahip çıkın," dedi.

Az ileride duran Arda'yı kolunun altına alıp saçlarını karıştırdıktan sonra uzun uzun öperken, "Abini üzme aslanım, azıcık söz dinle, tamam mı?" dediğinde Arda belki de ilk kez hiç itirazsız, "Tamam," demişti. Mehmet onun bu kabullenişine gülüp yıllardır aynı yastığa baş koyduğu karısını kollarının arasına aldığı anda gözlerinin içi parlıyordu.

"Bugünlerimin mimarı sensin Sunam. Bana bu güzel çocukları verdiğin için teşekkür ederim." Karısının alnına uzun bir öpücük bıraktığı sırada, "Seni seviyorum," dediğini duyup içini çekmiş ve birkaç saniye alınlarını birleştirmişti.

"Ben de seni seviyorum."

Evin en küçüğü olan armağanına yaklaşıırken yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. Kızının küçük yüzünü ellerinin arasına alıp uzun uzun baktıktan sonra, “Çok iyi bir anne olma yolunda ilerliyorsun. Sakın kendini yok yere üzme,” deyip kızının saçlarını öptü. Babasının sözleriyle yüreğine garip bir ağırlık çökerken boğazı düğüm düğüm olan Armağan zorla yutkunup, “Üzülmem. Neden üzüleyim ki!” demişti.

Mehmet Bey şefkat dolu bir gülümsemeyle ona bakmayı sürdürürken, bir yandan da Ertuğrul’a bakıyor ve iki yıl önceki ön yargılarını yerle bir edişini tek tek hatırlıyordu.

“Mavime dikkat et, torunum bir dahaki gelişimde büyümemiş olursa hesabını sorarım annesi.”

Düşüncelerini, söyleyeceklerini toparlamak için birkaç saniye sustu.

“Kendine ve Ertuğrul’a da iyi bak. Sizi birbirinize emanet ediyorum. Hep böyle güçlü, dimdik dur. Soyadın Yalın olmuş olabilir ama sen Mehmet ve Suna Karcan’ın kızıdır. Biz hep yanındayız, ben her zaman bir adım arkadayım,” dediğinde Armağan’ın gözünden birkaç damla yaş süzölmüş ve Mehmet Bey’in kalbinin üstüne düşmüştü.

Kızından ayrılıp son olarak Ertuğrul’a sarılırken, “Küçük kızımı, Armağanımı tekrar sana emanet ediyorum. Ona, torunuma ve kendine iyi bak oğlum,” diye fısıldadığında Ertuğrul onu cevapsız bırakmamıştı.

“Emanetlerin benim yanımda güvende. Senin canın benim canım. Gözün arkada kalmasın baba.”

Mehmet Bey onu da alnından öpüp gözlerine gururla bakarken, Armağan’ın gözyaşları yavaşça yanaklarından süzöldü. Mehmet Bey, “Dış Hatlar” yazan kapıya ilerlemeden önce, “Murat ve Tomris’le konuşursanız ben-

EFANE

den çok selam söyleyin,” demiş ve hepsine el sallayarak kapıdan geçip gitmişti. Aylin Atilla’nın, Armağan ise Ertuğrul’un göğsünde ağlarken herkesin içi bir garip olmuştu. Fakat bu garipliği en çok hisseden Suna Hanım’dı.

Yanağından süzülen yaşlara anlam veremezken kendi kendine, “Bir hafta sonra yanına gideceğin adamın arkasından niye ağlıyorsun be kadın!” diye söyleniyordu. Havaalanından sonra herkes kendi evine geçerken Suna Hanım da evine geçmişti. Aslında Süleyman Bey’le Neşe Hanım yalnız kalmaması için fazlasıyla ısrar etmiş ancak onların ısrarlarını kibarca geri çevirip, kendi evinde kalmak istediğini söyleyince, onlar da kendisini anlayışla karşılayıp üstelememişti. Hava çoktan kararırken koltuğunda oturmuş kahvesini yudumlayıp bir yandan da kitap okuyordu ki kapısının çalınmasıyla ayaklandı. Kapıyı açtığı anda karşısında allak bullak bir ifadeyle gözlerini gözlerinden kaçırarak Süleyman Bey’le ağlamak üzere olan Neşe Hanım’ı gördüğü an bir şey olduğunu anladı. Kötü bir şey olmuş, ağırlığıysa yüreğine oturup her nefes alışında canını acıtmaya başlamıştı.

Aldıkları haberle çalışma odasının içinde dönüp durmaktan aklı iyice karışan Ertuğrul, bu duruma daha fazla dayanamayıp, derin bir nefes alarak yatak odasına ilerledi ve sessizce içeri girdi. Yatakta kızını emziren karısının arkasına oturup bedenine sıkıca sarılırken açıkta kalan doğum lekesine dudaklarını bastırmıştı.

“Güzelim...”

“Canım...” derken Mavi’nin doyduğunu anlayarak emzirmeyi bırakan Armağan ayaklanıp bebeği yatağına yatırdı ve kocasına döndü.

Yüzündeki anlam veremediği ifadeye endişeyle bakarken, "Senin bir şeyin var," dedi. Ertuğrul'un gözlerini kaçırıp, zorla yutkunduğunu görerek ona doğru ilerledi ve tam önünde durdu.

"Ertuğrul ne oldu?" Korkuyla fısıldarken çenesini kavrayıp gözlerini buluşturduğu anda içinden soğuk bir yel esmişti sanki. Ertuğrul'un gözleri donuktu, yaşlarla doluydu. Az evvel esen o yel, arkasında koca bir boşluk bırakıp yüreğini üşütürken, kocasının zar zor, "Mehmet babamın..." dediğini duyarak elini onun çenesinden çekti ve kollarını usulca kendine sardı.

"Sus!" derken gözlerini bir an bile ondan ayırmıyordu çünkü cümlenin sonunda gelecek acı gerçeği yüreğinde hissediyor ve o acıdan var gücüyle kaçıyordu.

"Armağan..."

"Kes sesini!" Öyle bir bağırdı ki Ertuğrul sadece sustu.

"Güzelim..."

"Ertuğrul sus, sus... Duymak istemiyorum, sus!" derken gözlerinden yaşlar akmaya başlamış, ellerini saçlarına daldırıp gözlerini kapatmıştı. Birkaç adımda aralarındaki mesafeyi kapatan Ertuğrul onu kollarının arasına alıp sıkıca sardı.

"Uçağı düşmüş güzelim... Çok üzgünüm." Kolları arasında kaskatı kesilen kadının dudakları arasından kopan haykırış yüreğini dağladı. Ölümün soğukluğu ve gerçekliği zihnine, yüreğine usul usul sızarken, hayatında öğrendiği ilk kelime dudaklarından bir yakarış olarak dökülüyordu.

"BABA."

Yaşarken nasıl da unuttuyorduk bir gün gideceğimizi... Her nefesimizin sayılı olduğunu, hayatın bir yerde dur diyeceğini... Vakit dolunca bir sebeple göçüyorduk bu dünyadan. Arkamızda gözü yaşlı sevdiklerimiz kalı-

yordu, biz gidiyorduk. Mehmet Bey, uçak kazasında havaya gözlerini kapatırken eşini, çocuklarını, torunlarını, onu seven dostlarını ve bilim dünyasına imzasını bırakıp gitmişti. Balayında olduğu için babasını son kez göremeyen Murat, acısını kendini suçlayarak yaşarken aslında herkes onu toplamaya çalışıyordu. Günler, yaşanan kayba ve acıya alışmakla geçerken, her zerresi acıya bulanık yürekler atıyor, acıdan kesileceğini sandıkları nefesleri ciğerlerine doluyor, bebekler ve çocuklar büyüyor, yani hayat kaldığı her yerden eksik de olsa devam ediyordu.

Babalarını kaybeden çocuklar annelerine, kocasını kaybeden anneleriye çocuklarına tutunarak yeniden ayağa kalkarken, Yalın ailesi ve dostları her anlarında yanlarında olmuş, gerçek bir aile olduklarıysa bu acı günlerde göstermişlerdi. Neşe Hanım'la Süleyman Bey, çocuklara destek verip Suna Hanım'ı Amerika'dan Türkiye'ye getirirken sonbahar göz açıp kapayıncaya kadar geçti ve şehri beyaza bürüyen kış geldi.

Ertuğrul, ciğerlerindeki tüm nefesi bıkkınlıkla verip arkasına yaslanırken ellerini saçlarının arasından geçirdi. Armağan, Tomris ve Aylin bir hafta önce New York Moda Haftası kapsamında Amerika'ya giderken hâliyle çocuklar da onlarla gitmiş, Ertuğrul ve Atilla'ya evleri çok boş ve sessiz gelmişti. İkisi de sevdiği kadından ve çocuklarından uzak olmanın acısını birbirlerinden, hatta tüm şirket çalışanlarından çıkarıyorlardı. Yalın Holding kapsamında çalışan herkesin şu anki tek isteği Aylin ve Armağan'ın bir an önce ülkeye dönmesiydi. Mavi'nin gülüşü, ellerinden destek alıp emeklemeye çalışırken önce yüzünü ekşitip sonrasında kahkahalar atması ve daha birçok anını hatırlamak bile Ertuğrul'un yüzünde kocaman bir gülümsemenin oluşmasına neden olurken, aklına Armağan gelmesiyle birkaç saniye nefes almayı

bırakıp gözlerini kapattı. Burnunun ucu resmen sızlıyor, içine düştüğü özlem duygusuyla boğuşuyordu ki telefonuna gelen mesaj sesiyle gözlerini masanın üstünde duran cihaza çevirdi. Mesajın karısından geldiğini görüp gelen iletiyi heyecanla açtığında bir anlık şaşkınlık yaşamış ancak hemen ardından nefessiz kalana kadar kahkahalar atmıştı.

"Bir çocuk ağlarken ancak bu kadar çirkin olabilirdi. Bu çocuğu biz yapmış olamayız. Bu çocuğu ben doğurmuş olamam."

Fotoğrafın altındaki yazıya gülerken bir an nefes alamadığını fark edince başını koltuğun arkasına yasladı ve biraz sakinleştikten sonra onları görüntülü olarak aradı.

"Canım..."

"Güzelim..." Kelimeyi özlemle uzatırken Armağan'ın her zamanki gibi içi titremişti.

"Nasılsın?" Ertuğrul'un yüzündeki buruk gülümseme nasıl olduğunu açık ediyordu fakat bunu şu an dillendirmeye niyetli değildi.

"İyiym yavrum, siz nasılsınız? Mavim niye ağlıyor?"

"Diş çıkarmaya başlamıştı, ağrıları kendini iyice belli ediyor sanırım. Küçük hanım da canının acısını bizden çıkartıyor," dediğinde Ertuğrul'un kaşları çatılmış, yüzü ise ciddileşmişti.

"Korkma hayatım, her çocuk bunları yaşıyor."

"Canı acıyor diyorsun yavrum, nasıl korkmayayım? Doktora gittiniz mi?"

"Gittik hayatım, her şey yolunda gerçekten. Endişelenme diye söylememiştim ama huzursuz oldum. Sonradan duyup, 'Niye söylemedin?' deme diye..." Ertuğrul ayağa kalkıp İstanbul manzarasını gören camın önüne geçerken karısının sözünü kesiverdi.

"Söylememek ne demek Armağan? Sakın! Bak, sakın! Bir şey olur da bana söylemezsen ve ben bunu sonradan

duyarsam, beni hiçbir şekilde sakinleştiremezsin." Armağan bu sözlerle başını sağa sola sallarken yüzünde silik bir tebessüm belirdi.

"Sakinleştiremeyeceğime emin misin Ertuğrul? Seni sakinleştirmenin yolunu evliliğimiz süresince bulduğumu sanıyordum." Usulca havalanan kaşı ve sözlerinin iması Ertuğrul'un tüm direncini yerle bir etti.

"Güzelim, toplantıya gireceğim, aklımı bulandırma ve sık sık beni durumunuzdan haberdar et. Sizi seviyorum." Armağan kucağındaki kızının elini nazikçe tutup kameraya doğru sallarken bir yandan da konuşuyordu.

"Biz de seni seviyoruz babası. Sen de kendine dikkat et." Bir anlık sessizlikten sonra aramayı sonlandırdılar. Ertuğrul birkaç dakika sonra toplantıya girerken, Armağan da saatin gece yarısını geçtiğini fark edip kızını uyutmak için yatak odasına geçti. Ancak Mavi kısacık bir uykunun ardından tekrar uyanıp ağlamaya devam ederken Armağan da ne yapacağını bilememenin sinir bozukluğuyla ağlamaya başlamıştı.

"Armağan, belli ki canı acıyor ondan ağlıyor. Yapma, sen bari güçlü dur. Mavi'nin sana ihtiyacı var."

"Saatlerdir ağlıyor Tomris, kafayı yiyeceğim. Çocuğumun canı bir acıyorsa, benimki bin acıyor, o ağladıkça ben daha çok ağlamak istiyorum," deyip bir süre daha ağladıktan sonra ayaklandı ve yatağında yatan kızını kucakladı. Salondaki koltuğa uzanıp kızını göğsüne yatırdığında alnını öpüp kokusunu derin derin solumuştu.

"Aslında tek derdin dışın değil, değil mi Mavim? Sen de tıpkı benim gibi babanı özledin, ona geçici de olsa hasret kaldın. Keşke benim hasretim de geçici olsaydı." Mavi sanki annesinin sözlerini anlıyormuş gibi bir anda sessizleşip içini çekti, kısa süre sonra da uykuya daldı. Armağan da sıkıntılı bir uykuya dalmayı başardığında,

Aslıhan Güngör

onların fotoğrafını çeken Tomris, fotoğrafı iki kızın da gözyaşlarını silecek olan adama gönderdi.

Toplantıya girerken bilerek telefonunun sesini açık bırakan Ertuğrul, mesaj sesi duyulduğu anda iletiyi açmıştı.

"Burada seni özleyen iki tane kız çocuğu var. İki gözleri iki çeşme ağılıyorlar, haberin olsun abiciğim."

Armağan koltuğa uzanmış, Mavi de başını onun göğsüne yaslayıp sol elinin parmaklarını ağzına sokmuş, muhtemelen çıkmaya çalışan dişleri yüzünden diş eti kaşınıyor, kızı da kendini rahatlatmaya çalışıyordu.

Fotoğrafa bakıp gülümserken çalışanlarının gözlerinin üstünde gezindiğini hissediyor ama bunu umursamıyordu.

"Hanımlar beyler, toplantının bundan sonraki kısmına bensiz devam edeceksiniz. Öyle zannediyorum ki, birkaç gün ortadan kaybolsam şirket batmaz. Esra, New York'a giden ilk uçaktan bilet al. Yer fark etmez, Business'ta uçmasam da olur. Zaten konforun beden bulmuş hâli olan iki kızın yanına gidiyorum, değil mi ama!" derken ayaklanmasıyla herkes ayağa kalkmıştı. Kendisine gülümseyip gülümsememek arasında kalan çalışanlarına kısacık bir an bakarken onların ne yapacağını bilmez hâllerini garipse miyordu.

"Ertuğrul Bey, şirketin uçağı..."

"Bakımda! Hadi Esra, karımı ve kızımı özledim. Hadi!" diye bağıra bağıra özlemini dile getirdiğinde toplantı odasındakiler daha fazla dayanamayıp gülmeye başlarken, Ertuğrul'un yüzünde de silik bir gülümseme oluştu.

Elini ceketinin cebine atıp telefonunu çıkartırken, "Atilla'yı ara, ona haber vermeden gidersem ve o burada kalırsa kıyamet kopar. Bir de..." deyip anlık olarak sustu.

EFANE

Derin bir nefes aldıktan sonra bir elini Esra'nın omzuna attığı anda Esra başına gelecekleri anlamıştı.

"Durumu Alparslan abime haber ver Esrcığım."

"Ama Ertuğrul Bey, en zor kısmını niye hep ben yapıyorum!" İsyan edişine gülmemek için kendini var gücüyle sıkarken, göğsü usul usul inip kalkıyordu.

"Sen halledersin Esra, seni sever," deyip göz kırptıktan sonra toplantı odasından çıkmak için kapıya yönelmişti ki telefonun diğer ucundan kardeşinin sesini duydu.

"Alo Tomris, Armağan'ın başının altındaki yastığı düzeltsene güzelim, boynu tutulmasın. Üstlerine de battaniye ört, ikisi de uyurken üşüyorlar."

Çalışanlarına küçük bir el işareti yapıp odadan ayrılrsa da söylediği her şey gayet net duyulmuştu. Erkekler bu duruma takdir dolu gözlerle bakıp gülümserken, kadınlar derin derin iç çekip hülyalı gözlerle hayal dünyalarına dalmışlardı.

"İstanbul'dan, New York'taki karısının başının altındaki yastığı, üstlerine örtülecek battaniyeyi düşünüyor..."

Kim böyle bir koca istemezdi ki...

"Tomris, ne yapıyorsunuz?"

"Buz pateni yapmak için bir yere gideceğiz. Size konum atarım. Mavi şu an daha iyi, seninkiler hazırlandılar kapı önünde telefonla oynuyorlar. Ayy... İkisini de görmem lazım. Aynı kıyafetleri giydiler, çok tatlılar. Fotoğraflarını çekip şimdi sana atarım. Peki siz neredesiniz abi?" Ertuğrul, sanki iki mavişi de ilk kez görecekmış gibi atan kalbine içten içe söylenirken kardeşine cevap verdi.

“Yoldayız, geliyoruz, sen kimseye bir şey çaktırma. Telefonu Atilla’ya veriyorum.” Atilla da sorularıyla Tomris’i bunaltıttıktan sonra onların yanına gitmek için yola koyuldular. Birkaç dakika sonra telefonuna gelen mesajı açmak için yavaşladığında gördüğü fotoğrafla önce gülümsedi, hemen ardından da kahkaha attı.

“Siz niye bu kadar güzelsiniz?” O kendi kendine mırıldanırken, Atilla da kendi telefonuna gelen mesaja odaklanmıştı. Onun da ruh hâli Ertuğrul’dan farklı değildi. Abi kardeş benzer duygularla gidecekleri yere ulaştıklarında araçlarını uygun bir yere park edip Tomris’in konum attığı yere ilerlemeye başladılar.

“Lan, sanki ilk kez görecekmış gibi heyecanlı olmam normal mi Ertuğrul?”

Abisine gülümseyerek bakıp, kolunu omzuna dolar-ken birbirlerine göz ucuyla bakıp kahkahalar atmış ve kafalarını usulca tokuşturmuşlardı.

“Aynı duygu ne gariptir ki bende de var Atilla. Bu demek oluyor ki gayet normal.” Bir süre daha ilerleyip kalabalığın arasına karıştıklarında gözleri, o özlem duydukları yüzleri aramaya başlamış, bulmaları da çok zor olmamıştı.

Ertuğrul, buzun üstünde tıpkı bir kuğu gibi salınan karısına hayran gözlerle bakıyor ve içinde çığ gibi büyüyen özlemi dizginlemeye çalışıyordu. Armağan birkaç kez kendi etrafında dönüp, kenara ilerledi ve bakıcısının kucağından kızını aldı. Annesinin güvenli kolları arasında keyifle etrafı izleyen Mavi, şen kahkahalarıyla ortalığı inletirken Ertuğrul kızını da görünce daha fazla dayanamayıp az ileride bulunan pist girişine ilerledi. Ayakkabılarını değiştirip patenleri giydikten sonra buzun üstünde hayatını maviye boyayan iki güzele yaklaştırmaya başla-

mıştı. Mavi, annesinin kucağında olduğu için yüzü onun arkasına dönüktü ve kendilerine yaklaşan kişiyi görüp çığlık atmaya başlamıştı. Armağan kızını bir anda neyin bu kadar neşelendirdiğini, normalde babasına verdiği tepkileri vermesini sağladığını anlayamayarak kaşlarını çatarken, bedenini sıkı sıkı saran kollar tüm sorularını yanıtladı.

“Duydum ki birileri beni çok özlemiş.”

Yaşlar dolan gözlerine inat zorla yutkunup, “Çok...” diye fısıldamıştı. Tek kelimeyle birçok duygu anlatılır mıydı? Onlar hem anlatıyor, hem de anlıyorlardı. Armağan usulca dönüp, boştaki koluyla kocasının boynuna sarılırken dudakları küçük öpücüklerle buluştu.

““Seni bir kere öpsem ikinin hatırı kalıyordu. İki kere öpeyim desem için boynu bükük...” demiş Cemal Süreya ve çok doğru demiş Maviş.”

“Öp o zaman, öyle bir öp ki ne ikinin hatırı kalsın, ne de için boynu bükük.” Ertuğrul karısının sözünü dinleyip, kimselere aldırmadan onu uzun uzun, sayıların hatırı da, boynu da bükük kalmayana dek öptü. Birbirlerinden ayrıldıklarında Ertuğrul kızını kucağına alırken, Mavi kollarını çoktan babasının boynuna dolayıp başını omzuna yaslamış ve derin bir nefes almıştı. Bu yaptığıyla annesiyle babasının gözlerine yaşlar dolmasına sebep olan küçük kız gözlerini huzurla kapatırken, “Ba... Ba...” deyivermişti. Kızlarının ilk kelimesini duydukları anda gözleri kocaman olup birbirini bulurken Ertuğrul titrek bir sesle fısıldadı.

“Ne dedin babacığım? Bir daha söyle.” Mavi gözlerini aralayıp, yeni çıkmış olan birkaç alt dişini göstererek güldükten sonra tekrarladı.

“Baba!”

New York'tan döneli iki ay kadar olmuştu. Bahar tüm güzelliğiyle gelirken Mavi her geçen gün biraz daha büyüyor ve bıcı bıcı, bilmiş h llerıyla evin neşe kaynağı oluyordu. Armağan, babasının ölümünden sonra kızından güç alarak yeniden ayağa kalkmış, kendi çocukluğunda çektiği anne baba yokluğunu ona yaşatmamak içinse işlerinin yoğunluğunu azaltmıştı. Toplantısı yoksa işlerinin çoğunu evden h lledip Nur Hanım'a iletiyor ve hem evine hem de işine yetişmeyi başarıyordu. Armağan'ın aksine Ertuğrul'sa fazlasıyla yoğun bir çalışma h lindeydi ancak karısına, kızına ve kedileri Müdür'e vakit ayırmayı ihmal etmiyor, her şeye yetişmenin bir yolunu buluyordu.

"Güzel kızım benim..." deyip kirli sakallarına rağmen kızının yanağına kocaman bir öpücük kondurduğunda Mavi'nin yüzü asıldı çünkü yanaklarına batan sakallar yüzünden canı acımıştı. Kısa bir an yanaklarını küçük elleriyle kapatıp homurdandıktan sonra bebedeki şen kahkahası salonu doldurdu. Kızının sevimli hâllerine bakıp gülümserken onları uzaktan izleyen karısını fark edip, "Günaydın yavrum. Daha geç uyanırsın diye düşünmüştüm," dediğinde yüzündeki  apkın gülümseme Armağan'ın yanaklarını kıpkırmızı yapmaya yetmişti.

"Günaydın edepsiz kocacığım. Bakıyorum kızınızla keyfiniz pek yerinde ve Müdür her zamanki gibi uyuyarak size eşlik ediyor." Ertuğrul kızına sımsıkı sarılıp saçlarını öperken az ileride uyuyan kediye bakıp güldü.

"Her zamanki h limiz." Güzel bir kahvaltının ardından Mavi emekleyerek televizyonun önüne gidip küçük poposunun üstüne oturdu. Avuçlarını yere vurup, bir

EFANE

şeyler söylemeye çalışarak televizyonu işaret etti. Armağan yerinden kalkıp televizyonu açtığında Mavi'nin en sevdiği çizgi film ekranda belirmiş, küçük kızın şen sesi yeniden evi inletmişti. Mavi, ekrana dikkatle bakarken karakterlerin her bir hareketini izliyor ve gözünü dahi kırpmıyordu.

"Ulan şu hırtlara bizden daha çok bakıyor. Kıskanıyorum ha!" Armağan, onun yersiz kıskançlığına kahkaha atarak yanağına uzun bir öpücük bırakırken, "Allah kızını isteyecek adamın yardımcısı olsun, çocuğun işi çok zor. Sonuçta kızını çizgi filminden bile kıskanan bir babadan bahsediyoruz," demişti. Ertuğrul'un gerilen yüzü ve vücudu, iyice kararan gözleri, böyle bir düşünceye hiçbir zaman alışamayacağının göstergesi gibiydi.

"Öyle biri karşıma çıksın, gör bak ona neler ediyorum!" deyip kızının yanına giderken hâlâ homurdanıyordu.

"Babam, canım, kızım."

Kızının yanına bağdaş kurarak oturup onu kucağına aldıktan sonra birlikte Pepe izlemeye başlamışlardı. Bu sırada Armağan ise çizimleriyle uğraşıyor, göz ucuyla da onların güzelliğine bakıyordu. Pepe ve Bebe'nin söylediği şarkılara alkışlarıyla eşlik eden Mavi, babasının da şarkılara eşlik ettiğini duyunca bir anda durdu ve dikkat kesildi. Aslında aynı durum Armağan için de geçerliydi çünkü Ertuğrul Yalın, Bebe'yle birlikte, "Bana beni sevdiğini söyle," diye şarkı söylüyor, müziğin ritmine göre de sağa sola sallanıyordu. Bunu başka biri görse gördüklerine inanamazdı. Zaten Armağan, hatta uykusundan uyanıp sahibine öylece bakan Müdür bile bu duruma inanmakta zorluk çekiyor gibiydi. Mavi, küçük elleriyle babasının göğsüne vurup şarkıyı onun söylemesini istediğinde Ertuğrul nasıl bir hâlde olduğunu o an fark etti.

Aslıhan Güngör

“Şu hâle bak be! Pepe izleyip, Bebe’nin şarkılarına eşlik ettiğim yetmez gibi bir de kızım benden özel istekte bulunuyor. Peçete getireyim isteğini ona yaz yavrum olur mu?” Armağan, onun isyan edişine kahkahalarla gülerken, Ertuğrul kendi kendine homurdanıyordu ki Mavi huysuzlanmaya başlayınca, yenilgiyi kabul ederek, “Tamam kızım, tamam babacığım. Yere batsın Efsaneliğim. Yeter ki sen ağlama. Ben Bebe’yle şarkı da söyleyim,” deyip kızına sımsıkı sarıldı, öptü ve kokusunu içine hapsetti.

“Bana, beni sevdiğini söyle. Utanma cınum, sıkılma cınum. Bana beni sevdiğini söyle...” Armağan işini öylece bırakıp, onların yanına giderek yere oturdu. Kollarını Ertuğrul’un beline dolayıp şarkıya eşlik etmeye başladı.

“Bana, beni sevdiğini söyle. Utanma cınum, sıkılma cınum. Bana beni sevdiğini söyle...” deyip kendi hâllerine gülerlerken gözleri buluşmuştu. Sevda gönülde başlar, gözlerde son bulur, dile getirip söylemek isterdin ama kelimeler kifayetsiz kalırdı. Ne diyeceklerini bilemeyer bir süre birbirlerine baktıktan sonra ilk konuşan Armağan olmuştu.

“Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum Armağanım. Sizi seviyorum.”

“Ben de sizi seviyorum,” deyip bir süre daha kızıyla ve karısıyla ilgilendikten sonra şirkete geçip işlerine gömülmüştü. Güzel geçen hafta sonunun tadı damağında kalmıştı ancak yapacak bir şey yoktu. Çünkü işler beklememeli, aksamamalıydı. Öğleden sonra yeni bir anlaşma için yapılan en kritik toplantının ortasında telaşla içeri giren Esra, herkesin dikkatini dağıtmayı başardı.

“Esra Hanım, kötü bir şey mi var?”

“Ertuğrul Bey, aslında biraz önemli bir konu var. Yani... Nasıl desem...”

EFANE

“Ne oluyor Esra?” Az önce soğuk çıkan sesi şimdi sinirlenmeye başladığını belli ediyordu.

“Mavi...” Ertuğrul’un bedeni anında gerilip kaşları çatılırken masada oturan Alparslan’la Atilla da onunla aynı tepkiyi vermişti.

“Ne olmuş Mavi’ye?”

“Ağlıyormuş ve susması için tek çare sizin...” dedi ancak sözlerinin devamını getiremeden, susup yutkundu. Şık takım elbiselerinin içinde, sert bakışlarının ardına saklanarak tüm otoritelerini yansıtmak adına deli gibi çaba harcayan iş adamlarına tedirgince bakıp, “Ona şarkı söylemenizmiş,” demeyi başardığı anda Alparslan ve Atilla gülmemek için kafalarını önlerine eğip dudaklarını kemirmeye başlamışlardı. Esra’nın söyledikleriyle bir an afallayıp, ne şarkısı, hangi şarkı diye düşünen Ertuğrul, sabahki anları hatırladığında yüzünde kahkaha atmamak için kendini sıktığını belli eden bir ifade oluştu.

“Anasının kızı, işin içine damdan düşer gibi girebiliyor. Görünüş olarak benzedikleri gibi huyları da benzecek demek ki. Allah yardımcım olsun.”

İşte kendini tutmaya çalışan herkesi kahkahalara boğan sözler bunlar olmuştu. Ertuğrul, derin ve sakin bir nefes alırken Esra’nın sıkıca tuttuğu telefonu alıp ayağa kalktı, kapıya ilerleyecekken aniden durdu. Ne yani, sırf insanlar kızı için şarkı söylediğini duymasın diye mi gidecekti? Baba olmak sevgini gizlemek demek değildi ki. Karşısında oturan erkeklerin hepsi babaydı, kadınların hepsiye anne. Az önce kalktığı koltuğuna rahatça oturup, “Sesim kötüdür. Şimdiden uyarayım,” dedikten sonra telefonu kulağına dayadı.

“Babacığım, güzel kızım. Sen niye ağlıyorsun?”

"Ba...ba... Baba..." diye ağlamaya devam eden Mavi'nin sesi kulağına ulaşınca yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu ve başladı şarkıyı söylemeye.

"Bana, beni sevdiğini söyle. Utanma cınım, sıkılma cınım. Bana beni sevdiğini söyle..." Odasındaki herkes onun kızına olan sevgisini hayranlıkla izlerken, Alparslan'la Atilla kardeşlerinin bu yaptığıyla gurur duymuşlardı.

Yüzlerinde görülmeye alışık olunmayan kocaman bir gülümsemeyle, "Amcacığım, biz de söyleyelim mi?" diye soran Atilla'nın bu sözleriyle kardeşlerin gözleri buluştu. Bu sırada sesli görüşmeyi görüntülü görüşmeye çeviren Ertuğrul, kızını gördüğü an, "Babam..." diye fısıldadı ve telefonu herkesin görebileceği şekilde masaya bıraktı. Mavi, neşeyle el çırpıp amcalarına ve özellikle babasına laf atarken üçü de şarkıyı söylemeye başladılar.

"Bana, beni sevdiğini söyle. Utanma cınım, sıkılma cınım. Bana beni sevdiğini söyle..."

Günler aylar, aylar yıllar olurken Mavi birçok toplantıyı sabote etmiş, birçok gün annesiyle babasının peşinden şirkete gidip ortalığı karıştırmış, odalarındaki koltuklarda oyuncaklarıyla oynarken uyuyakalmıştı. Böyle böyle büyümüş ve artık iki buçuk yaşına gelmişti. Bu sıradaysa çok şey değişmiş, Yalın ve Karcan aileleri, mimarisi Ertuğrul'a ait olan bir sitede hep birlikte yaşamaya başlamıştı. Mehmet Bey'in vefatından iki ay sonra açıklanan projeleri gören Süleyman Bey, Neşe Hanım ve Suna Hanım aynı sitenin içerisinde çocukları ve torunlarıyla yaşamak istediklerini, böylece hepsini daha çok görebileceklerini dile getirdiklerinde zaten yaşadıkları kayıpla canları yanan gençler bu düşüncelerini desteklemişti. Böylelikle de hepsi yeni evlerine taşınmışlardı. Kuzenler birlikte kardeş gibi büyüyor, kardeşler birbirlerinden bir

an bile ayrılmıyor, ailenin en büyükleriyse tüm çocukları gözlerinin önünde olduğu için huzurlu huzurlu emekli-
liğin tadını çıkarıyordu.

Bahçede kuzenleriyle oyunlar oynayan Mavi'nin ne-
şesi bugün yerindeydi. Bir süredir anne ve babasına, De-
rin ve Deniz Ege'yi örnek göstererek kardeş istediğini an-
latırken Ertuğrul kızından aldığı gazla sürekli Armağan'ı
sıkıştırıyordu.

"Maviş, bak kızımız da kardeş istiyor. Hadi yapalım
şunu!" diyen kocasına ters ters bakıp homurdandı.

"Ne yapıyorsun acaba, pazardan meyve sebze mi alı-
yoruz Ertuğrul?"

"Şöyle yumuk yumuk, küçük bir bebek, evi saran be-
bek kokusu. Özlemedin mi ya?" Çocuktan farksız bir ta-
vırla isyan edişine gülen Armağan, ona yaklaşıp yüzünü
ellerinin arasına aldı.

"Bergüzar ve Tomris'in hamile olması seni fazla et-
kiledi kocacığım," demesiyle aralarındaki tüm mesafeyi
kapatan Ertuğrul, karısını mutfak tezgâhıyla arasına sı-
kıştırıvermişti.

"Beni fazla etkileyen şey sensin!" Fısıltılı sesi, tenine
vuran nefesi, ciğerlerine dolan tanıdık kokusu yetmez-
miş gibi elbisesinin açıkta bıraktığı bacaklarına dokun-
masıyla titreyerek gözlerini kapattı.

"Ertuğrul..."

"Armağan ne olur, sen de istiyorsun biliyorum." Göz-
lerini aralayıp ona şüpheyle bakarak, "Nereden biliyor-
muşsun?" diye sorduğu anda eteğinin altından içeri gi-
ren ellerin poposuna dokunduğunu hissedip irkildi.

"Ertuğrul... Çocuklar bahçedeler, bizse mutfakta."
Karısının tedirginlikle çemkirmesine gülüp dudaklarına
küçük bir öpücük kondurdu.

“Ama Mavişim, çocuk dediğin böyle yapıyor. Mavi-mizi de böyle yaptık.” Dudaklarını bir kez daha birleştirmek üzereyken Mavi’nin, “Anne!” feryadıyla suratını astı ve anında ondan uzaklaştı.

“Kızım sen de kardeş kardeş diyorsun ama o kardeşi yapacak uygun ortamların hepsini bozuyorsun!”

Armağan, isyan dolu bu sözlerle kahkaha atarak kızının yanına gittiğinde Mavi’nin bağırıışları hâlâ devam ediyordu.

“Çişim geldi, çişim geldi.”

Ertuğrul kendi kendine gülüp başını sağa sola sallarken, “Benim de çocuk yapasım geldi ama araya hep sen girdin babacığım! Günlerdir ananla yalnız kalamıyoruz ki. Gece gündüz bizimlesin,” diye homurdanmıştı.

“Eee, Ertuğrul, abilerini örnek alıp ikinci kez baba olmayı düşünmüyor musun?” sorusunu soran Atilla’nın kafasına top şekline getirdiği kâğıtları atan Alparslan ona ters ters bakmıştı.

“Lan pis herif, sana ne! Çocuğu seninle mi yapacak, ne soruyorsun!”

Atilla yüzünü ekşitip, “Çocuğu benimle... İyyy! Sen niye bu kadar çirkinleştin ki Alparslan Yalın?” dediği sırada Ertuğrul yerinden kalkıp onların yanına oturdu ve başını koltuğun arkasına yaslayıp gözlerini kapattı.

“Ne oldu aslanım, Karadeniz’de gemilerin mi battı?”

“Karadeniz’de gemilerim batmadı ama Mavi biraz daha bizimle uyumaya devam ederse ikinci çocuk hayallerimi İstanbul boğazına gömmek zorunda kalacağım.”

Ertuğrul’un sözleriyle Alparslan’ın kaşları çatılmış, yüzünde düşünceli bir ifade oluşmuştu.

"Mavi sizinle mi uyuyor?"

"Evet!"

"İyi de onun öyle bir alışkanlığı hiçbir zaman olmadı ki şimdi niye böyle bir şey yapıyor?" Kendi kendine konuşurken Atilla'nın, "Aferin sarı papatyama, amcasının sözünü dinlemiş," demesiyle Ertuğrul başını kaldırıp buz gibi gözlerini ona dikti.

"Yine ne yaptın lan?" Alparslan dişlerinin arasından fısıldayarak bu soruyu sorduğu anda ağzından kaçırıldığı her şeyin farkına varan Atilla, tedirginlikle Ertuğrul'a baktığında poposuna bir şey batmış gibi irkilmmişti.

"Yok canım, ben ne yapacağım? Olsa olsa, 'Kardeş istiyorsan anne ve babanın arasına yat,' demiş olabilirim."

Sabır diler gibi başını kaldırarak, "İnsan kendi yediği haltı, kendi ağzıyla sıçar mı ya? Allahım sen bu aciz, bu geri zekâlı, bu aptal kuluna bize verdiğin zekânın yüzde birini verseydin ne olurdu! Şimdi kardeşlerimin biri mevtâ, biriye katil olmazdı. Sınavımız çok zorluymuş Rabbim," derken, Ertuğrul, abisine döndü ve dişlerinin arasından resmen tısladı.

"Allah kabul etsin, duan bittiyse ben bir oksijen israfını hakkın rahmetine kavuşturup geleceğim. Beni durdurmak gibi bir niyetin olmadığını görüyor ve bu yüzden seni daha çok seviyorum. Sonuçta bugün bunu bana yapan, yarın sana yapar. Hazır yeri gelmişken, karısının deyimiyle %99'u ciddiyetsiz şu adamı aşağı atayım. Ayağı takıldı düştü desek kimse ardını aramaz çünkü herkes bunun ne kadar salak olduğunu biliyor," demesiyle ayağa kalkması ve Atilla'nın odadan koşarak kaçması aynı anda olmuştu.

Onun ardından sinirle soluyan Ertuğrul, buz gibi gözlerle yeniden Alparslan'a dönüp, "Karımın yanına gidiyorum," dedikten sonra odadan çıkmış, ardınday-

sa kahkahalara boğulan abisini bırakmıştı. Üç yıl önce çizilen bazı projeler ve yeni planlamalar doğrultusunda evleri gibi şirketlerinin yeri de değişmişti. Dört büyük gökdelene yerleşen şirketlerin dışında o günlerde yapımına karar verilen bir proje daha vardı ki bu Süleyman Bey'in en büyük hayaliydi. *Yalın Okulları ve Yalın Üniversitesi*.

Ana sınıfından üniversiteye kadar uzanan köklü bir eğitim yuvası hayalinin oğlunun elinden gerçeğe dönüşünü gün gün takip eden Süleyman Bey, bir gün o okullarda okuyacak torunlarını ve ülkesinin gençlerini düşünerek heyecanından yerinde duramıyordu. Yalın Vakfı, kurulan okulun bir diğer en büyük destekçisi Karcan Holding olmuş, okulların kurucuları arasına isimlerini yazdırmıştı.

Kapalı otoparka inip Armi Karcan markasının binasına ait asansöre bindi ve gözlerini usulca kapadı. Yapılan dört gökdelende yerin metrelerce altına saklanmış ortak otoparkı kullanıyor, o otoparktansa rahatlıkla diğer şirketlere asansör yardımıyla çıkılabiliyordu. İşte, evde her an yan yanaydılar. Çocuklarını da böyle büyüttükleri için çocuklar okulda hatta sırada bile birlikte oturuyorlardı. Alparslan'la Bergüzar'ın çocuğuyla, Atilla ve Aylin'in kızı Derin, tıpkı Deniz Ege ve Mavi gibi yaşıttı.

"Kardeş katili olacağım!" Odasından içeri burnundan soluyarak giren kocasına şaşkın şaşkın bakan Armağan, ayağa kalkıp ona doğru ilerledi.

"Ne oldu?" Ertuğrul o kadar gergin ve sinirliydi ki ona bakarken endişe duymadan edememişti.

"Hayatım?"

"Mavi neden bizimle uyuyormuş biliyor musun?" Günlerdir bu sorunun cevabını arayan, kızının hiç huyu olmayan bu davranışı sürekli hâle getirmeye başlamasıyla endişelenen Armağan'ın kaşları çatıldı.

“Atilla söylemiş!”

“Ne?”

“Kardeş istiyorsan annenle babanın arasına gir demiş.”

Duyduğu sözlerle şok olan Armağan, “Yok artık!” derken kocasının yanına oturmuştu. Bir süre sessiz kalarak onun sinirinin az da olsa yatışmasını bekledikten sonra yüzünü usulca sevmeye başladı. Koltuğun arkasına boynunu dayayıp başını boşluğa bırakmış, derin ve keskin soluklarının arasında homurdanıp duruyordu.

“Tam dayaklık yemin ederim. Ben günlerdir seni nasıl özledim biliyor musun?” diyerek öyle bir hayıflanmıştı ki Armağan tebessüm ederek alnına uzun bir öpücük bıraktı.

“Nasıl özledin?”

“Çok... Çok özledim.”

Ertuğrul’un sözlerini duymasıyla ayaklanıp kocasını kendine çekti ve sadece, “Gel!” dedi.

Ertuğrul neler olduğunu dahi anlamazken Armağan çantasını bile alarak odadan çıkmıştı. Otoparka inip aracına geçtikten sonra yıllar önce kullandığı şirket binasının yolunu tuttu. Yaklaşık bir saatin sonunda eski şirketinin otoparkına girip aracını park etmiş, aracından inip onları eski odasına götürecek merdivenleri çıkmaya başlamıştı.

“Güzelim, burada ne işimiz var?” Armağan saklamaya çalıştığı bir tebessümle Ertuğrul’a bakarken yine sorusunu cevapsız bıraktı. On beşinci kata geldiklerinde ikisinin de nefesleri sıklaşmış, bedenleri terlemişti.

“Armağan...”

“Ertuğrul, söylemeyeceğim. Kendin gör!” deyip eski odasından içeri girip etrafa hüznle baktı.

“Belki saçma gelecek ama burayı özlüyorum. Seninle bu odada az didişmemiştik.” İkisi de o günleri hatırlayıp güldükten sonra Armağan masasının sol tarafında kalan

büyük duvarda asılı televizyona ilerledi ve tam önünde durdu.

“Yıllar önce Nur Hanım’a çok doğru bir soru sormuştun ama o zamanlar bilmediğin şey, benim en az senin kadar zeki olduğumdu!” demesiyle televizyonun arkasına bağlı bir kabloyu çekti. Duvar, yıllardır açılmadığı için oldukça gürültülü şekilde hareket ederken Ertuğrul gördüğü şeyin şokuyla konuşmayı unutmuştu.

“Gel!” Karısının uzattığı elini tutarak kapıdan geçtikten sonra geçit kapandı ve üstlerindeki ışık yanarak çevreyi aydınlattı. Karşılarında duran merdiveni sakince çıkan Armağan, gizli evin çelik kapısının üstündeki küçük ekrana dokunarak parmağını okuttuktan saniyeler sonra kapı tiz bir uyarı sesiyle açılıverdi.

“Kavga ettiğimiz gece buraya gelmiştim.” İçeri adım attığı anda Ertuğrul bir kez daha şaşkına döndü.

“Güzelim, burası...” Onun ne diyeceğini az çok tahmin ederek gülerken her yeri filmli camlarla çevrili evine ve muazzam boğaz manzarasına bakıp, “Çok güzel değil mi?” dedikten sonra Ertuğrul’a yaklaştı.

“Bu güzel yer için fazla giyiniğiz,” diye fısıldadı. Daha o anda ayakları yerden kesilmiş, kendini kocasının kollarında bulmuştu. Bu adamla aralarındaki aşk, tutku, sevgi ve daha nicesi hiç değişmiyor, eksilmiyor, aksine büyüyüp çoğalıyordu.

Baş başa geçirdikleri birkaç günün ardından eve döndüklerinde, Mavi’den epey azar işitmiş, biraz tepkisine maruz kalmış ancak gönlünü bir şekilde almışlardı.

Eylül ayının ortası gibi, bir ödül töreninde ortaya çıkan Armağan ve Ertuğrul’un yüzleri gülüyordu. Meraklı

magazinciler tarafından birçok soru yöneltirse de teşekkür ederek soruları cevaplamaktan kaçınmış, hızlıca içeri girmişlerdi. Tören öncesi verilen kokteylin yapıldığı salonda Zeynep ve Yaşar'ı el ele gördüklerinde Ertuğrul bıyık altından gülüp, "Ah Yaşarım, yaktı kendini!" dediği an kolunda hissettiği acıyla inledi.

"Acıttın yavrum."

"Acısın! Senin fasulye sırığı arkadaşın, benim canım turuncgilemiden iyisini mi bulacak? Hiçte bile!"

"Zeynep delidir melidir ama iyi kızdır. Severim. Belli ki bizim oğlan da seviyor."

"Sevecek tabii, sonuçta benim arkadaşımı seviyor!" deyip kendi sözlerine gülmeye başlayan Armağan, yüzünü ekşitip ardından kıs kıs gülmeye başlayan kocasının beline kolunu sardı ve parmak uçlarında yükselip dudaklarını birleştirdi. Onların bu hâlini görüp tebessüm eden Yaşar'la Zeynep ise anlık olarak göz göze gelmiş ve birbirlerini birçok anlamda süzmüşlerdi.

"Evlilik aşkı öldürür derler ama sizde hiç öyle olmuşa benzemiyor biraderim," diyen Yaşar, yanlarına gelen çifte içtenlikle gülümsedikten sonra ilk olarak Ertuğrul'la kucaklaştı.

"Doğru insanla evlenirsen hiçbir şey ölmüyor Yaşarım. Aksine her gün yeniden doğuyorsun. İsterseniz de neyin!" Bu sözleri duyup Ertuğrul'un imalı göz kırpmasını gördüklerinde, ikisinin de sesi soluğu kesiliverdi. Armağan, Zeynep'in küle dönen rengini fark edip meraklanırken, Ertuğrul da Yaşar'ın gözlerindeki soğukluğu ve durgunluğu fark etmişti.

"Hayırdır, sizi biraz gergin görüyorum?" Zeynep, soruyu soran kız arkadaşına tedirginlikle bakıp, "Yaşar bana evlenme teklifi etti," dedi ama asıl bomba bu değildi. Sözlerin devamını Yaşar dile getirdi.

“Zeynep Hanım da düşünmek istediğini söyledi. Üç yıldır sevgiliyiz, neyi düşünüyor anlamadım ama!” demesiyle Yaşar’ın koluna giriveren Ertuğrul, onu az ilerideki balkona doğru götürmüştü.

“Zeynep, sen iyi misin canım?”

“İyiyim Armağan ama ben... Korktum anlıyor musun? Ben senin gibi ya da Yıldız gibi değilim. Sen evliliğini o kadar güzel yürütüyorsun ki seni hayranlıkla izliyor, gıpta ediyorum. Kocana vakit ayırıyorsun, kızınla ilgileniyor, ona şahane annelik yapıyorsun, işinde ne kadar başarılı olduğundan bahsetmeme gerek yok. Aldığın ödüller bunların en büyük kanıtı. Ayrıca hem kendi ailene, hem de kocanın ailesine yetişiyor, hepsiyle tek tek ilgileniyorsun. Yıldız desen o da bir anda evlendi, çocuk yaptı. Tıpkı senin gibi her şeyle mücadele edebiliyor. Fakat ben...” Armağan, Zeynep’i kolunun altına alıp sessiz sakın bir köşeye ilerlerken yüzünde buruk bir tebessüm vardı.

“Seni şapşal, bana şunu lütfen açıklar mısın?” Duvar kenarında durup gözlerinin içine içine baktılar.

“Neyi açıklayayım?”

“Evlenmeden tüm bunları yapıp yapamayacağını, başarıp başaramayacağını nereden biliyorsun?” Armağan’ın sorusuyla şaşırان Zeynep, kem küm etmiş ama akli başında tek kelime söyleyememişti.

“Şey ben...”

“Ne? Sen ne?”

“Ben bunca sorumluluğun altından kalkamam. Çocuk bakamam, ona baksam işimi yetiştiremem, hadi diyelim ki bu ikisini yaptım. Kesinlikle kocamla ve evimle ilgilenemem. Ailelerimizi falan saymıyorum...” İsyan eder gibi söylediği sözlere kıs kıs gülen Armağan, camdan dışarı bakıp Yaşar’la İstanbul manzarasına karşı sigara içen kocasını izlemeye başladı.

“Yaşar’a evet dersen, Yaşar senin neyin olacak?”

Zeynep bir an durdu, düşündü ve “Kocam,” dedi.

“Koca doğru cevap ama başka bir şey daha diyoruz.”

“Eşim!” diye fısıldayan arkadaşına dönüp başını usulca salladı.

“Doğru, eşin. Hayatına eşlik etsin, sana yoldaş olsun, iyi veya kötü her anında elinden tutsun, el ele tutun diye seçtiğin insan. O insan, az önce saydığın her şeyde yanında oluyor. Üç buçuk yıllık evliyiz, iki buçuk yaşında kızımız var, birçok acıda yan yanaydık. Birbirimize destek olduk. Ağladık, güldük, kahkaha attık, düştük ama hep el ele kalktık. Bu hep böyle olacak. Evlilik dediğin bağ kurulduktan sonra eşin olan insan doğru insansa zaten her şeyde yanında olacak ve elinden tutacak. Bu korku, bu telaş niye? Her şeyi sen yapacakmışsın, yapmak zorundaymışsın gibi bir düşünce nereden aklına gelip oturdu?” Bir an sustu ve arkadaşının gözlerine ciddiyetle baktı.

“Bak Zeynep, seninle ilk kez bu kadar net konuşacağım. Yaşar iyi bir adam, ailesi çok naif, tatlı insanlar. Tıpkı sen ve senin ailen gibiler. Sakın böyle kuruntulara kapılıp Yaşar’ı daha fazla üzme. O, seni üzse ne kadar kızarsam, sen onu üzdüğünde de o kadar kızarım. İkiniz de benim içim ve eşim için çok kıymetlisiniz. Dostlarımızsınız. İyi düşün, doğru karar ver ki birbirinizi yıpratmayın.”

Zeynep, yaşlar dolan gözlerini dışarıdaki sevgilisine çevirip zorla yutkunurken, “Onu seviyorum. Onsuz yapamam,” dediği anda Armağan’ın yüzünde tebessüm oluştu. Arkadaşını kendine getirmiş, dilini çözmüştü.

“Yapabilir miyim? Gerçekten yapabilir miyim?”

“Tek başına yapamazsın. Ama birlikte çok güzel yaparsınız. Bırak evliliği, çocuk bile yaparsınız,” deyip

kıkır kıkır güldü ve ona sımsıkı sarıldı. Ertuğrul'la Yaşar yeniden salona girip, kızları sarmaş dolaş gördüklerinde birbirlerine bakıp neler olduğunu anlamaya çalıştılar. Fakat onları anlamak ne mümkündü.

"Hanımlar, iyi misiniz?" sorusunu soran sevgilisine dönüp bir anda dudaklarına yapışan Zeynep, "Tamam... Evet... Kabul... Evlenelim!" derken Yaşar şok olmuş bir ifadeyle önce ona, ardından da Armağan ve Ertuğrul'a baktı.

"Ne dedin sen?"

"Evet dedim!" Bağırışıyla kendine gelip sevgilisini kucakladı.

"Evet dedi, evet dedi. Ertuğrul, duydun mu lan? Bizim 'hanımefendi' evet dedi." Yaşar'ın sözleri, sevinçle dolan gözleri, dostlarını da duygulandırmıştı.

"Duydum Yaşarım, duydum. Hayırlı uğurlu olsun. Allah tamamına erdiresin. Hanımefendiyle sana bir ömür sabır..." diyemeden karnına yediği dirsek darbesiyle inledi.

"Ama Mavişim..."

"Arkadaşıma laf sokma!"

"Ayrıca 'hanımefendi' değil Zeynep!" diye carlayan Zeynep, üçünü de kahkahalara boğmuştu. Bu sırada salona yeni giren aile fertleri de mutlu haberi duyup onlara eşlik etmeye başlamıştı ki ödül töreninin başlayacağı anonsu yapıldı. Davetliler salondaki yerlerini almaya başlarken göz göze gelen Armağan'la Ertuğrul ise birbirlerine hınzırca gülümsedi. Verilecek ödüllerin birinde rakip olmaları bu geceyi onlar için epey eğlenceli hâle getirmiş, ödülü kimin kazanacağı aile içinde iddia konusu bile olmuştu.

"İyi olan kazansın karıcığım."

Armağan ona yandan yandan bakıp, "İyi olan kazansın kocacığım," diye fısıldarken sahneye çıkan sunucuların sesi duyuldu ve tören böylelikle başladı. Sahnedeki

perdede işinde çok iyi olan beş tane kadın tasarımcının ismiyle fotoğrafı belirdiği anda Armağan kendi kendine gülmüştü. Çünkü arkadaşları Zeynep Han ve Yıldız Ege Demirci'nin isimleri hemen yanı başındaydı.

"Birlikte çalıştığım, dostum olan iki kadınla her yıl rakip oluyoruz. Sanırım bu da bir başarı," dediğini duyan Ertuğrul tebessüm ederek, "Tabi ki büyük bir başarı. Üçünüzün de ne kadar başarılı olduğunun kanıtı. Bakalım ödülü hanginiz alacaksınız?" diye mırıldandı.

"En iyi kadın tasarımcı ödülünü vermek için Sayın Ertuğrul Yalın'ı sahneye davet ediyorum," diyen sunucunun sözleri son bulduğunda yerinden kalkan Ertuğrul ceketinin önünü ilikledi, karısının alnına küçük bir öpücük kondurdu ve kameraların kendisini takip etmesine aldırmadan, sahneye çıkıp sunucunun uzattığı zarfı aldı.

"Merhaba, iyi akşamlar..." Bir yandan zarfı açıp, bir yandan salondakilere hitap etmeye devam etti.

"Bu kategori için son beş ödül töreninde olduğu gibi, bir ömür heyecan duyacağım ve karımla aynı heyecanı paylaşacağım. Bakalım ödülün sahibi kim oluyor..." dedikten sonra kâğıtta yazan isme baktı ve saniyeler içerisinde silik bir tebessüm dudaklarında belirdi.

"Onun adının geçtiği bir yerde ödül almak, dostu bile olsanız ona rakip olmak çok zor. Birlikte çalışma fırsatı bulduğum için bu sözleri içtenlikle söylüyorum..." Bir an susup Armağan'a baktı.

"İşini çok severek, çok iyi yapıyor. Bu da onu başarıya taşıyor. Sonuç geçen senekilerle aynı... Ödülünü almak için Sayın Armağan Yalın'ı sahneye davet ediyorum," deyip mikrofondan uzaklaştığında alkış sesleri salonu sarmaya başlamıştı. Armağan ödülünü almak için ayaklanırken salondaki davetliler de onunla birlikte ayağa kalkıyordu. Bunun sebebiyse yaşı kendilerinden

küçük olsa da ona ve işine duydukları saygıydı çünkü dünyanın en genç, en başarılı tasarımcılarından. Moda dünyasının ikonu olarak görülüyor, yaptığı ve yapacağı her iş insanlarda heyecana sebep oluyordu. Daha yirmili yaşlarının sonunda, şu an olduğu yerde olmak için verdiği çaba, disiplinli çalışması ve çalışma ahlakı gerçekten hayranlık uyandırıcıydı. Bu başarıları elde etmek hiç kolay değildi. Salondaki herkes de bunu biliyordu.

Armağan, ailesiyle kucaklaştıktan sonra ödülü yine kendisine kaptıran arkadaşları Zeynep ve Yıldız'la kucaklaşıp onları her şeye rağmen tebrik etmişti. Emin adımlarla sahneye ilerleyip kendisini merdivenin başında bekleyen kocasıyla elleri buluştuktan sonra basamakları birlikte çıktılar. Bu esnada bir an bile azalmayan alkış sesleriyle mikrofonun başına geçti ve yüzüne vuran spot ışıkların müsaade ettiği kadarıyla salona baktı. Bir süre daha devam eden alkış sesleri durduğunda derin bir nefes alıp sözlerine başladı.

“Merhaba, herkese iyi akşamlar. Aslında ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu sene de bu değerli ödülün sahibi olmak çok büyük bir gurur ve mutluluk. Ödülü kocamın elinden almış olmamsa ayrı bir heyecana sebep oldu.”

Ertuğrul'a döndüğünde ödülünü alıp, “Teşekkür ederim,” demiş, saçlarının arasına konan küçük öpücükle gülümsemişti.

“Tebrikler güzelim.”

Yine alkışlar arasında sahneden inip yerlerine geçtiklerinde farklı kategorilere sahip toplam yirmi ödülün verileceği gece hızla ilerlemiş ve sıra Ertuğrul'un aday gösterildiği bir kategoriye gelmişti. Armağan heyecanla dudaklarını kemirirken Ertuğrul gayet rahat görünüyor, hatta karısının hâline tebessüm ediyordu.

EFANE

“Sakin ol güzelim...” Elini sıkıca tutarken sunucunun sesi yeniden duyuldu.

“En iyi aksesuar tasarımcısı ödülünü vermek için Sayın Yıldız Mahmudova’yı sahneye davet ediyorum.”

Armağan duyduğu isimle bir an duraksayıp kocasına baktı. Şu an ödülü sahibine teslim etmek için sahneye ilerleyen kadın, aksesuar tasarımı konusunda çığır açmış, meslek hayatı başarılarla dolu biriydi. Ancak Armağan’ın tedirgin bakışlarına neden olan şey kesinlikle bu değil, kadının yaşına rağmen fazlasıyla dikkat çekici olmasıydı. Yıldız Mahmudova sahnedeki yerini alıp yabancı olduğunu belli eden aksanıyla herkesi selamladıktan sonra elindeki zarfı açmaya başladı. Armağan bir yandan kocası ödülü alsın istiyor, bir yandan da kadınla bir adım dahi yakınlaşsın istemiyordu. İşte o bunları düşünürken salonda sevdiği adamın ismi hiç de haz etmediği kadının dudaklarından döküldü.

“En iyi aksesuar tasarımcısı ödülü Ertuğrul Yalın’a gidiyor.” Ertuğrul, yine karısının alnına küçük bir öpücük bıraktı. Ailesi ve arkadaşlarının tebrikleri kabul ederek sahneye ilerlemeye başladığı sırada Yıldız Hanım’sa konuşma yapıyor, dahası Ertuğrul’a övgüler yağıdırıyordu.

“Ertuğrul... Hayatımda senin kadar ağırbaşlı, yakışıklı, yetenekli bir adam görmedim. Ah tatlım Armağan... Umarım sözlerime alınmıyorsundur!” diye espri yapmaya kalktığında salonda bulunan tüm kameralar Armağan’ı zımlamıştı.

Armağan ise gayet rahat görünen bir gülümsemeyle, “İnsan, kendine ait ve kendini ait hissettiği insana övgüler yağıdırılıyor diye alınmaz Yıldız Hanım. Sonuçta eve giderken sözlerinizi değil, ödüllерimizi götüreceğiz!” dediği anda sahnenin merdivenlerini çıkan Ertuğrul gülmemek için dudaklarını dişlemeye başladı. Bu sırada Yalın

ve Karcan ailesinin fertleri de kahkahalarını tutmaya çalışıyordu ancak onun sözlerini duyan misafirler, kendisi, kocası ya da ailesi kadar sessiz değildi. Hepsi sözlerine kahkaha atıp, bir de alkışlamaya başlayınca yüz ifadesiyle bozulduğunu açıkça belli eden Yıldız, “Çok şanslı bir kadınsın Armağan,” deyip ödülü verdi.

Tebrik ederken kırmızı rujla boyadığı dudaklarını Ertuğrul’un yanağına bastırmak istedi ancak başarılı olmadı. Ertuğrul, başına gelecek şeyi tahmin ederek seri bir hareketle kendini geri çekerken dişlerinin arasından güler gibi, ancak uyarı yüklü bir ses tonuyla, “Yerinizde olsam bunu yapmazdım!” diye fısıldamıştı. Onun uyarı dolu sözlerine bozulsada tebessüm etmeye devam eden Yıldız sahneden inerken ödül töreni kaldığı yerden devam etti. Gecenin sonuna doğru perdeye yansıyan iki isim ve görselleri Armağan’la Ertuğrul başta olmak üzere herkesi gülümsetmişti.

“En iyi marka ödülünü vermek için konuğumu çağırmadan önce Yalın çiftine başarılar diliyorum,” deyip ödülü vermek için yine iş dünyasından bir kadını anons etti. Ödülü verecek olan iş kadını salondaki herkes gibi gülümseyerek sahnedeki yerini aldığı anda arkasındaki perdeye bakmaya başladı.

“Armağan Hanım ve Ertuğrul Bey, aynı kategoride aday gösterilmek nasıl bir duygu?” Kadının sorusuyla karı kocanın gözleri birbirini bulmuştu. Onların birbirlerine karşı hiçbir zaman iş hırsı olmamış, her zaman aşırı rekabetten uzak bir başarı profili çizmiş, birbirlerine rakip olmaktan çok destek olmayı seçmişlerdi.

İkisi de sahnedeki kadına dönüp, “İyi olan kazansın,” dediğinde salondan kahkahalar ve alkış sesleri yükseldi. Bu esnada elleri birbirini bulup kenetlenirken merakla sonucu beklemeye başlamışlardı.

“En iyi marka ödülü...” durup başını kaldıran kadın onlara bakarak gülümsedikten sonra coşkuyla sonucu açıkladı. “Armi Karcan markasına, yani Armağan Karcan Yalın’a gidiyor.”

Karı koca bir anda kahkahayı patlatıp oturdukları yerden birbirlerine sarılırlarken, davetliler ve basın mensupları Ertuğrul’u ilk kez gülerken görmenin şaşkınlığını yaşıyordu. Armağan, ödülü almanın garip burukluğuyla tebessüm ederken yanakları kızarmıştı. Onun, birçok duyguyu aynı anda yaşadığını fark eden Ertuğrul, elinden tutup sahneye kadar eşlik etti ve yerine geri dönmenden önce küçük ellerini öptü.

Armağan, “Ödül için çok teşekkür ederim,” deyip duraksadı ve aklındaki tüm düşünceleri toparlayıp dile getirmeye başladı.

“Hayatıma Ertuğrul girene kadar tek bir amacım ve yaşama nedenim vardı. Bu da tahmin edeceğiniz gibi işimdi. İş hayatında başarılı olmak, iyi bir şirket sahibi, yönetici ve iyi bir tasarımcı olmak derdindeydim. İnsanların tasarladığım şeylere daima tutkuyla bakmasını ve beğenerek giymesini hedeflemiştim.” Derin bir nefes alıp sözlerine devam etti.

“Bu hedeflerin birçoğunu başardım, başarmaya da devam edeceğim. Yeni başarılarla koşarken, kızımızı büyü­türken, anne olmayı öğrenirken, yanımda senin olduğun­u bilmek, varlığını hissetmek çok büyük bir güç ve mutluluk.” Oturduğu yerden kendisine gururla bakan kocasına gülümsedi.

“Teşekkür ederim. İyi ki varsın. Bu arada...” deyip durdu, o sessizleşince herkes daha da sessizleşti ve Armağan, Ertuğrul’un gözlerine baka baka, “Seneye bu zamanlar, ödül törenlerine gelmeyi unutabilirsin kocacığım. Çünkü

biz, seneye tam da bu zamanlarda bebek bakıyor olacağız,” deyiverdi.

Ertuğrul ne duyduğunu anlamamış, yaşadığı şokla karısına bakıp kalmış ancak salondan uğultu yükselmiş, arkasından gelen alkış sesleriyse yeri göğü inletmişti.

“Hem de bir değil, iki bebek bakacağız!” Sona sakladığı bombayı da patlattıktan sonra sahneden yavaşça inip, hiç kimseyi umursamadan Ertuğrul’un boynuna sarıldı. Belini saran güçlü el, ayaklarını yerden keserken, diğer elleriyse bebeklerinin üstünde buluştu.

“Şaka değil, değil mi? Hamilesin... Sen hamilesin... Hem de...”

Armağan kocaman gülümseyip, “Hem de ikiz...” dediği anda Ertuğrul’un gözlerinden yaşlar usulca süz ld .

“İkiz... İki tane... İki can... Bizim canımız...”

Mavi, bir tane kardeş istemişti ama bu istek katlanarak, iki olarak, ikiz olarak geri dönmüştü. Fakat bu duruma sadece kendisi sevinebilmişti çünkü annesinin ya da kardeşlerinin sağlık sıkıntısı yaşadığını anlamayacak yaşıydı. Armağan hamile kalmadan önce Mavi’nin hamileliğinde olduğu gibi doktor kontrolünden geçmişti. Birçok test yapılmış, bu testlerin sonucundaysa doktoru  ocuk sahibi olmak için sağlıklı olduğunu söylemişti. Ancak kimsenin aklına ikiz gebelik ihtimali gelmeyince, işler hiç de hesaptakine uymamış, bebeklerin düşük riski olduğu söylenince Armağan direkt istirahate başlamıştı. Tuvalet harici hiç bir şey için ayağa kalkmıyor, tüm gün yatıyordu.

Eylül ayının sonunda başlayan istirahat dönemi devam ederken takvimler aralık ayını bulmuş ve Alparslan’la Bergüzar’ın ikinci çocukları dünyaya gelmişti. Tomris’in

doğumunaysa tahminen beş hafta kalmıştı. Bu sene şirketlerin hiçbirinde yeni yıl organizasyonu yapılmazken, bunun tek sebebi Armağan'ın durumuydu. Yılbaşı akşamı tüm aile onların evinde bir araya gelince yatak odasından çıkan Armağan, Ertuğrul'un yardımıyla salondaki koltuklardan birine oturur gibi uzandı.

"Bu senenin favorisi çay ve çerezdi, buna şimdi tombala eklendi. Mükemmel üçlü!" diyen Atilla'nın sözleriyle Süleyman Bey taş çekmeyi bırakıp, "Ne yapacaktık ulan, dört kızımın üçü aynı anda hamile kaldı. Sen o toplu rakı sofralarını iki sene daha unut aslanım. Hem torunlar anne sütüyle büyüyecek de, bizim kızlar yeniden rakı masasına oturacak! Olur, yakın zamanda değil!" dediğinde, sırtını dayadığı koltukta uzanan karısına bakıp tebessüm etti ve "Doğru diyor!" dedi.

Çay, çerez, tombala üçlüsüyle saat gece yarısını geçerken uykuya dalan Armağan, yattığı yerden uzaklaştığını, sanki havada süzüldüğünü hissetti. Kısa süre sonra bedeni yeniden yumuşak bir yüzeyle temas ederken saçlarında gezinen eli hissederek gözlerini araladı ve kocasına tebessüm ederek baktı.

"Canım..."

"Güzelim, nasılsın?"

Ertuğrul'un sorusunu sorarken yorgunluktan kan çanağına dönmüş gözlerini gören Armağan, ağlamamak için dişlerini birbirine kenetlemişti. Kocasının içten içe sürekli gergin ve telaşlı olduğunu, aylardır doğru düzgün uyumadığını biliyor ve onun için endişeleniyordu.

"İyiyim Ertuğrul. Lütfen uyur musun?" deyip gözlerini kapatana kadar ona dikkatle baktı. Ertuğrul, tüm sözlerine rağmen huzursuz bir uykuya daldıktan birkaç saat sonra tuvalete gitmek için yatağından kalkan Armağan, yavaşça ayakları üstünde doğruldu. Şu an onun tek başına ayakta

durduğunu görseler başta kocası olmak üzere herkes kıyameti kopartır, bir sürü laf söylerdi. Aslında yaptığının doğru olmadığını kendisi de biliyordu ancak Ertuğrul'u uyandırmaya kıyamıyordu. Mavi'nin doğumunun yaklaştığı günlerdeki karnından az daha küçük olan karnına dokunurken, "Daha altı aylıksınız anneciğim ama maşallahınız var. Küçük hergeleler ne olacak!" diye fısıldamış ve kendi kendine gülerek tuvalete girmişti.

Eşofman altını indirip tam klozete oturacağı sırada hissettiği şeyle duraksadı. Korkuyla kendine baktı. Bacaklarından süzülen kan dizlerine yol alıp eşofmanına bulaşırken titrek bir nefes alarak, "Ertuğrul!" diye fısıldadı. Gözlerini kapıya çevirip onun sesini duymuş olmasını umut ediyordu ancak kapı bir türlü açılmıyordu.

Daha yüksek bir sesle, "Ertuğrul..." dediği anda yatağından sıçrayarak uyanan Ertuğrul, yanında Armağan'ı göremeyip korkuyla ayağa fırladı. Aniden ayağa kalktığı için bir an dengesini kuramayıp, başının dönmesine sebep olsa da savsak adımlarla banyoya ilerleyip kapıyı açtığı an belki de hayatının en büyük şokunu yaşamıştı. Tüm akli melekelerini kaybetmiş, bir an neye baktığını anlayamamış, karısının bacaklarından akan kana anlam verememişti. Ta ki, "Bebekler..." kelimesini duyana kadar.

Hızla banyoya girip askıdan aldığı bornozu Armağan'ın üstüne geçirdi, bacaklarına dolanan eşofmanını çıkarıp attı ve onu yavaşça kucakladı.

"Şşş, bebeklerimize bir şey olmayacak. Sana bir şey olmayacak. Sakin ol güzelim," diyordu ama kendisi sakinliğin yanından geçmiyordu.

Evden çıkıp, "Abi!" diye bağırdıktan sonra bahçeye fırlayan aile fertleri gördükleri manzarayla şok geçirmişti. Suna Hanım anlık şoku atlatıp koşarak kızına yaklaşıırken, "Ertuğrul ne oldu?" diye soruyordu.

EFANE

“Kan...” Suna Hanım o anda kızının bacaklarından süzülen kanı görüp olduğu yerde sallandı.

“Hastaneye... Hemen, hemen!”

Yol boyunca yarım yamalak bir bilinçle bebeklerini sayıklayan Armağan, hastaneye vardıkları gibi travma odalarından birine alınmıştı. İçeriden gelecek haberi bekliyorlardı ancak ne haber geleceğini de kestiremiyorlardı. Bebekler hayatta mıydı yoksa gitmişler miydi? Armağan nasıldı, hayati bir tehlikesi var mıydı? Sıkıntıyla nefes alıp, başını yukarı doğru kaldıran Ertuğrul kendi kendine fısıldadı. “Ne olur bir şey olmasın.”

Saatler süren bekleyiş son bulurken hava neredeyse aydınlanmıştı. Ailenin yanına gelen doktor, Armağan’ın kadın doğum uzmanıydı ve her birini tanıyordu.

“Öncelikle geçmiş olsun. Zor bir gece oldu biliyorum ama daha her şey yeni başladı.”

Ertuğrul korkuyla irkilip, “Ne demek istiyorsunuz doktor bey?” diye sorduğunda doktor sıkıntıyla nefes aldı.

“Şu an üçü de hayatta ama her an, her şeye hazırlıklı olmanızı istiyorum. Kanamayı durdurduk ancak bebekler için risk devam ediyor. Hâliyle Armağan’ın hayatını da riske ediyor.”

“Yani aslında bebekler...” demeye çalışan Suna Hanım’a bakıp, “Doğru anladınız Suna Hanım. Ne yazık ki bebekler Armağan’ın hayatını tehdit ediyor. Eğer onlar düzelmezse...” deyip sustu.

Gözleri yeniden Ertuğrul’u bulurken, “Bebekleri alıp gebeliği sonlandırabiliriz. Çok üzgünüm Ertuğrul Bey!” deyip elini onun omzuna koymuştu. Duyduğu ihtimallerin her biri kafasında deli gibi dönüp duran Ertuğrul, zorla nefes aldıktan sonra yaşlar dolan gözlerini yıllardır tanıdığı doktora çevirdi.

Aslıhan Güngör

"Başka bir seçenek yok mu? Üçünü de yaşatacak bir şey..."

"Bekleyip göreceğiz Ertuğrul. Sabret, dua et..." Herkese başıyla selam verdikten sonra yanlarından ayrıldı. Saatler sonra yeniden yanlarına geldiğindeyse yüzü biraz daha gülüyor, sanki daha umutlu bakıyordu.

"Annemiz uyandı ve kocasını görmek istediğini söyledi," demesiyle yerinden kalkan Ertuğrul doğruca karısının yanına girip soluğu baş ucunda almıştı.

"Ertuğrul..."

"Güzelim..."

"Biz iyiyiz, korkma. Oğullarım beni üzmeyecekler." Yanağına usul usul akan yaşlara inat tebessüm edip karısının karnına bağlanan cihazlara baktı. Gözlerinde endişe, korku, tedirginlik ve nicesi vardı.

"Onlar bizi üzmeyecekler Maviş. Hergeleler şaka yaptıklarını sanıyorlar hepsi bu," derken sesi titremiş ve göz yaşları sicim gibi dökülmüştü.

Ocak ayının ilk günü başlayan hastane maratonu, ocak ayının on beşi gelip çatığında bambaşka bir boyut kazandı. İkizler daha fazla duramayıp dünyaya gelmeye karar verince, ne doktorlar ne de ilaçlar kar etmemiş ve saat akşam sekizi gösterdiğinde doğumhanenin içini peş peşe iki çığlık sesi sarmıştı.

Akciğerleri tam anlamıyla gelişmediği için apar topar kuvöze alınan ikizlerin iyileşmesini beklemeye başladıkları sıralarda Çin'in Wuhan kentinde patlak veren bir salgın hastalık dünyaya yayılırken, endişeler gitgide artıyordu. Çin'in ardından Avrupa ve Amerika'da görülmeye başlayan hastalığın ülkemizde de görüldüğünün resmî kaynaklarca açıklanması ve ilk kaybın yaşanmasıyla herkes alarm durumuna geçmişti. Bebekleri görme izinleri kaldırılınca moralleri iyice bozulan Armağan, ai-

leye katılan diğerk iki bebeğe yani yeğenlerine stannelik yapıyordu. Böylelikle sütünün kesilmemesini sağlarken, onlarla paylaştığı duygusal bağ sütünü artırıyordu.

Sürekli olarak hastanede hastalarla bir arada olan Suna Hanım eve gelemiyor ancak bebekleri her gün uzaktan uzağa da olsa telefon aracılığıyla gösteriyordu.

Her konuşmalarında, "Çocuklar, sokağa maskesiz çıkmayın. Ellerinizi dezenfekte edin, insanlarla mesafenizi koruyun. Hastalığı hafife almayın. Armağan, özellikle sen dikkat etmek zorundasın çünkü kronik hastalığın var. Süleyman ve Neşe yaşıyorsunuz var, dikkat etmek zorundasınız. Çocukları koruyun, onlar hasta olmaktan ziyade hastalığı taşıyorlar. Eğer şüpheli bir durum olursa kimseyle temas etmeyip kendinizi karantinaya alın," diye hepsini defalarca uyarıyordu. Ardı ardına gelen kurallarla yeni bir yaşam dönemi başlarken, ailenin tüm fertleri işlerini evlerinden yönetmeye başlamıştı. Sadece Armağan'ın çalışanları belli vardiyalar hâlinde iş yerlerine gidiyor, sağlık çalışanlarının ihtiyaçı olan tıbbi kıyafetleri ve maskeleri üretiyorlardı. Tüm giyim üretimleri, yeni kreasyon çalışmalarını durmuş, tek odakları asıl ihtiyaçı duyulan bu iki malzeme üzerine yoğunlaşmıştı.

Suna Hanım başta olmak üzere tüm sağlık personeli için duydukları endişe, bebeklerinin sağlığı için duydukları endişelerle birleşince günler geçmez oldu sanki. Kendilerini hastalıktan korumaya çalışarak, mümkün oldukça evden çıkmayarak yaklaşık üç buçuk ayı geride bıraktılar. Gün geçtikçe durumları iyiye giden küçük hergeleler, takvimler 29 Nisan'ı gösterdiğinde evlerine geldiklerinde ortalık bayram yerine dnmştı. Mehmet Tuğrul ile Süleyman Tuğra, o gün doğum günü olan babaları Ertuğrul'a verilmiş en değerli doğum günü hediyesi olurken, aylardır hüzünden ve streten akan gözyaşlarının yerini mutluluk aldı.

“Çocuklar, babanız çok yorgun. Bırakalım da uyusun!”

Kime bağıırıyordu, kime söz geçirmeye çalışıyordu ki... Hepsi boş çabaydı. Bu üç afacan babaları söz konusu olduğunda ne zaman söz dinlemişlerdi? Mavi tek hamlede odanın kapısını açtığı anda yatağa zıplayan Tuğra ve Tuğrul, “Baba...” diye ortalığı birbirine katıverdi.

Ertuğrul gözlerini aralayıp tepesinde zıplayan oğullarıyla kızına baktıktan sonra gözlerini odanın kapısına çevirdi ve omzunu kapıya dayamış, kendilerini izleyen karısını görüp göz kırptı.

“Bu kadar çocuk yapmakla hata mı ettik Maviş?” diye sorarken, Tuğrul ve Tuğra’yı tek hamlede yakalayıp yatağa yatırmış, Mavi’yi ise göğsüne yatırıp yanaklarını öpmeye başlamıştı. Üçüyle aynı anda baş etmeyi nasıl başardığını yaklaşık iki buçuk yıldır çözemeyen Armağan, onun az önceki sözlerine güldü.

“Ben de dördüncü yolda diyecektim ama sen bilirsin!” dediği anda Ertuğrul duraksadı ve şok olmuş hâlde karısının yüzüne baktı.

“Şaka yapıyorsun!” Armağan kaşlarını aşağı yukarı hareket ettirirken, başını da sağa sola sallamıştı.

“Sen ciddisin!” diye bağıırırken çocuklarından ayrılıp hızla karısına koştu, onu kollarının arasına alıp döndürmeye başladı.

“Ne zaman öğrendin? İyi misin? İyi misiniz? Miden falan bulanmadı, uyuklamadın ya da ikizlerdeki gibi...” nefes almadan sözlerini sıralarken Armağan ona tereddütle bakmıştı.

“Neredeyse dört aylık hamileymişim ve hiçbir şey anlamadım.” Ertuğrul bir kez daha şok olup gözlerini

EFSANE

Armağan'ın üstünde gezdirirken, "Bu aralar birbirimizi ihmal mi ettik? Sadece kilo alıyorsun sanmıştım!" demiş ve daha o anda koluna bir yumruk yemişti.

"Ah! Ne bileyim güzelim, hamile olabileceğin aklımın ucundan bile geçmedi ki!" Ona kötü kötü bakmaya çalışsa da başarılı olamayan Armağan kendini daha fazla tutamayıp kahkaha atarken bir kez daha sıkı sıkı sarıldılar ve bu sarılmaya çocuklarını da dâhil ettiler.

"Hani şarkıda, 'Bizimkisi bir aşk hikâyesi' diyor ya, bizimkisi hikâye değil destan olur Maviş."

Ertuğrul'un sözlerini duyup bir adım geri çekildi, kocasına uzun uzun baktı ve fısıltıyla konuşmaya başladı.

"O zaman Destan olsun... Adı Destan Neşe Yalın olsun."

Armağan'ın sözleriyle duraksayıp çatık kaşlarının altından birkaç saniye bakan Ertuğrul'un gözyaşları yanığına süzölmüştü.

"Kız mı?" Armağan başını hafifçe sallayıp, "Bir kızımız daha olacak!" dediğinde bu duruma en çok Mavi sevinmişti. İki hergeleden sonra bir kız kardeşi olacağını öğrendiği anda babasının kucağından inip evden çıktı ve bahçede bağırmaya başladı.

"Kardeşim olacakmış... Kız olacakmış!"

Bahçeyi birbirine katan bu bağırışları duyan herkes şaşkına dönerken, Tuğra ve Tuğrul da yanlarından ayrılp ablalarının peşine takıldılar. Yatak odasının penceresinden görünen bahçede çocukları, yeğenleri, kardeşleri, anne ve babaları, mutlu haberin heyecanıyla birbirlerine sarılıyordu. Onları kocaman bir tebessümle izledikten sonra göz göze geldiklerinde Ertuğrul'un eli karısının karnına dokundu.

"Hoş geldin sürpriz yumurtam. Hoş geldin kızım. Destan Neşe Yalın!"

VEDA

20 Yıl Sonra

“Ben hastaneye geçiyorum. Size iyi akşamlar,” diyerek kapıdan sadece mavi gözlerini ve sarı lülelerinin bir kısmını gösteren Mavi, annesiyle babasına öpücük atıp evden çıkmıştı. Yıllar evvel yapılan ve hepsinin okulu olan Yalın Okullarında eğitim alan Mavi, üniversitede yine Yalın Üniversitesi Tıp Fakültesini tercih ederek doktor olduktan sonra tıpta uzmanlık sınavlarında da başarı gösterip, kadın hastalıkları ve doğum uzmanı olmuştu. Yirmi altı yaşında, genç, güzel, başarılı doktor hanım acil bir doğuma yetişmeye çalışırken, pencereye doğru yürüyen Ertuğrul onun gidişini sessizce izliyordu.

“Aynı sana benziyor!” derken gülümsediğinde gözlerinin yanlarında beliren kırışıklara bakan Armağan, usulca kocasının yüzüne dokundu.

“O kadar çok istedin ki Allah dualarını kabul etti.” Birbirlerine sarılıp koltuklara ilerlediklerinde Ertuğrul koltuğa oturup bacaklarını uzatmış ve karısına gülümseyerek bakmıştı.

EFANE

"Maviş, bir kahve yap da içelim be güzelim..." dediğinde Armağan sadece gülümsedi, ardından da mutfağa geçip kahveleri hazırlamaya başladı.

"Ertuğrul, defileyle ilgili son hazırlıklar tamamlandı mı?" diye sorduğunda Ertuğrul, "En Baba Grup" adlı mesaj grubundan günün dedikodularını özet geçiyordu.

"Ben neyden bahsediyorum, o bana ne diyor! Bu adam yaşlandıkça bir garip mi oluyor yoksa bana mı öyle geliyor anlamadım ki!"

"Yaşlanıyor olabilirim ama kulaklarım hâlâ iyi duyuyor Armağan Yalın. Bu sözlerinin cevabını yalnız kaldığımızda seve seve vereceğimden hiç şüphen olmasın."

"Ooo... Ertuğrul Yalın 1, Armağan Yalın 0... Karşılaşma tüm heyecanıyla devam ediyor sayın seyirciler. Tuğrul, ben diyorum ki annem bu sözlerin altında kalmaz..." dediğinde ikizinin kafasına bir tane vuran genç adam, "Tuğra, ben de diyorum ki saçmalamayı kes ve artık dışarı çıkalım. Kızları yalnız bırakmayalım. Ne olur ne olmaz," derken kuzenlerinden bahsediyordu.

"Aferin sana hergele... Hadi bakalım kızlar size emanet aslanlar. Hadi... Hadi çıkın artık da ananızla baş başa kalayım ya!" demesiyle evde Armağan'ın sesinin yankılanması bir oldu.

"Ertuğrul!"

"Oldu o zaman çok ateşli Yalın çifti, biz kaçır..." diyen Tuğra hızla kapıya ilerlerken babasının atışıyla kafasına yastık, annesinin atışıyla bacağına terlik yemekten kurtulamadı.

"İttifak mısınız yoksa müttefik mi? Bir karar verin yahu!"

Evin kapısı kapanıp ikizler de evden ayrılırken Armağan kocasına kahvesini getirmişti. Ertuğrul, oturuşunu dikleştirip kahveden bir yudum alırken karşısındaki

koltukta oturan karısına dikkatle baktı. Ağzına dolan buz gibi sıvı kendisine yıllar öncesinden tanıdık geliyordu. O gün kızı almak uğruna tek yudumda içtiği kahveyi yirmi yıl sonra, her yıl için yavaş ve yudum yudum içti. Gözünü bir an bile karısından ayırmadan, büyük bir keyifle yaptı bunu. Armağan, kahve fincanını alma bahanesiyle ona yaklaşıp, üstündeki kısa elbiseyi umursamadan kocasının kucağına oturduğu anda etek kalçalarına kadar sıyrılmıştı. Eteğin açık bıraktığı teninde gözlerini ve parmaklarını gezdiren Ertuğrul, bacağındaki aslan dövmesinde fazlaca oyalandıktan sonra karısının yüzünü avuçlarının arasına alıp kırılgan, çok değerli bir eserine dokunur gibi dokundu.

“Sen istersen bir ömür bana aynı iğrenç kahveyi yap, ben yine ses etmez içerim güzelim. Senin elinden zehir olsa içerim,” dedikten sonra dudakları birleşmişti.

“Ne demek mankenlerle irtibata geçilemiyor. Siz beni delirtmeye mi çalışıyorsunuz ya! Beş saat sonra defile var, mankenler yok! Aklımı kaçıracağım!” diye bağırdığı sırada gece için hazırlanan salonun kapısından Ertuğrul girmişti. Temkinli ama şüpheli bir dille, “Armağan Hanım?” derken çattığı kaşlarının altından karısına bakıp neler olduğunu, neye bu kadar sinirlendiğini anlamaya çalıştı.

“Ertuğrul Bey, Derin ve Yağmur Suna dışındaki mankenlerimizle irtibata geçemiyoruz,” diyerek tek seferde durumu özetleyen Armağan gibi Ertuğrul’un yüzü de anında değişmişti.

“İletişim kurulamıyor ne demek? Defileye beş saat kaldı!” diye gürleyen ortağına yani kocasına ters ters bakıp,

"Bana ne atar yapıyorsun? Sanki mankenleri ben ayarladım! Git, bu işten kim sorumluyorsa ona efelen Ertuğrul Yahn!" derken sesi aynı onun gibi yükseldi ve çevrelerindeki tüm gözler tedirginlikle üstlerine döndü. Ertuğrul'a ses yükseltecek mertebeye ulaşmak birlikte geçirdikleri yılların, birbirlerini tanımalarının kazandırdığı bir şeydi. Ertuğrul karısını ensesinden kavrayıp kendine çekerken dudaklarını alnına dayayıp, "Özür dilerim güzelim," diye mırıldanırken, Armağan da onun beline sıkıca sarılıp sevdiği adamın kokusunda sakinleşmeye çalıştı.

"Ooo, Destan Hanım da buradaymış! Gece nasıldı, kız arkadaşlarınızla iyi eğlendiniz mi babacığım?" diye söylenen Ertuğrul'u susturan şey karısının sözleri olmuştu.

"Kızımız eğlendi mi onu bilemem ama ben çok eğlendim kocacığım." Ertuğrul gülmemek için dudaklarını dişlerken, gözlerini birkaç saniye kapattı ve "Hmm, demek öyle!" diye fısıldadı. Armağan gözlerini kocasından bir an bile ayırmadan yeniden konuşmuştu.

"Destan, hepimize kahve falan alıp gelsene anneciğim."

"Ben kahveyi alırım fakat siz, beni yanlışlıkla yapmışsınız ya... Benden bir boy küçüğünü yapmamaya çalışın ne olur. Eve sığamıyoruz." Anne ve babasının yanından ayrılırken, onların şok olmuş hâline bakıp kıs kıs gülüyordu.

"Eve sığamıyoruz mu dedi?" Ertuğrul'un yüz ifadesini gören Armağan ona sıkıca sarılarak kahkaha atmaya başladığında, "Bunların hepsi edepsiz olmuş. Biz bunları bırakıp yerlerine doğru düzgün çocuklar yapalım Armağan," dediğini duyup bir kez daha kahkaha attı.

"Edepsizlikleri kime çekmiş acaba, merak ediyorum kocacığım. Bizim evimizin en büyük edepsizi kim, bir düşün bakalım..." dedikten sonra ondan uzaklaşıp kızının getirdiği kahveden bir yudum içerken bir yandan da işine odaklanmaya çalışıyordu.

“Evin en büyük edepsizli...”

“Cevabı uzaklarda arama Ertuğrul...”

Armağan, defileye üç saatten az kalmasına rağmen manken sorununun çözülmemesine sıkıldığı için şekeri yükselmişti. Hem işin ters gitmesi, hem de Armağan'ın sağlık sıkıntısı Ertuğrul'u iyice gererken çocuklar da bir hayli endişeli görünüyordu. Ertuğrul ve Armağan yıllar sonra, başka hiçbir şirketin bağlantısı olmadan yine ortak bir koleksiyon ortaya çıkarmış, bu da tıpkı diğeri gibi merakla beklenen, çok konuşulan bir hazırlık aşamasından geçmişti. Usulca dizinin üstüne çöküp karısının ellerini avucunun içine aldıktan sonra uzun uzun öptü.

“Bulutlanmasın o mavilerin. Sen böyle canını sıkarsan olmaz ki... Asma o güzel yüzünü, gözlerinin rengi soluyor, üzülüyorum,” derken karısına öyle bir bakışı vardı ki çocukları bu manzarayı yıllardır görmelerine rağmen tekrar anne ve babalarına hayran oldular.

“Sen mutlu olacaksan o elbiseleri ben giyerim. Duydun mu beni Maviş?” dediğinde Armağan gözündeki yaşlara rağmen gülerek Ertuğrul'un boynuna sarıldı, yüzünü boynuna doğru sakladı.

“Benim aklıma bir şey geldi.” Herkes Mavi'ye dönüp, annesi gibi cin fikirli kızın ağzındaki baklayı çıkarmasını beklediler.

“Derin'le Yağmur dışında manken yoksa biz de pod-yuma çıkalım,” diyerek kuzenlerini gösterdiğinde, “Olmaz öyle şey!” cevabını alıvermişti. Kıskançlık damarı tutan Ertuğrul, kızlarını, yeğenlerini milyonlarca kişinin izleyeceğini düşünürken ruhu daralmıştı.

"Aslında fena fikir sayılmaz Ertuğrul." Kocasının ağzını arayan Armağan, onun yüzünü gördüğünde gülmemek için kendini zor tuttu.

"Olmaz dedim!" diye homurdanan adama yaklaşıp tam dudaklarına dokunacakken durduğunda çocuklar onların bu hâllerine gülerek bakıyorlardı.

"Az önce ben mutlu olayım diye elbiseleri giymeye razı olan o adam nerede Ertuğrul?" diye fısıldayıp, kocasını öpmeden geri çekildi.

"Babam bu blöften sonra ikna olmazsa hiçbiriniz onu ikna edemezsiniz kızlar. Annem çok büyük oynadı," derken kahkahalarını zor zapt eden Tuğra olayın yine suyunu çıkarmıştı.

"Ciddiyetsiz herifin tekisin Süleyman Tuğra."

"Hee, sen de ailenin en ağırbaşlı iki erkeğinden birisin Mehmet Tuğrul."

Ertuğrul homurdanarak kravatını bağlamaya ve bu gece olacakları düşünmemeye çalışırken Armağan hazırlanmış olarak yatak odasına girdiğinde dikkatle karısına baktı. O anda nefesi kesildi, kalbi daha hızlı atmaya başladı.

"Bence bugünden itibaren yaşlanmaya başlasan iyi olur güzelim!" Armağan, kollarını onun boynuna dolayıp kokusunu solurken yüzünde kocaman bir tebessüm belirmişti.

"Ne o, yoksa kıskandın mı?"

"Bir de soruyor musun? Sen kendine baktın mı?" diye sitem ederken alınları birleşti, bu sırada yatak odasının kapısı çalınıp yavaşça açıldı.

"Anne!" Şaşkınlıkla konuşmayı başaran çocuklarına dönerlerken onların yüz ifadelerine gülerek baktılar.

Armağan, bütün bedenini kaplayan balık model, kırmızı elbisenin içerisinde tam anlamıyla göz kamaştırıyordu.

"Tuğra, Mavi'yle Destan'ı boş ver. Biz anneme göz kulak olalım." Ertuğrul onların bu sözlerine içten içe kahkaha atarken, annelerine hayranlıkla bakışlarını eğlenerek izledi.

"Genlerimizde böyle bir kadın yatarken biz niye..." Mavi, gözlerini kardeşi Destan'a dikip eliyle önce onu sonra kendini gösterdi. "Böyle çıkmışız acaba? Bir fikri olan?" Armağan ve Ertuğrul onların bu sözlerine kahkahalarla gülerken hâlâ sarmaş dolaş duruyorlardı.

"Şşş... Çift yumurtalar, siz de biraz babanızı övün. Ben de çok yakışıklı oldum bence. Sizden yakışıklı olduğum kesin ama..." Oğullarını sinir edip pis pis sırtırken, cevap hakkını Tuğrul almıştı.

"Bizi hatalı yapan sensin baba. Bize mana bulup laf sokma şimdi!" İşte bu cevabı Tuğrul'dan hiç beklemedikleri için nefessiz kalana kadar güldüler. Ertuğrul karısından ayrılıp çocuklarının arasına girerken, Tuğrul'un saçlarıyla oynayıp, ardından saçlarına bir öpücük kondu.

"Doğru diyorsun hergele. Ben de bu aralar sizi komple verip yerinize yeni ve edepli çocuklar yapmayı düşünüyordum fakat anneniz edepsizin başı evde olduğu sürece, o ben oluyormuşum, çocuklardan hayır gelmeyeceğini, bu yaştan sonra da tekrar çoluk çocuğa karışmanın zor olacağını söyledi. Hadi yine iyisiniz, yırttınız." Ertuğrul'un sözleri kahkahalara sebep olmuştu. Çocuklar, bu sözlerle alınır gibi yapıp dudak bükerken, herkesin hazır olduğu haberiyle sitedeki evlerinden hep birlikte ayrıldılar.

Kızlar, defile boyunca üstlerindeki elbiselerden çok, kendi güzellikleriyle dikkat çekerlerken Ertuğrul başta

olmak üzere bütün babalar ve erkek kardeşler homurdanıp durmuştu. Ancak herkes kızların geceyi kurtardığının farkındaydı.

“Beyler, kabul edin kızlar işi gayet güzel götürüyor,” diyen Armağan, tam o sırada podyumun arkasından kendisini çağıran Derin’e baktı ve kimseyi rahatsız etmeden ayaklandı. Herkes heyecanla gözlerini podyuma dikmiş gecenin son tasarımını beklerken ışıklar kapanmıştı. Podyumun başlangıcına, tam orta kısma yansıyan beyaz ışığın ardından içeride yankılanan topuklu ayakkabı sesi kulaklarına erişti. Beyaz ışık söndükten birkaç saniye sonra aynı yere doğru tekrar yandığında Ertuğrul’un gözleri kocaman oldu. Bir kadına kaç kere âşık olunurdu? Bir kadın kaç kere sevilirdi? Onun için sayısı yoktu çünkü Armağan’ı her gördüğünde âşık olmuş, her gördüğünde daha çok sevmişti. Defileyi izleyen insanlar ayağa kalkıp avuç içleri kızarıncaya kadar Armağan’ı alkışlarken, Armağan tüm zarafetiyle podyumda yürümeye başladı. Ertuğrul ise gördüğü bu manzarayı aklının en güzel köşesine yazıyor, başını usulca sağa sola sallıyordu.

Yürüyüşünü tamamlayıp yeniden podyumun başına geldiğinde, küçük bir reverans yaparak selam verdi ve gözleri anında kocasını buldu. Elini ona doğru uzatıp podyuma çağırdıktan kısa süre sonra Ertuğrul da podyuma adım atmıştı. Podyumun bir ucunda Armağan, diğer ucunda ise Ertuğrul öylece durup birbirlerine bakarken alkış sesleri bir an bile kesilmemişti. Birbirlerine doğru ağır adımlarla yürüyüp tam ortada buluştuklarında, “Aklım bende kalsaydı be Maviş. Bu ne güzellik!” diye kulağına fısıldanan sözler Armağan’ın yüzünü güldürdü. Beyaz spot ışığın altında dudakları kavuşurken salondan alkış ve ıslık tufanı kopmuştu.

“Her şeyin başladığı yerdeyiz.”

Defilenin son bulmasıyla eğlenmek, günlerin stresini atmak için gece kulübüne gelmişlerdi. Herkes bir şekilde yoluna giren defilenin mutluluğunu yaşarken, Armağan ve Ertuğrul’un içini kıpır kıpır eden diğer sebep ise bugün evliliklerindeki 27 yılı geride bırakmalarıydı.

“Hayatımda hiç kimse için korkmadığım kadar senin için korktum. Hiç kimsenin peşinden koşmadığım kadar senin peşinden koştum. Seninle ağlamayı, gülmeyi, yaşamayı, hissetmeyi, sevmeyi, sevişmeyi öğrendim. Hayatımda bir kere tokat yedim mesela... O da sendendi,” dediğinde gülmeye başladılar.

“Hayat yıllar önce bana öyle bir armağan verdi ki verdiği armağan bana can oldu. Dört can, Armağan’ın armağanı. Önce Mavi geldi. Herkesin aksine tam anasının kızıydı. Huyu, suyu, oturup kalkması, konuşması, saçı, yüzü en çok da gözleri sana benzedi. Ardından binbir telaş ve korkuya sebep olan Tuğra ile Tuğrul geldi. Annelerine âşık iki tane yaramaz oğlan, aynı bana benzeyen demek isterdim ama onları da kendine benzetmeyi başarmıştın. Bir de habersizce, hiç beklemediğimiz bir anda Destan geldi. Benim sürpriz yumurtam. Mavi’nin sapsarı lüle lüle saçlarının aksine, kahverengi ve dümdüz saçları olan, biraz daha beni andıran ama yine masmavi gözlü bir kız... Bana verilen armağanlara, emanetlere hep iyi bakmaya, sevgimi belli etmeye, her anınızda yanınızda olmaya çalıştım. Bazen düştük, canımız çok yandı ama yine, yeniden ayağa kalkıp el ele verdik. Daha çok sevdik, daha çok saygı duyduk, daha çok sabrettik. Sen ve ben, biz olalı 27 yıl oldu Armağan Yalın...” deyip karısının dudaklarına

EFANE

uzun bir öpücük bıraktıktan sonra alınları birleşmişti.

“Arkana bak Ertuğrul Yalın!” diye fısıldayan karısının sözleriyle arkasındaki perdeye bakan Ertuğrul, zorla yutkundu çünkü gördüğü şeyle boğazı düğüm düğüm oldu. Perdedeki görüntülerde, tanıştıkları günden bu yana yani tam yirmi sekiz yıllık geçmişleri yatıyordu. Gençlikleri, düğünleri, şirkette, sokakta ya da tatilde çekilmiş onlarca fotoğraf ekranda bir belirip bir kayboluyordu. Çocuklara hamilelik dönemleri, onların doğumları, büyüme evreleri ve daha niceleri gözlerinin önünden geçtikçe ikisinin de gözlerinden yaşlar akmıştı. Birbirlerine sıkı sıkı sarılan iki beden, kokularını solurken bazen sıkıntılı, bazen iyi, bazense kötü fakat hep el ele geçen yıllarına ağladılar.

“Ben, Armağan Karcan Yalın... Sevmeyi seninle öğrenen, senin kalbinden filizlenen, seninle büyüyen küçük kız. O kızı sen büyüttün Ertuğrul ve o kız bir erkeği değil, bir adamı sevdi... Yıllar önce sana verdiğim söz hâlâ geçerli... Son nefesime kadar seni seveceğim Ertuğrul Yalın...” diye fısıldadığı sırada mekânın içinde bir şarkı duyuldu.

Sen uyurken
Hasretin dökülür gecelerden
Sokaklara
Gelir yüreğime çöker
Her gün başka bir pencerede
Sensizliğim yollarına bakar
Ve boynunu büker
Ben bir tek adam (kadın) sevdim
O da sensin, o da sensin
Ben bir tek sende yandım
Alevlendim, delilendim
Ben bu sevdayı
Yemin bildim, söz bildim
Ben bu sevdayı kutsal bildim

Aelihan GÜNGÖR

Onlar dans ederlerken arkalarında kalan perdede ise
şu sözler yazdı.

Her şeye rağmen seven adama...

Hem de çok güzel seven adama...

Ertuğrul'a...

-Maviş-

- SON -

